

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Fırtınaya Vurgun

Zeynep Sipahioğlu

2.BASKI

Parola
yayınları

Fırtınaya Vurgun

Ruhumda büyük bir fırtına kopuyordu.
Aslında bu fırtına yıllar önce başlamıştı.
Şiddetini arttırıp tozu dumana katarak
gelmiş ve hepimizi bir yerlere savurmuştu.
Kuzey bile bu fırtınayı durdurmayı başaramamıştı.
Zaten bu fırtınanın adı **Kuzey** değil miydi?

Ben Kuzey'e vurularak fırtınayı başlatmış,
bir öpücükle de şiddetlendirmiştim.
Şimdi de fırtınadan dolayı savrulmuş,
parçalanmış hayatımı toparlamaya çalışıyordum.

*"Yemin ediyorum, gün gelecek
evlendiğim kadın olacağım."*

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava, PDF'e para vermeyin

twitter.com/parolayayinlari

facebook.com/ParolaYayinevi

instagram.com/parolayayinlari/

Kapak Görseli: [ugurkurukoc](#)

MÜHÜR

Üniversiteyi kazanmış olmamın mutluluğu babamın beni çocukluk arkadaşım -aynı zamanda arkadaşının oğlu- Mert'le evlendirme kararıyla yerini hayal kırıklığına bırakmış, üzerimde sert rüzgârlar estirmeye başlamıştı. Bu rüzgârlar büyük bir fırtınanın habercisiydi fakat kimse bunun farkında değildi. Elimden tutacak, sığınacak kimsem yoktu. Babam bir karar vermiş, benden de bu karara uymamı beklemişti. Ben de beklentilerine istemeyerek de olsa *evet* cevabı vermiştim.

18 yaşında üniversiteye gitmek için gün saymam gerekirken şimdi evlilik için gün saymaya başlamıştım. Düğün günüm yaklaştıkça ruhumda esen rüzgârlar beni Karadeniz gibi hırçınlaştırmıştı. Hırçınlığının sebebini kimse anlamamış ya da anlamazlıktan gelmişti.

Ben babamın nazlı prensesi, abimin biricik kardeşi, annemin kıymetlisiydim. Üniversiteyi kazanmıştım, mimar olacaktım. Hayallerim vardı. Daha 18 yaşımdaydım ve ben evliliğe hazır değildim. Korkuyordum!

Annem okuyup bir meslek sahibi olmamdan yana olsa da babama itiraz edememişti. Abim de başlarda bu evliliğe karşı çıkmış, sonradan tanıdık bir aile olduğu için *bilmediğimiz insanlardan daha iyidir* diyerek evliliğimi onaylamıştı. Beni uzaklara vermek, gözünün önünden ayırmak istememişti. Bugüne kadar ailem beni el üstünde tutmuş, prensesler gibi yaşatmışlardı. Bir dediğimi iki etmeden bu yaşa getirmiş-

Günler su misali akıp giderken düğüne bir hafta kalmıştı. Abim İstanbul'dan Kuzey'le birlikte geliyordu. Kuzey abimin çocukluk arkadaşıydı. Sadece arkadaş değil, kardeşlerdi. Onların dostluğuna hep imrenmişimdir. Kuzey uzun boylu, siyah saçları, çikolata rengi gözleri, gülünce yanaklarında oluşan gamzeleriyle oldukça yakışıklı biriydi. Manken gibi derler ya, fazlası var eksigi yoktu. Onlar da bizim gibi Trabzonluydu ama İstanbul'da yaşıyorlardı. Annesi ve babası yazları Trabzon'a gelir, buradaki evlerinde kalırlardı. Kuzey'de bulduğu her boşlukta Trabzon'a gelir, yazları ise ailesinden çok bizimle zaman geçirirdi. Babası Türkiye'nin önde gelen inşaat şirketlerinden Özalp İnşaat'ın sahibiydi ve o şirketin tek varisi Kuzey'di. Bu kadar zenginliğe rağmen ailecek çok alçak gönüllülerdi.

Abimle birlikte İTÜ inşaat mühendisliğinde beraber okumuşlardı. Hatta sınıf arkadaşlarıydılar. Abim okul bittikten bir süre sonra Trabzon'a dönmeye karar verdiği için ayrılmak zorunda kalmışlardı.

Kuzey geleceği için çok heyecanlıydım. O gelince ben ben olmaktan çıkıyordum. Onu görünce sebebini bilmeden kalp atışlarım hızlanıyor, midemde kelebekler uçuşuyordu. Kuzey'de benimle abim kadar ilgilenip sevmişti ama onu hiçbir zaman abi gibi olarak görememiştim. Annem ona abi deme konusunda beni sürekli uyarsa da onu hiç dinlememişim.

Dakikalar geçmek bilmezken heyecandan salonda dört dönüyordum. Biraz sonra abim ve Kuzey kapıdan içeri girecekti.

“Anladık, çok seviyorsun. Gözün yollarda kaldı” diyen annemin ığneleyici sözlerine aldırış etmeden bakışlarımı kapıya çevirdim. Mert'i beklediğimi zannetmişti ama o umurumda bile değildi. Beni bu evliliğe mecbur ettiği için ona karşı büyük bir öfke besliyordum. Mert olur olmadık her yerde herkese beni sevdiğini söyleyip babamın duymasını sağlamasaydı babam üniversiteyi okumama izin verirdi. Ben de lanet olası bu evliliğe mahkûm olmazdım.

bep oluyordu. Daha 18 yaşımıdaydım, bu duygunun adını henüz koyamamıştım.

Akşam olduğunda annemin düğün sofrası gibi donattığı masada hep birlikte oturup koyu bir sohbe daldık. Deyim yerindeyse, babamın yüzünde güller açmıştı. Kuzey'i gördüğüne çok sevinmişe benziyordu. Çünkü abim ve benden sonra babamın kıymetlisi Kuzey'di. Mert'in de gelmesi ile akşam yemeği kadrosu tamamlanmıştı. Yemeklerimizi yerken erkekler neşeyle sohbet ediyorlar, şakalaşıyorlar, ben de bu duruma içten içe küfrediyordum. Yediğim her lokma boğazımda düğüm leniyor, nefessiz kaldığımı hissediyordum. Kuzey gözlerimin önündeyken Mert'le evlenmek yüreğime sebebini bilmediğim sıkıntı veriyordu.

“Kardeşimi üzersen karşında beni bulursun” diyen abimin sözleriyle düşüncelerimden sıyrıldım. Mert'in abimin sözleriyle gerildiğini fark ettim.

“Merak etme, Dilara. Evine bağlı, aileme saygılı, namusuna sahip çıktığı müddetçe asla böyle bir şey olmaz” diyerek bakışlarını alaylı bir edayla üzerime çevirdi. Onu istemediğimi açıkça söylediğim için ailemin yanında bilerek böyle konuşmuştu. Neşe ile başladığımız yemek Mert'in kinayeli sözlerinden sonra biraz gerilmişti.

“Ben kızımın bugüne kadar yanlış bir hareketini ne gördüm, ne de duydum. O konuda bir şüphen olmasın. Ben kızıma güveniyorum.” Babamın tok sesi ile söylediği sözler her daim arkamda olacağını ima etmesi gururumu okşamıştı. Üstelik bu sözleri Kuzey'in yanında söylemesi... Babamın desteğini arkama almışken bir anda masada sesimi yükselttim:

“Namus sadece kızlara mı ait?.. Ya siz erkekler ne olacak?” Sözlerim gergin olan ortamın iyice gerilmesine neden olmuştu. Babamın masaya elini vurmasıyla birden olduğum yerde sıçradım. Masadaki tüm gözler bana dönerken bakışlarıyla sözlerimle fazla ileri gittiğimi söylüyorlardı. Sessizliği babamın gür sesi bozdu.

“Erkek kız anlamam, benim evimin içindeki namus benden sorulur Bekârken hareketlerinizde ne kadar dikkatliyseniz, evlendikten sonra iki katı dikkatli olmalısınız.”

Babamın söylediği sözlerden dolayı Mert tek kelime edememişti. Mert’in çapkınlıklarını bildiği halde babam evlenince düzelir diye düşünüyordu. Gergin geçen akşam yemeğimi böylece sonlandırmış, Mert’i yolcu etmiştik. Saat henüz erken olmasına rağmen abim ve Kuzey yol yorgunu olduklarını söyleyip odalarına çekildiler. Ben de aneme mutfağı toparlamaya yardım ettikten sonra biraz düşünmek ve yalnız kalmak için odama gittim. Pembe başlıklı karyolamın üzerine uzanıp pembe pikemi üzerime çektim ama uyuyacak gibi durmuyordum. Bir süre yataktan sağa sola döndükten sonra kalkıp odamın içinde dört dönmeye başladım. Duvarlar üstüme üstüme gelirken nefes alamadığımı hissettim. Kendimi bahçeye attım. Bahçenin en sevdiğim köşesi, kiraz ağacının altında oturup kendimi ve geceyi dinlemeyi seviyordum. Benim sığınağım olduğunu bilen babam ağacın altına kendi elleriyle tahtadan sedir yapmıştı. Dalgın dalgın ağacıma doğru yürürken gördüğüm bir gölgeyle bu gece yalnız olmayacağımı anladım. Kuzey sedirde oturuyordu. Başını gökyüzüne çevirmiş yıldızlara bakıyordu. Beni henüz fark etmediği için bir süre sokak lambalarının aydınlattığı bahçede Kuzey’in yüzünü incelemeye başladım. Siyah saçları, biçimli kaşları vardı. Abime nazaran yüzü uzun elmacık kemikleri çıkıktı. Kalın kaşları ona sert bir hava katsa da güldüğünde yanaklarında çıkan gamzeleri sert yüz hatlarını yumuşatıyordu. Görüntüsünün aksine pamuk gibi yumuşak bir kalbi vardı. Oldukça uzun boyluydu. Onun omuzlarına ancak gelebiliyordum. Bir süre sonra bakışlarımı Kuzey’den çektim. Onu incelemek kalbimi hızlandırmıştı. Başımı Kuzey gibi gökyüzüne çevirip yıldızları bakmaya başladım. Bu gece yıldızlar sanki elimi uzatsam dokunacakmış kadar yeryüzüne yakındı. Bu muhteşem manzarayı seyre dalmışken bir yıldızın kaydığını gördüm. Yıldız kayarken tutulan dilekler kabul olurmuş derler. Bir an aklıma gelen Mert’ten kurtulmayı dile-dim. Düğüne bir hafta vardı ve bu dileğin gerçekleşmeyeceğini bilsem de yine de Allah’a bu mucizeyi gerçekleştirmesi için dua ettim.

Son kez Kuzey’e bakıp odama geri dönmeyi planlarken Kuzey’in,

“Ufaklık seni de mı uyku tutmadı?” sorusu ile olduğum yerde kalakaldım. Tebessüm ederek ayıcıklı pijamalarımın yanına doğru yürümeye başladım. Kalbimin heyecandan titrediğini hissediyordum. Ah bir de Kuzey’in yanında hiç pijamalarla durmadığım için biraz bu durumun verdiği utanç da vardı. Kuzey derin derin nefes alıp temiz havayı içine çekerken bakışları bana odaklandı. Kendimin bile zor duyacağı bir sesle,

“Sanırım ailemden ayrılacağım için stres yaptım” dedim. Kuzey’in gözlerimi hapsettiği gözlerinden kurtulmak için bakışlarımı yere çevirdim. Bir yandan da sağ ayağımı yere sürtüyordum. İçimdeki tarifsiz hüznün verdiği duygusallık vardı.

“Benim uyumamak için nedenim var; peki, sen neden ayaktasın?”

“Temiz havada uykum gelmedi. İstanbul’da bu havayı bulamazsın, değerini bil” Kuzey göz kırptı ve en sevdiğim gülümsemesini yüzüne yerleştirerek sözlerine devam etti.

“Ben yarın gidiyorum, Dilara.” Sözleri istemsiz kaşlarımın çatılmasına neden olmuştu. Daha bugün geldiği için gideceğine bir türlü anlam veremiyordum.

“Neden gidiyorsun! Benim düğünümünden daha önemli ne işin var?” Meraklı olduğum kadar üzgün bakışlarımı Kuzey’in üzerinde gezdirdim. Bir yanımda Kuzey’in gideceğine üzülse de diğer yanımda beni gelinlikle Mert’in kolunda görmeyeceği için sevinliyordu.

“Düğününün olduğu gün şirket için çok önemli bir toplantım var. O güne kadar hazırlık yapmam gerekecek ama gitmeden hediyeni vermek istiyorum” diyerek cebinden kırmızı kadife bir kutu çıkardı.

Ne hediyesi diye düşünürken Kuzey elindeki kutuyu açarak içinden dört yapraklı yonca şeklinde üzeri değerli taşlarla süslü kolyeyi çıkardı. “Umarım bu kolye sana uğur getirir, mutlu olursun” diyerek avuçlarının içine bıraktı.

Elimdeki kolyeye bir süre hüznümlü gözlerle baktım. Kuzey Trabzon’a her gelişinde bana çeşitli hediyeler getirirdi ama bu sefer farklıydı, bu benim düğün hediyemdi. Parmaklarımı kolyenin üzerinde zarar vermekten korkarcasına gezdirdikten sonra uzun zincirini klipsini açmadan başımdan geçirerek boynuma taktı. <http://www.ondanbey.com> Ondan hediye aldığımı

için mutlu olmalıydım ama bu düğün hediyem olduğundan içim bu-
ruktu. “Gerek yoktu.” Söylediğim sözleri kendim duymamışken Ku-
zey’in duyduğuna şüpheliydim.

“Önemli değil, Bora’nın kardeşi benim de kardeşim sayılır. Karde-
şime hediye aldım, o kadar.” Kuzey’in söyledikleriyle kan beynime sıç-
rarken onun abim olma düşüncesi beni yine çılgına çevirmişti. İçimde
patlamaya hazır bir volkan kaynıyordu. Her şeyi, herkesi yakıp küle çe-
virebilirdim. Yüzünü ellerimin arasına aldım.

“Bırak artık bu klasik abi kardeş konuşmalarını! Bana iyi bak, Ku-
zey! Ben senin kardeşin değilim. Sen de benim abim değilsin ve asla
olmayacaksın.” Sözlerimle Kuzey başını geri çekerken anlamsız bakış-
ları beni buldu.

“Dilara lütfen seninle bu abi kardeş meselesini tartışmak istemiyo-
rum. Ayşe teyze haklı, bundan sonra bana *abi* demeni istiyorum. Hem
böylece annenle aradaki gerginlik de bitmiş olur.” İnanmıyorum hâlâ
abim olmaktan bahsediyordu. Şu an o kadar sinirliyim ki *bana abi de*
demesiyle içimdeki volkan lavlarını dışarıya püskürtmeye başlamıştı.
Hiç düşünmeden yaptığım hareketle bulunduğum yerden Kuzey’in du-
daklarına kapandım.

İlk an buz gibi olan dudaklarım daha sonra Kuzey’in öpüşüme ha-
fif karşılık verdiğini hissetmemle alev alev yanmaya başlamıştı. O an
sanki zaman durmuştu. Sadece Kuzey ve ben vardım, yıldızlar yeryü-
züne inmiş, bu mutlu ana şahitlik ediyordu. Fakat bu an, Kuzey’in kol-
larımından beni sertçe kavrayarak geri itmesiyle hayal kırıklığına bıraktı.
Zaman acımasız tarafını göstererek tekrar akmaya başladığında Ku-
zey’in şaşkın bakışları kızgınlığa dönerken yüzünün her karesine yan-
sımişti. Ve ben yine de lafımı esirgemedim.

“Bizim aramızda kan bağı yok, Kuzey! Abim olsaydın seni böyle
öpemezdim” diyerek oldukça ciddi bir tavırla son noktayı koydum.

Aslında hislerimle yaptığım bu davranış, söylediğim sözler birçok
erkeğin gözünde basitlikti. Kuzey tüm heybetiyle oturduğu sedirden bir
hışım la ayağa kalktı. Kollarımdan sıkıca kavrayıp sert bakışlarla beni
süzerken bakışlarını bir an olsun gözlerimden ayırmıyordu.

“Dilara sen iyi değilsin, yorgunluktan, heyecandan ve fazla stres altında olduğundan bu davranışları sergiliyorsun. Gıdıp yatsan iyi olur, şu an yanlış adrestesin. Ben Mert değilim.”

Kuzey’in buz gibi sesi içimde yanan volkandan geriye küllerini bıraktı. Sözlerinin üzerimde yarattığı ağırlıkla yaptığının farkına vardım. Ne diyeceğimi bilemediğim için başımı yere eğdim. Duyduğum tek şey iç sesimin sorduğu *Kuzey’i neden öptün* sorusu idi. Bu yaptığımı babam duysa yüzün gibi huyun da halana benzemiş. Yüzümü yere eğdin der, abim duysa beni diri diri mezara gömerdi. Onun bundan kimseye bahsetmeyeceğinden adım gibi emin olsam dahi yine de bu durumdan kurtulmalıydım.

“Korkma, seni öptüm diye benimle evlenmeni istemeyeceğim. Zaten geç de kaldın, evleniyorum. Sadece basit, sıradan ama Mert’in hak etmediği bir öpücüktü” diyerek kıkırdamaya başladım. Bu söylediklerim az önce yaptığının üstüne tuz biber ekmekten başka bir şey olmasa da artık geri dönüşü yoktu.

“Ne biçim konuşuyorsun sen, Dilara. Seni tanımasam...” Cümlesini tamamlamasına izin vermedim kıkırdayışım sahte bir kahkahaya dönüştü.

“Beni tanımasan şu eğlendiğiniz kızlardan zannederdin, değil mi?” Kuzeyin o çok sevdiğim bana her zaman sevgiyle bakan çikolata gözlerindeki kızgınlık iyice artmıştı. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan onu nasıl öptüğümü düşünüyordum. Deli cesareti göstermişim. Acemice de olsa onu öpmüştüm. Peki, bu basit bir öpücük müydü? Henüz bilmesem de öpücükle kalbim sanki Kuzey’e *mühürlenmişti*. Mert’in karısı olacak olsam da onu asla sevmeyecektim.

“Sen gerçekten iyi değilsin, Dilara.” Kuzey’in sözleri ile düşüncelerimden sıyrıldım. Kuzey’in hakkımda tam olarak ne düşündüğünü merak ediyordum.

Üslubum yanlış olsa da “Sence ben evlenmek istediğin bir kıza mı, yoksa eğlenmek istediğin bir kıza mı benziyorum?” diye sordum. Kuzey sorduğum soru karşısında ellerimi ellerinin için hapsedti. Bana bakışlarında kızgınlıktan eser kalmamıştı. Elleri o kadar sıcaktı ki keşke ellerimi hiç bırakmasa diye içimden geçirdim. Ya gözleri, o koyuluklarda kaybolmayı diledim.

“Sen gerçekten değerli birisin, her erkeğin ömür boyu yanında isteyebileceği bir kızsın” demesi üzerine duygularımın açığa çıkmasını önemsemeden mırıldandım.

“Peki, Kuzey o zaman sen neden beni yanında istemeyi düşünmedin?”

Kuzey bir an duraksasa da derin bir nefes alıp naif bir ses tonuyla, “Dilara sen iyi değilsin, evlenmek istemediğin için bunları söylüyorsun. Tutarsız davranışlarının da sebebi bu. İstersen bu konuyu ailenle tekrar konuşup halledelim. Bunun için beni kullanman gerekmez” dedi. Ruhumda bir yerlerin acıdığını hissettim.

“Seni kullandığımı mı düşünüyorsun?” Kuzey her zamanki gibi tepkisiz duruyordu.

“Sadece doğru düşünmüyorsun, bu evlilikten kurtulmak için bir çıkış yolu arıyorsun. Sırf bu yaptığın yüzünden abinle tüm bağlarım kopabilir. Bora benim sahip olduğum en iyi dost. Senin çocukça davranışın yüzünden Bora’yı kaybedemem. Hem sen benim için bebekliğinden başlayıp şimdiye kadar geçen tüm zamanını bildiğim küçük bir çocuksun. Ben senin için asla farklı bir şey düşünmedim, bundan sonra da düşünmem.” Kuzey sözlerini bitirdiğinde teselli edercesine omuzlarımdan kavradı.

“Ya ben düşündüysem, Kuzey?” dedim gözlerimi onun derinliklerine dikerek...

KÜÇÜK KIYAMET

“Ya ben düşündüysem, Kuzey!” Kelimeler su misali dökülürken ağzımdan sadece olumlu bir cevap duymayı diliyordum.

“Dılara bence sen ne söylediğini bilmiyorsun! Ben senin böyle düşünmediğini biliyorum. Bana karşı hislerin hayranlık olabilir... Kızlar genelde abilerinin arkadaşlarına âşık olduklarını zannederler. Birkaç gün sonra evleneceksin, yaptığın bunun verdiği korkudan dolayı bir kaçışta olabilir. Bu kesinlikle senin düşündüğün gibi bir şey değil. Bu akşamki davranışlarının, sözlerinin nelere sebep olacağını düşünemeyecek kadar çocuksun.” Söyledikleri beni hayal kırıklığına uğratsa da bunu onun anlamasına izin veremezdim. Bu yüzden bakışlarımı ondan kaçıırıyordum. Çocuk olduğum konusunda belki de söyledikleri doğrudur. Bu durumu toparlamalıyım, yoksa bir daha onun yüzüne bakamazdım.

“Senin söylediğin gibi ben hâlâ çocuğum ama beni evlendiriyorlar, ben evlenmek istemiyorum. Biliyorsun İTÜ mimarlığı kazandım. Benim hayalimde okulu bitirip sizin şirkette çalışmak, kendi ayaklarımın üstünde durmak vardı.” Kuzey’in buğulanan gözlerini fark etmemesi için başımı yere eğdim.

Kuzey sıcacık elleriyle yüzümü kavradı, kendine bakmasını sağladı.

“Dilara sen de bizim Laz inadı var, biliyorum ki eğer sen okumak istiyorsan Mert’i ikna edersin. Önce okulunu bitirmeye odaklan, diplomanı al ve bizimle çalış. Şirketimizin senin gibi hırslı çalışanlara her zaman ihtiyacı olacaktır” demesiyle dudaklarıma sahte bir tebessüm kondurdum.

“Aslında haklısın, Trabzon’a sadece yazları geleceğiz. Bu yüzden kışın okuluma devam edebilirim.” Keşke eli yüzümde kalsaydı, Mert’le evlendikten sonra bu sıcaklığı bir daha asla hissetmeyecektim.

“Bak şimdi kafan çalışmaya başladı işte.” Kuzey hafifçe gülümserken son bir cesaret,

“Teşekkür ederim” diyerek Kuzey’e sarıldım. *Keşke zaman dursa, hep bu anla yaşasak* diye içimden dua ettim.

“Dilara bak istemiyorsan bunu ailenle konuş” dediğinde Kuzey’in yumuşak sesi dalga dalga yüreğime işliyordu.

“Söylemeye çalıştım ama anlamak istemiyorlar, onları hayal kırıklığına uğratamam. Yine de beni dinlediğin için teşekkürler. Seni öptüğüm için ve sana karşı öyle basit kızlar gibi davrandığım için bu akşamı yaşanmamış say” diyerek sıcak kollarının arasından sıyrılıp arkama bile bakmadan yanından ayrıldım.

Kendimi odama attığımda çıkmaz bir sokakta olduğunu düşünüyordum. Keşke eskisi gibi anneme ne hissettiğimi anlatabilseydim. Ancak nişanlandıktan sonra anneme bu tür şeylerden bahsedemez olmuşum. Çünkü nişanlıydım ve tek düşündüğüm nişanlım olmalıydı. Eskiden günlük tuttuğumu hatırlıyordum ama liseye başladıktan sonra bırakmıştım. Eskisi gibi içimi o beyaz sayfalara dökebilirdim. Benim sadık dinleyicimi odamda kitaplığında günlüğümü saklıyordum. Görünüşte kitap gibi olan günlüğümün içinde benim anılarım vardı. Günlüğümü elime aldığımda yatağımın üzerine oturdum. Defteri açıp eski sayfaları çevirirken yazdıklarımı okudum. Okurken sanki o anları tekrar yaşıyordum. Ne güzelmiş abimle, Kuzey’le geçen günlerim, çocukluğum... Komodinin çekmecesinden tükenmez kalem elime alıp beyaz sayfaları eski günlerde olduğu gibi hissettiklerimi yazarken bir elimde boynumdaki kolyedeydi.

Sevgili günlük,

Seninle bir şeyler paylaşmalı uzun zaman oldu. Eminim benden bir şeyler dinlemeyi özlemiştir. Artık büyüdüm, 15 yaşındaki çocuk değilim. Büyürken de seni ihmal ettim ama bundan sonra sık sık başını ağrıtaacağım.

Çocukken bir an önce büyümek isterdim, şimdi ise keşke hiç büyümeseydim diyorum. Hayat sürprizlere gebe; bir hafta sonra Mert'le evleniyorum. Onu sevmediğim halde onun karısı olacağım... Ve nedendir bilinmez bu akşam Kuzey'i öptüm. Çok kısa bir an bana karşılık verdiğine yemin bile edebilirim ama bu benim inanmak istediğim bir düşüncem de olabilir. Kuzey'e göre yaptığım yanlıştı ama ilk öpücüğümü sevdiğim birine verdiğim için mutluyum. Neden yaptım inan ben de emin değilim. Duygusal yönden zayıftım, belki de ona sığınmak istedim. Benim beyaz atlı prensim olur, beni bu lanet olası evlilikten kurtarır diye düşündüm. Maalesef o benim sadece çocuk olduğumu düşünüyor. Fakat onu öpmekle eskiden anlam veremediğim duygularım anlam kazanmaya başladı. Artık bunun basit bir hayranlık olmadığını çok iyi biliyorum. Kuzey'in öpücüğüyle dudaklarım ve kalbim mühürlenmişti.

Kuzey düğünümde burada olmayacağı için düğün hediyesi verdi. Dört yaprağı küçük taşlarla süslenmiş bir yonca, o kadar güzel ki... Keşke Kuzey'in gelini olsaydım kolyeyi yüz görümlüğü olarak boynuma kendi elleriyle taksaydı. Çocuk olduğum nasıl belli, değil mi? Olmayacak şeylerin hayalini kuruyorum. Aslında ruhumda, bedenimde çocuk ama birkaç gün sonra evli bir kadın olacağım. Allah'a Mert'i sevmemde yardım etmesi için dua etmekten başka çarem kalmadı.

Bugün babamın nazlı prensesi, abimin biricik kardeşi, annemin kuzusu evleniyordu. Onlara göre düğün, bana göre cenazem vardı. Henüz küçüktüm, korkuyordum, neden kimse bunun farkında değildi. Kafese kapatılmış bir kuş gibiydim. Ne kadar uğraşsam da kafesten kaçamıyordum.

İki ay önce evimiz döşenirken eşyaları beğenmeyi Mert'e bırakıp sınavlarımı bahane ederek İstanbul'a gitmemiştim. Belki anlarlar, ev-

lenmek istemediğimi diye ama her iki tarafta bu konuda üç maymunu oynuyordu. Görmedim, duymadım, bilmiyorum. Mert onu biraz sevebileyim diye çabalıyordu, evin her köşesini videoya alıp bana göndermişti. İzleme gereği dahi duymamıştım. Gelinliğimi bile kayınvalidem ve görümcemin ısrarıyla iki gün önce onların beğendiği bir model almıştım. Çünkü o gelinlik benim için kefenden farksız değildi. Bana kalsa gelinlik dahi giymeyecektim ama *millet ne der* meselesi vardı. Kına gecesi istemedim, zorla da olsa bu isteğimi kabul ettirmiştim. En azından bunu yapabilmıştım. Dün sadece dini nikâhımız kıyılmıştı.

Bu sabah da kuaföre gitmek için Mert'in ailesi gelip beni evimden aldı. Kuaförde saçım, makyajım yapıldıktan sonra gelinliğimi giydim. Dünyanın en mutlu insanı olmam gerekirken idama giden mahkûmdan farkım yoktu. Bu yüzden nasıl görüldüğüm umurumda değildi... Aynada gördüğüm ben değildim. Kabarık gelinliğini giymiş, saçı topuz yapılmış, mavi gözlerinde hüznü saklı mutsuz bir kızdı... Kuaförde işimiz bittikten sonra baba ocağına geldik. Baba evinden belime kırmızı kurdele takılacak, gelinliğimle çıkacaktım. Düğün saati yaklaştıkça yüreğim sıkışmaya başlamıştı. Elimden, *Allah'ım! Ya canımı al ya da bir mucizeyle beni kurtar* diye dua etmekten başka bir şey gelmiyordu.

Zaman geçmiş, baba ocağına veda etme vaktim gelmişti. Abim kırmızı kurdeleyi belime bağladıktan sonra bana sıkıca sarıldı. *Abi beni verme* diye iç sesim avaz avaz bağııyordu ama beni duymuyordu. Kimse nasıl bir cehennemde yandığımı görmüyordu. Annem, abim yakın akrabalarımın kapının eşiğine geldiğimizde babam beni dualarla Mert'e teslim etti. Mert'in mutluluğuna diyecek yoktu. Babam alnımdan öpüp kulağıma doğru bir şeyler söylemek için eğildi.

Tıpkı halana benziyorsun ama sen benim yüzümü onun gibi yere eğmedin. Dilerim bundan sonra da eğmezsin. Çok mutlu ol, kızım." Babamın bu konuda neden titiz davrandığını artık çok daha iyi anlıyordum. Annemin dediğine göre ben halama hem fiziksel, hem de karakter olarak çok benziyormuşum. Babam artık beni de namusuyla evlendirdiğine göre geceleri yastığa başını rahat koyabilirdi.

Resmi nikâhımız iki gün sonra İstanbul'da kıyılacak olsa da düğünümüz Trabzon'un en lüks düğün salonunda yapılacaktı. Mert'in kolunda gelin arabasına binip konvoy halinde yola koyulduk. Yollar hiç

bitmesin, bu düğün hiç başlamasın istesem de maalesef bir süre sonra düğün salonuna varmış. alkışlar eşliğinde salona girmiştik. Benim dışımda herkes çok mutlu gözüküyordu, ben de mutlu rolü yaparak etrafa sahte gülücükler saçıyordum. Benim içim kan ağlarken herkes eğleniyor, horonlar tepiliyor, kahkahalar atılıyor, dışardan silah sesleri geliyordu. Ben ise bu evlilikten kaçış yolu arıyordum. Hayalim, okulumu okumak ve mimar olmaktı. Kuzey'le yan yana çalışmak istiyordum. Buradan tek çıkışım ölümümüş gibi gözüküyordu. Yüzümden düşen bin parçaydı; kara kara Mert'le geçecek ömrümü düşünürken Yağmur yanıma geldi.

“Seni gören de zorla evlendiriliyorsun sanır!” Yağmur’un söylediklerini Mert duymuştu. Kardeşinden bizi yalnız bırakmasını istedi. Yağmur’un gitmesiyle Mert’le yalnız kaldık.

“Neden seni mutlu edemiyorum? Mutlu olmak için biraz çabalarsan ölmezsin, değil mi? ” Duyduklarım karşısında artık dayanamayıp Mert’e hissettiklerimi söylemeye başladım.

“O zaman seni sevmediğimi söylediğim halde benimle evlenmek için ısrar etmeseydin. Şu an üzerimdeki gelinlik değil, benim kefenim.” Bu yaşıma kadar hiç kimseden sözümü esirgememiştim. Mert’in bu söylediğimden sonra yüzü düşmüştü.

“Zamanla sen de beni seversin. Anne babalarımız severek mi evlendi?” Sözlerini tamamlayıp baştan aşağı beni arzu dolu gözlerle süzmeye başladı. O an hissettiğim salt tiksintiydi.

“Kefen dediğin gelinliğin içinde harika görünüyorsun, karıcığım” dediğinde ondan nefret etmekte ne kadar haklı olduğumu bir kez daha anladım.

“Seninle bu konuyu tartışmaktan bıktım, tamam mı? Biz otuz yıl öncesinde yaşamıyoruz. Bu gece yapma bari.” Sesimi yükselterek söylediğim sözlerden sonra insanların bizi dikkatlice izlediğini fark edince hemen yalandan mutluluk gülüşleri atmaya başladım. Ne kadar inandırıcı olduğum tartışılırdı. İkramlar, takı merasimi derken düğün gayet neşeli geçiyordu. Sırf gösteriş için nerdeyse tüm kuyumcuyu üzerime taşımışlardı. Başkalarına göre bu kadar altın taktıklarına göre çok kıymetliydim. Ama bu altınlar benim umurumda değildi, sadece özgürlüğümü istiyordum. Sonunda saatler geçip gitmiş, düğünün sonunda

herkes evine dağılmıştı. Anne ve babamla vedalaşmıştım. Onlardan ayrılmak benim için çok zordu.

En son abime sarıldım ve kulağına, *beni bırakma...* dediğimde ben-den uzaklaşarak yüzünü ellerinin içine alarak şefkatli bir edayla gezdirmeye başladı. Hafifçe gülümsedikten sonra, “Ben hep senin yanında ve arkanda olacağım” diyerek bana bir kez daha sıkıca sarıldı. Alnıma şefkatli, yanağıma da sulu öpücüklerinden kondurmayı ihmal etmedi. Mehmet amca, Havva teyze ve Yağmur’la vedalaşmadan takılarımı çıkarıp onlara verdim. Sadece annemin, babamın ve abimin takılarını vermek istemedim, onlar da ses çıkarmadılar. Boynumda Kuzey’in bana düğün hediyesi olarak verdiği kolye kalmıştı. Özellikle bugün Kuzey’in bana verdiği kolyeyi takmıştım, o kolye bana güç veriyordu.

Düğün gecemizi geçireceğimiz otele geldiğimizde iyice gerilmeye başlamıştım ve korkuyordum. Çünkü Mert alkol kokuyordu ve kim bilir bana nasıl davranacaktı? Oldum olası alkolden nefret ettiğim için Mert bana bir daha alkol almayacağına ve kaba davranışlarda bulunmayacağına söz vermişti. Şimdiden sözlerini tutmayacağını fazlasıyla gösterdi. Allah’ım buna nasıl katlanacaktım? Beyefendinin hayatından geçen kadın sayısı belli değilken onun bana dokunmasına nasıl izin verecektim? Bunları düşünürken çoktan otele varmıştık. Trabzon’un en lüks otelinden içeri girdiğimizde kaçınılmaz sona yaklaştığım için kalbim korkuyla daha hızlı atmaya başlamıştı. Resepsiyondan oda anahtarımızı aldık. Görevli eşliğinde odamıza çıktık. Bol bahşişle görevli yanımızdan ayrıldı. Mert’in yüzünde güller açıyordu. Korkak adımlarla odanın eşiğinden geçsem de bir an önce buradan kaçıp gitmek istiyordum ama elimden bir şey gelmiyordu.

“Korkma, karıcığım! İçerde yabancı yok, sadece sen ve ben olacağız” diyen Mert yüzüne ukala bir gülüş kondurmuş, beni iyice odanın içine doğru çekmişti. Odaya göz gezdirdim. Balayı odası olarak düzenlenmiş olduğunu gördüm. Büyük bir odaydı ve odanın ortasında geniş bir yatak, yanlarında ahşap komodinler, yatağın sol tarafında iki kapılı yine ahşap bir dolap vardı. Yatağa beyaz saten yatak örtüsü serilmiş, üzeri kırmızı gül yapraklarıyla süslenmişti. Yatağın süslendiğini görmek bu gece Mert’in olacağım gerçeğini yüzüme bir kez daha çarpmıştı. Bakışlarımı yataktan çekip pencereye doğru yaklaştım. Dışarı

baktığımda Trabzon ayaklarımın altına serilmiş şehrin ışıkları rengârenk parlıyordu. Yavaş adımlarla pencerenin önünden ayrılıp kaçınılmazı yaşamak için yatağın yanına geldiğimi de kalbimin korkudan duracağı hissine kapıldım. Mert yanında getirdiği küçük siyah çantadan kırmızı bir kutu çıkarıp yanıma geldi. Bu yüz görümlüğü olmalıydı. Kutudan elmas taşlarla süslü ince bir gerdanlık çıkarırdı.

“Bu kolye artık benim olan dünya güzeli karıma hediyem” diyerek kolyeyi boynuma takarken Kuzey’in verdiği kolye için,

“Boynundaki kolyeni çıkar, bundan sonra benim hediyemi boynundan çıkarmanı istemiyorum” dedi.

Böyle bir şey söz konusu değildi. Son bir hafta kolyeden güç almış, Mert’le evlenebilmişim. Yalan söylemekten ne kadar nefret etsem de kolyeyi çıkarmamak için o an aklıma gelen ilk yalanı söyledim.

“Kolyem bana rahmetli babaannemden hatıra, kalmasını istiyorum.”

Sanırım inanmıştı ki çıkarmam konusunda daha fazla ısrar etmeyip elindeki gerdanlığı boynuma taktı. Gerdanlığı boynuma taktıktan sonra burnumun dibine kadar sokularak belimden sertçe kavradı.

“Sonunda benim olacaksın, sana istediğimi alırım demiştim ve de aldım.” Sevgiden, aşktan yoksun bu cümleler kalbime ok gibi saplanmış, ömür boyu sızlayacak bir yara açmıştı. Artık bununla yaşayacaktım. Onun için ben sadece saplantıydım, onu reddettiğim için takıntısı olmuşum. İsteddiği kadını elde etmeye alıştığı için reddedilmeye tahammül edememişti. Ağzından çıkan bu soğuk cümleler bu düşündüklerimin ispatıydı.

Kısa bir süre sonra elleriyle yüzümü kavrayarak beni öpmeye çalıştı. Alkol kokan nefesi midemi bulandırdığı için kafamı çevirip ondan uzaklaştım.

“Alkol kokuyorsun, sen sözünü böyle mi tutarsın?”

“Söz dedikse söz zamanla bırakırım.” Oysa bana bıraktığına dair yemin etmişti. Ama aptallık bende, ona nasıl inandım?

Tekrar öpmeye kalkışınca bu sefer ellerimle kendimden ittim. Mert kızgın gözlerini üzerime dikmiş bana bakarken burnundan solumaya başlamıştı.

“Sen benim karımsın, bu gece de benim olacaksın” dedi emredencesine. Ve bir anda dudaklarıma yapıştı. Hissettiğim mide bulantısıyla ellerimle onu kendimden uzaklaştırmaya çalışsam da başaramıyordum. Üzerimdeki gelinliği yırtarcasına çıkarmaya çalışırken var gücümle ona direniyordum.

“Yapma, korkuyorum!” derken o da “bana karşılık ver” diyordu. Daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladım. Mert ağlamama çok sinirlendi ve de aldığı alkolün etkisiyle bana bağırmaya başladı. Normalde bana karşı anlayışlı olan insan bir anda bir canavara dönüşmüştü.

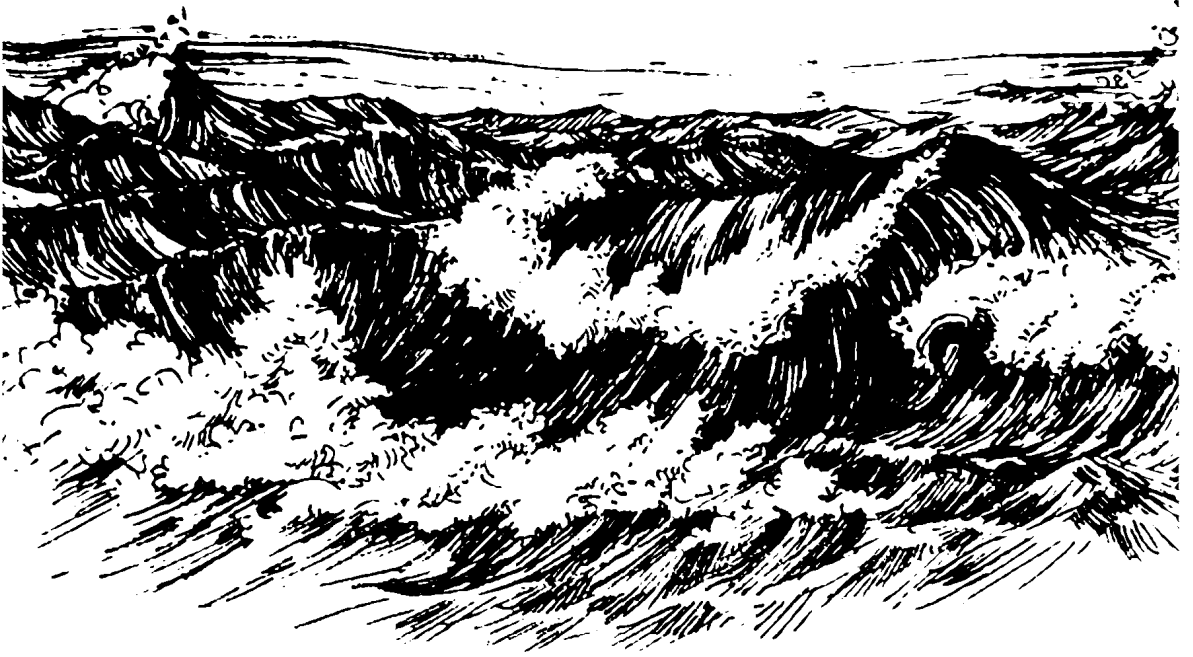
“Benimsin ve bu geceden sonra da sadece benim olacaksın!” Mert’in öfkesi iyice artmıştı. Bir an önce buradan kurtulmayı aklımdan geçiriyordum. Boş bulunduğu bir anda kollarından kurtulup odanın kapısına yöneldim ama başarılı olamadım. Mert kolumdan yakalayarak beni yatağın üzerine fırlattı. Hızlı adımlarla yanıma gelip üzerime çıktı.

“Benim Kuzey’den neyim eksik, ha?! ” diyerek bağıırıyordu.

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken yüreğim korkudan deli gibi çarpmaya başlamıştı.

“Ne... Neden bahsediyorsun sen?”

“Aptalı oynama, sizi öpüşürken gördüm.” Mert’in öfkeli sesi odada yankılanıyordu. Mert’in söyledikleri beynimde dolanırken ağzımı açıp tek kelime edemiyordum. Bu benim kıyametimdi. Üstelik bu kıyameti kendi ellerimle hazırlamıştım. Olabilecekler aklıma gelince *keşke ölseydin* diyen iç sesim avaz avaz bağıırıyordu. Ölüm insanın *küçük kıyametmiş* derler, ben de ölüp o kıyamete kavuşmak, her şeyi geride bırakmak istiyordum...

ARAF

Araf'taydım. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı, bu durumu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Kaçmak, suçlu olduğumu kabul etmek ailemi utanç içinde bırakmak demekti. Kalmak ise Mert'in öfkesine maruz kalıp her gün ölüp ölüp dirilmek demekti.

"Sizi gördüm, öpüşüyordunuz. Belki de benimle birlikte olmuyorsun. Onunla yattın, değil mi? Bakire değilsin, o yüzden korktuğunu söylüyorsun." Saniyeler içinde aklıma gelen düşüncelerden sıyrıldım. Mert iyice çığırından çıkmış gözüküyordu. Gözlerindeki öfke bundan daha kötü şeyleri yapacağının habercisiydi. Bizi görmüştü.

Çocukça davranışım yüzünden Kuzey de zor durumda kalacaktı. Bu durumu Kuzey'i sıkıntıya sokmadan düzeltmeliydim. Ama nasıl? Ne kadar düşünürsem düşüneyim aklıma bir şey gelmiyordu. Belki doğruyu söylersem beni anlamaya çalışırdı. Gerçi anlayışlı olsaydı zaten benimle evlenmek için bu kadar ısrarcı olmazdı. Yine de denemekten başka çarem yoktu. Mert kollarımı bırakıp üzerimden kalktı. Gözleri nefretle bana bakmaya devam ediyordu. Yattığım yerden yavaşça doğruldum. Bana inanmasını umut ederek açıklamaya çalıştım.

"Onu öptüm. Ancak senin düşündüğün gibi aramızda bir şey geçmedi. Yemin ederim." Mert sadece çarpıkça gülümsemekle yetindi.

"O zaman neden öptün, onu seviyor musun?"

“Hayır. Onu neden öptüğümü ben de bilmiyorum. Aklım karışmıştı belki, bu evlilikten kaçmak istemiştim. O an sadece içgüdülerimle hareket ettim.”

Çatallaşmış sesim zar zor çıksa da kendimi zorlayıp o anki durumdan kurtulma çabasıyla sesimi yükselttim. «Yattığın kızın sayısını emim bilmiyorsun, bir öpücük için bana hesap mı soruyorsun?» Kendimi savunurcasına söylediğim sözlerimin geri dönüşü yoktu.

Mert’in bakışları benimle alay eder, aşağılar gibiydi. Bir anda yüzüme “Ben erkeğim” diye haykırdı.

“Sorun basit bir öpücük olsa önemsemezdim ama sen Kuzey’e âşıksın, henüz bundan kendinin bile haberi yok!” Mert öfkeyle bağırırken kahverengi gözleri ateş saçıyordu. Onu sakinleştirmem gerekiyordu.

“Yok öyle bir şey! İnan bana. Hem senin erkek olman sana kadınlarla yatma hakkını vermez. Ben senin yaptığın gibi bir şey yapmadım.” Mert’e derdimi anlatmak duvara konuşmaktan farksızdı. Öfkesinden gözü hiçbir şey görmüyordu. Ellerini hoyratça gelinliğime götürmüş, üzerimden yırtarak tamamen çıkarmıştı. Karşısında sadece beyaz iç çamaşırlarımla kaldığımda ellerimi vücuduma kapatmaya çalıştım. Oturduğum yerde beni sertçe yatağa doğru itti. Vücudum yatakla buluştuğunda üzerime çıkarak bileklerimden sıkıca kavrayıp beni yatağa hapsetti. Kahretsin ki kımıldayamıyordum.

Yardım eden kimsem yoktu. Her zaman yanımda, arkamda olduğumu söyleyen abim yoktu. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken Mert istediğini almak için dudaklarımı sömürmeye başlamıştı. Ona karşı koymak nafile bir çabaydı. İyice gücüm tükenmişti. Aslında tükenen bendim, dipteydim. Onun elleri tüm vücudumda arsızca gezerken sadece boş gözlerle tavana bakıyor, ona hiçbir şekilde karşılık vermiyordum. Yaptığım sadece Mert’in bıraktığı elimle örtüyü parmaklarım kırılcasına sıkmaktı. Bir an önce istediğini alsın, beni rahat bıraksın istiyordum. Beni her öpüşü benim için işkence, mühürlü kalbime bir hançerdi. Ruhumda fırtınalar koparken ben o fırtınada sonsuza kadar kaybolmak istiyordum. Gözlerimi kapattım. Olacağı bekliyordum. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Gözyaşlarım hıçkırıklarına karışırken aklımda sadece Kuzey vardı.

Olacakları yüreğim titreyerek beklerken Mert bir süre sonra bana dokunmayı bıraktı. Gözlerimi usulca araladım. Mert kızgın bakışlarını üzerime dikti. Neden durduğuna anlam veremesem de bu kısa anda bana dünyaları verdi. Belki de yaptığından pişman olmuştu. Mert üzerinden kalkarak yatağın kenarına çekildi. Ayaklarını yataktan sarkıtıp başını ellerinin arasına aldı. Bir süre sonra mırıldanır gibi, “Zamanla sen de beni seversin diye seninle evlendim, hatta mecbur bıraktım. Fakat ben asla tecavüzcü olmadım” dedikten sonra ağlamaya başladı. Gördüklerime inanamıyordum. Az önce bana tecavüz etmeye çalışan Mert şu anda çocuk gibi ağlıyordu.

“Beni neden sevmiyorsun?” Titreyen sesiyle konuşunca içimdeki korkuya rağmen yattığım yerden kalktım. Yatak örtüsünü üzerime çektim ve karşısında yere çöküp oturdum.

Titreyerek de olsa elini elimin içine aldım. “Seni seviyorum ama... Arkadaş, dost, abi gibi, seninle evlenmeyi hiç düşünmemiştim. Küçük-lüğümden beri en iyi arkadaşımydın. Ancak son birkaç yıldır çok değiş-tin. Artık seni tanıyamaz oldum. Bu da beni senden uzaklaştırdı. Hep o serseri arkadaşların yüzünden.” Mert’in eli hâlâ elimdeydi, onu sakin-leştirmek istercesine tutuyordum.

Ellerini hızlıca elimden çekerek çenemi sertçe kavradı. Gözleri ateş saçıyordu.

“Hepsi senin suçun, beni bu hale sen getirdin. Beni reddettiğin gün bu hale geldim. Arkadaşlarıma suç atma! O yüzden bunun bedelini sana ödeteceğim! Beni sevmediğin için seni pişman edeceğim! Seni de Ku-zey’i de mahvedeceğim!” Mert biriktirdiği bütün öfkeyi kusarken Ku-zey’i mahvedeceğini söylüyordu. Bir şeyler yapmalıyım. Ama ne? Hemen eline sıkıca yapıştım. Diz çökerek yalvarmaya başladım.

“Lütfen ona zarar verme, onu öpen bendim. Bu yaptığım için bana çok kızdı. N’olur ona bir şey yapma, bak bana istediğini yapabilirsin. Senin de olur, seni sevmeye çalışırım, ne istersen yaparım. Okumaktan da vazgeçerim.” Mert ardı ardına söylediğim sözler karşısında alaycı bir edayla gülmeye başladı.

“Haklıyım, onu seviyorsun. Bu yüzden ondan daha çok nefret ediyorum. Merak etme onun canına dokunmayacağım. Fakat o da sen de keşke ölseydim diyeceksiniz. Belki senden nefret bile edebilir” diyerek elimi ittikten sonra ardına bile bakmadan kapıyı çarpıp çıktı. Allah’ım!

Bu nasıl bir kâbustu? Bana dokunmadığına sevinsem de Kuzey'e yapabilecekleri aklıma gelince korkuyordum. Yatağa uzanıp ayaklarımı karınma çektim. Kaderime ağlıyordum. Neyin bedelini ödediğimi düşünüyordum. Ağlamak keşke çözüm olsaydı...

Gözyaşları içinde yerimden kalktım. Bavulumdan kot pantolon ve beyaz gömleğimi alıp giydim. Mert'in boynuma taktığı gerdanlığı çıkarıp attım. Diğer takılarımı da bavula koydum. Tekrar yatağa uzandığımda *bundan sonra ne olacak, onunla nasıl yaşayacağım* diye düşünüyordum. Mert'in yapabilecekleri aklıma geldikçe korkmaya başlamıştım. Beni teselli edecek babam, abim, annem yoktu. Ya Kuzey, her zaman beni koruyup kollayan abim olduğunu söyleyen adam da yoktu. Üstelik benim yüzümden Mert'in gazabına uğrayacaktı. Gözlerim karanlığa teslim olurken uyandığımda her şeyin kâbus olması için dua ediyordum.

Kapının sertçe çarpmasıyla irkilerek uyandım... Her yer aydınlanmış, sabah olmuştu. Mert'se üstü başı dağılmış, gömleğinde ruj lekeleleriyle karşımda duruyordu. Geceyi bir kadınla geçirdiği açıkça belliydi. Sert çehresiyle bana bakarken hâlâ öfkeli olduğu görünüyordu. Anlaşılan geceyi geçirdiği kadın bile onu sakinleştirememişti. Yüzüme bile bakmadan yanımdan geçip bavulunu açtı. Üzerini alelacele değiştirirken burnundan soluyordu. Yattığım yerden kalkıp ürkek adımlarla hiçbir şey olmamış gibi yanına gittim.

"Ne-re... Neredeydin?" diye sorduğumda yumuşak bir sesle kızgın bakışlarını üzerime dikti.

"Bana hesap mı soruyorsun, küçük fahişe!" diyerek yüzüme sert bir tokat attığı gibi kendimi yerde buldum. Dudağımdan kan akmaya başlamıştı. Sonra da kolumdan sertçe kavrayıp ayağa kaldırdı. Beni sürüklercesine önce odadan, sonra da herkesin meraklı bakışları altında sürüklercesine otelden dışarı çıkardı. Herkes bize bakıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Burası babamın tanıdıklarının oteliydi. Dolayısıyla benim kim olduğumu çok iyi biliyorlardı ve bunun babamın kulağına gitmesi an meselesiydi. Kapıda babası, annesi, kız kardeşi bizi bekliyordu. Neden burada olduklarına bir türlü anlam veremiyordum. Mert beni zorla dün gelin arabası olan arabaya bindirdiğinde Yağmur ve

Havva teyze de yanıma oturdular. Nereye gidecektik bir türlü kestiremiyordum. Normalde şimdi balayı için hava alanında olmamız gerekirdi.

Arabanın içinde kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Başımı cama dayayıp gözyaşlarımı içime akıtmaya başladım. Arabadaki sessizliği Havva teyzenin beni aşağılayan sözleri bozdu.

“Biz de seni *tanıdık bildik, namusludur* diye düşündük ama meğer sen abinin arkadaşıyla kırıştır, sonra da gel oğluma yaman.”

Allah'ım, ne diyor bu kadın? Mert kim bilir onlara ne yalanlar söyledi. Beynimde şimşekler çakarken Mert'in dün dedikleri aklıma geldi. Ne yapacaktı, ne planlamıştı? Artık ne düşüneceğimi bilemediğim için bu azabın bitmesini diledim.

“İyi ki resmî nikâhı kıymamıştık, bir de boşanma masraflarıyla uğraşacaktık” dedi Mehmet amca. Bu durumda bile akli paradaydı! Ne biçim insandı bunlar? Babam, abim bunların ne mal olduklarını nasıl görememişti. Yağmur,

“Sen ne saman altından su yürütenmişsin, benim gözümünden bir şey kaçmazdı. Nasıl da anlamadım. Senden hiç beklemezdim, arkadaşım. Hayal kırıklığına uğradım” derken beni kınayan bakışları üzerimde gezdiriyordu.

Ne söyleyeceğimi şaşırmıştım. Dili *Lal olmak* derler ya, aynı durumdayım. Haksız yere ithamda bulunuyorlardı. Allah'ım bir günde dünyam başıma yıkılmıştı. Ailemden bir fiske yememişken Mert'ten tokat yemiştım. Yola doğru başımı çevirince bizim evin yoluna yöneldiğimizi fark ettim. Ne işimiz vardı burada? *Aklıma gelen olmasın Allah'ım, n'olur* diye içten içe dua etmeye başladım. Maalesef gittikçe evimize yaklaşıyordum. Arabadan atlayıp Allah'a isyan etmek pahasına hayatıma son vermek istedim. Fakat Yağmur bana engel olmuş, beni sıkıca tutmuştu. Mert bunun üzerine arabayı durdurup tüm mahal-
lenin gözü önünde sürükleyerek beni evimizin kapısına getirdi. Artık dizlerimde derman kalmamıştı. Tahta kapıyı açıp içeri girdik. Herkes avludaki masada toplanmış kahvaltı yapıyordu. Henüz bizi fark etmemişlerdi. Mert kolumdan çekerek beni götürüp masanın önüne attı, dizlerimin üstüne düşüp ellerimi yere vurdu. Sanki hissizleşmişim. Canımın acısını bile duymuyordum fakat gözyaşlarımı engelleyemiyordum. Aslında kalbim canımdan daha çok yanıyordu. İçimden bir ses *daha çok acıyacak* diyordu...

Kahvaltı masasında annem, abim, babam şaşkınca bize bakarken olanları anlamaya çalışıyordu. Babam yerinden kalkarak hızlıca yanıma geldi. Beni yerden kaldırmaya çalıştı ama kalkmaya takatim kalmamıştı. Dizlerimin üzerinde oturmaya devam ettim. Annem koşarcasına yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. Başımı sıcak göğsüne dayayıp kokusunu içime çektim. Annem beni sakinleştirircesine sırtımı sıvazlıyordu. Keşke annemin minik kızı kalabilseydim; tek düşündüğüm yemek yemek ve yaramazlık yapmak olurdu. Olanlara artık tahammülüm yoktu. Başımı annemin göğsünden kaldırmadığım için neler olduğu konusunda bir fikrim yoktu. Sadece konuşulanları duyuyordum.

“Kardeşime ne yaptın ki ağlıyor? Ben sana ne demiştim ulan, onu üzersen seni üzerim dememiş miydin?” Abimin sesi tüm avluda yankılanırken başımı ona çevirdim. Mert’in yakasına yapışmış onu öldürecek gibi bakıyordu.

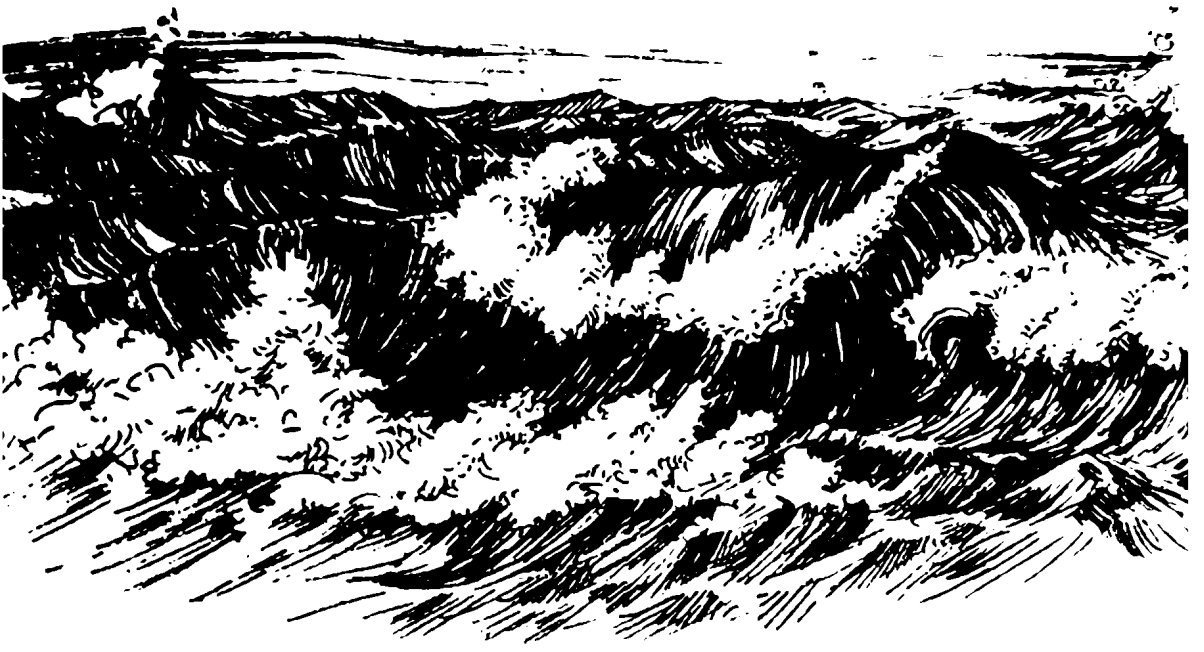
“Kardeşin bunu hak etti” dediğinde nefret dolu bakışlarım Mert’e kaydı. Abim Mert’i sertçe geriye doğru itti.

“Ne demek bu?” Tüm öfkesiyle bağırırken babam yanımdan ayrılıp birkaç adımda Mert’in yanına gitti.

“Neler oluyor burada, artık bir açıklama yapacak mısınız?” Babamın öfkeli sesi sesini duyduğumda mırıldanarak, “Artık bu kâbustan uyanmayı, her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum, anne” deyip başımı tekrar annemin göğsüne gömdüm.

“Geçecek, kızım, sabret.” Annem beni iyice göğsüne bastırdı.

“Evimin namusundan ben sorumluyum demiştin, Kemal amca! Ama dün gece anladım ki kızının namusuna sahip çıkamamışsın.” Duyduğum sözlerle gözlerim korkuyla açıldı. Başımı annemin sıcak göğsünden kaldırdım. Öfkeli bakışlarımı Mert’e çevirdiğimde bana tiksindircesine bakıyordu. Herkesin bakışları üzerime çevrildiğinde suçsuz olduğum halde utançtan başımı yere eğdim. Başımı kaldırmaya cesaret ettiğimde ise babamın, abimin sevgiyle bakan gözleri yerini şüpheli bakışlara bıraktı. Saniyeler geçtikçe babamın yüz ifadesi iyice değişmiş, gözleri dehşetle açılmıştı. Babamı hiç böyle görmemiştim. Mavi gözlerinde Karadeniz’in fırtınalarından biri kopuyordu.

ŞÜPHE

Mert sonunda dediği gibi beni pişman etmeyi başarmıştı. Herkesin içine şüphe tohumları ekmışti. Abim duyduğu sözlerle Mert'in yüzüne sert bir yumruk attı. Mert kendini o an beton zeminde buldu. Burnundan akan kan beyaz gömleğinde kırmızı bir leke yaptı.

“Ne diyorsun sen ulan şerefsiz! Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?!. Pezevenk! Sen kimsin ki kardeşimin namusuna dil uzatıyorsun? Senin yediğin bokları bilmeyen var mı?” Abim sesini iyice yükselterek devam etti.

“Kabahat benim, kardeşimi sevdiğini söylediğinde sana inanıp evlenmenize izin vermektir. En büyük hatam bu oldu.” Abim beni savunduğu için yüreğime su serpilmişti. Artık hiçbir şey umurumda değildi. Babam yanıma geldi, yere diz çöküp yüzümü kendine çevirdi.

“Kızım, Mert'in dediği doğru mu?” Babamın mavi gözlerinin içine bakarken hayal kırıklığını görebiliyordum. Halam yüzünden yaşadıklarını şimdi de benim yüzümden yaşıyordu.

“Doğru değil, baba! Yemin ederim, bunu sana demeye utanıyorum. Sadece onunla birlikte olmaya korktum. Baba ben evlilik için küçüğüm, sen ısrar edince *hayır* diyemedim. Onu sevmiyorum, kendi de biliyor. Bu yüzden bana *iftira* atıyor. Yemin ederim seni üzecek hiçbir şey

yapmadım... Senin masum küçük prensesinim ben” derken gözyaşlarım sözlerime karışmıştı.

Bakışlarını aniden Mert’e çeviren babam “Doğru mu bu?” diye sordu.

“Korkusundan yalan söylüyor! Kızınız bakire değil; kim bilir kimlerle düşüp kalktı. Gerçi Kuzey varken başkasına gerek yok.” Mert sinsi bir gülümseme eşliğinde söyledikleriyle istediğini yaparak abimin içine şüphe tohumları ekmeye devam ediyordu.

“Kuzey’in bununla ne alakası var! Lan geberteyim mi seni?” Abim o anki öfkeyle Mert’in karnına sert bir tekme attı.

“Konuş ulan, gebertmeyeyim seni!” Abimin sert tekmesi yüzünden Mert canı yandığı için derin derin nefesler alırken acı içinde inliyordu. Ancak bu konuşmasını engellemiyordu. Aksine acı içinde olsa da kendinden emin tavrından vazgeçmiyordu.

Dilerim Allah’tan bana yaşattıklarının bedelini en ağır şekil de ödersin diye içimden geçirdim.

“Geçen hafta yemekteki tatsız konuşma için Dilara’dan özür dilemeye gelmişim. Biraz geç bir saat olsa da Dilara’yla konuşmak istedim. Ama gördüklerimle neye uğradığımı şaşırdım. Dilara bahçede Kuzey’le öpüşüyordu.”

Aşağılık, pislik!

“Ulan şerefsiz! Kuzey’e gözüm kapalı güvenirim. Yalan söylediğin nasıl da belli. Kuzey aşkından öleceğini bilse Dilara’ya yan gözle bakmaz. Seni öldüreceğim” diyerek abim belinden çıkardığı silahı Mert’in alnına dayadı. Silah abimin bir parçasıydı. Neredeyse yirmi dört saat yanından ayırmazdı.

Şu an Mert’in ailesinin bizimle gelmediğine seviniyordum. Ne ironi ama?.. Onların yüzünden bu haldeydim. Yine onların burada olmadığına seviniyordum. Çünkü yanımızda olsalardı bu sabah kesin bu evden birinin cenazesi çıkardı. Mert alnına silah dayalı olduğu halde umarsız bir tavrı vardı.

“Oğlum, yapma, onun gibi biri yüzünden katil olma” derken anem hıçkırıklara boğularak abimin yanına gidip eline yapıştı. Babam tepkisizdi.

“Bırak, anne! Kuzey’e iftira atacak kadar küçüldüğüne göre kardeşim doğru söylüyor. Eğer böyle bir şey olsaydı niye evlensin ki, o akşamdan vaz geçer, bu söylediklerini o zaman söylerdi. “

“O gece sustuysam Dilara’yı sevdiğim içindir. Onların bu kadar ileri gittiğini düşünmemiştim. *Evlenince Dilara da beni sever* diye düşünmüştüm.” Mağdur olan kendisiymiş gibi konuştuktan sonra “Kardeşin Kuzey’i öptüğünü kabul etti, bana inanmıyorsan ona sor” dedi. Tüm gözler bana çevrilmişti. Şimdi ne yapacaktım? Kuzey’i öpmemi hangi bahaneyle açıklayacaktım? Abim Mert’in alnından silahı çekip beline koyduktan sonra birkaç adımda yanıma gelip yere çöktü. Sarı kaşlarını çattı. Sorgulayıcı mavi gözlerini üzerime dikti.

“Doğru mu? “diye sorduğunda ne diyeceğimi bilmediğim için sessizliğim *evet* cevabı vermişti. Abimin gözleri dönmüşçesine yanımdan hızlıca kalktı. “Kuzey’i öldüreceğim ama önce onu buraya getirmeliyim” diyerek cebinden telefonu çıkardı. Kısa bir süre düşündükten sonra Kuzey’i aradı.

“Kuzey”

“...”

“Ben iyiyim ancak babam kalp krizi geçirdi”

“...”

“İyi sayılır, seni görmek istiyor. ” Bir süre daha telefonda konuştuktan sonra abim bana döndü.

“Kuzey bulduğu ilk uçakla buraya geliyor, en geç akşam burada olacak ve bu iş akşam burada bitecek” dedi. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki abimi durdurmak için hiçbir şey yapamamıştım. Babamdan hâlâ ses yoktu. Sadece olanları izlemekle yetindi. Korkarak da olsa yerimden kalkıp abimin yanına giderek koluna yapıştım.

“Yemin ederim, abi! Onun bir suçu yok, onu ben öptüm. Niye böyle bir şey yaptığımı ben de bilmiyorum? Sadece korkuyordum ve Mert’le evlenmek istemiyordum. Doğru düşünemiyordum, sadece ona sığınmak istedim. Aramızda bir şey geçmedi. Hem bu yaptığım için bana çok kızdı. Ona zarar verme lütfen” diyerek bana inanması için yalvırıyordum. Kollarımı itip kızgın bakışlarını üzerime dikti. Mavi gözleri dehşet saçıyordu.

“Madem evlenmek istemiyordun neden bana gelmedin? “

“Birçok kez dencedim ama anlamadınız. Okumak yerine namusla evlenmemin doğru olduğunu söylediniz. Ben de sizi hayal kırıklığına uğratmak istemedim.” Babama, anneme, abime karşı mahcuptum ama sadece Kuzey’i öptüğüm için. Annem duydukları karşısında hiçbir şey diyemiyordu. Kadının dili lal olmuştu.

“Gördün mü, Bora? Yalan söylememişim. Yalan olsa gelirken Dilara kendini arabadan atmak istemezdi. İnanmazsan çevreye sorabilirsin, herkes şahit.” Sessizce olup biteni izleyen babamın yanına gittim. Utançtan doğru dürüst yüzüne bakamıyordum.

“Baba bana bak! Benim, bir tanecik nazlı kızın, bugüne kadar sana kötü laf getirecek bir şey yaptım mı? İnan ben yanlış bir şey yapmadım. Mert bana elini bile sürmedi. Kuzey’i sevdiğimi düşündüğü için böyle yapıyor. Bana kendisi söyledi, benden ve Kuzey’den intikam alacaktı. Baba n’olur inan bana.” Ağlamaktan, yalvarmaktan sesim kısılmıştı. Başımı yere eğdiğimde babam titreyen elleriyle yüzümü kendine çevirdi. Gözlerimde cevap arıyordu.

“Kuzey’i seviyor musun?” Mırıldanarak,

“Onu Bora gibi seviyorum. Abim gibi ona hayranım, o kadar” diyerek başımı tekrar yere eğdim, hislerimi görsün istemiyordum.

“Peki, abini o şekilde öper misin?” Babamın sorusu karşısında utancımдан kıpkırmızı oldum. Dudaklarımı ısırmaya başladım. Çünkü verebileceğim bir cevabım yoktu. Herkes sessizliğe gömülmüştü. Babam tok bir sesle,

“Ayşe, Dilara’yı odasına götür” dedi. Yerde iki büklüm duran Mert’e dönerek, “Sen de bu evden defol git! Bir daha da karşıma çıkma; yoksa seni Bora’ya bırakmaz ben vururum, inan yaparım. Resmî nikâhın hemen kıyılmadığına üzülmüştüm ama şimdi seviniyorum. Senin gibi bir şerefsiz kızımı verdiğim için asıl kedime kızıyorum “diyerek Mert’i evden kovdu. Babamın sözlerinden sonra annem yanıma gelmiş beni zorla eve sokmuştu. Odama gitmek için merdivenleri tırmanmaya başladım. Babam ve Mert’in konuştuklarını açıkça duyabiliyordum.

“Kızına o kadar güveniyorsun demek.”

“Elbette güveniyorum, alacağımız bir doktor raporu senin iftiranı ortaya çıkarır.” Duyduklarıma elim ayağım boşalmış, olduğum yerde kalakalmıştım. Merdivenleri çıkamaz olmuştum. Az önce babamın beni koruması bu yüzdenmiş demek. Ailemi hayal kırıklığına uğrattığım için kendime kızıyorken şu an hayal kırıklığına uğrayan ben olmuştum. Babam bana değil doktor raporuna güvenecekti.

Son olarak Mert’in belli belirsiz sesini duydum: “Keyfiniz bilir.” Mert’i ikna edememiştim. Açıkçası onun ne düşündüğü umurumda değildi, en önemlisi ailemdi ve onlar da bana inanmamıştı. Odama girip kendimi yatağa çuval gibi bıraktığımda annem de yanıma oturmuş sessizce beni izlemeye başlamıştı. Bir süre sonra yatağa uzanıp annemin kucağına başımı koydum. Annem başımı okşuyor, özür diliyordu. “Keşke bu evliliğe daha çok karşı çıksaydım. Kızım ben anneyim, sen kabul etmesen de Kuzey’e olan ilginin her zaman farklı olduğunu biliyordum. Ama *gençtir, unuttur* dedim. Fakat onu öptüğünü duyduğumda yanıldığımı anladım.” Anneme daha sıkı sarıldım.

Zamanın durmasını hiç bu kadar çok istememiştim. Abimin Kuzey’e yapacaklarını düşünemiyordum. Abim iyiydi ama kendine yamuk yapanı asla affetmez, düşman kesilirdi. Şimdi benim yaptığım çocukluk yüzünden on beş yıllık dostluk bitecekti.

Saatler geçmiş, hava yavaş yavaş kararmaya başlamıştı. Annem bu zaman zarfında yemem için bir şeyler getirmişti. Boğazımdan tek bir lokma dahi geçmiyordu. Annem bir süre daha benimle kaldıktan sonra yanımdan ayrıldı. Son birkaç saatte abim de babam da yanıma gelmemiş, benimle konuşmamışlardı. Kuzey’in gelmesi ise an meselesiydi. Ev Mert gittikten sonra sessizliğe gömülmüştü. Yataktan kalkıp birkaç adımda pencerenin yanına gidip dışarı bakmaya başladım. Babam avluda düşünceli bir halde tek başına oturuyordu. Babamı o halde mutsuz görmek içimi acıtmıştı. Nasıl bu hale gelebilmiştik?

Bir süre sonra Kuzey’in oldukça telaşlı bir halde eve girdiğini gördüm. Kalbim korkuyla çarpmaya başladı. Bu dört duvar arasında daha fazla kalamazdım. Avluya indiğimde Kuzey’in oldukça endişeli bir hali vardı.

“Kemal Amca nasılsın? Sana bir şey olmasından çok korktum” deyip ahşap sandalyeyi çekip babamın yanına oturdu.

Babam, “İyiyim” dedikten sonra derin bir nefes aldı. Olanları anlatmaya başlayacakken Kuzey’le göz göze geldim. Kuzey beni gördüğüne oldukça şaşırılmış gözüküyordu. Ayağa kalkıp hızlı adımlarla yanıma geldi. Dudağımın patlak olduğunu fark ettiğinde şaşkınlığı biraz daha arttı. Bu sabahtan itibaren sorgulanan sadece bekâretimdi. Kimse dayak yediğim için iyi olup olmadığımı sormamıştı.

Babama döndü. “Burada neler oluyor, Kemal amca? Kalp krizi geçiren insana göre fazla iyi gözüküyorsun! Üstelik evde olman da cabası” derken Kuzey neler olduğunu anlamak istercesine meraklı bakışlarını üzerimizde gezdiriyordu.

Bana tekrar dönerek siyah biçimli kaşlarını çattı.

“Senin balayında olman gerekmez miydi? Ne işin var burada? Ve dudağın neden bu halde, kim yaptı? Mert mi yoksa? Eğer böyle bir şey yaptıysa Bora’ya bırakmaz, onu ben gebertirim.” Onun benim için endişelenmesi çektiğim bu sıkıntıların içinde beni mutlu etmişti. Çok geçmeden abim ve annem avluya çıkmışlardı. Muhtemelen Kuzey’in benim için söylediklerini de duymuşlardı. Avluda sert ve soğuk rüzgârlar esmeye başladığında gergin ortama dayanamayıp ağlamaya başladım. 18 yıllık hayatımda ağlamadığım kadar Mert yüzünden bir günde ağlamıştım.

Kuzey iyice sinirlenmiş, yüz kasları seğirmeye başlamıştı. Kuzey’i bu halde görmeye alışkın değildim.

“Burada neler oluyor, Bora!” diyerek bir açıklama beklerken bir taraftan da gözyaşlarımı siliyordu. Babam hepimizi tok sesiyle yanına çağırarak oturmamızı istedi. Hepimiz avludaki masada karşılıklı oturmuş babamın söyleyeceklerini bekliyorduk.

Özellikle babam benimle göz göze gelmemek için büyük çaba harcıyordu.

Boğazını temizleyip Kuzey’e zor da olsa bu sabah olanları hiçbir şey atlamadan anlatmıştı. Babamın anlattıklarını duydukça utancımдан gözlerimi sımsıkı kapatıp yanımda oturan annemin elini sıktım. Kuzey’in az önce bana şefkatle bakan gözleri yerini hayal kırıklığına bi-

raktı. Bu bakışlar kalbimi paramparça etmeye yetmişti. Ne yapsam eskisi gibi bana bakmayacaktı.

Kuzey bir süre sessizlikten sonra mahcup bir edayla konuşmaya başladı. “Kemal amca ne diyeceğimi inan bilemiyorum. Size bundan bahsetmediysem ortamı gerilsin istemediğim içindir. Dilara henüz on sekiz yaşında, çocuk sayılır. O gece çok üzgündü, okumak istediğini, evlenmek istemediğini söyledi. Öpme meselesi ise... Ben Dilara’ya asla farklı bir gözle bakmadım. Aşkından öleceğimi bilsem bile bu konuda zaten sessiz kalırdım ki böyle bir şey olması mümkün değil. Siz benim ikinci ailemsiniz Bora da benim kardeşim. Dilara duygu karmaşası yaşıyordu. O yüzden böyle bir hata yaptı ve kendi de hata yaptığını kabul edip benden özür diledi. Mert şerefsizinin söylediği gibi bir şey yok, yemin ederim. Sizin bu konuda bir şüphemiz varsa, şüphelerinizi nasıl gideririm bunu bilmiyorum. Söyleyin, ne yapabilirim?”

Babam inandığını belli edercesine Kuzey’in omuzunu sıvazladı. “Senin yapacak bir şeyin yok, sana inanıyorum. Dilara’nın alacağı doktor raporu her şeyi çözer. İnsanların da çenesi kapanır” dedi kalın bir sesle.

Hayal kırıklığım bir yana, babamın bana değil doktor raporuna güvenmesi bir yana, utancım bir yana... Neydim ben, ben bir insandım, bir yürek taşıyordum. Mert’in yemediği halt kalmamışken benim bekâretim sorgulanıyordu. Buna müsaade edemezdim, etmeyecektim. Utancımı bir kenara bırakıp ellerimi sert bir şekilde masaya vurup ayağa kalktım. Aslında şu an bana bir deli cesareti gelmişti. Annem “kızım

otur hadi” diyerek kolumdan çekiştiriyordu. Madem bir harekette bulundum, devamını da getirmeliydim. Annemin elini itip babama sesimi yükselttim.

“Senin elinde doğmuş büyümüş kızın yerine doktor raporuna mı güveneceksin? Şunu bil ki, baba, asla böyle bir şey yapmayacağım. Doktor raporu istediğin gibi çıkarsa eskisi gibi olacağımızı mı zannediyorsun? Hayatım boyunca beni yapmaya zorladığın şey için hepinize kırgın olacağım ama en çok da sana, baba. Peki, baba! Mert haklı çıkarsa o zaman ne yapacaksın? Beni de halam gibi evden mi kovacaksın? Sen babamsın, aileler evlatlarını hatalarından dolayı affeder, onlara kucak açar.” Ardı ardına çıkan sözlerimle babamın gerildiğini yüz ifadesinden anlamıştım. Eski yaralarını kanatmıştım. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.

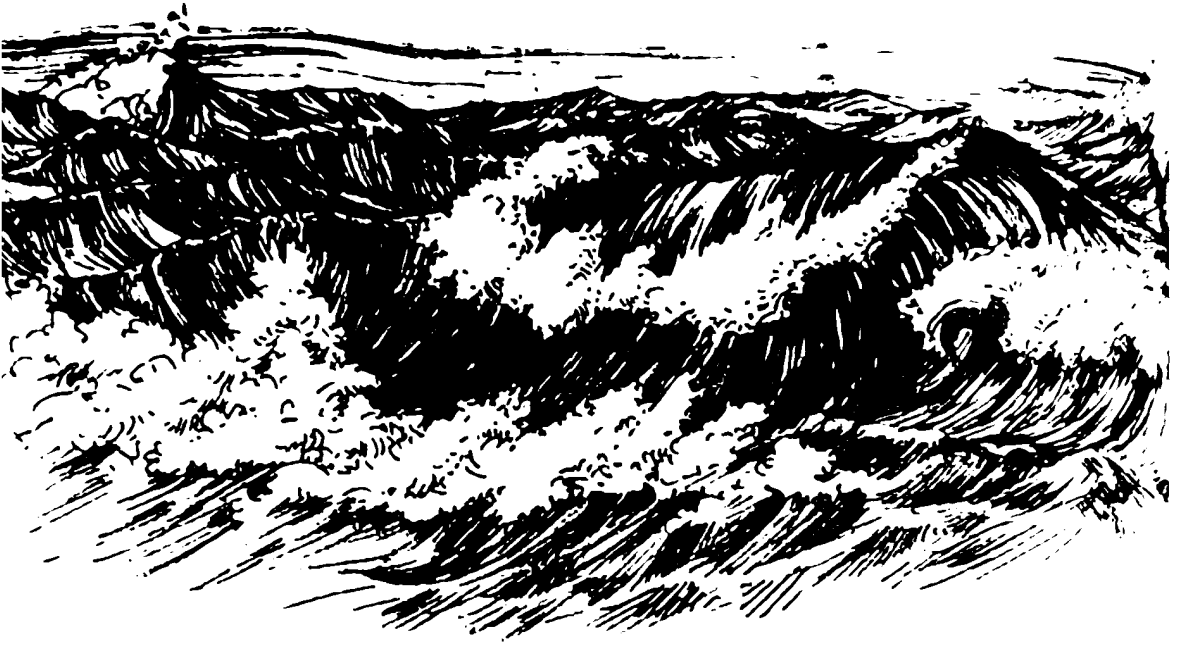
Babam daha fazla dayanamayıp bir hışımla yerinden kalktı. Yüzüme sert bir tokat attı. Yüzüme çarpan eliyle geriye doğru birkaç adım sendelerken elim yanağıma gitti. Annem babamdan böyle bir şey beklemediği için, “Kemal!” diye uyarıcı bir şekilde babama seslendi. Abim sadece babamın yaptığını izlemekle yetindiği gibi sesini dahi çıkarmamıştı. Kuzey ise bir şeyler söylemek için yerinden kalkmış olsa da ortam yeterince gergin olduğu için o da sessiz kalmakla yetinmişti. Şu an yanağımdan çok kalbim acıyordu. Babam, ilk aşkım, güvendiğim dağım... Bana, prensesine ilk kez tokat atmıştı. İşkencem bu kadarla kalmamıştı. Abim yanıma geldi, kolumdan sertçe kavradı. “Yürü, doktora gidiyoruz” diyerek beni çekiştirmeye başladı.

“Abi bırak beni, bana neden güvenmiyorsun? Sen, Kuzey ve Mert hayatınızdan bir sürü kadın geçmişken benden doktora gidip rapor almamı nasıl istersin? Bu beni aşağılamak güvenmemek! Şimdi bırak beni n’olur, abi, beni o masaya çıkartma lütfen!” diye yalvarmıştım.

“O şerefsizin ağzı ancak böyle kapanır! Yoksa el âlemin yüzüne nasıl bakarız!”

“Abi benim için onlar önemli değil... Sen, babam, annem önemli, abi... Lütfen yapma!” dediğim halde beni dinlemiyordu... Babam bu duruma ses çıkarmıyordu. Çünkü kendisi de zaten bunu istiyordu. Annemin karışmasını babam engellemişti.

Kuzey sessizdi. Gözlerinde benim için acıma duygusu vardı. Sadece, “Yapma, Bora, gururunu kırma” dedi ama fazla ısrar edemedi. Çünkü abimin öfkesini iyi bilirdi. Kuzey de benden vaz geçmişti. İkinci ailesini kaybetmeyi göze alamamıştı. Abim beni arabaya doğru sürüklerken belindeki silahı fark ettim. Ani bir hareketle boştaki elimle belindeki silahı alıp alnıma dayadım. Abim bunu fark edince kolumu bırakıp korkuyla bana bakmaya başladı. Çok ısrar ettiğim için bana silah kullanmayı öğretmişti. O yüzden ölme gibi bir ihtimalim yoktu. Böyle bir utanç ve aşağılanma yerine ölmeyi tercih ederdim. Annem korku dolu gözlerle bana bakıyordu. Ölürsem her şey düzelir. Bir süre konuşulup unutulurdu. En iyisi ölmektir.

KARAR

Alnıma silahı dayamış Allah'a isyan ederek ikinci kez ölmeyi deneyecektim, bir *karar* vermek zorundaydım. Ya ölecek, ailemi evlat acısı ve şüpheyle bırakacaktım. Ya da halam gibi hayatlarından sonsuza kadar çıkacaktım. Bir nasıl olsa bir süre konuşulur, unutulurdu. En azından yanlarında utanç kaynağı taşımayacaklardı. Bu iki şeyi yapacak bir suç işlememiştım. Bunları hak etmiyordum. Şu an karşımda bana inmayan, güvenmeyen sevdiklerim vardı...

Belki inatçılık etmeyip doktora gitseydim bunlar yaşanmayacaktı. Ancak ailem bana güvenmemiş, tüm sevdiğim insanlar tarafından hayal kırıklığına uğramıştım. Değerim bu kadar mıydı? Benden şüphelendilerse, onlar için her an hata yapacak, evlat olmaktan başka bir şey olmamışım demektir. O yüzden onların artık neye inandığının bir önemi yoktu.

"Dilara delilik etme, ver o silahı bana..." Abimin gözlerindeki korkuyu iliklerime kadar hissetsem de *hayır* anlamında gözyaşları içinde başımı sağa sola salladım.

"Kızım yapma, evlat acısı çektirme" diyen annem korku dolu gözlerle bana bakarken feryadı tüm avluyu dolduruyordu. Babam ise bu hareketimle suçlu olduğuma karar verdiği için arkasına bile bakmadan avluyu terk edip eve girdi.

Kuzey yakınımaya kadar geldi. “Dilara, yapma, hepimiz genç olduk ve yanlışlar yaptık. Ne yapmış olursan ol ailene bunu yaşatma” dedi Kuzey’in gözlerinde benim için çok korktuğunu görebiliyordum. Ancak o da benden şüphe etmişti. Artık düşüncelerim iyice birbirine karışmış, görüşüm bulanıklaştığı için elim titremeye başlamıştı. Babam bir süre sonra evden çıkıp benim yanıma geldi. Yüzüme bile bakmadan,

“Tamam, istediğin olsun, sana kimse böyle bir şey yaptırmayacak. Sen de halanın yolunu tercih ettin. Ne yaparsan yap benim evladımsın. bunu değiştiremem. Ama senin artık bir ailen yok, hayatına kim gir-diye onun yanına git. Şimdi eğer biraz babalık hakkım varsa silahı ver bana. Bir de bize böyle bir acı yaşatma” dedi. Ona göre halam gibi başını yere eğmiştim. Haklıydı belki, inat etmemeliydim. Fakat ailemin bana güvensizliğini hazmedemiyordum. Asıl hayal kırıklığına ben uğramıştım. Bir *karar* vermeliydim, özellikle annemin haykırıışlarına dayanamadığım için silahı elim titreyerek babama verdim. Babam bana son bir kez bakmadan giderken,

“Ayşe, kızının eşyalarını getir” dedi kalın bir sesle. Annem hıçkırıklara boğulurken babamın ardından eve girmişti. Annem babamın sözünden hiç çıkmazdı. Abim tüm bu olanlardan sonra yüzüme bile bakmadan bahçe kapısını sertçe çarptı. Evden çıkıp gittiğinde koca avluda sadece Kuzey ve ben kalmıştım. Oturduğum yerde dizlerimi karnıma çektim. Hıçkırıklarla ağlamaya başlayınca Kuzey yanıma geldi. Kollarımdan tutup beni ayağa kaldırmaya çalıştı ama dizlerimde derman kalmamıştı. Kalan son gücümle ayağa kalkabildiğimde Kuzey büyük elleriyle gözyaşlarımı sildi. Bir süre sonra annem eşyalarımı siyah küçük bir çantayla yanıma gelerek bana verdi. 18 yılım bu siyah çantaya sığmıştı. Şu an içimden durmaksızın acı kahkahalar atıyordum. Annem bana sımsıkı sarılarak öpüyor, kokluyor bana veda ediyordu. Ona sarılmak istesem de kollarım sarılmak için kalkmıyordu. Babama karşı pasif kaldığı beni koruyamadığı için içten içe kızıyordum. Annem ağlayarak yanımdan ayrılıp beni ardında bıraktığında adımlarımı avlunun tahta kapısına çevirdim. Prenseslik günlerim sona ermişti. Evime son bir kez daha bakarak eski güzel, mutlu günleri düşündüm. Kim bilir belki de mutlu değildim. Ailemin istediği gibi yaşadığım için mutlu olduğumu zannediyordum. Nereye gideceğimi bilmeden evden çıktım. Yavaş ya-

vaş yürümeye başlayıp komşuların meraklı bakışları altında evimi, mahallemi, bu sokaklarda geçirdiğim güzel günlerimi ardımda bırakarak başım önümde yürüyordum.

“Dilara...” Kuzey’in sesini duydum ama dönüp bakmaya cesaret edemedim. Baksaydım gidemezdim. Kuzey arkamdan yetişip kolumdan çekerek beni durdurdu. Çok fazla koşmuşa benziyordu. Nefes nefese kalmıştı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Ne önemi var? Artık bir ailem yok, sen de duydun” dedikten sonra yoluma devam ettim. Mutlulukla dolaştığım sokaklardan bir akşam vakti gözyaşlarımla ayrılıyordum. Kuzey arkamdan koşarak gelmiş, bu sefer gitmeme müsaade etmeyerek kolumu mengene gibi sıkıca kavramıştı. Caddeden geçen bir taksiyi durdurarak tüm reddedişlerime rağmen beni zorla taksiye bindirdi. Takside ölüm sessizliği hâkimdi. Nereye gittiğimiz konusunda en ufak bir fikrim yoktu. İçimden ona sormak da gelmiyordu.

Tek bildiğim, taksiciye verdiği Trabzon merkezde bir adrese gideceğimizdi.

Dakikalar sonra geldiğimiz yer çok lüks bir apartmanın beşinci kat dairesiydi.

Daha önce buraya hiç gelmemiştim. Abim veya Kuzey de böyle bir evden bahsetmemişlerdi. Kuzey ilk olarak evin ışıklarını açmıştı. Aramızda hâlâ sessizlik hüküm sürerken ben Kuzey’in beni neden buraya getirdiğine anlam veremiyordum.

Sanırım benim için bir şeyler yapmak istiyordu. Madem benim için bir şeyler yapmak istiyordu, aileme karşı yanımda olsa, onlara yapmak istedikleri şey için engel olsaydı. Eve biraz göz gezdirdiğimde bekâr evi olduğu açıkça görülüyordu. Salonda büyük krem rengi koltuk takımı hemen karşısında büyük ekran LCD televizyon vardı. Ortada cam sehpa ve yerde krem kahve tonlarında küçük bir halı vardı. Perdeler de krem rengiydi. Salondaki eşyalar birbiriyle uyum içindeydi.

Kuzey beni salonda bırakıp mutfığa gitmişti. Kapı açık olduğu için mutfak olduğunu görebilmişim. Bir süre sonra elinde bir sürahi su ve iki bardakla içeri girdi.

“İçmek ister misin?” diye sordu.

“Hayır, sadece gitmek istiyorum.” Sürahiyi masada bıraktı, karşıma geçip oturdu. Bense ayakta ne diyecek diye bekliyordum...

“Hadi otur da konuşalım biraz.” Bakışlarıyla koltuğu işaret ettiğinde,

“Böyle iyiyim” deyip gözlerimi eşyaların üzerinde gezdirmeye devam ettim.

“Evin çok güzelmiş. Bu eve daha önce hiç gelmemiştim, sanırım ailenin de haberin yok. Eğlendiğin kızları buraya mı getiriyorsun?” Niye böyle bir şey dedim ben de bilmiyordum. Sanırım onun bu evde başkalarıyla olma düşüncesi bana bunu söyletmişti. Bu gece yaşadıklarımın sonra bunu söylediğime göre hiç iyi değildim. Doğru düşünemiyordum.

“Dilara sen iyi değilsin, ne dediğini bilmiyorsun. Son bir gün içinde çok şey yaşadın. Bu söylediklerini buna bağlıyorum ama haklısın... Bu evden kimsenin haberi yok. Trabzon’da kaldığım zamanlar kafamı dinlemek için buraya geliyorum. Önce biraz sakinleşmeyi dene istersen, sonra konuşalım.” Kuzey’in ses tonu oldukça yumuşak çıkıyordu. Sanırım bu yaşadıklarımın sonra bir de kendisi incitenlerden olmak istemiyordu.

“Ben sakınım, ne anlatmamı istiyorsun?” Kuzey’e ters bir bakış attığımda, söylediğimin aksine hiç de sakın değildim. Patlamaya hazır bir bomba gibiydim. Zararı sadece kendime olacak bir bomba...

“Dilara neler olduğunu bir de senden dinlemek istiyorum. Bana anlatmayacak mısın?” Kafamı *hayır* anlamında salladım.

“Çok inatçısın. Siz hepiniz inatçı olduğunuz için bir türlü orta yolu bulamıyorsunuz.”

“Ne yapsaydım, o adını bile söylemeye utandığım sedyeye mi çıksaydım! Bu benim için ne kadar gurur kırıcı, haberin var mı? Kendini benim yerime koy, sen olsan ne yapardın?!. Gerçi sen ne de olsa bir erkeksin, senin için sorun yok! Doğrularımın yanlışlarımla ben bir insanım!

Mert’in yatmadığı kız kalmazken kimseye bekaretimi sorgulatmam!”

Kızgın sözlerim bir çırpıda ağzımdan dökülürken yaşadıklarımın dolayısı duygu patlaması yaşıyordum. Kuzey benim aksime oldukça sakin bir sesle konuştu:

“Herkes hata yapar. Kim olduğunu söylersen belki sana yardım edebilirim” dedi. İnanamıyordum! Söylediğim sözlerden neler çıkarmıştı. O da ailem gibi Mert’e inanmıştı. Silahı başıma dayadığım için herkesin gözünde suçluydum. Kuzey dâhil kimse böyle bir şey olması halinde gerekirse kaçıp evlenerek kendimi bu duruma düşürmeyeceğimi düşünmüyordu. Sevdığım insanlar beni hiç tanıyamamıştı. Bu yüzden Kuzey’in de ne düşündüğünün artık bir önemi yoktu.

“Artık bir önemi yok.” Bir nevi Mert’in söylediklerini onayladım. Ailem ki bana inanmadı, artık kimin neye inandığının bir önemi yoktu.

“O zaman benim sana yardım etmeme izin ver.” *İnce düşünceli Kuzey keşke bunu bir saat önce de kullansaydın* dedim içimden.

“Bana sen de dâhil kimse yardım edemez. Hem sen bunu nasıl yapabilirsin ki? Gözlerime artık yaşlar hücum etmeye başladı.

“*Evlen benimle, insanların ağzı kapansın.*” Kuzey’in sözlerini duyduğum an kızgın bakışlarımı ona çevirdim. Bir an yanlış duyduğumu bile zannettim. Yani her şey bu kadar basitti, evlenecek insanların ağzı kapanacaktı. Duyduklarımın sonrasına bir kez daha hayal kırıklığına uğradım. Gözündeki değerim bu muydu? Ama sakin olmalı, kendimi ona mecbur hissettirmemeliydim.

“Bu kararı ne zaman aldın?” dedim alay edercesine ve devam ettim: “Bakire olmadığımı inandığın zaman mı? Çok merak ediyorum.” Şu an resmen kızgınlıktan burnumdan soluyordum.

“Beni yanlış anladın, senin bu şekilde ortada kalmanı istemiyorum sadece.” Dalga geçiyordu sanırım. Ne demekti *ortada kalmak*?!

“Seninle evlenirsem her şeyin yoluna gireceğini mi sanıyorsun?” Sesimi yükselterek devam ettim: “Merak ettim de bunu nasıl yapacaksın? Karın olarak ailenin karşısına çıkardığında beni kucaklayıp bağır-larına basacaklarını mı zannediyorsun?” derken sesim oldukça kızgın çıkmıştı. Ben ne kadar kızgınım, Kuzey o kadar sakin di.

“Ailem karşı çıksa da bir süre sonra durumu kabullenirler; önemli olan benim kararım.” Ciddi sözlerinden ağlamalı mı, yoksa gülmeli miydim? Sanki burada trajikomik bir oyun sergileniyordu.

“Tamam, diyelim ki evlendik. Peki, sonra ne olacak? Sırf beni bu durumdan kurtarmak için evlenmiş olacaksın. Hayatını sevmediğin biriyle nasıl geçireceksin? Yoksa beni seviyor musun, âşık mısın? O yüzden mi bu kadar ısrarcısın?” Meraklı bakışlarımı Kuzey’e odakladım. Cevabının *evet* olmasını ne kadar da isterdim. Olmadığını bilsem de *evet* demesi için içimde küçük bir umut taşıyordum.

Önce biraz duraksadı. Ne cevap vereceğini bilmiyor gibiydi. Sanırım böyle bir soru sormamı beklemiyordu. Sonra söyledikleriyle içimdeki umut ışıklarını tamamen söndürmüş, beni karanlıkta bırakmıştı.

“Sen benim için her zaman değerli ve önemli oldun. Anne babalarımız da büyük bir aşkla evlenmedi ama gayet mutlular. O yüzden zamanla her şeyin güzel olacağına inanıyorum.” Bu, tam Kuzey’den beklediğim bir söz ve hareketti. Mert de düğün salonunda aynı şeyi söylemişti. Yüzüme çarpık bir gülümseme kondurdum. Kuzey her zaman düşünceli ve fedakâr birisi olmuştu ama bu seferki biraz fazlaydı.

“Bu fedakârlığı yapmana değmem.” Sırf bana üzülüp yardım etmek istediği için onunla evlenemezdim. Bu ancak daha büyük sorunlara neden olurdu. Bu evlilik meselesinden kurtulmam gerekiyordu, hem de hemen. Biliyorum ki Kuzey isteğinden kolay kolay vazgeçmeyecekti. Söyledikleri karşısında iyice gerilmiştim. Kuzey *benimle evlen insanların ağzı kapansın* demişti. Düşünceler sürekli beynimde dolaırken farkında olmadan gülmeye başlamıştım. Çünkü sinirlerim iyice bozulmuştu.

Kuzey’in bu durumdan hoşlanmadığı yüz ifadesine yansımıştı. Sanırım bu durumu evlilikten kurtulmak için kullanabilirdim.

“Dilara ben burada komik bir şeyden bahsetmiyorum, evliliğimizden bahsediyorum o yüzden lütfen biraz ciddi ol.” Kuzey’in kızgın olduğu sesinden ziyade sert çehresinden de belli oluyordu. Bu yüzden evlilik düşüncesinden vazgeçmesi için onu biraz daha kızdırabilirdim.

“Sana seni öptüm diye benimle evlenmek zorunda olmadığını söylemişim. Hatırlarsan sana o gönül eğlendirdiğin kızlar gibi davran-

mıştım. Sen dostluğumu tercih etmiştin.” Keşke onu öptüğümde bir an için bana karşılık verdiğini düşündüğümde hissettiğim duygu için bunu benden isteseydi. O zaman ikimiz için de her şey farklı olurdu. Ama bu şartlar altında onunla evlenemezdim. Evlenmeyecektim de...

“Kuzey hatayı seninle yapmadım! Bu yüzden bunu düzeltmek sana düşmez. Gerçekten buna gerek yok, üzgünüm, seni kullandım. Sayende bu evlilikten kurtulabilirim diye düşündüm. Seni birkaç defa abime bekâreti önemsemediğini söylerken duymuştum.” Yalan söylemiyordum, Kuzey. Ve abimi gerçekten bir keresinde konuşurlarken duymuştum. Kuzey bekâretin önemli olmadığını söylüyor *biz sanki bakir miyiz* diyordu. Abim ise tüm çapkınlıklarına rağmen Kuzey’in söylediklerinin tam tersini savunuyordu.

“Gördüğün gibi işe yaramadı, sen de beni istemedin. Kuzey hayatından bir sürü kadın geçti. Ancak hâlâ çok zayıfsın ve iki damla gözyaşına kanacak kadar yumuşak kalplisin. Seni, hatalarımı örtmek için kullandım, üzgünüm!” Sözlerim ağzımdan çıkarken inanması için yüzümde sahte bir gülüş kondurmayı ihmal etmedim. “O yüzden seninle evlenmeme gerek kalmadı. Çabaladığım hiçbir şey işe yaramadığı için kapının önüne kondum. Mert de ailem de beni istemedi. Gerçi sanki siz süttten çıkmış ak kaşıksınız ya!..” derken sesim iyice alaylı çıktı.

Kuzey’i sözlerimle hayal kırıklığına uğratmıştım. Kızgın bakışlarında açıkça görebiliyordum. Oturduğu yerden kalkarak burnumun dibine kadar sokulurken sert bakışlarını üzerimde gezdirmeye başladı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Sevgi dolu bakan adamın gözlerinden öfke fişkırıyordu. Kollarımdan sımsıkı kavrayarak beni kendine doğru çaktı.

“Dilara inan sen sadece görmek istediğin Kuzey’i tanıyorsun! Neler yapabileceğim konusunda hiçbir fikrin yok. Yaptıklarının sonuçlarını düşündün mü? Seni gerçekten tanıyamıyorum! “ Haklıydı aslında... Beni ne sen, ne de ailem hiç tanıyamamışsınız, tanısaldı bu halde olur muydum?

“Ne oldu da bu hale geldin? Onun yüzünden mi bu haldesin? Tüm bunlar seni bırakıp gitti diye mi? Senin canın yandı diye beni nasıl böyle kullanırsın? Gerçekten bu sen misin? Bana yaşattığın tüm utancı inan fazlasıyla ödetirim sana” derken öfkenin sesi tüm evde yankılanıyordu.

“Beklemene gerek yok, istersen şimdi ödeyeyim.” Parmak uçlarımda yükselip dudaklarına kapandığımda söylediklerimin doğru olduğunu kanıtlamak istercesine Kuzey’i öpmeye çalışıyordum. Evet, çalışıyordum çünkü acemi dudaklarım nasıl hareket edeceğini bilmiyordu. Sadece onu istediğimi belli etmeye odaklandım. Kuzey ilk anda öpücüklerime karşı donuk kalsa da sonra dudaklarını, dudaklarım üzerinde yavaşça kıpırdatmaya başladı. Öpücükleriyle canımı acıtmak istercesine sert ve hoyrat olmaya başladığında yaptığım sadece ona ayak uydurmaya çalışmaktı. Abimin arkadaşı bana farklı gözle bakmadığını söyleyen, onu öptüğüm için abimle arasının bozulabileceğini söyleyen Kuzey zaaflarına yenilmiş, tuzığa düşmüştü. Kuzey hoyrat öpücüklerine devam ederken belimden kavrayıp beni kucağına alınca kısa bir anlığına dudaklarımız ayrıldı. Bir şey söyleyemediğim için başımı göğsüne dayadım. Madem bir oyuna başlamıştım, devamını getirmeliydim. Kuzey ağır adımlarla evdeki odalardan birine girip beni usulca yatağa bıraktı. Gözlerindeki kırgınlık ve öfke kadar arzuyu da görebiliyordum. Bu duygularla üzerimdeki yerini alarak dudaklarıma kapandı. Bu seferki öpücükleri beni istediğini belli eden baştan çıkarıcı öpücüklerdi. Islak öpücüklerini dudaklarımdan yavaşça boynuma kaydırırken elleri vücudumda keşfe çıkmıştı. Buna daha fazla devam edemezdim. Çünkü gittikçe iradem zayıflıyor, şimdiye kadar hiç bilmediğim hisler gün yüzüne çıkıyordu.

Şu an yaptığım şey Mert’in dediği gibi davranmaktan başka bir şey değildi. Aslında bunun bir önemi yoktu. Ailem için artık yoktum ama onunla beraber olursam Kuzey’in beni asla bırakmayacağını çok iyi biliyordum. Bana yardım etmek için evlenmeyi düşünürken bu sefer de bekâretimi aldığı için kendini suçlu hissedecekti. Ona bu durum için hep yük olacaktım. Bunu ona yapamazdım, sırf bu yükü benimle evlenmesine izin veremezdim. Boş bulunduğu bir anda onu kendimden iterek yataktan kalkıp odadan çıktım. Şunu biliyordum ki bu öpücüğü dudaklarımdan kimse silemeyecekti. Kuzey peşimden gelerek kolumdan sertçe kavrayıp beni durdurdu.

“Ne oldu, borcunu ödemekten vaz mı geçtin?” dedi alaycı bir sesle.

“Eğlence bitti, ben gidiyorum, sana borcumu da ödedim. Daha fazlasına gerek yok. Sana yaşattıklarım için beni affet.” Gozyaşlarımla

maması için mücadele ederken Kuzey, *sen hastasın* diyerek beni geri itti. Öfkesi iyice artmıştı, onu bu hale getirdiğim için kendimden nefret ettim. Tam bir sürtük gibi davranmıştım. Onu çok üzmüş, yaralamıştım; ama onunla evlenirsem ilerde çok daha üzüleceğini gayet iyi biliyordum.

“Doğru, ben hastayım; ama sen de çok sevdiğin ikinci ailenin kızı, can dostunun kardeşiyle yatmaya pek heveslisin”

“Basit kızlar gibi davrandığın için özür dilemene rağmen onlar gibi davranan da sensin.”

“Haklısın. Ben basit bir kıyım, sen daha iyilerine layıksın... Hoşça kal!” Kuzey öfkeli bakışlarını üzerimde gezdirirken

“Şunu bil ki burada sana dokunmuyorsam gitmene izin verdiğim içindir. Şimdi gidebilirsin ve yemin ediyorum *ki gün gelecek hem eğlendiğim, hem de evlendiğim kadın olacaksın*. Bu yüzden Bora’yı, ailemi, hatta tüm dünyayı karşıma almam gerekse de bunu yapacağım” dedi. Şu an hırsı onu ele geçirdiği için böyle konuşuyordu. Ben istemedikten sonra yapabilecek bir şeyi yoktu.

“Ben senin eğlendiğin kadın olamam. Seni yeterince eğlendirebileceğimden şüpheliyim. Evlendiğin kadında olamam çünkü sen evlendiğin kadın annen gibi olsun istiyorsun. Senin çocuklarını doğursun, evinde otursun. Sen de zamanında babanın yaptığı gibi istediğin kadınla gez dolaş, onlarla yat. Sen benimle bu yüzden evlenmek istiyorsun. İnan ben oturup senin çapkınlıklarını sineye çekmem. Göze göz, dişe diş!” Bu konuşma fazla uzamıştı, bir an önce buradan gitmeliydim. Kuzey sözlerimden sonra burnundan solumaya başlamıştı. Yumuşak nazik adamı ne hale getirmiştım. Kollarımdan sertçe kavrayıp beni kendine iyice çekti. Sıcak nefesini yüzümde hissetmek, yüreğimi yangın yerine döndürmeye yetmişti. Ona bu kadar yakın olmak beni verdiğim karardan her an caydırabilirdi. Kuzey’i kendimden itmek için uğraştım ama benden çok daha güçlüydü.

“Dilara söylediğim zaman geldiğinde öyle bir şey yaparsan inan bambaşka bir Kuzey’le tanışacaksın.” Kuzey’in tehditkâr sözlerinin ardından zorla da olsa kollarından sıyrıldım.

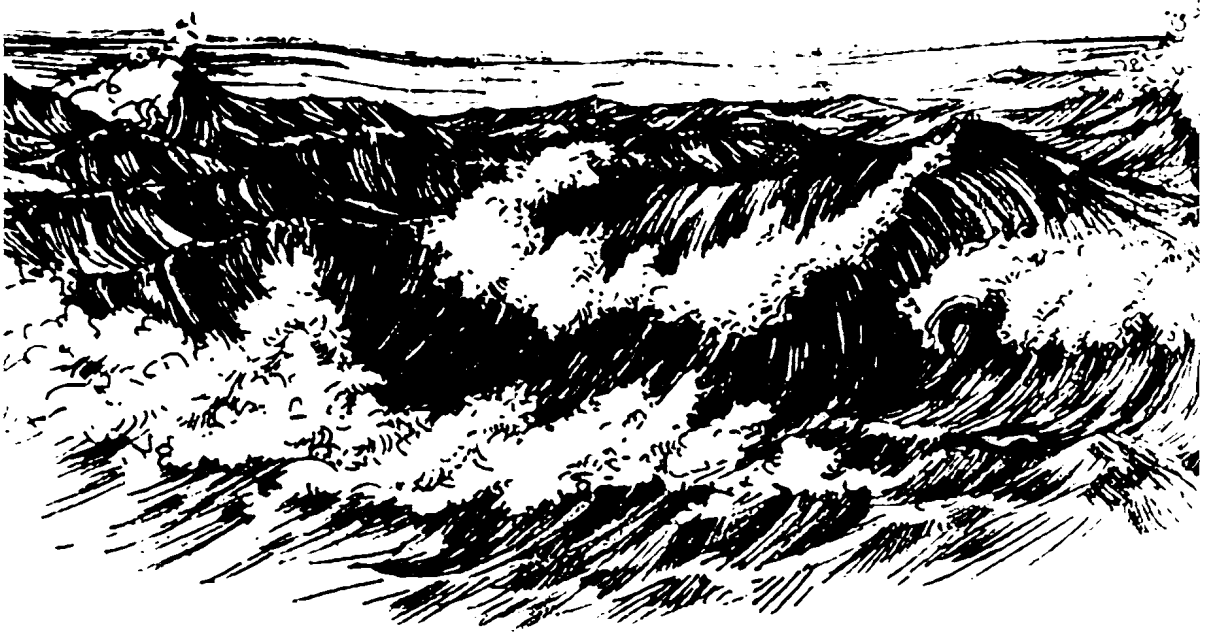
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Tamam, dediğin olsun. O gün gelene kadar elveda...”

Ardıma bile bakmadan çantamı alıp evden kaçarcasına dışarı çıktım. Asansör kullanmadan merdivenlere yönelip basamakları ikişer üçer inerken dizlerim titremeye başlamıştı. Merdivenin bitiminde kenara çöküp tuttuğum gözyaşlarımı salıverdim.

Sesimi kimsenin duymaması için elimi ağzıma kapattım. Yüreğimde fırtınalar kopuyordu. Ömür boyu bununla yaşamaya mahkûmdum. Fırtınayı sadece Kuzey dindirebilir, benim dünyama aydınlığı getirebilirdi. Biraz sakinleşince apartmandan dışarı çıktım. Ardıma bile bakmadan oradan uzaklaşırken verdiğim karardan vazgeçmekten korkuyordum. Bir süre sokakta boş boş dolandım. Saat epeyce ilerlemiş, açık tek bir dükkân bile kalmamıştı. Annemin çantama ne koyduğunu merak ediyordum. Yolun kenarındaki bankta oturdum. Sokak lambası az da olsa etrafı aydınlatmıştı. Çantamı açıp içini biraz karıştırdım. Çantamda eşyalarımın dışında günlüğüm, eski telefonum, birkaç ay yetecek kadar para vardı. Bu birkaç ayda iş bulabilir, kendi başımın çaresine bakabilirdim. Annem diplomamı ve okula kayıt için hazırladığım belgelerimi de koymuştu. Bu açıkça *buradan git ve kendi başının çaresine bak* demekti. Parayı götürüp kapıya bırakmak istesem de yapamadım. Gururun zamanı değildi. Okumak için bu paraya ihtiyacım vardı. Günü geldiğinde bu parayı geri ödeyecektim.

Çantamı karıştırırken gözüme pembe bir kâğıt ilişti. Kâğıtta bir ad ve adres yazılıydı, halama aitti. Annemin gizli gizli halamla görüştüğünü tahmin etsem de halamdan hiç bahsetmediği için sormamıştım. Kim derdi ki annem dedemin ve babamın hayatımızdan çıkardığı halama gitmem için bana adresini verecek? Halam İstanbul'da yaşıyordu ve ben de İstanbul Üniversitesini kazandığım için onların yanında kalıp okuyabilirdim. Artık nereye gideceğimi çok iyi biliyordum. Annem açıkça *'halana git ve hayatını istediğin gibi yaşa'* demişti. Ancak onlar beni nasıl karşılayacak hiç bilmiyordum. Artık bir ailem yoktu ve benim için yeni bir hayat başlayacaktı. Ailem olmadan nasıl başaracaktım bilmiyorum; tek hissettiği sonsuz yalnızlık...

YENİ BAŞLANGIÇ

Dualarım kabul olmuştu. Mert'ten kurtulmuştum ama sevdiğim tüm insanları kaybetmiştim. Belki de isyan ettiğim için bu yaşadıklarım Allah'ın bana bir cezasıydı. Madem artık ailem ve Kuzey yanımda değildi, kendime yeni bir yol çizmeli, tüm kötü anılarımı geride bırakmalıydım.

Annemin çantama koyduğu paradan bir miktar alıp taksiyle merkeze geçtim. Buradan da küçük bir otele geldim. Burası temiz ve güvenilir bir otele benziyordu. Tek kişilik oda kiralayıp parasını ödedim. Kalacağım odaya geldiğimde ışığı açıp güçsüz adımlarla içeri girip çantamı bir kenara bıraktım. Yatağın üzerine oturduğumda kendimi hiç bu kadar yalnız ve çaresiz hissetmemiştim. Ama buna alışsam iyi olacaktı. Artık yanımda olmasa da her zaman varlığını hissettiğim dağ gibi babam ve her koşulda yanımda olacağını söyleyen abim yoktu. Kendi başımın çaresine bakmalı, kendi ayaklarımın üstüne durmalıydım. Çantamı açıp pijamalarımı çıkardım. Annem en sevdiğim pembe ayıcıklı pijamamı koymuştu. Doğum günümde bana kendisi almıştı. Anneme sarılır gibi pijamalarımın sarıldım. Bir süre gözyaşlarımı akıttım. Yanımda onları silen, teselli veren hiç kimse yoktu. Pijamalarımı giyip yatağa uzandım ancak uyku tutmamıştı. Yaşadığım onca şeyden sonra uyuyabilmek mucize olurdu. Bir süre yatakta oyalandıktan sonra yerimden kalkıp çantamdan günlüğümü çıkardım. Kitap görünümlü def-

terin günlük olduğunu annemin bildiğini biliyordum. Ancak hep bilmiyormuş gibi davranırdı. Zaten yıllardır elime almıyordum. Defterim arasına koyduğum minik kâğıt aynı yerinde durduğu için annemin defterimi açıp okumadığını anlayabilmişim. Gerçi bugünkü hengâmede okumak aklına bile gelmemiştir. Okusaydı sadece Kuzey'i öptüğümü, ona olan hislerimi görebilirdi. Bunlarda zaten fark ettiği ama görmezden geldiği şeylerdi. Annem eşyalarımı toplarken günlüğümü çantama bana dert ortağı olsun diye koyduğuna emindim. Çünkü artık sırtımı dayayabileceğim bir ailem yoktu, kimsesizdim. *Kalem var mı* diye çekmeceyi kontrol ettim. Şanslıydım, çekmecedeki bir tükenmez mavi kalem vardı.

"Sevgili günlük..."

Son 24 saat içinde yaşadığım onca şeyden sonra küçük bir otel odasında seninle baş başa kaldım. Artık derdimi anlatacağım bir tek sen varsın. Bir yalan uğruna hayatım darmadağın oldu. Aile bağı, sevgi gibi inandığım tüm değerler yüreğimde kökten sarsıldı. Tüm ailem bir yalan uğruna benden vazgeçti. Onları şimdiden özlemişken yokluklarına nasıl dayanacağım. Artık bir başıma, kimsesizim. En acısı da Kuzey'in de Mert'in yalanlarına inanmış olmasıydı.

Kuzey!.. Onu görmeden hayatım nasıl geçecek? Kuzey beni düştüğüm durumdan kurtarmak için benimle evlenmek istediğini söyledi, biliyor musun? İki dostun arasının açılmasına neden olacağım gibi onu sevsem de hayatını sevmediğiyle -benimle- geçirmesine izin veremedim. Keşke ona, "Beni seviyor musun?" diye sorduğumda bana sihirli kelimeleri söyleseydi de ona sürtükmüşüm gibi davranmasaydım. Onun evlilik teklifini kabul etseydim. Keşke demenin artık bir anlamı yok, biliyorum.

Şu an koş koş Kuzey'in yanına gidip seni seviyorum demeyi, sarılmayı ne kadar çok istiyorum bilemezsin. Her şeyi, herkesi bir kenara bırakıp beraber çok uzaklara gidelim desem, sadece seninle olmayı istiyorum, benimle gelir misin diye sorsam...

Biliyorum ki gelirsin ama bu bana olan sevgisinden değil, merhametinden olurdu. Benden şüphe duysan da, senin ne kadar iyi yürekli biri olduğunu biliyorum. Bugünden sana kızmıyorum. Ailemsiz, sensiz

kalp kırıklarımınla, yüreğimdeki acıyla nasıl baş edeceğim bundan sonra bilmiyorum."

Günlüğüme içimi dökmek biraz olsun rahatlamamı sağlamıştı. Defterimi çantamın içine koyup yatağa uzandım. Sanki diken üstünde yatıyordum. Karanlıkta kalmak istemediğim için ışıkları kapatmayıp yeni günün güzel şeyler getirmesi ümidiyle kendimi uykuya bırakırken yaşadıklarımın kâbus olmasını diledim.

Sabah güneşinin ışıklarıyla gözlerimi zor araladım. Bakışlarım odada geziniyordu. Yabancı bir yerde olduğumu anladığımda yerimden sıçradım. Burası yatak odam değildi. O an yaşadıklarımın gerçek olduğu yüzüme acıyla çarpıldı. Uykuya dalarken kötü bir kâbus olması için ne kadar da dua etmişim. Bir süre düşüncelerle yatakta oyalandıktan sonra yerimden doğruldum.

Her yeni gün yeni bir başlangıç demektir. Kendime acımanın anlamı yoktu. Önce ılık bir duş aldım, suyla beraber tüm olumsuz düşüncelerim de akıp gitmişti. Çantamdan kot pantolon kırmızı tişörtümü çıkarıp giydim. Artık gitmeye hazırdım. Odadan çıkmadan önce ahşap dolabın kapısına monte edilmiş aynada son bir kez kendime baktım. Babamın attığı tokat yüzünden yanağımda belli belirsiz bir kızarıklık, Mert'in vurduğunda dudağımın kenarında oluşan ufak bir yara vardı. Yanağımdaki kızarıklık geçecek, dudağımdaki yara iyileşecekti ama kalbimdeki kırgınlığım asla geçmeyecekti. Aslında kimi kandırıyorum ki? Şimdi abim babam yanıma gelse, af dilese seve seve kucak açar onları affederdim. Ne onlar gelecek, ne de kalbim iyileşecekti. Otelden ayrıldığımda henüz sabahın erken saatleriydi. Küçük bir kafede kahvaltı yaptıktan sonra telefoncuya uğrayıp annemin çantama koyduğu eski telefonuma yeni bir hat alıp taktım. Mert beni otelden sürükleyerek çıkarırken telefonum dâhil her şeyim otelde kalmıştı. Eminim hırsından tüm eşyalarımı, ailemin bana taktığı takıları çöpe atmıştır. İyi ki kolyemi boynumdan çıkarmamıştım. Şimdi o da çöpteydi. Otobüs firmasından İstanbul için biletimi aldıktan sonra annemin kâğıtta yazdığı adres ve telefon numarasına baktım. Telefonu elime alıp numaraları çevirdim. Ellerim

titrerken kalbim heyecandan hızla çarpıyordu. Sadece fotoğraflarından tanıdığım bir kadını arıyordum. Telefonum birkaç kez çaldıktan sonra ince sesli bir kadının sesi duyuldu. Bu halam olmalıydı.

“Alo... Ben Selma Hanım’ı aramıştım” diyebildim zorla da olsa.

“Buyurun, kimsiniz?”

“Ben... Ben... Dilara.” Gözyaşlarım gözlerime hücum etmeye başladığında ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

“Dilara! Ben de senin aramanı bekliyordum kızım. Dünden beri meraktan delirmek üzereydim. Başına bir şey gelmesinden çok korktum. Annen arayıp bana her şeyi anlattı. Metin amcan ve kuzenlerinle seni bekliyoruz” dediğinde daha fazla dayanamamış, ağlamaya başlamıştım.

“Ağlama, kızım, her şey düzelecek” diyerek halam beni teselli etmeye çalışırken ağlayışlarım hıçkırıklara karışmıştı. Hiçbir şey diyemiyordum.

“Dilara, yapma böyle kızım! Biliyorum, kolay şeyler yaşamadın, inan senin yaşadıklarını en iyi ben anlarım. Korkma, bize güvenebilirsin.” Halamın sözleri yüreğime su serpmişti. Bir de hareket edeceğimi ve firmanın ismini söyledim.

“Oğlum Kağan gelip seni otogardan alacak. Artık üzülme, yanında biz varız” derken halamın da sesi titremeye başlamıştı. Sadece *tamam* diyebildim. Telefonu kapatıp son kez gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Artık Trabzon’da sayılı saatim kalmıştı. Ailem tarafından doğup büyüdüğüm şehirden sürülmüştüm.

Otobüs kalkıncaya kadar Trabzon merkezde oyalandım. Son bir kez gidip uzaktan bile olsa evime bakmak istesem de yapamadım. Mahalledeki insanların kınayan gözlerle bakışlarını kaldıramazdım. Eminim şu an tüm mahalle beni konuşuyordur. Gitme vakti yaklaşmaya başlayınca otogara gidip otobüse bindim. Yanımda esmer, benim yaşlarımda bir kız oturmuştu. Hareket etmeye başlayınca başımı cama dayayıp gözlerini sıkıca kapattım. Yüreğimdeki acı daha da kavurucu olmaya başlamıştı. Otobüste olmasak avazım çıktığı kadar bağırabilirdim. Ancak onun yerine acımı içime akıtmış, ruhum sessiz çığlık atmaya başlamıştı. Yüreğim bu kadar yanarken ailemden nasıl ayrı kalacaktım? *Allah’ım bana*

dayanma gücü ver. 'Tüm yaşadığım kötü olaylardan benim için iyi olan tek şey vardı: Artık özgürdüm. Ve üniversite okuyabilecektim. Gözlerimi kapatıp bir an önce gideceğim yere varmak için dua ettim.

On altı saat yolculuğun ardından sabah erkenden İstanbul'a varmıştım. Rahat bir yolculuk geçirmiştım. Midem kilitlendiği için yemek yemek içimden gelmemiş tuvalet ihtiyacı dışında otobüsten inmemiştım. Son birkaç gündür zaten nerdeyse aç geziyordum.

Otogar mahşer yerini andırıyordu. Her gün binlerce insan yer değiştiriyordu. Ben de bu binlerce insanlardan birisiydim. İnsanoğlu gerçekten kanatsız kuş gibiymiş. Dün neredeydim, bugün nerede...

Bu İstanbul'a ilk gelişim değildi ama ilk kez gelmiş gibi heyecanlıydım. Acaba halam ve çocukları nasıl insanlardı? Sonra Metin amca beni nasıl karşılayacaktı? Belki de benden hoşlanmazdı.

Halam Kağan'ın beni gelip alacağını söylemişti. Ancak etrafa biraz göz gezdirdiğimde benim yanıma gelen kimseyi göremiyordum. Gerçi ne o beni, ne de ben onu tanıyordum. Kim olduğunu nasıl anlayacaktım diye düşünürken telefonum çaldı. Bu halamın numarası değildi. Belki de Kağan'dır. Telefonumu hemen açıp *Alo* dedim.

"Dilara ben Kağan, bulunduğun yerden karşı tarafa bakarsan ben oradayım." Kağan'ın oldukça hoş bir ses tonu vardı, sanki babamın sesini andırıyordu. Bana karşı olan güvensizliğine rağmen babamı özlediğimdendi belki de benzetişim. Kağan'ın söylediği gibi tam karşı tarafa baktığımda uzun boylu, kumral, yirmi yaşlarında ve oldukça yakışıklı biri bana el sallarken gülümsüyordu. Bu o olmalıydı. Başka el sallayan biri yoktu. Hızlı adımlarla yanına gittiğimde şaşkınlık içinde kaldım. Kağan babamın gençliğine ne kadar çok benziyordu. Kağan babam gibi kumral saçlı, mavi gözlü, derin bakışlı, köşeli bir çeneye sahipti. Abim bile babama bu kadar benzemiyordu. Beni görünce Kağan da oldukça şaşırmıştı.

"Hoş geldin" dedikten sonra "Ne kadar da anneme benziyorsun" diyerek bana sımsıkı sarıldı. Bu sıcak kucaga çok ihtiyacım vardı ki,

ben de kollarımı açmış ona sarılarak başımı göğsüne dayamıştım. Başım Kağan'ın sıcak göğsündeyken,

“Beni nasıl tanıdın?” dedim.

“Annemde birkaç sene önce çekilmiş bir fotoğrafın vardı. oradan tanıdım. Hiç değişmemişsin.” Bu sıcacık kucak tedirginliğimi biraz daha atmamı sağlamıştı. Yeni hayatımın ilk adımlarını artık halamın yanında atmaya başlayacaktım.

Kağan'la otogardan çıkıp kırmızı spor arabasına bindik. Kemerlerimizi bağlayıp yeni evime doğru yola koyulduk. Yol boyunca arabada sessizlik hâkimdi. Hâlâ yaşadıklarım her an uyanacağım bir kâbus gibi geliyordu. Bir süre yol aldıktan sonra Kağan'ın, “Geldik” demesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Arabadan indiğimizde bagajdan bavulumu alıp yanıma geldi ve elini omuzuma attı. “Hoş geldin, kuzen” dedi... Yeni evim Bakırköy'de, oldukça lüks bir sitedeydi.

İşaret ettiği apartmana arkasından içeri girerken çok heyecanlıydım. Her ne kadar halam ve kuzenlerim de olsa birbirimize yabancıydık.

Kaldıkları daireye geldiğimizde heyecanım iyice artmıştı. Kağan zile basınca elimi kolumu nereye koyacağımı şaşırmıştım. Bir süre sonra kapıyı yirmili yaşlarda esmer, orta boylu, siyah gözlü güzel bir kız açtı. Halama pek benzemiyordu. Beni görünce ahtapot gibi sarıldı. “Hoş geldin, Dilara” dedikten sonra isminin Eylül olduğunu söyledi.

İçeriden halam olduğunu düşündüğüm kadın yanıma geldi. “Hoş geldin, kızım” deyip beni Eylül'ün kollarından çekip aldı. Bağrına bastığında mengene gibi sarmıştı. Kağan,

“Anlaşılan sen gelince pabucum dama atıldı, Dilara” deyince halam sesli bir kahkaha atmıştı.

İçeri geçtiğimizde büyük, ferah bir salonla karşılaştım. Beyaz ağırlıklı, oldukça modern döşenmişti.

“Çekinme, kızım, otur.” Derin bir nefes alıp kendimi koltuğa bıraktım. Bakışlarım zaman zaman halama kayıyordu. Halam gerçekten bana çok benziyordu. Mavi gözlerimiz, bakışlarımız, yuvarlak yüzümüz, kestane rengi saçlarımız... Gerçi halamın saçlarına aklar düşmüştü. Otuz yıl sonraki haline bakıyordum. Bir süre sonra içerden esmer, uzun boylu, siyah saçlı, kahverengi gözlü bir adam yanımıza gelince hemen ayağa kalktım. Bu halamın kocası Metin amcadan başkası olamazdı.

“Hoş geldin, kızım” diyerek bana sıcacık kucakını açtı. “Burası artık senin evin, o yüzden hiç çekinme” demesiyle de bana dünyaları bağışlamıştı. Kuş kadar hafiflemiştim.

Tanışma faslı da bitince Kağan bir süre sonra dinlenmek için müsaade istedi. Benim yüzümden sabahın köründe kalkmak zorunda kalmıştı. Metin amca da işe gitmek için evden ayrıldı.

Eylül de kahvaltı hazırlamak için yanımızdan ayrıldığında halamla baş başa kaldık. Salon bir anda sessizliğe gömülmüştü. Ancak sessizliğimiz bile çok şey anlatıyordu. Sessizliği bozmak istediğim için, “Hala, Eylül sana hiç benzemiyor ama Metin amcanın kopyası gibi. Kağan da babamın gençliğine çok benziyor ” dedim.

Eylül dediğimi duyduğundan olsa gerek mutfaktan çıkıp yanımıza geldi. Annesinin cevap vermesine fırsat vermeden, “Çünkü Kağan’la babalarımız bir ama annelerimiz ayrı” deyip halamın boynuna sarıldı.

“Bu kadın benim annemden farksız” diyerek seslice yanaklarından öpmeyi de ihmal etmedi.

“Özür dilerim, bilmiyordum” deyip mahcup bir edayla dudaklarımı ısırdım. Evde halamın sözü hiç geçmediği için halam hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bir keresinde annem anlatmaya karar verdiğinde babama yakalanmıştık ve anneme çok fazla kızmıştı. O günden sonra annemi üzmemek için bu konuyu bir daha açmamıştım.

“Üzülme, ben alıştım artık. Bunun hiçbir önemi yok” dediğinde saniyeler içinde aklıma gelen düşüncelerden sıyrıldım. Eylül’ün halama olan sevgisi hem gözlerinden, hem de hareketlerinden fazlaca belli olu-

yordu. Eytül kahvaltı hazırlamaya devam ederken halamla keyifli sohbetে daldık. Gözlerim iyice bulanıklasmış, duvarları tutmaya başlamıştı. *Yol yorgunluğundandım birazdan geçer diye düşündüğümü* bunu dile getirmemiştim. Ancak geçmek yerine hissettiğim tutma artmış, gözlerim tamamen kararmıştı. Eskiden de zaman zaman buna benzer şeyler olurdu ama bu seferki çok daha farklıydı. Son hatırladığım halamın bana *Dilara* diye seslenmesiydi.

Gözlerimi yavaşça araladım. Hastanede olduğumu anlamam uzun sürmedi. Halam başucumda saçlarımı okşuyordu. Koluma serum takmışlardı. Ne kadar zamandır buradaydım bilmiyordum.

“Hala ne oldu, niye buradayım?” diye merakla sorduğumda sesim çok kısık çıkmıştı.

“Bayılınca seni ambulansla hastaneye getirdik, kızım.”

“Neyim varmış?”

“Tahlillerin hipoglisemi olduğunu gösteriyor, yani kan şekeri düşüklüğü” derken halamın yüzü üzgün bir hal almıştı.

“Son günlerde pek bir şey yiyemedim, o yüzden olmalı.”

“Dilara bu bir anlık bir şey değilmiş, bu yüzden şekerin bir süre düzenli şekilde ölçülecek. *Daha önce buna benzer şeyler oldu mu* diye sordu doktor. Bilmediğim için cevap veremedim.”

“Evet, olmuştu ama hiçbir zaman bayılıp hastanelik olmadım. Bir anlık açlık hissederdim, yemek yiyince geçerdi. Çok önemli bir şey olduğunu hiç düşünmedim.” Halam emredercesine,

“Maalesef önemli. Doktor kan şekerinin çok düşük olduğunu, beslenmene dikkat etmezsen tehlikeli olabileceğini, hatta komaya girip hayatını dahi kaybedebileceğini söyledi. O yüzden bugün itibarıyla sağlıklı beslenmeye başlıyoruz” dedi.

“Hala...”

“İtiraz yok, ona göre...”

Serum bitince doktordan yapmamız gerekenleri öğrenip çıkış işlemlerini de hallettikten sonra hastaneden çıktık. Metin amca siyah kla-

sik arabasıyla bizi gelip almıştı. Sessiz geçen yolculuğun ardından eve geldiğimizde salondaki masada birbirinden lezzetli yemeklerle donatılmış, kuzenlerim bizi bekliyordu. Sağlığım hakkında kuzenlerimi de bilgilendirdim. “Aç kalmak yok artık” dedi Eylül gülümsemeye çalışarak.

Masaya oturmuş yemeklerimizi yerken havadan sudan şeylerden bahsetmiş, sonra da konu buraya geliş sebebime gelmişti. Annem halama her şeyi anlatmıştı. Kuzenlerimin haberi olsa da onlara bu durumu anlatmaktan çekiniyordum.

“Kızım sen anlat. Burada seni kimse yargılamaz, merak etme, hepimiz genç olduk” dedi halam. Ama olmuyordu işte. Kağan ve Metin amca bunu fark ettikleri için işleri olduğunu bahane edip evden ayrılarak bizi yalnız bıraktı. Eylül’den kalmasını rica ettim. Biraz tedirgin olsam da utana sıkıla Kuzey’i öptüğümünden başlayıp Mert’in yaptıklarına kadar evde yaşanan her şeyi gözyaşları içinde anlattım.

“Hala yemin ederim ne Kuzey’le, ne de başka biriyle aramda bir şey yaşandı. Bu kadar direktmemin nedeni onların bana değil doktor raporuna güvenmek istemeleriydi. Bugüne kadar onları üzecek bir şey yapmadım... Bu çok ağırıma gitti. Ölmeyi bile göze aldım.”

“Sana inanıyorum, kızım, üzülme. Babam da bana benzer şekilde davranmıştı. Metin için *çocuklu adama kız vermem* diyerek kestirip atmıştı. Üstelik Metin de abimin en yakın arkadaşıydı. Bazı şeyler için geçti, ben çoktan hamile kalmıştım. İnsan âşık olunca hata yapabiliyor. Metin’le hiçbir zaman evlenmeyi hata olarak görmedim. Fakat bazı konularda biraz cahil davrandım, senin yaşındaydım” derken halamın gözleri buğulanmıştı. Babama olan özlemini gözlerinde görebiliyordum.

Eylül kalın kaşlarını çatıp sert bir sesle, “O abin olacak adam umarım karşıma çıkmaz, yoksa onu bir kaşık suda boğabilirim. Nasıl sana böyle davranır! Hangi zamanda yaşıyoruz. Beyefendi bakır sanırım. Eşek herif!” dediğinde siyah gözlerinden ateş çıkıyordu. Abim iyi ki karşısında değildi, onu küle çevirebilirdi.

“Neden seni sahiplendiği halde Kuzey’i reddettin?” diyen halamın ve Eylül’ün meraklı bakışlarını üzerimde geziniyordu.

“Hala, Metin amca seni seviyordu, üstelik bir bebeğiniz olacaktı. Kuzey benden şüphelendi, bana acıdığı için bu teklifi etti. Ve ben onun teklifini kabul etseydim ikimizin de mutsuz olduğu bir evliliğimiz olacaktı. Hem de Mert’in dediklerinin doğru olduğu düşünülürdü... Ayrıca abimle Kuzey düşman olmuş olurdu, hatta abim ona zarar bile verebilirdi.”

“Seninle evlenmek istediğine göre bunları göze almış demek ki.”

“Düşüncelerim değişmeyecek, hala. Ben doğru olanı yaptım. Kuzey’le böyle bir hayat geçiremezdim; artık yaptıklarımı değiştirmem için çok geç” diyerek Kuzey’in evinde olanları da utanarak anlattım.

Halam ve Eylül şaşkınlıkla *ne yaptın* dercesine bana bakıyordu.

Halam, “Kızım bu çok çocukça bir davranış” dedi kınarcasına.

Eylül ise hâlâ şaşkınlığını üstünden atamadığı için suspus durumdaydı.

“Evet, hala, ben hâlâ çocuğum. Ancak çocuk kalbim Kuzey’i çok seviyor. Ailem çocuk olduğumu görmezden gelip senin yaptığın hataya düşerim diye okutmak yerine evlenmemin doğru olacağına karar verdiler. Ben sana çok benziyorum. O yüzden babamın prensesi olsam da babam bana hep bu korkuyla baktı.” Bakışlarım halama kayınca gözlerinin buğulandığını fark ettim. Aptal Dilara! Halamın yaralarını deşmiştim.

“Hala, özür dilerim, sana o günleri hatırlatıp seni üzmemek istemedim. Keşke evlenmemekte daha çok diretseydim ama babamı kıramadım.”

“Üzülme, geçmiş geçmişte kaldı. Abim de bu konularda babam kadar katı. O yüzden kaç kere arasam da benimle konuşmayı reddetti. Fakat annenle bu zaman kadar seyrek de olsa görüştüm. Bana küçükken senin ve abinin sürekli fotoğraflarını gönderirdi ama abimin bundan haberi yoktu. Sonra göndermeyi bıraktı. Abimin duymasından korkuyordu. Ancak aradığımda sürekli sizden bahsediyordu, yanımda büyümüş gibisiniz. O yüzden babanı neden kıramadığını anlıyorum” diyerek devam etti.

“Hem sen söyle bakalım, bu oğlan açıkça senden vazgeçmeyeceğini ifade etmiş Bora’yı bile karşısına alacak kadar gözünü karartmış, dediğini yaparsa ne yapacaksın?”

“Ben istemediğim sürece böyle bir şey olamaz, zorla nikâh masasına oturtacak değil ya...” halam

“Büyük konuşma, kızım” derken gelecekte yaşanacakları bilmeden içimden *keşke* diye geçirdim.

“Üniversiteyi kazandığınızı duydum. Ne yapmayı düşünüyorsunuz?” diyerek Eylül araya girdi.

“Mimarlık bölümünü kazandım. Hayalimde okuyup Kuzey’le aynı şirkette çalışmak vardı ama yaşananlardan sonra bu hayalim artık imkânsız. Şimdi sadece okulu bitirmek istiyorum.”

Eylül bir anda, “Sen de benimle İtalya’ya gelsene, orada beraber okuruz. Ben de mimarlık okuyorum, bu yıl 3. sınıftayım” dediğinde gözlerinin içi parlıyordu.

“Ben maddi olarak okul masraflarını karşılayamam, hem buradan ayrılmak bana zor geliyor. Küs de olsam sevdiklerimle aynı ülkedeyim. Uzağa gidip onları arkada bırakmak istemiyorum” derken gözlerim buğulanmıştı. Halam,

“Kızım temelli gitmeyeceksin ki... Okulun bittiğinde dönersin. Sen parayı düşünme, Allah’a şükür ikinizin de masrafını karşılayabilecek güçteyiz. Hem Metin senin için burs ayarlayabilir, fazla vaktin yok. O yüzden iyi düşün. Eylül bir ay sonra gidiyor, eğer kabul edersen hazırlıkları o zamana kadar ancak tamamlarsınız” diyerek kafamı karıştırmıştı. Ama yine de ani karar vermek istemiyordum.

“Peki, hala, sizin için de sakıncası yoksa kararımı yarın söylerim.” Çok iyi düşünmeliydim. Bu benim için iyi bir fırsattı. Ayaklarımın üzerinde durup ailemin karşısına dimdik çıkabilirdim. Eylül’le mutfağı topladıktan sonra kalacağım odaya gittik. Sohbet ederken bir yandan da eşyalarımı yerleştirdik.

“Sen biraz dinlen, bir de vermen gereken kararı düşün” Eylül beni odamda yalnız bırakmıştı. Burası küçük bir odaydı, içinde pembe başlıklı bir yatak yanında, iki çekmeceli küçük pembe bir komodin ve yine ona uygun pembe kapaklı, küçük bir gardırop vardı. Kendi yatağımı ve odamı hatırlatıyordu. Yatağın üzerinde uzanıp ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Bu kolay verilecek bir karar değildi. Belki de gitmek en iyisiydi. Benim için de, herkes için de. Yerimden kalktım, pi-

jamalarımı giyip yatağa uzandım. Pembe pikeyi üzerime çektim. *Mutluluğun rengi pembe* derler, belki de bu gece bu pembe odada yatmam yeni hayatımdaki mutluluğumun ilk işaretidir.

Dün gece sabaha kadar yeni hayatıma dair vereceğim kararı düşünmekten doğru dürüst uyuyamadım... Sabah erkenden kalktım. Halam ve Eylül'ün kararına verecekleri tepkiyi merak ederek odamdan çıktım. Salona geçtiğimde halam koltukta derin düşüncelere dalmışçasına oturuyordu. Yanına gidip oturduğumda halamı şefkatli kollarını açıp bana sarılmıştı.

“Erkencisin, kızım.” Halamın sıcak kollarından uzaklaştım.

“Uyku tutmadı.”

“Sen de erkencisin, hala. Henüz kimse kalkmamış.”

“Beni de uyku tutmadı” dedi zorla da olsa tebessüm ederek. Anlaşılan buraya gelerek halamın yaralarını da kanatmıştı.

“Hala ben Eylül'le gitmeye karar verdim.” Bu söylediğim onun neşesini biraz yerine getirirdi.

“Senin adına çok sevindim, kızım” deyip yanaklarıma sulu birer öpücük kondurmuştu.

“Senden bir ricam var, hala.”

“Elbette güzel kızım, ne istersen.”

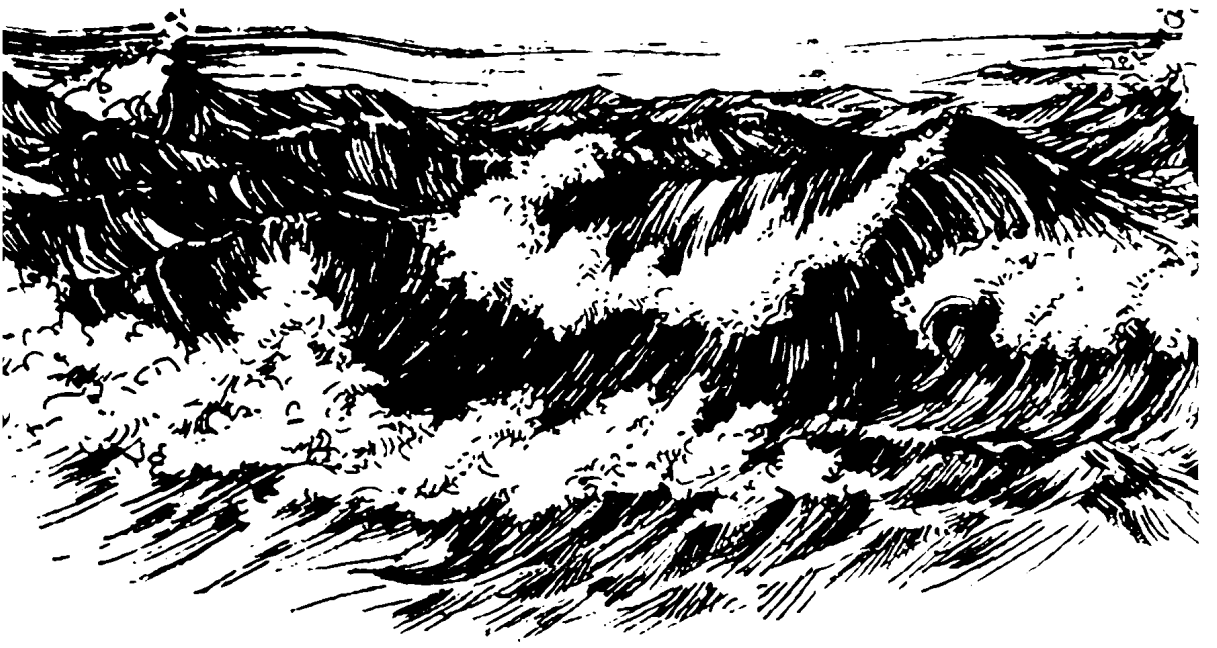
“Nerede olduğumu ve ne yaptığımı anneme söyleme. Çünkü nerede olduğumu bilirse dayanamaz, abime ya da Kuzey'e söyleyebilir. Ben artık biraz nefes almak istiyorum.” Halam kaşlarını çatmıştı. Benimle aynı fikirde değil gibi görünüyordu.

“En azından okumak için gittiğini söyleyeyim, kızım. Anneni nasıl senden habersiz bırakayım? Ben de bir anneyim. Annenin yerinde olsam evladımın haber alamadığım için kahrımdan ölürüm.” Biraz düşününce halama hak verdim. Beni babama ve abime karşı koruyamasa da anneme bunu yapmaya hakkım yoktu.

“Tamam, hala... Ama hangi ülkede olduğumu söyleme ve o da kimseye okuduğuma dair bir şey söylemesin.

Zeynep Sipahioğlu

“Belki bu yaptığım doğru değildi. Ancak böylesinin daha iyi olduğunu düşündüm. Beni hayatlarından çıkarttıklarına göre nerede olduğumun ya da ne yaptığımı bilmelerinin bir önemi yoktu. Halam bu konuda bana yemin etti, annem dâhil yerimi kimseye söylemeyecekti. Sadece annem okuduğumu bilecek, o da kimseye söylemeyecekti.

YEMİN

Bora'dan...

Evden ayrıldığımda deli gibi bir halim vardı. Uzun zamandan sonra meyhaneye gitmiş, kafamı dağıtana kadar içmiştim. Kardeşim bana alkol aldığım için çok kızardı ve sonunda çenesinden bıkmış, içmeyi bırakmıştı. Fakat yine onun yüzünden alkol almış, geceyi bir otelde geçirmiştim. Eve gidersem elimden bir kaza çıkabilirdi. Öfkeme yenik düşüp kardeşime bir zarar verebilirdim. Kardeşimin bizi üzecek bir şey yapmayacağını biliyordum. Ancak alına silah dayaması şüphelenmeme neden oluyordu. Beynimde yine de nedenler, niçinler dolaşıp duruyordu. Bir de Dilara'nın Kuzey'i öpmesi vardı. Onların arasında bir şey olması düşüncesi... Hayır, böyle bir şey olamazdı. Aralarında böyle bir şey olsaydı Kuzey asla kardeşimi yarı yolda bırakmazdı. Beni dahi karşısına alırdı. Bugüne kadar kimseyi yarı yolda bırakan biri olmadı. Of, Allah'ım, kafayı yiyecek durumdaydım. Kuzey'le konuşmalı, içimi rahatlatmalıyım. Telefonumu elime alıp Kuzey'i aradım. Belki de İstanbul'a dönmüştü. Dünden beri onunla görüşmemiştim. Telefon birkaç kez çaldı ama açmıyordu. Bu da iyice şüphelenmeme sebep olmuştu. Kapatmak üzereydim ki Kuzey'den ses geldi.

“Alo”

“Kuzey İstanbul'a döndün mü?”

“Hayır buradayım”

“İyi, seninle hemen konuşmalıyım. Sahildeki balıkçıya gidiyorum, sen de oraya gel” diyerek cevap vermesine fırsat vermeden telefonu yüzüne kapattım. Otelden ayrılıp balıkçıya vardığımda deniz kenarındaki masaya oturdum. Kuzey’i beklerken içim içimi yiyordu. Dün geceden beri düşünüyordum, artık beynim çatlayacak duruma gelmişti. Bir süre bekledikten sonra Kuzey kapıda görünmüştü. Yüzünden düşen bin parçaydı, iyi gözüküyordu. O da Dilara’dan böyle bir şey beklemiyordu. Yine de bu durum ona kızgınlığımı geçirmeye yetmiyordu. Gözüm dönmüştü, o an tüm biriktirdiklerim gün yüzüne çıkmıştı. Kuzey yanıma geldiğinde ayağa kalktım. Yüzüne sert bir yumruk indirmemle Kuzey kendini yerde buldu. *Kardeşim* dediğim adama hayatımda ilk kez el kaldırmıştım. Hiçbir şey demeden çenesini sıvazlayarak yerden kalkıp karşıma geçti, oturdu. Balıkçıdaki birkaç kişi sessizce, sadece olanları seyretmekle yetinmişti. Burada beni herkes tanıyordu ve olanlar çoktan kulaklarına gittiği için ses çıkarmamışlardı. Dişlerimin arasından tıslayarak,

“Bu yumruk kardeşimin seni öptüğünü benden sakladığı içindi” dedim.

Kuzey ellerini masanın üzerinde birleştirirken derin bir iç çekti. “Bora sana ne deseydim? Kardeşin bir hafta sonra evlenecekti. Dilara beni öptü mü deseydim. Neye inandığın umurumda değil. Dilara ile aramızda düşündüğün gibi bir şey geçmedi. Onun yaptığı sadece düşüncesizce bir çocukluktu!” Alayla,

“Hayatına birini aldığı ve seni öptüğüne göre artık çoktan çocukluktan çıkmış olmalı!” deyip devam ettim. “Kafayı yemek üzereyim! Dilara neden böyle bir şey yaptı, Kuzey! Kızgınlığım birini sevmesine değil, sonuçlarını düşünemeyecek kadar ileri gitmesine. Hayatında biri varsa o serseri kardeşimin başkasıyla evlenmesine neden izin verdi? Düşünmekten beynim çatlamak üzere...” diye elimi masaya öfkeyle vurdum.

“Sakin ol, Bora”

“Haklısın, sakın olmalı ve Dilara’yla konuşmalıyım.” Eve gitmek için bir hışımla ayağa kalktığımda Kuzey de yerinden kalktı. Kolumdan çekerek beni durdurdu.

“Dılara gitti” dedi üzgün bir sesle. Kaşlarım aniden çatılırken söylediğimin doğruluğunu beynimde tartıyordum.

“Ne demek gitti! Nereye gider?”

“Kemal amca gitmesini söyledi. Nereye gittiğini bilmiyorum. Üniversiteyi kazanmış, kayıtlar başlamak üzereydi; belki İstanbul’a gitmiştir.” Duyduklarımdan sonra Kuzey’i balıkçıda bırakıp soluğu evde aldım. Kardeşim gidemezdi. Bu imkânsızdı. Onu bir daha görmeme düşüncesi... Eve geldiğimde babam kiraz ağacının altında oldukça düşünceli bir halde oturmuştu. Hızlı adımlarla yanına giderek karşısına geçtim.

“Baba kardeşimin gitmesine nasıl izin verirsin? Ya başına bir şey gelirse?” Şu an Karadeniz’in dalgaları kadar hırçındım, kardeşim yüzünden bu hale gelmiştim.

“O seçimini yaptı, yapacak bir şey yok? Bir daha onun adını bu evde duymak istemiyorum” derken babamın mavi gözleri acı içindeydi.

“Artık bu konuyu kapat, işlerine odaklan” diyerek yanımdan ayrılırken annem ağlayarak yanıma geldi.

“Bırak kardeşini! Düşme peşine! Kendi yoluna gitsin. Burada kalsa hem onun için, hem de sizin için daha kötü olacaktı. Eskisi gibi ona *kardeşim* deyip sarılacak mıydın? Hiç sanmıyorum. Herkes çoktan olanları duymuş. Onun burada kalması onu diri diri mezara gömmekten farksız olurdu. Baban ve sen onu suçlarken kızım bu evde yaşayamazdı.”

Biraz düşününce anneme hak verdim. Yine de kardeşimin gitmesini istemiyordum. Gözümün önünde olmalıydı.

“Haklısın, anne. Fakat nereye gider, ne yapar?”

“İyi olacağını bil. Eğer anne olarak biraz hakkım varsa artık Dilara’nın peşini bırak, oğlum.” Annem yalvarırcasına gözlerime bakarken yüreğim annemin haline acımişti. *Tamam* dercesine başımı sallasam da içim yanıyordu. Belki de onu bir daha hiç göremeyecektim. Annemin bildiği bir şey olmasaydı böyle konuşmazdı. O yüzden az da olsa içim rahatlamıştı. Şimdilik peşine düşmeyecektim. Ancak bir kardeşimle yeniden buluşacaktım. O güne kadar tek temennim onun iyi ve mutlu olmasıydı. Artık bu evde benim biricik kardeşim yoktu. Kimsede hata bulamıyordum. Kardeşimi çok sevdiğim halde onun ne hissettiğini an-

lamayacak kadar kördüm. Bu hataları yapmadan bana gelseydi belki her şey farklı olurdu.

Bir gün sonra

“Kuzey’den...”

Bir öpücükle hayatımdaki tüm dengeler sarsılmıştı. Dilara yüzünden Bora, Kemal amca ve Ayşe teyzeye karşı mahcup olmuştum. Dilara’nın benim kalbimde yeri her zaman farklıydı. Kardeş demeye dilim varmıyor, o benim ufaklığımdı. Gerçi aramızda geçenlerden sonra onun aslında hiçbir zaman kardeşim olmadığını anlamamı sağlamıştı. Aklıma geldikçe nasıl o noktaya geldiğime şaşıyordum. Bilmiyorum, belki de onu kaybetme korkusu bende ona sahip olma duygusu uyandırmıştı. Çünkü alnına silah dayadığında dünyam başıma yıkılmıştı. Onu kaybetme düşüncesiyle ömrümden ömür gitmişti. O hayat dolu, maviş gözlü kızı kaybedecek ve bir daha görmeyecek, onun kır çiçeği kokusunu içime çekemeyecektim. Yüzüne karşı onu kardeşim olarak gördüğümü söylediğim bir kız için bu düşünceler benim bile anlam veremediğim şeylerdi. İşte o an yemin etmiştin. Eğer ölmekten vazgeçerse ne olursa olsun onu koruyacak, gerekirse evlenerek onu düştüğü durumdan kurtaracaktım. Bu yaptığımı Mert’in dediklerini onaylamak olsa da ailemi, hatta Bora’yı bile karşıma almam gerekse de yapacaktım. Ama o ne yaptı? Beni ne hale getirmişti. Benim ufaklığım beni kandırmış, hayal kırıklığına uğratarak ardında darmadağın bir adam bırakıp gitmişti.

Hayatıma birçok kadın girdi çıktı ama kimse beni Dilara kadar yaramadı. Beni sadece hatalarını örtmek için kullandığını söyleyerek, sadece beni değil, ailesini de aptal yerine koydu. Ona karşı zayıf olan bendim. Beni baştan çıkaracak kadar etkilemesine izin vermiştim. Dilara bir konuda haklıydı. Bir hata ettim: İkinci ailem dediğim, arkadaşımın kardeşi dediğim kızla beraber olmayı düşünmüştüm. Ya aklıma kaçırmıştım, ya da zaaflarıma yenik düşmüştüm. Ne olursa olsun bana söylediği, yaptığı her şeyi affedip Bora’yı bile karşıma alacaktım. Fakat bu sabah öğrendiklerimden sonra vazgeçtim.

İki gün önce...

Dilara evimden kaçarcasına ayrılırken peşinden gittim. Merdivenlerde oturmuş ağlıyordu. Tüm söylediklerine ve davranışlarına rağmen onun bu haline içim acımişti. Belki de davranışları bugün yaşadığı ağır şeylerden kaynaklanıyordu. Apartmandan ayrılınca başına bir şey gelmesinden korktuğum için bir süre onu takip ettim. Her şeye rağmen Dilara'yı geri istiyordum. Garip ama sevmediğimi söylediğim kızı yanımda istiyordum. Dilara geceyi geçirmek için bir otele geldiğinde rahatlamış, takibi bırakmıştım. Güvenilir bir arkadaşımı aramıştım. Dilara'yı adım adım takip etmesi için ricada bulunmuş, kaldığı otelin adresini vermiştim. Arkadaşım İstanbul'a kadar peşinden gitmişti.

Şu an...

Arkadaşım bu sabah arayıp "Dilara'yı otogarda kendi yaşlarında bir çocuk karşıladı, Kuzey; iki sevgili gibi birbirlerine sarılıyorlardı. Sonra da çocuğun arabasına binip gittiler, ben de daha fazla takip etme gereği duymadım" dediğinde her şeyden vazgeçtim. O zaman Dilara'nın suçlu olduğu için kaçtığına karar verdim.

Benim için Dilara o an itibariyle bitmişti. Madem gerçekten biri vardı, beni neden kullanmıştı? O yüzden onu asla affetmeyecektim. O sevgi dolu masum kız nasıl bu hale gelmişti hiç anlam veremiyordum. Bora'ya bu bildiklerimi ve Dilara'nın bana söylediklerini bana yumruk atmasına rağmen anlatacaktım; ama daha fazla Dilara yüzünden kahrolmasına izin veremezdim.

"Dilara yemin ediyorum tekrar karşılaştığımızda Kuzey Özalp kimmiş göreceksin. Beni bu duruma düşürdüğü için seni pişman edeceğim. Bora'yla düşman olmam gerekse de bunu yapacağım. Sadece o günü bekle, ufaklık."

4 yıl sonra...

"Dilara, hadi kalk, uykucu; kendi mezuniyetine geç kalacaksın."

"Tamam, biraz daha..." Eylül,

“Kızım hadi ama daha kuaföre gideceğiz. Bana paspal halinden kurtulacağına söz versin. Dört yıldır aynısın, kızım; kendine biraz çekidüzen ver. Koskoca mimarsın artık” diye kapıdan sesleniyordu.

Zorla da olsa yatağımdan kalkıp odadan dışarı çıktım.

“Günaydın, Eylül”

“Günaydın... Hadi çabuk banyoya, bir an önce çıkalım.” Paytak adımlarla banyoya gittim. Üzerimi çıkarıp kendimi ılık suyun altına bıraktım. Duştan çıktığımda uyku sersemliğim gitmişti. Beyaz bornozu üzerime geçirip aynanın karşına geçerek kendime uzun uzun baktım. Geçen yıllara inat hâlâ on sekiz yaşındaymış gibi görünüyordum. Dört yıl, dile kolay, tam dört yıl olmuştu. Sanki buraya gelişim daha dün gibiydi. Benim için her şey o kadar yabancıydı ki. Buraya alışmakta çok zorlanmıştım. Dillerini öğrenmekse tam bir işkenceydi. Eylül’ün yardımıyla her zorluğun üstesinden gelmiştim. Çok canım yanmış, çok ağlamıştım. Sonunda dört yılı geride bırakmıştım. Yıllardır buradaydım, geldiğim günden tek farkım saçlarım nerdeyse belime kadar uzanmıştı. Çalı süpürgesinden farkı yoktu. Okulu bitirmeye odaklandığım için kendime hiç bakmamıştım. Okulumu dereceyle bitirdiğim için bugün de karşılığını alıyordum.

Artık geçmişten sıyrılıp yeni bir ben olmalı, kimsenin beni aşağılayıp ezmesine izin vermemeliydim. Görünüşte hâlâ küçük gibi dursam da bu dört yılda yeterince büyümüştüm ve geri dönme zamanım gelmişti. Ailemi çok özlesem de onlarla karşılaşmaya henüz hazır mıydım bilmiyordum.

Eylül banyonun kapısını çalarak şakacı bir tavırla, “Kızım kırklanıyor musun, çık hadi” dedi.

“Bitti sayılır, birazdan çıkarım.” Üzerimi giyip banyodan çıktığımda Eylül hazırlanmış beni bekliyordu. Elinde mezuniyetimde giymek için aldığı elbisesini tutuyordu.

Banyodan yeni çıktığım için saçlarım hâlâ ıslaktı. Nasıl olsa kuaföre gidiyorduk. Odamdan mezuniyetimde giyeceğim elbisemi yanıma aldım. Elbiseme uygun ayakkabılarımı almayı da ihmal etmedim.

Çağırdığımız taksiyle Eylül’le Roma’da çok lüks bir kuaföre gelmiştik. Önce ben koltuğa geçip oturdum. İsminin Elena olduğunu söyleyen kadın,

“Nasıl bir şey istiyorsunuz, hanımefendi” diyerek yüzüne tatlı bir tebessüm kondurdu. Aslında ne istediğimi bilmiyordum, ben sadece Eylül’e uymuştum.

“Bilmiyorum, sizin bir öneriniz var mı?”

“Renkli gözleriniz var, beyaz tenlisiniz, saç renginizi değiştirebiliriz. Size sarı tavsiye edebilirim.” Sarı ve ben... İkisini aynı karede düşünemiyordum.

“Yok, ben sarışın olmak istediğimi sanmıyorum” diyerek *hayır* anlamında kafamı salladım.

“Hadi, yapma! Kurtul artık eski Dilara’dan; adını soyadını değiştir, bence görünüşünü de değiştir.”

“Doğru, bunu yaptım. Çünkü babam artık kızı olmadığımı söylemişti. Ailem beni istemediğine göre onların soyadlarını taşımamın bir anlamı yoktu. Fakat ismimi babam koyduğu için ismimi değiştirmeye, bana yaşattığı her şeye rağmen gönlüm razı olmadı. O yüzden ikinci isim olarak Hayal’i ekledim. Sonradan var olan bir hayal olduğum için bunları sen de biliyorsun.” Sesim sona doğru yükselmişti. Nedense eski günler aklıma geldiği için biraz gerilmiştim.

“İşte bu yüzden *görünümünü de değiştir* diyorum ya. Dört yılda duruşun, yürüyüşün, konuşman dâhil her şeyin değişti; yerel aksanın bile yok artık. Sarıya boyatalım saçlarını, sarı seni daha olgun gösterir. Yirmi iki yaşına geldin hâlâ küçük bir kız gibi görünüyorsun” dedi Eylül naif bir sesle. Eylül ciğerci kedisi gibi yalvarır gözlerle bana bakarken ona *hayır* demek imkânsızdı.

Aslında içten içe haklı olduğunu biliyordum, o yüzden biraz düşündükten sonra bu radikal değişimi kabul ettim.

2 saat sonra

Saçım, makyajım tamamlandığında aynaya bakarken kendime değil bir yabancıya bakar gibiydim. Bir saç insanı bu kadar mı değiştirirdi? Birkaç saat önceki kızıdan eser yoktu.

Eylül'ün şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış, “Vay! Vay! Vay! Kızım senin içinde ne cevherler varmış da haberimiz yokmuş, tam bir sarışın afet oldun. Yemin ederim sokakta görsem tanımazdım” deyip beğeniyle süzmeye başlamıştı.

“O kadar çok mu değiştim?” Yüreğim heyecandan kıpır kıpır olduğu için bu durum ses tonuma yansımıştı.

“Değişmek ne kelime, inan baban bile bu halinle seni tanımaz.” Eylül söylediklerinin farkına varıp mahcupça dudaklarını birbirine bastırdı. Eylül'ün sözlerinden sonra içim burkuldu, gözlerim buğulandı. Ağlama zamanı değildi, makyajım akabilirdi. Hem bugün benim en mutlu günümdü, hiçbir şeyin keyfimi kaçırmamasına izin vermemeliydim. Bu mutlu günümde yanımda ailemden kimse yoktu. Oysa hayallerimdeki mezuniyet törenim bundan o kadar farklıydı ki. Eylül,

“Yapma hadi, sakın ağlama, makyajın akmasın. Biraz daha oyalanırsak geç kalacağız, çabuk elbiseni de giy” dedi.

“Elbisemi kuaförün giyinme odasında giydim. Elbisem bana Halam ve Metin amcanın mezuniyet hediyesiydi. Straplez, üst kısmı Fransız danteli tozpembe uzun etekleri olan şifon bir elbiseydi. Kuaför saçlarımı su dalgası yapmış, dağınık bırakmıştı. Hafif de bir makyajla tamam olmuştum. Boynumda Kuzey'in düğün hediyesi kolyem de olduğuna göre ben artık hazırdım. Geçtiğimiz dört yıl boyunca o kolye bana dayanma gücü vermişti.

Ben odadan çıkınca Eylül girmiş, elbisesini giyip gelmişti. Eylül'ün de saçları dağınık topuzdu, sıfır kol, uzun, buz mavisi bir elbise giymiş, hafif de bir makyaj yaptırmıştı. Esmer olduğu için açık renkler ona çok yakışıyordu.

“Sen de çok güzel olmuşsun. Abim olsa seni çoktan göz hapsine almıştı. Esmerlere karşı her zaman zaafı var” dediğimde esmer teninde bile yüzünün kızardığını fark edebilmişim.

“Aman Allah korusun da o kalas benden uzak olsun” diyerek yanımızdaki cam sehpa parmaklarını tıklattığında onun bu hareketi gülümsememe neden oldu.

Çağırdığımız taksiye bindik, önce eve uğrayıp çantalarımızı bıraktık. Sonra diploma töreni için okula gittik.

Tüm öğrenciler Leonardo Da Vinci Üniversitesinin konferans salonunda toplanmıştı. Tören başladığında alfabetik sıraya göre isimlerimiz okunmuş, diplomalarımız verilmişti. Bana ayrıca üçüncülük derecem olduğu için plaket verilmişti. Şu an çok mutluydum. İstedğim gibi bir mimar olsam da yanımda Eylül'den başka kimse yoktu. Halam, Kağan ve Metin amca gelmek istemişti ancak ailem yanımda olmadığı için onları da istememiştim. Biliyorum ki daha kötü olacaktım. Eylül'ün mezuniyetinde bu yüzden çok kötü olmuştum. Kimsesizliğim bir kez daha yüzüme çarpılmıştı.

Diploma töreninden sonra arkadaşlarımla mezuniyet balosuna katıldık. Birkaç gün sonra Türkiye'ye döneceğim için baloda tüm arkadaşlarımla ve hocalarımla vedalaştım. İyi kötü dört yılım burada geçmişti. Burayı özleyecek olsam da Türkiye'ye dönmek için sabırsızlanıyordum. Balo geç saatte bitmişti, yorgun argın eve gelmiştik.

Eylül yorgun olduğu için hemen odasına gitmişti. Ben de odama geçip üzerimi değiştirdim. Pijamalarımı giyip kendimi yatağa attım. Ancak bundan sonra ne yapacağım diye düşünmekten gözümde uyku girmiyordu. Şu an dertleşmeye ihtiyacım vardı. Eylül'ü uyandırmaya kıyamıyordum. Zaten kendini benim için yıllardır paralamıştı.

İhtiyacım olan eski dostum, günlüğümdü. Komodinimin çekmece-sinden günlüğümü ve kalemi çıkardım. Sınavdı, stajdı, mezuniyetti derken eski dostumu epeydir ihmal etmişim.

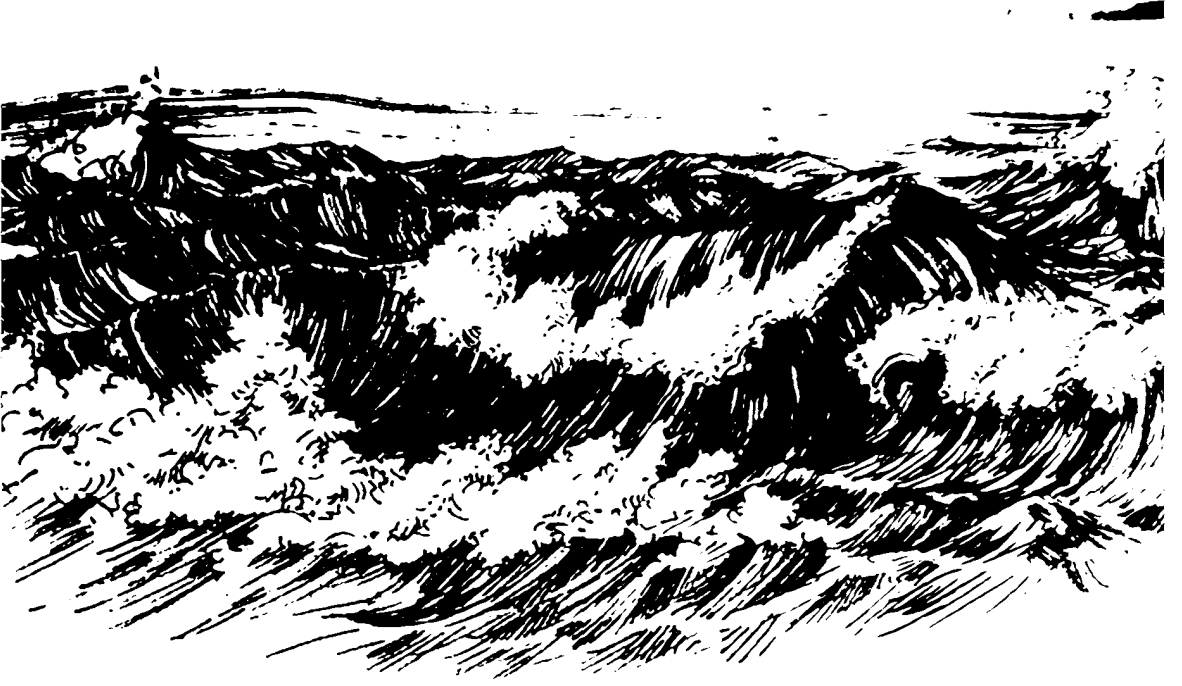
Sevgili Günlük,

Eski dostum...

Biliyorum, seni yine çok ihmal ettim ama çok yoğundum. Sana güzel haberlerim var. Artık sana bu satırları bir mimar olarak yazıyorum. Mutluyum, sonunda hayal ettiğim gibi bir mimar olabildim. Ama bu yarım bir mutluluk. Bu mutlu günümde annemin, babamın, Bora'nın ve hatta Kuzey'in yanımda olmasını ne kadar da çok isterdim bilemezsin. Bu geçirdiğim dört yılda hiçbir günüm onları düşünmeden geçmedi. Tek ailem halam ve kuzenlerim oldu. Özellikle Eylül. Benden üç yaş büyük olduğu için benim arkadaştan çok abla oldu, onunla ağladım; onunla güldüm, onunla dertleştim ama ailenin yeri bambaşka. Bi-

liyorum, artık babamın prensesi abimin biricik kardeşi annemin nazlı kızı değilim; ama yine de onları çok özledim. Annem dört yıldır kokuna ne kadar hasretim bir bilsen... Baba diplomamı sana gururla getirip göstersem sen de gururla bana gülümseyip alnımdan öpsen... Abim sen de böyle mutlu günlerde yaptığımızı yapsan önce bana sıkıca sarılsan, sonra da beraber sabaha kadar sokaklarda bisiklet sürsek. Ya sen Kuzey, hâlâ benden nefret ediyorsun, değil mi? Ufaklığın seni kandırıp hatalarını örtmek için kullandığını düşünüyorsun. Sana yalan söylediğimi öğrendiğin zamanlar gelecek mi merak ediyorum.

Artık yirmi dokuz yaşındasın. Eminim eskisinden daha yakışıklıdır. Sen de büyüdün artık, daha olgun bir adamsın. Senin ufaklık da büyüdü, çok değişti. Belki de görsen tanımazsın. Aynaya bakınca bugün ben bile kendimi tanıyamadım. Ayrı geçen yıllara nasıl dayandım, biliyor musun? Düğün hediyem olan kolye bana güç verdi. Kolye boynumdayken sen de benim hep yanımdaydım. O yüzden kimseyi yanıma, kalbime alamadım. Ya sen? Belki bir sevgilin ya da bir karın var. Bundan korktuğum için halama seni hiç soramadım. Seninle ilgili haber alacağım, her şeyden uzak durdum ama artık dayanamıyorum. Seni çok özlemiş olsam da seni görmeye korkuyorum.

DÖNÜŞ

Bir hafta sonra...

Sonunda İtalya'dan ayrılma vakti gelip çatmıştı. Yıllar sonra da olsa doğduğum büyüdüğüm topraklara geri dönüyordum. Garip ama burayı özleyeceğimi hissediyordum. İlk geldiğim günleri hatırlıyorum da buradan kaçıp gitmemek için kendimi zor tutmuştum. Ailemin hasreti bir yana, Kuzey'i düşünmekten kafayı yiyecek duruma geldiğimde tek sığınağım kitaplarım olmuştu. İki odası olan bu küçük ev benim için saraydan farksız değildi. Ama prensesin saraydan çıkıp kendi başına hayatta kalmayı öğrenme vakti gelmiş de geçiyordu. Kim bilir tekrar İtalya'ya ne zaman gelecektim. Eylül'le eşyalarımızı toplayıp anahtarı da ev sahibine teslim ettikten sonra taksi çağırdık. Taksi gelince eşyalarımızı bagaja yerleştirip son bir kez daha kaldığımız apartmana baktım. Yürüdüğüm caddelere göz gezdirerek *elveda* dedikten sonra bir taksiye bindim. Eylül de yanıma oturmuştu. Araba hareket edince başımı cama dayayıp gözlerimi kapattım. Son dört yıl bir film şeridi gibi gözümün önünden geçmeye başladı. Sanki bu dört yılı ben yaşamamış gibi hissediyordum. Yaşadıklarım bir hayal gibi geliyordu. Tıpkı adım gibi. Ayrılırken son bir kez Fabian Corilli'yi görmeyi çok isterdim ama yurt dışında olduğu için ulaşamamıştım. Stajımı onun yanında yapmıştım ve o da yanımda kalmamı çok istemişti. Fakat ülkeme dönmek için kabul etmemiştim. Umarım Türkiye'ye döndüğüme pişman olmazdım.

“Dilara birkaç saat sonra uçak kalkacak, heyecanlı mısın?” Eylül’ün sesiyle düşüncelerimden sıyrılarak başımı yasladığım camdan kaldırdım.

“Birincisi ben artık Dilara değil, Hayal’im. İkincisi ise heyecan hissettiklerimin yanında az kalır. Dört yıl sonra ülkeme dönüyorum, çok özledim. İçim içime sığmıyor; aslında biraz da korkuyorum.”

Eylül, “Yazları benimle gelebilirdin ama sen burada kalmayı tercih ettin. Korkmana gelince, bunlar boş kuruntular. İnan her şey çok güzel olacak” diyerek içimi rahatlamaya çalışıyordu.

“Eğer gelseydim geri dönemezdim. Bu benim için çok zor olurdu ama artık burada kalmam için bir sebebim kalmadı. Okulum da bitti. İçim rahat, geride beni bekleyen kimseyi de bırakmadım. Beni nelelerin beklediğini bilmiyorum ama yine de mutluyum. Kendi ülkem gibisi yoktu, bunu dört yılda fazlasıyla anladım.

Hava alanına vardığımızda heyecanım daha da artmıştı. Havayollarının kontuarına geçip checkin yaptırarak bagajlarımızı teslim ettik. Uçuş kartlarımızı aldıktan sonra bekleme salonuna indik. Bir süre sonra gelen anonsla teyit edildi. Yıllar sonra ülkeme dönüyordum. Aileme Kuzey’e biraz daha yaklaşıyordum.

Bir kaç saat sonra...

Dört yılın ardından ülkemin topraklarına adım atmanın mutluluğunu ve heyecanını yaşıyordum. Hava alanından bavullarımızı alıp taksiyle yola koyulduğumuz da gözlerim buğulanmıştı. Ülkemi ne kadar da özlemiştim. Buradan gözyaşları içinde uçağa bindiğim gün dün gibiydi. Zaman nasıl da çabuk geçmişti? Geçmeyen tek şey yüreğimde hissettiğim özlem ve kırgınlıktı. Annem, babam, abim ve Kuzey burnumda tütüyordu. Karşılarına çıkmak isterdim ancak beni kabul edeceklerini zannetmiyordum. Özellikle Babam açıkça *benim evladım yok* demişti. Bu yüzden yanlarına gidip bir hayal kırıklığı daha yaşamak istemiyordum.

“Dilara daldın” dedi. Eylül usulca kulağıma seslenerek,

“Ülkemi ne kadar özlediğimi düşünüyordum.”

“Özlediğin sadece ülken mi?” Eylül imalı bakışlar atmayı ihmal etmemişti.

“Kaç kere söylemem gerek, benim adım Hayal” diyerek sözü değiştirmeye çalıştım.

“Tamam, özür dilerim, bir daha olmaz. Sözü değiştirmeye çalıştığını anlamadığımı sanma!” Eylül geçirdiğimiz dört yılda ondan hiçbir şey saklayamayacak kadar iyi tanımişti beni. Bu yüzden son söylediğine hiç şaşırmamıştım.

“Senden bir şey kaçmadığını bilmez miyim? Sadece şansımı denemek istemiştım.” Gülümsedim. “Çok heyecanlıyım; halam bizi görünce şoke olacak. O bizi iki gün sonra bekliyordu.” Eylül,

“Sürpriz yapmayı severim, bilirsın. Annem bizi gördüğüne çok sevinecek, onları ben de çok özledim” deyip derin derin iç çekti.

“Eğer ben olmasaydım şimdi onların yanındaydın, okulu bitirdiğin halde beni yalnız bırakmamak için dönmedin.”

“Dilara” dedi. Sonra kaşlarını çatıldığını görünce, “Hayal” diyerek hemen düzeltti. “Bir kere bunu senin için yapmadım. İtalya’yı çok seviyorum, seni sadece bahane ettim.” Gözlerim kocaman açıldı.

“İnanamıyorum! Sen beni bahane olarak mı kullandın yani?” Yalancı bir kızgınlıkla konuşurken kelimelerin üzerine tek tek vurgu yapmıştım. Eylül,

“Şey, şey” diye kekelemeye başladığında yaramazlık yapmış bir çocuktan farkı yoktu.

“Tamam, sakın ol. Kızmadım. Hangi sebeple olursa olsun yanımda olduğun için hakkını asla ödeyemem. Sen olmasaydın orada asla kalamazdım. Senin sayende yalnız olmadığımı hissettim.”

“Tamam ya, ağlayacağım şimdi” dedi dudaklarını büzerek. “Burasının havası sana yaramadı. İstiyorsan dönebiliriz.”

“Üzgünüm, benim için geri dönüş yok. Dönmek için başka bahane bul” deyip kıkırdarken taksicinin *geldik* demesiyle etrafa bakmaya başladım. Gerçekten de hayal değildi, gelmiştik. Yıllar önce bu eve ilk geldiğim gün aklıma geldi. Yıllar sonra yine aynı yerde, aynı heyecan içindeydim. Taksiden inip bavullarımızı aldık ve evin yolunu tuttuk.

Asansöre bindiğimizde kalbim deli gibi çarpıyordu. Halamı, Metin am-
cayı ve Kağan'ı çok özlemiştim. Kapının önüne geldiğimizde Eylül'e
dönüp, "kapıyı ben çalayım, sen gizlen. Bakalım halam beni tanıyacak
mı?" dedim muzipçe.

"Kızım harikasin ya bunu ben neden düşünemedim ki?" Eylül gül-
memek için dudağını ısıırıyordu.

"Hadi saklan" dedikten sonra kalın çerçeveli siyah güneş gözlük-
lerimi beni tanıma olasılığına karşı gözüme taktım. Kapının ziline ba-
sıp beklemeye başladığımda heyecanım had safhaya çıkmıştı. Bir süre
sonra düşündüğüm gibi kapıyı halam açtı. Zaten başka kim açabilirdi
ki. Halamı en son Eylül'ün mezuniyetinde görmüştüm. Kağan'la gel-
miş, bir ay kadar kalıp bizimle ilgilenmişti. Halam biraz beni inceledik-
ten sonra,

"Buyur, kızım, birine mi bakmıştın" dedi. Gülmemek için kendimi
zor tutuyordum. İtalyan aksanıyla halama,

"İyi gunler. Ben Eylül'un arkadaşıyım, yurt dışından geldim. Ken-
disi evde mi?" diye sordum. Her an açık verebilirdim.

"Kızım Eylül İtalya'dan iki gün sonra gelecek. Ama buyurun içeri.
yoldan gelmişsiniz, sizi misafir edeyim. Eylül gelene kadar burada ka-
labilirsiniz" dedi halam kibarca. Artık kendimi daha fazla tutamadım.
gülmeye başladım. Eylül saklandığı yerden çıkıp annesine sarıldı. Ka-
dın şaşkın bir halde bana bakarken gözleri şaşı olacaktı. Halam, "Ner-
den çıktın sen, Dilara nerde?" diye sordu Eylül'e.

"Dilara değil, anne... Unuttun mu, Hayal? Adını değiştirdi ya "

"Tamam da o nerde?" Halam beni hâlâ tanıyamamıştı.

"Ben buradayım, halaların bitanesi" deyip gözlüklerimi çıkardım.
Halama sıkıca sarıldığımda şaşkınlıktan elleri havada kalakalmıştı. Ha-
lamdan ayrıldığımda hâlâ aval aval yüzüme bakıyordu.

"Tamam, hadi içeri geçelim; kadın şaşkınlıktan bayılacak" derken
halamı ve Eylül'ü kolundan tutarak içeri sürükledim.

"Kızım bu sen misin, inanamıyorum!" Halam iki kelimeyi zar zor
bir araya getirmişti.

"Evet, hala, çok mu değişmişim?"

“Değişmek ne kelime, baban görse tanımaz.” Halamın baban demesi yine yüzümün asılmasına sebep olmuştu. Halam durumu toparlamak için “çok güzel gözüküyorsun, kızım; kimse sana Karadenizli demez” dedi.

“Kızın sayesinde, mezuniyetim için ufak bir değişim.”

“İyi olmuş. “ Halam beğeni dolu bakışlarıyla baştan ayağa beni süzerken yüzünden tebessümü eksik etmiyordu.

“Kağan ve Metin amca nerede?”

“İşteler, birazdan gelirler” demesiyle kapının mekanik sesinin evde duyulması bir oldu. Halam hızlıca gidip kapıyı açmıştı.

Kağan ve Metin amca salondan içeri girince beni tanıyacaklar mı diye hemen gözlüklerimi taktım. İkisi de şaşkınlıkla bize bakıyorlardı. Sonra gözleri bana kaydı. Onlar da önce tanıyamamışlardı, sonra gülmeye başlayınca benim olduğumu anlamışlardı.

“Sürpriz diye buna denir” diyerek Kağan hızlı adımlarla yanıma geldi, bana sıkıca sarıldı.

“Gözlüklerle seni tanımayacağımı mı düşündün?” Kağan sık sık İtalya’ya gelir, bizim durumumuzu kontrol ederdi. Metin amca da yanıma gelerek sevgiyle bana sarıldı. *Hoş geldin* faslı bitince hep beraber güzel bir akşam yemeği için masada toplanmış koyu bir sohbeta dalmıştık. Bir araya gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Bu sıcak ortamı özlemiştim.

“Eee, Kağan, nerede çalışıyorsun? En son staj yaptığını duydum” diye sorduğumda nedense Kağan’ın nerede çalıştığını söylemekte çekiniyor gibi bir hali vardı. Bir süre sessiz kalmış, yemeğe odaklanmıştı.

“Hadi söylesene, işinde gözüm yok, Kağan; merak etme.” Masada herkes birbirinin gözleri içine bakmasına anlam verememiştim.

“Ne oluyor, yanlış bir şey mi dedim!” Kağan lafı ağzında biraz geveleyerek, “Özalp inşaat şirketinde, insan kaynaklarında çalışıyorum” deyip rahatlamışçasına bir nefes verdi. Bunu duymayı beklemiyordum. Biraz yüzüm düştü. Çünkü mimar olup orada çalışmak benim hayalimdi.

“Sen biliyor muydun?” deyip meraklı bakışlarımı Eylül’e çevirdim.

“Özür dilerim, yeni öğrendim sayılır; bana Kuzey’le ilgili hiçbir şey duymak ya da bilmek istemediğini söylemiştin. Ben de sessiz kalmayı tercih ettim” dedi mahcup bir dille.

“Özür dilemene gerek yok, Eylül. Kime niyet kime kısmet.” Gülmsemeye çalışsam da ne kadar başarılıydım orası meçhul. Yüzüme sahte bir gülücük yerleştirdim.

“Patronundan memnun musun, Kağan?”

“Kuzey Bey çok profesyonel biri, işinde çok başarılı; asla hata kabul etmez, ciddi ve asabi birisi.”

“Benim tanıdığım Kuzey’den bahsettiğine emin misin?” diyerek çatalımı usulca masaya bıraktım. Bu anlattığı Kuzey değil, yabancı biriydi. Kuzey’in başarılı olduğunu biliyordum ama her zaman affedicidir, yumuşak kalplidir ve asla asabi biri değildi. Her zaman insanları kırmaktan çekinmiştir.

“En son şirkette çalışan mimarı zamanında projeyi teslim etmediği için işten sorgusuz sualsiz çıkardı. Ben işe gireli belki de on tane mimar değişti. Hâlâ gönlüne göre bir mimar bulamadı. Odasından pek dışarı çıkmaz. Her şeyi asistanı aracılığıyla kontrol ediyor.” Söylediklerini şaşkınlıkla dinlemiştim. Hayat dolu, sakin, güler yüzlü, iyi yürekli biri neden bu hale gelmişti ki? Beni sevseydi benim yüzümden olduğunu düşünebilirdim. O ise benim halime sadece üzülmüştü. Benim için bir şey hissediyor olabilir miydi? Sadece inanmak istediğim buydu. Keşke düşündüğüm gibi olsaydı, o zaman belki de hayatımız farklı olabilirdi.

“Neyse, Kağan, işleriniz evin dışında kalsın” diyen halam konuyu değiştirmek istedi.

Metin amca, “Okulu bitirdin, ne yapmayı düşünüyorsun? “ sorusuyla konuyu değiştirme konusunda halamı desteklemiş, bunu da başarmıştı...

“Acil iş bulup kendi evime taşınmam lazım.” Halam kaşlarını çatı.

“Burası da senin evin, kızım. Ne taşınması?! Daha yeni geldin, biraz özlem giderelim. Hiçbir yere bırakmam seni.” Halam söylediklerine pek sevinmiş gözüküyordu.

“Hala, Metin amca hakkınızı asla ödeyemem; ama artık kendi başımın çaresine bakmalıyım. Hayatım boyunca sizinle kalamam. kendi düzenimi kurmam lazım.” Eylül’ün,

“Haklısın, bana izin verseler ben de taşınmak istiyorum ancak bu evden gelinlikle çıkarmışım” diyerek bana arka çıkan sözleri hepimizi gülümsetti.

“Annemle görüştün mü hala ?”

“Annene sürekli senden haber verdim ama sana söz verdiğim gibi nerede olduğunu söylemedim. Mezun olduğunu biliyor, o kadar sevindi ki anlatamam.”

“Hala nerde olduğumu söyleseydin abim veya Kuzey çoktan yerimi öğrenirlerdi. Annem abime kıyamaz söylerdi. Onlara çok kırgındım. O yüzden nerede olduğumu bilmesini istemedim.”

“Seni çok iyi anlıyorum, kızım” Anlardı elbet. Ne de olsa benzer şeyler yaşamıştık.

“Ya babam, abim? Onlar nasıl?” Her şeye rağmen onları da merak ediyordum. Kırgın da olsam benim ailemdi.

“Baban da, abin de iyiler. Abinin Trabzon’da küçük bir inşaat şirketi var. Bazı işlerde Kuzey’le beraber çalışıyormuş. Annen sen gittikten sonra eski neşeleri olmadığını söyledi. Annen abinin evlenmesini çok istese de yanaşmıyormuş.” Aslında merak ettiğim biri daha vardı ama sormaya cesaret edemiyordum. Ya nişanlıysa, belki de evlidir. Kağan Kuzey’den bahsederken özel hayatına değinmemişti. Ailesi onun evlenmesini ben oradan ayrılmadan da istediğini biliyordum. Aradan dört yıl geçti, belki de çocukları bile vardır. Halam muzipçe,

“Biliyorum, Kuzey’in hayatında biri olup olmadığını merak ediyorsun” dedi. Eminim yüz ifadem her şeyi anlatıyordu.

“Yok öyle bir şey, hala” diye inkâr etmeye çalıştım.

“Çocuk mu kandırıyorsun? Kızım merakını gidereyim. Annenin dediğine göre ona da ailesi evlilik konusunda ısrar etse de Kuzey hep kestirip atıyormuş. Yıllardır yanında kimseyi de görmemişler. Tamen işlerle ilgileniyormuş.” Halamın söyledikleriyle yüreğime su serpilmiş, dünyalar benim olmuştu. Kuzey’in yıllardır başka birini sevdiği, evlendiği düşüncesiyle hayatı kendime zindan etmişim. Kim bilir onu

ne zaman görecektim? Onu hayal kırıklığına uğratmışım. Beni görse bana nasıl davranırdı? Bir daha bana eskisi gibi bakar mıydı? Onunla karşılaşmadan asla bilemeyecektim. Halamın,

“Dilara neden karşısına çıkıp bir şeyleri düzeltmiyorsun?” demesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

“Şu saatten sonra neyi düzeltiyim, hala? Bana asla güvenmez. onu hayal kırıklığına uğrattım” dedikten sonra yorgun olduğumu bahane ederek sofradan kalktım. Buraya ilk geldiğim zaman uyumak için kaldığım odama gittim. Aslında yaptığım sadece kaçmak değil, yalnız kalmaktı.

Bir süre yatakta sağa sola döndüm ama uyumak ne mümkündü. Salona geçsem iyi olurdu. Zaten sofradan kalkarak saygısızlık etmişim. Salona girdiğimde Eylül’ün sözleriyle duraksadım. Beni henüz fark etmemişlerdi.

“Bunu Dilara’ya nasıl söyleyeceğiz?” Bana neyi söyleyeceklerdi. merak etmişim.

“Bana söylememiz gereken nedir?” Meraklı bakışlarım Eylül’ü buldu. Eylül’ün suçüstü yakalanmış hırsızdan farkı yoktu.

“Şey... şey, Dilara...” Eylül kekelemeye başlamıştı. Bu da benim merakımı iyice arttırmıştı.

“Ne?” Metin amca hemen araya girdi.

“Sana iş bulduk, kızım. Kağan’ın arkadaşı bir mimarlık şirketinde çalışıyormuş. Şirketlerine mimar arıyorlarmış. Bizim elimizde bir mimar olan sen aklımıza geldin.” İyi de bunu söylemek için o kadar kekelemeye gerek yoktu. Ama her neyse üzerinde düşünmeyecektim. Çünkü uzun zamandan sonra böyle güzel bir habere ihtiyacım vardı.

“Olur mu sence, kabul edilir miyim?” deyip yanlarına gittim.

“Senden iyisini mi bulacaklar, kızım” diyen halama,

“Annem haklı, Hayal. Koskoca Da Vinci Üniversitesini üçüncü lükle bitirdin. Hava da kaparlar seni” diyerek destekledi Eylül.

“Bilmem ki...”

Kağan, “Baksana, *bilmem* diyor. Bu akşam özgeçmiş hazırlarız. senin için yarın ben işe giderken bırakıp konuşurum” dediğinde,

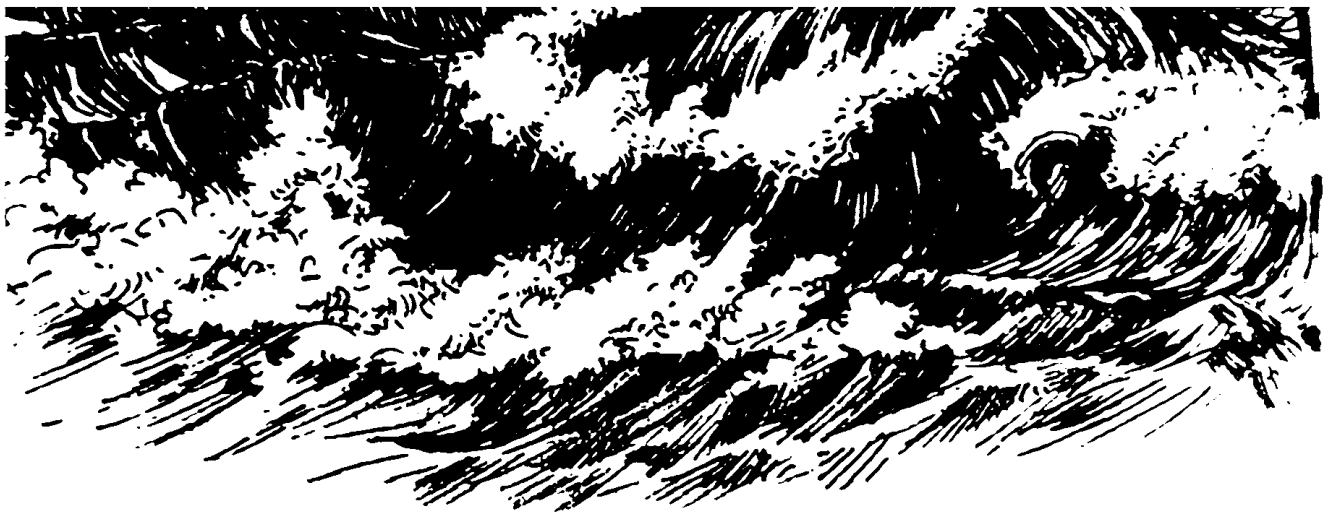
Eylül “Aferin, kedi olalı bir fare tuttun kardeşim” dedi. Salon Eylül’ün sözleriyle şenlenmişti. Eylül benim için çok şey yapmıştı. Çalışma önceliğinin onun olması gerektiğini düşünüyordum.

“Sen de mimarsın, çalışabilirsin, Eylül.”

“Birkaç ay kafa dinlemek istiyorum. İtalya’da çalıştığım şirkette yeterince yoruldu, biliyorsun.” Eylül yalan söylemiyordu. Çalışırken gecesini gündüzüne katıyordu. İçim rahatlamıştı.

Gerçekten çok mutlu olmuştum. Heyecandan ayaklarım yerden kesilmişti. Metin amca ve Kağan söyledikleriyle bana dünyaları bağışlamıştı. Çalışmak benim ruh sağlığıma iyi gelecekti. Böylece kafam bir şeylerle meşgul olacak, Kuzey’i, ailemi düşünmeye vaktim olmayacaktı. Hemen internetten bir özgeçmiş örneği indirip doldurmaya başlamıştım. Eylül de bana yardım etmişti. Fotoğrafım olmadığı için fotoğraf ekleyemedim. Zaten yüz yüze görüşeceğimiz için o kadar da önemsemedim. Hazırladığım özgeçmiş Kağan’a verdiğimde içim kıpır kıpırdı.

İlk kez ciddi anlamda bir işim olacaktı. Umarım bundan sonrası için her şey güzel olurdu. Beni uykusuz bir gece daha beni bekliyordu.

KARŞILAŞMA

Dün gece heyecandan yatakta dönüp durduğum için sabaha karşı ancak uyuyabilmişim. Telefonun sesiyle uyandım. Saat 11'e geliyordu. Gözlerimi ovuşturarak telefonuma baktığımda arayanın Kağan olduğunu gördüm. Heyecanla telefonu açıp, "Alo, Kağan!" dedim.

"Küçükhanım hazırlan, saat ikide Bedirhan İnşaata iş görüşmesine gidiyorsun." Duyduklarımınla uykum tamamen açılmış, sevinçten çığlık atarak çocuk gibi yatağımda zıplamaya başlamışım.

"Sakin ol, kız siteyi ayağa kaldıracaksın." Hemen yaptığının farkına varıp yatağımdan üzerine yaramazlık yapmış çocuk gibi sindim.

"Özür dilerim. Haklısın, fazla tepki verdim. Bu kadar kısa zamanda beklemiyordum."

"Özgeçmişini Bedirhan inşaata bıraktığımda tanıdık birkaç kişiyi devreye soktum o kadar."

"Teşekkür ederim, kuzen, sen bir tanesin ve seni çok seviyorum" derken *U* harfini uzattığım için Kağan telefonda kıkırdamaya başlamıştı.

"Hadi oradan, yağcı! Eğer işe alınırsan ilk maaşınla yemek yiyeceğiz ona göre."

"İlk değil, aldığım her maaşla yiyebiliriz; beni bir yemekle korkutacağını mı sandın?.."

“Tamam, sözünü hatırlatacağım. Şimdi kapatmam gerek.”

“Hay hay” dedikten sonra telefonu kapattım. İçim içime sığmıyordu. Birileriyle içimdeki heyecanı paylaşmak istiyordum ve en iyisi günlüğümdü. Bavulumdan günlüğümü çıkarıp beyaz satırlara hissettiklerimi yazmaya başladım.

Sevgili günlük...

Çok mutluyum. Dün İtalya'dan geldim bugün saat ikide iş görüşmesine gidiyorum. Kuzey'in verdiği kolye bana gerçekten uğur getirdi. Bu kolye İtalya'dayken de her zaman bana güç verdi, bugün de bana güç vereceğini biliyorum. Tek üzüntüm hiçbir zaman Kuzey'le beraber çalışamayacak olmam. Kim bilir, Kuzey'le belki bir gün bir yerde karşılaşılırız. O zaman geldiğinde son görüşmemizdeki gibi umarım bana hayal kırıklığıyla dolu gözlerle bakmazdı.

İki saat sonra...

“Hala bana şans dile... Eylül nasıl gözüküyorum? Çantamı gördünüz mü?” derken telaşlı salonda bir sağa bir sola koşturuyordum. Kıyafet seçmem ise ayrı bir olaydı. Dün İtalya'dan getirdiğim bavullarımı açıp yatağın üzerine boşalttım, sonunda Eylül'le krem rengi uzun kollu elbiseye karar verdiğimde halam odama girmiş, dağınıklıktan dolayı Eylül'le beni bir güzel azarlamıştı. Halamın yanaklarına sulu birer öpücük kondurup halamı yumuşattım. Son kez aynaya baktığımda kolyemin kıyafetimin üzerine pek uymadığını fark ettiğim için çıkarıp kutusuna koydum. Boynumda olmasa bile sanki boynumdaymış gibi enerjisini hissediyordum. Hatta fazlaca hissediyordum, beni evde zapt edemiyorlardı; resmen stresten tırnaklarımı yemeye başlamıştım.

“Sakin ol biraz, Hayal” dedi Eylül; ama nafile. Heyecanlıydım, elim ayağım birbirine dolanıyordu. Bu heyecandan çantamı nereye koyduğumu unutmuş, bir süre aramak zorunda kalmıştım.

“Kızım biraz rahatla, çok güzelsin. Alt tarafı görüşmeye gidiyorsun, çok da umutlanma.”

“Bunu hayal kırıklığına uğramamam için söylediğini biliyorum, hala. İçimden bir ses *her şey yolunda gidecek* diyor, hala, merak etme.”

Vedalaşmaya gerek duymadan evden çıkıp kendimi asansöre attım. Sanki asansör her zamankinden daha yavaş hareket ediyor. bir türlü katlar bitmiyordu. Sonunda asansör durduğunda önce asansörden, sonra da hızlıca apartmandan çıkıp çağırdığım taksiye bindim.

Kuzey'den...

“Alo, dostum, Kuzey!”

“Efendim, Baran, ne isteyeceksin yine, söyle; geç bu dostum laflarını.”

“Bugün işe alacağım mimar görüşmeye gelecek, benim toplantım çıktı. Sen ilgilenir misin?”

“Ben senin toplantılarını iyi bilirim.” Kim bilir hangi kızla buluşup kaçamak yapacaktı yine. Hiç uslanmayacaktı. Ne demişler, can çıkar huy çıkmazmış. İşten zaten erken çıkacaktım; Baran’a bu iyiliği yapmamda bir sakınca yoktu.

“Tamam, Baran, ben de bugün işten erken çıkmayı planlıyordum. Önce senin mimarla görüşeyim o zaman.”

“Sağ ol, dostum. Bu yaptığını asla unutmayacağım” dediğinde içlerinden,

“Hadi, Baran... Kaç dakikadır seni bekliyorum” diyen bir kadın sesi duymamla kahkaha atmaya başladım. “Sana iyi toplantılar, Baran. Dikkat et, anlaşmadan zararlı çıkan sen olma.”

“Tamam, dostum, dalga geçmenin sırası değil. Benim hatunu daha fazla bekletmeyeyim. Sonra gerçekten zararlı ben çıkacağım” der demez telefonda *dıt dıt dıt dıt* sesi duyulmaya başlamıştı.

“Ah, Baran, umarım bu çapkınlıkların başına bir gün iş açmaz”

Telefonu masanın üzerine bırakıp kendimi siyah deri koltuğa bıraktım. Düşüncelerimin arasında yine Dilara belirdi. Ne zaman unuttuğumu düşünsem en ufak bir şey onu hatırlamama sebep oluyordu. Dilara’nın da mimar olup bizim şirkette çalışma hayali vardı. Sanırım bu hayali de bir yalandı. Mimar olmak isteseydi okulunu bitirmiş ve mezun olmuştu; ama o okula hiç kaydolmamıştı. Kim bilir şimdi nerede? Kiminle? Belki de sevgilisiyle mutlu mesut yaşıyordur, çocukları bile olmuştur. Ayşe teyzeden sadece iyi ve güvende olduğunu öğrenebilmiş-

tim. Nerede olduğunu bilmediğini söylediği için ben de fazla üstelememişim. Gözlerine baktığımda yalan söylemediğini görebilmişim. Gözler kalbin aynası misali çektiği acı merak ve özlem gözlerine yansımıştı.

Kaçıp buralardan gitmişti. Annesine bile yerini söylemediğine göre Mert'in söylediklerinin doğru olduğundan bir şüphem kalmamıştı.

Saate bakınca görüşme vaktinin geldiğini fark edip şirketten ayrıldım. Ne zaman onu düşünmeye başlasam bir şeyleri unutuyordum. Bu görüşmeye de neredeyse o aklıma geldiği için geç kalacaktım. Gerçi patron bendim, işe alınmak isteyen bekleyip sabretmesini de bilmeliydi.

Bedirhan İnşaata gelip arabamı park ettikten sonra anahtarını görevliye teslim ettim. Şirketten içeri girdiğimde güvenliğe takılmadan direkt Baran'ın odasının olduğu kata çıktım. Şirkette beni tanımayan yoktu. Baran'ın sekreteri Aslı Hanım beni görünce kapıyı açıp içeri davet etti. Baran geleceğimi sekreterine haber vermişti. "Bir şey içmek ister misiniz, Kuzey Bey?"

"Hayır, Aslı Hanım, sadece mimarın özgeçmişini getirin kâfi."

"Elbette hemen getiriyorum." Aslı Hanım kısa bir süre sonra dosyayı getirip masaya bıraktı. Baran'ın siyah deri koltuğuna oturdum. Yavaşça arkama yaslanıp gözlerimi kapattım. Lanet olsun ki Dilara bir an bile aklımdan çıkmıyordu. Bu mesleği yaptığım sürece de çıkmayacaktı. Kafamı dağıtmak için masanın üzerindeki dosyaya göz gezdirmeye başladım.

İsim D. Hayal Akman.

Roma'da Leonardo Da Vinci Üniversitesini üçüncülükle bitirmiş. İngilizce, İtalyanca ve İspanyolca biliyor. Katıldığı seminerlerden aldığı belgeleri yazıyordu. İtalya'nın en iyi mimarlık şirketinde bir yıl staj yapmış. 22 yaşında. Bu genç yaşta bu başarı! Tanışalım bakalım, belki bizim şirkete transfer edebilirdim. Son zamanlarda aldığım mimarlar hiçbir işe yaramıyordu. Sadece başarıları kâğıtta yazılı kalıyordu. Öz-

geçmişe tekrar göz gezdirdim, fotoğraf yoktu. Neden fotoğraf eklememiş ki? İş başvurularında fotoğraf eklemek işe alınma ihtimalini arttırdı. Düşüncelerim kapının çalınmasıyla dağıldı.

Aslı Hanım içeri girdi.

“Kuzey Bey görüşme için geldiler?”

“İçeri alın.”

“Peki...” En az gelen mimar kadar heyecanlıyım. Bu mimarla tanışmak için sabırsızdım.

Özgeçmişe bakmaya devam ederken kapının vurulduğunu ve ardından gıcirtısından açıldığını anladım. Hâlâ özgeçmişte göz gezdirdiğim için henüz başımı kaldırıp mimara bakmamıştım. Birden odada güzel bir koku yayılmaya başlamıştı. Bu koku hiç yabancı değildi, bu kokuyu çok iyi biliyordum. Kır çiçeği kokusu. Koku beni yine eski günlere götürmüştü. Yıllar geçse de bu kokuyu hiç unutmamıştım. Dilara’nın kokusuydu. Gerçi kır çiçeği kokusunu kullanan binlerce kadın vardı. Yine aynı şey oluyordu. Son zamanlarda en ufak şeyde Dilara’yı hatırladığım için beynimin bana oyun oynadığını kabul edip kafamı yavaşça kapıya doğru çevirdim. Şaşırmamak elde değildi. Sarışın, mavi gözlü, küçük bir çocuğa benzeyen mimar adayımız karşımda şaşkın yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

Küçücük yüzü vardı. O kadar güzeldi ki bir an dilim tutuldu. Minyon biriydi. Özgeçmişinde yirmi iki yaşında olduğunu okumasam, en fazla on sekiz yaşında derdim.

“Buyurun, oturun lütfen.” Siyah deri koltuğu gösterdiğimde Hayal Hanım’ın yüzü bembeyaz kesilmişti. Yüzünde şaşkın olduğu kadar korkmuş da bir ifade vardı ve oldukça tedirgin gözüküyordu.

Yavaşça yaklaşıp koltuğa oturmuştu. “Hayal Hanım iyi görünmüyorsunuz. İsterseniz bu görüşmeyi yarına erteleyebiliriz” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

“İyiyim. Sadece biraz heyecanlıyım, o kadar.”

“Bir şey içmek ister misiniz ?”

“Sadece su” dedi. Ama hâlâ çok heyecanlı gözüküyordu. Ellerini yumruk yapmış sıkıyordu. Bu yaptığının pek de farkında olduğunu sanmıyordum.

Aslı Hanım'a haber verip su getirmesini istedim. Bir süre sonra Aslı Hanım suyu getirip Hayal Hanım'a verdikten sonra dışarı çıktı.

"Hayal Hanım daha iyi misiniz?"

"Evet..." Sesi o kadar alçak çıkıyordu ki söylediğini zor anlayabiliyordum.

"Madem öyle, bana biraz kendinizden bahseder misiniz?" dediğimde karşımda ezilip büzülüyordu.

"Rahat olun, Hayal Hanım. En fazla sizi işe kabul etmem. Kendinizi bu kadar kasmanıza gerek yok..." Hayal Derin bir nefes almış, özgeçmişinde yazdıkları şeylerle paralel olarak kendinden bahsetmeye başlamıştı. Nedense özgüvensiz bir hali vardı ve yüzüme bakamıyordu. Hafif de aksanlı konuşuyordu. Bu aksan İtalya'da eğitim gördüğü için olsa gerek...

"Hayal Hanım yüzüme bakar mısınız?" dedim ancak benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu.

"Bir iş başvururken en önemli şey nedir biliyor musunuz, Hayal Hanım?"

"Hayır" deyip bakışlarını kaçırdı. "Sanırım bu sizin ilk iş görüşmeniz. O yüzden cevabı ben vereyim." Oturduğum koltuktan kalkıp karşısına geçtim. Masanın kenarına yaslanıp ellerimi cebime koydum.

"Bir iş görüşmesine gittiğinizde en önemli şey kendine güven ve karşıdaki kişiyle göz teması kurabilmektir. Dünyanın en iyi okulunu bitirseniz, tüm dünya dillerini bilseniz bile kendinize güveniniz yoksa başarılı olamazsınız." Sözlerim bittiğinde ilk kez başını kaldırıp yüzüme baktı. Gözlerinde anlayamadığım bir hüznün vardı. Sanki dokunsam ağlayacaktı.

"Peki, Hayal Hanım; *kendinizi üç kelimeyle tanımlayın* desem ne söylersiniz?" Bir süre sessiz kaldı, bocalamıştı. Sonra gözlerimin içine baktı.

"İnsan sürekli gelişen ve değişen sosyal bir varlık. Ben de bir insan olduğuma göre ben de kendimi sürekli geliştiriyorum ve buna paralel olarak değişiyorum. O yüzden beni tanımlayabilecek üç kelime yok. Ancak çalışmalarımızda bunu gözlemleyerek siz anlayabilirsiniz." Doğrusunu söylemek gerekirse ondan böyle bir cevap beklemiyordum.

Sanırım sizinle çok işimiz var diye içimden geçirdim. Aslında onun biraz daha üstüne gitmek isterdim ama haline acı mıştım.

“Eğitim ve stajını başarıyla tamamlamış genç mimarla çalışmak keyifli olacak” dediğimde pek de mutlu olmuşa benzemiyordu. Sanırım ona ürkütücü geldim, belki de sert mizacımdan korktu.

Aslı Hanım’ı odaya çağırıp yeni proje için hazırladığınız mimarlara özel sözleşmeyi getirmesini istedim.

Aslı Hanım bir süre sonra sözleşmeyi getirip Hayal Hanım’a verdi.” Masanın üzerindeki deri kalemlikten bir kalem alıp ona uzattım. “Lütfen imzalayın ve yarın itibarıyla işe başlayın” dedim düz bir sesle. Eli titreyerek de olsa kalemi elimden aldı. İmzalayacağı yeri gösterdim. İmzalamakta biraz tereddütlüydü. Benden rahatsız olduğu her halinden belliydi. Onu rahatlatmak adına, “Aslında görüşeceğiniz kişi Baran Bey’di, Hayal Hanım. Acil toplantısı çıkınca benden sizinle görüşmemi rica etti; şimdi lütfen rahat olun, patronunuz ben değilim” deyip sözleşmeyi imzalamasını istedim. Tedirgin hali gitmiş, rahatlamıştı. Bir süre düşündükten sonra sözleşmeyi imzalamıştı. Bu da tahmin ettiğim şeyi doğrulamıştı.

“Yeni işiniz hayırlı olsun, Hayal Hanım. Yarın Özalp İnşaat şirketinde işe başlayabilirsiniz” dememle yüzündeki rahatlamış hali panik halini almıştı.

“Ben burada çalışacağımı düşünmüştüm”

“Zaten burada çalışacaksınız. Yalnız elimizde iki yıl sürecek bir proje olduğu için proje bitene kadar bizim şirkettesiniz” dememle hışım la yerinden kalktı.

“Ben böyle önemli bir proje için yeterli olmayabilirim. En iyisi vazgeçin. Eminim sizinle çalışmak isteyecek, benden daha tecrübeli mimarlar vardır. Şimdi izninizle...” Gitmek için hızlıca kapıya yöneldi. Ne yapmaya çalışıyordu? Bu kadar mı korkutucuydum?

“Hayal Hanım artık bundan vazgeçemezsiniz. İmzaladığınız sözleşmede bunu açıkça kabul ettiniz. Vazgeçmeniz halinde bir milyon dolar tazminat ödeyeceğiniz yazıyor. Bu mimarlarımızın bizi yarı yolda bırakmaması için aldığımız bir önlem” dediğimde duraksayıp bana döndü.

Hiçbir şey diyemese de korku dolu gözleri iyice büyümüştü. Rengi kaçmış, titremeye başlamıştı. Neler olduğuna anlam verememiştim. Sannırım tazminatı duymak onda şok etkisi yarattı. Bir süre sonra yere yığılmıştı. Kahretsin! Bir bu eksikti. Hızlıca yanına gidip diz çöktüm.

Nesi vardı bilmiyordum, uyandırmayı deniyordum ama uyanmıyordu. Yüzünden soğuk terler dökülüyordu. Uyanmayacağını anlayınca Aslı Hanım'ı çağırdım.

“Nesi var?”

“Bilmiyorum, birden bayıldı ve uyanmıyor. Ben hastaneye götüreceğim. Siz de görevlilere arabamı getirmelerini söyledikten sonra çantasını getirin.”

Hayal Hanım'ı kucağıma alarak şirketten dışarı çıkarken unuttuğum büyüleyici kır çiçeği kokusu kalbin hızlı atmasına neden olmuştu. En son kalbim ne zaman böyle atmıştı? Ya da ne zamandan beri kalbimin sesini dinlemeyi bırakmıştım? Seni görüp kokunu içime çekmekle yaşadığımı tekrar anlamaya başladım, ufaklık. Şirketten çıktığımda görevliler arabamı kapıya getirmiş beni bekliyorlardı. Arabanın arka kapısını açtıklarında Hayal'i arabanın arkasına yatırdım. Aslı Hanım da çantasını getirip bana vermişti.

“Gelmemi ister misiniz?”

“Gerek yok, ben hallederim.”

Hastaneye vardığımda Hayal'i kucağıma alıp acilden giriş yaptım. Doktor yanıma geldi. Kısaca neler olduğunu anlattım. Doktor, Hayal'le ilgilenirken bir süre dışarda bekledim, zaman geçmek bilmiyordu. İçeriden haber gelmiyordu, bu da beni çılgına çevirmeye yetmişti. Bir süre sonra yirmili yaşlarda bir hemşire yanıma geldi. “Kayıt yapabilmem için hastanın kimlik bilgileri gerekiyor” dedi.

“Tamam, birazdan getiririm” dedikten sonra arabamın yanına geri döndüm. Hayal'in çantasını alıp kimliğini çıkarttım. Kimliğine baktığımda zaten anladığım şeyi onaylamış oldum. Yüzüme çarpık bir gülümse kondurmaktan kendimi alamadım.

“Sen Dilara’sın, seni tanımayacağımı mı düşündün, ufaklık. Görüşün, duruşun, konuşman... Her şeyin farklı olabilir ama sesini, kokunu ve bakışlarını nerede olsam tanırım” diye kendi kendime mırıldandım. Ufaklığı tanıdım ama bunu şimdilik onun bilmesine gerek yoktu. O yüzden o sözleşmeyi benden kaçmaması için bilerek imzalatıttım. En büyük hatası sözleşmeyi okumadan imzalamak oldu. Beni karşısında görmeyi beklemediği hal ve hareketlerinden belli oluyordu; ama yapabileceği bir şey yoktu.

Artık elimdeydi ve şimdi bana eğlenme zamanı gelmişti. Kaçış yoktu ama önce neyi olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Ona kızgın olsam da ona bir şey olmasına dayanamazdım. Acile geri döndüğümde önce doktora Hayal’in nasıl olduğunu sordum.

“Şu an uyandı, durumu iyi. Sadece tansiyonu düşmüş, serum taktık. Biraz dinlendikten sonra çıkabilirsiniz.”

“Teşekkürler, doktor bey.” Doktorun yanından ayrılip hemşirenin yanına kimlik bilgilerini vermek için gittiğim de... “Kimliğe gerek kalmadı. Hayal Hanım uyandığı için gerekli bilgileri verdi” dedi. Madem öyle, çantayı sahibine teslim etmek en iyisi... Yanına giderek çantasını Hayal’e uzattığımda gözleri korkuyla açıldı. Eminin kimliğini gördüğümü düşünüyordur.

“Hayal Hanım izinsiz çantanızı açmak istemedim” dediğimde rahatlamış tuttuğu nefesini bırakmıştı. Bir süre sonra hasta bakıcılar yanımıza gelerek Hayal’i müşahede odasına götürdüler. Kolunda serum olduğu için serum bitene kadar buradaydık.

Başucundaki sandalyeyi çekip yanıma oturdum. Benden sürekli bakışlarını kaçıırken zaman zaman gözleri dolup boşalıyordu. Müşahede odasında aramızda koca bir sessizlik vardı.

“Hayal Hanım, neyiniz olduğunu öğrenmek için doktorunuzla konuştum” deyip aramızdaki sessizliği bozduğumda söylediklerim ufaklığın keyfini kaçırmış solgun olan rengi iyice solmuştu.

“Ne... Ne dedi peki? “ Ufaklığın oldukça telaşlı bir hali vardı.

“Sakin olun, önemli bir şeyiniz yok. Tansiyonunuzun düştüğünü, serum bitince çıkabileceğinizi söyledi.” Hayal rahatlarcasına gözlerini kapatmıştı.

“Şey, ben iş görüşmesi için fazla heyecanlanmıştım. Bu sabah doğru dürüst bir şeyler yemedim. O yüzden tansiyonum düşmüş olmalı.”

Anladım dercesine başımı salladım.

“Yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim. İsterseniz benim yüzünden işlerinizi daha fazla aksatmayın, işiniz varsa gidebilirsiniz.” Anladığım kadarıyla ufaklık benden kurtulmaya çalışıyordu.

“Siz artık bizim çalışanımsınız, o yüzden sizin sorumluluğunuz bizde. İşlerin aksamaması için çalışanlarımızın iyi olması gerekir.” Dilara’nın yüz ifadesinden sözlerimden dolayı üzüldüğüne yemin edebildim.

“Haklısınız, ben sadece bir çalışanım; bu yüzden bundan sonra kendime daha çok dikkat ederim.”

“O zaman bizimle çalışmaktan vazgeçmediniz?”

“Bir milyon dolarım olmadığına göre size katlanmaktan başka çarem yok” dediği an pişman olmuş, alt dudağını ısırmaya başlamıştı. Hâlâ eskisi gibi lafını esirgemiyordu. Aslında sana katlanacağım sözüne biraz bozulmuştum. Benimle çalışmayı *katlanmak* olarak görüyorsa bana iki yıl katlanmaktan başka çaresi yoktu.

“Özür dilerim. Açken sinirli oluyorum ve düşüncesiz sözler sarf ediyorum.” Ufaklığın mahcup hali vardı.

“Tamam, anladım. Kendinizi yormayın.”

Bir saat sonra serum bitmiş, hemşire gelip serumu kolundan çıkarmıştı.

“Serumunuz da bittiğine göre çıkmadan doktorla konuşalım.”

“Teşekkür ederim, inanın gerek yok. Doktor size serum bitince çıkabilirsiniz demiş ya. Eve gitsem daha iyi olur. Hastanelerden hoşlanmıyorum” dediğinde gözleri buğulanmıştı. Bilmiyorum, belki de bu hali yıllar önce abisinin onu zorla doktora götürmesinden kaynaklanıyor olabilirdi. Belki de daha fazla üstelememek en iyisiydi. Hastaneden ayrılmadan çıkış işlemlerini halletmek için sekreterin yanına geldiğimizde ufaklığın tedirgin bir hali vardı.

“Kuzey Bey bana su alabilir misiniz?”

“Önce isterseniz işlemlerinizi halledelim.”

“Ben şimdi istiyorum, çok susadım. İşlemleri ben hallederim.” Ufaklık beni başından savmaya çalışıyordu. Kimliğini görmemden korkuyordu. Zaten iyi gözükmüyordu, o yüzden şimdilik onun oyununa dâhil olmaktan başka çarem yoktu.

Yanından ayrıldıktan sonra hastanenin kantininden bir şişe su alıp geri döndüm. “Kuzey Bey...” Ufaklık bana seslenmişti. Çıkış işlemlerini halletmiş, hastane çıkış kapısında idi. Tam tahmin ettiğim gibi... Ufaklık benden kaçtığını düşünüyordu. Daha yeni başlıyordu, haberi yoktu. Yanına gidip suyu ona uzattım.

“Teşekkür ederim, zahmet oldu.” Ufaklık suyu elimden aldı, hemen kapağı açıp içmeye başladı.

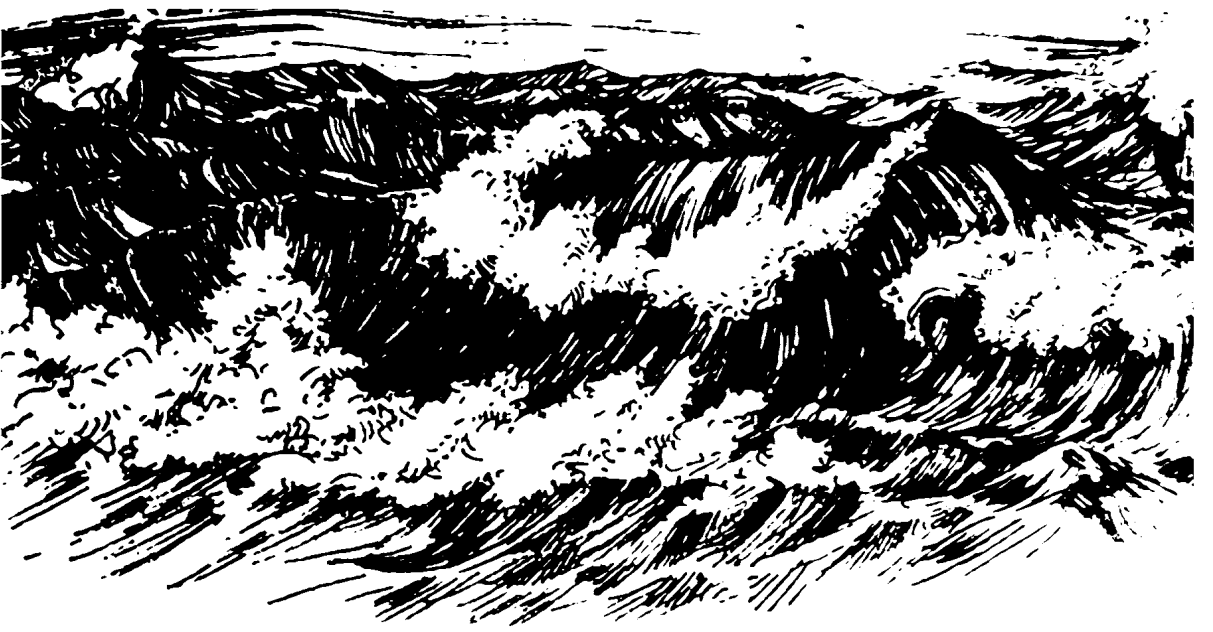
“Önemli değil, Hayal Hanım.” Kaşlarımı çatıp ufaklığın gözlerine odaklandım. Bir an bakışlarımız kesişmişti.

“Hayal Hanım...”

“Efendim, Kuzey Bey.” Kötü bir hamle, ufaklık... Elime düşmüştü.

“Size adımı söylediğimi hatırlamıyorum, adımı nereden biliyorsunuz? Deminden beri bana isimle hitap ediyorsunuz. Sonuçta görüşmeye geldiğiniz Baran Bey’di ve bunu size zaten söylemiştim. Şirketteki odanın kapısında da Baran Bedirhan yazıyordu.”

Ufaklığın gözleri korkuyla açıldığı an elindeki su şişesi yere düşmüş, içindeki su mermer zemin üzerine yayılmaya başlamıştı. Bir süre sessizliğe gömülmüştü. Eminim bu durumdan nasıl çıkacağını düşünüyordur. İçimden *ufaklık bu durumdan nasıl kurtulacaksın* çok merak ediyorum diye geçirdim.

OYUN

Dilara'nın bu durumdan nasıl sıyrılacağını düşünürken o yere eğilip su şişesini aldı. Yanımdan kaçarcasına gidip şişeyi çöpe attığında yapmaya çalıştığı, düştüğü durumdan kurtulmak için zaman kazanmaktı. Ben oyunumun ciddi anlamda ilk hamlesini yapmışım ve geri dönüş yoktu. Yanıma çekingen adımlarla geldi. Hâlâ ne söyleyeceğini bilemez bir hali vardı. İkinci bir hamle yaparak köşeye sıkıştırmanın tam zamanıydı. “Acaba daha önce bir yerde karşılaşmış olabilir miyiz? *Eski sevgilim* diyeceğim ama sarışın kadınlar bugüne kadar hiç ilgimi çekmedi.”

Ufaklık aniden başını kaldırıp yüzüme baktı. Mavi gözlerine hüznün çökmüştü. Bu sefer onun hüznünlü gözlerine kanmayacaktım. Üzüldüğü her halinden belliydi ama daha yeni başlıyorduk. *Daha üzüleceğin çok zamanlar olacak ufaklık.*

“Şey, daha önce şirketinizin ismini çok duymuştum. Şirketiniz ülkenin en iyi inşaat şirketleri arasında olduğunu biliyorum. Bir mimar olarak iş ilanları için şirketlerin internet sitelerine bakıyordum. Sizin şirketinizin sitesinde de sizin fotoğrafınız ve bilgileriniz vardı, oradan aklımda kalmış” dedi bir çırpıda. Sözlerinden sonra rahatlamış gözüküyordu.

“Peki, Hayal Hanım, anladım.” İtiraf etmeliyim, zekice bir cevaptı. Söylediği yalan da değildi. Şirketimizin sitesinde şirkete ait tüm bilgi-

ler mevcuttu. Ufaklığın her zaman pratik bir zekâsı vardı ve bu tür durumlardan sıyrılmayı iyi biliyordu.

“Buradaki işimiz bittiğine göre artık yemek yemeye gidebiliriz.” Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

“Kuzey Bey gerek yok. Eve gitsem, daha iyi olur.”

“Lütfen, ısrar ediyorum. Sizi bu halde eve gönderirsem aklım sizde kalır. Çalışanlarımız bizim için değerlidir” diyerek gözlerinin içine kabul etmesi için odaklandığımda kabul etmekten başka çaresi kalmamıştı.

Hastaneden ayrıldığımızda Dilara’yı boğazda balık yemek için restorana götürmeye karar verdim. En büyük zevki boğazda balık yiyip denizin dalgalarını ve martıları seyretmekti.

Restorana vardığımızda arabayı park ettim. Hayal beni beklemeden arabadan inip koşar adımlarla içeri girip gözden kayboldu. Ağır adımlarla peşinden restorana girdim. Dilara çoktan deniz kenarındaki boş masaya oturmuştu. Yanına gidip karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum. Garson gelip siparişinizi aldı.

“Ben somon balığı istiyorum” diyerek ufaklık öne atıldığında yaptığının farkına varıp utandığı için dudaklarını birbirine bastırdı. Ben de somonu tercih ettim. Garson,

“Yirmi dakika içinde hazır olur” dedikten sonra yanımızdan ayrıldı.

Ufaklık tıpkı eski günlerde olduğu gibi davranıyordu. Her şeyiyle değişmiş olsa da içindeki çocuk hâlâ aynıydı. Bu yaptığının kendi bile farkında değildi. Oysa buraya gelirken onu tanımamam için ne kadar da temkinli davranıyordu. Sorduğum her soruya kısa cevaplar verdiği gibi konuşmaktan kaçıyordu. Onu tanıdığımı bilse ne yapardı merak ediyordum. Ona bakınca içim acıyordu. Koskoca dört yıl geçse de geçmeyen tek şey hissettiklerimdi. Geçmişte gerçekten onunla bir aile kurmayı istemiştim. O zamanlar hislerim belki bu kadar yoğun değildi ya da hissettiklerimin farkında değildim. Tek bildiğim, onunla her şeyi göze olarak birlikte olmayı seçtiğimdi. O benim en büyük hayal kırıklığım olmuştu. Böyle olmasına rağmen Dilara’yı görmek aklımın ve kalbi-

min bir köşesine attığım duygularımı yine gün yüzüne çıkarmıştı. Okuyup mimar olmasına onun adına sevindim ama hayatında biri varken beni kullanmasını asla affetmeyecektim. Acaba hâlâ o çocukla birlikte mi? İtalya'ya okumak için gittiğine göre beraber gitmiş olmalılar. Gerçi bunların artık çok da bir önemi yok. Ufaklık şu anda İstanbul'da benim yanımdaydı. Sandalyede arkama yaslanıp onu izlemeye başladım. Bu dört yıl ona çok şey katmıştı. Her şeyiyle tam bir hanımefendiye benziyordu. Büyümüştü ama hâlâ 22 yaşında bir kız gibi durmuyordu. Eski halini tercih etsem de sarı saçlarıyla daha güzel gözükiyordu. Bir an bakışlarımız kenetlendiğinde bakışlarını hemen benden kaçırmıştı.

“Nasıl, beğendin mi burayı?” diyerek söze başlayıp bir şekilde aramızdaki bu sessizliği bozmayı denedim. Çünkü ben başlamasam onun konuşmak gibi bir niyeti yoktu.

“Evet, çok güzel bir yer.” Dilara'nın gözlerinin içi gülüyordu. Üzerindeki tedirginliği atmış, biraz rahatlamıştı. Sanırım onu tanımadığımdan emin olmuştu.

“Daha önce buraya gelmiş miydin?”

“En son abimin mezuniyetinde ailemle beraber gelmiştik.” Ufaklığın yüzü asılmıştı. Anlaşılan eski günler aklına gelmişti. İkimizin ailesiyle mezuniyet töreninden sonra buraya gelmiştik. Dilara balık yemekten çok denizi ve martıları seyretmişti.

“Ailen nerede?” diye sorduğumda birden duraksadı. Bakışlarını kaçırdı. Bakalım nasıl bir yalan söyleyecekti.

“İtalya'da. Ben ülkemi çok özlediğim için geri döndüm. Onlar dönmeyi düşünmüyor.” İçten içe söylediklerine gülüyordum. Bakalım söyleyecek yalanın bittiğinde ne yapacaksın, ufaklık?

“Ülkeni özlediğin için dönerken belki seni de özleyen birini bırakmışsındır.” Aslında bunu söylememin amacı, hayatında hâlâ o çocuğun olup olmadığını öğrenmekti. Başını denize doğru çevirmiş, cevap vermekten kaçınmıştı. Bir süre sessizlikten sonra yüzüme baktı. Bakışları iyice durgunlaşmıştı.

“Birini özlememin ne demek olduğunu çok iyi biliyorum. O yüzden geride beni özleyen birini bırakmamaya özen gösterdim.” Sesinin hüznü gözlerine de yansıdığı için gözleri buğulanmıştı. “Hem insan

sevdikten sonra mesafelerinin bir önemi yok. Söylenildiği gibi gözden ırak olan gönülden ırak olmuyor maalesef” derken iyice hüzünlenmişti. Daha fazla üstüne gitmemeye karar verdim, üsteleseydim ağlayabilirdi. Her şeye rağmen onun ağlamasını görmek kalbimi yumuşatabilirdi. Buna izin veremezdim. Kim olduğunu bilmesem de biri yüzünden acı çektiğini görebiliyordum. Bu sadistçe bir düşünce olsa da *keşke benim için acı çekseydi* diye içimden geçirirken kasvetli havayı garsonun getirdiği balıklar dağıtmıştı.

“Balıklarımız geldi, bekletmeden yiyelim de tekrar hastanelik olma.” Az önceki sipariş verirken yaptığı davranıştan olsa gerek biraz çekingen duruyordu.

“Rahat ol” diyerek gözlerimle balığı işaret ettiğimde üzerindeki çekingenliğini atmış, balığı kılıktan çıkmış gibi yemeye başlamıştı. Onun bu çocuksu halini özlemiştim. Sanki zaman hiç geçmemiş gibiydi. Geçen zamanda balıklarımızı afiyetle yemiş, garson boş tabaklarımızı gelip almıştı. Biraz daha sohbet etmek istesem de o eve gitmek istemişti. Biliyorum ki bunu sorularımdan kurtulmak ve açık vermemek için yapıyordu. Nasılsa şirkette sık sık görüşecektik, bu yüzden fazla üstelemedim. Arabaya bindiğimizde sessizliğe gömüldüğü için yol boyunca tek kelime etmedi. Zaman zaman bakışlarım ona kayıyordu, yüz ifadesinden oldukça düşünceli olduğunu anlamıştım. Aklından ne geçiyor, doğrusu merak ediyordum. O yanımdayken zaman çok hızlı akıyordu, çoktan söylediği adrese gelmiştik. Geldiğimiz yer Bakırköy’de çok lüks bir siteydi. Artık nerede oturduğunu da biliyordum. Bu sefer ufaklığın elimden kaçmana asla izin vermeyecektim.

“Kuzey Bey her şey için teşekkür ederim.”

“Ne demek, Hayal Hanım! Bana düşen insanlık görevimi yerine getirdim.” Ufaklığın suratı düşmüştü ama yapabileceğim bir şey yoktu. Ona hiçbir şey olmamış gibi kucak açamazdım. Ufaklık arabadan inmek için kapının koluna uzandığında, “Yarın dokuzda şirkette olun, Hayal Hanım” dedim. Tamam dercesine başını salladıktan sonra arabadan inmişti. Bir süre arkasından hangi apartmana girecek diye bekledim. Artık adresini de öğrendiğime göre buradan ayrılabilirdim. Eğlenceli günler beni bekliyordu.

Dilara'dan...

Kuzey'in arabasından inip bir süre yürüdükten sonra apartmana girdim. Asansör kullanmak yerine merdivenleri tek tek çıktığım için artık ayaklarım beni taşımıyordu. Bugün yaşananların hayal mi, gerçek mi olduğu beynimde dolanıp duruyordu. Bedirhan İnşaattan içeri girmeden önce tek düşündüğüm şey işe alınıp alınmayacağım iken girdikten sonra tek düşündüğüm Kuzey olmuştu. Onu görmek en büyük isteklerimden biriyken karşılaşmaktan çok korkuyordum ve ben bugün bu korkumla yüzleşmiştim.

Ancak beni tanımamıştı, bu şaka olmalıydı. Kuzey beni gerçekten tanımamıştı ya da artık onun için bir değerim kalmadığından ailem gibi hayatından beni tamamen silmişti. Ona kızamıyordum çünkü yaptıklarımla, söylediklerimle buna ben sebep oldum. Kuzey'le iş görüşmesindeyken tek istediğim, bir an önce görüşmenin bitmesi ve bugünü unutmaktı. Tıpkı onun beni unuttuğu gibi. Ama o sözleşme sayesinde artık bu imkânsızdı. Aptallık etmeyip o sözleşmeyi okusaydım, muhtemelen yollarımız yine ayrılmıştı. Fakat bu aptallığım sayesinde Özalp İnşaat şirketinde Kuzey'le çalışacaktım. Yıllardır kurduğum hayalim gerçek olmuştu. Kader mi, tesadüf mü bilmiyordum ama yine bir araya gelmiştik.

Abimin bunu duyup yakında burada olması kaçınılmazdı ve benim bu işten nasıl çıkacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Kafamda bu düşünceler evin kapısına geldiğimde nefes nefeseydim. Sekiz kat merdiveni tek tek çıkmak kolay değildi. Zile bastıktan bir süre sonra kapıyı Eylül açmıştı. Tek kelime etmeden içeri girip kendimi koltuğa bıraktım. Bugün yaşananlar aklımda pervane gibi dolanıp duruyordu. Eylül karşıma geçip oturmuş bana bakarken bir şeyler anlatmamı bekliyordu. Hâlâ yaşadığım şeylerin şaşkınlığını bir türlü üstümden atamamıştım.

“Kızım anlatsana, meraktan çatlayacağım. Nasıl geçti görüşmen? Gideli saatler oldu. Aramadın da. Ben de müsait olmazsın diye arayıp rahatsız etmek istemedim.”

Eylül'e bir süre meraklı gözlerle baktıktan sonra bir çırpıda bugün şirketten başlayıp boğazda yediğimiz yemeğe kadar her şeyi anlattım. Eylül küçük dilini yutmuş, hayretler içinde bana bakıyordu.

“Dünyadan Eylül’e, dünyadan Eylül’e... Cevap ver, Eylül” diyerek elimi yüzüne salladım. Eylül kendini toparlamış, aklındakileri art arda kelimelere dökmeye başlamıştı.

“Dur... Dur... Şimdi yanlış anlamadıysam şirkette görüştüğün kişi Kuzey’di. O senin Dilara olduğunu anlamadı ve işe aldı. Artık Özalp İnşaatta çalışacaksın. İşten vazgeçemiyorsun çünkü bir milyon dolar tazminatı olan bir sözleşme imzaladın. Sen bu duruma dayanamadığın için strese bağlı şekerin düştü bayıldın. O seni hastaneye götürüp seninle ilgilendi. Seni İstanbul’a geldiğinde daha önce gittiğiniz restorana balık yemeğe götürdü.” Sözleri bittiğinde Eylül nefes nefese kalmıştı.

“Az önce sana ne anlattım, Eylül? Beni dinlemedin galiba. Söyledim, şimdi yine söylüyorum; tam olarak böyle oldu, evet.”

“Peki, Hayal, Kuzey seninle hastaneye geldiğine göre hipoglisemi hastası olduğunu biliyor, şimdi ne yapacaksın?” dedi telaşla.

“Aslında bilmiyor. Doktor beni muayene ederken kendime geldim. Doktora zorla da olsa hasta haklarıma dayanarak Kuzey’e hastalığım-dan bahsetmemesi için ricada bulumdum. O da kabul etti” dediğimde Eylül hayretler içinde bana bakıyordu.

“Sana inanmıyorum! O halde bu nasıl aklına geldi. “Anlaşılan söylediklerim Eylül’ü şaşırtmaya devam etmişti.

“Bilmiyorum, Eylül. Sadece Kuzey’in beni aciz görmesini istemedim. Zaten beni tanımadığı ve o sözleşmeyi imzalattığı için moralim çok bozulmuştu. Bu yüzden hastalığımı da bilsin istemedim.”

“İyi yapmışsın, ben de olsam aynı şeyi yapardım.”

“Beni tanımadığına inanamıyorum, Eylül. Yıllar sonra onu gördüğüm için vereceği tepkiden korkmuştum ama beni tanımadığını anladığımda korkum yerini hüsrana bıraktı. O beni tanımadı, ben de ona Dilara olduğumu söyleyemedim. Ona kim olduğumu söylememekle yanlış mı yapıyorum, Eylül?” dedim mırıldanarak.

“Bilmiyorum, Dilara. Annem sana daha doğru bir cevap verir.”

“Halam nerede?”

“Buradayım, Hayal Hanım! Şekerleme yapıyordum ama sesinizden keyfim yarıda kaldı” dedi iğneleyerek.

“Özür dilerim, halaların bir tanesi ama neler oldu bilmiyorsun?”

Halam yanıma gelip beni şefkatli kollarıyla sardı.

“Sesinizin yüksekliğinden duymamak imkânsızdı.”

“Hala ben şimdi ne yapacağım? Kuzey’e kim olduğumu söylemekle hata mı yapıyorum.”

“Kızım çocuk gibi oyun oynamanın anlamı yok! Tabi ki söyleyeceksin.” Halamın haklı olduğunu bilsem de henüz buna hazır değildim.

“Buna henüz cesaretim yok, hala. Ama söz veriyorum kendimi ona affettirmenin bir yolunu bulacağım. En azından benden nefret etmemeli. Onun benden nefret etmesine dayanamıyorum.” Bir süre sonra halamın yüzü düşünceli bir hal almıştı.

“Neyin var? Hâlâ neden düşüncelisin?” diyerek meraklı bakışlarımı halama çevirdim. Halam bir süre sessiz kaldıktan sonra kaşlarını çatı. “Düşündüm de seni gerçekten tanımaması garip geldi. Çocukluğundan evinden ayrılana kadar her anını bilen, seni çok iyi tanıyan biri sence seni birkaç yılda unuttu mu? Çok iyi niyetlisin. Seni tanımasa sana o anlaşmayı imzalatır mıydı ya da seni o çok sevdiğin restorana götürür müydü?”

Biraz mantıklı düşününce halamın haklı olduğuna karar verdim. Sonuçta sadece görünüşüm değişmişti. Ben yine aynı kişiydim. İçimi bir telaş kaplamıştı. Bundan sonra ne olacaktı.

“Hala sence neden öyle davrandı?”

“İşte o konuda bir şey diyemem. Kim bilir aklında ne tilkiler dolaşiyor. Dikkat et, kızım. Aranızın düzelmesini istesem de senin üzülmeni istemiyorum. Kötü bir şekilde ayrıldığınızı kendin anlatmıştın ”

“Annem haklı, Kuzey yüzünden yeterince acı çektin, daha fazla üzülmeni istemiyorum” dedi Eylül

Halamın söyledikleri beynimde dolanıp duruyordu. Ben nasıl böyle bir şeyi düşünememiştim? Onu görünce o kadar korkmuş, heyecanlanmışım ki bunları düşünecek zamanım olmamıştı. Kollarına atılmamak için kendimi zor tutmuştum. Meğerse onun şimdiye kadar yaptığı sadece benimle oyun oynamaktı. Aklınca geçmişte yaşattıklarımın intikamını almaya çalışıyordu. Yakınında tutup işkence etmek için yap-

mıştı. Fakat Kuzey hiçbir zaman böyle basit oyunların peşinde koşan biri olmamıştı ki. Benim yüzümden bu hale gelmişti.

“Yarın işe nasıl gideceğim. Onunla yüzleşmeye hazır değilim” dediğimde halam bana sıkıca sarıldı.

“Kendin ol, Dilara gibi davran. Sorunlarınızı öyle çözün.”

“Tamam, hala, ben biraz dinlensem iyi olur.” Halam ve Eylül’ün yanından beş karış asık suratla ayrılıp odama geçtim. Üzerime rahat bir şeyler giyip yatağıma uzandım. Ne yapacaktım? Onunla yüzleşmeye hazır mıydım bilmiyordum.

Sevgili günlük;

Yıllar sonra Kuzey’le nasıl ne zaman karşılaşacağım diye içimde korkular büyütürken bugün korkularımla yüzleştim. Kader bizi hiç beklemediğim bir anda yine bir araya getirdi. Kuzey eskisinden çok daha yakışıklı ve olgun gözüküyordu. Uzun siyah saçlarını kısaltmıştı; giydiği lacivert takım elbisesiyle tam bir iş adamıydı. Er ya da geç karşılaşacaktık, belki bu şekilde karşılaşmamız iyi oldu. Belki sorunlarımızı çözer, geçmiş defteri kapatabilirdik. O zaman eski günlerdeki gibi bana sevgiyle bakardı. Her ne kadar kardeş sevgisinden daha fazlasını istesem de bana olan kırgınlığı geçip eskisi gibi iyi arkadaş olabilsek bu bile bana yeterdi. Şu an tek düşündüğüm, yarının nasıl geçeceği...

Gece sabaha kadar yatakta sağa sola dönmekten gözüme tek damla uyku girmemişti. Erkenden kalkıp kahvaltıyı hazırlardım. Bu arada Metin amca da uyanmıştı. Diğerleri kalkmadığı için kahvaltımızı beraber yaptık.

Bugün ilk iş günümdü, çok şık olmalı ve Kuzey’le yüzleşmeliydim. Siyah diz üstü yüksek bel kalem etek. Üstüne beyaz şifon gömleğimle siyah bir ceket giymiştim, siyah yüksek topuklu ayakkabıyla artık hazır sayılırdım. Benim için zor olsa da İtalya’da iken topuklu ayakkabı giy-

meyi öğrenmiştim. Hafif bir makyaj yapınca artık hazırdım. Çantamı alıp Kağan'ı beklemeden evden çıktım.

Yıllar sonra Özalp İnşaata adım attığımda kalbim deli gibi çarpıyordu. Ahmet amcaya buraya geldiğimde *mimar olup sizin şirketinizde çalışacağım* demiştim ve dediğimi de yapmışım. Kuzey sayesinde artık bu şirkette çalışacaktım. Şirketten içeri girdiğimde danışmaya ismimi ve şirketin yeni mimarı olduğumu söyledim. Anlaşılan ismim Kuzey tarafından danışmaya bildirilmişti. Sorunsuz kabul edildim. Kuzey'in odasına gitmek için merdivenlerden çıkmaya başladığımda aklımda sürekli onunla *nasıl karşılaşacağım* sorusu dolanıp duruyordu. Daha önce şirkete geldiğim için odasını bulmak zor olmamıştı.

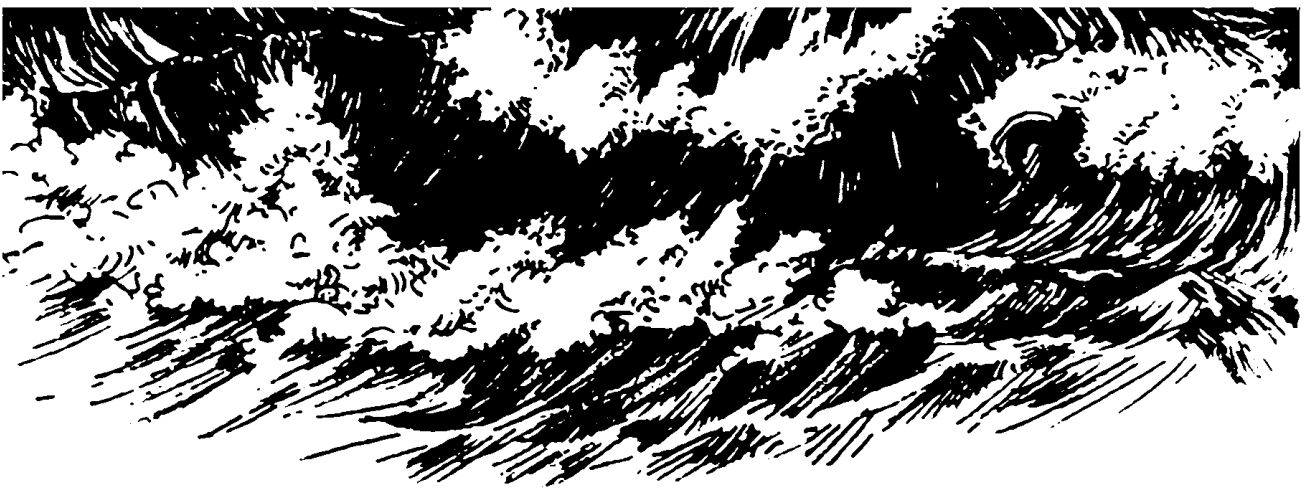
Kuzey'in sekreteri masasında oturmuş elindeki belgelerle uğraşıyordu. Sekreter oldukça güzel, sarışın, bakımlı bir kadındı. Masasındaki isimlikte Naz Mutlu yazıyordu.

“Affedersiniz. Benim adım Hayal Akman. Şirketinizin yeni mimarıyım. Kuzey Bey’le görüşmek istiyorum, haber verir misiniz?” Naz,

“Elbette, Hayal Hanım” dedikten sonra içeri haber verip yanıma geldi. “Kuzey Bey sizi bekliyor, buyurun” diyerek beni odaya yönlendirdi.

Kapıyı çalıp kendimden emin bir edayla içeri girdiğimde artık geri dönüş yoktu. Hayatım boyunca bu şekilde yaşayamazdım. Bugün buna bir son verecektim. Kuzey beni görünce önce şaşırda da sonra beni beğeni dolu gözlerle baştan aşağı süzmeye başladı. Yüz ifadesinden de hoşuna gittiği belli oluyordu. Sonra yaptığığın farkına vararak kendini toparlamış, oturduğu siyah deri koltukta geriye yaslanmıştı.

“Erkencisiniz, Hayal Hanım. Çalışkan olduğunuz bu saatte burada olmanızdan belli” diyerek muzipçe gülümsemeye başladı. Birazdan gülümsemesi yüzünde solacaktı, haberi yoktu.

OYUN BİTTİ

“Oyun bitti, Kuzey Özalp” demiştim. Sonunda tüm cesaretimi toplayarak.

“İtiraf ediyorum, senden böyle bir hamle beklemiyordum, ufaklık. Bu konuda sessiz kalacağını düşünmüştüm” derken gülümsemesini muzipçe devam ettiriyordu.

Ellerimi yumruk yapıp ayağımı her kızgın olduğumda yaptığım gibi yere sertçe vurdum. “Sana kaç kere söyledim, bana *ufaklık* deme!”

“Haklısın, artık büyüdün. Dilara bile değilsin, Hayal’sin. Unutmuşum, alışkanlıklardan kolay vazgeçilmiyor.” Gözlerinde bir an hüznün görsem de hâlâ gülümsemeye devam etmesi beni iyice kızdırmıştı. Akıldaki soruları sorup bir an önce buradan ayrılmak istemem de pek mümkün gözükmiyordu.

“Amacın ne! Neden beni tanıdığın halde ilk kez görmüş gibi davrandın. Neden beni burada çalışmaya mecbur etmek için o ağır sözleşmeyi imzalattın, Kuzey abi?” Abi kelimesinin üzerine basa basa söylediğimde yüzündeki gülümseme solmuştu. Çok kızgındım ve onun da gülmeyi kesmesi ve ciddi bir tavır alması için ona abi demeyi tercih etmiştim. Geçmişte olanları düşündüğümde bu dediğimin onu sinir edeceğini biliyordum. Nitekim istediğimi başarmıştım. Kuzey gülmeyi kesmişti. Zafer benimdi. Oturduğu yerden kalkıp ağır adımlarla yanıma

kadar geldi. Kızgın bakışlarını üzerimde gezdirirken seslice yutkundum. Çarpıkça gülümsedi. Dudaklarını bir şeyler söylemek için araladığında ne söyleyeceğini merak ediyordum.

“Bundan dört yıl önce beni öpüp baştan çıkarırken abin olduğum sanırım aklında değildi. Yoksa unuttun mu?” sözleriyle donup kaldım. Haklı olduğunu bildiğim için ne bir şey diyebildim, ne de arkamı dönüp gidebildim. Yaptığım sadece utandığım için dudağımı ısırıp başımı öne eğmekti. Kendi ağzımla tuzağa düşmüştüm. Kollarımdan sıkıca kavrayıp beni kendine çekti; geçmişte yaptığımı hatırladım, yüzüm iyice kırmıştı.

“Ne o, söylediklerim seni çok ını utandırdı?” diyerek beni iyice kendine çekip kollarını belime doladığında tıraş losyonundan yayılan büyümlü limon kokusu beni içmeden sarhoş etmeye yetmişti. Ona bu kadar yakın olmak iyi değildi. Vücudum titremeye başlamıştı. Bu korkudan değil, ona yakın olmaktan kaynaklanıyordu. Onunla bu kadar yakın olup sıcak nefesini yüzümde hissetmek beni utandırıyor. “Yüzüme bak!” Emir vermesiyle gözlerimi kahvelerine diktim. Tüm iradem benim dışımda hareket ediyordu. Kuzey’in beni daha da utandırmak istediğini yüzündeki sinsili gülümsemesinden anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Başını bana doğru yaklaştırmaya başlamıştı. Bunu dudaklarımız arasında milimler kalana kadar devam ettirmişti. Sadece dudaklarımı ufaklık hareket ettirsem dudaklarımız birbirine kavuşabilirdi. Bu durum onun konuşmasını engellemiyordu.

“Ne oldu, Hayal? Neden titriyorsun?” derken arsız bakışlarını gözlerimden dudaklarıma kaydırarak bana işkence etmeye devam ediyordu.

“Yoksa Dilara mı demeliyim? Korkmana gerek yok. Sana zarar vermem. Tek istediğim...” sözünü tamamlarcasına arsızca dudaklarıma kapandı. Yılların biriktirdiği öfkeyi kusarcasına dudaklarımı sömürüyordu. Ona karşılık vermek istemesem de bir süre sonra acemi dudaklarım bana ihanet etmişti. Sanki yılların tecrübesi varmış gibi ona karşılık vermeye başlamıştım. Kollarımı boynuna doladığımda onun kokusu, beni öpmesi, bana ufaklık demesi, onu ne kadar çok özlediğim bir kez daha ruhumum derinliklerinde yankılanmaya başladı. Bu an hiç bitmesin, sonsuza kadar böyle kalalım istiyordum. Fakat ikimizin de nefes almaya ihtiyacı vardı. Nefes almak için ikimiz de birbirimizden uzak-

laştığımızda ellerim dudaklarıma gitti. Bu duruma anlam vermeye çalışırken kalbim bana ihanet ederek *gitme, kal* diyordu. Aklım buradan çekip gitmemi söylüyordu. Ancak daha fazla burada kalamazdım. Arkamı dönüp bir an önce odadan çıkmak istediğimde Kuzey gitmeme izin vermedi. Kollarımdan kavrayıp beni çekerek kendine yapıştırdı. Sert bir dille, “Gözlerimin içine bak!” dedi. Ben değil, gözlerinin içine bakmak kafamı yerden kaldıramıyordum. Bu sefer eliyle yüzümü kavramış, yüzüne bakmamı sağlamıştı.

“Hâlâ abin olduğumu düşünüyor musun?” derken bir taraftan da başparmağını dudaklarımin üzerinde yumuşak dokunuşla gezdiriyordu. Neydi bu şimdi? Neden beni öpmüştü? Ben ona karşılık vermiştim. Kuzey benim zayıflığımdı ve ben ona karşı hep zayıf kalacaktım.

Sorduğu soruya cevap vermeyi bırak, kendi sorduğum soruların cevabını bile alamamıştım. Bir an önce buradan kaçıp gitmek, uzaklaşmak istiyordum. Ancak sözleşme benim elimi kolumu bağlıyordu. Bu duruma nasıl dayanacaktım! Bana bu kadar yakın bir o kadar da uzakken duygularımla nasıl başa çıkacaktım? Kuzey’in boş bir anında kurtulup kaçarcasına odadan çıktığımda kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu. Vücudumun titremesi iyice artmıştı. Bunun artması iyi bir şey değildi. Kan şekerim düşmeye başlamış demektir. Hemen bir şeyler yemeliydim.

Merdivenlerden hızlıca inerken Kağan’la karşılaştım.

“İşin hayırlı olsun, kuzen; Kuzey’le yüzleşmen nasıl geçti merak ediyorum?” Şu an Kağan’a olanları anlatacak durumda değildim. İstedğim sadece şefkatli kollarına sığınmaktı. Kollarımı beline dolayıp başını göğsüne yasladığımda Kağan çocuk gibi sırtımı sıvazlıyordu.

Kağan’a sarılmak abime sarılmaktan çok babama sarılmak gibiydi. Bana babamı hatırlatıyordu. Bazı huyları bile babama benziyordu. Kağan’a sarılmak bana iyi gelmişti. Abimin, babamın özlemini gidermişti.

“Kuzey’le aranızda geçenleri anlatmayacak mısın?” Anlaşılan Kağan öğrenmeden beni rahat bırakmayacaktı. Başımı bir an olsun Kağan’ın göğsünden ayırmadan olanları anlatırken Kuzey’in otoriter sesiyle Kağan’dan uzaklaştım.

“Hayal Hanım burası bir iş yeri, hareketlerinize dikkat edin!” Bakışlarımı Kuzey’e çevirdiğimde gözlerinde şimşekler çaktığına yemin edebilirdim. Gözlerim etrafa kaydı. Çalışanlar, meraklı bakışları bizim üzerimizdeydi. Bu yüzden biraz utanmıştım.

“Özür dilerim, Kuzey Bey! Bir daha olmaz.” Kendimden emin bir edayla konuşup çarpıkça gülümsedim.

Madem oyun oynamak istiyordu, ben de onunla bu oyunu oynayacaktım. Kuzey arkasını dönüp giderken ben de inadına Kağan’ın koluna girip ona iyice sokuldum. Beraber Kağan’ın odasına giderken arkamdan iki gözün bize izlediğine yemin edebilirdim. Bu duruma iki yıl nasıl katlanacaktım hiç bilmiyordum; ki bu daha başlangıçtı. Kağan’la odasına girip karşılıklı oturduk. Kağan’ın odası küçük ama oldukça ferahtı. Duvarların beyaz olması odayı daha ferah göstermişti.

“Dilara üzgünüm, onunla konuşmamı ister misin? Sanırım bizi yanlış anladı.” Kağan’ın sözleriyle odayı incelemeyi bırakıp Kağan’a odaklandım. Kağan bu sarılma meselesinden dolayı oldukça mahcup gözüküyordu.

“Sen neden üzgünsün ki sana sarılan bendim.”

“Kendimi yine de bu durumdan sorumlu hissettim. Bizi yanlış anladı, o yüzden onunla konuşsam iyi olacak.”

“Hayır, bırak nasıl istiyorsa öyle düşünsün. Bizim için artık bir gelecek yok. Geçmişte de böyleydi, şimdi de böyle. O sadece yıllar önce onunla eğlendiğimi düşündüğü için böyle davranıyor. Bu ona iyi gelecekse yapsın bırakalım. Bu proje bitene kadar ses çıkartmayı düşünmüyorum.” Kağan düşünceli halde ellerini saçlarına götürüp karıştırmaya başladı. Yüzünde bir pişmanlık hissettim ve bunun sebebinin tahmin etmek hiç de zor değildi.

“Burada çalışmamda senin bir parmağın var mı?” deyip meraklı bakışlarımı Kağan’a diktim. Bir an duraksasa da sonra baklayı ağzından çıkardı.

“Aslında, evet...” deyip sıkıntılı bir nefes verdi. Ancak plana göre burada çalışmayacaktın. Sadece iş dolayısıyla ara sıra Kuzey’le görüşecektiniz. Bu tesadüf olacaktı o kadar. Seninle Kuzey’in görüşeceğini asla tahmin etmezdim. Tesadüf olmuş. Onun seni yeni projeye dâhil

edip burada çalışmaya mecbur bırakması... Sözün bittiği yerdeyim” dedikten sonra,

“Özür dilerim” dedi mahcup bir dille.

“Üzülme, sana inanıyorum. Bana yardım etmek için yaptığını biliyorum. O bunu Dilara olduğumu bilerek yaptı. Aklınca beni yanında tutarak cezalandırmak istiyor. Aptal olan benim, onun beni tanımadığını düşündüm. Üstelik okumadan o sözleşmeyi imzaladım.”

Derin bir iç çektim.

“Evdekilerin de bu plandan haberi var değil mi?”

“Evet...” Kağan mahcup olduğunu belli edercesine yüzünü buruşturdu. Onlara kızmıyordum, sadece beni düşünüyorlardı. Bir an önce Kuzey’le karşılaşp sorunlarımı çözmemi istemişlerdi. Sonucun böyle olacağını kim bilebilirdi ki? Bir süre daha muhabbet ettikten sonra Kağan’ın yanından ayrıldım. Şirketten dışarı çıkmak için kapıya yöneldiğimde gözlerim iyice kararmaya başlamıştı. Kağan’la konuşurken açlığımı unutmuştum. İyice halim kaçmış, bu da hareketlerime yansımıştı. Belimde bir sıcaklık hissetmemle Kuzey’le burun buruna geldim. Kuzey belime sarılmış, kendine çekmişti. Bir an olsun endişeli bakışlarını benden ayırmıyordu.

“Neyin var?” Endişeyle sordu. Onun yakınlığı nefesimi kesmeye yetmişti. Bu yüzden tek diyebildiğim, “*Acıktım*”dı. Söylediklerimle Kuzey gülmeye başlamıştı. “Eskiden de açlığa dayanamazdın.” Duyduklarım beni mutlu etmişti. Benimle ilgili şeyleri hatırlaması beni hayatından silmediği anlamına geliyordu ya da sadece kendimi kandırıyordum.

“Hadi yemekhaneye inelim.”

“Saat daha erken, bu saatte yemek var mıdır?”

“Buradaki yemekhanenin özel şefi var. Her zaman bir şeyler yemen mümkün. Kahvaltı dahi bulabilirsin.” Kuzey’le beraber şirketin yemekhanesine indik. Birçok kez buraya gelmişim ama burada yemekhane olduğunu bilmiyordum. Henüz çok erken olduğu için kahvaltı tarzı bir şeyler atıştırırsam yeterdi. Yemekhane oldukça büyüktü. Birkaç kişi kahvaltı yapıyordu. Bunlar şirketin üst düzey yöneticilerine benziyordu. Bizi gördüklerinde şaşkın bakışlarını üzerimde hissetmiştim.

“Neden herkes bize bakıyor, Kuzey Bey” diye kulağına doğru fı-sıldadığımda Kuzey yine gülmeye başladı. “Komik bir şey mi söyle-dim? Bu sefer güldürmek için ne yaptım?” Meraklı bakışlarımı yüzüne çevirdim.

“İsmimle hitap ettiğine göre abin olmadığımı kabul ettin, o yüzden gülüyordum. Sanırım bunda sana verdiğim tutkulu öpücüğün etkisi de var” dedi muzipçe.

Şu an aynaya bakmama gerek yoktu, yüzümün pancara döndüğüne emindim. Yalan söylemiyordu. Onunla öpüşmemiz tam da onun söy-lediği gibiydi. Farklı duygularla birbirimizi öpmüş olsak da tek ortak noktamız birbirimize duyduğumuz tutkuydu. Kuzey fırsat bulduğunda bunu yüzüme vurmaktan çekinmemişti. Bundan sonra da çekinmeye-cekti.

O andaki hararetli düşüncelerim içinde, “Benim hiçbir zaman abim olmadın, Kuzey” dediğim an pişman olmuş ve dudaklarımı ısırılmışım. Kim bilir beni utandırmak için ne söyleyecek diye beklerken Kuzey beni şaşırtarak sessiz kalmayı tercih etmişti. Bu muhabbetten kurtul-mam gerekiyordu. Aklıma ilk gelen abim oldu:

“Kuzey Bey, abimin burada çalıştığını bilmesini istemiyorum.”

“Neden?” diye sorması istediğimi başardığını gösteriyordu.

“Onlar için artık ben yokum. Hatırlarsanız babam *benim evladım değilsin* demişti. Tüm bunlara rağmen onları görmek istemediğimden emin değilim. Zamanı gelince annemi görmek için gideceğim.”

Kuzey bir süre düşündükten sonra yine beni şaşırtarak, “Tamam” demişti. Kabul edeceğini düşünmemiştim. Aramızda yaşanan anlık ses-sizlik bir adamın *Kuzey* diye seslenmesiyle bozuldu. Yanımıza gelip Kuzey’le el sıkıştı.

“Dostum seninle konuşmak için gelmişim. Yemekhaneye inerken gördüklerini söylediler. Aslında seni burada görene kadar yanlış gör-düklerini düşünmüştüm. Senin şirketin yemekhanesinde yemek yedi-ğin görülmüş şey değil” dedi. Çalışanların neden şaşkınca bize baktı-ğını şimdi anlamıştım. Kuzey sayemde ilkleri yaşıyordu.

“Her şeyin bir ilki vardır, dostum. Sen söyle bakalım, hangi rüz-gâr attı seni.”

“Mimar rüzgârı.” Dediğinde kıkırdamaktan kendimi alamadım. Kuzey bozulmuşşa benziyordu.

“Ben sana *mimarla görüş* dedim, *onu kendin için işe al* demedim. Şimdi başka bir mimar bulmam gerekecek.” Sitemkâr sözlerinden bu adamın Baran Bey olduğunu anladım. Benimle görüşseydi bugün benim patronum olacaktı.

“İyi bir mimar bulmuşken kaçırmak istemedim. *Kime niyet, kime kısmet* demişler” derken Baran Bey bana döndü. “Dostum bu güzel kız sevgilin mi? Sonunda hep istediğin gibi bir sarışın buldun” dediğinde içten içe Kuzey’in haline gülmüştüm. Daha dün bana sarışınlardan hoşlanmadığı yalanını söylemişti.

“Saçmalama, Baran! Bu senden çaldığım mimar” deyip bakışlarını benden kaçırdı. Baran Bey elini uzatmış,

“Baran Bedirhan” diyerek nazikçe eğilip elimin üstüne tüy kadar yumuşak bir öpücük bırakmıştı. Ne yapacağımı bilemediğim için yüzümde sahte bir gülücük yerleştirdim.

“Dilara Hayal Akman...” Elimi Baran Bey’in elinden çekerken Kuzey’le göz göze geldim. Yüzü sert bir hal almış, kalın kaşlarını kızgınlığını belli edercesine çatmıştı

“Dün toplantım çıkmasaydı bugün benim çalışanım olacaktın.” Sadece tebessüm etmekle yetinmiştim. Baran çok yakışıklı, esmer, uzun boylu, kara kaşlı, kara gözlü biriydi. Oldukça da uzun ve yapılıydı. Yanında küçücük kalmıştım. İtiraf etmeliyim, etkilenmemek elde değildi.

“Hadi oturalım, ayakta kaldık” dedi Kuzey.

Cam kenarında olan bir masaya geçip oturduk. Kısa bir sohbetin ardından açık büfeden kahvaltılık bir şeyler ve bir bardak çay alarak masaya gittim. İki arkadaş sohbetlerine devam ederken ben de güzelce karnımı doyurdum. Zaman zaman konuşmalarına kulak kabartıyordum.

“Kuzey seni burada görmek sadece beni değil, çalışanlarını da şaşırtmış gözüküyor” deyip bakışlarıyla yemekhanede kahvaltı yapan diğer çalışanları işaret etti.

“Bilirsin, ben şaşırtmayı severim. Sadece yeni mimarımıza şirketimizin yemekhanesini göstermek istedim. Biliyorsun, yeni projeye baş-

lıyoruz. Çalışanlarımın sağlıklı beslenmelerini isterim ki verimli olsunlar.”

“Oğlum senin hayatın iş olmuş. Üniversitedeyken böyle değildin. *Aşk acısı çekiyorsun* diyeceğim ama bugüne kadar hiç ciddi bir ilişkin olmadı. Sanırım iş konusunda baban da seni kendine benzetmeyi başardı.

Duyduklarımınla içten içe sevinç çığlıkları atmaya başlamıştım. Kuzey’in hayatında biri yoktu ve şimdiye kadar kimseyi sevmemişti. Kuzey, Baran’la sohbet ederken iki dostu baş başa bırakmanın doğru olacağına karar verdim.

“Kuzey Bey bana müsaade edin. İki arkadaşı yalnız bıraksam iyi olacak” diyerek yanlarından ayrılmak için hareketlendiğimde Baran Bey bakışlarını bana çevirdi.

“Sizi tekrar görebilir miyim?” derken içime düşecekmiş gibi bana bakıyordu. Kuzey’in gözlerinin içine baka baka, “Elbette zaten bu proje ortak, karşılaşmamamız imkânsız” diyerek yanlarından ayrılırken Kuzey’in de Baran’ın da gözlerini üzerimde hissediyordum.

Tüm yaşananlardan sonra Kuzey’le yüzleşmenin o kadar da korkunç olmadığını anlamıştım. Her şeyin ortaya çıkması iyi olmuştu. Ancak Kuzey’in benimle uğraşmaktan vazgeçmeyeceğini çok iyi anlamış oldum.

Bir gün sonra...

Bugün öğle yemeği için Eylül’le iş yerimin yakınındaki bir restoranda buluşacak, işe girmemi kutlayacaktık. Öğle arası işten çıkıp buluşacağımız restorana geldim. Burası oldukça şık, elit insanların geldiği bir restorandı. Siparişleri verdikten sonra Eylül’ü beklemeye başladım. Beklerken bakışlarım karşımda ki masaya takıldı. Birkaç arkadaş oturmuş sohbet ediyorlardı. O kadar yüksek sesle konuşuyorlardı ki onları duymamak imkânsızdı. Giyimleriyle sıradan insanlardan sıyrılıyorlardı. Eylül’ü beklerken iyice acıkmaya başlamıştım. Şekerim düşmek üzere olduğunu hissediyordum. Garsondan meyve suyu isteyip içtim ama hâlâ açlık hissim geçmemişi. Ara sıra gözüm karşımdaki masaya

takılıyordu. Söylediklerine ister istemez kulak kabartıyordum. Seslerinden çok beni söyledikleri rahatsız etmeye başlamıştı.

Birbirlerine yattıkları kızlardan bahsediyor, nasıl eğlendiklerini anlatıyorlardı. Evlenene kadar ne yaparlarsa kârmış. Yattıkları kızları asla eş olarak yanlarında taşımazlarmış. Evlendikleri kız kesin bakire olmalıymış deyip koyu bir sohbete dalmışlardı. Söyledikleri beynimde dolanırken kan beynime sıçramıştı. Açlığın da etkisiyle yerimden bir hışımla kalkıp yanlarına gittim. Masadaki herkes dönmüş, neden geldiğimi sorgularcasına bana bakıyordu. Sert bakışlarımı onların üzerinde gezdirirken ellerimi var gücümle masaya vurdum. Masadaki bardak devrilerek içindeki su masanın beyaz saten örtüsünün üzerinde yayılmaya başlamıştı.

Şu an kimsenin bu durumun farkında olduğunu sanmıyordum. Çünkü herkes şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

“Siz kendinize adam mı diyorsunuz? Yattığınız kızları birbirinize anlatıp eğlendiğiniz için aşağılık birer varlıksınız. Acaba yattığınız kızların bir ailesi olduğunu hiç düşündünüz mü? Hâlâ ülkemizde sizin o hafife aldığınız şeyler yüzünden kızlar, kadınlar öldürülüyor. Aileler dağılıyor. Bir de kalkmış çok temizmişsiniz gibi evlendiğiniz kızın bakire olmasını istiyorsunuz. Siz o bakire kızları hak ediyor musunuz? Sizin bu düşünceleriniz midemi bulandırıyor. Ne biçim insansınız! Diplomanıza ve giydiğiniz kıyafete yazık!” diyerek gözlerimi tiksindircesine üzerlerinde gezdirirken geçmişteki yaşadıklarımın hatırası gün yüzüne çıktığından olsa gerek tüm öfkemi onların yüzüne kusmuştum. Haklı olduğumu anladıkları için söylediklerimin tersini savunacak tek kelime söylememişlerdi. Gerçi uluorta bu şekilde davrandığım için kesin normal olmadığımı düşünmüşlerdi. Yanlarından ayrılmak için arkamı döndüğümde kızgın olduğunu belli edercesine bana bakan Kuzey’i gördüm. Burada onu görmek beklediğim en son şey bile değildi. Bu yüzden biraz tedirgin oldum. Ne olduğunu anlayamadan Kuzey beni kolumdan sıkıca kavrayıp sürükleyerek dışarı çıkardı.

“Sen arkadaşlarımla nasıl böyle konuşursun! Bu ne cüret! Dediğin her şeyi duydum. Evlendikten sonra kapıya konduğun için söyledikleri ağırına mı gitti? Senin onların yattığı kızlardan ne farkın var?” Bunları bana söylediğine inanamıyordum. Hak etmediğim şeyleri onun ağzın-

dan duymak kalbimi parçalara ayırmıştı. Bu hakaretleri kabul etmek zorunda değildim. Çok öfkelenmişim, ona oldukça sert bir tokat attım. Kuzey benden böyle bir hareket beklemiyordu. Birkaç adım geri sendelerken biriktirdiğim öfkemi ona da kustum.

“Haklısın, farkım yok. Bunca zaman İtalya’da hayatımdan kaç erkek geçtiğini bilmek ister misin? Benim yattığım hiçbir erkek senin beş para etmez arkadaşların gibi arkamdan geçirdiğimiz geceleri arkadaşlarıyla paylaşıp beni sürtük olarak görmedi. Bana arkadaşını göster, sana kim olduğunu söyleyeyim. Çok merak ettim, sen bile arkadaşların gibi düşünürken bana yardım edip benimle evlenmek istediğini söylediğin zaman beni nasıl karın olarak görecektin? Beni eve kapatıp başka kadınlara mı gidecektin?” Kuzey suspus olmuş bana bakarken gözyaşlarımı görmemesi için ardıma bakmadan yanından ayrıldım. Hızlı adımlarla yürümeye başladım. Uzaktan Eylül’ün geldiğini gördüm. Çabucak yanına gittim. “N’olur soru sorma, bir an önce buradan gidelim.” Eylül’le yakınlarda başka bir restorana gittik.

Yemek bitene kadar Eylül beni ahiret sualine çekmişti. Ancak anlatacak durumda değildim, bu yüzden sessiz kaldım. Benim yüzümden doğru dürüst bir şey de yiyememiştik. Restorandan çıkıp biraz temiz hava almak için Eylül’le yürümeye başladığımızda Kuzey’le aramda geçenleri gözyaşları içinde anlattım. Eğer engel olmasaydım Eylül restorana gidip olay çıkaracaktı. Gerçi hâlâ orada olduklarından şüpheliydim. Eylül mahcup bir dille,

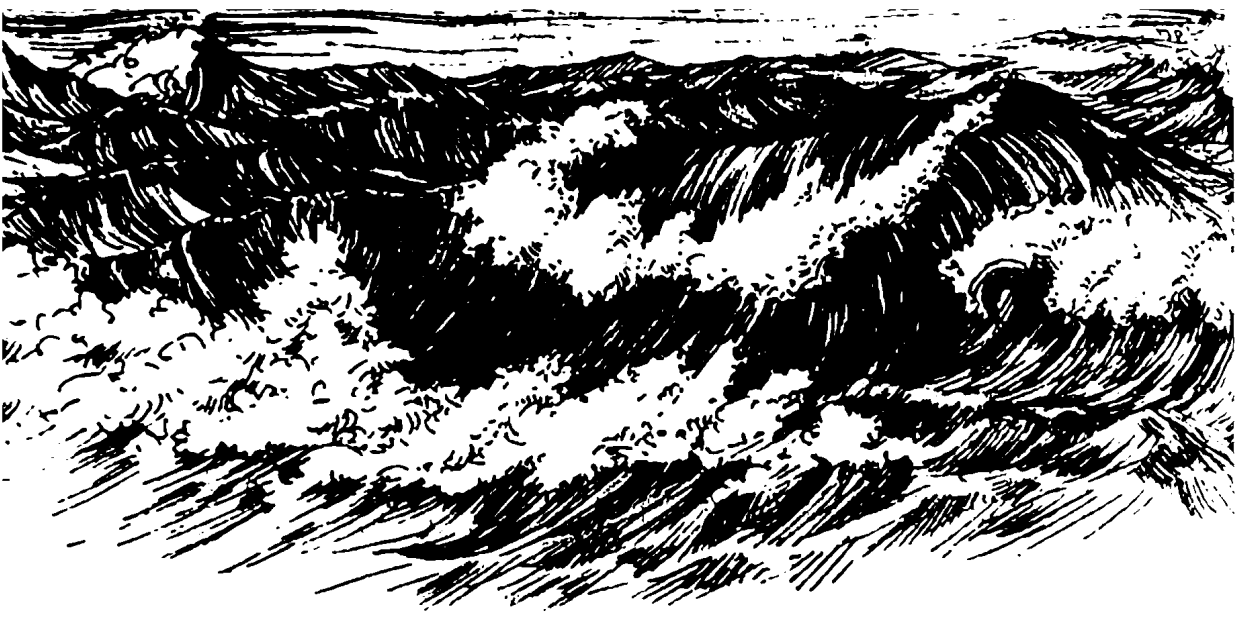
“Özür dilerim. Senin orada çalışmana biz sebep olduk. Sana böyle davranacağını bilseydik buna asla kalkışmazdık. Sadece bir şekilde karşılaşıp aranız düzelsin istedik” dedi.

“Üzülme, olan oldu. Artık katlanmaktan başka çare yok. Geçmişte onu hayal kırıklığına uğrattım, o yüzden aklınca intikam alıyor. Mutlu olacaksa bırak yapsın.”

“Ama üzülen sen oluyorsun.”

“Doğru, ancak onun karşısında ezilmeye hiç niyetim yok; göze göz, dişe diş.”

Bunu yapabilecek miydim, işte orası muamma...

PROJE

Üç ay sonra...

Restorandaki tartışmamızın üzerinden üç ay geçmişti. İş dışında Kuzey'le muhatap olmuyor, onu görmezden geliyordum. İşler çok yoğun olduğu için kendimi tamamen işe vermiş, söz verilen tarihte işi yetiştirmeye çalışıyordum. Kuzey'den şirkette köşe bucak kaçsam da beni ne zaman görse sözlü işkence etmek için bir bahane buluyordu. Kağan'ı yanımda görmeye dayanamıyordu. Yanımda gördüğünde bir iş verip hemen yanımdan uzaklaştırıyordu. İş nedeniyle Baran Bedirhan'la da sürekli görüşüyorduk. Yanımda değil Kağan'ı, Baran Bey'i, erkek sineği görmeye bile tahammülü yoktu. Burada çalışmak benim en büyük hayallerimden biriydi. Ama Kuzey sözleriyle ve davranışlarıyla bu hayalimi kâbusa çevirmişti.

Kuzey'e bu kadar yakın olup ondan bir o kadar uzak olmak benim için çok zordu. Bu durum beni yıpratıyor, ruhumda derin yaralar açıyordu. En az benim kadar Kuzey'in yıpranmış olduğunu görebiliyordum. En ufak şeylerden tartışır hale gelmiştik, kıskanç âşıklardan farkımız kalmamıştı. Tüm şirket bizim tartışmalarımıza artık alışmıştı ve hâlâ kovulmadığım için beni şanslı sayıyorlardı. Eylül, Bedirhan İnşaat'ta işe başlamıştı. Onun adına çok sevinmiştim. Ben de artık kendi evime çıkmış ve düzenimi kurmuştum. Bir oda bir salon, küçük bir

evim vardı. Belki yalnızdım ama bana ait bir yerdi. İnsanın kendi evi. düzeni gibisi yoktu.

“Naz, Kuzey Bey ne istiyor olabilir?”

“Bilmiyorum, Hayal” dedi bıkın bir sesle. Naz da zaman zaman Kuzey’in agresif davranışlarından nasibini alıyordu.

“Biliyor musun, sana hayranım. Çok inatçısın ve Kuzey Bey’in tüm sert davranışlarına rağmen hiçbir şey olmamış gibi onunla çalışabiliyorsun. Son bir yılda burada en uzun çalışan mimar sensin. Mimarlarımız dayanamaz, istifa eder ya da Kuzey Bey en ufak hatada onları işten çıkarırdı. Sen en uzun çalışan mimar olarak rekora gidiyorsun. Nasıl dayanıyorsun?”

Derin bir nefes alıp düşüncelerimi toparladım. “Bilmiyorum. Bazen onun davranışlarına tahammül edemiyor, kaçıp gitmek istiyorum. Aslında imzaladığım sözleşme olmasaydı çoktan ayrılmıştım” dedim oflayarak.

“O sözleşmeyi biliyorum. Kuzey Bey önemli projelerde önlem için imzalatır.”

“İşte benim hatam bu sözleşmeyi okumadan imzalamak oldu. İlk işimin heyecanını yaşıyordum, bu da hayatımın hatasını yapmama sebep oldu. Bir milyon dolarım olması için dua etmekten ve iki yıl ona katlanmaktan başka yapacağım bir şey yok” dememle odanın kapısının açılması bir oldu. Arkama döndüğümde Kuzey kalın siyah kaşlarını çatmış Naz ve bana bakıyordu.

“Hakkımdaki dedikodunuz bittiyse, Hayal Hanım, lütfen içeri buyurun.”

Kahretsin! Bir bu eksikti. Eline fırsat geçmişti. Bunu yüzüme vurmaktan çekinmemişti. Naz da, ben de özür diledik. Sonra ne istediğini öğrenmek için kuzu kuzu odasına gidip karşısına oturdum.

Kuzey masanın kenarına yaslanmış manidar bakışlarını üzerimde gezdirirken iyice gerilmiştim. Bir an önce ne istediğini öğrenip odayı çıkmak istiyordum. Çünkü ne zaman yalnız kalsak bir şekilde eski

defterler açıyor, birimize kırıcı sözler söylüyorduk. Bu da aramızda var olan uçurumu daha da büyütüyordu.

“Kuzey Bey benimle ne hakkında konuşmak istemiştiniz?”

“Bu kadar merak ettiyseniz, Hayal Hanım, yarım saattir kapıda dedikodumu yapacağınıza içeri girmeyi deneseydiniz” diyerek iğnelemekten geri kalmamıştı. Bunu söylemekten nefret ediyordum ama haklıydı. Naz’la konuşurken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim.

“Özür dilerim, bir daha olmaz. Sizi dinliyorum.” Meraklı bakışlarım Kuzey’i bulduğunda bakışlarım bir süre onun kahveliklerine takılı kalmıştı. Onun bana eskisi gibi baktığı günler gelecek miydi? Yine onun ufaklığı olacak mıydım?

“Bugünkü gazetelere hiç baktın mı?” dediğinde düşüncelerimden sıyrılıp bakışlarımı kaçırdım.

“Hayır. Önemli bir şey mi oldu?”

Gazeteyi eline alıp okumam gereken sayfayı açıp baba uzattı. Gazetede, *‘İtalya’nın en ünlü İnşaat ve mimarlık şirketi tatil köyü projesi için Türkiye’ye geliyor. Şirketin CEO’su Fabian Corilli Türkiye’de bu iş için inşaat şirketleriyle görüşecek. Mimarların hazırladığı projeleri bizzat inceleyip beğendiği projenin şirketi ile bu iş için ortaklık imzalayacaklar’* yazıyordu. Bir an heyecanla “Fabian Türkiye’ye geliyor, inanamıyorum!” diyerek gazeteyi bir kenara bırakıp sevinçle ellerimi birbirine vurunca, Kuzey halime gülmeye başlamıştı. Gülmek ona ne kadar da yakışıyordu. Gülünce o muhteşem gamzeleri ortaya çıkmıştı. Burada çalışmaya başlayalı güldüğünü gördüğüm nadir anlardandı.

Bir an göz göze gelince yaptığım hareketin çocukça olduğunu fark edip ağır tavrımı takındım.

“Bunun benimle ne ilgisi var?”

“Öz geçmişini incelerken Fabian Corilli’nin şirketinde staj yaptığını yazıyordu. Bu yüzden bizim projemizi senin hazırlamanı istiyorum.”

“Yani onunla tanışıyor olduğum için benim projemi kabul edeceğini mi düşünüyorsun? Bir nevi bu durumdan faydalanmalıyım öyle mi?”

“Aynen öyle. Senin için bu zor olmamalı, insanları ikna etmeyi iyi biliyorsun.” Evet, yine başlıyorduk. Bu durumdan da eskiyi hatırlata-

cak bir şey çıkarmıştı. Bir hışımla ayağa kalkıp burnunun dibine kadar sokuldum.

“Hazırladığım projeyi kabul ettirmek için ne kadar ileri gitmemi istersiniz? Onu baştan çıkarıp onunla yatmamı da ister misiniz? Eminim bu projeyi alırsanız Türkiye’de rakipleriniz arasında bir numaraya yükselirsiniz.” Öfkeli sesim odayı doldurmuştu. Onu sertçe kendimden itip çıkmak için kapıya yöneldiğimde Kuzey beni kolumdan çekip durdurmuştu. Söyledikleri için yüzünden pişmanlık akıyordu.

“Özür dilerim, bunu kast etmedim. Yanlış anladın. Onunla çalıştığın için iş anlayışını ve nasıl projeleri tercih ettiğini bildiğini düşünmüştüm.” Onun bana dokunması iyi değildi. En son bana bu odada dokunduğu zaman sonu öpüşmekle bitmişti. Böyle bir şeyi istesem de tüm davranışlarına rağmen izin veremezdim. Kollarının arasından kurtularak gözlerinin içine kırıldığımı belli edercesine baktım.

“Kendinizi yormayın, Kuzey Bey; ben anlayacağımı anladım. Merak etmeyin, projeyi hazırlayıp elimden geleni, hatta fazlasını seve seve yapacağım. Ama bana bir söz vermenizi istiyorum.”

“Ne sözü” dedi merakla.

“Eğer projem kabul edilirse imzaladığım sözleşmeyi yırtacaksınız.” Söylediklerimde oldukça kararlıydım ve bu Kuzey’in hiç hoşuna gitmemişti.

“Böyle bir şey mümkün değil” dedi sert ve kalın sesiyle...

“Ben de proje falan hazırlamıyorum. Yeni bir mimar bulun” deyip kapıyı vurup çıktım. Şirkette daha fazla kalamazdım, biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Henüz çıkış saati olmamasına rağmen ardıma bile bakmadan şirketten ayrıldım.

Eve geldiğimde üzerimi değiştirip yatağa uzandım. Şu an içimi dökme ihtiyacım vardı. Eylül’ü arayıp onu da sıkmanın anlamı yoktu. Yıllardır zaten yeterince benimle ilgilemiş, ona yük olmuştum. Sadık yârimi elime almak daha iyiydi.

Her geçen gün Kuzey'le çalışmak zor olmaya başladı. Bazen "Tamam, yavaş yavaş aramız düzeliyor" desem de bir an geliyor söylediği kelimeler beni yıkıp geçiyor. Kaçıp gitmek her şeyi ardımda bırakmak istesem de yapamıyorum. Onun benim farklı düşünceleri biraz da benim suçum; onu hayal kırıklığına uğrattım. Kabul ediyorum ama yine de bu ona beni aşağılama hakkını vermez. Bazen gidip Kuzey'i baştan çıkartmak, onunla birlikte olup bana tüm söylediklerine onu pişman etmek istiyorum. Şundan eminim ki beni reddetmeyecek. Fakat bunu beni sevdiği için değil, sadece arzularına yenik düştüğü için yapacak. Ben Kuzey'in pişmanlığı değil, âşık olduğu kadın olmak istiyorum. Şimdiye kadar sözleşmeyi umursamayıp giderdim ama benden nefret etse de yanımda olmasını seviyorum. Mazoşistçe olsa da yanında olmak canımı yaksa bile onu görebildiğim için mutluyum aslında...

FABIAN CORİLLİ

Uykusuz geçen bir gecenin ardından yataktan erken kalktım. Hafif bir kahvaltı yaptıktan sonra soluğu şirkette aldım. Kuzey'in kararını öğrenmek için odasına gittim. Kuzey spor kesim lacivert takım elbisesi içinde her zamanki gibi çok yakışıklı gözüküyordu. Ancak oldukça düşünceli bir hali vardı.

Kendimden emin bir edayla gözlerinin içine baktım. Oldukça soğuk bir sesle, "Kararınızı verdiniz mi, Kuzey Bey?" diye sordum. Kuzey bir süre sessizliğini korumuştı. Kim bilir aklından neler geçiyordu.

"Tamam, dediğin gibi olsun, işi alırsan sözleşmeyi yırtacağım..."

Fakat bana yaşattıklarından sonra ona güvenemiyordum.

"Söz mü?" Bu kadar kolay kabul edeceğini düşünmemiştim. Kuzey ona güvenmediğimi anlamış olacak ki, "Bana güvenmiyor musun?" diye sordu.

"Bundan dört yıl önce sorsaydın gözüm kapalı *evet* derdim ama bugün aynı şeyi söyleyemem. En sevdiklerin tarafından hayal kırıklığına uğrayınca insanın güven problemi yaşıyor." Kast ettiğim ailemin bana inanmayıp yüz çevirmesiydi.

"İşte bunda çok haklısın." Kuzey'in imalı sözleri neden sarf ettiğini biliyordum. Geçmişte söz ve davranışlarımla onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

“Sana söz veriyorum, projen kabul edilirse sözleşmeyi yırtacağım.” Kuzey oldukça ciddi görünse de ona inanasım gelmiyordu. Ancak inanmaktan başka çarem de yoktu.

“Sana izin veriyorum. Evde çalışabilirsin. İyi düşün, yirmi günün var. Senden iyi bir sunum bekliyorum. Şimdi çıkabilirsin” deyip kendisini yalnız bırakmamı istedi.

Yirmi günüm vardı, ne yapabilirim diye çok iyi düşünmeliydim. Özgürlüğüm bu projeye bağlıydı.

Günler sonra...

Günlerdir kafa patlatmış, ortaya bir şeyler çıkarmaya başlamıştım. Artık sadece küçük ayrıntılar kalmıştı. Günlerce bu yüzden uykusuz kalmış, beslenmeme bile dikkat edememiştim. Eylül’le de görüşememişim. Bu yüzden sürekli sitem dolu sözlerine maruz kalıyordum. Eylül bana yardım etmeyi teklif etse de kabul etmemiştim. Bu işten alınının akıyla çıkmalıydım. Dün gece yine geç saatlere kadar çalışmış, sabah da erken kalktığım için çok yorulmuştum. Bu akşam erken yatmayı planlıyordum. Çünkü gözlerim kapanmak üzereydi ve artık projeye odaklanamıyordum. Kapının çalmasıyla gözlerim ağır ağır açılmıştı. Bu saatte gelen Eylül’den başkası olamaz diye düşünüp ağır adımlarla giderek kapıyı açtım. Gelen kişinin doğruluğundan emin olmak için gözlerimi ovuşturdum. Yorgunluktan beynimin bana oyun oynadığını düşünsem de Kuzey gerçektir ve kanlı canlı karşımda duruyordu. Adresimi nerden öğrenmişti? Kayıtlarda eski adresim vardı. Bana söylediği tüm kırıcı sözlerle ve davranışlara rağmen onu görmediğim günler boyunca ne kadar çok özlemiştim. Kuzey gelmediği gibi proje ne durumda diye bir kere bile arayıp sormamıştı. Onu göremediğim birkaç günde bu kadar özlemişken dört yıl bu ayrılığa nasıl dayandığımı hiç anlamıyordum.

“Sen benim adresimi nereden buldun?”

“Unuttun galiba, ben senin patronunum; çalışanlarımin her şeyini bilirim” dedi ukala bir tavırla.

“Şuna seni takip ettim desene.”

“Bu da bir olasılık...” Tam tahmin ettiğim gibi.

“Her çalışanınla bu kadar ilgili misin?”

“Sadece ufaklıkla ilgiliyim” dediğinde gülümsemekten kendimi alamadım. Sonra hemen kendimi toparlayıp boğazımı temizledim.

“Peki, seni buralara hangi rüzgâr attı?”

“Kuzey rüzgârı.” Sırtarak konuşmasına gülmemek elde değildi. Bu akşam bu ikinciydi. Sevmek herhalde böyle bir şeydi. sevdiği insanın bir gülümsemesi tüm kırgınlıkları unutturabiliyordu. Bu sinsice sırtlamak bile olsa...

“Beni içeri almayacak mısın?” Kuzey’in yüzü oldukça şirin bir ifadeye bürünse de kanmayacaktım.

“Biliyorsun, kuzey rüzgârları soğuk getirir ve ben soğuğu hiç sevmem. Hem bu saatte burada olman doğru değil, o yüzden gitsen iyi olacak.” Kapıyı tam yüzüne kapatırken Kuzey buna fırsat vermemişti.

“Sekiz geç bir saat değil” diyerek ayağını kapının arasına koyup kapıyı kapatmamı engelledi.

“Çok ayıp, gelen misafirin yüzüne kapı kapanmaz.” Kuzey içeri girmiş, sanki kendi evindeymiş gibi rahatlıkla koltuğa geçerek yayılmıştı. Bu nasıl rahatlıktı böyle! Sanki bana o hakaretleri etmemiş gibi davranıyordu. Vurdumduymazlığına daha fazla dayamadım.

“Kahve de ister misiniz, beyefendi.” Sesimdeki alaycı tını karşısında,

“Tabi, şekersiz lütfen. Yanında da bitter çikolata olsun” dedi. Yuh! Zorla evime girdiği yetmezmiş gibi bir de ona hizmet etmemi bekliyordu. Ama sonuçta patronumdu. Sakin olmaya çalışsam da şu an kızgın bir boğadan farksız değildim. Ayaklarımı yere sertçe vura vura mutfığa gidip kahve yapmış, şekeri içine doldurmuştum. Kuzey şekerli kahveden nefret ederdi. Bu, evime izinsiz girmenin ve kendini özletmenin bir cezasıydı. Kendi içimde bile dengesizim. Oysa proje kabul edilirse gitmek isteyen ben iken onu görmediğim sürece özleyen yine bendim.

Küçük gümüş tepsiye kahveyi koyup salona geçtim. Kahveyi içince yüzünün alacağı şekli merak ediyordum. O zaman gülme sırası bana gelecekti. Ancak salonda uyuyan Kuzey’i görmeyi beklemiyordum. Kahretsin! Şekerli kahveyi içmekten kurtulmuştu. Tepsiyi cam sehpaye

bırakıp uyandırmak için yanına gittim. O kadar masum uyuyordu ki kıyamadım. Saatlerce oturup onu seyredebilirdim. “Keşke zamanı çevirebilseydim.” Elimi yüzüne götürüp dokunmak istesem de yapamadım. Havalar artık serinlemişti. Burada üstü açık yattığı için üşüyebilirdi. O yüzden odamdan kırmızı battaniyeyi alıp üzerine örttüm. Son bir kez ona dokunmak için elimi yüzüne götürdüğüm halde yapamadım. Elimi çekerken Kuzey gözlerini açmış bana bakıyordu. Suçüstü yakalanmanın verdiği utançla elimi çekerken, Kuzey bileğimden yakalayıp beni yanına çekerek kollarıyla mengene gibi sarmıştı. Şimdi ne yapacaktım? Kalkmaya çalışsam da kıpırdayamıyordum. Nefesini yüzümde hissetmek garip bir duyguydu. Kalbim kuş olmuş, kanatlanmış, kafesinden çıkmak için çırpınıyordu. Muhtemelen Kuzey bana sarıldığı için kalbimin nasıl çırpındığının farkındaydı.

“Kuzey sanırım sarhoşsun?”

“Sadece bir kadeh içtim” deyip gözlerini kapattı.

“Bir kadehle bu hale geliyorsan bir daha içme”

“Olur, emrin başım üstüne.”

Dilim, “Bırak beni” derken kalbim *sakın bırakma* diye haykınyordu.

“Bırakmak istemiyorsam?..”

“Ne istiyorsun o zaman ?” Kuzey baygın bakışlarını yüzümde gezdirirken bakışları dudaklarıma kayıyordu. Her an beni öpme ihtimali kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyordu. Nitekim yanılmadım Kuzey’in dudaklarını dudaklarımda hissettiğim an kararsız olduğum için tepkisiz kalmıştım. Ben tepkisiz kaldıkça Kuzey kendisine karşılık vermem için beni daha sert öpmeye, diliyle dudaklarımı aralamaya çalışıyordu. Onu reddetmek istesem de dudaklarıma vurduğu her darbe beni güçsüz bırakıyordu. Onu bu kadar severken ona karşı koymam nasıl mümkün olabilirdi? Öpücükleri iyice talepkâr bir hal aldığı anda kendimi tamamen onun dokunuşlarına bıraktım.

Kollarını gevşettiğinde kollarımı boynuna doladım. Bu sefer kavg eden dudaklarımızdı. Bir o kadar sert ve acımasız... Kuzey’in talepkâr dudakları yavaşça boynuma kaymaya başladığında tecrübeli elleri vücudumu keşfe çıkmıştı. Bu durum yüzünden biraz gerilmiştim. Biraz

daha ileri gidersek... Bu şekilde onunla olamazdım. Ona dur deme gücünü de kendimde bulamıyordum. Kendi çelişkilerimle baş başa kalmışken Kuzey beni öpmeyi bırakmış, bana sıkıca sarılmıştı. Şimdi buna sevinmem gerekirken neden vazgeçtiğine anlam veremiyordum. Şu an sevdiğim adamın kollarında çok huzurluydum. Hayatım boyunca onunla bu şekilde kalmayı ne kadar da isterdim. Yaşadığım bu mutluluk sonsuza kadar sürse keşke diye içimden geçirdim; ama bu mutluluk sabah sona erecekti.

Sabah gözlerimi açtığımda sanki felç olmuşum, kıpırdayamıyordum. Başımı çevirdiğimde Kuzey’le burun buruna gelmişim. Hâlâ uyuyordu, uyurken ne kadar sakin ve huzurlu gözüküyordu. Kalkmak için hareketlendiğimde ahtapot gibi tüm bedeniyle bana daha çok sarıldı. Nefes alamıyordum. “Kuzey!” dedim ama çıt yoktu. Uyanacak gibi de durmuyordu, kalkmak zorundaydım. Sesimi biraz daha yükselterek, “Kuzey!” dedim. Gözlerini yavaşça aralayınca göz göze geldik.

“Günaydın.” Kelimesini boğazımdan sanki biri cımbızla çekip almıştı.

“Günaydın” dedi gülümseyerek. Bir gülümsemesiyle midemde kelebekler uçmaya başlamış, kırgınlıklarından eser kalmamıştı.

“Artık kalksak diyorum, neredeyse öğlen oldu.” Her güzel şeyin bir sonu olduğu gibi bunun da sonu gelmişti. Kuzey yanımdan yavaşça kalıp üzerini toparlamış, “Toplantım var, gitmeliyim.” Birkaç güzel sözünden esirgeyerek kapıdan çıkıp gittiğinde ardından boş boş bakakalmıştım. Bu da neydi şimdi? Sanırım bir kadehten fazla içmişti. Sarhoştur ve tam olarak yaptığının farkına değildi. O böyle yaparsa ben onu nasıl bırakıp gidecektim? Şu an Fabian’ın projemi kabul etmemesi için dua etmekten başka çarem yoktu. Gerçi benden daha iyi mimarların projesi varken benim projemin kabul edileceğini sanmıyordum.

Bir hafta sonra...

Kuzey’le koltukta uyumamızın üstünden bir hafta geçmişti. Projemi tamamlamış ve teslim etmek için erkenden kalkmıştım. O gün-

den sonra Kuzey bir daha beni aramamış, evime de gelmemiştir. Bende kaldığı, beni öptüğü geceye boşuna anlamlar yüklemiştir. Bu da bana yaptığı işkencelerden bir tanesiydi. Aptal Dilara!

Projemi teslim etmek için şirkete gittiğimde Naz, Kuzey'in beni beklediğini söyledi.

Kapıyı tıklatıp odasına girdim.

“Beni görmek istemiştiniz, Kuzey Bey...”

“Hayal Hanım, yarın Fabian Corilli ile kaldığı otelde projenizi sunmanız için bir akşam yemeği ayarlandı. Ben bir toplantı için yarın İzmir’de olacağım. Bu yüzden Özalp İnşaat’ı sizin temsil etmenizi istiyorum. Bu yemek projenizi en iyi şekilde anlatmanız için iyi bir fırsat. Fabian Türkiye’deki üç büyük şirketle daha görüşecek, o yüzden bu şansı iyi değerlendirin” dedi soğuk ve mesafeli sesle. Şu an şirketteydik, resmî olması normaldi. Fakat bu kadar soğuk davranması beni üzmüştü.

“Emin misiniz? Bunu tek başıma başarabilir miyim?”

“Size güveniyorum, emimim başaracaksınız.”

Kuzey yanıma gelerek bana güvendiğini belli edercesine omuzlarımdan kavradı. Kahverengi gözlerinin derinliklerinde bana güvendiğini görebiliyordum. Bu güveni görünce üzgün halimden eser kalmamıştı.

“Daha projemi görmediniz, nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?”

“Bana da sürpriz olsun istiyorum. Kabul edilirse şirkette tüm ortaklara sunum yapacaksınız, ben de o günü bekliyorum.” Resmîyeti kaldırıp,

“Kuzey” dedim. Projem kabul edilirse benim bu şirketteki son ayım olacak, bu yüzden bundan sonra iyi geçinelim.” Gözlerime yaşlar hücum ederken akmaması için güzel şeyler düşünerek var gücümle geri itiyordum.

“İyi geçinmeye bir hafta önce başladık sanıyordum.” Kuzey’in imalı bir tınıyla söylediklerinin ardından yüzünde muzip bir gülüş belirdi.

“Kuzey, lütfen, ciddi bir şey söylüyorum. O yüzden imalı laflarını kendine sakla. Her şeye rağmen burada çalışmak güzeldi. Beni burada çalışmak zorunda bıraksan da hayalimi gerçekleştirmeme sebep olduğun için teşekkür ederim” deyip Kuzey’in bir şey demesine fırsat vermeden odadan çıktım.

Bunu kendim istediğim için ağlamayacaktım. Mutlu olmalıydım ama neden her zamankinden daha üzgündüm. Bu duruma bir türlü anlam veremiyordum. Her şeye rağmen burada çalışmayı seviyordum. Buradan ayrılmak tahminimden daha zor olacaktı.

Aylar sonra ilk kez Fabian’ı görecektim. Aslında onunla konuşmayı ve çalışmayı özlemiştim. İtalya’dayken bana çok destek olmuştu. Fabian Corelli esmer, siyah saçlı, koyu kahverengi gözlü, otuzlu yaşların ortalarında çok yakışıklı olmanın yanında otoriter, asla hata kabul etmez biriydi. Projelerde çok seçiciydi. O, yapılan projelerde doğallığın ön plana çıkmasını isterdi. Modern şehir hayatını sevmediğinden işe gelebilmek için gününün üç saati yollarda geçirdi. Şehirden uzak, ahşap müstakil bir evi vardı. Karadeniz’in ahşap evlerini andırıyordu. Birkaç kere iş için evine gitmek zorunda kalmıştım.

Bu akşam çok şık olmak istiyordum. Gardırobumun kapağını açıp içinden Eylül’ün zoruyla aldığım pudra rengi elbisemi çıkarttım. Eylül’ün, “Artık büyük bir şirkette çalışıyorsun, özel davetler için abiye kıyafetlere ihtiyaç duyacaksın” dediği dün gibiydi. İyi ki de bir şeyler almışım, yoksa bu akşam ne giyecektim. Bu kıyafet iş yemeği için biraz cüretkârdı sanki ama elimde başka alternatifim yoktu. Hazırlanmam bitince aynaya son bir kez baktım. Dağınık saçlarımla, hafif makyajımla gayet güzel gözüktüyordum. Heyecandan kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Fabian’ın kaldığı otele geldiğimde restoran bölümüne indim. Görevliye ismimi söyledim. İsmimi listede bulunca kendisini takip etmemi isteyip masaya kadar bana eşlik etti. Fabian tüm randevularına saatin-

den yarım saat önce gelirdi. Bunu bildiğim için evden yarım saat erken çıkmıştım. Görevliyi takip ederken Fabian'a yaklaştığım her adımda kalbim daha da hızlı atmaya başlamıştı. Çünkü bu akşam Fabian'a, Özalp İnşaatın proje sorumlusu olarak projem hakkında bilgi verecektim. Projem kabul edilirse şirkette tüm ortaklara sunum yapacaktım. Bu da bana ayrı bir heyecan veriyordu.

Fabian'ın olduğu masaya sonunda geldiğimizde bizi yalnız bırakmıştı. Fabian'ın arkası dönük olduğu için beni henüz fark etmemişti. Önce derin bir nefes alıp sonra da İtalyanca, "Merhaba" dedim. Ses tonum heyecanlı olduğumu ele veriyordu.

Fabian ayağa kalktığında beni gördüğü için çok şaşırmıştı. Şaşkınlığını atınca kollarını Türk usulü açmış, bana sıkıca sarılmıştı. Benden uzaklaşınca dudagımın kenarına bir öpücük kondurmayı ihmal etmemişti. Dışardan gören bizi öpüşüyoruz zannedebilirdi. Çok utanmıştım, sanki herkes bize bakıyordu. Bakışlarımı etrafa çevirdiğimde herkes yemek yemekle meşguldü.

Fabian'ın centilmenlik ederek sandalyemi çekmiş oturmuşum. Kendisi de karşıma geçerek oturmuştu. Fabian füme rengi takım elbisesi içinde giydiği beyaz gömlek siyah kravatla çok yakışıklı gözüküyordu. Film yıldızları gibiydi.

"Hayal gerçekten bu sensin! Seni gördüğüme çok sevindim. Yeni görüntünle beni çok şaşırttın. Sarışınlık sana çok yakışmış" deyip beni hayranlık dolu bakışlarla süzüyordu. "Teşekkür ederim, ben de sizi gördüğüme çok sevindim; siz de oldukça yakışıklı gözüküyorsunuz. Aslında bu sarışınlık benim için radikal bir değişiklik kuzenim isteyince kıramadım" dedim gülümseyerek.

"İyi yapmışsın. Artık çocuk gibi değil, güzel bir kadın gibi gözüküyorsun. Ben bu güzelliği şimdiye kadar nasıl görememişim?" diyen Fabian ellerini masanın üstünde birleştirdiğinde avının peşine düşmüş avcıdan farkı yoktu.

"Benimle flört etmeye çalışıyorsanız işe yaramaz, biliyorsunuz. Buraya iş konuşmaya geldim" dememle Fabian küçük bir kahkaha attı.

"Biliyorum. Seninle çalışırken zaman zaman rahibe olup manastıra kapanacağını bile düşünürdüm." Onun bu düşüncesi beni şaşırtmamıştı.

Yanımda sevgili adına erkek görmediği için evlenemeyip yaşlı bir nine olacağımı söylerdi.

“Müslüman olarak dinimi çok seviyorum. Bu yüzden dinimi değiştirmeye de, rahibe olmaya da niyetim olmadı.” Karşılıklı gülerken onunla çalıştığımız anlara gittim aklım. Yorucu ama güzel günlerdi.

“Biliyor musun, Hayal? Bana görüşmeden önce şirketler ve proje sahiplerinin isimleri gelmişti. Senin ismini bu listede görmek beni çok mutlu etti. Araştırmalarım göre Özalp İnşaat Türkiye’nin en iyi inşaat şirketlerinden biri. Stajyerimi böyle bir firmada ve böyle bir pozisyonda görmek beni çok mutlu etti” dedi benimle gurur duyduğunu belli edercesine.

“Beni utandırıyorsun.”

“Utanmana gerek yok. Doğruları söylüyorum.”

“Teşekkür ederim. Özalp İnşaatın mimarının benim olduğunu bildiğine göre ilk görüşmeyi bizim şirketle yapmanın bunda bir etkisi var mı?”

“Aslında evet ama sırf bu yüzden projeni kabul etmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?”

“Sizin iş konusunda ne kadar ciddi olduğunuzu, kimseye ayrıcalık yapmadığınızı çok iyi biliyorum. Bu yüzden size saygı duyuyorum. Biliyorsunuz, herkes iş konusunda sizin kadar istikrarlı olmuyor.”

“Bak bu sefer ben utandım” deyip küçük bir kahkaha atmıştı

“Sen ülkeneye dönmeseydin şimdi bu görüşme için beraber gelecektik. Döndüğün için mutlu musun?”

“Elbette. Sevdiğim tüm insanlar burada mutlu olmamak için bir nedenim yok.” Dudaklarımı birbirine bastırıp bakışlarımı kaçırdım. Fabian’dan hiçbir şey saklayamazdım. Yüzüme bakarak neyim olduğunu hemen anlardı.

“Yalan söylemeni istemediğimden kimin için döndüğünü sormaya cağım” dediğinde bir şeyler sezdiğini anladım.

“İşinde mutlu değilsen benimle İtalya’ya gelebilirsin.”

“Bunu yapamam, sözleşmem var. Eğer işten ayrılırsam bir milyon dolar tazminat ödemem gerekecek. Benim o kadar param yok” dediğim an pişman oldum. Yavaş yavaş Fabian’ın tuzağına düşüyordum.

“Bir adam böyle bir sözleşme imzalattıysa ya mimar çok yeteneklidir, ya da sırf mimarı yanında tutmak istiyordur.” Şaşkınlıktan ağızım açık kalmıştı çünkü haklıydı. Tam olarak olmasa da neden bu durumda olduğumu çözebilmişti. Ancak Fabian’la özel hayatımı anlatıp onu kendi sorunlarımla sıkmak istemiyordum. Bir an önce bu durumdan kurtulsam iyi olacaktı.

“Şey, ben acıktım, yemekleri sipariş edelim. Yemekten sonra size projemi anlatırım.” Konuyu değiştirme çabam Fabian’ın gülmesiyle bozguna uğramıştı. Amacımı anladığı halde yüzüme vurup beni utandırmadığı için ona minnettardım. Fabian yemekleri sipariş etmişti. Yemeklerin gelmesini beklerken fırsattan istifade yanımda getirdiğim dosyayı Fabian’a uzattım. Heyecanlı bir halde projemi anlatmaya başladığımda Fabian dikkatlice dosyayı inceliyordu. Projemi kabaca anlatmış, sadece ufak ayrıntılar kalmıştı. Birden ne olduğunu anlayamadım; gözlerim kararmaya, dizlerim titremeye başlamıştı. Yüzümde boncuk boncuk terler sıralanmıştı. Fabian bunu fark ettiğinde elindeki dosyayı masaya bırakıp yerinden kalkarak yanıma geldi. Benim hastalığımı bildiği için hemen garsondan bal şerbeti istedi. Çünkü en çabuk kana karışan ve şekerimi yükselten bal şerbetiydi. Şerbeti içtikten bir süre sonra gözlerim biraz açılrsa da hâlâ midemde korkunç bir açlık hissediyordum. Bu arada yemeklerimiz gelmişti. Yemekleri kıtlıktan çıkmış gibi yiyip karnımı doyurdum. Fabian yüzüme endişeyle bakıyordu.

“Artık endişelenmene gerek yok, Fabian. Ben iyiyim”

“Eminim bu projeyi hazırlamak için beslenmene dikkat etmedin ve yine eminim ki bugün doğru dürüst bir şey yemedin.” Doğru söylediği için bakışlarımı kaçırdım.

“Patronunun bu durumu bildiği halde böyle büyük bir sorumluluğu neden tek başına sana yükledi anlamıyorum?”

“Aslında onun hastalığımın haberi yok. Ona söylemedim. Kimse-den bu yüzden ayrıcalık beklemediğimi çok iyi biliyorsunuz. Bir yerlere geleceksem bazı zorluklara da katlanmam gerek. “

“Biliyorsun, seni bu azmin ve kararlılığın için stajyer olarak kabul ettim. Projen çok iyi ama diğer şirketlerle görüşüp onların projelerini değerlendirmek zorundayım. Sana ayrıcalık sağlayamam.”

“Asla böyle bir şey beklemedim. Sizin en doğru kararı vereceğinizi biliyorum. İçinize sinmeyen hiçbir projeyi bugüne kadar hatır için kabul etmediniz.” Fabian sözlerimle mutlu olmuşa benziyordu.

“Beni iyi tanımışsın, Hayal. Ve benden ayrıcalık istemediğin için seninle gurur duydum. Başka bir kadın olsaydı yerinde projeyi kabul ettirmek için her yolu denerdi.” Sözleriyle utanmıştım. Yüzümün kızardığına şüphem yoktu. Fabian tecrübeli bir adamdı. Böyle durumlarla birçok kez karşılaşmıştı.

“Neyse, kapatalım bu konuyu. İşimiz de bittiğine göre bana müsaade etseniz. Eminim siz de yorgunsunuz. Gazetelerde bu sabah geleceğiniz yazıyordu.”

“Doğru ama gitmeden tekrar görüşmek isterim. Bu sefer iş için değil, İstanbul’u gezerken bana eşlik edersen çok sevinirim.”

“Elbette çok isterim. Sizin sayenizde İtalya’da görmediğim yer kalmadı. Size seve seve eşlik ederim” deyip gitmek için ayağa kalktım. Fabian’a söylediğimin aksine kendimi iyi hissetmiyordum. Nasıl eve gideceğim diye düşünürken başım döndü, gerisi karanlıktı.

Gözlerimi aralayıp etrafta göz gezdirdim. Nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum. Çok büyük bir odadaydım. Gerçi oda demek yanlış olur, neredeyse benim oturduğum evden büyüktü. Yataktan yavaşça kalktım. En son hatırladığım projeyi anlattıktan sonra eve gitmek için masadan kalktığımı.

Etrafa bakmaya devam ederken gözlerim üzerimdeki pijamalara takıldı. Buraya nasıl gelmişim ve bu mavi saten pijamaları bana kim giydirmişti? Diğer bir soruda Fabian neredeydi? Duyduğum kapı gıcirtısıyla sese yöneldim. Fabian saçları ıslak, belinde havlu yarı çıplak banyodan çıkmıştı. İtiraf ediyorum ki bu haliyle dergilerden fırlamış modellere benziyordu. Bir an göz göze gelmemle arkamı dönmem bir oldu. Eminim şu an yüzüm kıpkırmızıydı. Fabian ve ben otel odasında iddik, neler oluyordu? Henüz olanları tam idrak edemiyordum. Bir süre sonra, “Giyindim, dönebilirsin” demesiyle ona döndüm. Gözlerim kısa bir süre ona takılı kaldı. Aklımdan onunla ve benimle ilgili bir sürü yüz kızartıcı şeyler geçiyordu.

Fabian bunu anlamış olacak ki, “Aklından geçenlerin farkındayım ama inan yanlış düşünüyorsun. Kendinde olmayan bir kızıdan faydalanacak kadar karaktersiz değilim. Üstelik benim için fazla küçüksün, çocuklarla ilgilenmiyorum” deyip kahkaha attı. Onunla çalışırken de bana hep çocuk muamelesi yapardı. Çünkü yaşımdan küçük gösteriyordum. Aklımdan geçenler için *kendinden utanmalısın, Dilara* diye kendime kızdıktan sonra durumu toparlamanın en iyisi olduğuna karar verdim. En iyi çözüm neler olduğunu sormaktı.

“Ne oldu? Neden buradayım?”

“Bayılınca otelin müdürüne haber verip doktor çağırdık. Hipoglisemi hastası olduğumu söyledim. Tansiyonuna ve parmak ucundan şekere baktı. Doktorun dediğine göre tansiyonun düşmüş, buna şekerin düşmesi de eklenince vücudunun tepki verdiğini söyledi. Sonra da doktor şekerli serum taktı. Otel görevlilerine rahat yatabilmen için üzerindeki pijamaları aldırıldı. Bayan bir görevli üzerini değiştirdi. Gördüğüm kadarıyla şu an çok iyi gözüküyorsun” dediğinde ağzım açık şaşkınlıkla Fabian’a bakıyordum.

“Tüm bunlar oldu ama ben hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Çok normal, sunduğun projeyi düşünürsek hazırlarken eminim çok yorulmuşsundur. İlaçların etkisiyle de hatırlamıyorsundur.”

Haklıydı. Bu projeyi hazırlamak için gece gündüz demeden çalışmıştım. Yediklerime de pek dikkat etmemiştim.

“Fabian teşekkür ederim, senin başına da iş açtım. Türkiye’ye ilk kez geliyorsun ve bana hastabakıcılık yapıyorsun, özür dilerim” dedim mahcup bir sesle.

“Hatırlarsan grip olduğum zaman işlerin arasında sen de bana hastabakıcılık yaparken kaprislerime katlanmak zorunda kalmıştın. Bana yapılan iyi ya da kötü hiçbir şeyi unutmam. Ödeştik diyelim.”

“Artık iyi olduğuma göre seni daha fazla rahatsız etmeyeyim, gitsem iyi olur.” Eşyalarımı toparlayıp koşarcasına banyoya gittim.

“Nasıl istersen, Hayal...” Fabian’ın kıkırdayan sesi geliyordu. Allah’ım hayatımda bir bu eksikti...

Otelden ayrılırken Fabian bana eşlik etmiş, arabasıyla içinin rahat etmeyeceğini söyleyip beni evime kadar bırakmıştı.

Eve geldiğimde saat 12'ye geliyordu. Kuzey İzmir'den çoktan dönmüş olmalıydı. Bugün Kuzey'e görüşme hakkında bilgi verecektim. Telefonumun şarjı bitmişti. Bu yüzden istese de muhtemelen bana ulaşamamıştı.

"Lanet olsun!" Eminim işe gidince *telefonum niye kapalı* diye azar işitecektim. Koca kız olmuştum, hâlâ çocuk gibi beni azarlamaktan bir türlü vazgeçmiyordu.

On gün sonra

Bora'dan...

Günlerdir düşünmekten çıldırmak üzereydim. Hâlâ bankaya ödeyeceğim bir milyon doları bulamamıştım. Birkaç gün içinde ödeyemezsem iflas edecektim. Her şeyimize haciz gelecekti. Dua etmekten başka bir şey elimden gelmiyordu. Beni dolandıran şerefsizi bir elime geçirirsem onu kendi ellerimle öldürecektim. Günlerdir derdimi kimseye anlatamıyordum. Annem olanların farkındaydı, söylemem için sürekli sıkıştırıyordu. Her gün ona yalan söylemekten bıkmıştım. Bu düşünceler beynimi kemirirken annemin sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. "Oğlum yine neyin var? Bana doğruyu söyle, ben senin annenim, anlarım. Bu halin içimi parçalıyor, seni de kaybetmekten korkuyorum. Bir şeyin var, biliyorum. Neden anlatmıyorsun?" deyip gözyaşlarına boğuldu.

"Ağlama, anne!" Annemin gözyaşlarını sildim.

Artık söyleyecek yalanım kalmamıştı. Onu daha fazla üzmeye hakkım yoktu. Duydukları onu üzecekti ama birine anlatmam lazımdı. Annemden başka anlatacağım kimsem yoktu. Başımı eğip anlatmaya başladım...

"6 ay önce bir şirketle site inşaatı için anlaşmıştık. Bankadan her şeyimizi ipotek ettirip kredi çekmiştim, parayı da adamlara teslim ettim. Güvenilir insanlar sanıyordum ama o şerefsiz parayı alıp kaçtı. Kredi ödemeleri gelince ödeyemedim. Faizlerle dünyanın parası oldu. Eğer ödeyemezsem her şeyimize el konacak. Ne yapacağım, anne?... Bilmiyorum. Çok büyük bir rakam olduğu için herkes kolay kolay ve-

remez. Bu yaşta sizi düşürdüğüm hallere bak!” derken utançtan başımı yerden kaldırıp annemin yüzüne bakamıyordum.

Annemin şefkatli ellerini başımda hissettim. Saçlarımı okşarken, “Derdi veren Allah dermanını da muhakkak verir. Sakın, oğlum, ben giden paraya üzülmem. En çok sen kendine bir şey yaparsın diye korkarım. Bize evlat acısı yaşatma, oğlum. Ne baban, ne de ben seni kaybetmeye dayanabiliriz. Kardeşin zaten uzakta, sen de kendini bizden mahrum etme” diyen annem derin bir iç çekmişti. Kardeşimden bahsedince içim acımişti. Yıllardır bir parçam eksik yaşıyordum. Dilara’nın boşluğunu hiçbir şey doldurmuyordu. Yokluğu iyice dayanılmaz olmuştu. Onun ne yaptığı umurumda değildi. Sadece nerede olduğunu artık bilmek istiyordum.

“Dört yıl oldu, anne. Belki de Allah bana bunları kardeşime sırt döndüğüm için ceza olarak verdi. Ne yaparsa yapsın onu korumalı, bağırma basmalıydım. Ben çok mu iyiydim? Yapmadım mı o yanlışları? O Mert şerefsizi de cezasını buldu, kardeşini sevdiği çocuk hamile bırakıp gitti. Yağmur doğum yaparken öldü. Şimdi ellerinde sadece küçük bir oğlan çocuğu kaldı. Mert de buraları terk edip gitti. Ne olurdu kardeşime o şekilde davranmak yerine onu kabul etseydi. Sanki o şerefsizin ne bok yediğini bilmiyorduk. Gör, anne, herkes cezasını çekiyor. Ben de, Mert de, babam da...”

“Oğlum olan oldu, yapacak bir şey yok. Babanı biliyorsun, bir yıldır odasından çıkmıyor, konuşmuyor. Ne dediysek ne olduğu konusunda bir şey demedi. Sanırım o da pişman ve Dilara’yı özlediği için bu halde.”

“O zaman yerini söyle, anne. Dilara’yı geri getirelim. Sen onunla konuştun mu hiç?” deyip meraklı bakışlarımı anneme çevirdim.

Annem söyleyip söylememek konusunda biraz tereddütlüydü. Haksız sayılmazdı, kardeşime kötü davranmıştım. Onu kırmış, istemediği şeylere zorlanmıştım. Belki de benim samimiyetime inanmıyordu.

“Oğlum dört yıldır onunla hiç konuşmadım, nerede olduğunu ben de bilmiyordum ama haberlerini sürekli aldım.”

“Kimden, nasıl?”

“Halandan.” Çok şaşırmıştım çünkü annemin halamla görüştüğünü bilmiyordum.

“Nasıl halamdan?”

“Buradan giderken halanın adresini telefon numarasını çantasına koydum, baban da çantasına koymam için epey bir para verdi.” Annemin söyledikleri beni şaşırtmaya devam ediyordu.

“Yani babamın da halama gittiğinden haberi var mı?”

“Hayır, yok, sadece sokaklarda kalmasın diye o parayı çantasına koydurtmuştu. Dilara bir süre halanla kaldı. Halanla en son konuştuğumda yurt dışında olduğunu ağzından kaçırmıştı. Eylül, halanın eşinin ilk karısından olan kızıyla berabermiş”

“Peki, hangi ülkede?”

“Hangi ülkede olduğunu bilmiyorum. Sadece okulu bitirip mimar olduğunu biliyorum. Halan nerde olduğu veya ne yaptığı konusunda bir şey demeyeceğine Dilara’ya söz vermiş.”

Acı içinde gülmeye başlamıştım. Kardeşim mimar olma hayalini gerçekleştirmişti. Şimdi içim her zamankinden daha çok yanmıştı. Artık ailesi olmadığını düşündüğü için ülkesini bile terk etmişti. Şimdi bizim yanımızda olabilirdi.

“Anne ben kötü bir abiyim. Kardeşimi dinleyip onu koruyamadım, ona sahip çıkmadım. Bulsam, karşısına çıksam bile ona ne diyeceğim ki? Dilara beni affeder mi bilmiyorum?”

“Sadece seni mi, beni de affetmez, bana bu evliliği istemediğini anlatmaya çalışmıştı. Ben de görmezden geldim.” Annemin de içi yanıyordu.

“Beni affetse bile her şeyini kaybetmiş biri olarak karşına nasıl çıkacağım?”

“Dilara paraya hiçbir zaman önem vermedi ki, oğlum. Ondan gerçekten özür dilersen, onu eskisi gibi sevdiğini gösterirsen eminim affedecektir. Dilara sana asla kıymaz. Seni ne kadar çok sevdiğini çok iyi biliyorum.”

“Ama ben ona kıydım, anne; onun gururunu ve bana olan güvenini kırdım.”

“Zamanı geri çeviremeyiz. Bundan sonra hatalarımızı düzeltmeye çalışmaktan başka çaremiz yok.”

“İstanbul’a gidip halamla konuşmalıyım. Gitmişken Kuzey’den bana yardım etmesini isteyebilirim. Ondan başka kimse bana yardım edemez. Dilara gittikten sonra eskisi gibi olamasak da hâlâ o benim kardeşim. Ona güveniyorum.”

“Biliyorum, oğlum. Ona inandığın için bağını koparmadın. «

“Keşke zamanı geri alabilseydim. O zaman bu kadar fevri davranmazdım. Bugün hepimiz için her şey farklı olabilirdi.”

Dilara’dan...

On gün önce Kuzey İzmir’den döndüğünde bana ulaşamadığı için tahmin ettiğim gibi ondan güzelce azar işitmiştim. Bu sefer azarı kınıcı değil, aksine beni önemser ve merak ettiğini belli eder gibiydi. Bu on günde aramızdaki buzlar iyice ermişti. Kuzey bana daha yakın ve ilgili davranıyordu. En azından birbirimizi kırmadan konuşabiliyor, zaman geçirebiliyorduk. Belki zamanla geçmişte ona olan davranışlarımın sebebini anlatabilir, aramızdaki sırları ortadan kaldırabilirdim. O zaman belki onunla geleceğimize adımlar atabilirdik.

Bu on gün içinde Fabian tüm şirketlerle görüşmüştü.

Her boşluk yarattığımda ve izin günlerimde İstanbul’u beraber gezmiş, ona rehberlik etmiştim. Aslında eski günlerimizi bir nevi yâd etmiştik. Günler su misali gibi geçerken büyük gün gelip çatmıştı. Çok heyecanlıydım, Fabian Corilli bugün seçtiği projeyi açıklayacaktı.

Fabian’ın kaldığı otelin konferans salonunda basın toplantısı olacaktı. Kuzey ve birkaç üst düzey yönetici konferans salonuna gelmiş, yerlerimizi almıştık. Tüm diğer proje sahipleri ve gazeteciler de orada heyecanla sonucu bekliyorlardı. Sonunda beklenen adam tüm heybetiyle salondan içeri girdi. Göz dolduruyordu. Fabian kesinlikle sahnelerde olmalıydı. Fabian basının karşısına geçerek konuşma yapmaya başlamıştı. Yanında tercüman da vardı. Fabian İtalyanca konuşuyor, tercüman tercüme edip salondaki konuklara aktarıyordu. Ben İtalyanca bildiğim için anlayabiliyordum ama Kuzey suratını beş karış asmıştı.

“Neden İngilizce konuşmuyor sanki” dedi homurdanarak. Kuzey’in kulağına doğru eğilerek,

“Fabian milliyetçi bir adamdır, mecbur kalmadıkça başka bir dil kullanmaz. Üstelik altı dil biliyor” dedim.

“Biliyorsunuz, Türkiye’ye tatil köyü projesi için bir ortak aramaya geldim. Bu on gün içinde tüm projeleri değerlendirmenin yanında tarihi İstanbul’u keşfetme fırsatı buldum. İlk kez gelmeme rağmen İstanbul’a hayran kaldım, muhtemelen bir daha buradan kopamayacağım. Türk insanların sıcaklığını gittiğim hiçbir ülkede hissetmedim. Türkiye’ye damat olabilirim” dediğinde Kuzey bakışlarıyla Fabian’ı dövmeye başlamıştı. Bu yaptığına anlam verememiştim. Benim için olabilir miydi? Sanırım heyecandan saçma sapan düşünmeye başlamıştım. “Bu kadar laf kalabalığı yeter, eminim herkes sonucu merak ediyor” dediğinde salondaki herkes gülerken düşüncelerimden sıyrılmıştım. İnanamıyordum! Birazdan Fabian bu proje için ortak olacağı şirketi açıklayacaktı. Kuzey heyecanımı azaltmak için elimi sıkıca tutup beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Onun benimle ilgilenmesi içimdeki keleklerin hareketlenmesine sebep olsa da sakin olmalı, boş umutlara kapılmamalıydım.

Fabian yanında getirdiği beyaz zarfı yavaşça açarken nerdeyse bayılmak üzereydim. Sonunda zarfı açmış, mikrofona doğru eğilerek, “Yolumuza şirketim adına Özalp İnşaat’la devam etme kararı verdim. Mimar Hayal Akman’ın projesi kabul edilmiştir” dediğinde donup kalmıştım. İnanamıyordum! Bu benim projemdi. Sevinçten ayağa kalktığımda Kuzey de bana ayak uydurmuştu. O kadar mutluydum ki Kuzey’e sıkıca sarılıp

“Projem kabul edildi” diye ardı ardına sevinçle tekrarlıyordum. Bir yanımda üzgündü çünkü bu şirketten ayrılma zamanım gelmişti.

Tüm gözler Kuzey’le bana çevrildi. Flaşlar patlamaya başlamıştı; herkes beni tebrik etmek için elini uzatıyordu. Bir süre tebrikleri kabul ettikten sonra Fabian benden projemi basına tanıtmamı istedi. Odukça heyecanlıydım. Fabian sözleri ve bakışlarıyla bana cesaret vermişti. Kuzey’e döndüm, Fabian’ın bana yakın davranmasından rahatsız olduğu belli oluyordu. Az önceki sevincinin kızgınlığa dönüştüğünü açıkça görebiliyordum.

Normalde sunumu önce şirkete yapmam gerekiyordu. Ancak Kuzey projem kabul edildiğinde basın önünde sunum yapacağım için şirkette sunum yapmama gerek görmemişti. Bu bana güveninin bir işaretiydi. Kendisi için de sürpriz olmasını istemişti. Tabi bunu diğer ortaklara kabul ettirmek için bayağı dil dökmüştü. Şimdi kazandığım projemle güvenini boş çıkarmamıştım.

Heyecanla projemin tanıtılacağı dev perdenin önüne geçip kendimi tanıttıktan sonra projeyi anlatmaya başladım.

“Ülkemiz yedi coğrafi bölgeden oluşmaktadır. Her bölgenin kendine has bitki örtüsü, havası, suyu, kültürel özellikleri vardır. İnsanlar işsizlik, doğal koşullar gibi çeşitli nedenlerden dolayı bu yerlerden göçmüş, büyük şehirlerde hayat kurmaya çalışmıştır. Çoğu insan maddi imkânsızlıktan dolayı memleketlerine gidemiyor, kendi topraklarına hasret kalıyor. Öyle bir şey yapayım ki insanlar memleketine gidemese bile en azından özlemlerini giderebilsinler diye düşündüm. İstanbul'a bir iki saat uzaklıkta olan Şile'de yapacağımız yedi bölgeye has otantik evler. Bu evler tamamen doğal ve yerel malzemelerden yapılacaktır. Bu tatil köyünde bölgeye ait yöresel yemekler dâhil her şey olacak. Orası sadece tatil köyü değil, bölgelerimizdeki insanların birbirlerini daha iyi tanımasına katkıda bulunacaktır. Doğusu, batısı, kuzeyi ve güneyi ile bir bütün olacak. Özellikle son dönemdeki acı olaylardan sonra, ülkemizin bir bütün olduğunu gösteren bir proje olacak bu. Ayrıca buraya gelen insanlar yerel kültürlere ait hediyelik eşyalar, yöresel gıdalar satın alabilecek. Böylece ekonomik hareketlilik de sağlayacak. İnsanlar günü birlik olarak da buraya gidip gelebilecekler. O yüzden maddi olarak insanlar zorlanmayacak” dedikten sonra konuşmayı bitirip Fabian'ın yanına geçip oturdum. Salondan alkış sesleri yükseldiğinde mutluluğuma diyecek yoktu. Kuzey'de şirketin CEO'su olarak yanıma gelip oturmuştu. Herkes projeye ilgili akıllarına takıldıkları soruları soruyor, ben de kendimden emin bir edayla cevaplıyordum.

Bir gazeteci Fabian'a, “Bu projede etkilendiğiniz taraf nedir?” diye sordu.

“Ben en çok doğallıktan etkilendim. Bu projede her şey doğal malzeme kullanılarak yapılacaktır. Burası şehrin kasvetli havasında kaçmak için iyi bir yer; bir taraf yeşil, bir taraf mavi. Her gelen kendini evinde

hissedecek. Buraya herkes gelebilecek. Ve insanları bir araya toplayan bir kültür zemini oluşturulacak. Böyle bir projenin bu kadar genç bir mimar tarafından düşünülmesi de etkilenenin diğer nedeni.” Gözlerindeki yaşlar mutluluktan akıyordu. Kuzey,

“Şirketimiz böyle bir mimara sahip olduğu için çok şanslı. Onunla gurur duyuyoruz” derken eskisi gibi sevgiyle ve gururla bana bakıyordu. Benim umduğum anlamda sevmese de en azından onun için önemliydim. Basın toplantısı bitince hep birlikte şirkete geçtik. Diğer ortakların da dâhil olduğu bir toplantı yapmak üzere bir araya gelmiştik. Fabian bu akşam İtalya’ya döneceğini ve projeden sorumlu olarak tüm yetkilerini bana verdiğini söylemişti. Benim aracılığım ile bu işi İtalya’dan yürütecek, zaman zaman gelip kontrol edecekti; gerekli durumlarda biz de İtalya’ya gidecektik. Bu yüzden Fabian İtalya’ya proje boyunca rahat gidip gelmemiz için resmî işleri bir an önce halletmemizi söyledi. Başta vize işlemleri. Ortaklar projenin sorumluluğunun bende olması konusunda biraz tereddüt etse de Kuzey’in de desteğiyle kabul etmişlerdi. Bu çok büyük bir sorumluluktı. İyi mi kötü mü bilmiyordum ama Kuzey sözleşmeyi yırtsa da bu projeden dolayı sık sık bir araya gelecektik. Fabian şirketten ayrılınca herkes işinin başına döndü. Kuzey’le toplantı odasında yalnız kaldığımızda Kuzey’in yüzü düşünceli bir hal almıştı.

“Dilara biliyorsun tüm gazeteler senden bahsediyor. Muhtemelen ailen benim yanımda çalıştığını öğrenecek.”

Bu benim düşünmediğim bir ayrıntıydı. *Belki de artık ailemle yüzleşmenin zamanı gelmiştir* diye düşündüm. Sonsuza kadar ailemden saklanamazdım. Onlar için yok olsam da onlar benim ailemdi. Yüzümün asıldığını gören Kuzey, «Üzülme» diyerek bana sarıldığında ayaklarım yerden kesilirken bulutların üzerine yükselmişim. Üzerimdeki tüm ağırlığı kaldırmış, hafıflemişim. Uzun zaman sonra ilk kez huzuru Kuzey’in kollarında hissetmişim. Biraz kalbinde yerim olduğunu bilseydim ona *seni seviyorum, hep sevdim* derdim ama yapamazdım. Henüz değil... Önce onun benim için hissettiklerinden emin olmalıydım.

ğini görebiliyordum. Eminim Baran'ın önemli işi gözüne kestirdiği kıızı yatağa atmaya çalışmaktı. Okulda da böyleydi, yıllar geçti hâlâ değişmedi.

“Peki, Dilara bu şirkette nasıl çalışmaya başladı?”

“Görüşme için odaya girdiğinde beni beklemiyordu. Bir anda beni karşısında görünce şaşırmış, ne yapacağını bilememişti. Ben de bu yüzden başlarda onu tanımamış gibi davrandım. Adı gibi kendisi de farklı gözüküyordu. Görüşmeyi tamamladıktan sonra kaçmasına mani olayım diye bizim projeler için mimarlara imzalattığımız özel sözleşmeyi imzalattım. Sözleşmeyi okumadan imzaladı. Proje ortak olduğu için bizim şirkette işe başlamak zorunda kaldı” dedi bir çırpıda.

“Hani şu yüklü tazminat olan sözleşme mi?”

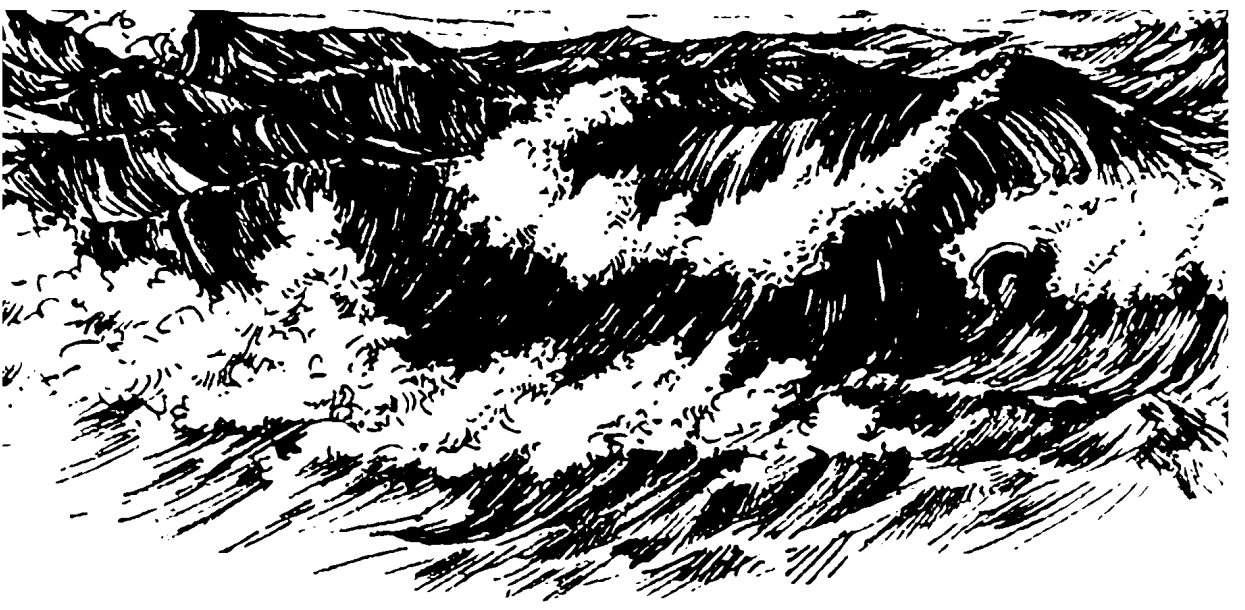
“Evet” derken benden gözlerini suçlu gibi kaçırmıştı.

“Aslında böyle bir şeyi yaptığın için sana kızmalıyım ama artık bir yere gidemeyeceğine seviniyorum. Peki sen bu gazetedeki haberler için ne düşünüyorsun?”

“Bu konuda konuşmamayı tercih ederim. Bora. Ama kardeşinle barıştığın için sevindiğimi söylemeden geçmeyeceğim” derken aklı başka diyarlarda gibiydi. Bu haberlerin canını sıktığını yüz ifadesinin keskinliğinden anlamıştım. Kuzey, Dilara'ya her zaman çok değer verirdi. Belki daha fazlası vardı ama beni karşısına alıp bunu asla söylemeyeceğini iyi biliyordum. Hele de geçmişte söylediği aşkımdan öleceğimi bilsem yine de sessiz kalırdım sözlerinden sonra asla böyle bir şey istese de yapmaya cesaret edemezdi. Bazı şeyleri göremeyecek kadar kör olduğum için asıl kendime kızmalıyım. Hatamı telafi edip ona cesaret verebilirdim. Dilara yıllar önce ona sığınmak istemiş, onu öpmüştü. Belki de Dilara da ona karşı boş değildi.

“Kuzey, Dilara için ne hissediyorsun?” Kuzey benden böyle bir soru beklemediği için oldukça şaşırmış gözüküyordu. “Hadi, yapma, ona o sözleşmeyi imzalattığına göre gitmesini sadece benim için engellemedin, öyle değil mi? Eminim bu haberler benden çok senin canını yakmıştır.”

“Bu mesele hakkında konuşmak istemiyorum dediğimi hatırlıyorum” deyip kestirip attı. Sanırım aralarında bilmediğim bir şeyler vardı.

PERDE ARKASI

Kuzey’le çalışmaya başladığımdan itibaren başlayan uykusuz gecelerime dün gece bir yenisini daha eklemiştim. Uyuyamayınca erkenden kalkıp şirkete gittim. Şirkette herkes bana tuhaf bir şekilde bakıyor, aralarında fısıldaşıyorlardı. Bu duruma pek anlam veremesem de bir şey sormadan sessizce odama doğru yol aldım. Projeyi yürütme görevi bana verildiği için işten ayrılma gibi bir şey söz konusu değildi. Ben de artık buradan ayrılmak istemiyordum. Kuzey’le aramızdaki buzların artık eridiğini hissediyordum. Belki geçmişte ona davranışlarımın sebebini anlatıp ondan özür bile dileyebilirdim. Son günlerde iyi geçinmemiz projemin kabul edilmesiyle daha da pekişmişti. Merdivenlerden çıkıp odamın kilitli kapısını açıp içeri girdim. Artık eskisinden daha dikkatli olmam gerektiği için odamın kapısını kilitlemiştim. Projemin çalınmasını istemiyordum. Kuzey de bu konuya çok önem veriyordu, şirketin güvenliğini arttırmıştı. Çekmecedan proje dosyasını çıkardım. Bir süre projeye göz gezdirdikten sonra Kuzey’le görüşmek için odasının önüne geldim.

“Naz, Kuzey Bey içerde mi?”

“İçerde ama çok sinirli, kimseyi görmek istemiyor. Kesin emir verdi.” *Dün çok iyiydi. Neden bu durumda olabilir* diye merak etmiştim.

“Ben yine de onu görmek istiyorum.” Naz,

“Geldiğini haber vereyim ama seni görmek isteyeceğini pek zannetmiyorum. Benim bile içeri girmemi yasakladı” dediğinde ıyice meraklanmışım. Üstelik projeye ilgili birkaç ayrıntıyı konuşmam gerekiyordu.

“Benim yüzümden azar işitme. Söylesen bile beni kabul etmeyecebilir. O yüzden bana kızma riskini göze alıyorum” dedikten sonra kapısının önünde durup biraz bekledim. İçeri girip girmemekte karasız olsam da derin bir nefes alıp kapıyı tıklattıktan sonra korkak adımlarla içeri girdim. *Korkak* diyorum çünkü Kuzey’in sinirinden birçok kez nasibimi almıştım. İçeri adım atar atmaz, «Sana demedim mi kimseyle görüşmek istemiyorum, işinden mi olmak istiyorsun?» dedi Kuzey oldukça sert ve öfkeli bir sesle.

Arkası dönük olduğu için benim Naz olduğumu düşünmüştü. Onun bu kızgın hali beni biraz ürkütse de artık geri dönemezdim.

“Özür dilerim, Naz... Kimseyi görmek istemediğini söyledi ama ben yine de gelmek istedim.” Kuzey koltukla beraber bana doğru döndü. Göz göze geldiğimizde gözlerinden öfke ve kızgınlık fişkırıyordu. Uzun zamandır onu böyle görmemiştim. Dört yıl önce gözlerinde hayal kırıklığı varken şimdi bana nefret dolu gözlerle bakıyordu. Yerinden kalkarak hızlıca yanıma geldi. Kollarımdan sıkıca kavradı. Hâlâ bu halinin nedenini anlayamamıştım. Kollarımdan o kadar sıkıyordu ki canım yanıyordu.

“Canımı yakıyorsun” dedim acı çektiğimi belli edercesine. Ancak Kuzey bunu umursamıyordu.

“Bırak beni, nedir bu dengesiz halin. Son on günde ne değişti?” Hâlâ cevap vermediği gibi öfkeli bakışlarını üzerimde gezdirmeye devam ediyordu.

“Benden bu kadar çok kurtulmak istediğini bilmiyordum.” Kaşlarım çatıldı. Ne demek istiyordu.

“Anlamadım, senden neden kurtulmak isteyeyim ki?”

“Projen kabul edilirse sözleşmeyi yırtacağımı söylemiştim. Kızgınlıkla o sözleri söylesem de projeyi kabul ettirmek için bu kadar ileri gideceğin bir an olsun aklıma gelmemişti.” Kuzey ateş püskürüyordu ama hâlâ ne demek istediği konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

İyice gerilmiştim. Bu da ses tonuma yansımıştı. «Dengesizsin sen, Kuzey! Bana bağırıp çağırana kadar neden bahsettiğini söylesen de rahatlasan. Ne dediğini anlamıyorum. Yeter artık, çıldırmak üzereyim.» O kadar yüksek sesle bağırıyordum ki sesimin tüm şirkette duyulduğundan şüphem yoktu. Gerçi şirket çalışanları bizim kavgalarımıza alışık.

Kuzey beni bırakarak hızlı adımlarla masasının yanına gitti. Masadaki her şeyi elleriyle yere fırlattığında dizlerim titremeye başlamıştı. Yere eğilip gazeteyi alarak yüzüme fırlattı. Gazete göğsüme sertçe çarpmıştı. “Bak şuna” dedi emredercesine. Yaptığı bu hareket kalbimi kırıp bin bir parçaya ayırsa da eğilip gazeteyi yerden aldım. Gazetede,

“PROJENİN PERDE ARKASI” başlığı altında Fabian’la benim oteldeki görüntülerimiz ve ona rehberlik ederken çekilmiş birkaç fotoğrafımız ve çirkin, iftira dolu bir yazı vardı:

“Geçtiğimiz günlerde tatil köyü projesi için Türkiye’ye gelen Fabian Corilli ülkemizin önde gelen inşaat şirketlerinden Özalp İnşaatın mimarı Hayal Akman’ın projesinden, doğal oluşundan çok etkilendiği için kabul ettiğini açıklamıştı. Bu görüntülerden anlaşıldığı gibi etkilendiği sadece proje değil, mimarın kendisi de. Hayal Akman’la Fabien Corilli fotoğraflardan da gördüğünüz gibi otelde samimi görüntüler vermiş, ertesi sabah otelden beraber ayrılmışlar” yazıyordu. Okuduklarımla donup kalmıştım. Kuzey’in neden böyle davrandığı artık açıklık kazanmıştı. *Tarih tekerrürden ibarettir* sözünün ne demek olduğunu şimdi çok iyi anlıyordum. Fotoğraflara bakınca Fabian’la öpüşüyor gibi gözüküyorduk. Sabah beni arabasıyla eve bıraktığı görüntüler de vardı. Kuzey medeni gibi benden bir açıklama isteyeceğine bu üçüncü sınıf magazin haberine inanıyordu. Tüm mutluluğum yine yıllar sonra yerle bir olmuştu. Güzel günlerim sona ermiş, Kuzey’le aramızın düzeleceği hayal olmuştu. Geçmişte olduğu gibi bu sefer kendimi savunmak için dil dökmeyecektim. O beni dinlemeden yargılamış, çoktan kararını vermişti. Bu saatten sonra ne düşündüğünün önemi de yoktu.

“Bir şey demediğine göre bu yazılanları kabul ediyorsun, kimsenin haberi olmayacağını mı zannettin?” dedi hesap sorarcasına.

“İstediğinize inanabilirsiniz, Kuzey Bey!” dedim ve resmî bir dille devam ettim: “Size hiçbir şekilde açıklama borçlu değilim. Siz zaten bu projeyi almam için her şeyi yapabileceğimi ima etmemiş miydiniz?

Sorun ne? Kimsiniz? Benim neyimsiniz ki hesap soruyorsunuz. Abim mi? Babam mı? Kocam mı?” diye ben de ona avazım çıktığı kadar bağırmaya başladığımda. “Belki bir zamanlar...” Sözüünü tamamlamadan sustu. Bir süre gözlerime hayal kırıklığıyla baktı.

“Bana bak, ufaklık; ne yaptığın umurumda değil, şirketimin bir adı ve unvanı var. Senin yüzünden şirketimin böyle bir skandala karışıp imajının sarsılmasına izin veremem.” Tabi ya! Nasıl düşünememiştim. Özalp ailesi için her zaman imaj ve insanların ne düşündüğü önemliydi. Acı içinde gülümsedim.

“Yıllar önce bana yardım etmek için benimle evlenmek istediğini söylediğinde aklın neredeydi? Sonuçta adı çıkmış bir kızdım. Bana dua etmelisin ki seninle evlenmek gibi bir aptallık etmedim. Sonra nasıl beni karın olarak insanların içine çıkaracaktın. Bu imajın için hiç iyi olmazdı” deyip geçmişi yüzüne çarptım.

Sesini iyice yükselterek, “Konuyu saptırma! O zaman söylediklerimde samimiydim ama beni kullanıp eğlendiğini söyleyen sendin” dedi.

“Tüm bunları bildiğin halde neden beni hâlâ yanında tutuyorsun! Söz verdiğin gibi yırt sözleşmeyi, olsun bitsin. Zaten imzaladığımız proje için sürekli burada olmama gerek yok. Kendime bir ofis açıp işlerimi oradan da yürütebilirim.”

“Sen çoktan her şeyi planlamışsın, onunla yatmanın karşılığı olarak sana ofis mi satın aldı?” Söylediklerine pişman olduğunu gözlerinde görsem de geri dönüşü yoktu. O an beynimden vurulmuşa döndüm. Allah’ım! Âşık olduğum adamın söylediği son sözler ok gibi kalbimi delip geçmiş, sonsuza kadar kalbimde kapanmayacak bir yara açmıştı. Onun karşısında daha aciz duruma düşmemek için gözyaşlarımı akması için var gücümle geri itmeye çalıştım.

Kızgın ve kırgındım. Yüreğimde onun yüzünden kopan fırtınalara bir tane daha eklenmişti. O kızgınlıkla birkaç adımda yanına giderek yüzüne sert bir tokat atmış, “Evet!” diye haykırdıktan sonra ardıma bile bakmadan kapıyı vurup çıkmıştım. Artık ne Kuzey, ne bu iş umurumdaydı. Kulaklarımda Kuzey’in sözleri yankılanırken akıttığım her damla gözyaşım çaresizliğimi, acizliğimi gösteriyordu. Buralardan kaçıp gitmek her şeyi, herkesi ardımda bırakmak istiyordum. Bundan

daha ne kötü olabilir diye düşünürken merdivenlerin bitiminde biryle çarpıştım. Çarptığım adamdan burnuma gelen odunsu parfüm kokusu bana abimi hatırlatmıştı. Yıllar önce bana yaptıkları aklıma gelince şu an en son görmek istediğim kişinin abim olmasaydı.

Bora'dan...

Altı ay sonra İstanbul'dayım. Kendi memleketimin yerini tutmasa da İstanbul'u seviyordum. Kuzey'i görmeyeli aylar olmuştu. Onunla sohbet edip zaman geçirmeyi özlemiştim.

Telefonda bile konuşmayalı belki de bir ay olmuştu. Son günlerde de kendi derdime o kadar düşmüştüm ki gözüm kimseyi görmüyordu. Ne zaman İstanbul'a gelsem kardeşimle İstanbul'da geçirdiğim güzel zamanlar geliyordu. Kardeşim şimdi yanımda olabilirdi. Yine beraber İstanbul'un altını üstüne getirebilir, mezuniyetini kutlayabilirdik. Sevincini bizden uzak, tek başına yaşamıştı. Kendimi asla affetmeyecektim. En mutlu gününde kardeşimin yanında olamamıştım.

Kuzey'i görmeye gitmeden önce bir şeyler atıştırıp bugünün haberlerini öğrenmek için gazete aldım. Bankta oturmuş sayfaları çevirirken,

"PROJENİN PERDE ARKASI" adı altındaki bir yazı ve fotoğraf dikkatimi çekmişti. Yazılanlar sadece Özalp İnşaat'ın imajını zedelemek için uydurulmuştu. Başarısını kıskanıyorlardı. Benim ilgilendiğim yazının altındaki fotoğrafı. Bu kız... Dilara'ya benziyordu. Kardeşimi özlediğim için belki de bana oyun oynuyordu. Bir süre daha dikkatle fotoğrafa baktım, *bu kız Dilara'dan başkası olamaz* diye düşünsem de...

Fabian'la olan kızın kaşları, saçları sapsarı olduğu için Dilara olduğuna emin olamıyordum. Bu kız Dilara olsaydı Kuzey bana muhakkak söylerdi. Kardeşimi ne kadar çok özlediğimi ona defalarca söylemiştim. Hemen yerinden doğrulup bulduğum ilk taksiyle şirkete doğru yol aldım. Şirkete yaklaşırken iyice gerilmeye başlamıştım. Zaman zaman gözüm ekimdeki gazetede mimarın ismine takılıyordu. Hayal Akman yazıyordu. Bu onun Dilara olduğuna şüphe etmeme sebep oluyordu.

Şirkete geldiğimde heyecan içindeydim. Danışmadaki görevliye geldiğimi Kuzey'e haber vermelerini istedim. "Kuzey Bey sizi bekliyor." Danışmadan ayrılıp merdivenlere yöneldiğimde bir kızın merdivenlerden ağlayarak indiği gözüme takıldı. Bu gazetede ki Dilara olduğunu düşündüğüm kızdı. Bir süre durup merdivenlerden inmesini bekledim. Kız ağlıyordu. Önüne bile bakmadan hızlıca yürüdüğünden bana çarpması için bilerek önünde durdum. Ağlamaktan burnunun ucunu görece k duruma değildi; planladığım gibi bana çarpmıştı

«Özür dilerim, ben dikkatsizim.» Sözleri ağlayışlarının arasından zar zor duyuluyordu.

“Önemli değil, daha dikkatli olmalısınız, küçük hanım. «

Başını ani bir hareketle yukarı kaldırdığında göz göze geldik. İki-miz için de sanki zaman durmuştu. Ne ben, ne o hiçbir şey diyemediği için bir süre birbirimizin gözlerinin içine derin derin bakmakla yetindik. Sanki güzel bir rüyadaydım, konuşsam uyanacaktım. Ama rüya değildi, karşımdaki yıllardır görmediğim kardeşimdi. Elimi uzatıp dokunacak kadar yakınımda bana ağlamaktan kızarmış gözleriyle bakıyordu. Artık şüphelerim tamamen ortadan kalkmıştı. Belki de tanınmak için başka isim kullanıyordu. Onu ne kadar çok özlediğimi, onu gördüğümde çok daha iyi anladım.

Eskiden olduğu gibi ona sınıksıkı sarılmak istiyordum ama buna izin verir miydi? Belki de gazetelerdeki haber yüzünden ağlıyordu. Bir süre sonra gözlerinin elimdeki gazeteye kaydığını fark ettim. Geçmişteki gibi ondan hesap soracağımı zannettiği için olsa gerek, yanımdan hızlıca geçip şirketin çıkışına doğru yol aldı. Bu sefer gitmesine izin veremezdim. Hızlıca peşinden gittim. Kolundan yakalayıp onu zorla da olsa durdurdum. Orada bulunan çalışanlar bize bakarken neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Ne oldu! Neden kolumu bırakmıyorsun? Gazete elinde olduğuna göre yıllar önce yaptığın gibi bana hesap sormaya mı geldin?” dedi hıçkırıklarının arasından.

“Hayır, dinle beni” derken Dilara nefes almadan konuşmaya devam ediyordu.

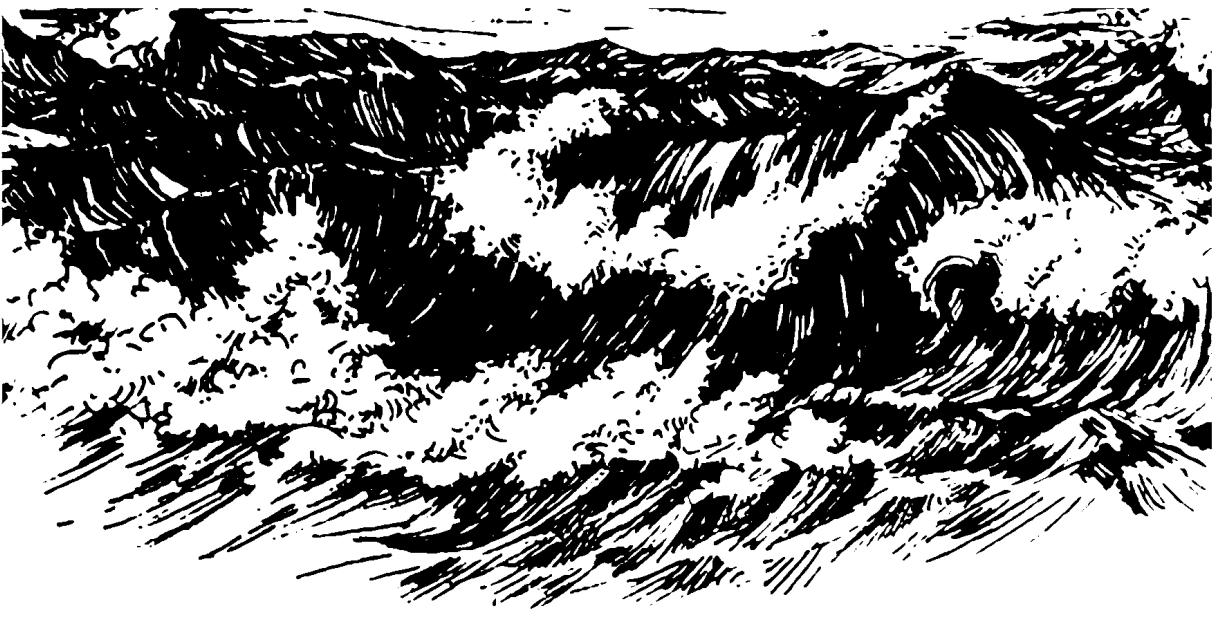
“Eskiden olduğu gibi benden utanmana gerek yok! *Ne derler* diye düşünmen gerekmez, kimsenin abim olduğu aklına bile gelmez. Babam *senin ailen yok* deyip beni kapı dışarı ettiğinde adımları soyadımı, her şeyimi değiştirdim. İçin rahat olsun.” Neler söylüyordu böyle? Yıllardır biriktirdiklerini bir çırpıda üzerine püskürmüştü. Şimdi kardeşimin içinde ne büyük fırtınalar koptuğunu anlıyordum. Yüzünü ellerimin arasına aldım.

“Dilara bu sensin. Tek istediğim gazetede ismini gördüğüm, sevdiğim, özlediğim, kardeşime benzeyen Hayal Akman’ı görmektir” diyebilirdim. Dilara’ya söylediğim sözler onu şaşırtmış olsa gerek, suspus olmuş bana boş gözlerle bakmaya başlamıştı. Ona kötü davrandığım için benden böyle bir davranış beklemiyordu.

Bir kızın, “Hayal” diye seslendiğini duymamla bakışlarımı kapıya çevirdim. Esmer, siyah saçlı, orta boylu, oldukça sade giyimli bir kız bize doğru sinirli ve hızlı adımlarla yaklaşıyordu. “Hey, sen, oradaki.. Çek ellerini kuzenimin üstünden” diye bağırmaya başlamıştı. Bu halamım üvey kızı olmalıydı. İtiraf etmeliyim ki çok güzel bir kızdı ama bu kızı sinirlendirmemek gerektiği hissine kapıldım. Ne yapacağı belli değil gibi duruyordu. Yanımıza geldiğinde Dilara’nın kolundan tutarak onu benden uzaklaştırmaya çalıştı. Ancak benim kardeşimi bırakmak gibi bir niyetim yoktu. “Sağır mısın, duymadın mı dediğimi? Bırak kuzenimi!”

“Ben bu kızın abisiyim. Ona nasıl davranacağımı senden öğrenecek değilim.”

“Kardeşini zorla doktora götürmeye kalkan o taş kafalı, odun sensin demek” dedikten sonra küçümseyen bakışlarını üzerimde gezdirmeye başladı. Söyledikleri beni kızdırdığı halde gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Bir yandan da haklı olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Bu kız aynı anda bir sürü hissi birden bana yaşatmıştı. Hiçbir kız bugüne kadar benimle böyle konuşmaya cesaret etmemişti. Sanırım bu kızla çok işim vardı.

BENİ AFFET

Bora'dan...

Küçümser bakışlarıyla beni süzen, aynı anda birçok duyguyu birden yaşatan bu zeytin gözlü, asi kızla çok işim varmış gibi gözükiyordu. Yıllardır yurt dışında Dilara'yla beraberlerdi; o yüzden bildiklerine şaşırmamalıyım. Söyledikleri doğrudu, ne yaparsa yapsın kardeşimi böyle gurur kırıcı bir şeye zorlamamalıyım.

Dilara ağlamayı kesmiş Eylül'e ve bana şaşkın şaşkın bakmaya başlamıştı. Benim çoktan sinirlenip ortalığı dağıtmamı beklediği için bu duruma şaşırması normaldi. Dilara'nın benden korkup kaçmasına izin veremezdim. Bu kez aynı hataya düşmeyecektim. Yine de bu kızın söylediklerinin altında da kalamazdım.

"Sen de şu halamın kızı Eylül olmalısın. Hiç ona benzemiyorsun. Sanırım halam oğlunu doğurdu diye seni de ona bonus olarak verdiler." Sözlerimle Eylül iyice sinirlenmiş, burnundan solurken küçümser bakışları yerini kızgınlığa bırakmıştı. Bu kıza kızgınlık gerçekten çok yakışıyordu. Bakışlarımı Eylül'den Dilara'ya kaydırduğımda Dilara, Eylül ve benim yarı kavga eder halimizi izliyordu. Bir süre sonra gülmeye başlamıştı. O kadar çok gülmüştü ki didişmeyi bırakıp Eylül ve ben Dilara'nın haline şaşkın şaşkın bakmaya başlamıştık. Onun böyle gülmesi normal değildi. Gazetedeki haberler, onunla karşılaşmamız sanırım onu biraz sarsmıştı.

“Dilara iyi misin?”

Dilara boş boş yüzüme bakarken gülüşü yerini ağlayışa bıraktı. Bu ani duygu değişimleri iyi gözükmediğinin bir kanıtıydı. Bir süre sonra yere çöküp ağlamaya devam etti. Zaman zaman gözlerim etrafa kaydığında şirketteki insanların meraklı bakışlarına maruz kaldığımızı fark ettim. Ama *her şey yolunda* der gibi bakışlarımı onlara çevirdim. Şirkette ki çalışanların çoğu Kuzey’le arkadaş olduğumuz için beni tanıyordu.

Dilara’yı oturduğu yerden ayağa kaldırıp ona sıkıca sarıldım. Tıpkı eski günlerde olduğu gibi... Biricik kardeşimi ne kadar da çok özlemiştim. Hasret ne kadar da yakıcı bir şeydi; ancak ona kavuştuğunda bunu anlıyorsun. Dilara göğsümde ağlarken Eylül beni şaşırtarak bu duruma müdahale etmemişti. O da ağlayıp içini boşaltmasının en iyisi olduğunu düşünmüş olmalıydı.

“Dilara lütfen bana bak.” Onu ağlarken görmek canımı çok yakıyordu. Erkek adam olarak ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Bir yandan da bu lafı söyleyenlere içimden sövüp saydırıyordum.

Kardeşıme kavuşmuşken doya doya ağlayamıyordum, şu hale bak! Dilara yavaşça başını kaldırdığında bakışlarımız kesişti. Benim gözlerimde özlem ve pişmanlık varken onun mavi gözleri hüznün, hayal kırıklığı, korku, özlem dâhil bir sürü duygu barındırıyordu. Evet, gözlerinde korku da görüyordum. Benden korkması şu an son istediğim şey bile değildi. O yüzden ona gazetedeki haberlerin umurumda olmadığını söylemek istiyorum.

“Dilara, gazetede ne yazdığı umurumda değil, doğru ya da yalan, sen benim her şeyimsin. Bu konuda bana bir şeyler açıklamayı beklemeyeceğim, sana yaşattıklarımın sonra böyle bir şeye hakkım yok. Keşke buna benzer şeyleri yıllar önce de söyleyip seni bağrıma bassaydım. Zamanı geri çeviremem ama şu an için bir şeyler yapabilirim. Çok pişmanım, affet beni.” Dilara duyduklarının doğruluğundan şüphe eder gibi bir hali vardı. Çünkü eskiden yaptığım gibi onu bir şeylere zorlamamış, ondan özür dilemiştim. Zaman zaman bakışlarım Eylül’e kayıyordu, ses çıkarmasa da ne yapacağımı anlamaya çalışıyordu.

“Affetmezsen anlarım, seni çok kırdım; ama inan çok pişmanım. Seni düşünmediğim bir günüm bile olmadı. O haberleri görmeden önce

seni bulmaya karar vermiştim” derken benimle konuşmasını umut ediyordum.

“Ne diyebilirim ki?!. Et tırnaktan ayrılmıyor. Kalbim hâlâ çok kırık olsa da seni affetmek istiyorum. Sana ihtiyacım var. Bir baba gibi sırtımı sana yaslamaya ihtiyacım var. Biliyorum, gözünde yıllar önce hata yaptım. Yıllar sonra da olsa beni bağrına bastığın için seni affettim” deyip hıçkırıklara boğuldu. Dilara’m kocaman yüreğiyle beni affetmişti. Beni affetmesini hiç beklemiyordum. Eylül bu durumdan pek hoşnut olmasa gerek, kollarını göğsünde bağlamış ve bana kızgın kızgın bakışlar sallıyordu.

“Abi seni affettim ama benden eskisi gibi olmayı da bekleme, üzgünüm.” Bu beni üzse de affetti ya, zamanla her şeyi yoluna koymak için elimden geleni yapacaktım. Üstelik bana tekrar *abi* demişti, benim için bundan güzel mutluluk yoktu.

Bu mutluluğum Eylül’ün araya girmesiyle sabote olmuştu. Eylül Dilara’yı kolundan tutup benden uzaklaştırdı.

“Oh ne güzel, kızı sen anlamadan dinlemeden suçla, kolundan tutup doktora götürmeye çalış, evden at, sonra da gel özür dile. O da seni affetsin! Affetme, Hayal, yürü gidiyoruz” deyip Eylül, Dilara’nın kolundan çekiştirmeye başladı. Bu kız çok oluyordu artık, sabrımı iyice zorlamaya başlamıştı.

“Bana bak, hala kızı!” dedim sert bir sesle. Sözümü tamamlamama fırsat vermeden... “Aman Allah korusun, iyi ki seninle bir kan bağım yok. Bu kıza yaptıklarını öğrendikten sonra böyle bir akrabam var, diye kesin intihar ederdim. Babanın, dedenin anneme yaptıklarını sen de Dilara’ya yaptın” dedi üstüne basa basa. O anki kızgınlıkla burnunun dibine kadar sokulmuş, üslubum daha sert bir hal almıştı.

“Bak adın Eylül müdür, Ekim midir nedir?!. Birincisi hata yaptım, doğru. Ama bu yüzden yıllardır pişmanlık çekiyorum. İkincisi kardeşimi ben kovmadım, eve geldiğimde çoktan gitmişti. Orada olsaydım asla gitmesine izin vermezdim.” Eylül başını yukarı kaldırarak zeytin gözlerini gözlerime dikti.

“İlk olarak belki gitmesine izin vermezdin fakat gözünde hep hata yapmış kardeşin olacak, ona eskisi gibi bakmayacaktın.” Bu dediğinde

de haklıydı. Belki de onu bağıma basabilmek için bu yıllara ihtiyacım vardı. “İkinci olarak da evde kalsaydı çoktan ailesinin davranışları yüzünden ölmüştü. Bak benimle geldi; ne güzel, koskoca mimar oldu, meslektaş olduk.” Bu kızla bu kadar yakın olmak iyi değildi. Çarpıkça gülmeye başladım. Bir yandan ellerimi cebime koyup başımı ona doğru iyice eğdim. O kadar yakındık ki sıcak nefesini tenimde hissedebiliyordum. Bu kadarı bile kanımı kaynatmaya yetmiş artmıştı. Daha fazla yakınlaştık alev alıp yanabilirdim.

“Yani *ben de mimarım* diyorsun. Kendini övmene gerek yok, kardeşim. İtalyanlara bile projesini kabul ettirdiğine göre senden daha iyi bir mimar” deyip dudaklarımı alayla kıvırdım. Eylül bir an duraksasa da gözleri çakmak çakmak parlamaya başlamıştı. O çakmak gözleriyle beni ateşe verebilirdi. Dikkatli olmakta her zaman fayda vardı.

“Abi, Eylül yeter, sanki az sorunum var. Bir de sizle uğraşmıyorum.” Dilara’nın ağlamaktan sesi çatallaşmıştı.

“Haklısın, özür dilerim ve bana tekrar abi dediğin için çok teşekkür ederim” dedikten sonra Eylül’ü bir kenara itip kardeşime sıkıca sarıldım. Bıraksam sanki ellerimin altından kayıp gidecek, bir daha bulamayacaktım.

Bir süre sonra Kuzey’in, “Bora” diye seslenmesiyle sesinin geldiği tarafa yöneldik. Kuzey patron edasıyla merdivenlerden inerken adımı adım bize yaklaşıyordu. Yanımıza geldiğinde önce ona gülümseyerek sarıldım. Ona yumruk atmamı beklediği için bu davranışıma biraz şaşırılmış gözüküyordu. Aslında yumruğun da sırası gelecekti. Önce sarılmamın sebebi onu altı aydır görmediğim içindi, dostumu özlemiştim.

Sonra da geri çekilip yüzüne öyle bir sert yumruk attım ki kendini yerde buldu. Güvenlik görevlileri etrafımıza toplanmıştı. “Her şey yolunda arkadaşlar, yerinize dönün.” Kuzey’in otoriter sesiyle güvenlik yerine dönmüş, meraklı gözler bize çevrilmişti.

“Bu yumruk hayatım boyunca sana attığım ikinci yumruktu. Kardeşimle ilgili yine benden bir şey sakladığın için. Ulan hani biz kardeştik? Kardeşimi ne kadar özlediğimi bildiğin halde neden bura da olduğunu bana söylemedin?” derken burnumdan solumaya başlamıştım. Ancak sakın olmalı, öfkemi kontrol altına almalıyım. Gözüm Dilara’ya kaydı. Kuzey’e yumruk atmam onu daha çok üzmişti.

“Yeter artık! Sizin aranızda kalmaktan bıktım. Ben gidiyorum ne haliniz varsa görün” dedikten sonra Dilara koşarak yanımızdan ayrıldı. Eylül de koşarak peşinden gittiğinden kardeşim açısından içim rahattı.

Kardeşimin Kuzey’e ne kadar değer verdiğini biliyordum. Eskiden de aramızda olan ufak tartışmalarda aramızı düzeltmek için bize bağırır çağırırdı. Sert bakışlarım yerde yatan Kuzey’e kaydı. Kuzey’in eli patlamış dudağına gitmiş, birkaç damla kanı elinin tersiyle silmişti. Kızgın olsam da Kuzey benim dostumdu. O yüzden yerden kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. Çarpık bir gülümsemeyle elimi tutmuş, yatığı yerden kalkmıştı. Lacivert takımına bulaşmış tozları eliyle silkeledikten sonra beraber odasına gittik.

Odanın savaş alanından farkı yoktu. Çalışma masasının üstünde olması gereken her şey yere saçılmıştı.

“Kuzey burada savaş mı çıktı?” Kuzey biraz duraksamıştı. Galiba zor bir soru sormuştum.

“Çalışanın biri kafamı fena halde bozdu. Sen boş ver, takılma bu yerdekilere” dedikten sonra birkaç adımda masasına geçip oturmuştu. Nedense içimden inanmak gelmiyordu. Ama dediği gibi yerdeki eşyalara da takılmamalıydım. Çünkü takılacak daha önemli bir konu vardı: Dilara. Kızgınlığımı üzerimden atamadığım için oturmak yerine odayı arşınlamaya başladım. İkimizin de ağzını bıçak açmıyordu. Kuzey’e sormam gereken o kadar çok şey vardı ama hangisinden başlayacağımı bilmiyordum.

“Bora otur, ne sormak istiyorsan sor. Kendine de, bana da işkence etme artık.”

Karşısındaki koltuğa geçerek oturdum. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Ama işe yaramıştı. Söyleyeceklerimi ardı ardına sıralamıştım. “İstanbul’a geliyorum. Sabah ilk yaptığım şeyi yapıp gazetelere bakıyorum, bir haber görüyorum. Ama beni ilgilendiren haberde yazanlar değil, haberin fotoğrafı. Neye uğradığımı şaşırdım önce, Dilara’mı özlediğim için aklım bana oyun oynuyor sandım. Haberi okuyunca insanlar çift yaratılmış sözünün ne kadar doğru olduğunu düşündüm. Ama içimden bir ses emin olmak için buraya gelmemi söyledi.” Zaman zaman bakışlarım Kuzey’e kayıyordu. Oldukça düşünceli bir hali vardı. Ağzını bıçak açmıyordu.

“Yıllardır özlemiyle kavrulduğum kardeşim, gözümün nuru, Dilara’m buradaydı. Adını değiştirmiş, saçını boyatmış fakat kır çiçeği kokusu ve deniz gözleri hâlâ aynıydı. O benim kardeşimdi, Kuzey! Yıllardır özlediğim, bulmak istediğim kardeşimdi. Üstelik aradığım kardeşim burnumun dibindeymiş, haberim yok. Sen bütün hislerimi bildiğin halde sessiz kaldın.

“Şimdi ben sana ne yapayım söyle?” dedim üstüne basa basa. Kuzey hâlâ sessizliğini bozmamıştı. Bu durum daha çok kızmama sebep oluyordu ama sakın olmalı, bu sefer fevri davranmamalıydım. Kuzey’den ses çıkmayınca konuşmaya devam ettim.

“Ondan geçmişteki davranışlarımdan ötürü özür diledim. Kardeşimin büyük bir kalbi var; beni affetti, biliyor musun? Ama eskisi gibi olamayacağımızı söyledi. Ne kadar üzülsem de her şeyi düzeltmek için elimden geleni yapacağım, Kuzey! Neden kardeşimin burada olduğunu senden değil de gazetelerden öğreniyorum. Yıllar önce yaptığın gibi yine neden benden kardeşimle ilgili bir şey sakladın.” Kuzey’in sessizlik oyunundan sıkılmışım.

“Çıldırma beni, Kuzey, konuş. Açıklama bekliyorum hemen!” dedim emredencesine. Kuzey boğazını temizleyip konuşmaya başladı.

“Dilara’ya size haber vermeyeceğime dair söz verdim. Zamanı gelince sizi görmeye geleceğini söyledi. *Ailemi görmeye hazır değilim* dedi, o yüzden sessiz kaldım.” Doğruyu söylediğinden emin olmak için gözlerinin içine baktım. Yalan söylemiyordu. Kardeşimi de düşüncesinden dolayı anlıyordum. Haklı olarak bize çok kırgın ve kızgındı.

“Çok değişmiş, duruşu, konuşması, görünüşü, hatta ismini bile değiştirmiş. Onu ne kadar üzdüğümüzü şimdi daha iyi anlıyorum. Bizimle tüm bağlarını koparmak istemiş. Mimar olup burada çalışmak en büyük hayaliydi. Gördüğüm kadarıyla da hayalini gerçekleştirmiş.

“Evet. Başardı. Onunla gurur duymalısın...”

“Peki burada nasıl çalışmaya başladı?” diyerek meraklı bakışlarımı Kuzey’in üzerinde gezdirdim.

“Onunla çalışmak sadece tesadüftü. Baran şirketi için mimar arıyordu. İş çıkınca mimarla görüşmeye ben gittim. Yemin ediyorum onu orada görmeyi beklemiyordum” dediğinde Kuzey’in yalan söylemedi-

karışmasam iyi olacaktı. Bu sefer aynı hataya düşmeyecektim. Dilara'yı seviyorsa benim karşısında değil, yanında olacağımı bilmeliydi. Ama önce bana, kardeşime aşkını itiraf etmesi gerekecekti.

“Beni boş ver, asıl gelme sebebini söylemeyecek misin, Bora?” Kuzey lafı çevirmeyi iyi biliyordu ve başarmıştı.

“Nasıl söyleyeceğim bilmiyorum dostum ama... “ Kuzey sözünü tamamlamama fırsat vermeden, “Aslında bir şeyler duydum ama sessiz kalmayı tercih ettim. Senin aramanı bekliyordum. Bankada çalışan arkadaşımız Kerim aradı, geçenlerde o söylemişti. Haber yok mu o şerefsizlerden” dediğinde şaşırdım ve bir süre sessiz kaldım.

“Maalesef yurt dışına kaçmışlar, yakalama emri var ama kim bilene zaman bulunur, belki de bulunmaz.”

“Ne kadar lazım?”

“Üç gün içinde 1 milyon dolar yatırmazsam banka her şeye el koyacak.”

“Çok fazla ama muhasebeyle bir görüşeyim, sana haber veririm Biz de projeye başlayacağız, biliyorsun.”

“Biliyorum. Sağ ol, dostum, kardeşim; sen olmazsan kime gıderdim hiç bilmiyorum.”

“Ölümüne kankayız, unutma” deyip önce kahkaha attı, ardından yerinden kalkıp yanıma gelerek bana sarılmıştı.

“Yumruk için özür dilememi bekliyorsan çok beklersin. Bir daha Dilara'yla ilgili benden bir şey saklamadan bu yumruğum aklına gelsin” derken sırtmış, sonra da yumruklarımızı tokuşturmuştuk. Kuzey varken kardeşimin yanına başkasını nasıl düşünebilmişim kendime kıızıyordum. Hayatım boyunca da kızacaktım.

SARI CİVCİV

Sevgili günlük,

Boğuluyorum, nefes alamıyorum. Yıllardır gördüğüm kâbuslarım bitmedi, bitmeyecek gibi. Neden her şey benim için bu kadar zor? Her şey yolunda, dediğim anda asılsız gazete haberleri yüzünden yine dibe çöktüm. Hayatımdaki tek iyi şey abimi görmektir. Abimi bana yaptığı her şeye rağmen çok özlemiştim. Odunsu kokusunu, bana sarılmasını, başımı okşamasını, sesini, hatta tartışmalarımızı bile özlemişim. Benden özür diledi, eski günlerde olduğu gibi beni yine kanatlarının altına aldı. Gözlerinde sevgi, şefkat, özlem ve pişmanlık vardı. Gazetelerde çıkan haberleri bile umursayıp hesap sormadı. Geçmişte yüreğimi yangın yerine çevirenlerden biri abim olsa da onu affetmiştim. Çünkü abime ihtiyacım vardı. Birine sırtımı yaslamaya, başımı okşamasına, bana kol kanat germesine ihtiyacım olduğu an karşıma çıkmıştı. Ama hemen eskisi gibi olamayız. Yıllar önce kalbimi parçalara ayırmıştı, söyledikleriyle kırdıklarını toparlasa da her zaman izlerini taşıyacaktım. O yüzden onu tamamiyle affetmek için her şeyi zamana bırakmak en iyisi diye düşünüyordum; ama abim yaptı yapacağını ve Kuzey'e yumruk attı. O zaman anladım ki bazı şeyler yıllar geçse de hiç değişmemiş. Şu an Fabian Coreli'nin teklifini kabul etmeyip Türkiye'ye dönmenin pişmanlığını yaşıyorum.

İki gün sonra...

İki gündür Şile'deydim. Bir tarafı yeşilliği, bir tarafı maviliği olan Şile bana Trabzon'u aratmıyordu. Yıllar önce Kuzey, abim ve ben Trabzon'un yayla evlerini andıran bu tatil köyünde kalmıştık. Küçük mstakil evleri, yürüyüş parkuru, spor alanı, açık ve kapalı yüzme havuzu. her türlü sosyal faaliyeti burada yapmak mümkündü. Havası doğasıyla cennetten bir köşeydi. Abim, Kuzey ve ben yakınlardaki bir at çiftliğine gidip ata binmiştik.

Yıllar önce...

İlk kez atları bu kadar yakından görüyordum. Kuzey doğum günümde Şile'ye at binmeye götüreceğine bana söz vermişti. Bugün sözünü tutmak için beni abimle birlikte at çiftliğine getirdiler. Çiftlik çok büyüktü ve beyaz boyanmış ahşap çitlerle çevrili alanda her cinsten at bulmak mümkündü. Ben en çok beyaz atları seviyordum. Tıpkı masallardaki gibi beyaz atlı bir prensin hayatıma gireceğine, herkesle mücadele edip beni ne pahasına olursa olsun bulacağına, herkesten koruyacağına inanırdım. Benim yaşındaki her genç kızın buna benzer hayalleri vardır. Çiftlikte önce karnımızı doyurduk, sonra da giyinme bölümüne gidip üzerimize binici kıyafetlerini giydik. Abimle Kuzey daha önce defalarca buraya at binmeye geldikleri için oldukça tecrübelilerdi. Ben atları ne kadar sevsem de korkuyordum. Çünkü atları ilk kez bu kadar yakından görüyordum. Televizyondaki gibi küçük değil, kocamanlardı. Abim kahverengi Arap atına, Kuzey de beyaz İngiliz atına binmişti. Yanıma gelirken ben sadece onları hayran hayran izlemekle yetiniyordum. Kuzey atın üzerinde omuzlarına kadar uzanan siyah saçları, gülünce derin çukurları andıran gamzeleri, kalın siyah kaşlarıyla hayallerimdeki beyaz atlı prensimdi. Kuzey atla yanıma geldikten sonra attan inerek elini uzatmış, kibarca da reverans yapmıştı. Bir İngiliz asilzadesi gibi davranıyordu. "Leydim bana sizinle ata binmeyi bahşeder misiniz?" dediğinde elimi uzattım. Ama heyecandan ölmek üzereydim. İlk kez Kuzey elimi tutmayacak olsa da farklı duygular içindeydim.

Kuzey elimi tutup üzerine tüy kadar hafif bir buse kondurduğunda tüm konuşma yetimi kaybetmiştim. Kalbim hızlanmaya başlamıştı, midede kelekler uçuşuyordu.

Bu büyülü an abimin atının üzerinde kahkaha atarak yanımıza gelmesiyle sona erdi. Elimi hemen Kuzey'in elinden çektim.

"O abisiyle binecek" derken abim attan inerek birkaç adımda yanımıza gelmişti. Büyülü anlarımı bozduğu ve halimize güldüğü için abime kızgındım; o yüzden Kuzey'e dönüp kibarca, "Elbette, Lordum, sizinle beyaz atınıza binip bu güzel cenneti dolaşmak benim için bir onurdur" deyip dizlerimi kibarca büktüm. Kuzey yüzüne çok yakıştığı gülümsemesini kondurdu. Anlaşılan onunla ata bineceğim için mutlu olmuştu. Abim onunla ata binmeyeceğim için homurdandı.

Kuzey'le birkaç adımda atın yanına geldik. Ne olduğunu anlayamadan kendimi Kuzey'in kucağında bulduğumda ağzımdan küçük bir çığlık fırar etmişti. Fakat kucağında oldukça mutlu ve rahattım; içim kıpır kıpırdı.

Daldığım rüyadan Kuzey'in, "Dilara sen ne zaman bu kadar büyüdüñ?" sorusu ile uyandım. İnanamıyordum, sonunda Kuzey benim büyüdüğümü fark etmişti.

"Abimle doksan atmış doksan kızların peşine düştüğünüzden benim büyüdüğümü görmem için kucağına alman gerekti." Kahretsin! Şom ağzım yine lafını esirgememişti. Kuzey dudaklarını alayla kıvırdı.

"Sen benim kardeşim gibi olduğun için o kızlar gibi dikkatimi çekmediğinden olsa gerek" dediğinde sanki kalbim atmayı bırakmıştı. Kuzey aramıza görünmez bir duvar örmüştü. *Kardeşim gibi* demişti, onun gözünde Bora'nın kardeşi olmam canımı sıkıyordu.

Kuzey kucağından, beni atın üzerine bıraktı. Kendisi de arkama geçip oturmuştu. Beyaz uzun yeleli ismi Rüzgâr olan at ve üzerinde rüzgârın oğlu Kuzey. Beyaz atlı prensine kavuşmuş bir prenestim, ben masallardaki gibi... Hayal kurmak ne güzeldi.

Kuzey kulağıma eğilerek, «İyi misin?» dediğinde düşüncelerimden sıyrıldım. Bana bu kadar yakın olması iyi değildi, o yüzden cevap veremeyip sadece *hı hı* diyebildim.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. İlk kez Kuzey'le bu kadar yakındık. Kuzey atın dizginlerini tuttuğu zaman bana daha da yaklaştı. At yavaş yavaş hareket etmeye başlarken benim kalbimde atın hareketlerine sanki ritim tutmaya başlamıştı. At hızlandıkça kalbim de

hızlanmaya başlamıştı. Abim de arkadan bizi takip ediyordu. Bir süre düz çayırlarda dolaştıktan sonra at yorulduğu için durmak zorunda kaldık. At durmadan önce ani bir hareketle şaha kalkar gibi yapınca korkuyla Kuzey'e sarılmak zorunda kaldım. At durdu ama kalbim hâlâ dörtünela koşmaya devam ediyordu. Ben de içimden Kuzey'in hızlı atan kalp atışlarını duymaması için dua ediyordum...

Şu an...

İlk kez Kuzey'in sıcaklığını beraber ata binerken ona sarıldığımda hissetmiştim. Henüz on beş yaşında çocuk sayılırdım. O zamanlar bu kalp çarpıntılarının adını koyamamıştım. Korku ya da heyecan diye kendimce geçiştirmiştim. Oysa yüreğime çoktan aşk tohumları ekilmişti. Gün gelip filiz vermiş, büyümüştü ama bazı şeylere ikimiz de geç kalmıştık.

Neden buradaydım? Neden Kuzey'in bana söylediği tüm şeylere rağmen onu hatırlatacak bu yere gelmiştim? Neden söylediği tüm ağır sözlere rağmen onu özliyordum? Neden güzel anılar aklıma gelince tüm kötü davranışlarını unutuyordum? Neden mutlu olamıyordum? Neden? Neden? Neden? Hayatımda cevaplanması gereken bir sürü "NEDEN?" sorusu vardı ama hiçbirinin cevabını bilmiyordum. Aslında kendimi kandırıyordum. Nedenlerimin cevabı onu hâlâ çok sevdiğimdi. Aşk aptallıkmiş derler ya, ben birinci aptaldım. Belki hatayı en başta yaptım. Babamın benden istediğini yapıp kaderimi razı gelmeliydim.

Buraya geldiğimden kimsenin haberi yoktu. Eylül peşimden geldiği zaman yalnız kalmak istediğimi söylemiştim. Sonra da eve gidip eşyalarımı toplayarak soluğu burada almıştım. Eylül, Kağan, Bora, halam sürekli aramışlardı. İyi olduğumu, yalnız kalmak istediğime dair mesaj atıp onları rahatlatmıştım. Benim için endişelenmelerini istemiyordum. Abim yarın gideceğine dair mesaj atmış, beni görmek istediğini yazmıştı. Aslında ben de onu gitmeden görmek istiyordum. Burada sonsuza kadar korkak gibi saklamazdım.

Odada oturmaktan sıkılıp biraz hava almak için dışarı çıktım. İstanbul'a dönmeden önce bir kez daha bu temiz havayı içime çekmek için biraz dolaşım. Hava kararmak üzereydi, acıkmaya da başlamıştım. Buraya geldiğim günden beri pek bir şey yemiyordum. Yine kan şekerim düşebilirdi, bu yüzden zorla da olsa bir şeyler yemek zorundaydım. Fakat önce odama gidip üzerimi değiştirsem iyi olacaktı. Üzerimde eşofmanlarım vardı. Odama geldiğimde çabucak üzerimi değiştirip kapıya yöneldim. Dışarı çıkacağım an kapı çalındı. Otel görevlisi olduğunu düşünüp kapıyı açmamla Kuzey'i karşımda gördüm. Kaşların çatılmıştı. Ne işi vardı burada? Beni nasıl bulabilmişti, bir türlü anlamıyordum.

"Neden geldin? Daha önemlisi, beni nasıl buldun?" Öfkeli sert sesim oldukça yüksek çıkıyordu. Kuzey sadece boş gözlerle bana bakmakla yetinmişti. Konuşmadığını görünce kapıyı yüzüne kapamaya çalıştım ama Kuzey'in güçlü kolları kapıyı kapatmamı engellemişti. Kapıdan zorla içeri girmiş, kapıyı sertçe kapattıktan sonra üzerime yürümeye başlamıştı. O geldikçe ben bir adım geri gidiyordum. Ne yaptığını bilmiyor gibi bir hali vardı. Gözleri kızarmıştı, üstelik alkol kokuyordu. Bu hali benim tedirgin olmama, hem de korkmama neden oluyordu. Kuzey'i daha önce hiç bu kadar sarhoş görmemiştim.

"Ne istiyorsun?" Kuzey sessizliğin yanında üzerime doğru yürümeye devam ediyordu. Sonunda odanın duvarıyla Kuzey arasında kaldım. Kuzey'in alkol kokan nefesi yüzüme çarpıyordu. Gözü dönmüş derler ya, öyle bir hali vardı. Bu hali beni daha çok korkutmaya başlamıştı. Bana o kadar yakındı ki burnuma gelen alkol kokusu midemi bulandırmıştı. Ani bir hareketle belimden kavrayıp beni kendine çekmiş, ne olduğunu anlayamadan dudaklarımı arsızca öpmeye başlamıştı. Put gibi kalmış, hareket edemiyordum. Yapabildiğim sadece dudaklarımı birbirine kenetlemektir. Kuzey ona karşılık vermediğim için iyice sinirlenmiş, dudağımı ısırılmıştı. Hissettiğim acıyla dudaklarımı araladığımda diliyle ağzımın içini talan etmeye başladı. Ağzıma gelen alkol tadı midemin altüst olmasına yetmişti. Ona karşılık vermeyerek var gücümle direnirken beni kucağına alıp yatağa doğru yöneldi. Ona karşı koyamayacak kadar güçsüz olduğum halde yine de direnmekten vazgeçmemiştim. Tıpkı yıllar önce Mert'in bana davrandığı gibi davranı-

yordu. Sırtım yatakla buluşunca Kuzey üzerimdeki yerini almış, arsız öpücüklerine yenisini eklemişti. Islak dudakları yanaklarıma, oradan da boynuma kayarken “karşı koyma” diye fısıldamıştı.

“Bırak beni, Kuzey, yalvarırım. Sarhoşsun, sen böyle biri değilsin, n’olur?” Vücudumda gezinen elleri gömleğimin düğmelerine gitmiş, tek tek açmaya başlamıştı. Omuzlarımdan çıkarmak için çekiştirirken iç çamaşırım gözüküyordu. Ellerimi kapatmak istercesine göğsüme götürmeye çalıştım ancak Kuzey’in güçlü elleri bunu yapmamı engellemişti.

“Neden?” Kuzey sağır ve dilsizdi, sanki söylediğim hiçbir şeyi duymuyordu. Direnecek gücüm kalmadığında kendimi onun ellerine bıraktım. Sadece, “Kuzey içinde benim için birazcık bir şey hissediyorsan lütfen yapma!” Diyebildim. Söylediklerimden sonra Kuzey bir an duraksamış, yüzüme dikkatlice bakmaya başlamıştı. O an gözlerindeki derin pişmanlığa şahit oldum. Ne yaptığının farkına varınca üzerimden hemen kalktı. Birkaç adımda pencerenin kenarına gidip boş gözlerle dışarı bakarken saçlarını çekiştiriyordu. Sinirlerim boşalmış, gözyaşlarına boğulmuştum. Tam olarak üzerimden çıkaramadığı gömleğimle önümü kapatıp titreyen ellerimle düğmelerimi iliklemeye başladım. Kuzey bana dönerek sert bakışlarını üzerime dikti.

“Bu benden kaçtığın içindi. Sakın bir daha bunu denemeye kalkma” derken işaret parmağını tehditkâr bir şekilde sallamayı ihmal etmemişti.

Yani bu yaptıkları sırf kaçtığım için miydi? Ceza vermek için mi böyle davranmıştı? Bir an yaptıklarının sarhoşluktan kaynaklandığını ve beni sevdiği için bıraktığını düşündüğümünden ne kadar aptaldım... Sinirle yerimden doğrulup avazım çıktığı bağırmaya başladım.

“Sen dengesiz, ruh hastasısin tekisin. Mert’ten daha kötüsün!” Hızlıca yanına gidip yüzüne var gücümle bir tokat attım. Eli yüzüne gitti. Çarpıkça gülümsedikten sonra kollarımdan sıkıca kavradı.

“Bir daha böyle bir şey yaparsan inan sana çok daha fazlasını yaparım!” diyerek tehditkâr sözlerine bir yenisini daha ekledi. Allah’ım! Çıldıracaktım; Kuzey’le aynı havayı solumaya daha fazla dayanamazdım. Bu bir kâbus olmalıydı. Kollarından kurtulup ardıma bile bakmadan odadan dışarı çıktım. Hava kararmış olduğu için nereye gittiğimi bilmeden koşarken bir yandan da akşam olanlar beynimde dolanıp duruyordu. Bir süre sonra yorulup acıktığım için halsizleşerek titremeye

başladım. Yüzümden boncuk boncuk terler dökülürken gözlerim karardı. En son duyduğum Kuzey'in bana seslenişiydi.

Gözlerimi yavaşça araladığımda bir hastane odasında olduğumu anlamam uzun sürmedi. Sabah olmuştu, sonbahar güneşinin ışıkları odamı aydınlatıyordu. Buraya nasıl gelmişim? Zihnimi toparladıkça dün akşamki kâbus dolu dakikalar film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmeye başlamıştı. Hâlâ olanlara bir anlam veremiyordum. En son Kuzey'in bana seslendiğini hatırlıyordum. Hissettiğim sıcaklıkla bakışlarım ellerime kaydı. Kuzey elimi sıkıca kavramış, sandalyede uyu-yakalmıştı. Haline bakılırsa sabaha kadar yanımda beklemişti. Diğer elimi yavaşça kaldırıp başına götürdüm. Siyah saçlarına dokunmak istesem de dün gece yaptıkları aklıma gelince vazgeçip elimi çektim. Neden bu hale gelmişti. Belki gazetelerdeki haberler onu bu hale getirdi. Öyle bile olsa, sevgilisi değildim; bana âşık da değildi. Kaçtığımı düşündüğü için bile bu şekilde davranması anlamsızdı. Bu kesinlikle benim tanıdığım, âşık olduğum Kuzey değildi. Belki de sarhoş olduğu için davranışlarının farkında değildi. Elimini yavaşça elinden çekmeye çalıştığımda Kuzey uyandı. Başını kaldırıp gözlerimin içine bakmaya başladı. Kuzey'in gözlerinin altındaki halkalar ve kızarıklık yorgun ve uykusuz olduğunu gösteriyordu. Sandalyeden kalkıp yatağın kenarına oturduğunda onunla ne konuşacağım diye düşünüyordum. Bir şeyler söylememi bekliyordu. Aklıma gelen ilk şeyi sordum.

“Saat kaç?”

“Ona geliyor”

“Nasılsın?” diye sorarken bakışlarını benden kaçırıyordu.

“Dalga mı geçiyorsun? Nasıl olmamı bekliyorsun?” Kuzey'i azarladım. Kuzey'e fazla sert çıkmıştım; dün akşamı düşününce bunu fazlasıyla hak ediyordu. Onun yüzüne baktığıma dua etmeliydi. Kuzey bu sert çıkışımı umursamadan, yumuşak bir sesle,

“Neden bana hipoglisemin olduğunu söylemedin?” dedi. Bu duruma üzülmediği Kuzey'in sesine yansımıştı.

“Önemli bir şey değil.”

“Nasıl değil, doktorla konuştum. Beslenmene dikkat etmezsen komaya girecek kadar kan şekerin düşebilirmiş. Ve seninki normal bir düşüklük değil. Bu yüzden ölebilirsin!” dedi. Kuzey’in az önceki yumuşak sesi bir anda öfkeli bir hal almıştı. Gözlerindeki endişeyi açıkça görebiliyordum. Yine de dün olanlar aklıma geldikçe ona kızgınlığım artıyordu.

“Benim için üzülyormuş, endişeleniyormuş gibi davranmaktan vazgeç” derken sesimi iyice yükselttim.

“Dilara ben yüreğimde taş taşıyorum, elbette senin için üzülüp endişeleniyorum.”

“Dün gece benim için ne kadar üzülüp endişelendiğini fazlasıyla gördüm.” Gözlerimin dolmasını engelleyememiştim.

“Ayrıca benim için üzölmene, endişelenmene ihtiyacım yok. Senin zaten bana olan hislerin her zaman üzölmek oldu, fazlası değil” dedikten sonra beyaz pikeyi yüzüme çekerek arkamı döndüm. Ağladığımı görmesini istemiyordum.

“Dilara bunları sonra konuşalım, abime haber verdim. Kuzeninle buraya geliyorlar.”

“Korkma, dün olanlardan abime bahsetmeyeceğim; arkadaş katili olsun istemiyorum” dedim boğuk sesimle.

“İsteddiğini yap, Dilara, abin de dâhil kimseden korkum yok. En kötü ihtimalle ölüüm ama iyi ihtimal, seninle evlenirim.” Sinirlerim iyice bozulduğu için gülmeye başladım. Pikeyi bir hışımle üzerimden attım. Kalkıp yatağın içine oturdum, derin bir nefes aldım.

“Geçmişte bana üzülüp yardım etmek için evlenmek istemiştin. Şimdi kendi yaptığın hatayı telafi etmek için mi evlenmek istiyorsun?” diye alayla sorduğumda yüzüme çarpık bir gülümseme kondurmayı ihmal etmedim.

“Sürekli bana seninle geçmişte neden evlenmek istediğimi hatırlatma, tamam mı? Hangi sebeple olursa olsun ben seninle bir hayat kurmayı seçtim, benimle oynayan sendin” derken kaşlarını iyice çatığı için yüzü sert bir ifadeye büründü. Dudaklarımı cevap vermek için aradım. Ancak fırsat kalmadan kapı açıldı.

Kağan, Eylül ve abim içeri girdi. Endişeli halleri yüzlerinden okunuyordu. Hızlıca yanıma ilk gelen abim oldu.

“Sarı civciv seni çok merak ettim” diyerek bana şefkatli kollarını açtıktan sonra küçükken yaptığı gibi saçlarımı karıştırıp yanıma oturdu.

“Hastalığınla yıllar boyunca uğraşırken kötü günlerinde yanında olup sana destek olamadığım için üzgünüm. Belki o zaman hasta olmazdın.” Abimin oldukça üzgün bir hali vardı.

“Abi bu senin hatan değil. Aslında eskiden beri var olan bir şeymiş ama teşhis dört yıl önce konuldu. Hatırlarsan zaman zaman okuldan eve geldiğimde kıtlıktan çıkmış gibi yemek yedim. İşte o zamanlarda kan şekerim düştüğü için böyle oluyormuşum. Bu kimsenin hatası değil. Hem sana hasta olduğumu kim söyledi?” dediğimde Eylül’le bakışlarımız kesişti. Kesin ona işkence çektirmek için Eylül söylemişti.

“Kuzey bu sabah arayıp nerede olduğunu söylediğinde halamdaydım. Kuzey’le konuşurken Eylül hastanede olduğunu duyunca neredeyse evi başıma yıkmak üzereydi, o esnada söyledi.”

“Anladım, abi.”

“Neden beni aramak yerine Kuzey’e haber verdin” dediğinde ne söyleyeceğimi bilemedim. Kuzey’e bakışlarım kaydığında onun da ne söyleyeceğini bilmiyor gibi bir hali vardı.

“Biraz düşünürsen nedenini bulman zor değil” diyerek Eylül iğnelayici bir sesle araya girdi. Beni kurtardığında Eylül’e minnettar gözlerle baktım. Kuzey’in beni nasıl bulduğu konusunda benim de bir fikrim yoktu.

“Abi endişelendirmek istemedim. “

“Dilara sen benim kardeşimsin, her şeyimsin, tabi ki endişeleneceğim. Bunları söylemekte geç kaldım, biliyorum, o yüzden tekrar özür diliyorum.” *Tamam* dercesine gözlerimi kapatmakla yetindim.

“Özür dilemen bittiyse kalk oradan.” Eylül’ün azarlar gibi söylediği sözlerden dolayı abim bozulsa da ses çıkarmadı ve usulca yanımdan kalktı. Abimden beklemediğim hareketlerdi bunlar. Abimin hakkından ancak Eylül gibi biri gelirdi. Eylül yanıma oturdu, gözyaşları içinde boynuma sarıldı. “Bir daha benden bu kadar uzun ayrı kalırsan

kuzen falan anlamam, bizim oraların karayemiş sopasıyla seni döve-
rim” demesi hepimizi gülümsetmişti.

“Kuzen bir gün işe gelmiyorum, başına iş açıyorsun” dedi Kağan.
Arkadaşının düğünü için o gün İzmir’e gitmişti. Onun da olanları öğ-
renmesi kaçınılmazdı. Medya sağ olsun.

Kuzey şaşkın bakışları arasında,

“Bunu bilmiyordum, demek kuzensiniz. Dilara bundan hiç bahset-
memişti” dedi. Abim,

“Selma halamın oğlu, ben de yeni tanıştım. Biliyorsun babamla ha-
lam görüşmüyorlardı. Biz de o yüzden birbirimizi tanıma fırsatı bula-
mamıştık” diyerek araya girdi. Kağan,

“Aslında dört yıl önce otogarda onu görene kadar Dilara’yla ben de
tanışmamıştım. O günden sonra kuzenden çok benim için kardeş oldu”
dedi.

“Eminim konuşmasını bilseydin sana söylerdi” diyen Eylül imalı
bakışlarını Kuzey’e çevirmişti.

Sanki ben burada yokmuşum gibi koyu bir sohbete dalmışlardı. Ar-
tık buradan sıkıldığım ve hastane kokusu midemi bulandırdığı için bir
an önce gitmek istiyordum.

“Beyler ve Eylül, sohbetinizi bölmek istemem ama ben iyiyim. Bu-
radan çıkmak istiyorum.” Abim,

“Acele etme, Dilara. Bir süre daha kal. Benim birkaç saat sonra
Trabzon’a dönmem gerekiyor. Aklım sende kalsın istemiyorum” dedi.

“Ben iyiyim, abi. Aklın bende kalmasın. Bu ilk kez başıma gel-
miyor. Eylül, Kağan, halam ve Metin amca var.” Bakışlarım Kuzey’e
kaydı. “Sonra patronum Kuzey Bey de burada” diye ekledim.

“Tamam o zaman, halamlar olmasaydı da Kuzey yanında olduğu
için aklım sende kalmazdı. O yüzden seni Kuzey’e emanet ediyorum.”
Abim kuzuyu kurda emanet ediyordu, haberi yoktu.

Eylül abime öldürecek gibi bakarken, “Ben varken başka kimseye
gerek yok, ben Hayal’e bunca yıl nasıl baktıysam bundan sonra da öyle
bakarım, Bora Bey” dedi.

“Ben de varım” diyerek Kağan da söze katıldığında abim gülmeye
başlamıştı.

“Tamam, artık emin oldum, gönül rahatlığıyla gidebilirim.” Eylül,

“Hayal’im işe dönmek zorundayım; kovulmamı istemezsin, öyle değil mi?” deyip gitmek için izin isteyince Kağan da,

“Ben de işe dönmek zorundayım, kuzen” diyerek alınma bir buse kondurdu.

“Hadi hepinizi kovuyorum, gidin artık, ben iyiyim.” Kağan ve Eylül yanımdan ayrıldığında odada abim, ben ve Kuzey kaldık. Abim tekrar yanıma gelip oturdu.

“Ben de gitmeliyim, sarı civcivim; uçağa binmeden halletmem gereken birkaç işim var.”

“Tamam...” Eski günlerde yaptığım gibi abime sıkıca sarıldım.

“Annemi, babamı benim için öp ve onlara benim yerime sımsıkı sarıl” dediğimde gözlerime yaşlar hücum etmişti. Benimle gel demediğine seviniyordum. En son gazetede çıkan haberlerden sonra babamın karşısına çıkamazdım. Her ne kadar bu haberler yalan olsa da babamın gözünde zaten suçluydum. Abimin babamdan hiç bahsetmemesi garip bir durumdu. Abim beni affettiğini söyledi ama ya babam...

Abim ve Kuzey odadan çıktıklarında dolaptan giysilerimi alıp giydim. Odadan çıkmak için kapıya yöneldiğimde aralık kapıdan abim ve Kuzey’in konuşmalarına şahit oldum. “Birazdan bir milyon dolar hesabında olacak, gidince hemen parayı bankaya yatır ve ipoteği kaldır” dedi Kuzey. Ne ipoteği idi bu? Belki de yanlış duydum ama bir kere içim içimi yemeye başlamıştı.

BENİMLE EVLEN

Abimin neden bankaya bir milyon dolar borcu olsun ki? Belki de yanlış anlamıştım. Bu sorularımın cevabını ancak Kuzey verebilirdi. Abim gittikten sonra Kuzey'in odaya doğru yöneldiğini görünce yatağın kenarına gidip oyalanmaya başladım. Kuzey odadan içeri girdiğinde yanıma kadar geldi. "Hazırsan çıkalım?" dedi.

"Hazırım ama önce bana bir milyon dolar meselesini anlatacaksın" dedim emredercesine. Söylediğim Kuzey'i şaşırtmıştı.

"Kapı dinlemeye mi başladın? Senin gibi eğitilmiş bir kızdaki beklenmeyecek davranışlar bunlar."

"Konuyu değiştirmeye çalışma, sana bir soru sordum." İsteddiği zaman lafı değiştirme konusunda çok başarılıydı.

"Peki, nasıl olsa duyacaksın." Kuzey öğrenmek istediğim her şeyi bir çırpıda anlattığında hayretler içinde kalmıştım.

"İnanamıyorum! Abim gibi akıllı geçinen, bu konularda dikkatli bir adam nasıl böyle bir hataya düşer." Duyduklarımın şokuyla kendimi yatağın üzerine bıraktım.

"Nasıl insanlar var böyle, hiç anlamıyorum!"

"Zaman kötü, kimseye güvenilmiyor. Hele ki ticari işlerde."

"Kaçanları bulma gibi bir imkân yok mu?"

“Yakalama emri var ama bu aylar alabilir; belki de hiç bulunmayabilir.”

Şu an tek düşündüğüm annem ve babamdı. Bu yaşta böyle bir şeyi yaşamak onlar için yıkım olurdu. Abim daha genç, kendine yeni bir hayat kurabilir ama annem, babam, onlar buna nasıl dayanırdı? Her şeye rağmen onlar benim ailem. Onlara bir şey olmasına dayanamadım.

“Abime yardım edeceğimi duydum. Teşekkür ederim. Ben de bu borcu ödemek için elimden gelen her şeyi yapacağım.” Minnettar sözlerimin ardından Kuzey’le bakışlarım keşişince yüzünde anlamsız bir ifade belirdi. Ne düşündüğünü anlamak her zamanki gibi ifadesiz yüzünden imkânsızdı. Kim bilir aklında ne tilkiler dolanıyordu.

“Neden suskunsun?”

“Teşekkür etmek için acele etme.” Neden böyle söylüyordu ki?.. Acaba borç vermekten vaz mı geçecekti?

“Ne demek, bir sorun mu var?” Kuzey söylediklerinin kimsenin duymasını istemez gibi, **“Aslında buna nasıl baktığına bağlı, Dilara”** dedi kulağıma doğru fısıldayarak.

“Çıldırma beni, neler oluyor, anlat!”

“Hadi, çıkalım buradan, bir yere gitmemiz lazım. Geç kalıyoruz.” Kuzey göz kırpıp o muhteşem gamzelerini gözlerimin önüne seren gülüşüyle aşkıma odun atıp yakmaya devam etti.

“Önce abime ne zaman, neden haber verdin?.. Ayrıca nereye geç kalıyoruz?” diye sordum.

“Bora’ya ondan bir şey saklamamaya söz verdiğim için bu sabah haber verdim. Gitmeden seni görmek istiyordu. Cevabım seni tatmin ettiyse hadi gidelim” diyerek elimden tutup odadan çıkışa doğru beni çekiştirmeye başladı.

“Nereye? Soruma hâlâ cevap vermedin?” Harika! Kuzey yine sağır ve dilsizi oynuyordu. Hastanede sekreteryaya uğrayıp çıkış işlemlerini halledip hastaneden ayrıldık. Kuzey’in siyah lüks arabasıyla yola çıkmıştık ama hâlâ nereye gittiğimiz konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Sorsaydım cevap alamayacağımı bildiği için ben de bu sefer ses çıkarmasam da gideceğimiz yeri deli gibi merak ediyordum. Camdan dışarıyı izlerken Şile’de olmadığımızı anlamam uzun sürmedi.

“Kuzey beni İstanbul’a ne zaman getirdin?”

“Bayılınca önce en yakın hastaneye götürdüm. Muayene edip tahlil yaptılar, o zaman hastalığınızı öğrendim. Sonra şekerli serum taktılar, kan şekerin normale döndüğü halde uyanmıyordun. Komaya girmenden korktuğum için ambulansla seni az önce çıktığımız hastaneye getirdim. Buradaki doktorlar da muayene edip tahlil yaptılar. Şekerin normaldi ama bünyen zayıf olduğu için uyanman zaman alabiliyormuş.” Ve ben bunları hiç hatırlamıyordum. Kuzey baygın olduğum saatlerde sağlığım hakkında her şeyi öğrenmişti.

“Peki, sana stresten uzak durmam gerektiğini de söylediler mi?” Kuzey söylediklerimden hoşnut olmadığı için arabanın direksiyonunu sıkmaya başladı. “Söylediler, Dilara, bu yüzden bundan sonra iyi geçinelim, birbirimizi dinleyelim ve artık önemsiz konularda tartışmaya son verelim.”

“Bunları bana değil kendine söyle, Kuzey!” dediğimde arabada derin bir sessizlik oldu. Çaktırmadan Kuzey’i incelemeye başladım. Yüzünün her karesine hissettiği korku yansıdığını gördüm.

Yarım saatin sonunda gideceğimiz yere gelmiş olacağız ki Kuzey arabayı durdurmuştu. Centilmenlik gösterip arabadan inmeme dahi yardım etmişti. Doğrusu etkilenmemek elde değildi. Kuzey’le birkaç metre yürüdükten sonra camlarla kaplı büyük bir binanın önünde durduk.

Neredeyiz diye etrafı incelemeye başladım. Bu belirsizlik kafamı kaldırıp büyük metal harflerle yazılmış yazıyı okuyuncaya kadar sürdü. Binanın önünde kocaman harflerle, “*SARIYER EVLENDİRME DAİRESİ*” yazıyordu. Yanlış görme ihtimaline karşılık Kuzey’in elindeki elimi çekip gözlerimi ovuşturup tekrar yazıyı okumak için başımı kaldırdım. Yanlış görmemiştim. Burası gerçekten, Sarıyer Belediyesi Evlendirme Dairesi’ydi ama bizim burada ne işimiz var bir türlü anlamıyordum. Arkadaşının düğününe falan mı gelmiştik. Bu yüzden mi acele ediyordu?

“Kuzey buraya neden geldik? Ne işimiz var?” dediğimde Kuzey’in düşünceli bir hali vardı, sorduğum soruya cevap vermiyordu. Sesimi yükselterek,

“Sana bir soru sordum, Kuzey! Beni buraya neden getirdin?” dedim. Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra sessizliğini bozan Kuzey’in dudaklarından

“Benimle evlen!” emir cümlesi çıktı. Ağzım açık bir şekilde şaşkınlıkla Kuzey’in gözlerinin içine bakakaldım. Hayretlere içinde.

“Anlamadım! Sen az önce bana *benimle evlen* mi dedin?” diye sordum.

“Evet, abime bir milyon dolar borç vermemi istiyorsan benimle evlenmen gerek. Parayı hesabına yatırdım ama vazgeçmem bir telefona bakar. Biliyorsun, başlamam gereken bir proje var, her an nakit sıkıntısı çekebilirim” dediğinde *yanlış duyuyor olmalıyım* diye düşündüm. Kesinlikle şeker düşüklüğü beynimde hasar yaratmıştı. Donup kaldığım için bir an nefesimin kesildiğini hissettim. Ne konuşabiliyor, ne de gitmek için hareket edebiliyordum. Kendime gelip de yürümeye başladığımda Kuzey fazla uzaklaşmadan beni yakaladı. Kolumdan çekerek arabanın yanına götürüp zorla arabaya bindirdi. Kaçma olasılığına karşı otomatik kilidi devreye sokmayı ihmal etmedi. Bu adam ne yaptığını sanıyordu!

Arabanın içinde duyduklarımı hazmetmeye çalışıyordum ama nafile. *Derin nefes al, sakın ol, Dilara. Kesinlikle bu bir rüya, birazdan uyanacaksın* diye kendi kendime telkinde bulunurken Kuzey bir süre daha dışarıda oyalandıktan sonra arabaya bindi. “Cevabın nedir?” Hâlâ duyduklarımı hazmedememişken ona nasıl bir cevap verebilirdim. Kuzey’e sert bir bakış attım.

“Sen hastasın, Kuzey. Ne dediğini inan bilmiyorsun. Hatırlarsan buna benzer bir sahneyi yıllar önce de yaşamıştık. O zaman insanların ağzı kapansın diye bana yardım etmek için benimle evlenmek istiyordun. Şimdi abime borç vermen karşılığında seninle evlenmemi istiyorsun. İnan senin psikolojik bir rahatsızlığın olduğundan bugün emin oldum. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?” diye bağırdım öfkeyle.

“Aklım gayet başımda, Dilara. Ne dediğimin de gayet farkındayım” dedi kendinden emin bir edayla.

“Kuzey bana bak! “Yüzünü ellerimin arasına alıp kendime çevirdim. “Senin yıllar önce bana sorduğun soruyu şimdi ben sana soruyorum. Ne oldu da bu hale geldin? Ben o zaman gençtim, cahildim, doğru düşünemiyordum. Peki, senin şimdi ki bahanen ne? Kardeşim dediğin abime borç vermek için benden karın olmamı istiyorsun?” derken ateş püskürüyordum. Kuzey gerçekten çıldırmıştı.

“Bizi bu duruma sen getirdin, Dilara” dedi ismimin üzerine basa basa. “Bunu şirketin imajı için yapıyorum. Gazetede çıkan haberlerin önüne geçmek için basına evli olduğumuzu, bu haberlerin yalan olduğunu açıklayacağız. Senin dikkatsizliklerin yüzünden şirketin hisselen son birkaç günde ne kadar düştü biliyor musun?”

“Ah nasıl unuttum. Senin şirketin ve sarsılmaz imajı, sen eskiden maddi şeylere bu kadar önem vermezdin. Sana soruyorum, önce senden kaçmamam için bana o ağır sözleşmeyi imzalattın. Şimdi de benimle evlenmek istiyorsun. Dün gece kapıma sarhoş olarak gelip benimle birlikte olamaya çalışman da şirketinin imajını düzeltmeye çalışmanın bir parçası mıydı? Hem sen beni nasıl buldun?” diye avazım çıktığı kadar bağırırken aklımdakileri ardı ardına sıralamıştım. Dışardan gelen geçen de bize meraklı gözlerle bakıyordu.

“Sakin ol, bağırmayı kes! Tek tek cevap vereyim o zaman. Birincisi babam bu şirkete çok emek verdi, bu şirketin bir ismi var ve senin dikkatsizliğin yüzünden bu şirketin değer kaybetmesine izin veremem. İkincisi sözleşmeyi gitmemen için imzalattım, doğru. Bunu Bora için yaptım. Sürekli seni ne kadar çok özlediğinden bahsediyordu. Üçüncüsü de dün sarhoştum ve ne yaptığımı farkında değildim; ama bugün sarhoş değilim ve ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Son olarak seni telefon sinyallerinden buldum. Bu konuda emniyetteki bir arkadaşımдан ufak bir ricada bulundum. Gördüğün gibi evlilik konusunda kararlıyım ki seni buldum, bundan kaçış yok!” Kuzey söyledikleriyle oldukça kararlı gözüküyordu. İnanamıyordum! Sadece abim için o sözleşmeyi imzalatmış. Aptal Dilara. Beni sevdiğini düşündüğüm zamanlar aklıma geldiğinde kendime daha çok kızdım. Bir süre sessiz kalıp düşünmeliy-

dim. Söylediklerini hâlâ aklım almıyordu. Amacı neydi? Şirketin imajını düzelttikten sonra beni bir kenara mı atacaktı?

“Peki, evlendikten sonra ne olacak, Kuzey. Bir süre sonra benden boşanmayı mı düşünüyorsun? Hiç benim o zaman ne duruma düşeceğimi düşündün mü?”

Derin bir nefes aldı. “Boşanmak yok, Dilara. Birbirimizi sevmeye çalışırız. Dün gece sana dokunduğum zaman seninle evlenmenin çok kötü bir şey olmadığına karar verdim” derken çıkan soğuk sesi ruhumda soğuk rüzgârlar estirmişti.

“Tabi ya, siz erkekler için yatağınızda biri olsun, kim olduğu hiç fark etmez. Sadece eğlenmenize bakın. Gerçi geçmişi düşününce senin eğlendiğin ve evlendiğin kadın olacaktım. Son birkaç ayda benimle yeterince eğlendin, sanırım şimdi de evlenerek hesabı kapatmak istiyorsun.” Ağlanacak halime gülmeye başlamıştım. Tüm dengem alt üst olmuş, duygularım birbirine karışmıştı. Bir de doktor stresten uzak durmam gerektiğini söylüyordu; şu halime bak!

“Belki” dedi, gülümseyerek konuşmaya devam etti. “Bizim bir geçmişimiz var, Dilara. Belki âşık değiliz ama birbirimizi tanıyoruz. Zamanla her şey yoluna girer ve düzelir. Fazla düşünüyorsun, ailelerin de tepkisini düşünme. Önünde sonunda kabul edecekler.” Allah’ım korktuğum, kaçtığım şeyleri yıllar sonra yapmaya zorlanıyordum. Kafese kapatılmış bir kuştan farkım yoktu.

“Abime bunu nasıl açıklamayı planlıyorsun? Bir yumruk daha yiyebilirsin? Kendini buna hazırlasan iyi olur.”

“Dilara bu hiç umurumda değil. Abini yıllar önce de karşıma almaya karar vermiştim, şimdi de gerekirse alacağım. Hem inan bana birbirimizi sevdiğimizi söylersek inanır ve karşı çıkmaz.” Hiç gülesim yoktu, istemsiz kahkahalar atmaya başladım.

“Aklın nasıl çalışıyor bilmiyorum ama abim buna asla inanmaz”

“Dilara inandırmak için her şeyi yap. Mesela yıllar önce beni öpmenin sebebi olarak beni sevdiğin ve bana sığınmak istediğini söyle. Ben de ona aslında hislerimin farkında olmadığımı sen geri dönünce anladığımı söylerim. Abin seni tekrar kaybetmeyi göze alamaz, bunu bana kendi söyledi. O yüzden ses çıkarmayacaktır.” Ben hayretler

içinde Kuzey'in söylediklerine takılı kalırken artık işler çığırından çıkmıştı. Alaycı bir sesle, "Bunları düşünmek epey zamanını almış olmalı dedim.

"Aslında ortada olmadığın birkaç günde bayağı düşünme fırsatı buldum. Nerede olduğunu öğrendiğimde de kimlik bilgilerini şirketten alıp yine bir arkadaşım sayesinde evlilik işlemlerini başlattım ve şimdi buradayız.

Saatine baktı. "Zamanın yok, nikâhımız var; karar ver, evet mi, hayır mı?" derken çarpıkça gülmeye başlamıştı. Allah'ım bu adam bu kadar güzel gülerse ben nasıl *hayır* diyebilirdim.

Çevrenin geniş olmasının ne demek olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Birkaç arkadaş, sosyal konum ve paranın olmasıyla istediğin tüm kapıları açtırabiliyorsun. Kahretsin! Çok kızgındım ve burnumdan soluyordum. O hırsıyla elimi kaldırıp tokat atmak istesem de başaramadım. Kuzey bileğimden yakalayarak beni engelleyip avuç içime bir buse kondurdu. "Müstakbel karıcığım hatırlarsan bir daha o el bana kalkarsa sana çok ağır şeyler yaparım demiştim. İnan yaparım. Evlendikten sonra bunu engelleyemezsin" diyerek o muhteşem gamzelerini yine gözler önüne serdi. Allah'ım çıldırmak üzeriydim. Şu halime bak, sinirden arabanın içinde derin derin nefes alıp vermeye başladım. Sakinleşmeliydim.

"Babam, abim yıllar önce beni kaderime terk etti. Neden onlar için böyle bir şey yapayım ki?.. Hiç bunu düşündün mü? Abimi affetmiş olabilirim ama bu onun için böyle bir şey yapacağım anlamına gelmez."

"Dilara biliyorum ki her şeye rağmen babanı da, abini de affettin. Eğer öyle olmasaydı babanın koyduğu ismi yeni adının yanına ekletmezdin. Sırf baban sana Dilara ismini verdiği için yanına Hayal'i ekledin. Yanılıyor muyum?"

Kahretsin ki Kuzey evlilikten vazgeçirmek için yaptığım tüm hamleleri etkisiz hale getirmişti. Ve maalesef söylediklerinde yanılmıyordu. Her şeye rağmen babamı affetmiştim ama hâlâ kalbim kırıktı. Hayatım boyunca iyileşmeyecekti.

"Kuzey ikiyüzlüsün, birkaç saat önce bir kalbin olduğundan bahsediyordun. Bence senin kalbin yok, bencil ve çıkarıcısın. Senden nefret

ediyorum. Bir gün sana bu kelimeleri söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama senden gerçekten nefret ediyorum” derken bir yandan da ellerimi göğsüne vuruyordum.

“Sanırım bu *evet* demek...” Kuzey elimden tutmuş üzerine tüy kadar hafif bir öpücük kondurmuştu. Allah’ım kesinlikle normal değildim, az önce ondan nefret ettiğimi söyleyen ben sadece elimin üzerine koyduğu küçük bir buseyle karşısında dondurma gibi erimiştim. Bu durumda dondurma ben olduğuma göre Kuzey de benim güneşimdi. Zaman zaman sert tarafını gösterip yaksa da onsuz bir hayat imkânsız gibi gözüküyordu. Kuzey arabadan inmiş, arabanın kapısını açarak elimi tutmuş ve arabadan indirme nezaketini göstermişti yine. Biraz yürüdükten sonra binadan içeri girdik, kaçış yoktu. Evleniyordum. Yıllar önce halama zorla beni nikâh masasına oturtacak değil ya derken anlaşılan fazla büyük konuşmuşum.

Bora’dan...

Kuzey’in bu sabah hesabıma aktardığı para sayesinde rahatlamış üzerimden ağır bir yük kalkmıştı. Geriye bankaya yatırıp borcu kapatmak kalmıştı. Uçaktan inince önce bankaya uğrayıp borcumun tamamını kapattım. Kuzey para vermeseydi şu an ne halde olurdu hiç düşünemiyordum.

Banka işlemlerini hallederken zaman çabucak geçmişti. Eve geldiğimde hava kararmak üzereydi. “Anne ben geldim!” diye bağırarak avlunun tahta kapısını açıp içeri girdim. Annem bugün geleceğimi bildiği için avluda oturmuş eli yüzünde beni bekliyordu. Eminim ben olmadığım günler boyunca hep bu haldeydi. Beni görünce sevinçle ayağa kalkıp koşarcasına yanıma gelerek bana sarıldı. Her halinden Kuzey’le ne görüştüğümü merak ediyordu. Hallerinden başka şeyler anlatmamı da beklediği belliydi. Anlatmamı istediği Dilara’dan başkası değildi. Eminim gazeteyi de görmüştü. Ayakta kalmanın anlamı yoktu. Beraber avludaki masaya geçip oturduk.

“Anne artık havalar serinledi, keşke dışarda beklemeseydin. Ellerin üşümüş, hasta olmanı istemiyorum.”

“Ben eski toprağım, bana bir şey olmaz.”

“Babam nasıl, anne?”

“Aynı, oğlum, üç günde değişecek değil ya. İhtiyaçları dışında so-kağa çıkmıyor.” Babam bir yıldır bu durumda. Üç günde düzelmesini beklemem zaten yanlıştı. O yüzden babamın gazeteleri gördüğünü de zannetmiyordum.

“Kuzey’den borç isteyebildin mi?”

“Anne Kuzey parayı hesabıma geçirdi, ben de eve gelmeden bankadaki borcu kapattım.” Annem rahatlamış görünüyordu ama hâlâ asıl sormak istediğini soramamıştı.

“Sormak istediğin başka bir şey var mı, Ayşe Sultan?” diyerek annemin kırmızı yanağından makas aldım.

“Gazeteyi gördüm. O Dilara’ydı, değil mi oğlum?” Annem emin olmak istercesine gözlerimin içine bakarken nefes bile almadan cevap bekliyordu.

“Evet, anne, o Dilara’ydı” dediğimde annem rahatlarçasına nefesini bıraktı.

“Üç aydır Kuzey ‘in şirketinde çalışıyormuş” dedikten sonra Kuzey’in bana anlattığı her şeyi anneme hiçbir şeyi atlamadan aktardım. Annem düşünceli ve üzgündü. Dilara’nın adını ve soyadını değiştirmesi annemi derinden yaralamıştı.

“Anne, üzülme, n’olur! Dilara geri döndü. Beni affettiğini söyledi, gerisinin bir önemi yok.”

“Elimde değil, oğlum. Babası ona *artık kızım değilsin* dediği için yapmıştır. Gururlu olduğunu bilmez miyim? Babasının verdiği adı değiştirdiğine göre bizi silmiş olmalı. Oysa adını babası verdiği için ne kadar da sevdiğini dilinden düşürmezdi.” Annemin gözleri buğulanmıştı. Yıllardır annemin Dilara için içinin nasıl yandığını, gün gün nasıl eridiğini gördüm. Şimdi duyduklarına nasıl üzülmesin...

“Umarım bu durum yüzünden Kuzey’le aran yine açılmaz.” Annemin ses tonundan oldukça endişeli olduğunu fark ettim.

“Yok, annem böyle bir şeye bir daha müsaade etmemi, o benim kardeşim. Hiç düşünmeden bir milyon dolar parayı hesabıma yatırdı. Bu zamanda bunu kim yapar? Üstelik kendileri de İtalyanlarla ortak tatil köyü projesine başlayacaklar, vermeseydi bile üzülmezdim.”

“Gazetedeki haberler yüzünden umarım kızı hırpalamadın?” dediğinde annemin gözlerindeki tedirginliği görebiliyordum.

“Bunu nasıl düşünürsün? Onu hırpalamak isteseydim yıllar önce ne pahasına olursa olsun bulur hırpalardım. Ben kardeşime yıllar sonra kavuşmuşum, bir daha onu kaybetmeye dayanamam. Ona bu haberlerin ne demek bile olduğunu sormadım.” Annemin tedirginliği gitmiş, rahat bir nefes almıştı.

“Anne Dilara çok büyük bir projeye imza attı. Hazmedemeyenler tarafından çıkarılan asılsız haberden başka bir şey değildi. Bu yüzden bu haberlerin doğru olduğunu düşünmüyorum. Ama Kuzey iyi durumda değildi.”

“Ne oldu, oğlum, nesi var?” Annemin meraklı bakışlarını gözlerime dikti.

“Söylemese de açıkça görebiliyorum, gazetedeki haberler canı sıkılmış. Bence Dilara için bir şeyler hissediyor, anne.”

“Öyleyse ne yapacaksın?”

“Karışmayacağım, mutlu olsunlar istiyorum. Hatalarımı tekrarlamak niyetinde değilim.” Annemin buna ne kadar sevindiği yüzünün her karesine yansımıştı. Deyim yerindeyse yüzünde güller açıyordu. Keşke yıllar önce de bazı şeyleri bu kadar net görebilseydim. Annem anladım dercesine başını sallayıp rahat bir nefes daha aldı.

“Dilara nasıl, ne durumda?.. Onu çok özledim, oğlum! Burnumda tütüyor.” Annemin gözlerindeki hasreti sesine yansımış, sesi titremişti. Bir abi olarak benim yıllardır yüreğim hasretle yanmışsa bir anne olarak yüreği çok daha fazla hasretle yanmıştı.

“Dilara’nın bu haberler yüzünden canı biraz sıkılmış ama iyi. Gelmeden gördüm, sana sıkıca sarılıp öpmemi söyledi ve seni çok özlediğini demeyi ihmal etmedi.” Anneme hastalığından bahsedemezdim. Bir de bu yüzden üzülmesinin anlamı yoktu. Söyleseydim kendini suçlamaya başlayacak tansiyonu yükselecekti. Zamanı gelince kendisi söylerdi.

“Nasıl sıkılmasın, milyonlarca insanın gözünde düştüğü duruma bir bak!”

“Haklısın, anne, eminim yakında gerçekler ortaya çıkar.”

“İnşallah, oğlum, inşallah! Selma’yı çok özledim, oğlum. baban inadından vazgeçse de bu küslük bitse, yeniden bir araya gelsek ne güzel olur, Dilara da artık geri döndü.”

“Keşke... Babamın katır kadar inadı var, biliyorsun. Bu biraz zor gibi gözüküyor. Ama sevineceğin bir şey söyleyeyim, halam ve ailesiyle tanışmak için evlerine kadar gittim. Halam gitmemem için çok ısrar ettiği için onlarda kaldım. *Yıllar sonra yeğenim gelmiş, otel köşelerine yollar mıyım ben* dedi. Hepsi iyi, çok iyi insanlar. Kağan babamın gençliğine çok benziyor, ben bile babama bu kadar benzemiyorum. Halam da dediğin kadar varmış Dilara’ya çok benziyor, anne. Eylül’se, itiraf edeyim, çok güzel ama tam bir cadı. Onlarda kaldığım müddetçe Dilara yüzünden sürekli söyledikleriyle beni iğneledi. Beni iğnelediği zaman inan karayemiş sopasıyla dövesim geldi. İnatçı, lafını esirgemiyor, dik başlı, daha önce kimse bana bu şekilde kafa tutmamıştı. Bir görsen, tam bir başbelası, süpürgesiz cadı...”

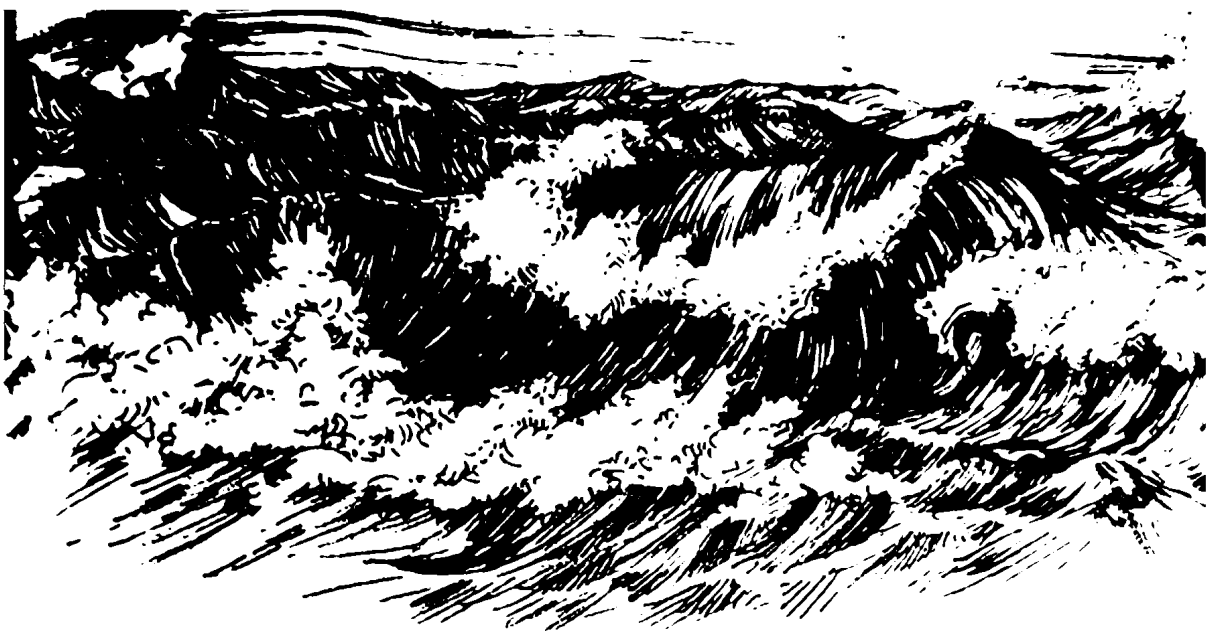
Annem söylediklerimden sonra gülmeye başlamıştı. Onun bu nedensiz gülüşüne anlam verememiştim.

“Ne oldu, anne, komik bir şey mi söyledim?”

“Yıllar sonra ilk kez bir kızdaki bahsederken gözlerinin içi gülüyor. Ondan hoşlandın mı yoksa?” dediğinde boş boş anneme bakakaldım.

“Yok, anne! Ne alakası var? O cadıyla uğraşılmaz. Hem o üvey de olsa halamın kızı. Gerçi o kan bağıımız olmadığına pek memnun, kan bağıımız olsa hanımefendi intihar edermiş. Aklınca Dilara yüzünden bana işkence ediyor.” Söylediklerimden sonra annemin gülüşü kahkaha dönmüştü. Onun uzun zamandır böyle içten kahkaha attığını görmemiştim.

“Oğlum sen kendini kandırmaya devam et, bakalım nereye kadar sürecek.” Annem kinayeli sözlerinin ardından gülerek yanımdan ayrılmış, eve girmişti. Annem bu konularda pek yanılmazdı ama bu sefer yanıldığına emindim...

ÇOCUKLAR

Dilara'dan...

Bekâr girdiğim nikâh dairesinden Kuzey'le evli olarak çıkmıştım. Üstelik şahitlerimiz salon görevlileriydi. Artık Kuzey'in resmi nikâhlı karısıydım. Kuzey nikâh kıyıldıktan sonra ayağıma bile basmıştı. Çünkü hâlâ tam olarak ne yaptığımı kavramış durumda değildim. O yüzden aklıma Kuzey'in ayağına basmak gelmemişti. Yaşadığım bir rüya mıydı yoksa gerçek mi, hâlâ şüpheliydim.

Nikâh kıyıldıktan sonra telefonumun saatine baktım, saat ikiye geliyordu. Kuzey gözüme sokarcasına nikâh defterini uzattı. "Benim istediğim oldu, bundan sonra da benim istediğim olmaya devam edecek" diye kulağıma fısıldamayı ihmal etmedi. Gerçekten bu adam zaman zaman sınırlarımı zorlamayı çok iyi başarıyordu. Ondan nefret ediyordum! Beni bu şekilde evliliğe mecbur bıraktığı için onu asla affetmeyecektim! Aslında kimi kandırıyordum ki tüm bana yaptıklarına rağmen ona hâlâ bal gibi de âşıktım. Mecbur etse de onunla evlendiğimden içimde tuhaf bir mutluluk vardı, yıllar önce kurduğum hayalim gerçekleşmişti. Yine de bu yaptıkları biraz cezayı hak ediyordu. Eğer onunla evlendiğim için onunla birlikte olacağımı düşünüyorsa kesinlikle yanılıyordu. Önce beni hak etmesi, bana âşık olması gerekecekti.

Nikâh salonundan çıktıktan sonra onun yanından uzaklaşmak için yönümü başka tarafa çevirdim. Kuzey kolumdan tutarak beni zorla arabaya doğru sürüklemeye başladı.

“Nereye gittiğini sanıyorsun, karıcığım.” Kuzey’in *karıcığım* kelimesini üstüne basa basa sırf benim damarıma basmak için söylemişti ve bunu da başarmıştı. Sert bakışlarımı Kuzey’in üstüne çevirdim.

“Evlendik, artık benden ne istiyorsun?” dedim dişlerimin arasından tıslayarak.

“Önce yemek yiyelim, bunları daha sonra konuşuruz, kendine dikkat etmelisin. Kocan olarak bundan sonra senden ben sorumluyum.”

Doğruyu söylemek gerekirse acıkmaya başlamıştım. Yemek yemek iyi fikirdi, onun yüzünden kendimi Allah’ın nimetinden soyutlamanın anlamı yoktu. Hastaneden çıktım ama Kuzey’in tutarsız davranışları yüzünden yine hastanelik olacaktım.

Kuzey arabayı durdurduğunda arabadan inmeme yardım etti. Bugün fazla centilmendi. Arabanın anahtarlarını görevliye teslim ettikten sonra kırmızı halı serilmiş merdivenlerden çıkıp restorana girdik. Restoran 18. yy Osmanlı döneminden izler taşıyordu. Hayran kalınacak bir yerdi. Kıyafetlerimiz burası için hiç uygun değildi. Kuzey neden beni bu saatte böyle bir yere getirmişti bir türlü anlam verememiştim. Bir balıkçıya gitmemiz yeterdi. Garson yanımıza gelerek burası için uygun-suz olduğumuzu bariz belli ederek süzdükten sonra, “Rezervasyonunuz var mıydı, beyefendi” diye Kuzey’e sordu. Kuzey’in üzerinde bir kot pantolon ve uzun kollu bir tişört vardı. Bu saatte bu kıyafetlerle biraz komik görünüyorduk. Benim üzerimde de kot pantolon ve Kuzey’in dün sarhoşken çıkarmaya çalıştığı pembe gömleğim vardı.

“Elbette var, listeye bakarsanız görürsünüz. Kuzey ve Dilara Özalp.” Şaşırmamak elde değildi. Kuzey her şeyi olduğu gibi bunu da planlamıştı. Garson listeyi kontrol ettikten sonra listede isimlerimizi buldu. “Özür dilerim, Kuzey Bey, Dilara Hanım” diyerek bize masamıza kadar eşlik etmişti. Restorandaki insanlar gayet şık giyimliydiler. Onların arasında bu paspal halimle burada olmaktan utanmıştım. Ku-

zey siparişlerimizi verdikten bir süre sonra siparişlerimiz gelmiş insanların manidar bakışları altında sessizce yemeğimizi yedikten sonra oradan ayrılmıştık.

Arabaya bindiğimizde bir bilinmezliğe doğru yol almaya başladık. Kendimi yorgun hissetmemin yanında bir de İstanbul trafiğini çekmek zorunda kalmıştım. İleride kaza olduğu için de arabalar adım adım ilerliyordu. Arabaların korna sesleri de eklenince tamamen kendimi dibe çökmüş gibi hissetmeye başladım... Yediğim yemeğin verdiği rehavete bir de trafiğin durması eklenince gözlerim kapanmaya başlamıştı. Ellerimi korna seslerini duymamak için kulağıma götürdüm. Aklımda da yaşadıklarımın hayal mi gerçek mi olduğu dolanıp duruyordu.

Dün neredeydim, bugün nerde? Bir gün önce Kuzey için ağlayıp üzülmürken şimdi onunla evliydim. Mutlu olmam gerekirdi. En büyük hayalim gerçekleşmişti ama mutlu değildim, aksine üzgündüm. Kuzey'le evlendiğime göre doğal olarak onunla yaşamamı isteyecekti ama ailesiyle aynı çatı altında kalamazdım. Şu an Trabzon'da olsalar da kışın burada olacaklardı. Onların beni kabul etmeyeceğini çok iyi biliyordum. Bu yüzden de Kuzey'e daha çok kızıyordum. Söyleyecek çok şeyim var aslında ama bir türlü dilimden dökülmüyordu. O yüzden nereye gittiğimizi dahi sormadım. Baygın bakışlarımı Kuzey'e çevirdiğinde onun da kafasında bir sürü düşüncenin olduğunu görebiliyordum. Bu evlilik olumsuz bir sürü şeyi de beraberinde getirecekti ama bunu kendi istedi, sonuçlarına da katlanacaktı. Gerçi bundan ben de nasibimi alacaktım.

“Dilara uyan hadi, geldik.” Kuzey'in sözleriyle gözlerimi araladım. Başımı kaldırıp önce Kuzey'e, sonra da camdan dışarı baktım. Hava kararmaya başlamıştı.

“Ne zamandır uyuyorum?”

“İki saatten beri...” Gözlerim kocaman açılmıştı.

“Ne yani, o kadar zamandır uyuyor muyum? En son araba kornalarının sesini duymamak için kulaklarımı kapattığımı hatırlıyorum.”

“Evet, maalesef trafik. Yarım saat önce açıldı, aslında toplansan yarım saattir yoldayız...” Kuzey arabayı villaların olduğu bir siteye çevirdi. İçeri girdikten sonra bir süre daha ilerlemiştik. Arabayı bir evin önünde durdurdu. Bu sefer Kuzey’i beklemeden arabadan indim. Bu ev Kuzey’in ailesinin evi değildi. Anlamıyordum, buraya neden gelmiştik? Burası kimin eviydi? Kuzey’in sıcak elini elimde hissettiğinde beni sürüklercesine bahçe kapısından içeri soktu. Gözüm bahçeye kaydı. Bahçesi en az evin kendisi kadar şirindi. Bahçede küçük bir havuz, salıncak, masa, sandalyeler, her şey vardı. Bu ev filmlerde gördüğüm kocaman malikânelerin minyatür versiyonu gibiydi. Bahçenin taşlı yollarını geçip çelik kapının önünde durduk. Kuzey cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı.

“Hoş geldin...” Beni içeri davet etmişti. Hâlâ neden burada olduğumuzu düşünüyordum.

Tedirgin adımlarla içeri girerken Kuzey salonun girişinde durmuş bana bakarak tepkilerimi ölçmeye çalışıyordu. Salonun ortasına doğru yürürken eve göz gezdirmeyi ihmal etmedim.

Salon at konuşturacak kadar büyük ve ferahtı.

Evin duvarları beyaz ve kırmızı tonlarda boyanmış, büyük kırmızı kadife koltuklarda ona göre uyumlu seçilmişti. Duvarda büyük yağlı boya tablolar eşyalarla uyum içindeydi. Salon yerden tavana kadar camdı. Salonun sağ köşesinde şömüne vardı. Bu ev tek kelimeyle muhteşemdi.

“Evimizi beğendin mi?” Bu ev demek bizimdi. İçten içe mutluluktan atlıyor, hopluyor, zıplıyor, çığlık atıyordum. Ama Kuzey’in bunu bilmesi şart değildi. Kuzey gözlerimden ne düşündüğümü anlamaya çalışırcasına bakarken ben de elimden geldiği kadar tepkisiz olmaya çalışıyordum.

“Beğenmediğimi söylersem bu evi ve eşyaları satacak mısın?” derken umursamaz halde omuz silktim. Bozulduğuna düşen yüz ifadesinden yemin edebilirdim.

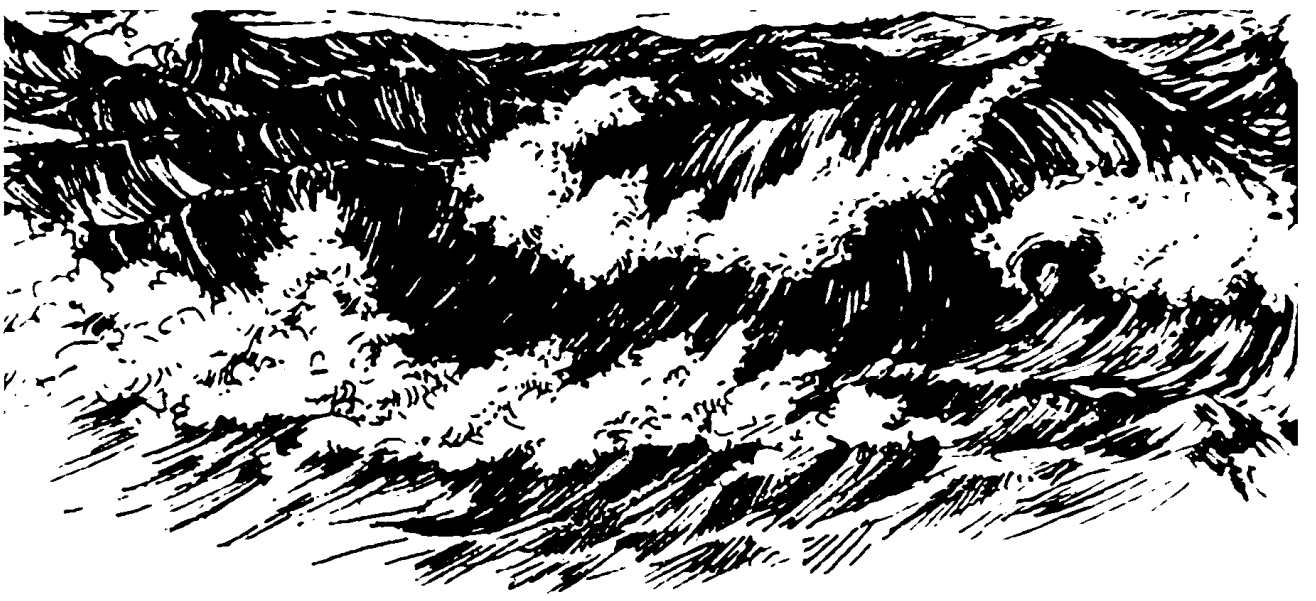
“Soruma soruyla karşılık verme, Dilara. Beğenmediysen beğendiğin bir yer bulabilirim. Çünkü ne de olsa artık evliyiz, aynı evde yaşayacağız. Bu yüzden senin de beğenmem önemli.” Kuzey’in sözleri

beni gerçekten mutlu etmişti. En azından onun için ne düşündüğümün önemli olduğunu anladım. Gerçi evlenmeyi planlarken ne düşündüğümü önemsememişti.

“Beğendim, sen zaten her şeyi önceden düşünüp yapmışsın. Bana beğenmekten başka yapacak bir şey bırakmadın.” Kuzey ağır adımlarla yanıma yaklaştı. Belimden kavrayarak beni kendine doğru çekince kol çantam yere düştü. Şu an bununla ilgilenecek durumda değildim. Çünkü beni o kadar sarıp sarmalamıştı ki bir an nefesimin kesildiğini hissettim. Yavaşça başını boynuma doğru eğerek yumuşak birkaç öpücük bıraktı. Nefes almayı unutmuştum, kalbim yerinden çıkacak gibi hızla atıyordu. Boynumu bilerek öpüyordu. Üstelik bıraktığı ıslak öpücüklerle yaptığı beni baştan çıkarmaya çalışmaktı ve işe de yarıyordu.

“Aslında senin yapabileceğin bir şey var” dedikten sonra tekrar boynuma yönelerek öpmek istemişti. Bu sefer ona izin veremezdim. Ondan uzaklaşmak istediğimde buna müsaade etmeyerek kollarımdan kavrayıp beni iyice kendine bastırdı. O kadar yakındık ki kalp atışlarımızın sesi birbirine karışmıştı. Dudaklarını boynuma, yanağıma sürtüyor ama öpmüyordu. Ellerini sırtımdan başlayıp yavaşça tüm vücudumda hafif dokunuşlarla gezdirmeye başladı. Açıkça beni tahrik etmek için her yolu deniyordu. Hâlâ ne istediğini söylememesi beni iyice meraklandırmıştı. Gerçi bu şekilde tahrik etmeye çalışması beni istediğini açıkça ortaya koyuyordu ama yine de bunu sormalıydim.

“Ne yapacağım peki?” Söylediğimi kendim bile zor duymuştum. “Çocuklar” dedi. Bu kelimeyi söylerken kullandığı ses tonu en az boynuma kondurduğu öpücük kadar yumuşaktı. Bir an yanlış duyduğumu zannettiğim için kaşlarımı çattım. Çocuk değil üstelik çocuklar... Kuzey’in az önce dediği çocuklar kelimesinin üzerinde gidip geliyordum. Çocuk belki bir derece kabul edebilirdim ama çocuklar? Boynumdan başlayıp dudağıma yönelen dudakları onun çoktan bu fikri kafasına koyduğunun habercisiydi. Bir an önce bu durumdan kurtulmalıydim. Biraz daha devam ederse ilk çocuğun tohumlarını bedenime yerleştirecekti.

CEZA

Kuzey önce onunla evlenmem için abimin borcunu kullanarak bu evliliğe mecbur bırakmıştı. Şimdi de benden çocuk değil, çocuklar istiyordu. Sırada ne vardı çok merak ediyordum!

“Kuzey beni bırakır mısın? Konuşalım.” Sesimin emin çıktığını biliyordum ama yine de Kuzey’in muzip yüzü sonlara doğru kıkırdamama yol açmıştı. Nefesini boynuma doğru üfleyip benden bir iki adım uzaklaştığında biraz kendimi toparlamıştım. En azından yüzümde oluştuğuna emin olduğum kırmızılığı düzeltmiştim. Ama kalbim hâlâ deli gibi atıyordu. Bu konuyu açıklığa kavuşturmamız gerektiğini düşünüyordum.

“Kuzey gerçekten iyi misin? Bana şantaj yaparak evliliğe mecbur bırakıyor, sonra da çocuk değil çocuklar istiyorsun. Şu halimize ağlasam mı, gülssem mi bilemiyorum?” deyip dudaklarımı alayla kıvırdım.

“Dilara seninle evlenirken niyetim kardeş gibi yaşamak değildi, tamam mı? Sen benim artık karımsın ve ben gerçek bir ailem olsun istiyorum. Çocuk istemem de normal bir şey. Her erkek gibi ben de baba olmak istiyorum. Üstelik bir çocuk değil, bu evdeki yatak odası sayısı kadar çocuk istiyorum.” Bir an duraksadım. Duyduklarımın doğru olup olmadığını tartmaya çalışırken gözlerimi hayretler içinde açtım. Son bir kaç saattir bunu fazla yapar olmuştum. Kimin yüzündendi acaba! Kuzey’in muzipçe sırtıtmaya devam etmesi beni iyice kızdırmıştı. Ne söy-

leyeceğimi kestiremediğim için diyebildiğim sadece *kafayı yemişsindi*. Birden acaba bu evin kaç odası var diye içimden geçirmeden de edemedim. Yanından ayrılıp hızlı adımlarla evi gezmeye başladım. Alt katta salon, mutfak, tuvalet, banyo ve bir oda vardı. Merdivenlerden hızlıca üst kata çıktım. Koridorun sağ tarafında iki oda, sol tarafında iki oda olmak üzere dört oda, alt kattakiyle beş oda oluyordu. Biri bizim odamız olsa bile benden dört çocuk istiyordu. Bu adam beni ne zannediyordu? Tavşan falan mı? Bir sürü çocuk doğurup beni eve hapsedmek istiyordu galiba.

Koşarcasına merdivenlerden inerek Kuzey'in yanına gittim. Gözlerimi ona kızgın olduğumu belli edercesine çevirdiğim halde Kuzey muzipçe gülmeyi kesmemiştii.

"Neden sırtıyorsun?" dediğimde gülüşü kahkaha dönüşmüştü. «Keşke evi gezerken ki halini ve şu yüz ifadeni görebilsen» deyip ellerini cebine koyarak gülmeye devam ettiğinde beni iyice çileden çıkarmıştı.

"Kuzey! "

"Efendim, karıcığım" diyerek yanıma iyice yaklaştı. O yaklaştıkça ben bir adım geri gidiyordum. Bir süre bu şekilde devam ettikten sonra bulduğum boşluktan kaçıp elime geçirdiğim şöminenin maşasını ona doğru çevirdim. Kuzey bir an duraksadı. "Tamam, seni dinliyorum" dediğinde kaşlarımı çatıp ciddi bir tavır takındım.

"Bu evin beş odası var, biri bizim olsa bile dört çocuk eder. Ben o kadar çocuk doğuramam" derken şöminenin maşasını ona doğru tehditkâr bir şekilde sallıyordum. Kuzey'in son dediğime memnun olmuş bir hali vardı. Kendinden emin edayla yanıma yaklaşmaya başladı.

"Yaklaşma!" dediğim halde beni dinlemiyordu. Ne olduğunu anlamdan burnumun dibine kadar sokularak bileğimden tuttuğunda maşa elimden yere düştü. Gözlerimin içine öyle içten bir bakışı vardı ki ona *hayır* demem imkânsız gibi duruyordu.

"Bak senin de yüreğin bizi kabul etti. *Bizim odamız ve çocuklarımız* dedin. Tamam, abartmış olabilirim ama tek çocuk istemiyorum. Ben tek çocuktum ve bu yüzden hep bir kardeşe ihtiyaç duydum. İçimdeki yalnızlığı biriyle paylaşmak istedim. Bora gözümde o yüzden benim

hep kardeşim oldu. Bora'yı bu yüzden hep çok kıskandım. Çocukları aynı şeyi yaşamam istemiyorum." Kuzey'in sözleri gözlerindeki mimimizle birleşince beş tane değil, on tane çocuk veresim geliyordu ona. Aptal Dilara! Sanki aramızdaki tüm sorunlar çözülmüş, tek eksikimiz çocuk kalmıştı. Neden normal bir şekilde benden evlenmeyi istemedi ki? Gerçi normal şartlarda isteseydi kabul eder miydim? Asla! Ama yine de bu şekilde olması beni, şirketini ve abimin borcunu kullanarak evlenmek istemesi canımı sıkıyordu. Bana âşık değildi. Söylediği gibi anne babalarımız da büyük bir aşkla evlenmemişti ama gayet iyi geçiniyorlardı. Belki Kuzey de beni benim istediğim gibi severdi. Ancak hayatım umut ederek nasıl geçecekti? Her zaman bir yanımda eksik olacaktı.

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp parmak uçlarımda yükselerek bu sefer ben onu öpmeye başladım. Onun bana yaptığının aynısını ben de ona yapıyordum. Önce boynuna minik, yumuşak ıslak öpücükler kondurmuş, yavaş yavaş öpücüklerini henüz sakalları yeni çıkmaya başlamış yanağına kaydırmıştım. Sıra dudaklarına gelmişti. Onu hissettiğim tüm aşkımla öperken bana koşulsuz karşılık veriyordu. Arsız öpücük-lüleri iyice davetkâr bir hal alırken kollarını belime dolamış, beni iyice kendine yapıştırmıştı. Benim için tam olarak ne hissediyordu? Bana söylemediği sürece asla bilmeyecektim. Benim açımdan bu evlilik zorla da olsa aşk evliliği, onun açısından ise mantık evliliği idi. Bu onun kollarında olmamı engellemiyordu. Bir süre sonra beni kucağına alarak merdivenleri tek tek çıkmaya başladığında hâlâ dudaklarımı sömürmeye devam ediyordu. Sadece nefes almak için kısa aralıklarla benden uzaklaşıyordu. Merdivenleri çıkıp ara koridora geldiğimizde az önceki gezdiğim odaların birine girmiş beni usulca yatağa yatırarak üzerimdeki yerini almıştı. Gözlerinde olduğu kadar beni her öpüşünde, bana her dokunuşunda beni istediğini anlayabiliyordum. Ben de onu istiyordum fakat bu şekilde değil. Ben onun sadece kadını ve çocuklarının annesi olmak istemiyordum; beni sevmesini, bana âşık olmasına da istiyordum. Daha azıyla yetinip kendimi ona veremezdim. Artık durmalıyım. Biliyorum ki biraz daha ileri gitsem dönüş yoktu. Tek istediğim bu odadan çıkıp gitmekti. Biraz daha kalırsam bu isteğimden her an vazgeçebilirdim. Onu küçük bir hamleye kendimden uzaklaştırıp yataktan kalktım

Fakat Kuzey kaçmama fırsat vermeden kolumdan tutarak beni engelledi. Elinden zorla da olsa kurtulup karşısına geçtiğimde Kuzey ciğeri önünden alınmış kedi gibi bana bakıyordu. Aslında bu durumu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. O kadar güzel ve anlamlı şeyler söylemişti ki kendimi onu öpmekten alamamıştım. Ancak bunu ona itiraf edemezdim. Bu yüzden aklıma ilk geleni söyledim.

“Şirketin imajını düzeltmek ve abimin borcunu kullanarak beni evlenmeye mecbur bıraktığın için bu da senin cezan olsun. Tıpkı bana otel odasında verdiğin ceza gibi.” Söylediğim sözlerden sonra öfkeden kudurur zannettim ama aksine yatakta ayaklarıyla bağdaş kurmuş, kahkaha atmaya başlamıştı. Neden güldüğüne pek anlam veremesem de iyi bir şey olmadığını gözlerini kışmasından anlayabilmişim.

“Beni reddettiğin her gece için aldatılmayı kabul ediyorsan sen bilirsin. Benim için sen ya da bir başkası fark etmez.” Evleneli birkaç saat olmuşken karısını aldatacağını söyleyen erkek olarak tarihe geçmek istiyordu sanırım. Böyle bir şeyin altında kalamazdım.

“Böyle bir şey yaparsan seninle evli kalır mıyım zannediyorsun? İnan bana yatağına aldığın her kadın için ben de bir başka erkeği yatağıma alırım. Göze göz, dişe diş.” Bu konuşmayı yıllar önce de yapmıştık. O zaman söylediğim sözlerin bugün karşıma çıkacağını nasıl bilebilirdim ki?

Kuzey yerinden kalkıp kollarımdan sıkıca kavradığında o kadar kızgındı ki kahverengi gözlerinden alev çıktığına yemin edebilirdim.

“Hatırlarsan geçmişte sana böyle bir şey yaparsan bunu sana ödeceğimi söylemiştim ve inan yaparım. Benimle evli kalmaya mecbursun. Abinin borcu olan tüm dosyalar bende, istediğim an işleme koyar ve her şeyini elinden alırım. Hem merak etme, seni bu geceden aldatmaya başlamak gibi bir niyetim yok. O yüzden bu gece beraber uyuyacağız.” Kuzey emredercesine söylediği sözlerin ardından, “Korkma, sana istemediğin bir şey yapmayacağım. Sadece bana ve bu eve alışmanı istiyorum. Son sözlerini kızgınlıktan söylediğini var sayıyorum” diye eklemişti. Kuzey elimi kolumu bağlamıştı. Gözlerim her an akmaya hazır yaşlarla dolmuştu ama ağlamayacaktım. Ona bu zevki tattırmayacaktım.

“İnan bana yanında çalışmaya başladığım günden bu ana kadar bana ettiğin hakaretler ve yapmaya zorladığın her şey için pişman olacaksın.” Kuzey ne söylemeye çalıştığını anlamak istercesine yüzüme bakıyordu. Ancak onunla beraber olmadığım müddetçe anlamayacaktı. Belki bu davranışlarının sebebi bendim ama geçmişte sevgilisi ya da karısı değildim. Onu kıracak şeyler söyledim ve hatalar yaptım, kabu etsem de bu kadarını hak etmiyordum. Yanından geçip giderek ayakta bılarımı çıkardım. Uyumak için çok erken olmasına rağmen kıyafetlerimle yatağa yatıp polar battaniyeyi üzerime çektim. Gözlerimden yaşlar döküldü dökülecekti. Ağladığımı duymasını istemiyordum. Onunla nasıl yaşayacaktım? *Allah'ım yardım et* diye içimden dua ettim.

Üzerimde hissettiğim yorgunlukla gözlerimi araladım. Bakışlarımı odada gezdirip zihnimi toparlamaya çalıştım. Yavaş yavaş her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı. Dün yaşadıklarım... Ah, Allahım! Bir an için rüya olduğunu düşünsem de Kuzey'in yanımdaki varlığı gerçeğin içinde olduğumu haykırıyordu. Bakışlarımı Kuzey'e çevirdim.

Onunla beraber aynı yatağa baş koymuştum, mutlu olmalıydım. O zaman neden mutlu değildim. Elimi uzatıp siyah saçlarına dokunmak elimi yüzünün her karesinde gezdirmek, ona sarılıp sıcaklığını hissetmek istesem de yapamadım. Usulca yerimden doğrulup odadan çıktım. Salona indiğimde dün akşam Kuzey beni baştan çıkarmakla meşgulken kolumdan düşen çantamın hâlâ aynı yerde durduğunu gördüm. Çantamı yerden alıp içinden telefonumu çıkardım. Kahretsin! Telefonum kapamıştı. Telefonumu şarj ettikten sonra açtım. Bir süre sonra arayanlar mesaj olarak gelmeye başladı.

Abim dâhil birçok kişi aramıştı. Fakat şu an kimseyle konuşacak durumda değildim. Banyo yapmaya ihtiyacım vardı, hastane kokuyordum. Eşyalarım burada olmadığı için küçük evime gidip eşyalarımı almaya karar verdim. Kuzey uyuduğu için uyandırmak istemedim. Kol çantamı alıp evden çıktım. Taksiye bindiğimde telefonumu şarjda unuttuğum aklıma geldi. Sonra da nasıl olsa Kuzey ben dönene kadar uyanmaz diye düşündüm. Bir süre yol aldıktan sonra taksicinin *geldik* demesiyle parayı ödedim. Taksiden indikten sonra apartmandan içeri girip

küçük evime geldim. Kapıyı açıp içeri girdiğimde üç ayda burada yaşadığım güzel anılarım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmeye başladı. Bu ev tek başına ayakta durabildiğimin ilk ispatıydı. Fabian'ın kabul ettiği projemi bu evde hazırladım. Kuzey'le bu küçük kırmızı koltukta öpüşmüş, sabaha kadar beraber uyumuştuk. Burası benim küçük evimdi ve ben her şeye rağmen burada mutluydum.

Odama girip eşyalarımı içim buruk halde toparlayıp bavula yerleştirmeye başladım. Evlenmişim ama Eylül'ün bile bundan haberi yoktu. Şimdiden azar işitmeye kendimi alıştırırsam iyi olurdu. Toparlanmam uzun sürmemişti. Son bir kez daha evime baktıktan sonra bavulumu alarak evden çıktım. Kapıyı kilitleyerek anahtarı da ev sahibine teslim etmesi için kapıcıya bıraktım. Başka çarem yoktu, malikâneme dönmek zorundaydım.

Minyatür malikâneme geldiğimde birkaç kere kapıyı çaldım; ancak Kuzey kapıyı açmıyordu. Arabasını da dışarda görmemişim. Kuzey evde olduğu için anahtarı yanıma almak aklıma gelmemişti. Üstelik bugün cumartesiydi ve saat daha erkendi; bir yere gideceği nereden aklıma gelirdi? Bu saatte nerede olabilirdi? Telefonum da içeride şarjda kalmıştı, bu yüzden Kuzey'i de arayamıyordum. O dönene kadar beklemekten başka çarem yoktu. Bavulumu kapıda bırakıp bahçedeki koltukların yanına giderek oturdum. Bir süre bekledim ama hâlâ gelmemişti. Üzerime ağırlık çöktüğü için kahverengi koltuğa uzanıp ayaklarımı karnıma çektim. Artık havalar soğumaya başladığı için de üşümeye başlamıştım. Midemden gelen sesler acıktığının habercisiydi. Gözlerim kapanırken aklımdaki tek şey Kuzey'in nerede olduğuydu.

Kuzey'den...

Sabah uyandığımda Dilara'yı yanımda göremediğim için çılgına döndüm. Yataktan kalkarak önce evdeki odalara tek tek baktım ama hiçbir yerde yoktu. Gitmiş olduğunu düşünmek bile istemiyordum. Yüreğime tarifsiz bir korku yerleşmişti. Nereye gidebilirdi ki? Eylül'e ve Bora'ya sordum. Dilara'ya ulaşamayınca beni aramışlardı. İkisine de Dilara'nın iyi olduğunu ve birkaç günlüğüne dinlenmek için tatile

götürdüğümü, merak etmemelerini söylemiştim. Eskiden olsa Bora b. durumu hoş karşılamazdı ama biliyorum ki artık Bora bir engel değildi. Bana güvendiğini ve ona iyi bakmamı söylemişti. Aklımda, bir de evlendiğimizi öğrendiğinde Bora'nın nasıl tepki vereceği vardı. Eylül. Hayal'i artık üzmemem için beni uyarmıştı. Kan şekeri düşmesi halinde yapmam gerekenleri tek tek anlatmıştı ama dün gece onu yine kırmıştım. Bunu yapmaktan nefret ediyordum ama koca çenemi yine tutamamıştım. Belki de bu yüzden korkup benden kaçmıştı. Çünkü ne zaman bir araya gelsek onu kırıyordum.

Nerde olabilir diye düşünmekten beynim çatlamak üzereydi. Aklıma eski evinde olabileceği gelmiş, arabama atladığım gibi soluğu orada almıştım. Ancak kapıyı defalarca çaldığım halde Dilara'dan ses yoktu. Bir süre sonra neler olduğunu anlamak için yanıma kapıcı geldi.

“Hayal Akman'a acil ulaşmam lazım, kendisi nerde olabilir?”

“Hayal Hanım eşyalarını toparlayıp gitti. Anahtarı da ev sahibine vermem için bana bıraktı.”

Duyduklarımın doğru olmadığına inanmak istedim ama yanlış duymamıştım. Apartmandan çıktığımda kendimi arabamın koltuğuna bıraktım. Dilara gerçekten gitmiş, benden kaçmıştı. Arabamı çalıştırıp yol almaya başlamıştım ama Dilara'nın olmadığı o ev bundan sonra bana zindan gibi gelecekti. Artık geri de gelmeyeceğini çok iyi biliyordum. Benim yüzünden, şu lanet olası gururum yüzümdendi. Onu sevdiğimi söyleyip onunla evlenmek yerine şirketin imajı yüzünden abisinin borcuyla tehdit ederek evlendim. Artık onu tamamen kaybetmiştim. Kendimi köpekler kadar pişman hissediyordum ama ne faydası vardı. Kafamı dağıtmaya ihtiyacım olsa da sarhoş olup onu unutmak istemiyordum. Aksine hep aklımda ve kalbimde kalsın istiyordum. O an eve giderek beraber uyuduğumuz yatağa girip oradan hiç çıkmamaya karar verdim, bu kendime verdiğim bir cezaydı. Dilara yüzünden bu hale geleceğimi hiç düşünemezdim. O sadece Bora'nın kardeşi küçük bir kızdı. Şimdi o küçük kız sayesinde yaşadığımı, nefes aldığımı hissediyordum.

Bu düşünceler beynimde çoktan eve gelmiş, arabamı garaja çekmiştim. Eve doğru yol alırken bahçedeki koltuğun üzerinde birinin olduğunu fark ettim. Onun Dilara olması için dua ediyordum. Yanına var-

dığımda yanılmadığımı anlayıp rahat bir nefes verdim. Bavulundan eşyalarını toplamak için gittiğini anladım. “Madem eşyalarını almaya gidecektin, beni niye uyandırmadın!” Aslında uyandırıp onu güzelce bir azarlamam gerekirdi ama onu bulmuşken kalbini kırıp benden uzaklaşmasını istemiyordum. Şu an o kadar güzel ve masum gözüküyordu ki ona asla kıyamazdım. Elimini yüzünde gezdirdim, yüzü çok soğuktu. Burada bu soğukta yatılır mıydı? Ben de evde olmadığım için eve girmesi imkânsızdı. Onu aramak için dışarı çıkmasaydım döndüğünde evde olacaktım. Dilara’yı bir an önce eve taşımam gerekirdi yoksa hasta olabilirdi. Önce evin kapısını açmış sonra Dilara’yı kucağıma alarak odamıza çıkarmıştım. Bavulunu almak için aşağı indiğimde şarjda olan telefonunu fark ettim. Onun gittiğini düşündüğüm için o kadar telaşlanmıştım ki aramak aklıma bile gelmemişti. *Bu kız sende akıl bırakmadı, Kuzey dedi iç sesim.* Bavulunu da alıp odamıza çıkardım. Ters bir şeyler vardı çünkü hâlâ uyanmamıştı. Aklıma doktorun dedikleri geldi. “Şekeri gerektiğinden fazla düşerse kendinden geçebilir ve komaya girebilir, bu gibi durumlarda uyandırmaya çalışıp şekerini çabuk yükseltecek gıdalar verin.” *Allah’ım, ya öyle bir şey olduysa!* Olmaz! Onu bu kadar çok severken Dilara’yı kaybetmeye dayanamazdım. Hemen Dilara’yı uyandırmaya çalıştım ama uyanmakta zorlanmıştı. Gözlerini açtığı zaman ilk dediği şey “açım” oldu. Uyandığı için rahat bir nefes almıştım. Demek ki kan şekeri düşmeye başlamıştı. O yüzden çabucak mutfağa gidip ballı süt hazırladım. Odaya çıktığımda Dilara’nın tekrar uykuya daldığını gördüm. Zorla da olsa uyandırmış, yine zorla ballı sütü ona içirmiştim. Sütü içerken yüzünü ekşitmişti. Dilara sütü sevmeydi, eminim bunu içmek onun için tam bir işkence olmuştu. Bir süre yanına uzandım, iyi olduğu için emin olmak istedim. Yüzünün rengi düzelip dudaklarının rengi pembeye döndüğünde artık daha iyi gözüküyordu. Gözlerini de araladığına göre iyi olduğuna emin oldum. Ancak aç olan bir değil iki mide vardı, bu sorunu hemen halletmeliydim.

“İyi misin? Doktora gidelim mi?”

“Evet, iyiyim. Sadece açım. Doktora gerek yok” dedi kısık çıkan sesiyle.

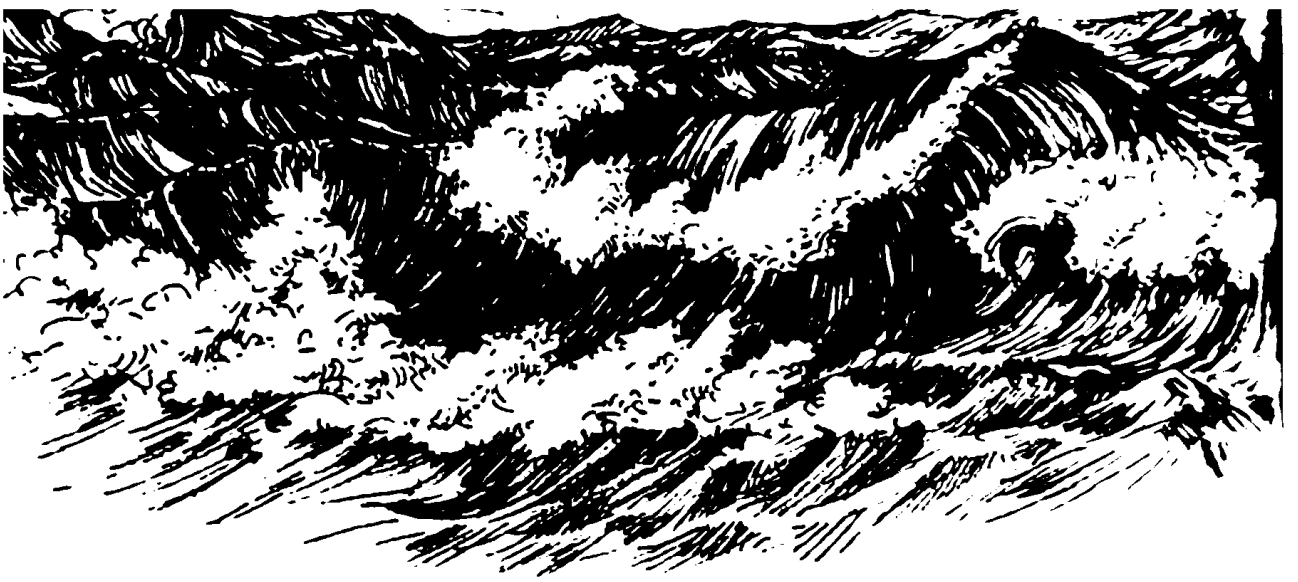
“Tamam, o zaman sen uyu. Ben kahvaltı hazırlayacağım.” Tamam dercesine gözlerini yumdu. Kahvaltı hazırlamak için mutfağa indim.

Çayı demledikten sonra kahvaltılıkları çıkarmak için dolabın kapağını açtım. Her şeyi önceden ayarladığım gibi buzdolabını da doldurmuş-
tum, bir kuş sütü eksikti. Kahvaltılıkları masaya yerleştirdikten sonra
aklıma patates kızartmak geldi. Hemen patatesleri kilerden alıp biraz
kalın olsa da soyup doğradım. Sıvı yağı kızartma tenceresine döktüm,
yağı kızdırdıktan sonra patatesleri içine attım. Patatesler kızarıırken Di-
lara'yı kahvaltıya çağırmak için odamıza gittim. Kapıyı açıp içeri gir-
dim. Boş bir yatakla karşılaşmayı beklemiyordum. Yine nereye git-
mişti? Banyodan da su sesi gelmiyordu. Evden dışarı çıkmadığına göre
bu evde bir yerlerdeydi. Bir süre sonra odanın içindeki banyonun kapısı
açıldı ve Dilara dışarı çıktı. Üzerine sardığı minik pembe havlu kalça-
larını ancak örtüyordu. Saçlarından akan damlalar omuzlarını ıslatıyor,
teninin üzerinde yıldız gibi parılıyordu. O kadar güzel gözüküyordu
ki kendimi ona bakmaktan alamıyordum. Mıknatıs gibi ona çekiliyor-
dum. Dilara haklıydı, bu kesinlikle benim cezamdı. Demek ki duş al-
mayı bitirdiği için su sesini duymamıştım. Dilara beni görünce bir an
duraksamış, yüzü al al olmuştu. Benden utandığı açıkça belliydi, he-
men arkasını döndü. Haberim olmadan ortadan kaybolduğu için ceza
olarak biraz daha utandırmanın bir sakıncası yoktu. Birkaç adımda ya-
nına yaklaştım. Onu belinden kavrayıp kendime çevirdim. Önce omu-
zuna yumuşak, tüy kadar hafif bir öpücük kondurduktan sonra yavaş
yavaş öpücüklerimi dudaklarına kaydırılmış, son hamle olarak kucağıma
almıştım. Kucağıma alırken ağzından ufak bir çığlık fırar etmişti.

Eli düşmemesi için havlusuna gitti. Birkaç adımda yatağın yanına
gittim. Yatağa yatırırken onu öpmeye devam ediyordum. Beni reddet-
miyor, aksine her öpücüğüme oldukça istekli karşılık veriyordu. Eğer
reddederse başka kadınlara gideceğimi açıkça söylemiştim. Bu yüzden
bana karşılık veriyordu. İyi şartlarda evlenmedik ama aldatılmayı ka-
bullenmeyeceğini iyi biliyordum. Hangi kadın kabul ederdi?.. Bir bilse
gittikten sonra hayatıma tek gecelik bile olsa kimseyi almadığımı.
Şu an istediğim sadece sıcaklığını hissetmektir. Havlusunu çıkarmak is-
tesem de bu kadar fazla olabilir. Zaten evliliğe zorladım, ona isteme-
diği bir şeyi asla yapamazdım. Önce bana alışsın, sevsin istiyordum.
Öpüşmemize bir son verdim.

“Habersiz ortadan kaybolduğun için bu da senin cezan!” İsteme-yerek de olsa yanından kalkarak kahvaltının hazır olduğunu söyledim. Dilara yataktan kalkarak yatağın kenarına oturdu. Dudaklarını ısırmaya başladığında yüzü neredeyse pancara dönmüştü.

Utandığı için yüzüme bakamıyordu. Dün beni baştan çıkarmaya çalışan o kız gitmiş, hiçbir şeyden haberi olmayan küçük bir kız gel-mişti. Bilmiyorum, belki bu davranışları bizim bir geçmişimizden kay-naklanıyordu. Sonuçta abisinin arkadaşıydım. Aklımın bir köşesine bu kıza kırmızının çok yakıştığını not ederek yanından ayrılırken dilimde Hande Yener’in *sana kırmızı çok yakışıyor* şarkısı vardı. Bir de tavadaki patatesler. Kahretsin!

BASIN TOPLANTISI

Dilara'dan...

Hâlâ inanamıyordum, az önce Kuzey'le nerdeyse birlikte olacaktım. Kuzey sonunda beni de kendi gibi dengesiz biri haline getirmişti. Söylediklerim ve yaptıklarım birbirini tutmuyordu. Güya bana dokunmasına izin vermeyecektim. Kuzey durmasaydı şimdi onun gerçek anlamda karısı olacaktım. Kuzey'in başka birine gitme düşüncesi ona karşı koyma dürtümü engellemişti. Hangi şartla evlenirsek evlenelim Kuzey benim kocamdı, onu seviyordum. Ona âşıktım. Başkasına gitmesine göz yumamazdım, yummayacaktım da...

Gerçi Kuzey az önceki davranışını *bana ceza vermek* olarak açıklamıştı. Yirmi dört saattir evliydik ve şimdiden birbirimize cezalar vermeye başlamıştık. Bu cezalar hiç de masumane değil, gayet baştan çıkarıcıydı. Bu cezaların beni ve Kuzey'i ne hale getirdiğini düşünersek aslında bu ikimize de cezaydı. Bir türlü orta yolu bulamıyorduk. Üzerime kumaş bir pantolon, beyaz bir gömlek giydim. Kahvaltı için mutfığa giderken burnuma güzel kokular geliyordu. Üstelik Kuzey bir şarkı mırıldanıyordu. Daha önce Kuzey'i hiç şarkı söylerken duymamıştım. Sesi oldukça güzeldi. Şarkı yarışmalarına katılsa rakipsiz birinci gelirdi.

"Belki birazcık bozuldun..."

Ruhun belki can çekişiyor...

Belki biraz da kazardın ama...

Sana kırmızı çok yakışıyor.. "

Allah'ım bu şarkıyı özellikle söylediğini çok iyi biliyordum. Sana ruhu can çekişen sadece ben değildim ama bunu kendi istemişti.

Mutfaktan içeri girdim. Kuzey mutfak önlüğünü takmış patates kızartırken şarkı söylemeye devam ediyordu. Ayrıca muhteşem bir sofraya hazırlamıştı. Beni her geçen gün şaşırtmaya devam ediyordu. Kuzey arkasını dönünce göz göze gelmiştik, bana muzipçe sırıtmaya başlamıştı. Az önce olanlar aklıma geldiği için yüzüme ateşler basmış, utanmıştım. Kesinlikle normal değildim. Bir gün önce onu baştan çıkarmaya çalışırken gayet normaldim ama bugün onun bana yaptıkları yüzünden utanıyordum. Kuzey bunu anlamış olacak ki beni daha da utandırmak için elinden geleni yapıyordu. Patatesleri tabağa çıkarttıktan sonra yanıma gelerek boynuma ıslak bir öpücük kondurmuştu.

"Günaydın, karıcığım" diyerek de kollarıyla beni mengene gibi sarmıştı. Ona böyle yakın olmak benim için hiç iyi değildi.

"Öğle oldu, ne günaydını" diyerek kollarının arasından sıyrıldım. sandalyeyi çekip oturdum. Sofrada bir kuş sütü eksikti. Kahvaltı yaparken ikimiz de sessizdik, sadece çatal bıçak sesleri duyuluyordu. Zaman zaman bakışlarımız birbiriyle karşılaştığında hemen gözlerimi çay bardağıma çeviriyordum. Bir süre sonra telefonun çalmasıyla sessizlik bozulmuştu. Şirketten arıyorlardı. Fabian Corilli Türkiye'ye gelmiş basın toplantısı için hazırlık yapılmasını istemişti. Gazetede ki haberler anlaşılan ona ulaşmıştı. Projeyi ben yürütecek olsam da yalnız değildim. Fabian yanımda projeyi yürütmek için çalışanlardan birini göndermişti. Muhtemelen o haber vermişti ama şimdiye kadar sesi çıkmaması garipti.

Kuzey'le şirkete gidip Fabian'ın gelmesini beklemeye başladık. Kuzey ellerini cebinde odasında sağa sola giderken basın toplantısının sebebini düşünüyordu.

“Yeter artık, başım döndü” dediğimde Kuzey’in cevap vermesine fırsat kalmadan kapıyı tıklatarak Naz içeri girmiş ve Fabian’ın geldiğini bildirmişti.

Fabian içeri girdi. Kısa bir selâmlaşmanın ardından konferans salonuna geçtik. Kuzey,

“Basına ne açıklayacaksın, bu kadar önemli olan nedir?” derken meraklı gözlerini Fabian’a çevirdi.

“Açıkladığım zaman görürsün. Bunu hem Hayal için, hem de projenin geleceği için yapıyorum” derken yüzünde *bana güven* der gibi bir ifade vardı. Kuzey biraz şaşkın olsa da ben ne demek istediğini anlamıştım. Kuzey’in beni dinlemek yerine suçladığı şeyin doğru olmadığını açıklayacaktı. Hazırlıklı da gelmiş gibi gözüküyordu. Yanında tanımadığı bir yaşlı iki adam ve bir kadın gelmişti. Salona girdiğimizde basın mensupları gelmiş hazır bir şekilde bizi bekliyorlardı. Ellerinde mikrofon, kameralar tüm gözler bizim üzerimizdeydi. Önünde masa olan bizim için hazırlanmış sandalyelere oturduğumuzda kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Fabian ciddi tavrını takınarak konuşmaya başladığında sesi sert ve kınarcasına çıkıyordu. “Ben Fabian Corilli. Bildiğiniz üzere Türkiye’ye tatil köyü projeme ortak aramak için gelip birkaç şirketin mimarıyla tek tek görüştüğümde Özalp Şirketler Gurubunun mimarı Hayal Akman’ın projesini kabul edip çalışmaya karar verdim. Ama gazetede çıkan haberler beni derinden sarstı. Eğer haberim olsaydı bu açıklamayı yapmak için daha önce gelirdim. Maalesef gazetede ki haberler beni Türkiye’ye geldiğime pişman etti. Çünkü böyle asılsız ve ahlaksız bir haber çıkacağı aklıma gelmemişti. Yıllardır bu isteyim, bu kadar çirkin bir ithamla karşılaşmadım. Büyük bir proje hayata geçiriyoruz ve bu yüzden çekemeyenler asılsız haberler yaparak bu işe leke sürmeye çalışanlar olabilir” dedi kendinden emin bir edayla.

Erkek bir gazeteci, “Hayal Hanım’la daha önceden tanışıyor muydunuz?” diye sordu.

“Hayal Hanım’ı İtalya’dan tanıyorum. Kendisi bir yıl yanımda staj yapmıştır. Son bir yılda yaptığım başarılı işlerimde onun da imzası vardır. Onun projesini kabul etmem kesinlikle daha önceden tanışıyor olmamızla alakalı değildir. Eğer araştırırsanız bugüne kadar kimsenin

hatır için projesini kabul etmediğimi görürsünüz ve eğer öyle olsaydı Arman Holdingde mimar olan kuzenimin teklif ettiği projeyi kabul ederdim. Onun teklif ettiği proje de en az Hayal Hanım'ın projesi kadar iyiydi ve ben Özalp İnşaatı seçtim. Hayal benim gurur duyduğum stajyerlerimden biridir. Başarılı, azimli ve sorumluluk sahibi biridir."

"Gazetede ki görüntüler için yeterli bir açıklama değil. Bu konuda ne diyeceksiniz?" dedi başka bir erkek gazeteci.

"Onunla aramızda gazetelerde yazdığı gibi bir şey yok. Hayal Hanım Türkiye'ye döndükten sonra kendisiyle hiç görüşmemiştim. Onu görünce şaşkınlığımın da etkisiyle yanağına kondurduğum masumane bir öpücüktü. Fotoğraflarda farklı gözükebilir ama güvenlik kamerası görüntüleriyle bunu ispat edebilirim. Siz sormadan söyleyeyim. Sabah otelden beraber ayrıldık çünkü Hayal Hanım'ın bir sağlık sorunu vardı. bir yere gidecek durumu yoktu. Belki bunu açıklamam onun hoşuna gitmeyebilir ancak bunu yapmazsam onun üzerinde haksız ithamlar devam edecek."

"Nedir bu, biraz daha açık konuşabilir misiniz?" diye sordu bir bayan gazeteci.

"Hayal Hanım hipoglisemi hastasıdır. Yani kan şekeri düşüklüğü. O gece de yemek yerken kan şekeri düştüğü için kendisine şekerini yükseltecek gıdalar verildi. Yemekten sonra evine gitmek için kalktığında bayıldı. Doktor çağırdık. Bunu ispat edebilmek için o gece Hayal Hanım'a müdahalede bulunan doktorun kendisi burada. Olanları bir de ondan dinleyin."

İnanmıyordum, benim için doktoru buraya getirmişti. Demek ki yamızda olan beylerin genç olanı doktordu. Konuşmaya başladığında tüm gözler doktora çevrildi.

"Herkes iyi günler; ben Dahiliye Uzmanı Doktor Ömer Aydın. Hayal Hanım rahatsızlanınca bizzat Fabian Bey tarafından otel müdürüne yapılmış talep doğrultusunda bana haber verildi. Özel bir hastanede çalışıyorum. Hayal Hanım'ı muayene ettim, parmak ucundan aldığım kanla şekerine baktım. Düşüktü. Bu durum tansiyonunun da düşmesine sebep olmuştu. Kendisine şekerli serum taktım ve bir süre gözetim altında tuttum. Serum bitince iyi olduğuna karar verip otelden ayrıldım."

“Duydunuz, hanımlar ve beyler. Doktor yanımızdan ayrılınca otel müdürü Hayal Hanım’la ilgilenmesi için Fatma Hanım’ı görevlendirdi.” Otel müdürü,

“Doğrudur, Doktor Ömer Bey otelden ayrıldığında Fatma Hanım Hayal Hanım’la ilgilenmesi için görevlendirdim” diyerek araya girdi. “İsterseniz Fatma Hanım bu konuyu size kendisi anlatsın...” diyerek sözü kadına bıraktı.

“Hayal Hanım’la ben ilgilendim. Serum bitinceye kadar yanındaydım. Gün ağardığında yanından ayrıldım” dedikten sonra sözü tekrar müdür alıp devam etmişti:

“Sabah Fabian Bey endişelendiği için kendisine eşlik ederek özel arabasıyla evine bıraktı. Zaten güvenlik kamera görüntülerinde rahatsızlanıp bayıldığını açıkça göreceksiniz” dedikten sonra elindeki cd’yi bilgisayara takıp görüntüyü projeksiyon cihazı vasıtasıyla perdeye aktardı ve görüntüleri tüm basına izletti.

Bir an Kuzey’le göz göze geldiğimde sanki zaman durmuştu. Gözlerindeki pişmanlık o kadar belliydi ki. Elinde tuttuğu kalemi o kadar sıkımişti ki kalem iki parçaya ayrılmıştı.

“İstanbul’da çekilen görüntülerimize gelince, Hayal’den eski patronu olarak bana İstanbul’u gezdirmesi konusunda ricada bulundum. Bu İstanbul’a ilk gelişimdi, o da kırmayıp kabul etti. Eminim bu haberler yüzünden bu teklifi kabul ettiğine pişman olmuştur.” Kuzey bu sözlerin ardından araya girdi.

“Yaptığınız bu haber yüzünden Hayal’i ne durumda bıraktığının farkında mısınız? Üstelik eşi olarak ben bu durumdan haberdardım. O gün şehir dışında olduğum için ona eşlik edememiştim. Eşime yardımcı olduğu için Fabian’a teşekkür etmeliyim” derken ben dâhil tüm gözler Kuzey’e çevrilmişti. İnanamıyordum! Kuzey evlendiğimizi söylemişti. Basın toplantısı biterken, “Bu çıkan yalan haberler yüzünden maddi manevi dava açacağım, kazandığım takdirde şiddet gören kadınlar vakfına bağışlayacağım” dedi. Kameralar ve sorular bize yönelmişti. Ancak Kuzey de ben de bu konuda sessiz kalmayı tercih etmiştik.

Basın toplantısı sonunda bitmiş, salon boşalmıştı. Kuzey ardına bakmadan yerinden kalkıp gittiğinde kendimi bir an boşlukta hissettim.

Eminim şu an bana karşı haksız yere bulunduğu ithamlar için kendini sorguluyordur. Fabian yanıma geldi. Beraber Kuzey'in odasına giderek beklemeye başladık. Henüz kendisinden bir ses çıkmamıştı.

Fabian güven verircesine omuzlarımdan kavradı.

“Özür dilerim, haberim oldu ama gelemedim. Ülke dışında iş görüşmelerim vardı. Bitirmeden ayrılamazdım. Umarım hatamı telafî etmişimdir. Bir de hastalığını açıkladığım için üzgünüm.” Fabian oldukça mahcup gözüküyordu.

“Bu arada seni tebrik etmeliyim. Kuzey'in, seni yanında tutmak için neden o ağır anlaşmayı imzalattığını şimdi daha iyi anlıyorum” diyerek muzipçe gülmeyi ihmal etmemişti. Fabian'ın sözleri beni gülümsetmekten çok hüznünlendirmişti. Dokunsalar ağlayacak durumdaydım.

“Gözlerinde onu sevdiğini gayet iyi görsem de mutsuz olduğunu da görebiliyorum” dediğinde artık gözyaşlarıma daha fazla hapis hayatı yaşatmayıp özgürlüğe kavuşturdum.

“Evet, onu seviyorum ama o benimle sırf şirketin imajını kurtarmak için evlendi” dedim hıçkırıklarımın arasından.

“İsteseydin kabul etmezdin. Anlatmadığın başka bir şey var mı?” Burnumu çeke çeke ona abimin borcundan da bahsettim. Biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Fabian her zaman her konuda iyi bir dinleyici olmuştur. Şaşkınlıkla beni dinlerken onun da söyleyecek bir şeyi olmadığını gördüm.

“Sana borcunu ben öderim. Benimle gel diyeceğim ama gelmeyeceğini biliyorum. O yüzden başka nasıl yardım ederim bilmiyorum. Şunu söyleyebilirim ki Kuzey senin için bir şeyler hissetmese seni asla böyle bir şeye mecbur etmezdi. Hiç kimse sırf imaj için ya da borç için hayatını sevmediği bir insanla geçirmek istemez. Üstelik senden gerçek bir evlilik istemiş, formalite değil. Bunu da isteyebilirdi. Sana olan hisleri sana bakışlarından açıkça belli. Buraya ilk geldiğim zaman fark etmiştim. Beni senin yanında gördüğü zaman bana öldürecekmiş gibi bakıyordu. İfade etme tarzı hoş olmasa da onun seni sevdiğini görebiliyordum. Biliyorsun benim ön görülerim her zaman doğru çıkar.”

“Biliyorum, keşke haklı çıksan.” Fabian'a abimmiş gibi sarıldım. Onunla tanışmak ve çalışmak benim için büyük şanstı. İtalya'da son bir

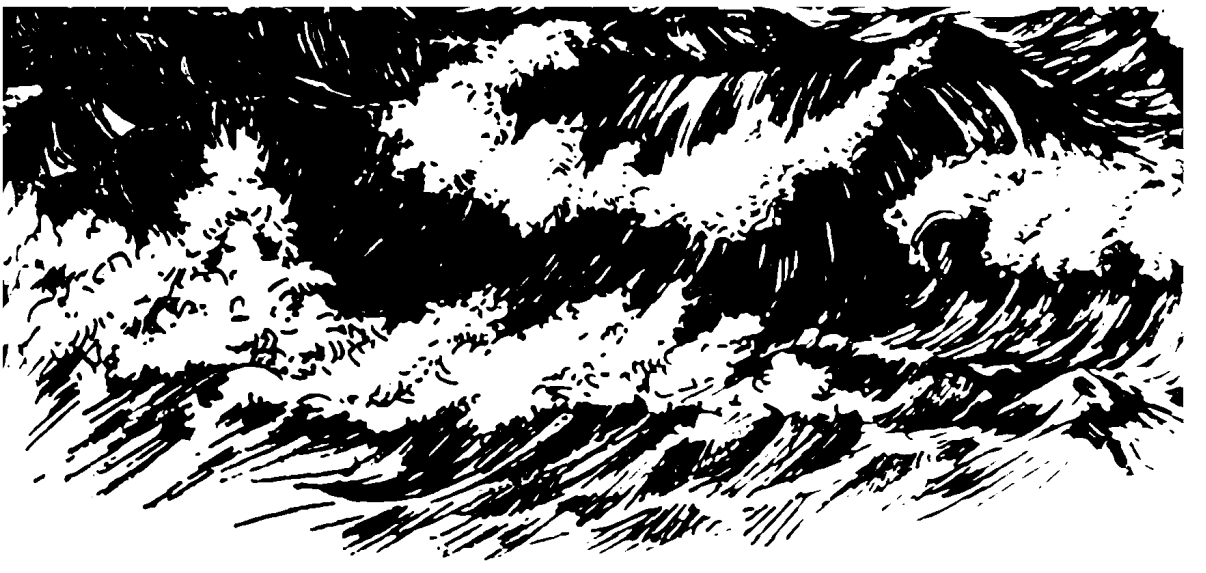
yıl benim patronumdan çok abim olmuştu. Onun da bana farklı bir şey hissetmediğini bildiğim için yanında her zaman rahattım.

“Teşekkür ederim, Fabian.” Odanın kapısının sertçe çarpılmasıyla birbirimizden uzaklaştık. Kapıya döndüğümüzde Kuzey’in öfkeli bakışlarıyla karşı karşıya kaldık. Bu durum karşısında Fabian beni ıyıcı kendine çekip belime sarıldı. *Ne yapmaya çalışıyordu? Bu onun öfkesini daha da körükleyecekti.*

Kuzey yanımıza kadar gelip beni onun yanından çekerek uzaklaştırdı. “Açıklama için teşekkürler ama karımla bu kadar samimi olmaktan hoşlanmıyorum” dedi sert bir dille.

“Karın bundan rahatsız olmadığına göre onu yeterince mutlu edemiyor olmalısın.” Sözleri ve davranışları Kuzey’in tepkisini ölçmek için olduğunu anlamıştım ama bu çok fazlaydı.

Kuzey elini kaldırmış kızgınlıkla Fabian’a bir yumruk atmak üzereydi ki araya ben girdim. Hissettiğim acı ve burnumdan akan ılık bir sıcaklıkla gözlerim yavaşça kapanmıştı.

SENİ SEVİYORUM

Kuzey'den...

Allah'ım ben ne yapmıştım? Dilara'yı Bora bana emanet etmişken ona en büyük zararı yine ben vermiştim. Kendimden hiç bu kadar nefret ettiğimi hatırlamıyordum. Dilara yerde bilinçsiz halde yatarken burnundan durmadan kan akıyordu. Beyaz gömleği kırmızıya boyanmıştı. Fabian da en az benim kadar endişeli gözüküyordu. Cebimden çıkardığım beyaz mendille kanın durması için burnuna tampon yapmaya başladım. Fabian'a da numarayı söyleyip ambulans çağırmasını istedim. O sırada Kağan içeri girmiş neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Şu an ona açıklama yapacak durumda olmadığım için sadece "sonra" diyebilmiştim.

"Dilara, lütfen uyan, beni sakın bırakma!" Kağan,

"Kuzen, uyan" diye seslendi. Dilara'nın gözleri kapalıydı. Bilineci bir türlü yerine gelmiyordu. Dakikalar geçmişti, ambulansın sirenlerini duymaya başladığımda biraz rahatlamıştım. Bir süre sonra sağlık görevlileri odaya girdi. Dilara'nın burnunun kanamasını durdurduktan sonra sedyeye koyup ambulansa taşımışlardı. Ben de kimseyi umursamadan peşlerinden gittim. Ambulansa kimseyi almadıkları için arabamla arkasından takip etmeye başladım. Fabian'ı, Kağan'ı geride bırakmıştım; onları düşünecek durumda değildim. Tek düşündüğün Dilara'nın iyi olmasıydı.

Hastaneye vardığımızda sağlık görevlileri Dilara'yı acile aldı. Doktor onunla ilgilenmeye başladığında Dilara hakkında bilgi vermek için doktorun yanına gittim. Doktora nasıl *karıma yumruk attım* diyecektim ama önemli olan Dilara'nın sağlıklıydı.

“Doktor Bey bir arkadaşım ile tartışırken karım araya girince attığım yumruk yüzüne geldi. Bir türlü uyanmıyor, aynı zaman da hipoglisemi hastası. N’olur ona bir şey olmasına izin vermeyin.” Doktora bilgi verdikten sonra beni acilden dışarı çıkarttılar. Kapının önünde elim kolum bağlı beklemeye başladım. İçeri girmek istesem de beni almıyorlardı. Dışarıda beklemek bana cehennemdeymiş gibi hissettiriyordu. Bir süre sonra doktor dışarı çıkınca hemen yanına gittim.

“Karım nasıl? Ne durumda?” Kalbim duyacaklarımdan korktuğu için deli gibi çarpıyordu.

“Aldığı darbe yüzünden burun kemiğinde zedelenme oluşmuş ve şekil bozukluğu meydana gelmiş. Plastik cerrahi doktorumuza haber verdim. Ameliyat olması gerekiyor. Ayrıca şekerine baktık, şu an şekeriyle ilgili bir sorun yok” dediğinde az da olsa rahatlamıştım. Kahretsin ki benim yüzümden ameliyat olması gerekecekti. Hemşireler Dilara'yı hazırlayıp ameliyata aldıklarında bana üzerinden çıkardığı kanı giysilerini vermişlerdi. Ameliyata giderken Dilara hâlâ baygındı. Dakikalar geçerken ameliyathane önünde Dilara'nın kanlı giysilerine sandım. Hepsi benim yüzümdendi ve onu hak etmiyordum. Beklerken zaman durmuş, her dakika bir ömür kadar uzun olmaya başlamıştı.

Sırtımı duvara yaslayarak yere çöktüm. Yüreğimi korkunç bir pışmanlık delmiş geçmişti. Ona bir şey olursa nasıl yaşarım diye düşünmeye başladım. Onu yanımda tutmak isterken elim ona nasıl kalkmıştı? O kızgınlıkla yerimden kalkıp Dilara'ya dokunan elimle duvarı ardına yumruklamaya başladım. Mümkün olsa o elimi kesip atardım kendime o derece kızgındım. Elimin ağrısı, yüreğimde hissettiğim ağrının yanında hafif kalırdı.

Gözlerim uzaklara daldığında Kağan ve Fabian'ı gördüm. Telaşla yüzlerinde kızgın bir ifadeyle bana doğru geliyorlardı. Yanıma geldiklerinde Fabian elini omuzuma dokundurmuş, canımı acıtırcasına sıkmaya başlamıştı. Onu anlayabilmem için İngilizce konuşuyordu.

“Hayal seni seviyor ve sen bunu göremeyecek kadar körsün” diyerek omuzumdaki elini iyice sıkıyordu. Dilara’nın beni sevdiğini söylemişti. Fabian bile bunu anlamışken ben yıllardır onu çok iyi tanıdığımı düşünen ben bunu anlayamamıştım. Ne zaman bu kadar kör olmuştum? Kıskançlığımın beni bu hale getirmesine nasıl izin vermişim? Kahretsin!

Fabian konuşurken Kağan sessiz kalmıştı ama küçümsercesine bakışları beni yerin dibine geçirmeye yetmişti. Keşke bağırp çağırsa ama sessiz kalmasa diyordum. Kendimi daha önce bu kadar aşağılık hissetmemiştim. İki saate yakın ameliyathane önünde beklemiştik. Dilara’nın kanlı giysilerine sarılarak iyi olması için Allah’a dua etmiştim. Sonunda ameliyathane kapısı açılmış Dilara’yı sedyeye dışarı çıkarmışlardı. Kolunda serum takılıydı. Yüzü o kadar solgundu ki dudakları bembeyazdı.

Çok kan kaybetmişti, hepsi benim yüzümdendi. Dilara’yı kalacağı odaya götürürlerken ben de peşlerinden gittim. Kağan ve Fabian’ın içeri girmesine müsaade etmemiştim. “Lütfen onunla yalnız kalmama izin verin” dediğinde istemeseler de ses çıkarmamışlardı.

Odaya girdiğimde Dilara yatakta öylece solgun yatıyordu. Benim yüzümdendi. Elimdeki kanlı giysilerini odadaki beyaz dolabın içine koyduktan sonra uyanmasını beklemeye başladım. Bir süre sonra, “Kuzey!” diye sayıklayarak uyanmaya başlamıştı. Bu halde bile aklında ben vardım. İnsan bilinçaltı sevdiği insanların ismini sayıklarmış. Dilara da benim ismimi sayıklıyordu. Fabian haklıydı, beni gerçekten seviyordu. Yalnız benim şu an onunla konuşmaya, yüzüne bakmaya cesaretim yoktu. O yüzden daha fazla yanında kalamayacağımı için odadan ayrıldım.

Dilara’dan...

Burnumda büyük bir ağırlık hissiyle gözlerimi araladım. Kuzey’in baş ucumda olduğunu, “Kuzey!” diye seslendiğimi hatırlıyordum ama tamamen ayıldığımda oda bomboştı. Buhar olup uçmuştu sanki. Belki de aklım bana oyun oynamıştı. Neler olmuştu bana böyle? Yavaş yavaş olanlar filim şeridi gibi gözlerimin önünden geçerken az da olsa burnumda ağrı hissediyordum. Kuzey’in yumruğu aklıma geldi. Canım ya-

niyordu, burnum tıkalı olduğu için ağızımdan nefes almak zorunda kalıyordum. Bu da ağzımın kurumasına neden oluyordu. Bir süre sonra odaya yirmili yaşlarda genç bir hemşire içeri girmiş, biten serumum kolumdan çıkarmıştı. Ağrı kesici yaptıktan sonra tansiyonuma ve parmak ucumdan makineyle şekerime bakmıştı. Hemşire,

“Dilara Hanım şekeriniz tansiyonunuz iyi durumda” dediğinde Kuzey’in hastalığımla ilgili bilgi vermiş olduğunu anladım.

“Neler oldu, hemşire hanım? Burnum...” deyip gerisini getiremedim.

O sıra kırklı yaşlarda olduğunu düşündüğüm kır saçlı bir adam içeri girdi.”

“Geçmiş olsun, Dilara Hanım. Nasıl hissediyorsunuz?” *Kamyon çarpmış gibi* dedim içimden.

“Burnumda ağrı var”

“Bu çok normal. Burnunuza aldığınız darbe yüzünden ameliyat edildunuz. Bandaj ve tampon var. ” Şaşkınlıkla gözlerim açıldı.

“Ne?” O kadar mı ciddiymiş yani?

“Aldığınız darbeden dolayı burnunda zedelenme ve şekil bozukluğu meydana gelmişti. Ameliyatla düzelttik. Burnunuz eskisinden çok daha iyi oldu diyebilirim”

“Anladım, doktor.”

“İki üç saat su dahi içmeyin. Daha sonra yiyip içebilirsiniz. Fazla katı yiyeceklerden bu günlük uzak durun”

”Ne zaman çıkabilirim?”

“Bir akşam sizi gözetim altında tutmamız gerekiyor, yarın çıkabilirsiniz. Geçmiş olsun” deyip yanımdan ayrıldı. Vay be! Eylül hep kemerli burnumdan kurtulmamı söylerdi, sanırım dua saatine çatmıştı. Bir bahaneyle kurtulmuş oldum. Ah neler saçmalıyordum, neredeyse Kuzey’in bana yumruk atmış olmasına sevinecektim.

Hemşireye gitmeden yatağın başlığını biraz kaldırmasını istedim. Artık daha rahattım.

Bir süre sonra kapı tıklandı, gelen belki de Kuzey’dir diye bakışlarım kapıya kaydı ancak yanılmıştım. Gelen Fabian’dan başkası değildi.

Üzgün olduğu her halinden belli oluyordu. Baş ucuma gelerek sandalyeyi yanıma çekip oturdu.

“Nasılsın?” Zorla da olsa,

“İyiyim. Sadece ağzım kurudu. Susadım” dedim.

“İki, üç saat su dahi içemezsin”

“Doktor söyledi, biliyorum.” Fabian bana bakarken yaptığıının pişmanlığı yüzünün her karesine yansımıştı.

“Ne oldu? Neden bu haldesin?” dedim kısık sesimle.

“Ben... Ben... Özür dilerim, Hayal, fazla ileri gittim. Sadece Kuzey’in tepkisini ölçmek istemiştim. Böyle bir şey yaşanacağı aklıma gelmezdi.”

“Üzülme, senin hatan değil. Kuzey son zamanlarda bana karşı hep böyle katı ve kırıcıydı. Bu yaptığı da son hamleydi.”

“Aslında sana teşekkür etmeliyim. Araya girmeseydin yerinde ben olabilirdim.” Bu sözleri beni neşelendirmek için yaptığını biliyordum. Başarmıştı da. Az da olsa gülümsemeye başladım ama bandajlar gülmemi engellediği için canım yanmıştı.

“Ne olursa olsun onun böyle davranması gerekmezdi. O çok değişti. Eskiden böyle değildi.”

“Sadece seni çok seviyor. Kıskançlığı bazı şeyleri görmesini engelliyor. Davranışlarına yansıyor. Burada olman bunun bir kanıtı.”

“Öyle mi dersin?” dedim inanmak istercesine.

“İnan öyle, ameliyathane önünde kendini nasıl paraladığını görmeliydin. Bu ona büyük bir ceza oldu. Bir daha seni asla üzemeye cesaret edemez. Sevdiğini üzme aslında insanın kendine verdiği en büyük cezadır. Emin ol Kuzey bunu çok iyi anladı.” Fabian’ın beni rahatlatmaya çalışması takdire şayandı.

“İşinin arasında benim için buralara kadar geldin. Bu yüzden işin aksamasın, Fabian. Senin ne kadar yoğun çalıştığını iyi biliyorum.”

“Önemli olan senin sağlığın, işler her zaman olur. Zaten akşama döneceğim. Bir günden batmam, merak etme” dedi gülümseyerek.

“Teşekkür ederim ”

“Teşekkür etme. Çabuk iyileş ve işinin başına dön” deyip gitmek için hareketlendi. “Benim burada da halletmem gereken birkaç iş var, daha görüşemeyiz.”

“Hoşça kal”

Fabian alnıma sevgi dolu masum bir öpücük kondurmuş. yanımdan ayrılmıştı. Keşke Fabian’ın dediği gibi Kuzey beni gerçekten seviyor olsaydı. Bana sadece kaba ve egoist yanını gösterdi. O yüzden Fabian’ın söylediğine inanasım gelmiyordu. Kapı tıkladı, bu sefer de gelenin Kuzey olduğunu umut ederek bakışlarımı kapıya çevirdim Yanılmışım. Gelen Kağan’dı. Tüm yaşadıklarımı bir kenara itip habersiz evlendiğim için Kağan’ın yüzüne doğru dürüst bakamıyordum. Kağan ağır adımlarla yanıma gelip oturdu. Yüzünden düşen bin parçaydı.

“Geçmiş olsun kuzen...”

“Fazlasıyla geçti.” Kuzey yumruğunu fazlasıyla yüzüme geçirmişti. Zorla da olsa gülümsemeye çalışırken Kağan’la göz göze gelmeye özen gösteriyordum.

“Hey! Burnuna yumruğu atan ben değilim, kuzen. Neden yüzüne bakmıyorsun?” dedi. Beni neşelendirmeye çalışıyordu.

“Özür dilerim, Kağan.”

“Ne için şimdi özür diliyorsun, anlamadım.”

“Evlendiğimi bu şekilde duymanı istemezdim.” Kağan kaşlarını çatıp derin derin nefes alıp vermeye başladı.

“Dilara şu an kocan olacak adam yüzünden hastanedesin ve benden evlendiğin için özür diliyorsun. Gerçekten beynin hasar görmüş olmalı.” Kağan’ın öfkeli sözleri Kuzey içindi ama gözlerimin dolmasını engelleyemedim. Akmak için yer arıyordu.

“Belki de haklısın, bana yaptığı her şeye rağmen hâlâ onu sevdiğime göre beynimde ciddi anlamda bir hasar olmalı.” Kağan elimi sıkıca kavradı.

“Bana evlilik meselesini anlatmayacak mısın?” Daha fazla sessiz kalmanın anlamı olmadığına karar verdim. Birine içimi dökmeye ihtiyacım vardı. Kağan’ın yargılamadan iyi bir dinleyici olduğunu onunla geçirdiğim zamanlarda fazlasıyla öğrenmiştim. Kısaca Kuzey’le evlilik

hikâyemizi anlatırken Kağan burnundan solumaya başlamıştı. Sınırdan kalkıp odada kızgın adımlarla dolaşırken:

“Şu an patronum demeden Kuzey’i evirip çevirip dövmek istiyorum. Onu sana yaptıklarına pişman etmek istiyorum” dedi.

“Yapma, Kağan! Sen böyle biri değilsin.”

“Hâlâ onu mu koruyorsun?” dediğinde Kağan’ın mavi gözleri alev püskürüyordu.

“Hayır, sadece onu dövmen olanları değiştirmeyecek diyorum ”

“Gerçi onu dövmeme gerek yok. Halini bir görsen, perişandı. Dövsen belki de üzerinde bu kadar tesiri olmazdı.” Hâlâ yanına gelemediğine göre Kuzey iyi durumda değil demek. *Salak Dilara*, hâlâ onu düşünüyordum. Kağan alnıma abi edasıyla bir öpücük kondurduktan sonra iyi dileklerini iletip yanımdan ayrılmak için hareketlendi. “Kağan lütfen halama ve Metin amcaya, özellikle Eylül’e bu olanları anlatma. Eylül’ü biliyorsun. Şirketi Kuzey’in başına yıkabilir” diyerek sıkıca tembih etmeyi ihmal etmedim.

“Tamam, merak etme, kardeşimi karakollardan toplamak istemiyorum. Zaten bugün burada değil, dün akşam iş nedeniyle şehir dışına çıktı. Bu akşam gelecek. Burada olsaydı çoktan soluğu senin yanında almıştı.” Kağan’dan duyduklarım beni sevindirmişti. En azından bugün ona hesap vermek zorunda kalmayacaktım. Kağan yanımdan ayrılınca odada yalnız başıma kalmıştım. Gözüm ilk kez üzerime kaymıştı. Tıpkı bu odanın duvarları gibi üzerime beyaz bir önlük giydirmişlerdi. Bunlardan kurtulup artık kendi kıyafetlerimi giymek istiyordum; ancak tek başıma yapacak durumda değildim.

Kuzey’den...

“Eğer onu bırakıp gidiyorsam onun seni sevdiğini bildiğim içindir, yoksa onu asla bırakmazdım. Yanlış anlama, ona âşık falan değilim. Ancak o benim için çok değerli ve onu korumak için her şeyi yaparım. Bana ufak bir haber yollaması yeterli.”

Dakikalardır aklımda Fabian’ın, Dilara’nın yanından ayrıldıktan sonra söyledikleri dolanıp duruyordu. Fabian, Dilara’nın beni sevdiğini bir kez daha söylemesinin yanında Dilara’ya âşık olmadığını söylese de

ona sandığımdan daha çok değer veriyordu. Her şeyi yanlış yorumlamış, Dilara'ya zarar vermişim.

Yerimden yavaşça doğrulurken Kağan'ın Dilara'nın odasından çıktığını gördüm. Yanıma geldi. Öfkeli bakışlarını bir an olsun benden ayırmıyordu.

“Şu an seni patronum demeyip eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyorum. Ancak değmezsin. Elim boşuna yormaya gerek yok!” Haklıydı, tek kelime etmeye, kendimi savunmaya hiçbir mantıklı gerekçem yoktu.

“Bu arada pişmanlıktan kendini yiyip bitireceğine Dilara'nın yanına git. Kovsa dahi yanından ayrılma.”

“O mu söyledi gelmeni?”

“Söylemesi mi lazım? Onun kocası, sevdiği adam sensin. Yanında olmana ihtiyacı var.”

Kağan haklıydı. Burada bir köşede pişmanlık çekmek bana yarar sağlamayacaktı.

“Kağan sen de affet beni. İnan onu çok seviyorum. Hayatım boyunca yaptığım şey için kendimi affettirmeyeceğim.”

“Bunları bana değil, karına anlat” dedi üstüne basa basa. Yanımdan ayrıldı.

Evet, tam olarak Kağan'ın dediğini yapacaktım. Onunla konuşup kendimi affettirecek, onu sevdiğimi söyleyecektim.

Odasının önüne geldiğimde korkmaya başlamıştım. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz kaldığımı hatırlamıyordum. Elim titreyerek kapıyı açıp ağır adımlarla içeri girmiştim. Dilara benim geldiğimi fark ettiğinde gözlerini yummuştu. Beni görmek istemediğini o zaman anlamıştım. Ancak vazgeçemezdim, bir şekilde kendimi ona affettirmek zorundaydım. Ağır adımlarla yanına giderek dizlerimin üstüne çöktüm. Titreyen ellerimi Dilara'nın saçlarına götürsem de dokunmaya kıyamıyordum. Sanki dokunsam ona yine zarar verecekmişim gibi geliyordu. Zorla da olsa saçlarına dokunduğumda gözyaşları şakaklarından aşağı süzölmeye başlamıştı. Akan yaşlarına doğru uzanıp şakağına küçük bir öpücük kondurdum. Kelimeler boğazımda düğümlenmiş, bir türlü hissettiklerimi söyleyemiyordum. Nereden başlayacaktım? Hangi ke-

limeler pişmanlığımı dile getirecekti, affettirecekti. Ancak bir yerden başlamam gerekiyordu. Derin bir nefes alıp zorla da olsa konuşmaya başladığımda ilk söylediğim onun ismi oldu: “Dilara...” İsmi söylediğimde gözlerini yavaşça aralasa da bana bakmıyordu.

“Beni affetmeni beklemiyorum senden” diye konuşmaya başladığımda gerisi çorap söküğü gibi gelmişti. “Yine de beni affetmen sana için yalvarıyorum. Beni affetmesen bile seni tüm kalabilme sevdiğimi, sana âşık olduğumu bilmeni istiyorum. Aylardır sana olan bu sertliğim, davranışlarım, hırçınlığım hepsi sana olan sevgimden ve kıskançlığımdandı. Yıllar önce beni bırakıp gitmenin verdiği hazımsızlığı yaşıyordum. Seninle evlenmemin tek sebebi seni kaybetmek istemediğimdendi. Şirketin imajı zerre kadar umurumda değildi. Şirketin imajı, Bora’nın borcu senin yanımda olman için kullandığım birer bahaneydi. Benimle evlenmeseydin de abini zor durumda bırakmazdım” dediğimde Dilara’nın gözyaşları hızını arttırmıştı.

“Özür dilerim, n’olur beni affet. Sana yaşattığım her şey için... Ben seni Fabian’a sarılırken gördüğümde kıskançlıktan çıldırmış durumdaydım. O sana çok değer veriyor, seni aklamak için İtalya’dan gelip hakkında o kadar güzel şeyler söyledi ki beni bırakıp Fabian’la gitmen-den korktum. Ama yanıldığımı yine onun sayesinde anladım. Fabian bile beni sevdiğini görebildi, ben göremedim. Kıskançlığım gözüme perde oldu, kör etti. Geç de olsa aklım başıma geldi. Onun senin için neden değerli olduğunu şimdi daha iyi anlayabiliyorum. Özür dilerim...” Kelimeler ağızımdan su misali dökülmüştü.

“Özür dilerim... Seni seviyorum... Seni seviyorum... Seni seviyorum... Affet beni...” Çaresizce yüzünün her karesine öpücükler konurken gözlerimden yaşlar pişmanlıklarına karışıp akıyordu.

Dilara’dan...

Mutlu olmalıydım. Kuzey’den duymayı hayal ettiğim sözleri sonunda duyabilmişim. Ancak kalbimin bir köşesi sızlıyordu. Fabian haklıydı. Kuzey beni seviyordu, bana âşıktı. Sadece Kuzey değil, tüm bu zaman zarfında ben de kördüm. İçimdeki boş kuruntular onun bana olan sevgisini görmemi engellemişti.

Bundan birkaç saat önce Kuzey'den aşk sözcükleri duyduğum her şey bizim için farklı olabilirdi. Bu yaşananlardan sonra Kuzey'e inanacak, ona nasıl güvenecektim? Ya yine bana benzer şeyler yazarsa. Şu an bir karar vermek için erkendi. Tek istediğim bir an önce odadan çıkmak ve ondan uzak kalıp düşünmek... Biraz huzura, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Bakışlarımı Kuzey'e çevirdiğimde gözlerindeki ıslaklığı gördüm. Benim için göz yazışı dökmüştü. Yüzünün her karesinde pısmarık açıkça görsem de ona artık güvenmem çok zordu. Bu duruma artık bir son vermeliydim. Az önce ki itirafı duymazdan gelerek baş ucunda gözlerime odaklanmış, sevdiğim adama duygusuzca "Kıyafetlerimi giymek istiyorum, dışarıya çıkar mısın?" dedim. Kuzey an ve an yüz solarken ayağa kalktı. Benden duymak istediğinin bu olmadığını biliyordum. Fakat şu an ona söyleyecek bir şeyim yoktu.

"Giysilerin kanlı, giyilecek durumda değil. O yüzden biraz daha dinlen ve benim dönmemi bekle" dedi. Ona *nereye gidiyorsun* demeye fırsat vermeden yanımdan ayrıldı. Şaşkınlık içinde kalmıştım. Az önce bana âşık olduğunu söyleyen adam beni yalnız bırakıp gitmişti. Ben de ona söylediklerimi hazmetmek için gitti. Yatmaktan sıkıldığımda yataktan yavaşça doğruldum. Başım biraz dönüyordu. Önce banyoya gidip ihtiyaçlarımı giderdim. Sonra banyodaki aynada aksime baktım. Gözaltılarım morarmıştı. Burnum da bandajlarla kocaman görünüyor. Hah! Ağlanacak halime gülmeye başlamıştım. Sınırlarım bezulmuştu ya da deliriyordum. Kendi kendime epey gülüp rahatladıkten sonra banyodan çıktım. Birkaç adımda dolabın yanına gidip içine baktım. Beyaz gömleğim tamamen kana boyanmıştı. Siyah pantolonumda da kan lekeleri vardı. İkisi de giyilecek durumda değildi. Yatağıma ger dönüp üzerine oturdum. Yatmak istemiyordum ama hâlâ sersem gibiydim, halsizdim.

Aradan bir saat geçmişti ki Kuzey elinde poşetlerle odadan içeri girdi. Poşetleri yatağımın üzerine bırakıp,

"Bunları senin için aldım" dedi. Kuzey demek bu yüzden yanımdan ayrılmıştı. Poşetleri elim uzandığında bakmama fırsat vermeden poşetleri alarak birinden kırmızı bir gömlek, diğerinden de fûme rengi bir pantolon çıkardı. Yanıma gelip oturduktan sonra ne yaptığını anlamaya

fırsat bulamadan üzerimdeki hastane önlüğünü çıkarmıştı. Yanında cıplak kalmıştım. Ani bir hareketle yatağın beyaz pikesini üzerime çektim

“Ne yapıyorsun!” diye tısladım.

“Karımın giyinmesine yardım ediyorum” diyerek pıkeyi üzerimden alıp yatağın kenarına bıraktı. Hâlâ tam kendimde olmadığım için ona karşı koymaya gücüm yoktu. Küçük bir poşetten de beyaz iç çamaşırları çıkarmış, bana giydirmeye başlamıştı. Bunu yapmasına izin verdiğime göre Kuzey’in yumruğu beynimde ciddi anlamda hasar bırakmış olmalıydı. Garip ama bu davranışı beni rahatsız etmediği gibi utandırmamıştı da. Kuzey vücut ölçülerimi doğru tahmin etmişti. Aldığı iç çamaşırlar üzerime tam oturmuştu. Kuzey beni giydirirken sadece gözlerimin içine bakıyordu. İç çamaşırlarımdan sonra kırmızı gömleğimi üzerime geçirmiş, düğmelerini tek tek iliklemişti. Düğmelerimi iliklerken elinin üstündeki morluklar dikkatimi çekti. Ne olmuştu eline böyle? Sanki sert bir şeyleri yumruklamış gibiydi.

“Kuzey, elin?”

“Elimin bir önemi yok, Dilara. Kopsaydı umurumda olmazdı” dediğinde söyleyecek söz bulamadım.

Kuzey her şey yolundaymış gibi pantolonumu da bacaklarımdan geçirerek yukarı çekmiş, fermuarını kapatmıştı. Bunu yaparken o kadar yakındı ki gözlerindeki kızarıklığını ve mor halkaları açıkça görebiliyordum. Sıcak nefesini yüzümde hissettiğimde de kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başlamıştı. Kuzey aldığı kıyafetlerin poşetlerini ve dolabın içindeki kanlı giysilerimi aldı.

“Bunları çöpe atıp geliyorum” diyerek odadan çıktı. Bir süre sonra elinde yemek tepsisiyle yanıma geri döndü. “Doktora sordum, hafif bir şeyler yiyebilirmişsin?” Ağzım kurumuştu. Yemekten çok su içmeye ihtiyacım vardı. Tepsideki su şişesini ağzıma dayadım. Sanki günlerdir su içmiyorum gibiydim. Kuzey daha sonra tepsidekileri zorla da olsa, elleriyle yedirmişti. Birine muhtaç olmak ne zor şeydi. Allah’a sağlığım için şükrettim.

Akşam olmuştu. Kendimi çok daha iyi hissediyordum. Hastane de bana dar gelmeye başlamıştı. Kuzey’e çıkmak istediğini söyledim. Kuzey doktorla konuşmuş, bu gece hastanede kalma taraftarı olduğu için

çıkmadan önce tüm sorumlulukları aldığıma dair imza vermiştim. Bur-
numun ameliyattan dolayı enfeksiyon kapmaması için doktor reçeteye
ağrı kesici ve antibiyotik yazdı. Birkaç gün sonra kontrole gelecektim.
Çıkmadan çıkış işlemlerini de yaptığımızda artık beni burada tutacak
bir şey kalmamıştı.

Hastaneden çıkıp yola koyulduğumuzda son birkaç gün içinde yüz
seksen derece değişen hayatımı düşündüm. Artık evli olduğumu, aı-
lemin öğrendiği yetmezmiş gibi tüm Türkiye biliyordu. Halamlara ve
Eylül'e bir de evlilik açıklaması yapmak zorunda kalacaktım. Sadece
kendi ailemi değil, Kuzey'in ailesini de unutmamam gerekirdi. Emi-
nim şu an telefonumda bir sürü cevapsız çağrı vardı. Çantam şirkette
kaldığı için bana ulaşamamışlardı. Eylül'ün iş için şehir dışında olma-
sına seviniyordum. Bugün burada olsaydı şu an olabilecekleri kestire-
miyorum. Şu an şirketi Kuzey'in başına yıkmakla kalmaz onu mezara
bile koyardı. Eylül'ün bugün döneceğini biliyordum ve büyük bir azar
işitmeye kendimi hazırlasam iyi olacaktı. Hastaneden çıkmasına çık-
mıştım ama Kuzey'le gitmeyeceğim için ona, "beni halama bırakır mı-
sın?" dedim. Kuzey'in yüzü asılmış, direksiyonu var gücüyle sıkmaya
başlamıştı. Bir süre sessizlikten sonra, "Tamam..." deyip arabayı Ba-
kırköy tarafına çevirmişti. Eminim kendini suçlu hissettiği için bu ke-
nuda diretmemişti.

"Birkaç gün sonra kontrole götürmek için gelip seni alırım."

"Olur" dedim. Kısa ve net ekledim. "Kuzey, Kağan'ı arar mısın?"
Çantamı şirketten alıp eve getirsin. Telefonum, cüzdanım, her şeyim
antamda."

"Tamam" diyerek kendi telefonunu bana uzattı. "Sen ara, ben araba
llanıyorum." Nedense Kuzey'in Kağan'la konuşmak istemediği his-
ie kapıldım. Sanırım ben bayginken aralarında benim yüzümden bir
atsızlık yaşanmıştı. Telefonu elime alıp ezbere bildiğim Kağan'ın nu-
marasını tuşladım. Birkaç kez çaldıktan sonra Kağan telefonu açmıştı

"Alo, Kağan, ben Dilara" dedim hemen.

"Kuzen bir şey mi oldu! İyisin umarım?"

“Ben iyiyim, kuzen. Çantam Kuzey’in odasında kaldı. Telefonum da içindeydi. Seni gördüğün gibi Kuzey’in telefonundan arıyorum Sana zahmet olmazsa çantamı alıp size getirir misin? Ben birkaç gün sizde kalacağım.”

“Elbette, kuzen, bizde kalacağına çok sevindim” dedikten sonra telefonu kapatıp Kuzey’e uzattım.

“Teşekkür ederim.”

“Dilara sen benim karımsın, bana ait olan ne varsa onlar sana da ait.” Bir parçam mutlu olmuştu. Kuzey bana *karımsın ve benim olan her şey senin* demişti. Dakikalar geçip giderken sonunda halamın evine varabildik. Kuzey arabadan inmeme yardım edip bana halamın daire-sine kadar eşlik etti.

“Kuzey gitsen iyi olur. Halamın seni görmesini istemiyorum. Önce onlarla ben konuşmak istiyorum.” Kuzey bu söylediğimden hiç hoşlanmamıştı. Kalın kaşlarını çatı.

“Hayır, Dilara... Sen benim karımsın ve bunu tek başına göğüsle-meni istemiyorum.”

“Kuzey, lütfen halamla daha güzel bir ortamda tanışmanı isterdim ama şimdi karşılaşırsanız tatsızlık olur. İnan halamın tersi babam ve Bora kadar terstir. O yüzden kırıncı olabilir.” Yalan söylemiyordum, halam yumuşak huylu olsa da kızgın olduğunda gözü kimseyi görmüyordu, tipik Karadeniz kadınıydı. Kuzey pes etmiş gözüküyordu.

“Tamam. Sırf ısrar ettiğin için gidiyorum, yoksa hayatta seni yalnız bırakmazdım” dedikten sonra bana sarılıp şakağıma bıraktığı öpücük tüm duygularımı alt üst etmeye yetmişti. “Seni seviyorum!” demesi son darbe olmuştu. Arkasını dönüp istemeyerek yanımdan ayrılırken ardından bakakaldım ama kalbim onunla beraber gitmişti. Bir süre sonra kendimi toparlayıp kapıya yöneldim. Elim zile gidiyor ama bir türlü çalmayı başaramıyordum. En sonunda cesaretimi topladım. Zile basıp süt dökmüş kedi gibi halamın kapıyı açmasını beklemeye başladım. Halam çoktan basından Kuzey’le evlendiğini duymuştu. Halamın beni bu şekilde görmesini hiç istemezdim ama Kuzey’le dönmeye henüz hazır değildim.

Halam kapıyı açtığında eli ağzına kapanmış hayretler içinde bana bakıyordu. Tek kelime etmeden bir süre sonra bana sıkıca sarıldı, kapının önünde sırtımı sıvazlamaya başlayınca daha fazla gözyaşlarımı tutamadım.

“Ağla, kızım; istediğin kadar ağla, rahatla” derken sırtımı sıvazlıyordu. Nerede olduğu unutmuş, bir süre halamın göğsünde ağlamıştım. İçimi boşaltıp biraz rahatlayınca halam beni içeri almış, salona geçip oturmuştuk. Halama kaçamak bakışlar atıyordum. Her an ahiret soruları gelebilirdi. Ancak halam beni şaşırtarak ne evliliğimle, ne burnumun nasıl bu hale geldiğine dair hiçbir şey sormamıştı. Kağan halama her şeyi anlatıp tembihlemiş olmalıydı. Canım kuzenim ona olan sevgim, hayranlığım biraz daha artmıştı. Karşılıklı otururken halam sessizliği bozmuş, “Canın çok yanıyor mu?” diye sormuştu.

“Biraz...”

“Aç mısın? Bir şeyler hazırlayayım.”

“Biraz...” Halama kısa ve net cevaplar veriyordum. Halam yemem için hafif bir şeyler hazırlamıştı. Yemeğimi yiyip ilaçlarımı içtikten sonra dinlenmek için buradayken kaldığım odama gidip yatağıma uzandım. Bundan sonra olabilecek şeyleri düşünürken ilaçların etkisiyle uykuya yenik düştüm.

Gözlerimi araladığımda çoktan sabah olmuştu. Burnumda tampon olduğu için tüm gece ağzım açık uyumak zorunda kalmıştım. Ağzım kupkuru olmuştu. Yataktan kalkmayıp tembellik etmek istiyordum. Fakat bir şeyler yemek zorundaydım çünkü ilaç içecektim. Ondan önce su içip kuruyan ağzımı ıslatsam iyi olacaktı. Yatağımdan istemeyerek kalktım. O sırada halam kapıyı tıklatıp odama girdi.

“Nasılsın, kızım, ağrın var mı?”

“Biraz var, hala. İlaçlarımı içince o da geçer”

“Kahvaltı hazır, Eylül’le seni bekliyoruz. Kahvaltıdan sonra ilaçlarını alırsın”

“Tamam, hala, geliyorum.” Halam yanımdan ayrılınca bir süre daha odamda oyalandım. Eylül’le yüzleşmek istemiyordum. Eylül dün ak-

şam gelmişti ama ölü gibi uyuduğum için geldiğini duymamıştım. Daha fazla burada kalamayacağımı bildiğim için odamda çıkıp banyoya girdim. Ağzımı çalkaladım. Gece boyunca kan ağzıma sızmıştı. Mideme dahi akmıştı. Midem bulanıyordu. Aynadaki aksime baktım. Yüzüm gözüm daha çok morarmıştı. Sanki hep böyle kalacaktı. Banyoda ihtiyaçlarımı giderdikten sonra mutfığa geçtim. Eylül ve halam geç kalınca beni beklemeden kahvaltıya başlamışlardı. Metin amca ve Kağan çoktan işe gitmişlerdi. Eylül de bu saatte evde olduğuna göre bugün izinli olmalıydı. Cam sürahidenden bir bardak su doldurup içtikten sonra sandalyeyi çekip Eylül'ün karşısına oturdum. Halam yerinden kalkıp çayımı doldurdu. Kahvaltıya başladık. Kahvaltı yaparken kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.

Eylül beklediğimin aksine tek kelime etmemiş, burnum neden bu halde diye bile sormadığı gibi geçmiş olsun bile dememişti. Sadece zaman zaman Eylül'ün imalı bakışlarına maruz kalıyordum. Bu durum gözlerimin sulanmasına neden olmuştu. Her an ağlayabilirdim. Kahvaltı yaparken sofradaki sessizlik devam etmişti. Duyulanlar çatal bıçak sesleriydi. Eylül hâlâ sessiz olduğuna göre bana çok kızgın olmalıydı. Artık bu duruma dayanamadığım için gözlerimde biriktirdiğim yaşlar dökülmeye başlamıştı. Halam yerinden kalkıp yanıma geldi. Sandalyeyi çekip oturmuş, bana sarılarak sıcak göğsüne bastırmıştı. Şu an istediğim sadece sıcak bir kucaktı ve bu kucağı bana halam açmıştı.

“Kızım artık ağlama. Ne oldu aranızda, ne geçti tam olarak bilmiyorum ama bu halde olmayı hak etmediğinden eminim. Şimdi bana anlat ki sana yardım edebileyim” dedi teselli edercesine.

“Gerçi Kağan dün bir şeyler anlattı ama bir de senden dinlemek istiyorum” diyerek devam etti.

Nereden başlamalıydım, tam olarak bilemiyordum. Gözlerim yaşlı Şile'ye gittiğim zamandan bugüne kadar Kuzey'le aramızda geçen her şeyi hiçbir detayı atlamadan anlattım. Eylül geç de olsa yanıma gelerek teselli edercesine bana sarıldı. Her şeye bir lafı olan Eylül tepkisini sadece sarılarak gösterdi.

“Kuzey geçmişte dediği gibi benimle önce eğlendi, sonra da evlendi ve bunu tüm Türkiye'nin önünde de açıklamaktan çekinmedi. Yıl-

lar önce sana zorla nikâh masasına oturtacak değil ya derken sanırım hâlâ büyük konuşmuşum.”

“Şimdi ne yapacaksın? Seni sevdiğini de söyledi” diyerek Eylül araya girdi.

“Bilmiyorum. Ona inanmayı çok istiyorum ama onun bu kıskançlıkları, tutarsızlıkları beni korkutuyor. Eskiden böyle değildi. O sakın düşünceli, kimseyi kırmayan adam gitmiş ve yerine bambaşka, kıskanç çekilmez, sert biri gelmiş. Bu davranışları beni sevdiğinden kaynaklandığını söylese de çok kırıldım, canım çok yanıyor. Söylediğim komik gelebilir ama aslında kırılan burnum değil, kalbim.”

“Üzülme, bir bahaneyle kemerli burnundan kurtuldun. Yıllardır *yaptır* diyordum, her şerde bir hayır vardır” diyerek Eylül beni güldürmeyi başarmıştı. Ancak halamın uyarısı geldi

“Eylül...”

“Azıcık gülsün istedim. Sadece şakaydı.” Şakası işe yaramıştı. Eylül az da olsa hüznümü dağıtmıştı.

“Ben Kuzey’in seni sevdiğine inanıyorum. Bence yıllar önce de seni sevdiği için seninle evlenmek istemişti.” Halam kendinden emin konuşuyordu.

“O zamanlar beni sevdiğine nasıl inansaydım, hala. Bana yardım etmek istediğini söyledikten sonra *benimle evlen insanların ağzı kapansın* demişti, onunla nasıl evlenseydim.”

“Bence durumunu sadece bahane olarak kullandı. Onun açısından düşün biraz. Abinin en yakın arkadaşıydı, senden yaşıca büyüktü. Sen onun için o zamanlar küçük sayılırdın. Ailenin senin ve abin arasında kaldığı için duygularını görmezden gelmiştir. İnsan annesinin kaderini yaşar derler ama sen benimkini yaşıyorsun.” Halam yüzüne baktığımda içinde çok büyük fırtınalar olduğunu görebiliyordum.

“Hala, belki de babamın ve dedemin sana davranışlarının cezasını ben ödüyorum.”

“Yanlış anladın, kızım; demek istediğim Metin de beni bu yüzden dolayı çok üzmişti. Abimin arkadaşıydı ve benden on yaş büyüktü. İlk aşkı onunla tatmış, başka kimseyi gözüm görmemişti. Uzun zaman Metin’i sevmiştim, o da bana karşı boş değildi ama abimin arkadaşı olduğu

ın duygularını görmezden gelerek başkasıyla evlenmişti. Karısı Eylül'ü doğururken öldüğünde kader bize ikinci bir şans verdi. Bu yüzden onu kaybetmemek için onun olmayı bile göze aldım. Ailemin bana sırt döneceklerini bile bile yaptım. Pişman değilim ama yıllardır ailemin azkemi çektim, hâlâ da çekiyorum. Babam son nefesinde dahi beni görmek istemedi, bu yüzden yüreğimin yangını sönmedi. Abim beni ve Metin'i affetmedi" derken halam gözyaşlarına boğulmuştu. Kendime bir kez daha kızdım. Benim yüzümden yaralarını bir kez daha kanatmıştı.

Eylül halama sarılarak, "İyi ki annem oldun. Dayım böyle bir kardeşi kaybettiği için üzölsün, sen üzölme" diyerek onu teselli etmeye çalıştı.

"Onunla konuş, kızım. Eminim yaptıklarından pişman. Gel demeni bekliyordur." Halam haklıydı. Dün de zaten beni halamla yüzleşmek için benimle gelmek istemiş, tatsızlık çıkmaması için ben müsaade etmemiştim.

"Kızım insan birini severse değil, ona başkasının dokunmasına, bakmasına, konuşmasına bile tahammöl edemez. Kuzey 'in davranışlarını haklı bulmuyorum ama Fabian sana yardım etmek isterken fazla ileri gitmiş be kızım. Bizim Türk erkekleri özellikle Karadeniz erkeği, böyle bir şeyi kaldırmaz. Metin amcanı düşündüğümde benim yüzümden nerdeyse katil olacağını biliyorum."

Eylül ve ben aynı anda,

"Nasıl yani!" demiştik.

"Beni seven birisi vardı. Nasıl öğrendiğini bilmiyorum ama Metin'le aramızdaki ilişkiyi biliyordu. Sırf bizi ayırmak için Metin'e eski sevgilisi olduğumu ve onun olduğumu söylemiş. Bu yüzden Metin'le aram açılmıştı. Onu çok seviyordum, onunla birlikte olmamın bir sebebi de bana inanmasını istediğim içindi. Onunla birlikte olunca Metin yaptığı büyük hatayı fark etmiş, benden günlerce af dilemişti. Onu affettim çünkü çok seviyordum ve bu sırf ona kendimi ispat etmek için değildi. Birlikte olmayı onu sevdiğim için istemiştim. Sonra Metin o çocuğa söylediklerinin hesabını sormak istemişti ama ben onu sürekli engellemiştim. Okuduğu için Trabzon'a sadece tatillerde geliyordu. Bir ay sonra onunla bir yerlerde karşılaşmış, çocuğu ölesiye dövmüştü.

Bu olay üzerine ailem olanları öğrendi ve Metin'le görüşmeyi keşfetti. Ama ben hamileydim. Olacakları bilerek abimin karşısına geçip hamile olduğumu söylerken babam söylediklerimi duydu. Beni sürükledi ve evden dışarı attı. Abim de ne Metin'le, ne de benimle bir daha konuşmadı. derken halamın gözleri yine buğulanmıştı. “Demem o ki Kuzey senin kadar sevmezse önemsemez, geçer giderdi. Şimdiye kadar kendine hayat bile kurardı.”

“Sen olmasan ben ne yapardım bilmiyorum. İyi ki varsın” diyerek halamın boynuna sarıldım. Halamla kendimi kıyaslayınca onun yaşadıklarının bir benzerini ben yaşıyordum. Umarım bir gün ben de Kuzey'le halamın Metin amcayla mutlu olduğu kadar mutlu olabilirdim. Endişelendiğim bir konu da abimin Kuzey'in beni evliliğe zorladığını öğrenmesiydi. Bakışlarımı Eylül'e çevirdim. Duysa duysa bunu Eylül'den başkasından duyamazdı. Kızgınlık anında ağzından kaçırabilirdi. Hastanede olduğumu kaçırdığı gibi...

“Eylül abimin borç yüzünden Kuzey'le evlendiğimi bilmesini istemiyorum. Geldiğinde bana ne yaparsa yapsın sakın ona bundan bahsetme.” Gerçi abimin bir şey yapacağını zannetmiyordum. Beni tek kaybetmeyi göze almazdı.

“Sen hiç merak etme” deyip ağzının fermuarını çekti.

“Abime, Kuzey'i sevdiğimi söyleyeceğim, yalan da değil sonuçta Kuzey de aynı şeyi söyleyecek. Her ne kadar abim af dilese de, aramı düzelse de ne tepki vereceğini bilmiyorum. Kuzey'in beni borç yüzünden evliliğe ikna ettiğini öğrenirse bana değil ama Kuzey'e iyi şeyler yapmayacağı kesin. Ne Kuzey'e, ne de abime zarar gelsin istiyorum” diyerek uyarıcı bakışlarımı Eylül'ü iyice uyardım.

“O hödük abinden hoşlanmıyorum ama kimseye zarar gelsin istemem.” Halamın,

“Hatırlıyorum da en son hoşlanmıyorum dediğin adam için bir hafta sonra *seviyorum*, âşığım diye ortalarda dolanmaya başlamıştın” demesiyle Eylül donup kalmıştı. Hemen kendini savunmaya geçti.

“Ben mi seviyorum, âşığım, hem de o oduna” derken Eylül bakışlarını kızgınlıkla halama çevirdi. Halam,

“Ben Bora için dememiştim, kızım. Öyle misin?” dediğinde Eylül’ün yüzü pancara dönmüştü.

“Eylül!” Ses tonumda ima olsa da üstelemedim. Aslında ikisini bir karede düşündüğümde gayet hoş bir çift olabilirlerdi. Abımı ancak Eylül gibi dişli bir kız adam ederdi.

“Siz abimle ben yokken neler yaptınız? Abim burada kaldığını söylemişti. Sana hakkımda bir şey sordu mu?” deyip Meraklı bakışlarımı Elif’e çevirdim.

“Abin olacak hödük Trabzon’a dönene kadar bizde kaldı. Bir an olsun sana yaptıkları için iğnelemekten geri kalmayıp onu canından bezdirdim.” Eylül kıkırdarken halam *ah, ah* deyip başını sallıyordu. “Seninle ilgili sürekli sorular soruyordu. Ben de merak ettiklerini sana sormasını istedim. Hödük, odun ama seni çok sevdiği, pişman olduğu gözlerinden ve hareketlerinden belli oluyordu. Gazetedeki haberleri de aynı şeyleri tekrara yaşatmak istemediği için sormadığını söyledi. Mantıklı bir açıklaman olduğunu düşünüyormuş.” Halam,

“Abinin akli başına gelmiş gözüküyor” dedi.

“Haklısın hâlâ sözleriyle ve hareketleriyle bunu fazlaca gösterdi.” Eylül,

“Yalnız bana seninle ilgili en ufak şeyden onu haberdar etmemi istemişti. Ona söz verdim ama basındaki haberler yüzünden kesin evliliği bildiğimi ve söylemediğimi düşünüyordur. Yakında telefonum çalmaya başlar.” Dedi.

“Bir şekilde açıklama yaparım, merak etme”

“Yok, yok... Ben savaş baltalarını yine de hazırlasam iyi olur. Olanları basından duydum ama kabak benim başıma patlayacak gibi.” Eylül’ün son söylediklerinde bana olan kırgınlığı hissetmiştim.

“Kırgın olmakta haklısın ama o gün şirkete geldiğinde abimle karşılaştım, sonra da olanları biliyorsun. Fırsat da bulamadım. Apar topar nikâh masasına oturtuldum. Kuzey bana seçenek sunmadı ki!..”

“Tamam, biliyorum; üzme artık kendini” dedikten sonra kaşlarını yukarı kaldırmış, manidar bakışlarını üzerime çevirmişti.

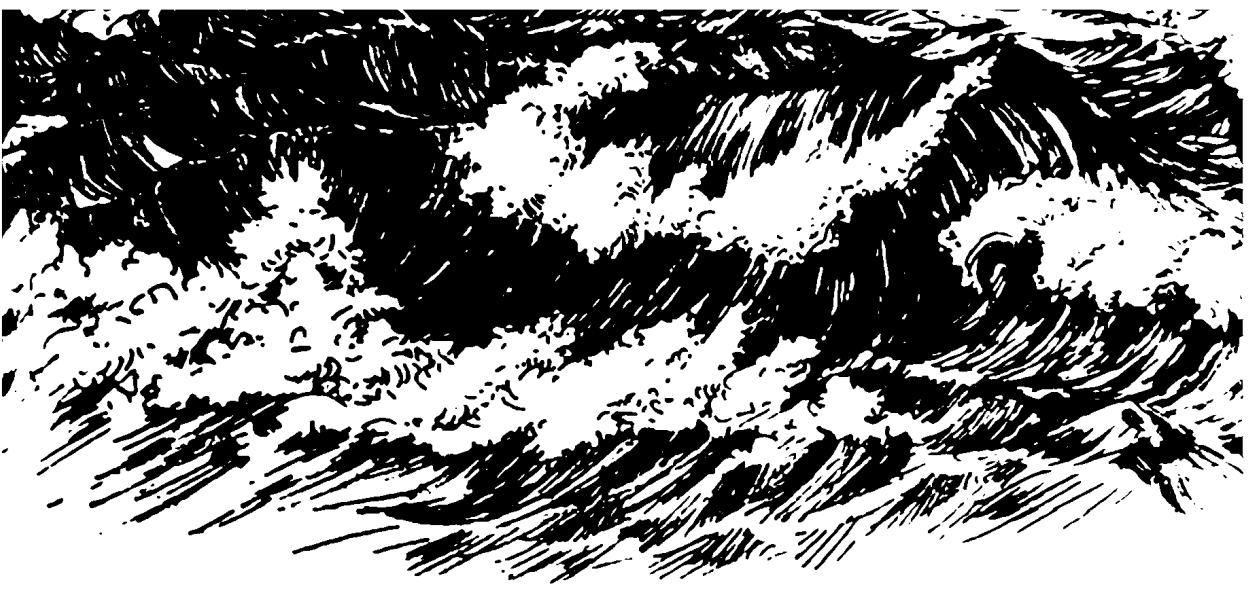
“Anlat bakalım... Sen ve Kuzey.” Eylül’ün sözlerinde derin yüz kırtarıcı manalar seziyordum.

“Kız dün ameliyattan çıktı, boş boğazlık etmenin anlamı yok” Halamın azarlararcasına söylediği sözler karşısında Eylül dudaklarını çocuk gibi bükmüştü. Canım halam benim kurtarıcım olmuştu, yoksa bir sürü imalı söze maruz kalacaktım. Kahvaltı yaparken konuşmaya daldığımı için bir saatten fazladır sofradaydık. Ağrım olduğu bahanesiyle sofradan kalkıp ilaçlarımı içerek odama çekildim.

Sevgili günlük...

Bu satırları yazarken dünyanın en mutlu insanı olmalıydım ama değilim. Sevdığım adamla evliyim ve sevdiğim adam beni sevdiğini, bana âşık olduğunu söyledi. Kuzey'den bu sözleri duymak için yıllardır bekliyordum. Sevgim karşılıksız değilmiş ama şimdi içimde buruk bir mutluluk var. Halamın dediği gibi onunla konuşup her şeyi ortaya dökmek istesem de bunun bizim mutlu olmamıza yetmeyeceğini biliyorum. Neden benim için hayat bu kadar karmaşık olmak zorunda, bir türlü anlamıyorum?

Hiçbir zaman hayattan çok büyük beklentilerim olmadı. Sadece mimar olmayı Kuzey'in beni sevmesini, onunla mutlu bir hayatı istedim. Şimdi mimarım, Kuzey'le evliyim ama onunla mutlu olabileceğim miyim? İşte son söylediğim muamma. Çünkü Kuzey'in ailesi, ailem ve abimi düşünmekten kendimi alamıyorum. Ahimin beni kaybedecek bir şey yapmayacağını biliyorum ama gizli evlendiğimiz için çok da sakın kalacağını zannetmiyorum. Kuzey'in ailesine gelince aynı şeyi söyleyemiyorum. İtalya'dan dönerken bir daha kimsenin beni ezmesine izin vermeyeceğime kendime söz vermiştim. Şu anki durumuma bakılırsa hayatımda eğitimimden başka çok da değişen bir şey olmadığını görüyorum.

DAMAT

Trabzon...

Borçları ödememin rahatlığıyla güne uyandım. Hızlıca yerimden kalkıp ılık suyun altına girdim. İçimde kardeşime kavuşmanın mutluluğu vardı. İçim içime sığmıyordu. Onu da yanımda getirmek istedim ama bunun için uygun bir zaman değildi. Kardeşimin borç batağında olduğunu bilmesini de istemiyordum. Umarım Kuzey ona bu konudan bahsetmezdi. Bir de babamın meselesi vardı. Dilara'nın babamın kendini odasına kapattığını bilmesini de istemiyordum. Hasta haliyle daha fazla etkilenebilirdi.

Bir gün geçmesine rağmen kardeşimi çok özlemiştim. Kuzey'le araları ne durumda merak ediyordum. Henüz ses çıkmamıştı. Banyo-dan çıkıp üzerime giyindikten salona indim. Annem oturmuş hayretler içinde televizyona bakıyordu.

“Hayırdır, anne... Ne var ki televizyonda şaşkın şaşkın bakıyorsun” dememle annem alelacele yerinden kalkıp televizyonu kapattı. Annemin rengi solgun gözüküyordu. Lafı ağzında geveleyerek, “Hiç, oğlum, eskiden yaşanmış ilginç olaylardan bahsediyor işte... Ne olacak, zaten eski haber” dedi. Bu benim merakımı daha çok arttırmıştı.

“Bir de ben bakayım, bu ilginç haberi merak ettim” diyerek televizyonun düğmesine basıp sesini açtım. Televizyonda Fabian Corilli

ve Hayal Akman ilişkisinin perde arkası flaş haber adı altında çıkmıştı. Önceden çıkan haberlerin yalan olduğunu açıkça ıspat ediyorlardı. Çok sevinmişim. O gazete haberlerinin mantıklı bir açıklama olduğunu biliyordum. Ama annem neden bu haberi izlememi istesin ki. Bir süre sonra odama çıkıp diz üstü bilgisayarımı açarak haberin tamamına göz attım. Bu haber hemen sosyal medyaya düşmüştü. Nette yazılanları okumaya devam edince ‘Kuzey Özalp ve Hayal Akman’ın aslında evli oldukları ortaya çıktı’ yazıyordu. Ne demek oluyordu? Yanlış anladığımı düşünerek haberi tekrar tekrar okudum. Yanlış olmamıştım, gerçekten Kuzey’le Dilara evlenmişti. Aklım almıyordu. Böyle bir şey nasıl mümkün olurdu? İki günde ne değişmişti? Kuzey’e Dilara için ne hissediyorsun diye sorduğumda sessiz kalmayı tercih etmişti. Aralarında ne geçti de evlenmeye karar verdiler? Kahretsin! Oturduğum yerden hışımla kalkarak koşar adımlarla annemin yanına gittim.

Annem telaşla bana bakarken ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordu. Düşünüyorum da annem bu haberi görmemem için televizyonu kapatmıştı. Aslında bu habere nasıl tepki vereceğimi şaşırmıştım. Aralarının düzelmesini istiyordum ama bu ani evlilik kafam çok karıştırmıştı. Kuzey yine yapacağını yapmıştı... Bu sefer onu elime geçirdiğimde sadece yumrukla yetinmeyeceğimi çok iyi biliyordum. Yine arkamdan iş çevirmişti. Oğlum insan bir haber verirdi. Kardeşim evlenmişti ve ben yanında yoktum.

“Oğlum ne düşünüyorsun?”

“Kuzey, Dilara’yla evlenmiş, anne... Gözün aydın. Bir damadın var yakında kucağına artık torun da verirler. Bana *evlen, torun görmek istiyorum* demekten vazgeçersin.” Annemle alaycı konuşmak istemesem de şu an kızgınlıktan söylediklerime dikkat edecek durumda değildim.

Annem ne diyeceğini bilemediği için sadece “ne yapacaksın?” diye endişeyle sordu.

“Merak etme, anne, bir şey yapacak değilim. Biraz zaman geçsin Kuzey’in her an kapısına dayanacağım korkusu yaşamamasını istiyorum”

“Oğlum”

“Anne onlara karışmayacağıma dair cesaret verdiğem bile habersiz evlenin demedim. Kardeşimi sahipsiz mi sandı?” dedim sesimi yükselterek.

“Ama oğlum bu korkuyu sadece Kuzey’e değil Dilara’ya da vereceksin. Hazır aranız düzelmişken bir daha açılış istemiyorum.” Annemin ses tonundan, hareketlerimden Dilara için endişelendiğini görebiliyordum ama yapabilecek bir şeyim yoktu.

“Anne ben cani miyim? Tamam, kabul ediyorum, geçmişte ona iyi davranmadım ama pişman olup ondan açıkça af diledim. Yıllar sonra da olsa onu bağırma bastım. Eğer biraz abisini tanıyorsa korkmayacaktır. Tabi vereceğim tepkiden biraz çekinebilir Bunun için yapabileceğim bir şey yok. Ben yıllar önce dersimi aldım” dedim. Annem yanına gelip bana sıkıca sarıldı.

“İçimi rahatlattın, oğlum. Hazır aranızdaki buzlar erimişken tekrar eskisi olmanızdan korkuyordum.”

“Buna izin vermem, anne. Beni bırak, en büyük kıyameti ailesi koparacaktır. Bu yüzden kardeşimin üzülmelerini istemiyorum. Ne olursa olsun onun yanında olmalıyım. Bu sefer kardeşimi yüz üstü bırakmayacağım ve kardeşimi kimsenin üzmesine izin vermeyeceğim.”

“Artık eminim, oğlum. İzin vermezsin” dediğinde annem Eylül’le yaptığımız konuşmalar aklıma gelmişti. Ona, *kardeşimle ilgili her şeyi bana haber ver* demiştim. Üzgün olduğumu, pişmanlığımı dile getirmiştim. Ama cadı sessiz kalmayı tercih etmişti. Bir süre sessiz kalınca annem benden uzaklaştı.

“Daldın. Ne düşünüyorsun, oğlum.”

“Eminim Eylül cadısının bundan haberi vardır. Oysa ona kardeşimle ilgili en ufak şeyi bana haber vermesini istemiştim. *Tamam* demiş olsa bile pek inandırıcı değildi. Anne onu bir elime geçirirsem Dilara değil ama Eylül benden korksun” derken burnumdan soluyordum.

“Oğlum sen bu kızı takıntı haline getirdin. Geçmişte olanları biliyor. Sana *tamam* dese bile hemen güvenmesini nasıl beklersin?”

“Haklısın, anne, ancak açıkça bundan sonra kardeşimin her şeyiyle ilgilenip onu koruyacağımı, geçmişte yaptıklarım için pişman oldu-

ğumu söyledim. Bana inandığını düşünmüştüm. Yanılmışım " Anne- Eylül'ü savunurcasına,

"Böyle düşünme, oğlum. Ne olduğunu bilmiyorsun, hemen karar verme. Belki haber vermemesinin bir sebebi vardır. Hem sen bu kıza neden bu kadar taktın. Sadece birkaç gündür tanıdığın bir kız, boş ver dedi.

"Takmadım, anne, sadece benden bir şeyler saklamasına sınır ol- muş olabilirim. Biliyorsun, arkamdan iş çevrilmesinden hoşlanmıy- rum. Hem üvey de olsa alt tarafı halamın kızı, bir kız demen hoş değil."

Annem son söylediğim sözlerden sonra gülmeye başlamıştı. Önce neden güldüğünü anlamasam da sonradan sadece benim tepkimi ölç- mek için öyle dediğini fark ettim.

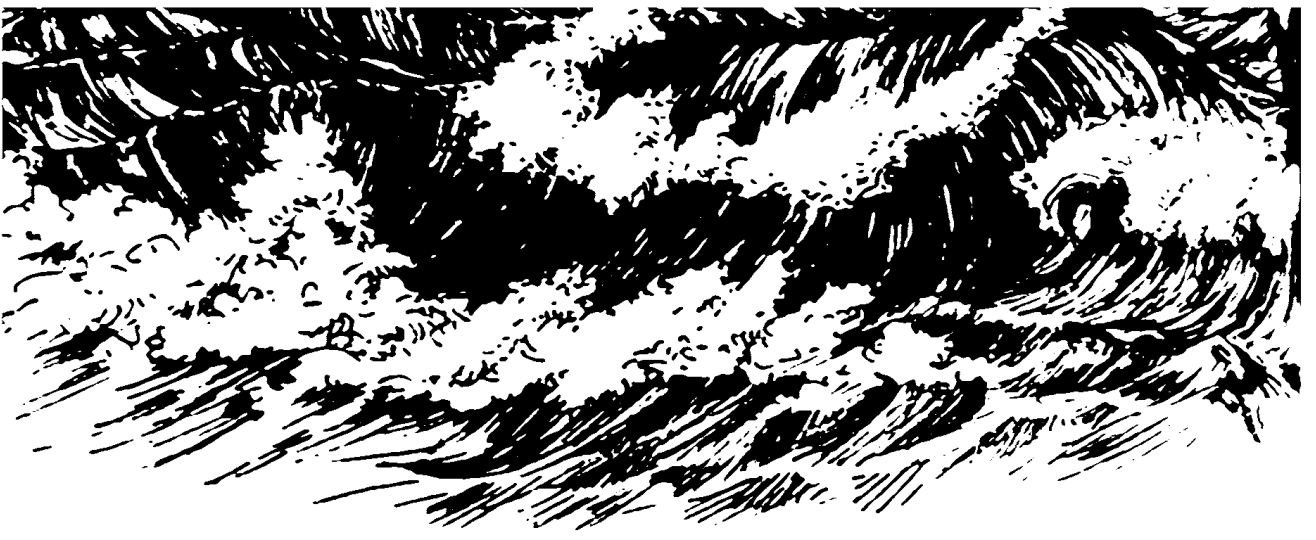
"Tamam, anne, gülme artık" dedikçe annemin gülüşü kahkahaya dönüşmüştü. Kaşlarımı çattığımda annem, "ben babana bir bakayım" diyerek yanımdan ayrıldı. Fakat kahkahalarını hâlâ duyabiliyordum. Bir bu eksikti. Anneme gülecek olmuştum. Hep o cadı yüzünden.

Eylül'le konuşmalıydım ama arayıp ona ne diyecektim. Tüm bu hengâmenin içinde babam ikisinin evlendiğini duyunca nasıl tepki ve- recekti? Dilara'nın döndüğünü henüz ona söylememiştim. Odasından dışarı çıktığı yoktu. Onunla konuşmayı ne kadar çok denesem de ken- dini odaya kapatmasının nedeni hiçbir zaman anlatmamıştı.

Dün akşama kadar duyduğum haberleri hazmetmeye çalışmış, ken- dimi babam gibi odama kapatmıştım. Sadece yemek ve tuvalet ihtiya- cımı gidermek için dışarı çıkmıştım. Anlayamadığım bir sürü şey vardı. Gece sabaha kadar düşünmekten gözüme tek damla uyku girmemişti. Sabah erkenden kalkmış, kahvaltı etmeden evden çıkıp soluğu şirkette almıştım. İştah falan kalmamıştı ki. Birkaç saat elimde telefonla oynay- ıp Eylül cadısını aradım, aramama konusunda gidip gelmeye başla- dım. Eminim arasam bana bir sürü nutuk çekecekti ama olanları sadece ondan öğrenebilirdim.

Kararsız da olsa geçen birkaç saatin ardından telefonumu elime alıp cadı diye kaydettiğim numarayı tuşladım. Bir süre telefon çaldı ama aç-

mıyordu. Ne yapıyordu ki bu cadı telefonu açmıyordu. Eminim ona hesap soracağımı bildiği için açmıyordu. Önünde sonunda yüz yüze gelecektik. İşlerim yüzünden bir yere de kımıldayamıyordum. Şu an elim kolum bağlıydı. “Yakın zamanda görüşeceğiz, cadı...”

BİR VARMIŞ BİR YOKMUŞ

Dilara'dan...

Basın toplantısının üzerinden on gün geçmişti. Abimden henüz ses çıkmamıştı. Bu durum benim diken üstünde olmama sebep oluyordu. Bir de Kuzey'in ailesi vardı, onlardan da ses çıkmadığı gibi Kuzey bu konu hakkında tek kelime etmemişti. Kuzey evden siyah bir çanta içinde birkaç parça eşyayı getirmiş, o zaman Kuzey'i resmî olarak halamla ve Metin amcayla tanıştırmıştım. Eylül ve Kağan'la zaten tanışıyorlardı. Kuzey halamla ve Metin amcayla iyi anlaşmış gözüküyordu. Ancak Kağan'la arasında soğuk rüzgârlar esiyordu. Kağan, Kuzey'in bana yaptıklarını hâlâ hazmedememişti.

Halamda kaldığım için Kuzey söylediği gibi beni alıp kontrole götürmüş, sonra yine halama bırakmıştı. Burnumdaki tamponlar alınmıştı, her şey yolundaydı. Yüzümde biraz ödem ve gözlerimin kenarlarında hafif morluklar vardı. Bu zaman zarfında Kuzey'le kontrollerim dışında görüşmemiştik. Ne onun benimle konuşmaya cesareti, ne de benim ona ne düşündüğümü söylemeye cesaretim vardı. Suçluluk duyduğu ve acı çektiği her halinden belliydi. En az onun kadar ben de acı çekiyordum. Oysa beni sevdiğini söylediği zaman ona sarılıp ben de seni seviyorum demeyi, onun sıcaklığını hissetmeyi ne kadar da çok istemiştim.

Son kontrolümden sonra Kuzey yine beni halama bıraktı. Arabadan inmeden, “Beni bekle, birazdan gelirim” deyip bir şey söylemesine fırsat vermeden arabadan indim.

Koşarcasına apartmana girip asansöre bindim. Halamın verdiğim kararı nasıl karşılayacağını merak ediyordum.

Zili çalıp beklemeye başladım. Halam kapıyı açınca içeri girip halama sıkıca sarıldım.

“Hayırdır, kızım, Kuzey’le buzları erittin galiba” dedi iğnelercesine.

“Hâlâ Kuzey’le konuşup artık hayatımı düzene koymak istiyorum. Gerçi nasıl yapacağından pek emin değilim. Ancak yine de evime gideceğim.” Halam duyduğuna çok sevinmişti. Bana sıkıca sarıldı. “Doğru bir karar vermişsin. Birbirinizi dinleyip anlamaya çalışın. Suçlu aramayın” dedi nasihat edercesine.

“İyi ki varsın, annem yokken benim her zaman yol göstericim oldun...”

“Sen de öyle, kızım...” Halamın sesi çatallaşmıştı.

“Ben eşyalarımı alayım” deyip kaçarcasına halamın yanından ayrıldım. Çünkü her an ağlayabilirdim.

Odamdan eşyalarımın olduğu küçük siyah çantamı alarak halamla gözyaşları içinde vedalaşıp evden ayrıldım. Arabaya bindiğimde Kuzey’le yaşamayı planladığım yeni hayatıma adım atmış oldum. Kuzey’in yüz ifadesinden çok mutlu olduğu belliydi.

Sessizi geçen yolculuğun ardından minyatür malikâneme varabilmiştik. Bu eve gelmeyeli on gün olmuştu. Garip ama sadece bir akşam kaldığım bu evi on günde özlemiştim. Kuzey arabayı garaja çektikten sonra arabadan inmeme yardımcı olmuş, çantamı eve kadar taşımıştı. Biraz gergin hissediyordum. Dinlenmenin iyi olduğunu düşündüğüm için eve girince, “Yorgunum, biraz dinlensem iyi olur” dedim.

Kuzey onaylarcasına başını salladı. İfade etmese de burada olduğundan oldukça mutlu gözüküyordu. Sanki konuşsa kaybolacaktım

Merdivenlerin basamaklarını çıkarken kalp atışlarım hızlanmıştı. Ağır adımlarla odamın önüne geldiğimde üzerimde garip bir heyecan vardı. Derin bir nefes alarak kapıyı açıp odaya girdim. Odama göz gezdirdiğimde her şey bıraktığım gibi duruyordu. Yatağımın üzerinde bıraktığım pembe havlum bile yerindeydi. Kuzey benden sonra bu odaya girmemişti. İnanılır gibi değildi. Ben onsuz yarım hissediyorsam o da belki aynı şeyi hissetti.

Rahatlamak istediğim için yatağın üzerindeki havlumu alıp banyoya girdim. Giysilerimi çıkarıp kendimi ılık suyun altına attığımda su beni rahatlatmış, tüm gerginliğimi almıştı. Tüy kadar hafıflemiştim. Banyodan çıkıp havluma sarıldıktan sonra odama geçtim.

Üzerime günlük rahat kıyafetlerimden giyip dinlenmek için yatağa uzandım. Aklımdan bir sürü düşünceler geçerken gözlerimi odanın kapısından alamıyordum. Sanki Kuzey her an içeri girecekmiş gibi geliyordu.

Aklımda hep *bundan sonra ne olacak? Onunla hayatımız nasıl olacak? Kuzey'e güvenebilecek miyim* düşünceleri dolanırken hislerim beni yanıltmamış, kapı sesiyle düşüncelerimden sıyrılmıştım. Anı bu hareketle arkamı dönerek gözlerimi yumdum. Uyuduğumu düşünmesini istiyordum. Kuzey'in ayak seslerinden yanıma geldiğini anlayabiliyordum. Yanında hareketlilik hissettim. Kuzey yanıma uzanmış ellerini beni incitmekten korkarcasına belime dolaşmıştı. Sıcak nefesini boynumda hissediyordum. Tenimde hissettiğim her nefesi içimde bir sürü kelebeğin uçuşmasına sebep oluyordu. Yüzümü dönüp ona sarılmak istesem de yapamadım. Onun özrünü kabul etmeyi aramızdaki her şeyin düzelmesini çok istesem de nasıl yapacağımdan emin değildim. Aramız düzelse de kıskançlıkları yüzünden en ufak şeylerde ağzından beni kıracak şeyler çıkıp eskiye dönmekten korkuyordum.

“Uyumadığını biliyorum, Dilara!” dedi Kuzey kısık bir sesle. Yine de uyuyormuş gibi davranmaya devam ettim.

“Peki, uyumuş gibi davranmaya devam edebilirsin, sadece beni dinlesen de olur” deyip konuşmaya devam etti. “Sana masal anlatmak istiyorum.” Şaşkınlıkla gözlerimi açıp ani bir hareketle arkamı döndüğümde yüz yüze geldik. Birbirine o kadar yakındı ki nefes alamadığımı hissettim. Bakışlarım gözlerinden dudaklarına kayıyordu. Yüzüme ateşler basmıştı. Kuzey’in gözlerinde ise her an yağmaya hazır hüzün bulutları dolaşıyordu. Sağ elini yüzümün her yerinde gezdirirken sıcak eli tüm kırgınlıklarına rağmen içimi ısıtmıştı.

“Masal dinlemek için biraz büyüğüm” derken bakışlarımı kaçırdım.

“Sen her zaman benim için ufaklıksın. O yüzden sana masal anlatmak istiyorum.” O an kendimi gerçekten küçük bir çocuk gibi hissetmiştim. Onun tarafından seilmeyi isteyen bir çocuk.

“Bir varmış bir yokmuş” diye başlamıştı anlatmaya.

“Bir zamanlar denizle yeşilin kavuştuğu yerde güzel mi güzel bir kasaba varmış. Bu kasabadaki insanlar çok sıcakkanlı, cana yakın insanlarmış. Bu kasabada iki yakın arkadaş varmış, Bora ve Kuzey. Bunlar arkadaştan da öte kardeşlermiş, yedikleri içtikleri ayrı gitmezmiş. Birinin canı yansa diğeri hissedermiş. Bora’nın bir de kız kardeşi varmış, çok güzel mavi gözleri beline kadar uzanan kestane rengi ipek gibi saçları varmış.

“Bu masal çok ilgimi çekti. Neler olacağını doğrusu merak ediyorum.”

“O zaman konuşma da dinle...”

Bora’nın kardeşi Dilara çok sıcakkanlı, iyi niyetli bir kızmış. Kimseyi üzmemek istemezmiş. Bora onu çok sever, onu herkesten kıskanırmış. Kuzey de Dilara’yı en az Bora kadar çok severmiş, bir o kadar da ona düşkünmüş. Dilara onun ufaklığıymış. Kuzey bizim masalımızı anlatıyordu. Neler söyleyecek, iyice merak etmiştim.

“Ufaklığı o kadar çok severmiş ki kardeş sevgisinden daha derinmiş; ama kendi bile bu sevginin farkında değilmiş. Üstelik kardeşim dediği arkadaşının kardeşiymiş. O yüzden duygularını sürekli görmezden gelmiş ve zamanını kendisine onun abisi olduğuna inandırmakla geçirmiş. Zor olsa da bir süre sonra kendini buna inandırdığını zannetmiş. Hatta evleneceği zaman bile buna göz yummuş, mutlu olmasını di-

lemiş. Aslında yaptığı sadece kendini kandırmakmış.” Son sözleri söylerken Kuzey’in sesi iyice kısılmıştı.

“Peki, sonra ne olmuş? “ deyip meraklı bakışlarımı Kuzey’in derinliklerine diktim.

“Dilara, Kuzey’e evlenmek istemediğini söylediğinde aslında çok mutlu olsa da bazı şeyler için çok geç kaldığını düşündüğü ve Bora’nın kardeşi olduğu için sessiz kalmayı tercih etmiş. Bu yüzden düğününe toplantı bahanesiyle katılmamış. Kendisinin de abisi sayıldığını söyleyerek ona hediyesini vermiş.”

“Ona ne almış?”

“Değerli taşlarla süslü dört yapraklı bir yonca kolye almış, ona mutluluk ve uğur getirsin diye.”

Kuzey’in son sözlerini duyduktan sonra yanından kalktım. Kuzey de yattığı yerden kalkıp oturdu. Kaşlarını çatmış bana bakarken ne yapacağımı anlamaya çalışıyordu.

“Ne oldu şimdi?” dedi merakla.

“Sabret biraz” Birkaç adımda şifonyerin yanına gittim. En alt çekmecesini açıp giysilerimin arasına sakladığımı kolyenin olduğu kutuyu aldım. Kuzey’in yanına gittiğimde, “Aç hadi” diyerek kutuyu ona uzattım. Kuzey hâlâ ne yapmaya çalıştığını anlamamıştı. Kutuyu elimden aldı. Meraklı bakışlarla açtığında gözlerinde hem şaşkınlık, hem de hüznü belirmişti. Bakışları bana çevrildi.

“Bu kolyeyi saklayacağın hiç aklıma gelmemişti. Bunu bana neden veriyorsun? Yoksa beni affetmediğin anlamına mı geliyor?” Kuzey’in gözleri buğulanmıştı. Cevap vermeyerek tekrar yatağa uzandım. “Masal bitmeden bu sorunun cevabı yok.”

Kuzey yanıma uzandığında, “Nerede kalmıştım?” diyerek gülümserken gözlerindeki hüznü dağılmıştı.

“Kolyede” deyip gözlerimi kapattım.

“Evet, kolye” diyen Kuzey anlatmaya devam etti. “Kuzey kolyeyi Dilara’ya vermiş. Dilara beklenmedik bir davranış sergileyerek onun için hiçbir zaman abisi olmadığını söyledikten sonra dudaklarına küçük bir öpücük kondurmuş.” Bunu yapmıştım, sadece henüz adlandı-

ramadığım sevgimden yapmıştım; ama o beni çocukluk yapmakla it-ham etmişti.

“Peki, Dilara öpünce Kuzey ne hissetmiş?” Umut ettiğim şeyleri duymak istercesine gözlerimi araladım. Kuzey’in gözlerine odaklandığımda Kuzey içimi ısıtan elini yüzüme dokundurmuş, okşamaya başlamıştı.

“Kuzey şaşkın ama mutluymuş, zaman dursun dilemiş. Dilara’yı alıp uzaklara götürmeyi, herkesi karşısına almayı istemiş. Fakat bu istediklerinin kendi bile tam farkında değilmiş. Bir an onun öpücüğüne karşılık verse de mantığı devreye girmiş. Dilara’yı kendinden itmiş. Bunun yanlış olduğunu ve çocukluk ettiğini söylemiş. Dilara’da çocukluk ettiğini kabul etmiş, özür dilemiş. Bu aslında Kuzey’i derinden yaralamış. Çünkü Dilara’nın yaptığı şeyden pişman olduğunu düşünmüş. Oysa onu öptüğü zaman çok mutlu olmuştu.” Kuzey bana umduğundan daha fazlasını bahşetmişti. O da beni seviyormuş, kalbim beni yanıltmamıştı. Gözlerim buğulanmıştı. Her an ağlayabilirdim.

“Düğün olduğu gece Kuzey sabaha kadar içmiş, onun evlendiğini unutmak istemiş. Kuzey’in ufaklığı başkasının olmuştu” dediğinde istemsiz gerilmiştim. Mert’in o gece bana yaptıkları aklıma gelmişti.

“Kuzey yeter! Gerisini duymak istemiyorum. Bundan sonrası benim hayal kırıklığından başkası değil” derken sesim titremişti. O günleri hatırlamak tüm vücudumun ürpermesine neden olmuştu. Mert’in pis nefesini üzerimde hissetmiştim.

“Dilara özür dilerim, seni seviyorum. Biliyorum kötü anılarını hatırlattım. İnan niyetim bu değildi. Sadece senin için hissettiklerimi bu şekilde anlatmak istedim. Seni sevdiğim ve kışkandığım için çok hırpaladım. Bu mazeret değil, kabul ediyorum ama hayatımın dört yılı senin geri döneceğini düşünerek geçirdim. Beni baştan çıkarıp bırakman çok ağırıma gitmişti.”

“O anlar aklıma geldikçe kendimden utanıyorum ama sen de dün-den baştan çıkmaya hazırdın. Beni reddetmedin”

“Çünkü fark etmesem de sana duygularım vardı. Bu yüzden kendime ne kadar kızdım bilemezsin. Ben her şeye rağmen seni geri getirip ikna etmenin bir yolunu bulacaktım. Kimse umurumda değildi; ne

Bora, ne ailem... Tek istediğim sendin. Ama seni takip ettirdiğim arkadaşım bana otogarda yirmili yaşlarda bir çocuğun senin karşıladığını ve çok samimi olduğunu söyledi.” Son söyledikleriyle gözlerim hayretle açılmıştı.

“Sen beni mi takip ettirdin?” Normalde kızmam gereken bir durumdu ancak Kuzey yine beni düşünmüştü.

“Gece vakti evden çıkıp gittin. Sana bir şey olmasından korktuğum için önce ben takip ettim, otele girdiğini görünce rahatlamıştım” dedi kendini savunmak istercesine. “Ondan sonra bir arkadaşıma takip ettirdim. İstanbul’a kadar seni izlemişti. O gün duyduklarımdan sonra seninle olma isteğimden vazgeçtim. Bir süre sonra okula kaydolmadığını öğrendim ve nerede olduğun konusunda en ufak bir fikrim yoktu. O zaman seni tamamen sildiğimi düşünüyordum. Fakat bu yaptığım kendimi kandırmaktı. Bu yüzden geri döneceğin günü bekledim, içimde biriktirdiğim çok şey vardı. Sevgi, hüznün, hayal kırıklığı ama hiçbir zaman senden nefret etmedim.” Kuzey’in sözlerinden ne kadar üzgün olduğunu anlayabiliyordum. Onun hakkındaki kötü düşüncelerine sebep bendim. Tüm yükü ona yüklemeye hakkım yoktu.

“Uzaklaşmanın iyi olduğunu halam düşündüğü için Eylül’le İtalya’ya gitmek için beni ikna etti. Annem bile orda olduğumu bilmiyordu. Sadece okuduğumu biliyordu. Halam benden sürekli ona haber veriyordu. Otogarda sarıldığım çocuk da Kağan’dı.” Kuzey’in yüzünde bir pişmanlık daha belirdi.

“Nereden bilebilirdim. Ben onun şey olduğunu zannettim.”

“Ney? Kuzey yeter” deyip sesini yükselttim. Ailemin bana yüz çevirmesine neden olan çocuk mu?” dediğimde Kuzey sessizliğe gömülmüştü.

“Kağan otogardan beni almaya geldiğinde birine sarılma ihtiyacı hissederek sarıldım. Babam beni evden kovmuş, abim sürükleyerek doktora götürmeye çalışmıştı. Sen de sırf başıma gelenlerden dolayı bana yardım etmek istediğin için benimle evlenmek istemiştin. Bir baba, bir kardeş, bir baba şefkati arar gibi Kağan’a sarıldım.” Sesim çatallaşmıştı. Geçmiş konuşmak beni yormaya başlamıştı.

“Özür dilerim, Dilara. Kağan, Baran dâhil seni herkesten kıskandım. Fabian’la gazetede ki haberler benim için son nokta oldu. Bu yüzden sana sürekli agresif davrandım. Geçmişte seninle bir aile kurmayı düşünürken bana davranışlarını kabullenemedim. Evlenmek istememin sebebi seni sevdiğim içindi. Yardım etmek istediğimi söylemek sadece bahaneydi” deyip içten bakışlarını ikna etmek istercesine bana dikti. Ona inanıyordum. Bakışlarında samimiyet vardı.

“Halanla konuştum.” Kaşlarım çatılmıştı. İyi de ne zaman? Halam bana bir şey dememişti. Arkamdan neler dönüyordu? Elim ayağıma dolanmıştı. Telaşlanıştım.

“Sana ne anlattı halam!” Telaşım sesime dahi yansımıştı. “Panik yapmana gerek yok. Sadece iki medeni insan olarak konuşup sorunlarımızı çözmemizi istedi. Birbirimizi anlayıp dinlememizi söyledi.” Halam bana da benzer şeyler söylemişti. Doğru da söylemişti. Dinlemeden hiçbir şey çözülüyordu. Kuzey bana içini açmıştı. Ben de ona geçmişteki davranışlarımın sebebini anlatmalı, ondan özür dilemeliydim.

“Kuzey benim sana söylemek...” Kuzey elini dudaklarıma götürdü.

“Başka söylenmesi gereken bir şey varsa kendini hazır hissettiğinde istiyorsan anlatırsın. O yüzden bu konuda üstelemiyorum. Kendini buna mecbur hissetme. Dilara geçmişte senin hayatında ya da benim hayatımda neler olduysa oldu. Artık bunları bir kenara bırakıp seninle yeni bir başlangıç yapalım istiyorum. İnsanız, doğru ya da yanlış bir şeyler yaşıyoruz; anlık duygularımıza kapılabiliyoruz. Bundan sonra birbirimiz için sadece sen ve ben varız, başkaları umurumda değil. *Keşke her şey bu kadar kolay olsa* diye geçirdim içimden.

“Kuzey sen ve ben böyle düşünüyor olabiliriz ama ailen ve abimle aran açılsın istemiyorum. Henüz hiçbirinden ses çıkmadı ama bu çıkmayacağı anlamına gelmiyor. Bu bizi de, evliliğimizi de etkileyecek. Bir şekilde geçmiş önümüze çıkacak. Bu yüzden kuracağımız ailemiz dağılsın istemiyorum.” Kendime inanamıyordum. Ailemiz diyebilmişim. Kuzey ve benim kuracağım aile belki çocuklarımızın olacağı aile. Kuzey bana sarılmış,

“Ailemiz dedin. Bu beni affettiğin anlamına geliyor.”

“Sanırım, evet” deyip devam etti.

“Abin için endişelenme, o bu evliliğe sadece habersiz yaptığımız için kızabilir. Haklı olarak kardeşini evlenirken görmek isterdi.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Geçmişte olsa yüzüme bakmayabilirdi ama şimdi seni kaybetmemek için ses çıkarmayacaktır. Seni ne kadar çok özlediğini geçen yıllardan çok iyi biliyorum. Üstelik son gelişinde sana karşı hislenmiş olduğunu fark edip senin için ne hissettiğimi sordu.” Başımı kaldırıp Kuzey’e baktım.

“Peki, ona ne dedin?” diye sordum merakla.

“Bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim. Gazetede ki habere takılmış durumdayım. Bora da anlayış gösterip çok üstelemedi.”

“Ya ailen?..”

“Ailemi bana bırak. Biraz tepki gösterebilirler ama ben onların tek çocuğuyum. Bana kıyamazlar, bir süre sonra kabullenirler. Hem annem babam seni sever” dedi. Kuzey’in beni rahatlatmak istemesi takdire şayandı.

Severdi derken geçmiş zaman ekinin üzerini bastırarak söylemiştim. Beni tüm olanlardan sonra yanında isteyecekleri anlamına gelmiyordu. “Onların senin için her zaman büyük planları vardı, ben o plana uymuyorum, Kuzey!” derken gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Kuzey beni teselli edercesine daha sıkı sarılmıştı, içine almak ister gibi... Ona sarılarak ağlamak beni biraz rahatlamıştı. Sonra ona verdiğim kolyeyi kutusundan çıkardı. Boynuma takıp, “Seni seviyorum...” dedi. Duyduğum bu iki kelime içimdeki tüm kırgınlıkları almış götürmüş, yerine mutluluk bırakmıştı. Ne kadar da güzeldi bu iki kelime. Hele Kuzey’in ağzından çıkıyorsa... Romantik dakikalarımızdan sonra Kuzey yanımdan kalkarak dolabın yanına gitti. İçinden beyaz büyük bir kutu çıkarıp yanıma geldi.

“Nedir bu?”

“Açsana” Yavaş yavaş kutuyu açıp içine baktığımda nefesimin kesildiğini hissettim. İnanamıyordum! Bakışlarımı Kuzey’e kaydırdım.

“Kuzey! Bana gelinlik mi aldım? İyi de ne zaman” dedim şaşkınlık içinde. Kuzey cevap vermek yerine gülümsüyordu. Gelinliği kutusundan çıkarıp koşar adımlarla banyoya gidip üzerime çabucak giydim

Sanki üzerime göre dikilmişti. Beyaz yerleri sürten dar kesim gelinliğim askıları boyundan bağlanıyordu. Gelinlikten çok elbise havası vardı. Banyodan çıkıp utana sıkıla Kuzey'in karşısına geldiğimde Kuzey bana hayranlıkla bakmaya başladı. Ağır adımlarla yanıma sokuldum. Kahretsin gözyaşlarım bugün fazla mesai yapıyordu.

"Her şey planladığım gibi gitseydi nikâhımız da bunu giyecektin ama sen hastalandın. Özür dilerim, beni affet!" derken sesi titriyordu.

Kuzey'e istediğini vermeliyim. Bu yaptıklarından sonra bunu fazlasıyla hak etmişti.

"Ben de seni tüm kalbimle seviyorum ve seni affettim." İçimden gelen tüm duygularımla Kuzey'e sıkıca sarıldığımda kollarını bana dolamıştı.

"Duymadım bir şey mi dedin?" demesiyle başımı göğsünden kaldırıp Kuzey'e baktım. Muzipçe sırtıyordu.

"Şansını zorlama istersen, sana inanıp seni affettiğime dua et." Muzipçe, sırtına hafifçe vurdum. Birkaç saat önceki bedbaht halimden eser kalmamıştı. Bir süre sadece sarılmış, tek kelime etmemiştik. Ancak sessizliğimiz çok şey anlatıyordu. Kuzey'in beni ne kadar çok sevdiğini bana sarılışından da hissedebiliyordum. Şimdiye kadar göremediğim için bir taraftan da kendime kızıyordum. Ona saatlerce sarsılabilirdim. Onun yerine Kuzey'den uzaklaşmış, dudaklarına tutuklu bir öpücük kondurmuştum.

Kuzey karşılık vermeden benden uzaklaşıp muzipçe sırtmaya başladı.

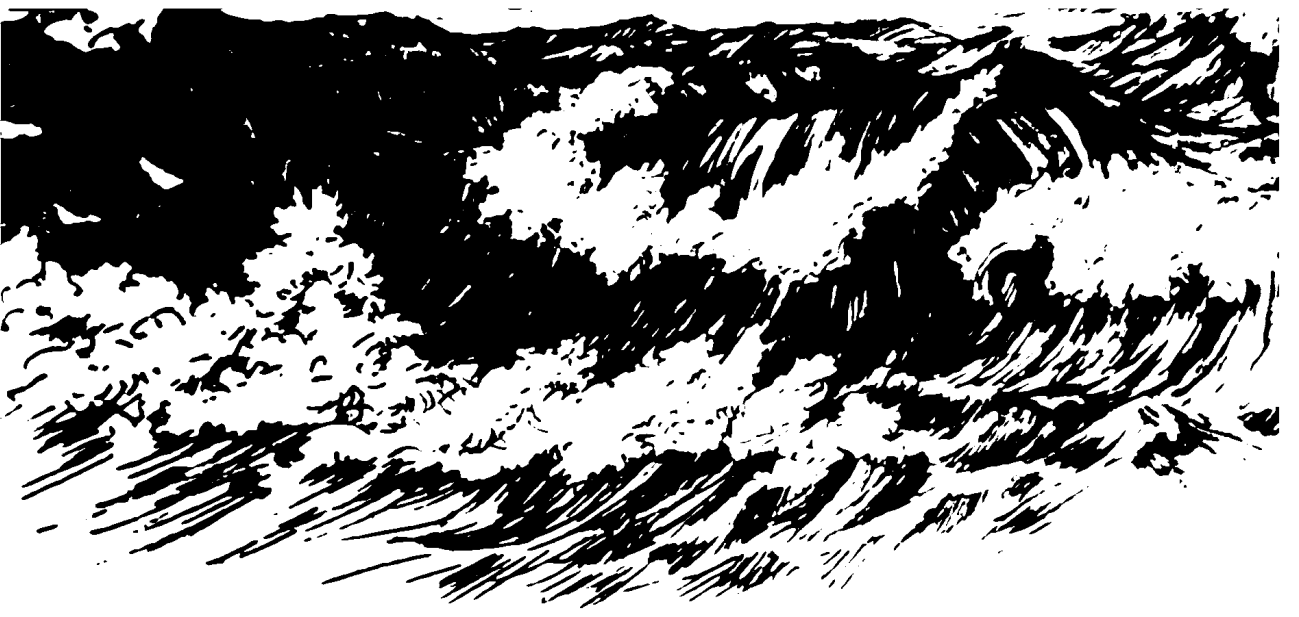
"Ne? Ne oldu, komik bir şey mi var?" Utancımdan dudaklarımı ısırmağa başladım.

"Geçmişte beni abin olmadığımı ispat etmek için öpmüştün, şimdi neden öptün?" dediğinde yüzüme ateşler basmıştı. Arkamı dönüp ayaklarımı yere vura vura giderek yatağın içine girip yorganı üzerime çektim. Bir süre sonra Kuzey yanıma gelerek yorganı üzerimden çekti. Sonra sırt üstü çevirerek yatağa hapsedip üzerimdeki yerini almıştı. Arsız bakışlarını gözlerime, dudaklarıma, oradan da açıkta kalan boynuma kaydırıyordu. Kuzey'le o kadar yakındık ki dudaklarımızın arasında milimler vardı. Kalbim dörtlü at gibi koşturmaya başlamıştı.

Bitiş çizgisine az bir mesafe kalmıştı. Gözlerimi onu davet edencesine kapattığımda sıcak dudaklarını dudaklarımda hissetmemle bitiş çizgisine varmıştım. Ben kazanmıştım, Kuzey'in yumuşak başlayan öpücükleri gitgide talepkâr bir hal almıştı. Beni deliler gibi öperken nefes almama bile müsaade etmiyordu. Bu kez beni sevdiği için öptüğünü bilsem de hâlâ içimde tedirginlikler yok değildi.

Bu öpücüğün sonu farklı yerlere kayacaktı biliyordum ama ben onunla olmaya hazır mıyım? İşte bu sorunun cevabından emin değildim. Evet, yirmi iki yaşında olabilirdim ama hâlâ korkuyordum. Mert'in o gece bana davranışları aklıma gelince içimdeki korku daha da büyüyordu. Ancak sonsuza kadar bu korkuyla yaşayamazdım. Kuzey benden gerçek bir evlilik istemişti. Ben de artık gerçek bir evliliğimiz olsun istiyordum. Sürekli olacakları düşünerek yaşayamazdım.

Kuzey'in elleri gelinliğimin askılarına gittiğinde kalbimin atışı daha da hızlanmıştı. Dudaklarını dudaklarımdan yavaşça boynuma kaydırmıştı ki kapının sesi birden duraksamasına sebep olmuştu. Kuzey'le göz göze geldiğimizde Kuzey her şey yolunda dercesine yanığımı eliyle okşadı. Ama bu içimdeki korkuyu geçirmiyordu. *Gelen kim* diye çok düşünmeme gerek yoktu. Abim ya da Kuzey'in ailesiydi. Bundan kaçış yoktu, artık yüzleşme zamanıydı.

YÜZLEŞME

Kapının çalan sesiyle tüm korkularım gün yüzüne çıkmıştı. Yüzüm endişeli bir hal almış olacak ki Kuzey beni teselli etmeye çalışırcasına gözlerime bakıyordu.

“Dilara, gelen kim olursa olsun seni kimsenin üzmesine izin vermeyeceğim, söz” diyerek dudaklarıma küçük bir öpücük kondurduktan sonra kapıyı açmak için yanımdan ayrıldı. Kapı sürekli çaldığı için açmaktan başka çaresi yoktu.

Ben de yattığım yerden aceleyle kalkarak gelinliğimi çıkarttım. Pantolonumu ve tişörtümü giyerek odadan çıktım. Gelenin kim olduğunu merak ederek yavaş adımlarla merdivenlerin başına kadar gelip dış kapıyı gözetlemeye başladım. Kuzey kapıyı açmıştı. Bingo! Gelen abimdi. Sevdığım iki erkeğin arasında yalnız kalmak istemediğim için hızlıca yatak odama giderek Kuzey’in telefonundan Eylül’ü aradım. Çünkü benim telefonumun şarjı bitmişti. Akıllı telefonlar, bir de uzun süre şarjları bitmese...

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra açılmıştı. Eylül,

“Alo, Kuzey, Dilara’ya bir şey mi oldu? “ diyerek lafı ağzıma tıkmıştı.

“Benim, Eylül, Hayal. Sana ihtiyacım var. Abim burada, her an savaşa çıkabilir.” Sanki abim beni duyacakmış gibi sesimi o kadar alçaltmıştım ki Eylül’ün söylediklerimi anladığından şüpheliydim.

“Hemen geliyorum, o hödüğün sana zarar vermesi için önce benim cesedimi çiğnemesi gerekir.” Eylül’ün söylediklerimi anladığından çoktan savaş baltalarını çıkarmaya hazırlandığını anladığım için içim içim kıkırdamaya başladım.

“Merak etme, o kadar ileri gitmez ama yine de korkuyorum işte.”

“Tamam, adresi çabuk ver, geliyorum” dedikten sonra evin adresini söyleyerek telefonu kapatmış, Eylül’ü beklemeye başlamıştım. Umarım bir an önce gelirdi. Odadan çıkıp merdivenin başına kadar gelerek abim ve Kuzey’i izlemeye başladım.

Abim gayet ciddi bir tavırla salonun ortasında duruyordu. Bir süre sonra Kuzey’e sarılmış, tahmin ettiğim gibi sonra suratına yumruğu geçirmişti. İkinci yumruğu atacaktı ki koşarak merdivenlerden aşağı indim. Önüne geçerek Kuzey’i korumaya çalıştığım için bu hareketimden dolayı abimin ikinci yumruğu havada kalmıştı. Bana bakarken kaslarını birden çatmış, bakışlarını daha da derinleştirerek beni dikkatlice incelemeye başlamıştı. Ah nasıl unuttum, burnumda tampon olmasa da gözaltılarımda hâlâ hafif morluklar vardı. Burnumun kemeri de arı yoktu. Bunu fark etmesi kaçınılmazdı. Şimdi ayıkla pirincin taşını

Omuzlarımdan kavrayıp, “Nedir bu halin? Nasıl oldu? Kim yaptı?” diye ardı ardına sorular sormaya başlamıştı. En azından Kuzey’i dayak yemekten kurtarmıştım. Ancak durumumu nasıl açıklayacaktım? Bir şeyler düşünmeliydim? Kuzey bu sırada yerden kalkmış, beni kendine çekmişti.

“Seni dinliyorum?”

“Şey, ben... Bir akşam işten dönerken çantamı çalmak istediler, başaramayınca da yüzüme yumruk yedim.” Kuzey’in beni desteklemesi için elini tuttum. Şu kısacık zamanda abimi inandırmak için kırk taksit atmamak zorunda kalmıştım.

“Sadece burnum fazla zedelendi, küçük bir operasyon geçirdim o kadar; ben iyiyim, abi, merak etme!” Abim dediğime pek inanmış gözüküyordu. Genelde yalan söylediğimi anlardı.

“Ameliyat olmuşsun, benim bundan haberim yok! Üstüne merak etme diyorsun. Dilara, içimden bir ses yalan konuştuğunu söylüyor. Sen hiçbir zaman bana yalan söyleyemedin ve her zaman ben bunu anladım. Bak doğruyu söyle bana Ku...” diyecekti ki sözünü tamamlamasına fırsat vermeyip ona engel oldum. Biliyorum ki abim biraz daha üstelese gerçekler ortaya dökülecek ama bu ne abim için, ne de Kuzey için iyi olacaktı. Geçmiş deşmek zorunda olsam da abimi durdurmak zorundayım.

“Geçmişte sana yalan söylediğimi anladığın için mi beni kolumdan sürükleyerek doktora götürmek istedin?” Sözlerimle abimi üzsem de merakına son vermek için başka çarem yoktu. Abimin yüzü asılmıştı.

“Geçmiş de seni çok incittiğimin farkındayım ama bundan sonra yanında olup seni herkesten korumak istiyorum. Sadece seni bu halde görmek beni çıldırttı, o yüzden mantıksız şeyler söyledim. Abin olarak bu zor zamanlarında yanında olmak isterdim.”

“Abi özür dilerim, sanırım benim de düşüncesizce sözler sarf ettim. Beni önemseddiğini biliyorum. Kuzey’e haber vermemesini ben istedim. Benim için endişelenmeni istemedim. Hem Kuzey ve Eylül de yanımdaydı.

Allah’ım bu gece yalancılar kraliçesi seçilebilirim. Bunu nereye kadar sürdürebilecektim.

“Bundan sonra parmağın kesilse haberim olacak, o kadar.” Abim tembihinden sonra bana sıkıca sarıldığında rahat bir nefes aldım. Abim hâlâ evlilik konusunu açmamıştı. Bir süre sonra bu konudaki sessizliğini bozarak eliyle kırmızı koltuğu işaret etti.

“Geçin karşıma oturun bakalım, henüz sizinle işim bitmedi” dedi emir verircesine. Ağır adımlarla koltuğa geçip oturduğumuzda abimde karşımıza geçerek ellerini arkaya bağlamış, sağa sola dolanmaya başlamıştı. İkimizin de süt dökmüş kediden farkı yoktu. En azından abim şiddeti bırakarak medeni insan gibi konuşmaya karar vermesi iyi bir şeydi. Abim salonda devam ederken bize cezalandırmak istercesine tek kelime etmiyordu.

“Yeter artık abi, ne soracaksan sor bize işkence etmeyi bırak!”

Kuzey de, “Bora tamam bu yumruğu hak ettim ama önce benden dinle” diyerek açıklama çabasına girmişti.

“Dinleyeceğim ama önce siz beni dinleyin” diyerek devam ederken kızgın bakışlarını Kuzey’e çevirdi.

“Ya ben seni kardeşim konusunda benden bir şey saklama diye kaç kere uyardım? Kaç kere yumruk attım, bir türlü akıllanmadın. Kasten mi yapıyorsun? Sanırım benden dayak yemek hoşuna gitti, sende alıkanlık yaptı. On gün önce sana onun için ne hissettiğini sordum, sen konuşmak istemediğini söyleyip sessiz kaldın. Ben de bu konuyu üstelemedim. Hatta cesaret verip sorunlarınızın üstesinden gelin istedim ve bu yüzden karışmadım. Onu sana emanet ettim. Sana *kardeşimi al, gizli gizli nikâh masasına oturt* mu dedim? Kardeşim sahipsiz mi?” Abimin üstüne basa basa söylediği sözlerle Kuzey’e öfkeyle püskürüyordu.

“Sen Trabzon’a döndüğün gün bir karar verdim. Hastane odasında Dilara’yı o halde gördükten sonra onu ne kadar çok sevdiğimi, kaybetmek istemediğimi fark ettim. Aslında ona olan sevgim yıllar önce sine dayanıyordu. Keşke o zaman bazı şeylerin farkına varıp daha cesaretli olabilseydim. O yüzden Dilara hastaneden çıkıcınca onu nikâh dairesine götürüp bir karar vermesini istedim. Seviyorsa benimle evlenmesini söyleyerek onu ikna ettim. O da beni seviyor, o yüzden bunu söylemek hoşuma gitmese de ne sen, ne ailem umurumda. Dilara’yı seviyorum ve bir kez daha aynı hataya düşüp onu kaybetmek istemiyorum. Bu uğurda her şeyi yaparım, Dilara, inan... Beni istemeseydi bile bir şekilde onunla yine evlenirdim.” Kuzey gerçekleri söylese abim burayı yerle bir eder, biliyorum. Bu yüzden yalan söylediğine sevinirdim. Bunu abimden korktuğu için değil, daha fazla arada kalmamam için yaptığına şüphem yoktu.

Abim, Kuzey’in yakasına yapışıp ayağa kaldırmıştı. “Sen ya hastasın, ya da gerçekten âşık. Bazen seni tanıyamıyorum” diyerek gözlerini Kuzey’in derinliklerine dikmişti.

“Bir gün âşık olursan sen de kendini tanıyamayacaksın. Yapacaklarına kendin bile inanamayacaksın.” Abimle Kuzey susmuş, gözleri birbirleriyle kavga etmeye devam ediyordu.

Kuzey’in bir zorla *nikâh masasına oturttum* demediği kalmıştı. Artık evliydim, abimin yapacak fazla şeyi yoktu.

Abim Kuzey'i bırakıp yanıma geldi. Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Özür dilerim, eğer bazı şeyleri yıllar önce fark edebilseydim ya da daha mantıklı düşünebilseydim belki sizin için her şey farklı olabilirdi. Abimin gözlerinde hâlâ geçmişin pişmanlığı vardı. Ömür boyu da pişmanlığı taşıyacaktı."

"Geçmiş değiştiremeyiz ama hangi şartlarda evlenirsem evleneyim Kuzey'i seviyorum. Sana kızmıyorum, ben de düğünde olmanı isterdim ama inan bu bir anda verdiğimiz bir karardı." Abimin söylediklerime inanması için içten içe dua ediyordum. Abim hâlâ duyduklarını hazmetmeye çalışırken Kuzey'in karşısına geçmişti. Bakışlarını kıstı. Bir şeyler söyleyecekti. Ama Ne?

"Kardeşimi telli duvaklı gelin olarak tekrar nikâh kıyana kadar sana yasaklıyorum. Şimdi kardeşim benimle Trabzon'a geliyor. Sen de ailenle gelip onu bizden istiyorsun" dedi bir anda.

Abimden duyduklarım şaka olmalıydı. Kuzey'den çok ben şaşkındım. Abimin yüzündeki keskin ifadeden şaka yapmadığını açıkça görebiliyordum. Bu nasıl olacaktı? Oraya gitmenin benim için cehenneme gitmekten farkı yoktu. Mert ve ailesini görmeye tahammül edemiyordum. Bir de mahalledekilerin dedikodularıyla uğraşmam gerekecekti. Babamı da unutmamak gerekirdi, bana açıkça *git* demişti. Şimdi o eve geri dönemezdim.

"Abi, Mert ve ailesini görmek istemiyorum. Hayatım onlar yüzünden cehenneme döndü. Aynı şeyleri yaşamak istemiyorum" dedim yalvarırcasına.

"Dilara, Mert'i düşünmene gerek yok, kardeşi öldükten sonra buralar da gitti. Nerede olduğunu kimse bilmiyor." Hayretle gözlerim açıldı.

"Yağmur öldü mü? Nasıl? Neden bana daha önce söylemedin?" İnanamıyordum! Çocukluk arkadaşım ölmüştü.

"Bir yıl oldu. Doğum yaparken öldü. Ailesi perişan durumda, torunlarıyla avunuyorlar. Mert de o günden sonra kayıp; hem bunu söylemek için öyle bir ortam da olmadı. Bunu söylemek seni üzmekten başka bir işe yaramazdı." Bana yaptıklarına rağmen yine de bu olanlar yüzünden içim acımıştı. Özellikle o bebek için üzülmüştüm. Annesiz büyüyecekti. Kocaman olduğum halde annemden ayrı geçirdiğim zamanlarda

annemin yokluğunu hep yüreğimde hissetmişim. O küçük hanım, buna nasıl göğüs gerecekti?

“İyi de bebekle babası ilgilenmiyor mu?”

“Yağmur hamileyken onu terk etmiş gitmiş. Kim olduğu bilmiyor.” Duyduklarımın şok üstüne şok yaşıyordum. Yağmur evlilik dışı bir ilişki yaşamıştı.

“Bir zamanlar yapmadığım ama beni suçladığı şeyler Yağmur’un başına gelmiş, ailesine de utancını yaşatmıştı. İnsan kınadığı bir şey başına gelmedikçe ölmezmiş... Bana yaptıklarının cezasını çekiyorlar. Keşke her şey daha farklı gelişseydi. Yağmur ölmeseydi.”

“Herkes kendine düşen payı aldı.” Ne demekti bu şimdi. Abim ben den bakışlarını kaçırmıştı. Söylemediği bir şeyler vardı. Aklıma sadece babam geldi.

“Abi Mert ve ailesi sorun olmasa da ben babamla karşılaşmaya hazır değilim. Anneme bavulumu hazırlatıp bana gitmemi söyledi. Şimdi kucak açacağını mı zannediyorsun? Ben yapamam, olmaz.”

Abimin yüz ifadesi değişmiş, çenesini sıkırmaktan kasılmıştı. O zaman emin oldum, söylemediği her neyse babamla ilgiliydi.

“Abi bir sorun mu var?” dedim merakla.

“Dılara aslında sana söylemem gereken bir şey var, daha önce söyleyip seni üzmem istemedim. Babam!..” deyip duraksamıştı.

“Ne oldu, babama hasta mı, kötü bir şey mi var?” Kalbim korkuyla çarpmaya başlamıştı.

“Hayır, iyi ama...”

“Aması ne?”

“Son bir yıldır kendini odasına kapattı. Kimseyle konuşmuyor, zorunlu ihtiyaçları dışında dışarı çıkmıyor.” Bakışlarımı bir süredir abimle beni sessizce izleyen Kuzey’e çevirdim. Onun tüm bu olanlardan haberi vardı ve bana bir şey dememişti.

“Sen de biliyordun, değil mi?”

“Üzgünüm daha fazla üzülmeni istemedim” derken üzülmeni kelimesinin altında çok anlamlar yatıyordu. Başta beni kendi üzmüştü. Bakışlarım abime kaydı.

“Neden, ne oldu da babam bu halde?”

“Bilmiyorum. Kaç kere sordum, yalvardım ama bu konuda tek kelime etmedi. Sanırım o seni çok özliyor, annemle buna bağlıyoruz Hastaneden çıkacağın gün seni götürmeyi çok istedim ama yapamadım. Sen zaten hastaydın. Babamı o halde görüp üzülmeni istemedim.”

“Demek ki sevdikleri üzülmesin diye yalan söyleyebiliyor insan, şimdi beni anlayabiliyor musun?” deyip devam ettim. “Peki babamın bankaya olan borcundan haberi var mı?” diye sorarak saatli bombanın geri sayımını başlatmıştım. Nasıl bu aptallığı yapabilmişim? Kuzey’in beni borç yüzünden evlenmeye mecbur ettiğini anlaması an meselesiydi.

Bu durumu toparlamalıyım. Bin bir yalanla atlatmaya çalıştığım durumdan yine kendi patavatsızlığım yüzünden içine düşmüştüm.

Abim dehşet dolu gözlerini Kuzey’e çevirdi. “Lütfen Kuzey’e bakma, o bana bir şey demedi. Ben sizi hastanede konuşurken duydum. Hatta Kuzey’den kapı dinlediğim için azar ıstıttım. Ona bu meseleyi sordum, anlatmak istemedi. Israr edince o da daha fazla sessiz kalamadı.” Abimin gözlerinde şimşekler çaktığına yemin edebilirdim. Kollarımdan sıkıca kavradı.

“Dilara gözlerimin içine bak ve bana onunla evlenmenin borç yüzünden olmadığını söyle.” Tahmin ettiğim gibi evlilikle borç arasında bir bağ kurması uzun sürmemişti. Şimdi ne yapacaktım? İtalya’dan döndüğüme şimdiki kadar hiç pişman olmamıştım. Abim Kuzey’i ne kadar sevse de bu yaptığı şey için onu asla affetmeyeceğini çok iyi biliyordum.

“Abi sana az önce ne dedim? Hangi sebeple olursa olsun ben Kuzey’i seviyorum o yüzden şimdi bırak beni. Eğer onu sevmeseydim iflas etmeni bile göze alırdım, yine de onunla evlenmezdim.”

“Dilara’yı rahat bırak, Bora. Derdin benimle...” dedi Kuzey. Abim.

“Sana da sıra gelecek” deyip bakışlarını bana çevirdi.

“Bak sana son kez söylüyorum, benim için endişelenme; senin için her şeyi yaparım. Gerekirse iflas da ederim. O yüzden hemen Kuzey’den ayrılabilirsin. O sana istemediğin bir şey yapmadı değil mi?”

Abimin şu an alev saçan gözleri önünde duran her şeyi yakıp kuleye virebilirdi.

“Saçmalama! Ben sana onu sevdiğimden bahsediyorum, sen bana ne diyorsun? O bana isteyerek zarar vermez” derken onu sakinleştirmek istercesine ellerimi yüzüne dokundurdum.

Abim beni bırakıp Kuzey’in yakasına yapıştı. Artık bu duruma dayanamadığım için bitkin bir halde yere çöktüm. Gözyaşlarımı daha fazla saklayamamıştım.

“Ya bana doğruyu söylersin, ya da beni dostun olarak unut. İna kardeşimin yanına yaklaştırmam.” Abimin öfkeli bir ses tonuyla söyledikleri boş bir tehdide benzemiyordu. Kuzey’e söylememesi için başımla işaret etsem de bunu yapmayacağını çok iyi biliyordum. Kuzey hiçbir zaman korkak olmadı. Bazı şeylere sessiz kalsa da benim üzüm memem için yaptığını çok iyi biliyordum.

“Ona benimle evlenmezse sana borç vermekten vazgeçeceğim” söyledim. Bu yüzden hastaneden çıkınca bir karar vermesini istedim. O da aileni ve seni düşündüğü için kabul etti” demesiyle zaman dolmuş bomba patlamıştı. Gözlerimi kapatmıştım, bunun kâbus olması için dua ediyordum. Abim, Kuzey’in yapıştığı yakasından onu sert bir şekilde geri itti. İkisinin de kızgın boğadan farkı yoktu.

“Kuzey seni hiç tanıyamamışım, nasıl bu kadar ileri gidebilirsin? Ne kadar da aptalım ki kuzuyu kurda teslim etmişim, haberim yokmuş.” Abim o kadar öfkeliydi ki yıllar önce bile abimi bu kadar öfkeli görmemişim. Bundan sonra onu tutabilene aşk olsun. Abimin mavi kolları her an kopacak fırtına bulutları gibi siyaha dönmüştü.

“Sadece sevgim gözümü kör etmişti. Onu kıskanıyordum. Şirkete çalışmaya başladığı günden beri hep kıskandım. Kağan’ın kuzeni olduğunu bilmediğim zamanlar Kağan’dan kıskandım, şirketimizin ortağı Baran’dan ve yanında olan tüm erkeklerden kıskandım. Son olarak da Fabian’dan. Gazetedeki haberler beni çıldırttı, tamam mı? Ortadan kaybolunca delirdim. O zaman karar verdim, gerekirse zorla onu yanımda tutacaktım. Senin borcun benim için iyi fırsat oldu. Bunu söylediğim için üzgünüm ama bundan pişman değilim. Yine olsa yine yapardım.” Abim duyduklarıyla derin derin nefesler alıp veriyordu. Umarım biraz sakinleşebilirdi.

"Hem borcu tamamen bahane olarak kullandım. Önceden dediğim gibi, onu kaybetmek istemedim. Kabul etmeseydi de sana verdiğim borçtan vazgeçmezdim, tamam mı? Artık Dilara yanımda olsun istedim."

"Anlamıyorum, beynim almıyor. Dilara'yı sevdiğini anladığında daha önce onu bulmak için madem bir şeyler yapmadın? İsteseydin ne pahasına olursa olsun onu bulup geri getirirdin." Buradan sonrasını sanırım benim devreye girmem daha iyi olacaktı.

"Abi Kuzey babamın beni kovduğu gece sokakta bırakmamak için evine götürmüştü. O gece bana yardım etmek istediğini ve benimle evlenip beni bu durumdan kurtarmak istediğini söyledi ama ben kabul etmedim."

Abim duydukları karşısında gözleri hayretle açılmıştı. Çünkü Kuzey ona bundan hiç bahsetmemiş gözüküyordu. O gece ona surtük gibi davrandığımı anlatmamıştı. Bunu abimi daha çok yaralamamak için yapmış olduğunu anlayabiliyordum. Ona minnettardım.

"Sana o gün içimi döktüm ve bana bu konudan hiç bahsetmedin, tek söylediğin Dilara'nın gittiği idi. Neden sürekli benden bir şeyler saklıyorsun? Senin dostum olduğun konusunda şüphe duyuyorum artık." Abimin gözlerindeki hayal kırıklığına yıllar önceki gibi bir kez daha şahit oldum.

Keşke Eylül yanımda olsaydı onu aramıştım ama nerde kalmıştı, bir türlü gelememişti. Sevdiğim iki erkeğin arasında kalmış çaresizdim. Bir süre sonra kapı çaldı. Şükürler olsun dedim içimden. Hepimizin bakışları kapıya yönelmişti. Gelenin Eylül olması için dua ediyordum. Kimsenin kapıyı açmak gibi bir niyeti olmadığı görünüyordu. Zil susmadan çalmaya devam ederken abim hızlı adımlarla gidip kapıyı açmıştı. Sonunda Eylül imdadıma yetişmişti. Yerde oturmuş ağlıyordum. Eylül beni o halde görünce abimi kenara iterek hızlı adımlarla gelip yanıma oturdu.

"Neler oluyor burada!" Eylül'ün kızgın sesi tüm salonda yankılanırken öfkeli bakışlarını abime çevirdi. "Bu kıızı ağlatarak mı koruyacaksın? Ne kadar aptalım ki senin samimiyetine, pişmanlığına inandım" dedi.

“Bana gilven dediğinde bana güvendiğini düşündüğüm için aptal olan benim. Neden kardeşimin borç yüzünden evlendiğini anlamadın? Üstelik açıkça sana bu konuda ne düşündüğümü anlatmıştım. Böyle bir şey olduğunu bilseydim iflas eder, yine de bu evliliğe engel olurum” diyerek abim de öfkeyle Eylül’e bağıırıyordu. Eylül altın ka lacak, kendini ezdirecek bir kız değildi. O da sesini iyice yükselterek abime cevap vermeye başladı.

“Senden bir şey saklanması çok mu gurun dokundu? Bu durum senden kaynaklanıyor olabilir mi? Dinlemeyi bilmiyorsun. Kırıp geç yor, sonradan özür diliyorsun. Kuzey en azından kardeşini sevdiği için borcu bahane ederek yanında tutmak istedi. Ama sen! Sen ne yaptın! Alnına silah dayayıp doktora gitmek istemedi diye onu bir kalemde silip attın. Kardeşin yerine her haltı yiyen Mert’e inandınız ıkınız de. Bu kızın hâlâ sizi affettiğine şükredin.” Eylül şu an çok kızgındı ve söyleyecekleri bitene kadar kimse onu susturamazdı.

“Sus, Eylül, lütfen!” Bildikleri ama bana inanmadıkları şeyleri anlatmasından nedense korkuyordum. Biliyorum ki doğruluğunu kabul edeceklerdi. Oysa ben onlara geçmişte doğruyu söylemişim ama bana inanmamışlardı. O yüzden bu saatten sonra inanıp inanmamalarını bir önemi yoktu. Zaten abimle ve Kuzey’le bu durumu aşmış, geçmişte kapatmıştık. Eylül’e sus desem de susacak gibi durmuyordu.

«Özellikle sen, Bora, kardeşini hiç mi tanımadın? Gerçekten bunu nasıl yapabildim? Dügün sabahı dövölüp kapınıza bırakılan kardeşine sahip çıkmadın. Hiç kardeşime o gece ne yaşadığını sordun mu? Tek düşündüğün kimle yattığıydı. Öyle bir şey yapmış olsaydı bile abı olarak onu affetmeli, sahip çıkmalıydın. Belki birini sevmiş, âşık olmuş ama bunu kime anlatıyorum?!. Eminim âşık olmuş olsaydı bile yine aynı davranırdın. Çünkü kız olduğu için böyle bir şey yaşamasına tahammülün yoktu. Ama siz beylerin yemediği halt yok” dedi küçümsercesine abim ve Kuzey’i süzerek.

“Ben Hayal’in öyle bir şey yapmadığını çok iyi biliyorum. Bana yalan söylediğini düşünebilirsiniz. Eğer öyle olsaydı dört yıl boyunca hedefi okulu bitirmek olmaz, hayatını rahibe gibi geçirmez kendi hayatını yaşardı. Ama o kadar düz mantık düşünüyorsunuz ki bir hareketiyle onu suçlu ilan ettin Bora. O senin ve Kuzey’in arası bozulmasın

diye Kuzey'den vazgeçti. Kuzey'in sevmediği biriyle evlenmesini onlarla arası bozulmasın diye her şeyi geride bırakıp hayatından uzaklaşmayı tercih etti. Ben bu kızın yıllardır nasıl Kuzey için ve ailesi için yaşadığını gördüm. O zaman neredeydin? Şimdi gelip neyin hesabını soruyorsun? Ona vaktiyle sahip çıkamadığının acısını bu şekilde mı çıkarıyorsun?" derken Eylül şimdiye kadar benim yüzümden içinde biriktirdiklerini dışarı vuruyordu.

"Bırak bu abilik numaralarını, sende değişen bir şey yok. Eylül de evlendiklerini sana söylememişim. En azından ikisi de birkaç gün rahat nefes aldı" diyerek beni kendine çekmiş, başımı göğsüne dayamıştı. Eylül yalan söylemişti. O da bilmiyordu ki evlendiğimizi ama bunu otokesinden yaptığını biliyordum. Bunları sadece abim ve Kuzey'in canının yanması için anlattığını ve sonuçta bu durumda olmamın sebebini biraz da Kuzey olduğunu biliyordu. Artık Eylül susmuş, konuşma sırası onlara gelmişti. Ancak kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Yıllar önce olmasın diye kaçıp uzaklaştığım şeylerle yüzleşmek zorunda kalıyordum. Şunu anladım ki yaptığım olacak olanı ertelemektir. Başımı Eylül'ün göğsünden kaldırdığımda bakışlarım abime ve Kuzey'e kaydı. İkisinin de yüzünde derin bir acı ve pişmanlık gördüm. Özellikle Kuzey mahvolmuş gözüküyordu. Ona bana yaptıklarına pişman olacaksın demiştim ve o şimdi bu pişmanlığı fazlasıyla yaşıyordu. Eminim abimin her zamankinden daha çok canı yanıyor. Kuzey düşünceli bir halde koltuğa oturmuş, başını yere eğmişti. Abim hırsla ayağını cam sehpa vurmasıyla sehpa ikiye ayrılmıştı. Evde sadece hicrî kırıklarım duyuluyordu.

Bir süre sonra abim yanıma geldi. Kollarımdan kavrayıp ayağa kaldırdı.

Eylül abimi itip beni yanına çekerek, "Hadi gidelim. Bırak ikisi de ne halleri varsa görsün, birbirlerini yesinler" dedi. Sonra Kuzey'e döndü "Sende suçlusun bunların olacağını bile bile Dilara'yı bu duruma soktuğun için ve bencilce hareket ettiğin için" deyip beni kapıya doğru sürükledi. Şu an için Eylül'le gitmekten başka çarem yoktu ama onları arkamda bırakmakta istemiyordum. Birbirlerine zarar vermelerinden korkuyordum. Birkaç adım almıştım ki abim beni durdurdu. Sonra da kollarını açarak bana sıkıca sarılıp saçlarımı öptü.

“Özür dilerim, biliyorum son zamanlarda yaptığım tek şey özür dilemek ama gerçekten özür dilerim. Mert’e inandığımı ve abime silahı dayadığımda senin suçlu olduğuna karar verdiğim için, Kuzey’in olan hislerini görmezden geldiğim için, okumak istediğin halde okumayışla evlenmene göz yumduğum için ve bizden uzak kalmana sebep olduğum için, her şey için beni affet.” Abimin sesinden pişmanlıkların büyüüğünü yaşıdığı anlaşılıyordu.

Eylül beni abimden hızla çekip ayırarak, “Bırak!” dedi.” Bu kaçışta, onun yerinde olsam seni asla affetmezdim.”

Aman Allah korusun, hayatımda en son istediğim şey zaten senin kardeşim olmandı” dedi abim dişlerinin arasından tıslayarak. Yine başlamışlardı didişmeye ama Kuzey bu didişmeyi bölmüştü. Yüzünden dişlerin bin parçaydı, onu hiç bu kadar çaresiz görmemiştim.

“Karımı bir yere götürmezsin” deyip devam etti. “Bana ne yapacağın umurunda değil, bu yaptığıma pişman değilim. İstersen beni dostluğundan silebilirsin ama Dilara’dan vazgeçmem” dedi. Kuzey’in gözündeki kararlılığı görünce abim sessizce evden çıkıp gitmişti. Açık olan kapıdan bir süre abime bakakalmıştım.

Abim evden pişmanlık ve hayal kırıklığıyla ayrılmıştı. Ben bu iki duyguda çok iyi biliyordum. Şimdi abim de sevdiği insanlar yüzünden aynı şeyi yaşıyordu. Abimin yoldan geçen taksiye bineceğini fark ettiğimde içimden bir şeyler kopup gitmişti. Onun beni yüzüstü bırakmasını istemiyordum. Ne olursa olsun o benim abimdi, ben onun bu kadar öfkelenmesinin sebebini çok iyi anlıyordum. Eylül ve Kuzey’i gende bırakmış, koşarak taksiye binmeden abime yaklaşmış, arkasından ona sarılmıştım. “Bu şekilde gitme abi...” Abim bir süre sonra bana dönerek sınıksıkı sarıldı. Ne olduğunu anlamadan abim taksinin kapısını açarak beni taksiye bindirmiş, kendisi de yanıma oturmuştu. İstediğim sadece abimin gitmesini engellemekti. Şimdi ise ben de nereye diye dahi sormadan onunla gidiyordum. Beni nereye götürdüğü konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Taksici adresi sorunca sadece, “sen sür” deyip sessizliğe gömüldü. Kuzey beni merak etmeye başlamıştı. Telefonumu yanıma almadığım için haber de veremiyordum. Eminim şu an Eylül’de Kuzey kadar merak içindedir.

Abimle taksiye binip bilinmezliğe doğru yol almaya başladığımda kalbim kapana sıkışmış kuş gibi korkuyla çarpmaya başlamıştı. Korkum abimden değil, bu bilinmezliktendi. Takside sessizlik hakımdı, ne o bana bir şey soruyordu, ne de ben ona bir şey demeye cesaret edebiliyordum. *Diken üstünde oturmak* tabiri vardır ya şu an aynen o durumdaydım. Abim şoföre, “Sahilde bırakın” dediğinde rahatlayıp tuttuğum nefesimi yavaşça bıraktım. Abimin telefonu çalıyor ama o açmıyor, sürekli meşgule alıyordu. Arayan kesin Kuzey’di ve şu an çıldırmak üzere olduğundan hiç şüphem yoktu.

Kuzey’den...

Bora evden çıktıktan sonra Dilara peşinden koşmuş onu durdurmak istemişti. Bir süre gelmeyince Dilara’yı merak edip ben de peşinden dışarı çıktım. Bora, Dilara’yı taksiye bindirmiş götürüyordu. Peşlerinden koştum ama yetişemedim. Nerede oldukları konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Bora’yı sürekli arıyordum ama telefonu meşgule atıyordu. Dilara da telefonunu yanına almamıştı. Onu alıp götürmesinden korkuyordum. Biliyorum ki Bora böyle bir şey yapmak istese onu kimse durduramazdı. O’na kavuşmuşken onu bir kez daha kaybetmeye dayanamazdım. Bora ve Dilara gittikten sonra Eylül de endişelenmeye başlamıştı.

“Yaptığını beğendin mi, Dilara; yıllar önce bu yaşayacaklarını bildiği için senden kaçtı, onu düşürdüğün durumdan memnun musun?” diyerek öfkeyle bana bağırmaya başladı. Haklıydı, onu kimsenin üzmeceğine söz verdiğim halde sözümde duramamıştım.

“Biliyorum, hatalıydım. Ama onu seviyorum, ona âşığım, bir gün âşık olunca belki beni anlarsın, tek istediğim onu bir daha kaybetmemek.”

Üzgündüm, korkuyordum. Dilara kapıdan girmediği sürece de bu korkum geçmeyecekti.

“Bu büyük aşkın yüzünden bu kıza aylardır yapmadığın kalmadı. Zorla evlenmekle son noktayı koydun. Dilara’nın gerçekten iyi bir kalbi var ve seni gerçekten çok sevdiği için affedip abisine karşı savundu.” Eylül konuşurken yaptığım sadece onu dinlemektir. Kendimi savunacak

ya da aklayacak durumda değildim. Eylül'ün onun için endişelendiğini biliyordum. Bilmediği Bora'nın ona zarar vermeyeceği. Bora'yı sadece arkasından iş çevirdiğim için haklı olarak bana karşı öfkeliydi.

"Daha sırada ailen var, bu kız bir de bu yüzden hırpalanacak. Şu içimden seni bir kaşık suda boğmak geliyor ama Hayal'e yazık olur. İşte de senin için acı çekecek" derken öfkeyle salonda sağa sola gidiyordu.

"Bana yardım edersen bu durumu bir nebze kolaylaştırmış olursun." Eylül sözlerimden sonra adımlarını yavaşlamış, kaşlarını çatarak bana bakmaya başlamıştı.

"Asla sana yardım etmem!"

"Benim için değil, Dilara için yapacaksın..."

"Madem aileden bu kadar korkuyordun, ona sahip çıkamayacak tın neden böyle bir şeye kalkıştın?"

"Aslında onlarla konuştum. Fabian'ın açıklaması şirketin imajının düzelmesi onları rahatlattı ama hâlâ bu evliliğimi hazmedemiyorlar. Evlendiğim kişinin Dilara olduğunu anladıklarında şaşkınlıkları daha da arttı. Geçmişte olanlar yüzünden biraz tepkililer. Tüm bunlara rağmen tek çocukları olduğum için benden vazgeçemediler. Onlara *ya Dilara ile evliliğimizi kabul edersiniz, ya da beni evladınız olarak unuttun* dedim. Onlar da kabul etmek zorunda kaldılar, o yüzden şimdiye kadar sessizler." Eylül biraz rahatlamıştı.

"Sen konuşmuşsun, zaten neden benden böyle bir şey yapmamı istiyorsun ki?"

"Babam sorun değil. Babam Dilara sayesinde işlerimiz bir kademe daha ileri gittiği için çok fazla üstelemedi ama annem... Eski toprak geçmişte çıkan dedikodulara takmış durumda. Dilara'ya kırıcı, iğneleyici laflar sarf edebilir. O yüzden senin Dilara'nın yanında olmanı istiyorum."

"İyi de bunu nasıl yapayım?" dedi merakla.

"Sen de bizimle Trabzon'a gel. Biliyorum ki Bora, Dilara evden gelinlikle çıkmadığı sürece bazı şeyleri affetmeyecek. Muhtemelen birkaç gün içinde Trabzon'a gideceğiz, sen de gel"

"Anlamadım, siz Trabzon'a mı gidiyorsunuz?" Eylül şaşkınlıkla bana bakarak söylediğimin doğruluğundan emin olmaya çalışıyordu.

“Evet. Bora, Dilara’yı gelinlikle evden çıkarmadan bu evliliği kabul etmeyeceğini söyledi” dediğimde Eylül’ün yuzu biraz daha ince bir hal almıştı.

“Gelinlik giymesi tamam ama Trabzon’a gelmesi iyi fikir mi emin değilim. Son birkaç ayda çok şey yaşadınız. Bir de geçmiş var. Onun Trabzon’a dönmesi pek doğru gelmiyor. Hayal kabul etmiş olabilir ama ben onu iyi tanıyorum. O sadece kimseyi üzmemeye çalışıyor. Bir gün bir şekilde içindekiler patlak verecek ve en çok kırılan siz olacaksınız. O yüzden Trabzon’a gitme konusunu iyi düşünün” diyerek beni uyardı.

“İşte bu yüzden sen de gel diyorum ya. Bir şey olursa son dört yılda olduğu gibi yanında ol, destek ol diye.”

Eylül biraz düşündükten sonra kabul edip, “Bunu sadece Dilara için yapıyorum, bir de onu gelinlikle görmek için. Yoksa senin için kılımı bile kıpırdatmazdım” dedikten sonra geldiği gibi rüzgâr gibi evden ayrılmıştı.

Eylül gittikten sonra evde yalnız kalmış. Bora’nın kızgınlıkla kıldığı sehpanın camlarını temizlemiştim. Dilara gelince cam kırıklarını görmese daha iyi olurdu. Temizleme işi bitince başımı koltuğa yaslayıp bugün ve son birkaç ayı düşünmeye başladığımda her şey film şeridi gibi gözümün önünden geçip gitmeye başladı.

Ona bu aylar boyunca söylediklerim... Davranışlarım... Kahretsin! Tüm bunlara rağmen Dilara beni affettiği için Allah’a ne kadar şükretsem azdı. Hele de Şile’deyken neredeyse ona... Düşünmek bile istemiyordum. Tek istediğim Bora’nın Dilara’yı geri getirmesi...

Dilara’dan...

Taksiyle bir süre yol aldıktan sonra taksi sahilde durmuş abim elimden sıkıca tutarak beni arabadan indirmişti. Denizi çok sevdiğimi biliyordu, o yüzden buraya geldiğimizi çok iyi anlayabiliyorum. İyice denize yaklaşmış, bir süre denizi seyre dalmıştık. Deniz normalde hüznümü alırken bu sefer hüznlenmeme neden olmuştu.

Gözlerimde yaşlar sıraya girmiş, yine dökülmeye başlamıştı. Bugün ağlama kotamı doldurmuştum. Abim ağladığımı fark edince ya-

nıma kadar sokularak gözyaşlarımı büyük elleriyle silerek bana sarı-
sarıldı.

“Ağlama, senin ağlayacak bir şeyin yok, bu kadar kör olduğuma
asıl benim ağlamam lazım” derken sırtımı beni rahatlatmak istercesine
sıvazlıyordu.

“Kızgınlığım Kuzey’le evlenmene değil, arkamdan iş çevrilmesine
Üstelik bunu yapan başkası değil, kardeşim dediğim adam Kuzey,
beni dolandıran şerefsizler bile beni bu kadar yıpratmamıştı. Bunlar
kendimi aklamak için söylemiyorum, hatalarımı kabul ediyorum. Belki
de Eylül haklı, belki bu kadar öfkeli olmasaydım, dinlemeyi bilseydim
daha anlayışlı olsaydım bunların hiçbirisi olmazdı. O yüzden de nas-
davranacağımı tam olarak bilmiyorum ama ben böyleyim işte, değiş-
miyorum.” Abim benden uzaklaşıp bakışlarını tekrar denize çevirmiş,
derin derin nefes alıp vermeye başlamıştı.

“Sakin ol biraz.”

“Nasıl sakın olayım. O kadar çok şey yaşadım. O gece şerefsiz
Mert...” sözlerini tamamlamasına fırsat vermeden ellerimi abimin ağ-
zına kapatarak susturdum.

“Ben o geceyi değil konuşmak, hatırlamak bile istemiyorum. Onun
bana yaşattıklarından tek iyi şey bana dokunmaması. O yüzden o gün-
leri düşünüp artık acı çekmek istemiyorum.” Abim elimi avuçlarına
içine aldı. Babam gibi öptü. Bu içimi sıcacık yapmaya yetmişti.

“Tamam, özür dilerim. Niyetim sana kötü anılarını hatırlatmak de-
ğildi.”

“Çok fazla fevri davranmana rağmen senin ne kadar iyi yürekli ve
korumacı olduğunu biliyorum abi. O yüzden için rahat olsun. Kuzey’e
beni bu evliliğe zorladığı doğru ama ben evlendiğim için pişman de-
ğilim. Normal bir şekilde bunu benden isteseydi bir sürü bahane öne so-
recek, belki de geçmişte olduğu gibi ondan kaçacaktım. O da bunu bi-
diği için böyle bir yola başvurdu. Kabul, bu yaptığı doğru değil fak-
olanları değiştirmeyiz. Hem düşündüğün gibi bana istemediğim bir şey
yapmadı. Yani, şey, aramızda düşündüğün gibi bir şey geçmedi.” Biraz
dediğimin farkına vardığım için biraz utanmış, başımı yere eğmiştim.
Abim yüzümü yukarı kaldırarak yüzüne bakmamı sağlamıştı.

“Biliyorum çünkü az önce Kuzey’in seni ne kadar çok sevdiğini gözlerimle gördüm. Zaten evlilik meselesini saymazsak kimseye zorla bir şey yapacak karakterde bir insan değil. Hiç bir zamanda olmadı. Senin bu davranışları senin yüzünden oğlanda akıl bırakmadın” diyerek zorla da olsa gülümsemişti. Bunu beni mutlu etmek için yaptığını anlayabilmişim.

“Abi Kuzey’e küsme, ben ıkrınızın arasında kalmak istemiyorum. Kuzey’in sana benimle evlenmek istediğini anlatmamasının sebebi o gün benim yaptığım bir aptallık ya da çocukluk, bilmiyorum, sen karar ver, belki de” diyerek cümlemi tamamlamadan sustum. Bunu ona nasıl açıklayabilirdin ki?.. Artık geri dönüş yoktu ve tek istediğim abimle Kuzey’in arasının düzelmesi idi.

“Ne yaptın ki o bana bundan bahsetmedi? Seni bu şekilde evlenmeye zorlayacak kadar hırslandı?” Abim meraklı bakışlarını üzerimde gezdiriyor, bir şeyler anlatmamı bekliyordu.

“Babam bana gitmemi söyledikten sonra Kuzey beni evine götürdü” diye başlayıp evlenene kadar olan her şeyi -bazı özel ayrıntıları atlayarak- abime anlatmaya başladım. Anlatırken yaptıklarım yüzünden utanç içindeydim. Abim anlatırken tek kelime etmemiş, sadece dinlemekle yetinmişti. Eminim söyleyecek söz bulamıyordur. Ne düşündüğünü artık kestiremiyordum.

Oflayarak elleriyle saçını sıkıca kavradıktan sonra yüzümü ellerinin arasına almıştı. Bu hareketi beni rahatlatmış, içimdeki korkulardan tamamen sıyrılmışım.

“Ah, Dilara, keşke zamanı geri çevirip yaptığımız hataları düzeltebilseydim... Suçlu arayacak durumda değilim. Sadece kendime daha çok kızıyorum. Bu kadar şeye göğüs gererken yanında olamadığım için.”

“Abi geçmişİ ben geride bıraktım. Artık geleceğe bakmak istiyorum. Kuzey’le yakaladığım ikinci bir şansım var”

“Mutlu olmayı en çok sen hak ediyorsun, Dilara; ancak bu evlilik meselesi, duyduklarım, bunları biraz hazmetmem gerekiyor. Bana zaman ver” diyerek beni şefkatli kollarına alarak beni sımsıkı sardı. Dakikalarca bana sarıldıktan sonra benden yanağıma sevgi dolu sulu bir

öpücük kondurdu. Abimin sulu öpücüklerini sevmesem de bu sefer çıkarmamıştım. O sırada yoldan geçen yaşlı bir teyze kaşlarını çatıyor

“Sizin eviniz yok mu? Böyle ulu orta. Ayıp oluyor” deyince abim bir süre bakışmış, sonra da gülmeye başlamıştık. Yaşlı teyze bizi sevgili sanmıştı.

Bu sevgi dolu güzel anımızı telefon sesi bozdu. Abim kaşlarını çatarak telefona baktıktan sonra yine meşgule almıştı.

“Arayan kim? Bu kadar çok aradığına göre önemli olmalı” dedim. Aslında merak ettiğim arayanın Kuzey olup olmadığıydı.

“Arayan Kuzey, eminim seni götürdüğümü düşünmüştür. Onun konuşacak durumda değilim, o yüzden meşgule aldım. Hadi seni eve bırakayım.” İçim sevinçle dolarken yüreğimdaki kara bulutlar dağılmıştı.

“Seni bizim evden gelinlikli çıkarmak konusunda hâlâ fikrim değişmedi. Eğer bunu yapmadan seninle olabileceğini düşünüyorsa o zı-bidi yanılıyor dediğimde kararlıyım.”

“Abi yapma, ben oraya dönüp mahallelilerin dedikodularıyla uğraşmak istemiyorum. Herkesin gözünde evlendiği sabah kapıya konan kızım. Benim düşeceğim durumu görmüyor musun? Babamı görünç dönsen olmaz mı?” dedim yalvarırcasına.

“Sana tek kelime eden benden korksun, sarı civcivim... O yüzden endişelenme. Geçmişte yapamadım ama bu sefer arkanda ben varım. Kimsenin seni üzmesine izin vermem. Babam dahi bir şey söylemeye kalkarsa engel olurum.”

Yine de emin değildim. Karşılaşacaklarım beni korkutuyordu.

“Sana birkaç gün zaman veriyorum. Benim de biraz işlerim var, onları halledeceğim. Sıkma canını artık” deyip devam etti. “Artık geldim, eminim Kuzey’in de senden özür dilemek istediği şeyler var ve seni götürdüğüm için çılgına dönmüştür.” Gülümseyerek eskiden olduğu gibi abimin elini tuttum. Küçük ellerim abimin kocaman avuçlarının içinde kaybolmuştu.

Taksiye binmek için el ele ana caddeye kadar beraber yürüdük. Taksiye bindiğimde rahat nefes almış, sırtımdaki yük kalkmıştı. Yolculuğumuz bitene kadar başımı abimin sıcak göğsüne yaslamış, abimde

gönlümü almak istercesine saçlarımı okşamıştı. Eve geldiğimizde taksiye beklemesini söyleyip bana evin önüne kadar eşlik etmişti. İçeri gelmeyeceğini bildiğim için onu eve davet etmedim.

“Nereye gideceksin?” Tembih edercesine.

“Otele gideceğim. Eşyalarım orada, geri döneceğim zamanı bildiririm. Kendine dikkat et, tekrar hastalanmanı istemiyorum” diye eklemişti.

“Abi...”

“Gene ne var, bırak da gideyim artık da” dedi konuşmasına Trabzon şivesini katarak.

“Eylül diyorum”

“Ne olmuş ona?” dedi meraklı bir sesle.

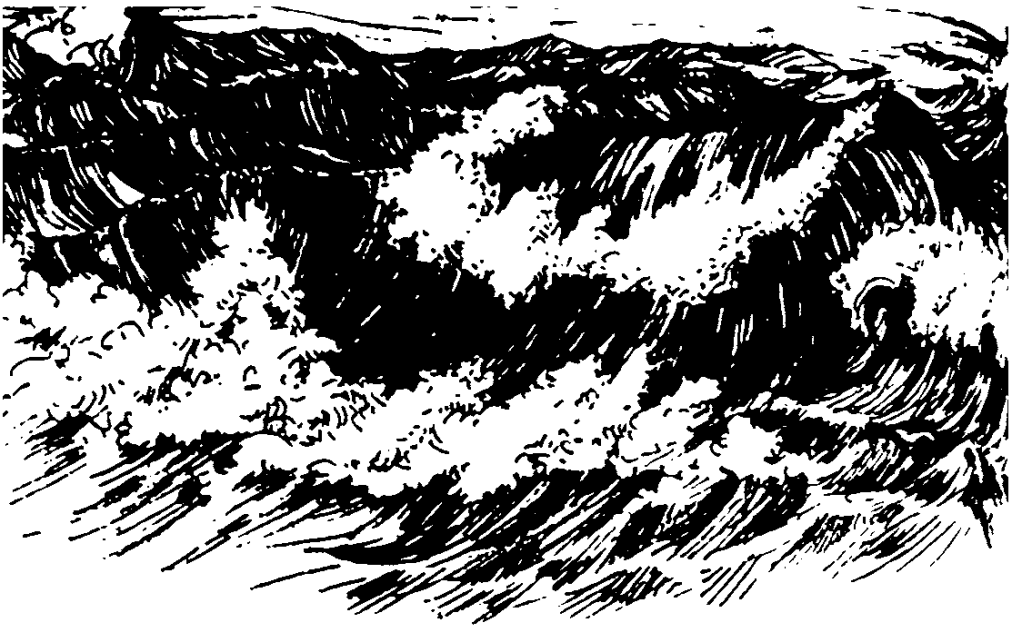
“Ona haksız yere bağırdın. Onun bu son yaşadığım şeylerin hiçbirinden haberi yoktu. O da Kuzey’le evlendiğini senin gibi televizyondan öğrendi. Sonradan anlattım olanları. Hatta senin duyduğun zaman kendisini azarlayacağını söyleyerek endişelenmişti.”

“Olan oldu artık, yuzume bakmaz. Zaten o kara kızla bir türlü yıldızım barışmadı” dedi hayıflanarak. İçten içe abimin bu duruma çok üzüldüğü belli oluyordu.

“Eylül ikinci biri değil, siniri geçince yumuşar. Aslında birbirinize çok benziyorsunuz. Karadeniz’in hırçın dalgaları gibisiniz, bir an hırçınlaşıp sonra da yerini sakinliğe bırakıyorsunuz.”

“O cadiyla mı?”

“Yapma, abi” diyerek abime tekrar sarıldıktan sonra abim yanımdan ayrıldı.

SENİ AFFETTİM

Kuzey'den...

Saatler geçmişti. Dilara için endişelensem de Bora'nın yanındaydığım için içim rahattı. Onu görmediğim birkaç saatte bu kadar özlemişken dört yıl ondan bir hiç uğruna ayrı kaldığım için kendimi kızırıyordum. O zamanlar yalnız olmadığını düşündüğüm için içten içe mutlu olmasını dilemiştim. Oysa döndüğünde yalnızdı ve ben bu ayrılığın nedenini hiç sorgulamamıştım. Tüm duyduklarımın ve ona yaptıklarımın sonra onun yüzüne nasıl bakacaktım? Geçmişte bana sürü gibi davranmasının asıl nedenini nasıl anlayamamıştım? Nasıl bu kadar kör olabilmiştim? Hayatına kimseyi almamış, sadece beni sevmiş beni beklemişti. O sadece benimdi, benim olacaktı. Erkeklik gururunu tavan yapmalıydı bu durumda ama onu yapmadığı şeylerle suçladığı için yerlerde sürünüyordu. Kapının çalınmasıyla düşüncelerimi toparlayıp Dilara'nın olduğunu umut ederek hızlıca gidip kapıyı açtım. Dilara karşımda duruyordu. Bora onu götürmemişti, ne yapacağını şaşırmış, ne diyeceğimi bilememiştim. Hızlıca içeri çekip kapıyı üzerine çarptım. İlk aklıma geleni yaparak ona sıkıca sarılıp sevdiğim kır çiçeği kokusunu içime çektim. Ona sarılmak, kokusunu içime çekmek, sıcaklığı hissetmek yüreğimdeki ateşe su serpmek gibiydi.

“Kuzey! Kuzey! Kuzeeey!” diye bağırınca ancak kendime gelebilmiş, ondan ayrılabilmişim. Yüzünü ellerimin içine alarak geniş

Hayal görüp görmediğimden emin olmaya çalıştım. Hayal lezizdi. Karşısında kızarmış mavi gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

“Özür dilerim, abin seni götürünce bir daha getirmeyecek zannettim. Biliyorum bu temelli bir ayrılık olmayacaktı ama yine de endişelendim. Şimdiye kadar neredeydiniz? Seni çok merak ettim. Bora telefonunu seninle, sen telefonunu yanına almamışsın, çıldırabilirdim.” Kelimelerimden bile almadan art arda sıralarken Dilara bana sarıldı. Abisinin onu götürmesinden çok korkmuş olmalıydı. Bir süre sonra benden uzaklaşarak hiçbir şey söylemeden yanımdan ayrıldığında ne yapacağımı, ne düşüneceğimi şaşırılmıştım. Peşinden gitmeli miydim? Cesaretim yoktu. Her şeyin düzeleceğini düşündüğüm an hayatım yine alt üst olmuştu. Birkaç saat önceki halimizden eser kalmamıştı. Ve bunda benim payım büyüktü. Dilara’nın peşinden gidip odamızın önüne geldim. İçeri girip girmemekte kararsız olsam da derin bir nefes alarak kapıyı açıp içeri girdim. Dilara sırtı bana dönük uzanmıştı. Yavaşça yatağa uzanıp arkasından ellerimi beline dolayarak saçlarını öptüm. Dilara’dan hiçkinlik sesi duymamla kendime binlerce kez küfrettim. Onun döktüğü her gözyaşı yüreğimi acıtiyordu ama bunu hak etmiştim; şikâyet etmeyecek, ömür boyu bu acıyı çekecektim. Dilara’yı kendime çevirdim. Yüzüne gelen saçları geriye itip gözyaşlarını sildim. Ondaki özür dilemek pişmanlığımı dile getirmek istiyordum.

“Biliyorum ne söylesem, ne yapsam... Yaptığım ya da söylediğim hatalarımı telafi edemez. Affet beni, özür dilerim, gerçekten özür dilerim. Geçmişte senden şüphe ettiğim için, sana inanmadığım için, sana son birkaç ayda yaşattığım her şey için... Seni evime götürdüğüm gece yaptığın şeylerin amacını anlayamadığım için. Keşke zamanı geri çevirebilseydim. O zaman bu konuşmayı yapmış olmaz, mutlu bir evliliğimiz, belki de çocuklarımız olurdu. Ama bu imkânsız, o yüzden beni affet n’olur; bunu senden duymaya ihtiyacım var” dediğimde Dilara hıçkırıklara boğulmuş, başını göğsüme gömmüştü.

Sanırım susmak en iyisiydi. Eylül’ün dediği gibi şu an içindeki patlamalardan birini yaşıyordu. Dilara’yı sakinleştirmek istercesine sırtını sıvazladım. Biliyorum ki söyleyeceğim hiçbir şey şu an onun ağlamasını durdurmuyacaktı. Bir süre daha ağlamaya devam ettikten sonra uykuya yenik düşmüştü. Son on gündür çok şey yaşadı ve bu yaşananlarda

en büyük pay benimdi. Bu yüzden içimde hayatım boyunca hep bir sır olarak kalacaktı.

Dılara'dan...

Gözlerimi araladığımda Kuzey'in kollarındaydım. Son on güne ne çok şey yaşamıştım. İftiraya uğradım, sevdiğim adamla zorla evlendim. Hastanelik oldum, geçmişle yüzleştim, tüm bu yaşananlar benim için fazla ağırdı. Yine de üzerimden büyük bir yük kalktığını hissediyordum.

Bazen bir sabah uyansam ve en başa dönebilsem diye içimden dışarı ediyordum. Her şeye yeniden başlasam belki bazı şeylerin önüne geçebilirdim ve bu yaşadıklarımı yaşamak zorunda kalmazdım. Bunların olmayacağını biliyordum, o yüzden sürekli geçmişi düşünüp mutsuz olmanın anlamı yoktu. Biliyorum ki Kuzey ve abim çok pişmandı. Şu saatten sonra onları suçlayıp yüz çevirsem neyi değiştirecektim? Kaybolan yıllarım geri gelmeyecekti. Onlardan uzak kaldığım dört yıl boyunca yeterince acı çekmiştim. Onlara kavuşmuşken artık sevdiklerime hasret yaşamak istemiyordum. Sevdiklerimden uzak olmak sadece onlara verdiğim bir ceza değil, kendime de verdiğim bir ceza olurdu. Başkalarına göre bu yaptığım aptallık olabilirdi ama sevmek affetmeyi de beraberinde getirir. Affetmeyi bilmeyen sevmeyi de bilmiyor demektir. Kuzey'e bakışlarımı kaydırduğımda ağlamaktan şişmiş ve kızarmış gözlerinde -gözleri kapalı da olsa- hissettiği derin pişmanlığı görebiliyordum. Şu an huzurlu uyuyor gibi gözükse de içinin ne kadar yandığını çok iyi biliyordum.

Başımı Kuzey'in göğsüne dayayıp sıkıca ona sarıldım. Her şey rağmen sevdiğim adamın kolları arasında olmak bana huzur veriyordu. Trabzon'a dönmek beni biraz korkutsa da Kuzey ve abim yanımdaydı. Bu yüzden korkum bir nebze de olsa azalıyordu.

Kuzey'e o kadar sıkı sarılmıştım ki, "Korkma bir yere kaçmıyorum" diyerek muzipçe gülmeye başladı. Yattığı yerden kolunun üzerinde yükselip alnıma masum bir öpücük kondurduktan sonra sıcak bedeniyle bana sıkıca sarıldı.

"Senin uyuduğunu zannediyordum."

“Aslında uyuyordum, senin sıcaklığını hissedene kadar.

“Ben zaten sıcakkanlıyım” derken kıkırdamadan edememiştim. Bir süre yeni evli mutlu bir çift gibi yatakta şakalaştıktan sonra Kuzey’in yüzü düşünceli bir hal almıştı.

Elimi yüzüne dokundurduğumda Kuzey gözlerini yumdu. “Ne oldu, Kuzey? Derdini söylemeyen derman bulamazmış.”

“Dilara, konuşmalıyız... Ben...” Ne söyleyeceğini tahmin ettiğim için konuşmasına fırsat vermeden yattığım yerden hafif doğruldum. Sıcak dudaklarına onu istediğimi belli edercesine bir öpücük kondurdum. Sürekli aynı şeyleri konuşmak, geçmişî deşmekten, birbirimize acı vermekten başka bir şey değildi. Kuzey’le onun dayatmasıyla da olsa artık bir gelecek kurmuştum ve geçmişî artık geçmişte bırakmak en iyisiydi.

Kuzey onu öptüğüm halde bu hareketime şaşırdığı için bana karşılık vermemişti. Karşılık vermeyeceğini anlayınca geri çekilmiş, arkamı dönüp yatmıştı. Bir süre sonra Kuzey kollarımdan tutup beni kendisine doğru çevirdi.

“Dilara ben gerçekten konuşmak istiyorum. Sen hiçbir şey olmamış gibi davranırsan bu benim için daha zor bir süreç olur.”

“Kuzey geçmiş benim için hatırlamak istemediğim kara bir leke. O yüzden artık bunları konuşmak istemiyorum. Geleceğe bakmak istiyorum, herkes kendince yanlışlar yaptı ve bundan ders çıkardı. Artık ne Mert’i, ne abimi, ne de ailelerimizi, kimseyi düşünmek istemiyorum. Sürekli aynı şeyleri konuşmak birbirimizi yaralamaktan başka bir işe yaramaz. O yüzden sen özür diledin, ben seni affettim ve bu konu kapandı” dedim kesin bir dille.

“Seni hak etmiyorum.” Bakışlarını üzgün olduğunu belli edercesine benden kaçırdı. Muzipçe,

“O zaman hak etmek için çalış!” dedim. Sesim emir verir gibi çıktığı için Kuzey gülmeye başladı. Ben bu adamı her şeyiyle seviyordum. Birini sevmek demek onu her yönüyle sevip kabul etmek demektir. Hepimiz insanız, bazen bilerek, bazen de istem dışı hatalar yapabiliyor, hırslarımızın kurbanı olabiliyoruz. Önemli olan hatalarımızı kabul edip bunlardan ders alabilmek... Bu hikâyede herkes kendine düşen dersi almıştı.

“Seni hak etmek için nerden başlamalıyım.” Kuzey yatağın üzerinde oturmuş elini, *Kim Milyoner Olmak ister* programını sunan Kenan Işık gibi yüzünüze götürmüştü.

“Küçük bir öpücükle başlayabilirsin” dediğim an Kuzey’in bakışları dudaklarıma kaymaya başladığı an söylediğime pişman olmuştum. Biliyorum ki Kuzey küçük bir öpücükle asla yetinmeyecekti. Kuzey’de bir öpücükten fazlasını beklerken aksine söylediğim gibi dudaklarıma küçük bir öpücük kondurup yanıma uzanmıştı. Aslında mutlu olmalıydım ama bir yanımda düşündüğümün aksine ondan daha fazlasını beklediği için galiba biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Bu yüziime yansımış olacak ki Kuzey beni kollarımdan tutup yanına çekti. Sıcak nefesini yüzümde hissedecek kadar yakındık. Gözlerimi sıkıca kapatmış, beni öpmesini bekliyordum. Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Garip olan beni hâlâ öpmüyordu, oysa ben her şeyimle onun olmak istiyordum. Gözlerimi hafifçe aralayıp ona bakınca Kuzey muzipçe kıkırdıyordu. Aslında bu durumdan utanmış, dudaklarımı ısırmağa başlamıştım. Eminim şu an yüzüm al al olmuştu. Neden böyle davrandığına anlam veremiyordum.

“Ne o, beni istemiyor musun?” diyerek trip atınca kıkırdaması kahaya dönüştü. Bu beni daha çok kızdırmış hem de daha çok utandırmıştı. Bir süre sonra beklediğim öpücüğü, hatta daha fazlasını vermişti. Küçük küçük başlayan öpücükleri derinleşmiş, talepkâr bir hal almışken üzerimdeki yerini almıştı. Yaptığım sadece içgüdüsel olarak onu uyum sağlamaya çalışmaktı. Elleri giysilerime yönelerek tek tek çıkarmış iç çamaşırlarımla kalmıştım. Benim ellerim titreyerek de olsa gömleğini düğmelerini gitmiş ama bir türlü açmayı becerememiştim. Çünkü Kuzey öperken nefes almama bile müsaade etmiyordu. Ben Kuzey’in gömleğini bile çıkaramazken onun tecrübeli elleri üzerimde iç çamaşırlarım dâhil hiçbir şey bırakmamıştı. Bu kez bana dokunuşları oteldekinden çok daha farklıydı. O gece ne kadar sert ve hoyratça davranmışsa, bu gece tam aksine o kadar yumuşak, nazik ve beni incitmekten korkar gibiydi. Tüm yaptıkları için özür diler gibiydi. Ellerini ve dudaklarını en mahrem yerlerimde hissederken utancımdan gözlerimi bir an bile açmadım. Daha önce bu duyguları hiç tatmamıştım. Hissettiklerim kelimelere dökülmeyecek kadar mahremdi. Artık hazırdım, onun olabile-

lirdim. Tüm korkularımı bir kenara atmıştım ama bu kalbimin hızlı atmasını engellemiyordu. Gözlerimi yavaşça araladığımda Kuzey'le bir an göz göze geldik. Ben hayatımda hiç o an kadar utandığımı hatırlamıyorum. Yüzüm alev alev yanmaya başlamıştı. Kuzey bundan mı bilinmez, birden durmuş ve yavaşça yanıma uzanmıştı. Şimdi neden böyle bir şey yapmıştı ki?

Zaten utanmıştım, bu yüzden de ne olduğunu, neden vazgeçtiğini sormaya cesaretim yoktu. Bu yüzden arkamı dönerek yorganı yüzüme kadar çektim. Belki de onu yeterince mutlu edememiştim. Sonuçta Kuzey'in hayatındaki ilk kız ben değildim. Ona nasıl davranacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Yaptığım sadece ona uyum sağlamaktı. Bunlar kafamı meşgul ederken Kuzey üzerimden yorganı çekerek arkamdan bana sıkıca sarıldı. Elini göğsümde sıcak nefesini ensemden hissetmiştim. Bu daha çok gerilmeme neden olmuştu.

Ben çıplaktım ama o giyinikti.

"Senin sormaya cesaretin yok, ben söyleyeyim. Şu an aklından bır sürü şey geçtiğini biliyorum ama sakın öyle şeyler düşünme." Gözlerim hayretle açılmıştı.

"Aklımdan ne geçiyormuş?" derken yüzüm hâlâ alevler içinde yanıyordu.

"Mesela benim için yetersiz olduğunu düşündün." Doğruydum, nasıl bildi? Düşüncelerimi mi okudu?

"Düşüncelerini okumuyorum." Benimle sanırım dalga geçiyordu. Neler oluyordu bana böyle. Kuzey'in beni istememesi beni incittiğinden olsa gerek, gözyaşlarıma engel olamamıştım.

Kuzey beni kendine doğru çevirmiş, gözyaşlarımı öperek silmişti. «Dilara, özür dilerim, amacım seni incitmek değildi. Seni istemediğimi düşünme, seni hep istedim, seni herkesten kıskandım. Tüm bu zaman zarfında sana olan tutarsız davranışlarımın altında zaten bu vardı."

"O zaman sorun ne?"

"Gelinlik giydiğin güne kadar beklemek istiyorum, o kadar. Sana hak ettiklerini vermek istiyorum. Karım olarak şu an yanımdasın ve sana dokunamıyorum. Bunun benim için ne kadar zor bir durum olduğunu bilmek istemezsin."

“Madem böyle bir şey vardı aklında, neden çıplağım?” Şu an Kuzey’e çok kızgındım ve ne yapacağımı kestiremiyordum.

“Sadece otelde sana alkollüyken yaşattıklarımı unutturmak istedim. Bir de alıştırma diyelim” derken sırtarak bana bakıyordu. O an sınırlarım iyice tepeme çıkmış, çıplak olduğumu umursamadan yastığı alıp başına geçirmeye çalıştım. Ancak Kuzey kıvrak bir hareketle kurtulmayı başarmıştı. Bu da yetmezmiş gibi kolumdan tutmuş, beni sırt üstü yatağa hapsedmiş, öpmeye çalışmıştı. Bu sefer bu tuzağa düşmeyecektim. Başımı ani bir hareketle çevirerek beni öpmesini engellemiştim

“Git soğuk bir duş al. Bundan sonra cezalısın, sana evlenene kadar beni öpmek dahi yasak” diyerek azarlarcasına kaşlarımı çattım. Kuzey gülererek yanımdan kalkıp banyoya giderken kendime bir kez daha kızdım. Başından beri bu düşüncede idi, bu yüzden beni öpeceğini düşündüğümde kıkırdıyordu. Ne kadar da aptalım, Kuzey’in tuzağına düşerek beni soymasına, bana dokunmasına izin vermiştim. Kuzey banyoya gidince hemen kalkıp iç çamaşırlarımı giydim. Yatağa girdiğimde inukam yeminleri ediyordum.

Kuzey’den...

Mutluyum. Dilara tüm yaptıklarına rağmen beni kocaman yüreğiyle affetmişti. Şu an üzerimden kayan su tanecikleri ruhumdaki tüm korkuları da alıp gidiyordu. Dilara artık sadece benimdi ve bana ait olacaktı. Bu yüzden bu sefer her şeyi Bora’nın dediği gibi sırasıyla yapacak, Dilara’yı telli duvaklı gelin alacaktım. O yüzden bu akşamı ona dokunamadım, evlenene kadar da dokunmayacaktım. Bir an önce düğün olsun, hayatımız düzene girsin istiyordum. Bunu en az benim kadar Dilara’nın da istediğini çok iyi biliyordum.

Banyodan kuş kadar hafiflemiş olarak çıktığımda Dilara uyuyordu. Aslında yaptığı uyuyormuş gibi davranmaktı. Belimde havluyla yar çıplaktım. Dilara utandığından ve bu durumdan kurtulmak için böyle davranıyordu. Odanın sessizliğini Dilara’nın karnının guruldaması boyunca gülmekten kendimi alamadım. Sutyeninın askılarından anladım ki ben banyodayken iç çamaşırlarını giymişti. Yataktan kalkıp utana sıklıkla, “Yemek hazırlayayım” diyerek yanımdan geçerken kolundan tut-

rak durdurdum. Farkında değildi ama gittiği yer hem banyoydu, hem de üzerine sadece iç çamaşırları vardı.

“Ne var, niye durduruyorsun?” diye sorarken karnından gelen sesler artmıştı. Hata benim, bugünkü hengâmede bir şey yemeye fırsat bulamamıştık. Bu onun için hiç iyi bir şey değildi.

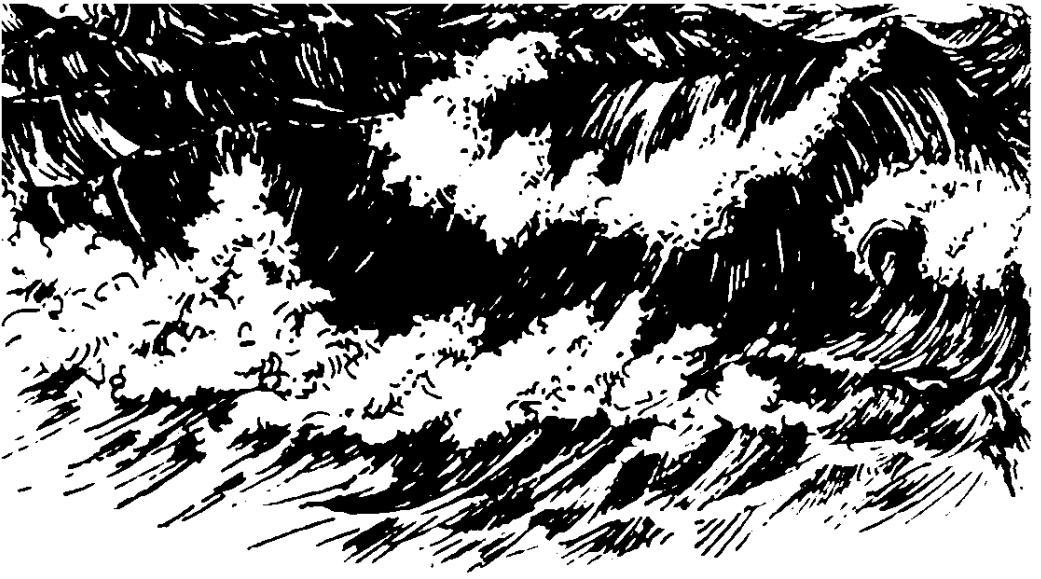
“Dilara yemeği banyoda yemek istiyorsan bekle, ben hazırlar getiririm. Sonra da beraber banyo sefası yaparız.” Dudaklarına aşk dolu bir öpücük kondurup geri çekildiğimde eli kızaran dudaklarına gitti. Ne demek istediğimi anlamadığı için yüzüme bön bön bakarak söylediğimi anlamaya çalışırken kendimi gülmekten alamadım.

Bakışları banyo kapısıyla odanın kapısı arasında gıdip gelen Dilara durumun farkına varıp beni kendinden iterek ve kapıyı sertçe çarparak odadan çıkmıştı. Bir süre sonra tekrar odaya döndüğünde kaşlarını kızgın olduğunu belli edercesine çatmış bana bakıyordu. Sesini yükseltip işaret parmağını bana sallarken,

“Kuzey çok kötüsün, çabuk odadan çık ve yiyecek bir şeyler hazırla!” dedi. Sonra da ayaklarını yere vura vura yatağa gidip uzanmış yorganı başına kadar çekmişti. Gülmeyeyim diyorum ama şu an yerimde kim olsa aynı şekilde tepki verirdi. Üzerimi değiştirirken yorganı hiç açmamıştı. Benim odadan çıkmamı bekliyordu.

“Karıcığım ben çıkıyorum.” Aslında yanına gidip yorganı üzerinden çekmek istedim ama daha fazla utandırmanın âlemi yoktu. Bugün yemek için dışarı çıkarız diye düşünmüştüm ama bu gece olanlardan sonra benimle bir yere geleceğini zannetmiyordum. Evde yemenin daha doğru olacağını düşündüğüm için pizza sipariş ettim. Dilara bir pizza canavarıydı ve eminim İtalya’dayken içindeki canavar daha da büyümüştür.

Pizzalar geldiğinde sofrayı hazırlayıp iki kırmızı mum çıkarıp yak-tım. Pizza ve romantik bir akşam yemeği... Dilara’ya birkaç kez yemeğin hazır olduğunu dair seslendim fakat cevap vermiyordu. O an içime bir korku düştü. Hızlı adımlarla merdivenlerden çıktım. Oda-nın kapısını açtığımda gördüğüm manzara karşısında gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı. Bir an nefesimin kesildiğini hissettim. Çünkü bir kadının kocasına vereceği en büyük cezayla karşı karşıyaydım. Bu konuda Dilara zaten benim tarafımdan tescilliydi.

BERABERE

Şu an kırmızılar içinde karşımda duran peri kızına bakıyordum. Kırmızı renk bir kadına bu kadar mı yakışırdı?

Dilara'nın karşımda bu haliyle durması ve benim ona dokunmam benim için cezaların en büyüğüydü.

Üzerindeki mini kırmızı gecelik transparan olduğu için tüm vücudunu gözler önüne sermişti. Düğüne kadar beklemek istediğim için büyük bir pişmanlık yaşamaya başlamıştım. Bunu beni çıldırtmak için yaptığına emindim. Akli sıra bu akşam yaptıklarımın intikamını alıyordu. Doğrusu bunu çok da iyi başarıyordu.

"Ne oldu kocacığım, neden öyle bakıyorsun" derken dudakları büzerek konuşuyordu. Bir süre önceki utangaç kız gitmiş, yerine sarışın afet gelmişti. Ancak yüzünün, teninin kırmızılığı utandığını gizleyemiyordu.

"Pizza sipariş ettim... Sofrayı hazırladım, hadi yiyelim" derken nefessiz kaldığımı hissettim. Gözlerimi bir an olsun ondan ayıramıyordum. Bora'yla konuşup bir an önce düğünü yapsak iyi olacaktı. O zaman bana ettiğin bu işkencelerin kat ve kat fazlasını ödeyecekti, haber yoktu.

"Üzerine geceliğiyle aynı miniklikte sabahlığını geçirerek, "hadi gidelim" diyerek odadan kırıtarak çıktığında arkasından bakakaldım.

Az önce gözü açık rüya görmüş olabilir miydim? Hemen peşinden çıktım. Önümde tüm vücudunu sergileyerek yürümeye devam etmiş, merdivenlerden inmiştik. Masanın yanına geldiğimizde sandalyeyi nazıkçe çekti. Oturup bacak bacak üstüne attığında kısa olan geceliği daha da yukarı kaymış, beyaz pürüzsüz teni gözlerimin önüne serilmişti. Karşıma geçip oturduğumda sadece sesli sesli iç çekmekle yetindim. Dilara kıtlıktan çıkmış gibi pizzaları bir güzel midesine indirirken bir an olsun gözlerimi ondan alamadığım için tek lokma yiyememiştim. Bu durum eminim onu çok eğleniyordur. *Ancak daha bu maçın rövanşı var, ufaklık* diye içimden geçirmeden de edemiyordum.

“Oh, çok acıkmıştım. Teşekkür ederim, kocacığım” deyip bir yandan da sosa bulanmış parmaklarını birer birer yalayarak sosları temizliyordu. Bu hareketi bilinçli yapmadığını biliyordum ama bu beni bıtmaya yetiyordu.

Bir ara bakışlarımız kesişti. “Ama sen aç değil miydin? Pizzan duruyor. Yemeyeceksin sanırım” deyip benim pizzamı da önümden alıp bir şey dememe fırsat vermeden midesine indirmişti. Bu kız sınırlarımı bu gece iyice zorlayacaktı ama altta kalmak gibi bir niyetim yoktu.

“Aslında açım, karıcığım. Ama bu gece başka bir şey yemeye niyetim var.” Sandalyeden kalkıp ağır adımlarla yanına gittim. Durduğum yerden onu aç bir kurdun avını süzdüğü gibi süzmeye başladım. Dilara mavi gözlerini birkaç kez kırıştırdıktan sonra seslice yutkunmuştu. Neyi ima ettiğimi anladığı gözlerinden açıkça okunuyordu. Şimdi eğlenme sırası bendeydi ve Dilara bu imadan hiç hoşlanmamıştı. Sandalyeden yavaşça kalkarak önce yalandan esmedi. Sonra da,

“Kocacığım sanırım uykum geldi, yatsam iyi olacak” deyip dudaklarının kenarına bir öpücük kondurarak koşar adımlarla merdivenlerden çıkmaya başladı. Bu onun yaptığı son hamleydi ama yanlış bir hamleydi. Peşinden hızlıca gidip odaya girmeden onu yakaladım. Kendimle duvar arasına sıkıştırdığımda artık benden kaçamazdı. Gözlerindeki heyecanı görebiliyordum. Şu an onu ne kadar çok istesem de düğüne kadar beklemeye kararlıyım; fakat bunu onun bilmesi gerekmezdi. Bu maçın rövanşı benim olmalıydı.

“Kuzey!”

“Efendim, karıcığım” dedim alayla.

“Söylediğini hatırlıyorsun, değil mi?” derken bir yandan da beni iterek kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

“Elbette karıcığım!”

“O zaman yatsak iyi olmaz mı?”

“Biraz eğlenmekten zarar gelmez” deyip arsızca dudaklarına kapandım. *Dilara reddeder* diye düşünmüştüm ama öpücüklerime karşılık veriyordu. Bir süre sonra kucağıma alıp odaya girdik. Yatağın üzerine usulca bırakıp üzerindeki yerini aldığımda Dilara’nın gözlerinden heyecan fışkırıyordu. Ancak onun bana karşı koyamayacağından emin olsam da bu şekilde devam edersem kendimi frenleyebileceğimden şüpheliydim. Aslında üzerindikileri çıkarıp rövanşı almamda bir sakınca yoktu. Sabahlığını çıkarıp yere attığımda elim geceliğinin askılarına gitti. Ancak Dilara’nın engeline takıldım.

“Maç bitti, berabere” diyerek beni kendinden itti. Gülerek yanımdan kalkarak çekmecedен pijamalarını alıp banyoya gitti. Kısa bir süre sonra ayıcıklı pijamalarını giyip geldiğinde bu yaptığına seviniyordum. Yoksa bu gece onun için de benim için de kesinlikle işkence gibi geçecekti. Benim ayrı bir işkencem de açlığımdı. Sayesinde mideme tek lokma inmemişti. Dilara yanıma uzandığında bana sımsıkı sarılıp başını tam kalbimin üzerine koyarak sessizce dinlemeye başladı. Kalbim sadece onun için atıyordu. Bugün birçok şey yaşamamıza rağmen Dilara yanımda ve ona sarılmış durumdaydım. Bu an benim için hayatımın en değerli zamanlarıydı. Bu ona sahip olmaktan bile daha değerliydi.

Dilara’dan...

Sabah olmak üzereydi. Uykum kaçmış, sağa sola dönmekten başka bir şey yapmamıştım. Kuzey’i uyandırmak istemediğim için yataktan kalkıp kol çantamdan çıkardığım günlüğümü de alıp salona indim. Son yirmi dört saatte çok şey yaşamıştım ve içimi dökmeye ihtiyacım vardı.

Sevgili günlük;

Uzun zamandan sonra kendimi çok mutlu ve huzurlu hissediyorum. Seviyorum, seviliyorum. Duygularımın karşılıklı olması benim için nefes almak kadar önemli. Artık her şeyi geride bırakıp yeni bir hayat.

temellerini attım. Kuzey için de, kendim için de hembeyaz bir safa açtım. En önemlisi Kuzey'in beni sevdiğini sadece sözlerinde değil hareketlerinde de görebiliyordum. Dün gece... Bu mahrem anları sana anlatabamam, eski dostum. Aklıma geldikçe hâlâ yüzüm kızarıyor, alev alev yanmaya başlıyor. Dün gece için Kuzey'e teşekkür borçluyum. Dün gece bana yaşattığı muhteşem anlar sayesinde Mert'in bana düğün gecemizde yaşattıklarını bir kenara bırakabilmişim. Artık geriye düğünümün olması ve tamamen Kuzey'e ait olmam kalmıştı.

Gözlerimi araladığımda elimde günlüğümle, koltuğun üzerinde uyuyakaldığımı anladım. Yerimden doğrulup uyuşuk adımlarla günlüğümü çantama koyduktan sonra kahvaltı hazırlamak için mutfığa geçtim. Saat sabahın onuydu ve Kuzey hâlâ uyanmamıştı. İlk kez evimde kahvaltı hazırlıyordum. Çünkü Kuzey burada kaldığım müddetçe kahvaltıları hep kendi hazırlamıştı. Çayı demlemiş, sıra salondaki masayı hazırlamaya gelmişti ki kapı çalındı. Bu saatte kim olabilir diye düşünmeden edemedim. Abim olduğunu zannetmiyordum. Çünkü bazı şeyleri hazmetmek için biraz zamana ihtiyaç olduğunu söylemişti. Kapıyı açmak istemesem de açmak zorundaydım, susmak bilmiyordu. Paytak adımlarla gidip kapıyı açtığımda Eylül karşımda duruyordu. Biraz şaşırmıştım, bu da ses tonuna yansımıştı.

“Eylül ne işin var burada?”

“Ne o, gördüğüne sevinmedin galiba. «

“Yok, yanlış anladın, sadece seni bu saatte burada görmeyi beklemiyordum, o kadar.”

“Belli, hâlâ kapıda tutuğuna göre” deyip tek kaşını kaldırarak imalı bir bakış attı.

“Özür dilerim, lütfen geç içeri. Kaynanan seni sevecek, ben de kahvaltı hazırlıyordum” dedim gülümseyerek.

“Aman oğlu sevsin, o sevmese de olur.” Eylül'ün kıkırdayarak söylediği sözlerden sonra beraber kahvaltıyı hazırlamaya devam ettik.

“Dün ne oldu? Abin olacak o odun sana bir şey yapmadı, değil mi? Kusura bakma, abin olabilir ama tam bir odun. “

“Hayır, Eylül, yapmadı. Sahile gittik, konuştuk, ona Kuzey’le aramızda geçmişteki her şeyi anlattım.”

“Ve o hâlâ sakın bir şekilde seni buraya getirdi. Kontrol ettin mi başına bir şey düşmüş olmasın! “ Eylül gerçekten abimin böyle bir şey yapacağını beklemediği için şaşkındı.

“Eylül yapma... O evlendiğime değil arkasından iş çevrildiği için bu kadar kızgın. Üstelik Kuzey ilk kez ondan bir şey saklamıyor. Benim yüzümden ondan hep bir şeyler saklamak zorunda kaldı.”

“Şimdi de Kuzey’i mi savunuyorsun? O da suçlu, arada olan sana oldu” derken kaşlarını çatmış yüzü ciddi bir hal almıştı.

“Haklısın ama biz Kuzey’le tüm bunları dün gece geride bıraktık. Artık geleceğe odaklandık.”

“Nasıl yani? Anlat hadi!” dedi merakla. Gözlerinde muzip panhilar vardı.

“Eylül anlatacak bir şey yok, olsa da zaten anlatmazdım ama sana teşekkür etmeliyim.”

“Ne için?”

“Çantama koyduğun o gecelik için.” Eylül kıkırdamaya başladı

“Ne zaman o çamaşırları çantama koydun? Bana da bir şey söylememiştin. Giysilerimi çantadan çıkarırken fark ettim. Çantanın arka gözünde idi.”

“Arkadaşlarla alışverişe çıktığımızda iç çamaşırı dükkânına girdik ve o takımı görünce aklıma sen geldin. Önünde sonunda Kuzey’le aramızın düzeleceğini biliyordum. Uygun zaman gelince verecektim ama sonra sen Kuzey’le gideceğin sinyallerini vermeye başladığında gizlice çantanın içine koydum. Eee kullandığına göre...” İmalî sözleriyle Kuzey’le yaşadıklarımız aklıma gelince yüzüme ateşler bastı.

“Hadi anlat n’olur, çatlatma insanı.”

“Peki ama bir kere anlatacağım, iyi dinle. Anlattıktan sonra sormak yok” dedikten sonra dün yaşadıklarımı bir çırpıda anlattım. Eylül’ün esmer yanakları kızarmış halde yüzüme bakarken bir şeyler sormak istiyordu. Ama ne zaman bir şey soracak olsa onu susturuyordum.

“Eylül lütfen bir şey sorma, bak her şeyi anlattım zaten. Anlatmam bile büyük cesaret, sorular sorup beni utandırma.”

“Peki ama en azından ne hissettiğini söyle.”

“Ne demişler, *anlatılmaz yaşanır*” diyerek gülmeye başladığımda Eylül de kahkahasıyla bana eşlik etmişti. Eylül yanımdayken abim aklıma geldi. İkisinin arasının düzelmesini çok istiyordum. Bir yerden başlamam gerekiyordu.

“Eylül!” dedim boğazımı temizleyerek.

“Çıkar ağzındaki baklayı,”

“Abim diyorum.”

“Ne olmuş ona?” dedi umursamaz bir tavırla.

“Ona kızgınsın, biliyorum. İnan sana bağıracağı için pişman ve üzgün.”

“Sürünsün! “

“Kim sürünsün?” derken Kuzey merdivenlerde görüldü. Yanımıza geldiğinde Eylül,

“Bora!” dedikten sonra derin bir nefes alıp yüzünde çarpık bir gülümsemeyle,

“Kuzey, aslında düşünüyorum da beraber sürünebilirsiniz ama bu kıza yazık” dedi.

“Eylül artık bizi kabullenip laf sokmaktan vazgeçer misin? Bir şekilde beraber zaman geçirmemiz gerekecek. Bu şekilde davranman aramızdaki buzları eritmez. Lütfen bize bir şans ver. Hem sen de bizimle Trabzon’a geleceksin ve bu saçma gerginlik bitsin, artık senin eniştemim.”

“Doğru, tamamen unutmuşum.”

“Öh, konuya Fransız kaldım. Açıklasınız da ben de anlasam.” Eylül ve Kuzey arasında bakışlarım gidip gelmeye başlayınca Eylül, bana döndü.

“Ben de seninle Trabzon’a geliyorum. Düğün olana kadar seni bu iki canavarın eline bırakamam. Bunların sağı solu belli olmaz. Yine birbirlerine girerler falan, neme lazım” diyerek yine iğnelemekten geri kalmamıştı. Ne yapalım, huylu huyundan vazgeçmiyordu.

“Gerçekten mi? Çok sevindim. İnan kalbimden geçiyordu ama halam ve Metin amca ne der diye düşünmüştüm. Sonra *abimle aranız lîmonî, belki kabul etmezsin* dedim.”

“Annemle ve babamla konuştum, bir sakınca görmedi. Kağan da düğün günü orda olacağını söyledi. Yıllar sonra da olsa dayımı görme fırsatım olacak.”

“Abini sorun etme, Dilara. Eylül benim misafirim olarak gelecek.” O kadar sevinmişim ki Kuzey’e sarılmış, dudaklarına küçük bir öpücük kondurarak teşekkür etmişim.

“Öhö öhö, ayıp oluyor; olan var olmayan var” dedi eliyle kendini göstererek. Eylül’ün yanına giderek minnettar olduğumu belli edersine ona sarıldım.

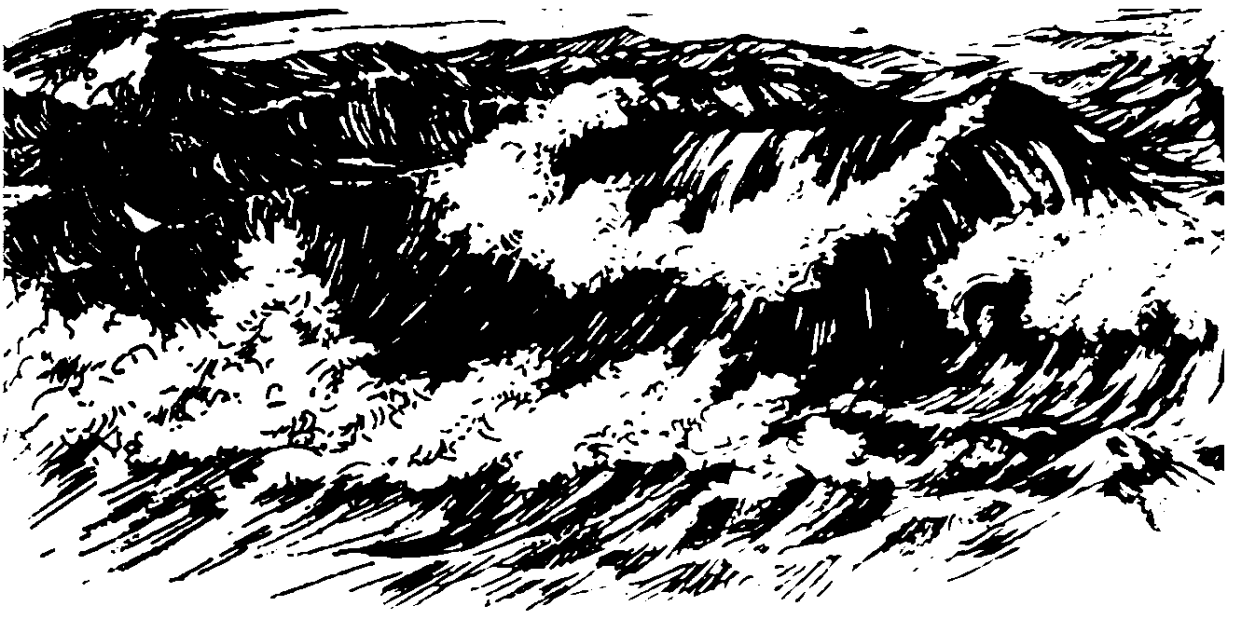
“Beni yalnız bırakmadığın için teşekkür ederim.”

“Bunu senin için yapmıyorum, Trabzon’u merak ettim sadece. Ne de olsa memleketimiz, ölmeden gidip bir görmek lazım.”

“Tamam, dediğin gibi olsun; ama yine de sağ ol.”

“Küçük aptal sanki seni gelinlikle ne kadar çok görmek istediğimi bilmiyormuş gibi konuşuyorsun.” Yine duygulanmış gözlerim acımaya başlamıştı. Bu kızın hakkını asla ödeyemezdim. Aramızda kan bağı yoktu. Ancak beraber geçen yıllarımızda benim için kardeşten farksız olmuştu. Duygusallığımı kapının sesi bozmuştu. Yine kim olabilirdi?

“Gelirken galiba ayağımı sürttüm” derken Eylül gülerek benden uzaklaştı. Gidip kapıyı açtı. Bingo! Abimin gelmesiyle kadro artık tamamdı.

FAZLA DALMA BOĞULURSUN

Bora'dan...

Sabaha kadar düşünmekten uyuyamadığım için tüm gece yataкта sağa sola dönmüştüm. Sanki diken üstünde yatıyordum. Uyumamamın tek faydası tüm olanları tek tek gözden geçirme fırsatı bulmaktı. Kuzey'in yaptıkları, Dilara'nın dün sahilde anlattıkları... Aslında bu yaşananlarda kimse suçlu değildi. Sadece yanlış verdiğimiz kararlardan ve ön yargılarımızdan dolayı bu haldeydik. Dilara geçen dört yıl içinde yeterince üzüldü acı çektiği için daha fazla üzüldü Kuzey'le benim aramda kalsın istemiyordum. Bu yüzden bir an önce düğün işini halletmek için Trabzon'a gitmek en iyisiydi. Babamın bu durumu nasıl karşılayacağından pek emin olamasam da bu riski göze almak zorundaydım. Dilara'yı babam dâhil kimsenin üzmesine izin vermeyecektim.

Sabah erkenden kalkıp duş aldıktan sonra annemi aradım.

Annemle konuşup düğün ve Dilara'nın hastalığı hariç, kısaca olanları anlattım. Her şeyi anlatsaydım kafasına takacak, kendini daha çok hırpalayacaktı. Bazı konuları Dilara'nın anlatmasının uygun olacağını düşündüm. Annem Dilara geleceği için mutluluktan gözyaşlarına boğulmuştu. Nasıl ağlamazdı? Bir hiç uğruna yıllardır kızının hasretiyle yanıp tutuşmuştu.

Daha sonra bu meseleyi çözmeye Kuzey ve Dilara ile konuşmaları üzere evlerine gittim. Gitmeden Trabzon'a üç kişilik bilet almayı ihmal etmedim. Kapıyı çaldığımda beni karşılamasını en son beklediğim kişi Eylül'dü. Nedense onu görünce içim bir tuhaf olmuştu. Dün ona hak etmediği halde çok sert davranmıştım. Kızgın olunca ağzımdan çıkan kelimeleri duymuyor, sonra pişman olsam da iş işten geçmiş oluyordu. Eylül beni görünce gülen yüzü solmuş, donuk bir hâl almıştı.

Eylül'le aramda soğuk rüzgârlar esmeye başlamıştı. O kadar soğuk ki üşüdüğümü hissettim.

"Hoş geldin abi." Dilara yanına gelerek sıkıca sarılıp beni öptü.

"Kaynanan çok sevecek" derken Dilara ne cevap vereceğini öğrenmek için meraklı gözlerini bir an olsun yüzümden ayırmıyordu.

"Kızı sevsin, sarı civciv, o sevmese de olur" diyerek yanağından makas aldım. Dilara kıkırdamaya başlamıştı.

Eylül ve Kuzey'le selamlaştıktan sonra Dilara bana hemen bir servis açtı ve hep beraber masaya oturduk. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Evde herkes diken üstünde gibiydi. Buraya konuşmak için geldiğime göre benim başlamam daha uygun olacaktı.

"Yarın Trabzon'a gidiyoruz, ona göre hazırlıklarınızı yapın."

"Bu kadar çabuk mu?" derken Dilara yerinden kalkarak yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu. Ellerini sıkıca kavrayıp,

"Evet, bunu senin için yapıyorum, fazla uzatmanın anlamı yok" dedim.

"Haklısın, ben de bu konuyu bugün seninle konuşmayı düşünüyordum" dedi Kuzey. Ona hâlâ kızgın olsam da -Dilara için de olsa- yüzüme sahte bir tebessüm kondurdum.

"Annemle geleceğimizi konuştum ama düğünden haberi yok. Gidince konuşmamızın doğru olacağına karar verdim." Dilara gözleri bana dikmiş bakarken benim de gözlerim sürekli Eylül'e kayıyordu. Kafasını kaldırmadan sadece kahvaltılık yapmakla ilgileniyordu. Dünkü nün aksine Eylül çok sessizdi. Şu an aklından neler geçtiğini deli gibi merak ediyordum.

"Madem gidiyoruz, ben biletleri ayırayım." Kuzey'in iyice keyfi yerine gelmişti. Yaşattığım çünkü korku fazlasıyla yeterdi.

“Gerek yok, ben gelirken yarın için uçümüze bilet ayırdım” dediğimde Eylül çenesini sıkmış bir şeyler mırıldanıyordu

“Abi, Eylül de bizimle gelecek, o yüzden bir bilet de onun için alırmısın?..”

Dilara’nın mırıldanır gibi sesi çıkarken gözlerimin içine bakarak ne tepki vereceğimi anlamaya çalışıyordu. Bir an Eylül’le göz göze geldiğimde zeytin gözlerine hapsoldüğümü hissettim. Eylül bakışlarını kaçırılmış tabağındaki zeytinlerle savaş veriyordu. Kendimi toparlayarak, “tamam ben hallederim” diyerek çayımın bir yudum aldım. Aslında Eylül geldiği için mutluydum. Belki aramızdaki buzları Trabzon’da eritebilirdim.

“Gerek yok, kendi biletimi kendim alabilirim.” Eylül’ün sınırla söylediği sözlerden sonra aramızdaki buzdağlarının uzaydan bile görülebileceğini hissettim. Tamam, sakın olmalıydım. Bu kızın hallerine alışmam gerekiyordu. Her zaman beni kızdıracak bir şey buluyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra kaşlarını çatıp sesimi yükselterek, “Bizim oralarda âdettendir, düğüne davet ettiklerimizin masraflarını bız karşılız” dedim.

Eylül tek kaşını kaldırarak, “Beni düğüne davet ettiğini hatırlamıyorum” deyip çatalı zeytine hızlıca batırıp ağzına attıktan sonra simsiyah gözlerini bana dikti.

“O zaman neden geliyorsun?” diye tıslarken elimdeki çay bardağını sertçe masaya bıraktım. Kuzey ve Dilara sessizliğe gömülmüştü. Sadece bizi izliyorlardı.

Eylül elindeki çatalı masaya vurup yerinden bir hışımla ayağa kalktı. “Ailenle yüz göz olmaya çok da meraklı değilim, Hayal için geliyorum. Üstelik Kuzey beni davet etme inceliğini gösterdi.” Eylül sözlerini tamamladıktan sonra kızgın bakışlarını bana dikti. Bu kız iyice sınırlarımı zorlamaya başlamıştı. Kuzey ve Dilara’nın önünde daha fazla tartışmak istemediğim için yerimden kalkıp Eylül’ün yanına gittim.

“Yürü, gidiyoruz.” Kolundan sıkıca tutup dışarı çıkartmak için çekiştirmeye başladım. Kuzey yerinden kalkıp engellemeye çalıştığında elimle *dur* işareti yaptım.

“Eğer benden bir yumruk daha yemek istemiyorsan karışma!” dedi dim sert bir dille. Dilara sesini çıkarmamıştı. Eylül,

“Gerek yok, siz karışmayın; neymiş derdi öğrencyim!” derken bir taraftan da kolunu benden kurtarmaya çalışıyordu. Eylül’ü Kuzey ve Dilara’nın endişeli bakışları altında kolundan çekıştırerek dışarı çıkartırken Dilara aceleyle Eylül’e çantasını getirip uzattı. Dışarı çıktığımızda da bulduğum ilk taksiye binip sahile geldik.

Eylül’den ses çıkmasa da ara sıra yandan kızgın bakışlar atıyordu. O hırçın, geveze kız dilini yutmuş gibi dursa da yüzündeki her mimik sözlerinden daha çok şey söylüyordu. Ya da fırtına öncesi sessizliği yaşıyorduk.

Aslında neden onu sahile getirdim ben de bilmiyorum. Şimdi ona bu hareketimin sebebini nasıl açıklayacaktım?

“Ne söyleyeceksin? Neden buraya geldik?” diyen Eylül sonunda sessizliğini bozmuştu. Şu an ona söyleyecek cevabım olmadığı için sessiz kalmayı tercih edip bakışlarımı denize çevirdim.

“Madem konuşmayacaktın neden beni buraya kadar getirdin be adam!” Eylül’ün sesinin tonu gittikçe yükselmiş, alaycı bir hâl almıştı. Bu kızı fazla kızdırmaya gelmezdi.

“Eylül, kabul ediyorum, ben biraz fevri davrandım.”

Eylül tek kaşını yukarı kaldırıp, “Biraz mı?” derken alaycı tavnu devam ettirmişti.

“Kabul, kızgın olduğum zaman ağzımdan çıkanı kulağım duymuyor ama sen de kabul et beni sürekli iğnelemekten vazgeçmiyorsun ve bu da beni daha çok kızdırıyor.”

“Şimdi de haklı olduğumu mu söylemeyen çalışıyorsun?”

“Hayır, sadece orta yolu bulmaya çalışıyorum. Böyle sürekli dışıdığımızda Dilara’nın üzülüğünü görebiliyorum. En azından düşünülene kadar ateşkes imzalayalım” dedikten sonra bakışlarımı Eylül’ün sert bakan zeytin gözlerine diktim.

“Savaşta değiliz ki ateşkes imzalayalım. Umurumda değilsin” deyip kara gözlerini üzerime dikti.

Eylül’ün gözlerinin içine bakıyordum, ah o kara gözleri... Çözümediğim bir şekilde beni kendine çeken o gözler. Allah’ım nasıl bir çe-

lişki içindeydim. Aslında buraya getirmemin tek nedeni onunla kalıy kalmaktı. Dilara'yla burada konuşmak ıyı gelmişti. Belki Eylül ile te sorunlarımızı hallederdik.

Görmediğim günler boyunca aklımı sürekli kurcalıyordu. O zey tin gözleri, sert bakışları, asi tavırlarıyla tanıdığım hiçbir kıza benzemi yordu. Sanırım ona karşı olan tutumumun bir nedeni de anlamlandıra madığım duygularımdı. Ve onu gördüğümde bu duyguları bastırmak adına daha da hırçınlaşıyordum.

“Fazla dalma boğulursun.” Birden düşüncelerimden kurtulup ha kışlarımı Eylül'den kaçırdım. Eylül benden birkaç adım uzaktaydı. Bu mesafeyi yavaş adımlarla kapatarak ellerimi cebime koydum. Kulağına doğru eğildim. “Boğulursam üzölür müsün?” O kadar yakındık ve o kadar güzel kokuyordu ki... Onun bu kokusu yüregimi delip geçiyor, içimdeki anlamlandıramadığım duygular mana kazanıyordu. Bu hare ketimden dolayı biraz afallamış, ne yapacağını şaşırıp bir adım geri çe kmişti.

“Aman, başına gelenler beni ilgilendirmez.” Yoldan geçen kısa boylu, şişman, çirkin bir adamı parmağıyla göstererek “Ondan bır far kın yok. Sadece Dilara için üzölürüm” diyerek arkasını döndü. Benim gibi yakışıklı bir adamla o çirkin adamı nasıl aynı kefeye koyardı. Cadı süpürgesini çıkarmıştı ama bu bana engel miydi? Hayır. Sanırım ufak bir dersi hak ediyordu.

“Peki, dediğin gibi olsun” diyerek denize doğru hızlı adımlarla yü rümeye başladım. Eylül bu yaptığımın farkına varınca koşarak yanıma gelip beni durdurmaya çalıştı.

“Dur, ne yapıyorsun, manyak mısın?!”

“Senin için yoldan geçen bir adamdan farkım var mı, onu öğren meye çalışıyorum. Bu arada yüzme bilmiyorum, ona göre.” O an kız gınlıkla koşarak suyun içine atlamıştım. Çok iyi yüzücüyüm, madalyam bile vardı ama ona yüzme bilmediğimi söylemiştim. Sadece gerçekten onun için bir şey ifade ediyor muyum onu öğrenmek istiyordum. Kah retsin ki bunun için yanlış bir zaman seçmiştim. Artık yaz değildi ve su çok soğuktu. Eylül endişeyle sağa sola gidiyor, insanlardan yardım is tiyordu. Bense yüzme bilmiyormuşum gibi davranıp suyun içinde batıp batıp çıkıyordum. Aslında onun suya atlayıp beni kurtarmasını umut et-

tiğim için biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Sonunda birkaç kişi etraf toplandı, bir adam suya atlayarak beni sudan çıkardı.

Eylül yanıma geldi. Korku dolu gözlerle bana bakıyordu. "Sen gerçekten hastasın! Yüzme bilmediğin halde neden suya atladın, aptal! Nasıl korktum sana bir şey olacak diye?" Benim için korkup endişelenmesi olması iyi bir şeydi. Söylediğinin aksine bana karşı boş değildi.

"Madem o kadar korktun neden suya atlayıp beni kurtarmadın?"

"Yüzme bilmiyorum da ondan!.." Bu hiç aklıma gelmemişti, içten içe bu duruma sevinmiştim. Bilseydi, demek suya atlamaktan çekinmeyecekti.

"Senin gibi bir kızın bu yaşa kadar yüzmeyi öğrenememesi garip" derken bana inanması için yalandan öksürüyordum, su yutmuş gibi davranıyordum.

"Ya sana ne demeli, denizin kenarında büyüdün. Neden öğrenemedin? Karadeniz'in hırçın dalgalarından mı korktun?" Bu durumda bile beni iğnelemekten vazgeçmemişti. Pes doğrusu. Biz bu şekilde dıdışmaya devam ederken toplanan insanlar dağılmış, baş başa kalmıştık. Eminim onlar da neler olduğunun farkına varmıştı ama bunu fark etmeyen tek Eylül'dü. Tamamen ıslandığım için üşümeye, art arda hapşırmaya başlamıştım.

"Kalk seni bize götürüyüm, böyle devam ederse hasta olacaksın. Kağan'ın giysilerinden veririm" derken bir taraftan da beni yerden kaldırmaya çalışıyordu.

"Gerek yok, kaldığım otele götür, üzerimi orada değiştiririm. Başkalarının giysilerini giyememek gibi takıntıları var."

"Hay senin takıntılarına!" deyip yüzüne sahte bir gülüş kondurduktan sonra ana caddeye kadar yürüdük. Sonra bir taksiye bindik. Bir saat fazla üzerimde ıslak giysiler olduğu için sürekli öksürüyordum, başım dönüyordu. Kaldığım otel sahilden uzak bir yerdeydi, otele varmak epeyce zaman almıştı. Buna bir de İstanbul'un trafiği eklenince durum iyice işkenceye dönüşmüştü. O yüzden bu durumda olmam anormal sayılmazdı. Sonunda kaldığım otele vardığımızda taksiye parasını ödeyip arabadan indik. Parayı Eylül ödemişti çünkü cebimdeki tüm paralar ıslanmıştı. Meraklı bakışlar altında otele girip resepsiyon-

dan odama giriş kartını aldım. Eylül'ün yardımıyla asansöre binerken ayakta zor duruyordum. Odaya geldiğimizde kartı okutup içeri girdik. O an gözlerim iyice karardı...

Eylül'den...

Odadan içeri girdiğimizde Bora yere yığılmıştı. Koca cüssesiyle minik bedenim onu yerden kaldıracak kadar güçlü değildi. Ne yapacağımı bilemediğim için otel görevlilerinden yardım istedim. Görevlilere yatağın kenarında fark ettiğim küçük gri bavulundan elime geçen siyah bir tişört ve kot pantolon verdim. Yerden kaldırıp yatağa yatırdıktan sonra üzerini değiştirip gittiler. Bora hâlâ baygın yatıyordu.

Odasına baktım, otelin kendisi kadar gösterişliydi. Beyefendi lüksüne fazla düşkün gözüktüyordu. Bu odada rahatça at koşturulurdu, o kadar büyüktü. Yerden tavana kadar cam pencerelerden bakınca tüm İstanbul ayaklarının altındaydı. Yatak örtüleri, perdeler, koltuk ve çalışma masası *ben kaliteliyim* diyordu. Bakışlarım Bora'ya kaydı. Hâlâ bilinçsiz yatıyordu.

Bora'nın durumunu Dilara'ya haber verecektim ama vazgeçtim. Bu sabah Kuzey'le mutlu gözüktüyorlardı, şimdi bu yüzden endişelenmesini istemedim. Bora titremeye başlamıştı. Elimi başına götürdüm. Çok sıcaktı, ateşi yükselmişti. Resepsiyonu arayarak otelde doktor olup olmadığını sordum. Şansıma bir tane seminer için gelen bir dâhiliye uzmanı varmış, imdadıma yetişti. Otuzlu yaşlardaki isminin Ali olduğunu öğrendiğim oldukça yakışıklı Doktor Ali, Bora'yı muayene etti. Muayene bittikten sonra, «Önemli bir şeyi yok, ateşi, titremesi hep soğuk algınlığından kaynaklanıyor» dedi. Eylül ayında suya atlamanın sonu işte böyle olurdu. «Ateşi ilaçlara rağmen düşmezse eşinize soğuk düş aldırın» dediğinde yalancı bir tebessüm etmekten kendimi alamadım. Doktora bozuntuya vermeyerek,

«Elbette...» deyip yüzüme sahte bir gülüş kondurdum. *Bora ve ben, peh!* İki dünya bir araya gelse biz diye bir şey olması mümkün değildi. Onun gibi bir odunla değil bir ömür, üç gün bile aynı çatı altında kalmam imkânsızdı. Doktor ilaçları yazıp nasıl kullanacağımı anlattıktan sonra odadan ayrıldı. Bir an önce ilaçları alsam iyi olacaktı. Önce Bora'nın yanına gidip ateşine bakmak için alnına dokundum. Hâlâ ateşi

yüksekti. Çabucak gidip en yakın eczaneden ilaçları aldım. Otele dön-
düğümde ateş yüzünden bir şeyler mırıldanıyordu. Zorla da olsa ilaçları
içirdim. Bir süre yanında durumunu gözlemek için beklemek zorunda
kaldım. Onu hastayken bırakıp gitmeye içim elvermedi. Bu yufka yü-
rekli tarafımdan nefret ediyordum.

Birkaç saat sonra...

Allah'ım! Bulduğum duruma bakar mısın? Daha birkaç saat
önce kedi köpek gibi didişirken şimdi Bora Bey'e bakıcılık yapıyor-
dum. Koca dilim yüzünden kendimi biraz sorumlu hissediyordum Ama
ne yapsaydım bana yaklaşması dengemi bozmuş, kalp atışlarımı hızlan-
dırmıştı. Üstelik dünkü kaba davranışlarından dolayı kalbimi kırmıştı
Normalde hiçbir erkeğin bu tarz davranışlarına aldırılmazdım ama Bora
yüzünden dün gece sabaha kadar uyuyamamıştım. Bu durumu hareket-
lerime ve sözlerime yansıtınca da söylediklerimi hazmedemeyip de-
nize atlamıştı. Üstelik yüzme bilmediği halde yapması tam bir çılgın
olduğunu gösteriyordu. Yüzme bilmediğim için ona yardım da edeme-
miştim. Şimdi bu odada onun yanındayım, sadece vicdanımı rahatlat-
mak için ona yardım ediyordum o kadar. Yoksa Bora zerre kadar umu-
rumda değildi.

Verdiğim ilaçlara rağmen hâlâ titriyordu. Elimi tekrar alınına do-
kundurduğumda ateşi oldukça yüksekti. Aklıma onu soğuk suyun altına
sokmak geldi. Doktor da ateşi düşmediği takdirde duş aldırmanı öner-
mişti. Annem de her zaman benim ateşim yükseldiğinde beni ılık su-
yun altına sokardı.

Bora'yı zorla da olsa yerinden kaldırıp üzerindeki kileri çıkardım. Ba-
şıma taş düşmüş olmalıydı. Yıllar önce bir kaşık suda boğmak istedi-
ğim Bora'yı şimdi kendi ellerimle soyuyordum. Yüzümü çoktan ateş-
ler basmış, kalbim kuş olmuş kanat çırpmaya başlamıştı. Ne olmuş yanı
böyle olduysa, daha önce sanki birilerini mi soydum? İlk kez böyle bir
durumla karşılaştığımdan bu durum benim için çok rahatsız ediciydi.
Aslında onu duşta boğabilirdim. Neler saçmalıyorum böyle. Bora'yla
yalnız kalmak bana iyi gelmedi, keçilerimi hasta olup tek kelime etme-
mesine rağmen kaçırttı.

Bora'nın üzerindekiğini iç çamaşırları hariç çıkarttım. Yerinden yavaşça kaldırarak banyoya götürüp soğuk duşun altına soktum. Tam olarak kendinde değildi ama yine de biraz hareket edebilmesi bana kolaylık sağlıyordu.

Önce biraz ürkmüş, sonra da vücudu suya yavaş yavaş alışmıştı. Soğuk suyun altında bir süre bıraktıktan sonra duşu kapattım. Havluyla vücudunu kuruladım, sonra da beline sardım. İç çamaşırını çıkaramazdım. Islaklığı havlu alır diye düşündüm. Dışardan bakınca gözüküyor ama atletik bir vücudu varmış, vücudu en az şu televizyonda gorduğum oyuncular kadar çekiciydi. Of Allah'ım! Neler düşünüyordum ben, bir an önce yatağına yatırıp buradan uzaklaşmalıydım. Bu durum tehlikeli bir hal almaya başlamıştı. Yüzümün pancara döndüğüne yemin edebildim. Bora'yı yatağına yatırıp üzerini örttüm. Dilara'ya giderken telefonumu sessize aldığım aklıma geldi. Kahretsin! Bora için endişelenirken bu ayrıntıyı unutmuştum. Saat sekizi geçmişti. Şimdiye kadar bana ulaşamadıkları için çoktan endişelenmeye başlamışlardır. Bora denize atladığı için telefonu ıslanıp kapanmıştı. Çantamı açıp telefonu elime aldığım da gözlerim hayretle açıldı. Annemden on, babamdan beş. Kağan'dan ve Hayal'den onar çağrı vardı. Şimdi iyi düşünüp bu durumdan çıkmak için bir yol bulmalıydım. Önce annemi aramanın mantıklı olduğuna karar vererek annemin numarasını tuşladım. Annem telefonu açar açmaz. "Sen neredesin, kızım, sana kaç kere haber vermeden ortadan kaybolma dedim. Üstelik o telefon neden açılmıyor. Bak yirmi beş yaşına geldin demez seni oklavadan geçiririm" dediğinde kendimi kırdamaktan alamadım. Kendi annemi tanımadım ama bu kadın bir an olsun bana üvey olduğunu hissettirmedi. Öz annem olsa bu kadar sevebilirdim.

"Bak utanmaza, bir de gülüyor."

"Özür dilerim, annelerin bir tanesi. Hayal'in yanından ayrıldıktan sonra arkadaşlarla buluştum. Biliyorsun, hafta sonu, işten güçten birbirimizi ancak görebiliyoruz. Onlarla zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Telefonumu da sessizde unutmuşum, affet mavişim. Birazdan geleceğim."

"Bırak yağcılığı, kızım, seni doğurmadım ama ben büyüttüm. O yüzden hiç inanmadım, bilesin. Yakında kokusu çıkar nasıl olsa."

“Tamam, mavişim, dediğin gibi olsun, şimdi kapatıyorum” diyerek lafı daha fazla uzatmadan telefonu kapattım. Bugüne kadar anneme hiç yalan söylememiştim. Ancak söylediğimde de yalan söylediğimi muhakkak anlardı. Bununla ilgili annem muhakkak ifademi alacaktı. Hazırlıklı olmalıydım. Kardeşim ve babam annemin yanında olduğu için onları ayrıca aramama gerek kalmamıştı. Sıra Hayal’e gelmişti. Numarasını tuşladığımda Hayal telefonu ilk çalışta açarak endişeli bir şekilde, “Alo, Eylül!” demişti.

“Efendim, kuzen.”

“Neredesin saatlerdir? Aklım çıktı, resmen abime de sana da ulaşamadım. Abimin seni üzüp hırpalamasından korktum.” Canım benim ya, gerçekten benim için çok endişelendiği ses tonundan belli oluyordu.

“Yok canım, o abin olacak hödüğün bana bir şey yapmasına izin verir miyim?.. Merak etme” dedikten sonra anneme söylediğim yalanın bir benzerini de Hayal’e söylemiştim. Sesi pek inanmış gibi geliyordu.

“Abim nerede, ona da ulaşamıyorum!”

“Önemli bir iş için arkadaşlarıyla buluşacakmış, bana ulaşamazsanız merak etmeyin. Telefonum kapalı olur dedi Bora. Canım şimdi kapatmalıyım; biraz işim var, hoşça kal” der demez Hayal’in konuşmasına fırsat vermeden telefonu kapatmışım. İçinde bulunduğum durumdan kurtulmak için kırk takla atmış, bu yaşıma kadar söylemediğim kadar yalan söylemişim. Bu söylediğime ben bile inanmazken Dilara’nın inanmasını beklemek... Telefon görüşmelerimi hallettikten sonra Bora’nın yanına gidip elimi alnına koyarak ateşini kontrol ettim. Ateşi düşmüştü ancak titremesi geçmemişti. Gitmek zorundaydım, daha fazla burada kalamazdım. Bugün Bora’yı yıkayarak zaten yeterince sınırlarımı aşmışım. Bora’nın baş ucuna giderek hafifçe kulağına doğru eğilip kısık bir sesle, “Bora artık gitmeliyim” dedim.

Bora hafif aralayıp kızarmış mavi gözleriyle bana baktıktan bir süre sonra kolumdan tutup beni yanına çekti. Sanırım ateşi çok yüksek ne yaptığını bilmiyordu. Sırtım yumuşak yatakla buluştu.

“Eylül, gitme, çok üşüyorum” diyerek kollarını ahtapot gibi bana dolamıştı. Allah’ım! Onun yüzünden kalbimde ritim bozukluğu proble-

miyle karşı karşıya kalmıştı. Kalbim bir an duruyor, sonra da yerinden çıkacakmış gibi hızlı atmaya başlıyordu. Hem Bora üşüdüğüne göre benim ona sarılmam gerekirken neden o bana sarılıyordu?

Ah, neler saçmalıyorum yine?.. Hep Bora yüzünden, akıl mı kaldı? O kadar sıkı sarılıyordu ki hareket edemiyordum, anneme geleceğimi söylemiştim. Bora ahtapot gibi sarıldığı için bu gece eve gitmem pek mümkün değildi. Anneme haber vermeliydim. Allah'tan Bora'nın yanına giderken telefonum elimdeydi. Zorla da olsa tek elimle telefonumun mesaj bölümüne girerek anneme *"Arkadaşım çok ısrar ettiği için bu gece onunla kalacağım"* yazıp yollamıştım. Sonra da telefonumu beni arayıp sıkboğaz etmemesi için kapattım.

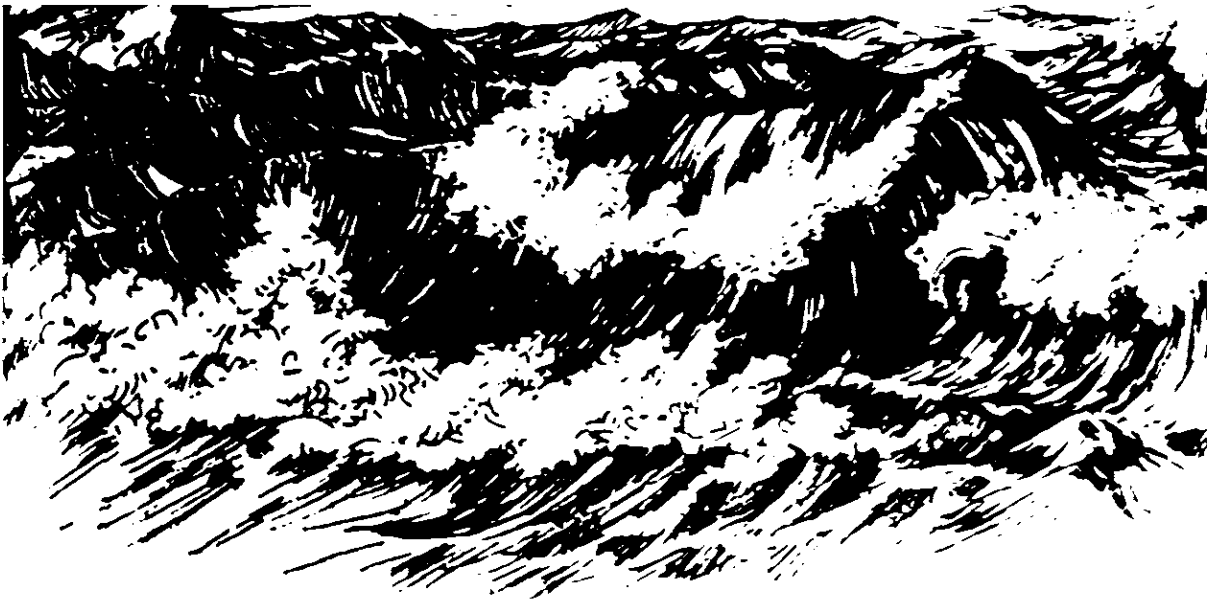
Şu an bir otel odasında Bora'yla aynı yataktayım, istesem de yerimden kalkamıyorum. Bana o kadar yakındı ki sıcak nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Bora'nın yüzüne alıcı gözüyle şöyle bir bakınca aslında fena sayılmazdı. Kumral saçları, mavi gözleri, kemerli burnu, yuvarlak yüzü ve kalın dudaklarıyla yakışıklı sayılırdı. Bora bir anlığına gözlerini açınca göz göze geldik. Bir elini kaldırmış yüzüme dokunmaya başlamıştı, yanağımı okşayan parmaklarını hafifçe dudaklarımda gezdirmeye başlamıştı. Derin bir nefes alıp seslice yutkundum. Bu hareketin dolayı kalbim yine teklemeye başlamıştı. Onun yüzünden bu genç yaşta kalp hastası olacaktım. Ateşi çok yüksek olduğu için bu yaptığını farkında değildi. Kollarından kurtulmak için hareket ettim ama ne fayda; o hasta haliyle bile benden daha güçlüydü, kurtulamıyordum. Ben hareket ettikçe bana daha sıkı sarılıyordu. Bu durum beni iyice rahatsız etmişti.

"Bırak beni, Bora!" dedim sesimi yükselterek.

O ise bırakmak bir yana dursun, başını yastıktan kaldırarak dudaklarını sıcak dudakları içine hapsederek bana daha sıkı sarıldı. Sıcak bir öpücük diyorum; çünkü ateşi olduğu için öpücüğü de sıcacıktı. Bora beni öp-müş-tü. Sanırım aptal bir oyunun içindeyim ya da Bora'yla bu odada kapalı kaldığım için aklım bana oyun oynuyordu. Ne düşünüp ne hissettiğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Bora hastaydı ve muhtemelen sabah kalktığında beni öptüğünü hatırlamayacaktı. Ama benim ilk öpücüğümdü. Evet, ilk öpücüğümdü. Yirmi beş yaşında İtalya'da okumuş biri olabilirdim ama hiçbir zaman ufak hoşlanmaların insanı

olmadım. Babamla annemin yaşadığı gibi bir aşk yaşamak istediğim için ilklerimi âşık olduğum insana vermek için bekledim. Flörtlenm oldu tabi, çoğu ilişkimizi yatağa götürmek istediği için onlarla görüşmeyi kestim. Çünkü seven insan bekler, saygı duyar. Ben birkaç dakikalık zevk için sevmediğim bir insanın koynuna girecek biri olmadım. Ama şu an çok sinirliydim.

Bu zamana kadar kimsenin yatağına girmeyen ben Bora'nın yatağındaydım ve beni öpmüştü. Bora'nın beni öpmesi değil, yarın sabah hatırlamayacak olması beni daha çok sinirlendirmişti. *Yeter! Allah ım artık sabah olsun; ben bu kâbustan uyanmak istiyorum.* Göz kapaklarım düşüncelerle boğuşurken çoktan ağırlaşmıştı. Tek düşündüğüm beni öptüğünü hatırlayıp hatırlamayacağıydı.

ÖYLESİNE BİR ÖPÜCÜKTÜ

Dilara'dan...

Abim ve Eylül gittiğinden beri saatler geçtiği halde haber alamamak beni çıldırtmaya yetti. Üstelik halamın da haberi yoktu. Hanımefendi aradığında da aklımda bir sürü soru işareti telefon elimde kalmıştı.

Bir süre önce...

Kuzey! Abimin telefonu kapalı, Eylül de telefonunu açmıyor. En iyisi halamı aramak olacak. Ondan bir şeyler öğrenebilirim" deyip halamın numarasını tuşladım. Halam hemen telefonu açmış, "Alo!" demişti.

"Halacığım, nasılsın?"

"İyiyim, kızım, sen nasılsın. Eylül, Bora'nın seni Trabzon'a götüreceğini, sana telli duvaklı düğün yapacağını söyledi."

"Evet, hala, senin de yanımda olmanı çok isterdim" derken sesim çatallaşmıştı.

"Sen mutlusun ya, kızım! Gerisini boş ver, kalbim senin yanında." Halam beni teselli etmeye çalışsa da biliyorum ki yanımda olmak en büyük arzusuymuştu.

"Eylül'ün benimle gelmesine izin verdiğiniz için sağ ol. Özellikle Metin amcaya teşekkür et. Hala gitmeden sizi görmeyi çok isterdim ama yarın gidiyoruz, bu pek mümkün değil."

“Olsun, kızım, üzülme! Nasıl olsa İstanbul’da yaşayacaksın, işle
diğimiz zaman görüşürüz. Hem Eylül demişken, saatlerdir ona ulaş-
mıyorum. Telefonunu açmıyor.” Halamın sözlerinden Eylül’le ilgili bir
şey bilmediğini anladım, sesi endişeli geliyordu.

“Üzülme, hala... 25 yaşında, akıllı başında bir kız; eminim araya-
mamasının mantıklı bir açıklaması vardır. Bana da bir şey söylemedi,
muhtemelen her hafta sonu yaptığı gibi arkadaşlarıyla buluşmuştur” di-
yerek halamı rahatlatmaya çalıştım. Ama telefonu kapattığımda daha
çok endişelenmişim. Ona Bora’yla kanlı bıçaklı evden ayrıldığını söy-
leyip ortalığı ayağa kaldırmanın anlamı yoktu. Halama yalan söyledim
için içim hiç rahat değildi. Bu hareketlerim ve yüzüme yansımış ol-
malı, Kuzey yanıma geldi ve ellerimi avuçlarının içine alarak,

“Dilara sakın ol, eminim bir şey yoktur. Abinin şarjı bitmiştir. Belki
Eylül de duymuyordur” diyerek beni rahatlatmaya çalışıyordu.

“Saat sekiz oldu, abim yarın gideceğimizi söyledi ve şimdiye kadar
haber çıkmaması garip. Üstelik saat kaçta gideceğinize dair en ufak bir
fikrim yok!” derken iyice canım sıkılmıştı.

“Başlarına bir şey gelmesinden korkuyordum. Bora, Eylül’e zarar
vermez, biliyorum; ama kızgın olunca ağzından çıkanı kulağı duymu-
yor, onu kıracak şeyler söylemesinden korkuyorum.” Bu sabah abimin
söylediklerine Eylül’ün içten içe kırıldığını açıkça gördüm.

Düşüncelerim telefonumun sesiyle dağıldı.

Arayan Eylül’dü, hemen açıp hesap sorarcasına konuşsam da iyi ol-
duğunu, Bora’nın yanından ayrılınca arkadaşlarıyla buluştuğunu, abi-
mim de iş için arkadaşlarıyla buluşacağını ve ona ulaşamayabileceğini
söyledi. Sonra da bir şey söylemeye fırsat vermeden telefonu kapattı.
Şaşkın bir şekilde salonun ortasında kalmış Kuzey’e bakıyordum.

Şu an

Kuzey yanıma gelip düşmekte olan telefonu elimden aldı. “Eylül
arada ne söyledi ki bu kadar şaşkınsın?” diyerek telefon elimden düş-
meden yakaladı.

Hâlâ şaşkınlığım üzerimde Eylül’ün bana söylediklerini Kuzey’e
anlattım.

“E bunda ne var ki?.. Bak sana boşuna endişelendiğini söylemiş-
tim.”

“Yapma, Kuzey! Ben Eylül’ü de, abimi de iyi tanırım. Bunlar buradan çıkarken kanlı bıçaklı gibiydi. Ne oldu da Eylül’le bu kadar samimi olup görüşmeleri hakkında bilgi verir oldu. Üstelik telefonunu kapalı olduğunu da biliyor” derken sesim oldukça endişeli çıkıyordu.

Kuzey eliyle çenesini sıvazladı. “Bence bunlar bir iş çeviriyorlar Yakında çıkar kokusu.”

“Ah, umarım iyi şeyler çeviriyorlardır; çünkü abimle Eylül’ün arasının düzelmesini çok istiyorum. Hatta sorunlarını çözseler iyi bir çift olabilirler” diyerek olmasını istediğim şeyleri dile getirdim.

“Hayal gücün fazla çalışıyor, ben o ikisini bir arada düşünemiyorum.” Kuzey’e dönüp imalı bir bakış attıktan sonra,

“Bu hayallerim olmasaydı bugün seninle olamazdım. beyefendi” diyerek muzipçe gülümsedim. Kuzey beni kollarının arasına alarak sımsıkı sardıktan sonra boynuma küçük bir öpücük bıraktı.

“Demek hayallerinde hep ben vardım. Peki nasıldım, ne yapıyordum?” derken öpücüklerini boynumdan dudaklarıma yavaşça kaydırmaya başladı. Her öpücüğü içimdeki uyuyan kelekleri uyandırıyor, çıkmak için var güçleriyle kanat çırpınıyorlardı. Zorla da olsa,

“İstersen kaşınma, Kuzey, hâlâ zamanım var, düğünden vazgeçebilirim” deyip kollarından sıyrılmaya çalıştım. Ancak ne mümkün?! Kuzey beni mengene gibi sıkıştırmıştı.

“O biraz zor güzelim” dediğinde nefeslerimiz birbirine karışacak kadar yakındık. Dudaklarıma kapandığında nefessiz kalana kadar öpüş-
tük. Kuzey sadece dudaklarımı değil, yüzümün her karesini öpücüklere boğmuştu. Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefeseydik.

“Hâlâ vazgeçmek istiyor musun?” Vazgeçmek mi, bu söz konusu bile olamazdı. Yıllardır beklediğim, sevdiğim insandan vazgeçmek...

“Ölmediğim sürece senden vazgeçmem” diyerek başımı sıcak göğsüne dayadım.

“Şşşt, böyle konuşma! Ben seninle yeniden bir araya gelmişken ölümden bahsetme. Hem ben ölsem bile senden vazgeçmem.” Kuzey büyük ellerini sırtımda gezdirerek beni rahatlatmaya çalışıyordu.

“Tamam, kapatalım bu konuyu, içim daraldı. Abimden hâlâ yok, Kuzey! Tekrar arar mısın?” deyip kasvetli ortamı dağıtmaya çalışıp Kuzey’den uzaklaştım. Kuzey abimi de, Eylül’ü de aramıştı ama ikisinin de telefonu kapalıydı. Yarını beklemekten başka çaremiz yoktu. Yarın kaçta gideceğimizi bilmediğim halde yine de bavullarımızı hazırlamıştık. Aklım hâlâ abim ve Eylül’deyken bu gece uyumamı biraz zor olacaktı. Kuzey’in yanımda olması beni biraz rahatlatırken iyi şeyler düşünmemi sağlıyordu.

Bora’dan...

Bütün geceyi üşüyerek, titreyerek geçirmiştım. Eylül bir an olsun yanımdan ayrılmamış, benimle ilgilenmişti. Aslında o cadıdan böyle bir şey beklemiyordum ama beni yine şaşırtmayı başarmıştı.

Eylül’e bakışlarımı kaydurdım. Karakaşları, küçük burnu, yuvak lak yüzüyle tam bir fındık kurduna benziyordu. *Uyurken bile böyle kızılgın olmayı nasıl başarabiliyor* diye düşünmekten kendimi de alamıyordum. Onu öpmüş, benimle kalmak zorunda bırakmıştı. Belki de bu yüzden böyle kızgın, kaşları çatık uyuyordu.

Dün akşamki öpücüğüm aklıma gelince yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Dün onu öpmüştüm. Aslında neden yaptığımı ben de bir anlam veremiyordum. Ancak şu an ona bakarken ona bir şeyler hissettiğim için yapmış olduğumu anlayabiliyordum. Benim için öylesine bir öpücük değildi. Şu an bana ahtapot gibi sarıldığına göre bu durumdan kendisi de o kadar rahatsız değil gibi gözüküyordu. Halama karşı kendimi biraz sorumlu hissediyordum. Benim yüzümden halama da yalan söylemek zorunda kalmıştı.

Bugün yataktan çıkmayıp akşama kadar onunla bu şekilde uyumamı istesem de yetişmek zorunda olduğumuz bir uçak vardı. Eylül’e de bir bilet ayırmak gerekirdi. Baş ucumdaki telefona elim uzanıp resepsiyondan gideceğimiz uçaktan Eylül’ün adını vererek bir bilet ayırmalarını söyleyip telefonu kapattım. Uçak akşam üzere olduğu için bir iki saat daha uyumanın bir sakıncası yoktu. Ben nasıl olsa hasta bir adamım ve yaptığımın farkında değildim. O yüzden Eylül’e daha sıkı sarıldım. Derin bir nefes alınca yasemin kokusu içimi kıpırdatmaya başlamıştı. O güzel kokusunu içime çekmek... Akla zarar şeyler düşünürken

kalbimin hızlı atmasını engelleyemiyordum. Ondan uzaklaşsam iyi olacaktı. Elim saçlarına gitmişti. Saçlarını okşamaya o kadar dalmıştın ki Eylül'ün gözlerini açmasıyla bir an ırkılmış, göz göze gelmiştik. Eylül uyku sersemi olduğu için baygın bakışlarla neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir süre sonra gözlerini şaşkınlık içinde kocaman açmış, sarıldığı kollarını üzerimden aniden çekerek yerinden fırlamıştı. Butün gece onun sıcaklığını hissetmişken tam da şu an üşüdüğümü hissettim. Eylül önce yukarı kıvrılan lacivert eteğini düzeltmiş, sonra da parmaklarını tarak gibi kullanarak saçlarını arasından geçirmeye başlamıştı. Gözlerini benden kaçırırken üstü başıyla ilgilenmeye devam ediyordu. Sanırım dün onu öptüğüm aklına gelmiş, utanmıştı. Bunu ona hatırlatıp onu daha fazla utandırmamak en iyisiydi. Hem onun için bu öpücüğün bir anlamı olduğunu da zannetmiyordum. Yine de benimle ilgilendiği için ona teşekkür etmeliydim.

"Eylül!" Bakışlarını kaçırarak yüzüme baktı.

"Dün benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim. Kendimde değilim, umarım seni zor durumda bırakmamışımdır."

"Zor durumda bırakmak istemeseydin, suya atlamazdın." Evet, yine başlıyorduk. Eylül yine tınaklarını çıkartmıştı. Bir adım ilerlediğimizi düşündüğüm anda söylediği bir sözle on adım geri gidiyorduk. Bir süre sessizlikten sonra,

"Öğrenebildin mi bari?" dedi. Sesinde imalı bir tını vardı.

"Neyi?" Ne demek istediğini o an anlamamıştım.

"Yoldan geçen bir adamdan farkın olup olmadığını?" Tabi ya! Sırf bu yüzden suya atlamamış mıydım?

"Dün gece fazlasıyla öğrendim" derken yüzüme çarpık bir gülüş kondurdum. *Utandırmayayım* dedim ama kendi kaşınıyordu. Ne yapabiliirdim. Eylül'ün utandığından yüzü al al olmuş, bir hışımla yanımdan geçerken,

"Neyse, gitsem iyi olacak. Hayal'i ara istersen, akşam sana ulaşmadığı için merak etmişti" dedi. Gitmek için kapıya yöneldiğinde yataktan hızlıca kalktım. Birkaç adımda yanına gidip kolundan sıkıca tutarak onu durdurdum.

"Bekle, üzerimi değiştireyim. Beraber çıkalım da seni eve bırak-
yım."

"Bakıcıya ihtiyacım olmayacak kadar büyüdüm, kendim gidebi-
rim."

"O zaman öyle davran ve otur ha buraya da..." deyip koltuğu gör-
terdiğimde iyice gerilmiştim. Neden bu kadar inatçı olmak zorunday-
dım ki?!. Bir kere dinlese ölmez ya!

"Ben, Hayal değilim; bana emredemezsin." Eylül, sesini iyice yük-
seltmişti ve oldukça kızgın görünüyordu. Şimdi ne olmuştu? Neye bu-
kadar kızmıştı ki! Ha bu kadınları anladığım gün kurban kesceğüm.

"Tamam, sen bilirsin, saat 18.00'de Atatürk Havalimanında ol. Se-
nin için de bilet ayırdım."

"Hasta halinle ne zaman fırsat buldun?"

"Sen bana yatakta ahtapot gibi sarılmışken" derken dudaklarını
kıvrılmış, muzipçe gülmüştüm.

"Ne... Ne zaman yapmışım?"

"Dün gece bana o kadar sıkı sarılmıştın ki denizde değil ama ya-
takta nefes alamadığım için boğulacaktım."

"Üşüyorum deyip bana sıkı sıkı sarılan sendin. Seni boğmak iste-
seydim suyun altında fırsat varken yapardım. Üstelik bu yüzden eve ge-
demedim, anneme bile yalan söylemek zorunda kaldım" derken sesini
iyice yükseltmiş, kızgınlığını belli edercesine işaret parmağını bana sal-
lıyordu.

"Sana bana yardım et dediğimi hatırlamıyorum. Beni buraya getir-
meyi teklif eden sendin."

"Sana yardım ettim diye beni öp demedim." Eylül bakışlarını ka-
çırdı. Onun neden kızgın olduğu anlaşılıyordu. Ona dokunmama ta-
hammül edememişti. O an sol tarafımın sızladığını hissettim. Ama
bunu ona belli edemezdim.

"Tüm kızgınlığının sebebi bu mu? Öylesine, sıradan bir öpücük ki
Bu kadar büyütmene gerek yok!" Sözlerimden sonra Eylül'ün gözleri
öfkeliyle açılmıştı.

“Ah, doğru, unutmuşum. O kadar çok kadın öpmüşsün ki bunun da senin için diğerlerinden bir farkı yoktu. Kim bilir beni öptüğünde aklında hangi kadın vardı.”

Bu söylediğim fazla duygusuzca olmuştu. Eylül bir hışımla yanıma gelmiş, suratıma sert bir tokat atmış, kapıyı sertçe vurup gitmişti. Yüzümü sıvazlayıp bu tokadı hak ettiğimi düşündüm ama onun bu kadar önemseyeceğini düşünmemiştim.

Şu hale bak, yine ne hale gelmiştik. Onunla olma şansımı sanırım bu sefer tamamen kaybettim. Of ya, şimdi bu işin içinden nasıl çıkacaktım? Odada bir sağa bir sola dolanıyor, bir şeyler düşünmeye çalışıyordum ama ne fayda. Aklıma sadece Dilara geldi. Bana ancak o yardım edebilirdi. Fakat önce bu durumu ona açıklamam gerekecekti. Eminim bir ton azar da ondan işitecektim.

Tüm bunlar olup biterken aklıma Dilara ve Kuzey’e uçağın kalkış saatini söylemediğim geldi. Dün Eylül’le evden çıktığımda bunu söyleme fırsatım olmamıştı. Telefon cebimde denize atladığımdan çalışmadığı için arayamıyordum. Bir an önce otelden ayrılıp Dilara’ya gitmek en iyisiydi. Üzerimi değiştirip eşyalarımı toparlamaya başladım. O sıra yatakta bir kolye olduğunu fark ettim. Üzerinde Arapça yazılar olan bu kolye daha çok bir madalyona benziyordu. *Bunu dün gece Eylül düşürmüş olmalı* diye düşündüm. Uygun bir zamanda bunu ona verip özür dilersem belki beni affederdi, belli mi olurdu? Eşyalarımı topladıktan sonra hesabı kesip otelden ayrıldım. Önce telefon bayisine uğrayıp akıllılarından yeni bir telefon alıp hattımı taktım. Kapalıyken arayan kişiler listesine bakınca Dilara’nın on, Kuzey’in beş, annemin üç kez aradığı gözüküyordu. Halam bile aramıştı. Ah şu eşek kafam, bu durumu nasıl düzeltecektim? Önce Dilara’ya gitsem iyi olacaktı.

Dilara’dan...

Dün gece sabaha kadar uyuyamayıp yatakta sağa sola dönüp durdum. Kuzey de bundan nasibini almış, benim yüzümden uyuyamamıştı. Saat öğleden sonra üç olmuştu ama hâlâ abimden ses yoktu, ben evde dört dönmeye devam ediyordum. Abime ulaşamadığım için iyice endişelenmiştim. Bavullarımız hazırды, tek eksikimiz abimdi.

“Kuzey abimi bir kez daha arar mısın?” dediğim an kapı çalındı. Koşarak kapıyı açtığımda abim karşımda duruyordu. Önce ona sıkı sarılmış, sonra da bir güzel azarlamıştım. Abime dikkatle bakınca rengi solgun, bakışları baygındı. Birkaç kere de ciddi anlamda öksürmüştü.

“Neredeydin? Seni ne kadar merak ettiğimin farkında mısın?” Ne den o telefon kapalı? İyi gözükmüyorsun, hasta mısın?” deyip art arda sorularımı sıralamıştım. Haklı olarak çok fazla merak etmiştim. Aklım kaybetmedim o kadar.

“Dur kızım, yavaş ol biraz, nefes al. Bak geldim, iyiyim. Hava değişimi yüzünden biraz üşütmüş olabilirim. Dün iş için arkadaşlarla görüşürken telefonumu kapattım. Sonra da açmayı unutmuşum. O yüzden ulaşamadın, şimdi rahatladın mı?” Abimin söylediklerine nedense hiç inanasım gelmiyordu.

“Peki, Eylül’le dün ne oldu? Buradan kızı bir hışım aldın gittin, umarım aranızdaki buzları eritmişsinizdir.”

“Bu senin bakış açına bağlı.”

“Ne demek bu?” Meraklı bakışlarımı abimin üzerinde gezdirdim. Fakat abimin cevap vermek gibi bir niyeti yoktu. Sadece Eylül’den öğrenebilirdim.

“Neyse sen bunlarla canını sıkma, uçağımız 18.00’da kalkıyor. Hazırsanız çıkalım, trafik de vardır. Ancak yetişiriz.”

“Ya Eylül?..”

“Ona da bilet aldım, merak etme, giderken onu da alırsınız” dedi abim ama içim hiç rahat değildi. Kesin bunların arasında bir şeyler olmuştu. Ne olduğunu kestiremiyordum. Yakında kokusu çıkardı.

Evden bavullarımızı da alarak Kuzey’in arabasıyla havaalanına giderken yol üzerinde halama uğrayıp Eylül’ü de almış yolumuza devam etmiştik. Halamı, Metin amcayı da keşke beraberimde götürebilseydim. Ancak babam yüzünden bu imkânsızdı. Dilerim bir mucize olur ve kurgunluk sona erer diye içimden dua ettim.

Arabada Eylül’den ve abimden ses çıkmıyordu. Eylül’ün suratı turşu satıyordu, üstelik gözleri şişmiş, kızarmıştı. Kim bilir abım onu ağlatacak ne söylemişti? Ancak bu meseleyi açmak için uygun bir zaman değildi. Havaalanına geldiğimizde Kuzey arabasını havaalanının

otoparkına bıraktı. Döndüğümüzde taksiyle uğraşmak zorunda kalmayacaktık. Havaalanından içeri girip Check-in işlemlerimizi yapıp beklerken heyecanım gittikçe artıyordu. Sonunda gidiş saati gelip kontrollerden geçip uçağa bindiğimizde oldukça genilmiştim. Kuzey yanımda olduğu için biraz da olsa rahatlıyordum. Abım ve Eylül bizim arkamızda oturuyorlardı. Ama Eylül koridor, abım cam kenarı olduğu için ortalarında yaşlı bir amca vardı.

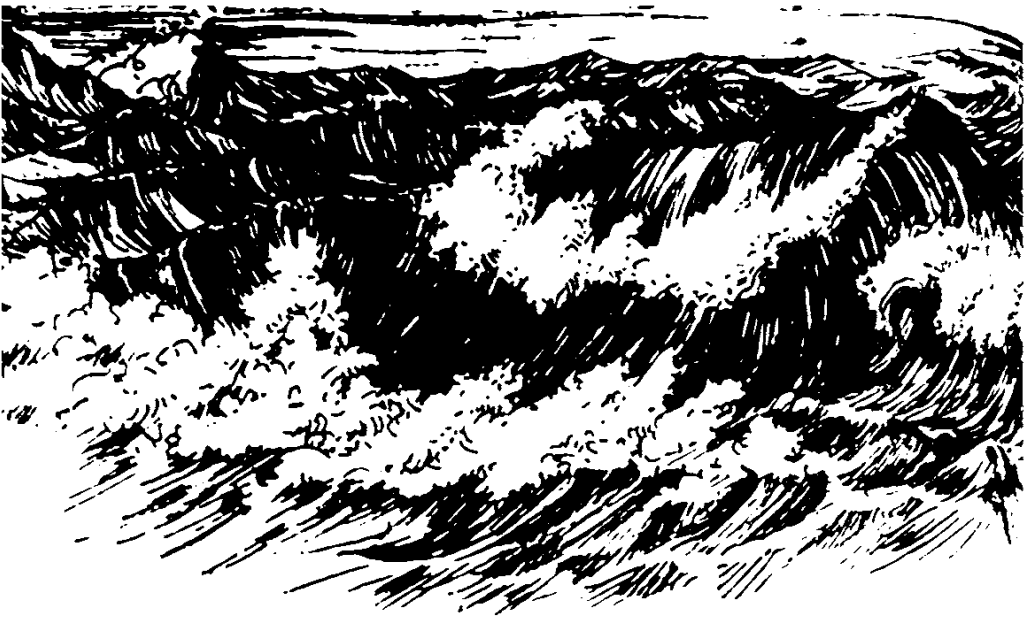
Uçakta pencereden dışarı bakmaya başladığımda yüreğimde tarifsiz bir heyecan belirmişti. Ne ile karşılaşacağımı bilmemek beni korkutuyor, daha çok gerilmeme sebep oluyordu. Kuzey gerginliğini fark edip sıcacık eliyle *her şey yolunda* der gibi elimi sıkıca tuttu.

Dört yıl önce Mert yüzünden babam beni evlatlıktan reddettiği için önce doğup büyüdüğüm şehrimi, sonra da ülkemi terk etmiştim. Şimdi ise Kuzey'in karısı olarak geri dönüyordum. Yıllar önce olabileceklerden kaçtığım her şeyle tek tek yüzleşecektim. İlkini atlatmıştım, sıra babama gelmişti. Beni nasıl karşılayacağını bilmiyordum. Acaba eskisi gibi kucak açıp beni bağrına basar mıydı? Yıllar içinde babam için bir şey değiştiğini zannetmiyordum. Yine de geçmişimle yüzleşmeli, bunun artık sürekli ayağıma dolanmasından kurtulmalıyım.

Aklımdaki diğer bir konu da abimin bahsettiği babamın kendisini odasına kapatma konusu vardı. Benim yüzümden olsa bunu ben gittikten hemen sonra yapardı ama babam bir yıldır bu durumdaymış. Bir yıl önce kendisini odaya kapatacak kadar ne olmuş olabilirdi? Tüm sorularının cevabı babamdaydı. Şayet yüzüme bakar benimle konuşursa öğrenebilirdim.

Bir de Ahmet amca ve Sevgi teyze meselesi vardı tabi. Ahmet amca çok sorun çıkarmasa da Sevgi teyzenin geçmişte olanlar yüzünden beni kolay kolay kabul edeceğini zannetmiyordum. Şimdiye kadar ses çıkarmadıysa Kuzey kesin bunun için bir şeyler yapmıştır.

Kuzey'le çok şey yaşadık ama şimdi yanımda ve beni kimsenin üzmesine izin vermeyeceğine söz verdi. Bazı şeylerin önüne geçemeyeceğini o yanımda olduğu sürece her şeyin üstesinden gelebileceğimi hissediyordum.

FIRTINAYA VURGUN

Trabzon...

Yıllar sonra Trabzon'a ayak basmıştım. Trabzon'un eşsiz temiz kokusunu yıllar sonra bile olsa ciğerlerime çekmek beni az da olsa endişelerimden uzaklaştırmıştı. Abim,

"Siz burada bekleyin, ben arabamı otoparktan alıp geliyorum" diyerek yanımdan ayrıldıktan kısa bir süre sonra siyah, arkası açık arabasıyla yanıma gelmişti. Abim hâlâ eski arabasını kullandığına göre anlaşılan ilk göz ağrısını değiştirmeye kıyamamıştı.

Bavullarımızı bagaja koyduktan sonra sıra arabaya binmeye gelmişti. Kuzey, "Eylül ben Dilara'nın yanında olmak istiyorum, öne sebiner misin?" dediğinde Eylül bu durumdan hoşnut olmasa da anlayışla karşılayıp ses çıkarmamıştı. Hâlâ abimle aralarında ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim olmasa da aralarındaki uçurumun daha da büyümüş olduğu ortadaydı.

Abim valizlerimizi yerleştirdiğinde yola koyulduk. Yıllar önce teri ettiğim mahalleme doğru ilerlemeye başladığımızda yollar sanki gide uzamış, dakikalar geçmez olmuştu. Oysa uçaktayken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Kendimi çok gergin hissettiğim için ellerim titremeye başlamış, yüreğim daralmıştı. Nefes alamıyordum. Tek iste-

Abim arabadan inip kendimi bir an önce dışarı atmak. doyasıya temiz olmayı içime çekmekti. Kuzey bu halımı fark etmişti

“Dılara iyi misin?” Kuzey’e cevap verecek durumda değildim. Zorla da olsa, “Abi arabayı durdur. ineceğim” dediğimde sesim istem dışı yüksek çıkmıştı. Kendimi kasmaktan ellerim ıyice titremeye başlamıştı.

Abim ani frenle arabayı durdurduğunda hızlıca kapıyı açıp kendimi dışarı attım. Birkaç adım attıktan sonra dizlerimin üzerinde yere çöktüm. Denizin kokusu bile beni rahatlatmaya yetmiyordu. İyice nefessiz kaldığımı hissettim. Sanki geçmişin acı elleri boğazımı sıkıyordu. Mert’le yaşadıklarım, alnıma silah dayamam, babamın beni evlatlıktan reddetmesi, her şey film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyordu. Bunu atlattığımı zannediyordum ama buraya geldiğimde aslında hiçbir şeyin geçmediğini anlamam uzun sürmedi. Beni en çok yaralayan babamdı. Bana *senin gibi bir evladım yok* demişti. Şimdi onunla karşılaşmak...

Ya yine benden yüz çevirirse. Bu sefer gerçekten yaşayamazdım. Annem, yıllarca hasretini çektiğim annem babamı engellemek için hiçbir şey yapmamıştı. Zaman zaman ona kızsam bile o da babamın önüne geçememişti. Şimdi dost, akraba, komşu, herkesin imalı bakışları altında kalacaktım.

Kuzey yanımdayken her şeyin iyi olacağını düşünsem de şu an hiç iyi değildim. Geçmişte bıraktığım kimseyle karşılaşmak istemiyordum. Kuzey yanıma gelip beni sakinleştirmeye çalışsa da pek başarılı olamamıştı. Gözyaşlarımı engelleyemiyor, avazım çıktığı kadar bağılıyor, içimdekileri kusuyordum. Abim ve Eylül de yanıma gelip sakin olmamı söylüyorlardı; ama sakin olmak için bile kendimde o gücü bulamıyordum. Tek istediğim ağlamak, rahatlayana kadar ağlamaktı... Ağlamak... Sonrası karanlık...

Gözlerimi yavaşça araladığımda önce bakışlarımı nerde olduğumu anlamak için etrafta gezdirdim. Beyaz duvarlar ve odadaki eşyalardan

hastanede olduğum anlaşılıyordu. Baş ucumda oturan annem uyandığımı fark edince tek kelime etmeden saçlarını okşanmaya başlamıştı

En son annem saçlarımı okşadığı gün babam beni evlatlıktan reddetmiş, aramıza yıllar girmişti. O yüzden bunun rüya olduğunu bile düşünmedim. Yatağımdan yavaşça kalkıp oturdum. Boş bakışlarımla annemin gözlerine bakarken bir yandan da elimi kaldırıp annemin yüzünde gezdiriyordum. Yaptığım gerçek mi, yoksa rüya mı diye ayırt etmeye çalışmaktı. Annemin gözyaşları sıralanmıştı. Anneme sarılmak istesem de bir şeyler beni engelliyordu. Oysa abimi affetmiş, ona sarılmıştım. İçimdeki kırgınlıklar buraya geldiğim zaman gün yüzüne çıkmış olmalıydı. İstanbul'dayken her şey ne kadar da farklıydı.

Yıllar annemden çok şey götürmüştü. Saçları tamamen ağarmış, yüzündeki çizgiler derinleşmiş, gözlerinin altında derin halkalar oluşmuştu. Buradan ayrıldığımda saçlarında ancak bir iki beyaz tel vardı ve yüzündeki çizgileri görmek için de merceklerle bakmak gerekirdi

Annem tepkisiz halime dayanamadığı için bana sarılmış, ağlamaya başlamıştı. Onun ağlamasına dayanamadığım için kollarımı zorla da olsa kaldırıp anneme sarıldım. Benim de gözlerimden yaşlar akıyordu. Ne kadar da çok özlemiştim anneme sarılmayı, kokusunu... Saçlarını okşamasını, bana kızmasını. İnsan uzaktayken farkında varamıyordum, ama gördüğü zaman içindeki özlemin ne kadar büyük ve derin olduğunu ortaya çıkıyordu. Bir süre sessizce birbirimize sarılmış, duygularımızı birbirimize sarılarak anlatmaya çalışmıştık. Hiçbir kelime şu an hissettiklerimin karşılığı olamazdı. Annem benden uzaklaşıp ellerimi ellerinin içine aldı. Yıllardır içindeki biriktirdiği özlemi gidermeye çalışırken kelimeler titreyen sesiyle birer birer dökülmeye başladı.

"Kızım seni ne kadar özledim, bilemezsin. Gittiğin günden beri uykular haram oldu. Seni düşünmediğim tek bir günüm bile yok. Yediğim her lokma zehirden farksız. Affet beni, evlenmek istemediğini görmezden geldim. Babana daha çok direnmeliydim. Affet kızım!" Annemin titreyen sesiyle söyledikleri hıçkırıklarına karışınca ağlamasına yüreğim dayanmadı. Annemin gözyaşlarını sildim.

"Olan oldu, zamanı geri çeviremeyiz. Ağlama artık" desem de içimde biriktirdiğim çok şey vardı. Bunların annemi üzeceğini bildiğim

halde kelimeler birer birer ağızımdan dökülmeye başladı. Kendimi durduramıyordum.

“Sizden uzak olduğun her gün benim için cehennemden farksızdı. Allah’ın her günü babamın *artık benim kızım değilsin* demesi aklıma gelerek uykuya daldım. Kuzey ve abimin benden nefret ettikleri düşünmekten kaç gece uyumayıp sabahladım. Hastalandığım zaman annemin yanıma gelip küçük çocuk gibi bana sarıldığı günleri hayal ettim. Her akşam tüm bunların bir kâbus olması ümidiyle uykuya dalıp her sabah aynı kâbusa uyandım. Dostum Eylül ve kitaplarım oldu. Kimsesiz insanlardan farkım yoktu. Niçin anne? Bana değil de hasta ruhlu Mert’in söylediklerine inandığınız için. Onu sevmediğimi bildiğiniz halde, halamın düştüğü hataya düşerim korkusuyla babamın beni Mert’le evlendirmesine göz yumduğunuz için. Sen de, abim de, babam da benim duygularımı görmezden geldiniz” derken sözlerim gözyaşlarıma karışmıştı.

“Şimdi *affettim* desem ya da *affetmedim* desem önemi var mı?” deyip biriktirdiklerimi öfkeyle dışarı çıkarmıştım. Bakışlarım kapıya kaydı. Abim, Kuzey ve Eylül kapıda durmuş bize bakıyorlardı. Anneme içimde biriktirdiklerimi dökerken içeri girdiklerini fark etmemiştim. Abim ve Kuzey’in yüzlerinde söylediklerimden dolayı acı ve pişmanlığı bir kez daha gördüm ama üzüldüğümü söyleyemezdim. Yıllardır çektiğim acı ve hüznün yanında şu an onların hissettikleri hiçbir şeydi. Eylül abimin kolundan tutup çekerek dışarı çıkardı. Annem ağlamaya devam ederken bir süre sonra yanımdan kalkıp gözyaşları için de dışarı çıktı. Annemin canının yandığının farkındayım ama benim canım da bir o kadar yanıp kavruluyordu. Neden böyle olmuştu bir türlü anlam veremiyordum.

Yatağıma uzanıp beyaz örtüyü başıma çektim ve ağlamaya devam ettim. Kuzey yanıma gelerek çarşafı yüzümden çekti. Şefkatli elleriyle saçlarımı okşayarak yanımda olduğunu hissettirmeye çalışıyordu. Ancak pek bir işe yaradığı söylenemezdi. Kuzey beni teselli etmek için son çare olarak yanıma uzanıp bana sarılmakta buldu. Onun sıcaklığını hissetmek az da olsa beni rahatlatmıştı.

Eylül'den...

Biliyordum... Hayal iyi değildi ve düşündüğümün çıkması uzun sürmemişti. Sinir krizi geçirmişti ve son olarak da biriktirdiklerini an-

nesine kusmaya başlamıştı. Ayşe yengem iyi yürekli kadın. Gözlerindeki yılların acısını, özlemini, hüznünü apar topar hastaneye geldiğinde fark etmiştim. Onunla Kuzey beni tanıştırdığında anneme sarılı gibi bana sarılmış, hasret gidermiştim. Bora annesine benziyordu, biraz da huyu benzeseydi Hayal bugün bu durumda olmazdı. Hayal ve Ayşe yengemin durumu içimi parçalamıştı. Bir hiç uğruna ne haldeydiler. Daha fazla dayanamadığım için Bora'nın kolunu kavrayıp sürüklercesine odadan dışarı çıkarttım. Hayal'in söyledikleri içimi parçalamıştı, anne kız neyin bedelini ödüyorlardı.

O kadar kızgındım ki ben de tüm öfkemi Bora'dan çıkarmaya başladım.

“Yaptığını beğendin mi? Onu buraya getirmeseydin o bu halde olmayacaktı. Şimdi mutlu musun? Düğünü İstanbul'da yapabilirdin ama sen Bora Bey illa dediğim olsun istedin” derken sesimi oldukça yükseltmiştim. Bora haklı olduğumu bildiği için ses çıkarmamış, suçlu kedigibi sinmişti. O kadar kızgındım ki sinirden elim ayağım titremeye başlamıştı. Hayal'i o halde görmeye yüreğim dayanmıyordu. Bir an kendimi onun yerine koyup düşünmeye başladım. O gerçekten çok güçlüydü, ben bu kadarına dayanamaz, çoktan ölürdüm. Sırtımı duvara dayayarak yere oturdum. Başım önümde ağlamaya başladığımda Bora gelip yanıma oturdu. Gözyaşlarımı silerken kocaman sıcak ellerini yüzümde hissetmek içimi titretmişti.

“Ne desen haklısın, kendimi savunacak değilim. Keşke demenin bir faydası yok, sadece kardeşimin evinden gelinliğiyle çıkmasını istedim. Onun yarasının bu kadar derin olacağını düşünemedim. Özür dilerim” diyerek bana sarıldı.

Şimdi neden bunu yapmıştı ki? Sürekli aklımı karıştırıyorsa, Bora, ben ne yapacağım seninle?.. Bunları sana söylesem ne hisseder sin acaba?

“Bu özrü benden değil, kardeşinden dilemelisin” dediğimde bana daha sıkı sarılarak,

“Yeri değil biliyorum ama senden otelde olanlar için özür dilerim. Ve yanımızda olduğun, Dilara'yı yalnız bırakmadığın için tekrar teşekkür ederim” dedi.

“Neydi şimdi bu? Daha birkaç saat önce onu öldürmeyi düşünürken şu an ona sarılarak hayatım boyunca onunla kalabileceğimi düşünüyordum. Bir an önce bu duygudan kurtulmalıyım. Gerçi Bora bana bu kadar yakinken zor olacaktı.

Yengemin ağlayarak odadan çıktığını fark edince birden o durumdan kurtulmak için ayağa kalktım. Yanlış anlamalara yer vermeye gerek yoktu. Hayal’in söylediklerinin canını çok yaktığı her halinden belli oluyordu.

“O beni affetmeyecek, çok kırgın. Haklı da, evladına sahip çıkmadım, onu anlamaya çalışmadım. Kuzey’e olan hislerini görmezden geldim, evlenirse unuttur zannettim” derken gözyaşları hıçkırıklarına karışmıştı.

“Yapma, yengem, o şu anda buraya dönmeyi verdiği huzursuzluğu yaşıyor. Aklına acı veren anılar gelince bir şekilde bir patlama yaşadı. Ben aslında böyle bir şey bekliyordum. Keşke bunları sana söylemeseydi ama olan oldu. Bak gör birazdan yanına çağırır yaptıkları için özür diler. Kızını tanımıyor musun?” derken içimden de düşündüğümün olması için dua ediyordum.

Dilara’dan

Ruhumda büyük bir fırtına kopuyordu. Aslında bu fırtına yıllar önce başlamıştı. Şiddetini arttırıp tozu dumana katarak gelmiş ve hepimizi bir yerlere savurmuştu. Kuzey bile bu fırtınayı durdurmayı başaramıyordu. Zaten bu fırtınanın adı Kuzey değil miydi? Ben Kuzey’e vurularak fırtınayı başlatmış, bir öpücükle de şiddetlendirmiştim. Şimdi de fırtınadan dolayı savrulmuş, parçalanmış, hayatımı toparlamaya çalışıyordum.

O öpücük olmasaydı bugün sevmediğim bir adamla evliydim ve okumak yerine çoluk çocuğa karışmıştım. Bazen Allah bize isteklerimizi vermek için bizi sevdiklerimizle sınav edermiş. Ben de sevdiklerimden yıllardır ayrı kalarak büyük bir sınav geçmiştim. İçimdeki kınıklığın hiçbir zaman geçmeyeceğini çok iyi bilsem de geçmişin yeni hayatımı etkilemesine de izin vermeyecektim. Hayattan isteğim bir Kuzey’di, bir de mimar olabilmektir. Tüm çektiklerime rağmen sınavı ver-

miş, hayallerime kavuşmuş, sevdiklerimi affetmişim. Bazen affetme hata edene verebilecek en büyük cezadır. Ben onları affederek onları cezalarını versem bile onlar hayat boyu bu pişmanlıkla yaşayacaklardı. Artık geçmişini geride bırakıp sahip olduklarımı kimisenin elimden almasına göz yummayacaktım.

Kuzey'in yanımda olması bir süre sonra beni sakinleştirmişti. Yerimden kalkarak oturup acı dolu gözlerine baktım.

"Kuzey, artık gidelim. Ben iyiyim."

"Dilara İstanbul'a dönebiliriz. İnan Bora dâhil kimse umurunda değil. Sen benim karımsın, ben sana bir söz verdim ve seni bu halde görmek istemiyorum." Kuzey söylediklerinde oldukça kararlıydı. Madem gelmiştim, yüzleşmeden geri dönmenin anlamı yoktu.

"Ben iyiyim, birden ne oldu anlamadım. Buraya geldiğimde geçmişte bıraktığımı düşündüğüm her şey tek tek gün yüzüne çıktı. Bir an nefes alamadığımı boğulduğumu hissettim, annemi de bu yüzden çok üzdüm. Niyetim her şeyi ona yüklemek, hesap sormak değildi. Üzgünüm" dedim titrek bir sesle.

"Tamam, sakın ol, senin üzülecek bir şeyin yok, masum olan sensin. Ben de suçluyum. Sana güvenip inanmadığım için, seni evlenmeye mecbur bıraktığım için, buraya dönmene sebep olduğum için."

"Bunu yapmasaydın seninle evlenmeye asla cesaret edemezdim. Bir şekilde yine senden kaçacaktım."

"Öyleyse bunu yaptığım için kendime ödül vermeliyim" derken yüzünde muzip bir gülümseme belirdi.

"Bu günlerde şansını fazla zorluyorsun, Kuzey!" dedim yalancı bir tebessümle.

"Annemi çağırır mısın? Onu çok kırdım. Bunları hak etmiyor, ona bu şekilde patlamak istemedim."

"Tamam, seni anlıyorum" diyerek Kuzey annemi çağırmak için yanımdan ayrıldı. Bir süre sonra annem içeri girmiş, ne diyeceğini bilemez bir halde yanıma yaklaşmıştı. Yerimden kalkıp ona eskisinden daha sıkı sarıldım, başımı sıcak göğsüne yasladım.

"Annem sana bağırduğım için beni affet..."

“Asıl sen beni affet, kızım!.. Bu kadar zayıf olup seni koruyamadığım için.” Anne kız dakikalarca birbirimize sarılmış, hasret gidermiş ve annemin cennet kokusunu içime çekmiştim.

“Anne Eylül’le tanıştın mı?”

“Evet, hastaneye geldiğimde Kuzey tanıştırdı.” Abımın tanıştırması daha uygundu; aralarında her ne geçtiyse abım Eylül’e yaklaşmaya cesaret edememişti.

“Nasıl buldun?”

“Çok akıllı ve fotoğraflarda görüldüğünden çok daha güzel bir kız. Sanki bizimle büyümüş, çok çana yakın.”

“Öyle, anne. O almasaydı İtalya’da tek başıma ne yapardım hiç bilmiyorum.”

“O kız seni kardeşi yerine koymuş, sana olan bağlılığı gözlerinden okunuyor.”

“Evet, anne. Bizim aramızdaki bağ kardeşten daha öte..

Annemle yüzleşmişim, sıra babamdaydı. Ama onun karşısında bu kadar zayıf olmayacaktım. Alnım açık, yapmadığım bir şey için başımı yere eğmeyecektim. Tek merakım babamın kendini neden odaya kapatmıştıydı.

Annem giyinmeme yardım etmiş, Kuzey’e ve abime haber vermişti. Hastaneden çıkış işlemlerini tamamladıktan sonra hep beraber yola koyulduk. Bu sefer öne Kuzey bindiği için Eylül benim yanımda oturdu. İçimi boşaltmak işe yaramıştı, kendimi daha iyi hissediyordum. Eve gelene kadar annemin sıcak göğsüne yaslanıp ona sıkıca sarılmaya devam ettim. Annem sürekli başımı okşuyor, saçlarıma öpücükler konduruyordu. Arabada sessizlik hâkimdi. Herkesin aklında bin bir türlü düşünce olduğunu çok iyi biliyordum.

Annem Kuzey’le evliliğimiz hakkında hiçbir şey sormamıştı. Gerçi bu hengâmede fırsat da olmamıştı. Evimizin geldiğimizde arabadan inip yavaş adımlarla kapıya doğru yürüdüm. Kuzey beni yalnız bırakmak istemediği için benimle eve kadar geldi. Biliyorum ki beni bu-

rada bırakma konusunda içi hiç rahat değildi. Ama ailesiyle konuşma-
dan beni o eve götürmesi de iyi fikir değildi.

Bana kalsa otele gidecektim. Ne annem, ne de abım buna izin ver-
di. Avlunun tahta kapısını açıp içeri girdiğimde içimdeki güzel anılar tek
tek canlanmaya başladı. Babam beni koca kız olmama rağmen sınına
alıp koştururdu. Abimle yazları burada su savaşları yapardık, bazen bu
savaşa Kuzey de katılırdı. Babamı ve annemi zorla kattığımız zaman-
lar bile olurdu. Gözlerim avluda bahçeye açılan çitlere kaydı. Babamla
beraber boyadığımız çitler bile en son boyadığımız haliyle duruyordu.
Şimdi bu çitlere bakıyordum, mavi boyası tamamen solmuştu. Babamın
benden sonra bu çitlere dokunmadığı açıkça gözüküyordu. Oysa en son
seneye de birlikte boyarız diye babam bana söz vermişti.

Bahçedeki güllerim diktiğim gün gibi canlıydı. Annem onlara iyi
bakmıştı.

Artık sonbahar olduğu için fazla açmamışlardı. Her yerinde anıla-
rımın olduğu eve geri dönmüştüm. Şimdi ne yapacaktım? Babam beni
görünce ne yapacaktı? Bunlar gibi bir sürü düşünce beynimde dolana-
ken Kuzey yanıma gelip güç vermek istercesine elimi sıkıca kavradı.
Sabah olmasına rağmen babam hâlâ kalkmamıştı. Oysa eskiden bu sa-
atte çoktan kahvaltıyı hazırlanmış, herkesi masada toplanmış olurdu.
Bu yüzden gözlerim babamı arar olmuştu.

Aklımda bir sürü düşünceyle annemi takip ettim. Annem evin ka-
pısını açmış, hep beraber içeri girmiştik. Evim de bıraktığım gibi du-
ruyordu. Sadece eski koltuklar gitmiş, yerine çekyatlı, papatya desenli
kırmızı koltuklar gelmişti. Adımlarımı merdivenlere doğru çevirdi-
ğimde benimle kimsenin gelmemesi için onlara elimle durmasını ısrar
ettim. Yavaşça merdivenleri tırmanmaya başlayıp sonunda babamın
odasının önüne gelebildiğimde kalbim deli gibi çarpıyordu. Babamın
bu sefer benden yüz çevirmesini istemiyordum. Kendimle içeri girip
girmemek konusunda mücadele ederken çoktan kapıyı açıp içeri gir-
miştim. Babam ahşap sandalyesinde bana arkası dönük oturmuş önünde
küçük ahşap bir masa, pencereden dışarıyı seyrediyordu. Kapının açıl-
dığını duymadığına göre fazla dalgın olmalıydı. Babamın kumral saç-
ları tamamen beyazlamış, saçlarının arkası dökülmüştü.

Bir süre babamı seyrettikten sonra yavaş adımlarla yanına kadar yaklaştım. Kapıya sırtı dönük olduğu için beni hâlâ fark etmemişti. Elimizi uzatıp ona dokunmak istesem de içimdeki duygu karmaşası beni engelliyordu. Oysa *baba, ben geldim, seni çok özledim* deyip boynuna sarılmayı ne kadar da isterdim. Nasıl bu hale gelmiştik? Bana *artık kızım değilsin...* dediği halde neden buradaydım ki? Yüreğim sızlayarak arkamı dönüp çıkmak için kapıya yöneldiğimde babamın sesini duymamla olduğum yerde kalakaldım. Ne bir adım ileri gidebiliyor, ne de babama doğru dönebiliyordum.

“Dilara sen mi geldin? Yine rüya görmüyorum, değil mi?” Babamın üzgün sesini duymamla gözlerimden yaşlar akmıştı; ayaklarım hissizleşti. Yine arafta yaşıyordum. Yıllar önce alnıma silahı dayadığımda da aynı şeyi hissetmiştim. Neden her şey bu kadar zor olmak zorundaydı? Babamın ayak seslerini duymamla ona dönüp çökmüş mavi gözlerine baktım. Her şeye rağmen o benim babamdı. Ondan nasıl yüz çevirebilirdim? Üstelik beni sürekli rüyasında gördüğünü söylemişti. İnsan sevdiğilerini daha çok rüyasında görmez miydi? Bu babamın beni hâlâ evladı olarak gördüğünün kanıtı değil miydi?

Babam ağır adımlarla yanıma gelerek annem gibi elleriyle tüm yüzümü okşamaya başladığında gözlerinde acı ve pişmanlığı açıkça görebiliyordum. Neydi bu acısı ve pişmanlığı? Bir süre sonra babam bana sıkıca sarıldığında artık eskisi gibi babamın sıcak kanatlarının altındaydım. Vücudum kaskatı kesilmişti. Nefes dahi alamadığımı hissettim. Nasıl davranacağım konusunda en ufak bir fikrim olmadığı için kaçıp uzaklaşmak istesem de yapamadım. Beni evlatlıktan reddetmesine rağmen yapamadım. Başımı babamın sıcak göğsüne daha sıkı dayayarak içine girmek istercesine sarıldım. Gerçek sevgi böyle bir şeydi. Ona sarıldığımda bana olan sevgisini ve özlemini yüreğimde -kalbinin heyecan dolu hızlı atışında- hissettim. Babam alnıma bir öpücük kondurduktan sonra,

“Kızım beni affet!” dedi. Kelimeler çatallaşmış sesiyle dudaklarından dökülürken beni sarıp sarmalamaya devam etmişti. Şefkat, hasret, sevgi kokan öpücüklerden sonra babam ellerimin arasından kayıp gitmiş, yere yığılmıştı. Allah’ım neydi bu şimdi? Kesinlikle başka bir kabusun içindeydim. Babamın sevgi dolu kucagına tekrar kavuşmuş-

ken onu tekrar kaybetmeye dayanamazdım. Yüreğimi babamı kaybetmek korkusuyla çarpmaya başladığında hemen yere eğilip başını kucığıma aldım.

“Baba kendine gel, aç gözlerini. Seni affetmemi istiyorsan aç gözlerini baba, baba...” diye avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. Tepki vermiyordu, yüzünün rengi solmaya başlamıştı. Babam gözlerinin önünde sonsuzluğa giderken ben sadece bakmakla yetiniyordum, elimden bir şey gelmiyordu.

“Baba n’olur uyan, bana yine *kızım de*. N’olur Allah’ım, babama bir şey olmasın.” Sözlerim hıçkırıklarına karışırken odanın kapısı açıldı. Annem, abim, Kuzey ve Eylül telaşla odaya girdiler. Kuzey beni babamdan uzaklaştırırken abim nabzına bakıyor, yaşayıp yaşamadığını kontrol ediyordu.

“Bırak beni, Kuzey, babamın yanında olmak istiyorum. Ona bir şey olursa dayanamam.” Sesim iyice kısılmış, ruhum yerini yeni bir fırtınaya bırakmıştı.

“Şşşt, sakin ol. Ona bir şey olamayacak” deyip Kuzey beni sakinleştirmeye çalışsa da şu an teselliye değil, babama ihtiyacım vardı. Abim çoktan ambulans çağırmıştı. O babamla ilgilenirken Eylül de annemi sakinleştirmeye çalışıyordu. Zavallı annem tam kızına kavuşmuşken hayat arkadaşını kaybetme korkusu yaşıyordu.

On dakika sonra gelen ambulansın sesi tüm mahallede yankılanmaya başladığında Kuzey’i ardımda bıraktım. Koşarak merdivenlerden inip kapıyı sağlık görevlilerine açtım. Sağlık görevlileri üst kata çıkıp babamı sedyeyle ambulansa taşımışlardı. Biz de ambulansın peşinde hastaneye gitmiştik. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki. Kâbusum devam ediyordu.

Doktor içeride babamla ilgilenirken dışarıda deliler gibi dolanıyordum. Dakikalar geçmek bilmiyordu; Kuzey ve Eylül’ün beni sakinleştirmeye çalışması boş bir çaba olsa da yanımda olmaları bana güç veriyordu. Sonunda doktor yanımıza geldiğinde sert bakışları kalbimin korkuyla çarpmasına neden oldu. *Babanız öldü* demesinden korkarak “Babamın nasıl?” diye sordum.

“Merak etmeyin, şu an iyi. Tansiyonu çok yükselmiş, zamanında getirmeseydiniz beyin kanaması geçirebilir, felç olabilirdi. O yüzden bundan sonra düzenli tansiyon takibi yapılmalı, gerekirse ilaç kullanımına başlayabiliriz. Yediklerine çok dikkat etmesi, bir de stresten uzak durması gerekli. Birkaç saat müşahede altında kalsın. Ondan sonra hastamızı taburcu edebiliriz” deyip yanımdan ayrıldı. Doktorun söyledikleri hepimizin yüreğimize su serpmişti. *Allah'ım sana şükürler olsun, babamı bize bağışladın. Onu bir kez daha kaybetmeye davanamazdım* diye dualar ettim. Annem babamın yanına gittiğinde yaşananların benim yüzümden olduğunu düşündüğüm için annemle gıtmedim. Biraz toparlanması daha iyi olurdu. Bu yüzden dışarıda beklemeye karar verdim. Bekleme salonundaki koltuğa kendimi çuval gibi bıraktığımda omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı. Kuzey ve abim de yanıma geldi. Abim,

“Bir şeyler yemelisin, Dilara; dünden beri doğru dürüst bir şey yemedin. Sana da bir şey olmasına dayanamam” dediğinde Kuzey de abimi destekledi. Özellikle abimin gözlerindeki halkalardan en az benim kadar yorgun, bitkin ve endişeli halini anlamamak için kör olmak gerekirdi. O yüzden abimi daha fazla endişelendirmenin anlamı yoktu. sözünü ikiletmedim.

“Haklısın, biz Eylül’le bir şeyler atıştıralım. Eylül lavabodan çıkmış yanıma geliyordu. Onunla birlikte hastanenin kafeteryasına doğru yürümeye başladık. Kuzey’le abim *babamın bir şeye ihtiyacı olabilir* düşüncesiyle yanında kaldılar. Eylül de benim yüzümden son birkaç gündür perişan oldu. Bu yüzden kötü hissediyordum. Yıllardır İtalya’da benimle uğraştığı yetmezmiş gibi, onu kendimle Trabzon’a sürükledim.

Hastanenin kafeteryasında zorla da olsa hafif bir şeyler atıştırdım. Kan şekerim düşsün istemiyordum.

“Daha iyi misin?”

“İyiyim. Babama bir şey olacak diye çok korktum. Bana eskisi gibi sarıldı. Kendisini affetmemi söyledi; ne olursa olsun onu tekrar kaybetmeye dayanamazdım.” Eylül rahatlatmak istercesine elimi kavradı.

“Üzülme artık, bak baban iyiymiş. Senden af da diledi, eminim bundan sonra yaptığı hataları telafi etmeye çalışacaktır... Bora gibi.”

“Biliyorum. Ancak babamın bana inanmadığı ve güvenmediği kalbimin bir köşesi hep kırık kalacak.”

“Tamamen unutmayacağını çok iyi biliyorum ama zamanla ailem olan sevgim onların sana olan sevgisiyle her şey inan yoluna girecek

“Teşekkür ederim, sen harikasin ve iyi ki yanımdasın.”

“Bunun lafı bile olmaz, hem harika olduğumu biliyorum” dedi ve böhörlenerek devam etti: “Keşke odun abin de bunun farkına varsa. Bir an Eylül’le göz göze geldiğimizde ne dediğinin farkına varmış. Kışlarını benden kaçırmıştı. Bir an yanlış duyduğumu düşündüm.

“Şey, yani sürekli benimle uğraşıyor, o yüzden öyle dedim” dese de bende buna inanacak göz yoktu. Bunu üsteleyecek durumda değildim. Tek düşündüğüm babamdı. Yediklerimizin ücretini ödeyip kafeteryadan bekleme salonuna geri döndük. Kuzey bekleme salonundaydı. Bizim geldiğimizi görünce yanımıza geldi.

“Babam uyandı mı?” Uyanmış olması için dua ediyordum.

“Evet. Bora da yanına gitti. Görmek ister misin?” O an bu cevabı duymakla rahat bir nefes verdim.

Evet dercesine başımı salladım. Beraber babamın kaldığı odaya gittiğimizde abim ve annem babamla ilgileniyordu.

“Bizi babamla biraz yalnız bırakır mısınız?” diye abim ve annemden rica ettim. Bunu yapmak istemedikleri her hallerinden belliydi ama babamın tok sesiyle,

“Kızımı duyduunuz, dışarı çıkın” dediğinde istemeyerek de olsa dışarı çıkmışlardı. Babamla yalnız kaldığımda yanı başındaki koltuğa geçip oturdum. Babam bakışlarını sürekli benden kaçırıyordu.

“Baba lütfen yüzüme bak.” Babam yüzüme bakarken bir yandan da yattığı yerden kalkmaya çalışıyordu.

“Baba kalkma, iyi değilsin” dedim.

“Kötüye bir şey olmaz” dedi kendini suçlarcasına. Kalkıp oturdu.

“Her şeyinle benim babamsın ve ben sana bir şey olmasına dayanamam.” Babamın mavi gözlerinden yaşlar sıraladığında yapabildiğim sadece ellerimle gözyaşlarını silmekti. Bu esnada babam ellerimi tutmuş avuçlarımın içini öpmüştü. Babamı ne zaman üzgün görsem ona sarılır, o da avuçlarımın içini öper *neşem yerine geldi* derdi.

“Neşen yerine geldi mi?” dedim zorla da olsa tebessüm ederek.

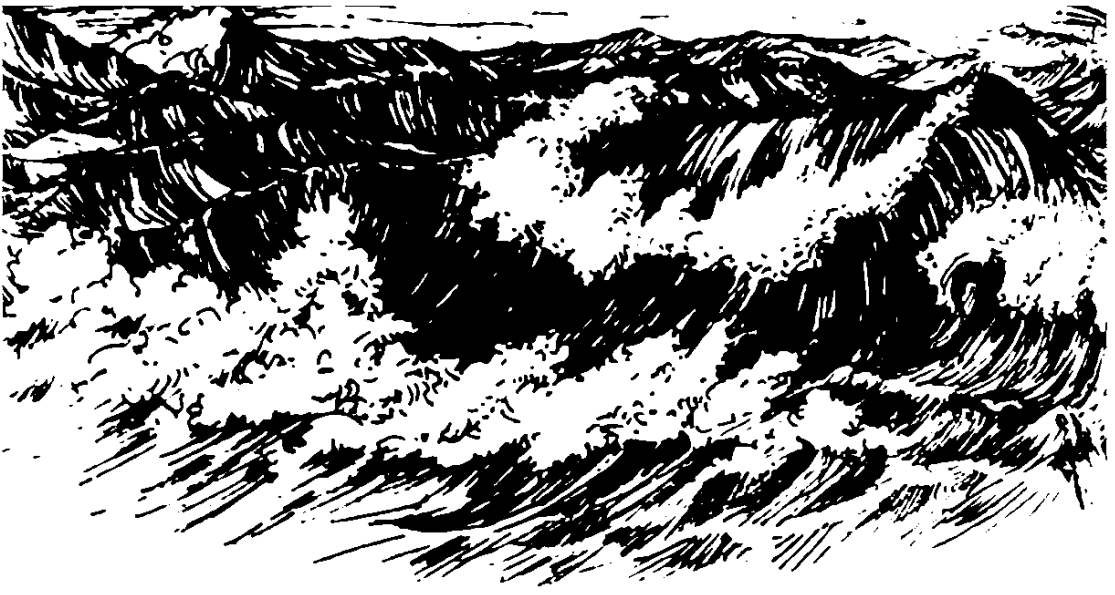
“Avuçların benim mutluluk kaynağımdı. Artık sen geldin, neşem de geldi” diyerek bana sımsıkı sarıldı. Baba kucağı ne tatlı şeymiş öyle. Ne arkadaş, ne eş, ne abi... Kimse bu kucağın yerini tutamazdı.

“Kızım beni affet. Bunu demeye hakkım yok ama beni affet. Söylediklerimden sonra beni baba olarak kabul etmezsen anlarım ama sadece affettiğini bileyim, bu da yeter” dedi gözyaşları içinde.

“Ben seni ve herkesi ülkemi terk ettiğim gün affettim. Sadece yüreğimde bir sürü kırgınlık var, o kadar. Hem burası bunları konuşacak yer değil. Sen dinlen, yarın konuşuruz.” Konuşmasını engelleyerek babamı yatağına yatırıp yanından ayrıldım. Akşamüstü doktor son bir kez babamı kontrol ettikten sonra babamı hastaneden çıkarıp eve getirdik. Tansiyonu düzenli takip edilecekti. Hepimiz salonda toplanmış, tek kelime konuşmadan bir birimizin gözleri içine bakıyorduk. Aslında kimse nereden başlayacağını bilmiyordu. Babam daha iyi görünüyordu. Bakışlarımı babama kaydırduğımda bir şeyler söylemek istediğini anlamıştım ama üzülüp tekrar tansiyonunun çıkmasından korkuyordum.

“Baba biraz dinlen, hadi seni odana çıkarayım” diyerek ayağa kalktım. Babamın dinlenmek gibi bir niyeti yoktu.

“Otur, ben iyiyim” derken bakışları Eylül’e kaydı. Bu hengâmede Eylül’ü babamla tanıştırmayı unutmuştuk. Tabi babamın nasıl bir tepki vereceğini bilmediğimiz için bu durumdan hepimiz oldukça tedirgindik. Eylül durumu fark edip biraz gerilmişti. Babam yeğeni olduğunu öğrenince ne tepki verirdi hiç bilemiyordum.

GEÇMİŞİN İZLERİ

Eylül'ün Metin amcanın kızı olduğunu öğrenince ne tepki ver-
diye düşünüyordum. Babam Eylül'e hasretle bakıp bir taraftan da de-
rin derin iç çekiyordu. Acaba Eylül'ün kim olduğunu anlamış mıydı?
Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Hepimiz diken üstündeydik. Eylül
de iyice gerilmişti. Babam,

"Eylül kızım gel yanıma!" diyerek sessizliği bozdu. Hepimiz şaş-
kınlıkla babama bakarken ne yapacağını anlamaya çalışıyorduk. Eylül
önce tereddüt etse de utana sıkıla yerinden kalktı. Yanına doğru gider-
ken babam zorla da olsa oturduğu koltuktan ayağa kalkıp birkaç adımda
Eylül'e yaklaşp ona sarıldı. Şaşkınlığımız bir kat daha artmıştı.

"Annene çok benziyorsun. Senin bebeklik halini bilirimi, tanıştı-
madılar ama tanımadığımı mı zannettin?" dedi babam hafif tebessüm
ederek.

"Şey, dayı, fırsat olmadı. Hem siz annemle böyle şey olunca." Ey-
lül sözlerini bir türlü toparlayamıyordu.

"Büyüklerin meseleleri çocukları bağlamaz. Hiç değişmemişsin
iki yaşındaki halini hatırlıyorum da aynı sert bakışlar, kara saçlar, zey-
tin gözler, seni nerede görsem tanırdım" deyip şefkatle tekrar Eylül'e
sarılmıştı.

"Hem rahmetli annen benim kardeşimden farksızdı. kızlar nasıl bağırma basmam!" derken babamın gözlerindeki yıllardır bıraktığı özlemi bir kere daha gördüm.

"Babam da kardeşiniz gibiydi. Ben aynı zamanda babamın kızıyım." Eylül'ün ne demek istediği bariz belliydi. sıvri dılı burada da ortaya çıkmıştı. Babam ne demek istediğini anlamış, sessizce gıdıpyerine oturmıştu. "Özür dilerim." Eylül utanarak başını yere eğdiğinde söylediği sözler için pişmanlık duymuş gözüküyordu. Yerimden kalkıp babamın yanına gittim.

"Baba, hadi dinlen, yeter bu günlük bu kadar konuşma. Yarın devam ederiz" diyerek gergin ortam dağılsın istedim.

"Ben iyiyim; ölmeden kızımı gördüm ya, gerisi boş." Babam yine elimin içini öpmüştü. "Biliyorum, kalbinde çok yaralar açtım, telafisi mümkün olmayan yaralar. O yüzden kızım hastanede dediğim gibi beni babam olarak kabul etmezsen seni anlarım. Ne karar verirsen kabulüm, sadece beni affet kızım." Babam son sözünü söyler söylemez gözyaşlarına boğulmuştu. Altmış yaşındaki adam karşımda hüngür hüngür ağlıyordu. Babamı böyle görmek yüreğimi parçalamıştı.

"Baba yapma lütfen, olan oldu. Bunları konuşmak bir şeyi değiştirmeyecek, sadece birbirimizi daha çok yaralayacağız. O yüzden kendine de, bana da bu işkenceyi çekirme artık." Gözlerim buğulanmıştı.

"Olsun, anlat. Yıllar önce dinlemedim, şimdi anlat da tüm içindekileri kus. İçine atma artık." Anlatmakta emin olamasam da babam benden bir şeyler anlatmamı bekliyordu. Peki, dercesine gözlerine bakıp konuşmaya başladım. Herkes sus pus olmuş bana bakıyordu.

"Kendime hep *neden babam bana inanmadı* diye sordum. O güne kadar ona laf getirecek, tek hareketim olmamışken neden bana değil de Mert'e inandı? Neden benim sözüme güvenmek yerine doktordan gelecek olan ispatı istedi. Neden? Neden? Daha bir sürü neden diye sordum aylarca. El âlem benden daha mı önemliydi? Kendimi ilk kez o zaman değersiz hissettim. Babam beni sadece iyi olduğum için sevmiş, hata yaptığımı düşündüğü ilk anda da benden yüz çevirmişti. Bunlar niye benim başıma geldi diye günlerce düşündüm. Halamı kapıya koyduğum için bunun bedelini ödediğimi bile düşündüm. Dediğim gibi dü-

şünmek canımı sadece daha fazla yaktı. O yüzden bence artık yeter baba. Adı üstünde, geçmiş. Sadece kendini neden yalnızlığa hapsettiğini bilmek istiyorum, o kadar. Ne oldu, baba, sen anlat?” Babam yüzüme bakarken bakışlarını kaçırıyordu ama yine de konuşmak için büyük çaba harcıyordu.

“Sen benim prensesimdim. Sana hep güvenip seni her gözden çıkındım. Mert her yerde birbirinizi sevdiğini söylemeye başlayınca uzatmadan yuvanın kurmanın doğru olacağını düşündüm. Herkes halana çok benzediğini söylüyor, senin de halan gibi olmandan bahsediyorlardı. Bu sözlerin üzerine Mert de bu şekilde ortaya düşünce bu evliliğin olmasına karar verdim. Bana seni sevdiğini okumak için onu istemediğinden bahsetti. Ben de senin onda gönlün olduğunu düşündüm. Evlenince okuma fikrinden vazgeçersin sandım. Burası küçük yer. Mert seni kapıya bırakınca dünyam başıma yıkıldı. Üstelik doktora gitmeyi reddediyordun, alınla silah bile dayadın. Senin acını görmektense *evladım yok* deyip göndermek daha doğru geldi. Yüreğim *benim kızım böyle şey yapmaz* dediği halde yaptıkların bunun aksini gösteriyordu. Bu yüzden burada yaşayamazdın. Okulunu kazandığını biliyordum, o yüzden gidip kendine bir hayat kurman daha doğru geldi. Gitmeden de çantana epey yüklü bir miktar koydum.”

“Çantama parayı sen mi koydun?” Hayretler içinde bakışlarımı anememe çevirdim. Annemin koyduğunu düşünüyordum.

“Sen benim kızsın, ne olursa olsun sokakta kalmana gönlüm razı olmazdı. Kendine düzen kurana kadar yeterdi.” Babamın çantama koyduğu parayı İtalya’da aylarca ihtiyaçlarım için kullanmıştım.

“Aklım da neden sevdiğine gitmedi ve bu evliliğe razı geldi düşüncesinin yanında bu kızın hayatında biri varsa neden Kuzey’i öptü düşüncesi vardı.”

“Mert’in söylediği hiç aklına geldi mi?” dediğimde sesim oldukça yükselmişti. Babam bu haldeyken ona bağırarak istemesem de duyduklarım beni derinden sarsmıştı. “Mert’i hiçbir zaman sevmedim. Kuzey’i o zaman neden öptüğümün sebebini ben bile tam olarak bilmiyordum. Mert o gece beni gördüğü için evlendiğimiz gece tüm hıncımbenden çıkardı. İstemediğimi, korktuğumu söylediğim halde bana teca-

vüz etmeye kalktı. Onu istemediğimi anlayınca da beni pişman edeceğini, Kuzey 'in bile benden nefret edeceğini söyledi. Kuzey'e zarar vermekle tehdit etti. Ona yalvardım, yapmamasını, onun karısı olacağını söyledim. Beni dövdü, sonra da kapınıza bıraktı. Dediklerini yaptı. baba Yıllardır ailemden hasret yurtdışında yaşadım. Ne için? Sadece bir yalan yüzünden" derken bu sefer sesim kısılmış, kelimeler ağzımda kaybolmuştu. Ev ölüm sessizliğine gömüldüğünde Kuzey, abım, annem acı dolu gözlerle bana bakarken dilleriyle olmasa da gözleriyle acı şekilde özür diliyorlardı. Biraz sakinleştikten sonra konuşmaya devam ettim. Madem başlamıştım, sonunu da getirmeliydim.

"Baba velev ki Mert'in söyledikleri doğrudu... Ben bir insanım. kadından önce bir insan. Benim namuslu olmam bekâretimden mı geçiyordu? Bekâretle namuslu olunuyorsa insan önce oğlunun namusuna sahip çıkmalıydın. Beni evlendirmeden önce Mert'in namusunu sorgulamalıydın. Benim için doktora gidip o sedyeye çıktığımda ne hissedeceğini düşündün mü? Benden böyle bir şey istediğini duyduğumda *babamın bana sevgisi bu kadarmış* diye düşündüm. O gün kafama kurşunu sıkmadıysam eğer, yine sizi düşündüğüm içindi. Benim yüzümden bir de evlat acısı çekmeyin diyeydi. Sizin için yeterince utanç kaynağıydım. Bu haber çoktan tüm tanıdıklara yayılmıştı." Artık kendimi durduramıyordum, kelimeler ağzımdan ardı ardına çıkarken sesim tüm evde yankılanıyordu.

Bu sefer daha dirayetliydim. Babam gözyaşlarına boğulmuştu.

"Baba olan oldu. Bunları söylemek gibi bir düşüncem yoktu ama sen istedin. O yüzden ağlama, bilmek istediğim sadece neden kendini odaya kapattığın? Bu konuda hâlâ bir şey söylemedin."

Babam derin bir nefes aldı. "Bundan bir yıl önce Mehmet yanıma gelip benimle konuşmak istediğini söyledi. Senden sonra Mehmet ve ailesiyle tüm bağımı kopardığım için şaşırmıştım. Kızının doğum yaparken öldüğünü ve Mert'in çekip gittiğini söyledi."

"Bunun durumunla ne alakası var?"

"Mert evlendiğiniz gece yaptıklarını sarhoş olduğu bir zaman babasına anlatmış? Mehmet de bu konuda yıllarca sessiz kalmış. Kızı ölünce vicdan azabı çektiği için gelip bana doğruyu söyledi." Mehmet amcanın

bir vicdanı olduğundan şüpheliydim ama kızının ölümü, oğlunun girmesi onu çok sarsmış olmalıydı.

“O gittikten sonra *sabaha kadar ben ne yaptım* diye düşündüm. Kızımı kendi ellerimle kapıya koyup ona inanmadım. Kendi korkularımı yüzümden kızımı kendi ellerimle cehenneme attım. Bu yüzden bu kendime verdiğim bir cezaydı. Yaşamayı bile hak etmediğimi düşündüm. Her gece iyi olman, geri dönüp beni affetmen için dua ettim. Ayşe'ye ve Bora'ya da anlatamadım, içime attım. Allah dualarımı kabul etti, geri geldin. Çok yüce bir kalbin var ki beni affettin.”

“Keşke bana o bunları anlatmadan önce inansaydın. Melineth amca anlatmasaydı senin gözünde hâlâ suçluydum.”

“Suçsuzluğuna gittiğin gün inandım ama...” Babamın sözünü ben tamamladım.

“Ama *el âlem ne der* diye düşündüğün için beni bulmaya çalıştın. Başkalarının düşünceleri yüzünden yıllarca ailemden uzak kaldım.”

“Doğru” deyip bakışlarını benden kaçırdı. “Annenin Selma'yla konuştuğunu biliyordum. Okuduğunu o zaman duydum. Halanın yanında olduğunu bilmek beni rahatlatmıştı. Ne olursa olsun sana bir şey olmasına dayanamazdım.”

Babam çektiği vicdan azabıyla başını yere eğdi. Daha fazla üstelememin anlamı yoktu. Şimdiden sonra neyi değiştirebilirdim? Babamın tekrar hastalanmasına izin veremezdim.

“Tamam, baba... Bak, konuşmak birbirimizi yaralıyor. Kapatalım bu konuyu, sen biraz dinlen. Ben seni gerçekten affettim. Buradan girdince soyadımı dâhil her şeyimi değiştirdim ama bir tek adıma dokunamadım. Sadece *Hayal* ismini ekledim. Çünkü adımlı çok sevdiğim babam koymuştu. Her şeye rağmen senden vazgeçemedim.” Babamın gözyaşlarına daha fazla dayanamadım. Kollarımı sıkıca sarıp başımı göğsüne dayadım. “Geçti, baba” dedim boğuk bir sesle.

Annem yanımıza gelip babamı dinlenmesi için salonun yanındaki odaya götürdü. Abim ve Eylül tüm bu duyduklarından dışarı çıkınca Kuzey'le baş başa kaldık. Artık ağlamayacaktım. Belki üzülüm, köni

anılarım aklıma geldi ama geçmişle yüzleşmekle eski defterler kapanmış oldu. Babamın beni hep düşündüğünü dua ettiğini öğrendim

Kuzey'in, "Dilara" demesiyle bana sarıldığında düşüncelerimden sıyrıldım. "Keşke zamanı geri çevirebilseydim, sana yaşattığım her şeyi unutturabilseydim."

"Benimde o kadar *keşkelerim* var kı. Keşke sana Mert'in dediklerini onaylayacak şekilde davranmasaydım. Keşke sana seni sevdiğimi en başında söyleseydim. O zaman olmasından kaçındığım her şeyle bugün yüzleşiyorum. Aslında yaptığım olacak olanları ertelemekten başka bir şey değildi. Şimdi ailenle yüzleşme zamanı geldi" deyip endişeli bakışlarımı Kuzey'e çevirdim.

"O konuyu bana bırak, ben her şeyi halledeceğim."

"Sorun değil, Kuzey, bir eksik ya da fazla olacak olanı geciktirmenin âlemi yok. O yüzden yarın onlarla görüşmek istiyorum" dedim kararlı bir şekilde.

"Emin misin?"

"Evet, "

"Seni bırakıp gitmek istemiyorum ama eve gitsem iyi olur, bu gece uzun olacak gibi. Yarın seni ararım." Alnıma öpücük kondurduktan sonra Kuzey yanımdan ayrıldı.

Uykusuz bir gece daha beni bekliyordu. Kuzey gittikten sonra Eylül içeri girince biraz sohbet edip dertleştik. Ancak abimle arasındaki gerginliğin nedenini hiç sormadım. Eylül normalde Kuzey'in davetlisi olarak geldi. Ancak beni bu şekilde bırakmak istemediğinden olsa gerek Kuzey'le gitmek için bir hamlede bulunmamıştı.

Akşam yemeğinde doktorun dediği gibi babama hafif yemekler vermiş, tansiyonuna bakmıştım. Şükürler olsun ki iyi durumdaydı. Babam, yüzünde pişmanlıkla doğru dürüst bana bakamamıştı. Abimin de babamdan geri kalır yanı yoktu. Fırsat bulduğum her an kendimi annemin kollarına atmış, kaçırdığım yılların acısını çıkarırcasına anneme sarılmış öptüp koklamıştım. Zaman zaman abimin kıskanç bakışlarına maruz kalmıyor da değildim. O zaman da kendi yanıma geliyor, bana sarılıyordu. Abim söz konusu ben olunca beni annemle dahi paylaşamadığı oluyordu. Saat geç olmuştu, yorgunduk. Eylül'ü yatması için mı-

safir odamıza götürdüm. Önce odayı bir güzel havalandırdık. Mısır gırtlak temiz sonbahar havası odaya doldu. Sonra da yatağa temiz nevresimleri serip eşyalarını dolaba yerleştirdik. Eylül çok yorgun görünüyordu. Kırmızı ayıcıklı pijamalarını giyip hemen yatağa girmişti. Bu ayıcıklı pijamaları İtalya'da bir tane bana, bir tane de ona almıştık. Dün gibi tırlıyordum.

“İyi misin?” dedi Eylül yattığı yerden.

“İyiyim, sırtımdan büyük bir yük atmış gibiyim. Sadece bir tane kaldı, o da Kuzey'in ailesi...”

“Emin ol, Kuzey, sana söz verdiyse her şey iyi olacak demektir. Ona yaptıkları için kızsam da seni ne kadar çok sevdiğini görebiliyorum” derken gözleri üzerine kapanıyordu. Yavaşça yerimden kalkıp odadan çıkınca ışığının yanmadığını fark ettim. Az önce yanıyordu. Ampul patlamış olmalıydı. Odaya dönüp Eylül'e haber vermem gerektiğini düşündüm. Çünkü Eylül biraz ürkek olduğu için gece tuvalete kalkınca korkabilirdi. Bu yüzden uyarmak en iyisiydi.

“Eylül koridorun lambası patlamış, tuvalete kalkarsan korkma beni, çağır.”

“Oldu olacak çişimi yapmam için donumu da aşağı çek” demişti kırdayarak.

“Neyse, iyi geceler!” diyerek yanından ayrılıp kendi odama geçtim. Yıllar sonra kendi odamdayım. Annem hiçbir şeye dokunmamıştı. Her şeyim bıraktığım gibiydi. Küçük pembe başlıklı yatağım, aynı renkli dolabım, masam. Babam bana liseye geçince genç odası almıştı. Masamda üniversite sınavını kazanmak için gece yarısına kadar nasıl çalıştığımı hatırladım. Sonra *evleneceğim* diye geçirdiğim uykusuz geceleri Hepsi geride kalmıştı. Artık temiz bir sayfa açmanın zamanıydı. Derin nefes alıp odanın kokusunu içime çektim. Bu gece uzun bir gece olacakmış gibi gözüküyordu.

Kuzey'den...

Ne kadar Dilara'yı arkamda bırakmak istemesem de ailemle konuşmak zorunda olduğum için oradan ayrılıp taksiye bindim. Eve giderken kadar kafamı toparlamalı, kimseyi üzmeden bu işin içinden çıkma-

lıydım. Annem babam henüz burada olduğumu bilmiyordu. Bu evlilik meselesini Dilara'yı üzmeden halletmeliydim. Zaten evliydim. tüm Türkiye bunu bilirken tekrardan böyle bir şey yapmamı nasıl karşılayacaklardı? Babamdan çok annemin tepkisinden çekiniyordum. Kendim için değil Dilara'nın artık üzülmelerini istemiyordum. Son birkaç ay aklıma geldikçe her zamankinden daha çok kendimden nefret ediyordum. Gözümün önünde büyüyen kızıdan, çok iyi tanıdığımı düşündüğüm kızıdan şüphe duymuştum. Yapmaya çalıştığı şeyi nasıl anlayamamıştım. Oysa yaptığı sadece beni ve abisini düşünmekti. Onu hak etmiyordum. Üstelik Mert'in ona düğün gecesini yaşattıklarının bir benzerini ben de Şile'de ona yaşatmıştım. Kahretsin!

Mert'in ona yaşattıklarını düşününce çıldıracak gibi hissediyordum. Şu an ondan ölesiye nefret ediyordum ki burada olsaydı katil olabilirdim. Söylediği yalan yüzünden hayatlarımız ne hale gelmişti. Ama artık bunlara bir son verip hayatımızı toparlamalıydim. Dilara zaten çok şey yaşadı, bir de ailemin onu üzmesine izin veremezdim, vermeyecektim de... Aklımda düşüncelerle taksici beni çoktan verdiği adrese getirmişti. Taksicinin parasını ödeyip müstakil evimizin bahçe kapısından içeri girdim. Işıklarla aydınlanmış bahçeden geçip kapının önüne geldiğimde kalbimin bu gecenin nasıl geçeceği stresiyle sıkıştığını hissettim. Evin anahtarı yanımda olduğu için kapıyı çalma ihtiyacı duymamıştım. Eve girdiğimde annem ve babam salonda sohbet ediyorlardı. Beni görünce biraz şaşırmış olsalar da annem yerinden kalktı. Hızlıca yanıma gelerek bana özlemle sıkıca sarıldığında annemi ne kadar çok özlediğimi fark ettim. En son telefonda konuştuğumuzda evlendiğim kişinin Dilara olduğunu anladığı için birbirimize kırıcı sözler sarf etmiştik.

"Hoş geldin, oğlum geleceğini, neden haber vermedin?" derken bir yandan da sarılıp öpüp koklamaya devam ediyordu.

"Sürpriz olsun istedim." Anneme daha sıkı sarılıp yanaklarına sulu öpücükler bıraktım. Dilara aklıma gelince yıllardır ailesinden uzak nasıl yaşayabildi diye düşünüyordum! Kırgınlıklar olmasına rağmen bir sarılış, bir tebessüm her şeyi unutturuyordu.

Babam da yanıma gelerek bana sarıldı. "Tebrik ederim, oğlum. Şirketimizin geleceği için çok iyi şeylere imza attın" dedikten sonra, "Hoş

geldin!” demişti. Tanı da babamdan beklediğim bir hareketi Emel olmasına rağmen önceliğinin her zaman iş olduğunu göstermişti

“Hoş buldum, baba. Bu tebriki karım hak ediyor. Geldiği zaman tıpkı benim gibi onu da tebrik et ve kucakla, inan buna çok ihtiyacı var.” Rica eder bir sesle söylediğim sözlerden sonra hep beraber salona geçip oturduk. Söze nerden başlayacağımı bilemiyordum. Önce derin bir nefes aldım, tam konuya girecektim ki babam, “Dilara nerede, neden onu getirmedin?” diye sordu. Bu evlilikle ilgili pekiyi düşünceleri olmadığı için Dilara’yı sormaları beni biraz şaşırtmıştı.

“En son konuşmamız pekiyi değildi. Bu yüzden karıma karşı nasıl tepki vereceğinizi bilemedim. Zaten bir kısmı da benim sebep olduğum şeylerden yeterince üzgün. Daha fazla üzülmemesini istemedim.”

Annem yerinden kalktı, yanıma gelip oturdu. Ellerimi ellerinin içine aldı. Gözlerindeki mahcup ifadeyi açıkça görebiliyordum.

“Oğlum biliyorum ilk duyduğumda fazla fevri davrandım ama hayattaki istediğim tek şey senin mutluluğun. O yüzden evliliğinize karışmak gibi bir niyetim yok. Seninle konuştuktan sonra çok düşündüm. Son dört yılı hatta ondan öncesini de. O kıza karşı her zaman içten içe bir ilginin olduğunu biliyordum.” Annemin sözlerinden sonra kaşlarını çatıldı.

“Yapma, anne, Dilara o zaman daha çocuk sayılırdı. Ben bile ne hissettiğimi bilemiyordum, sen nereden bileceksin?”

“Oğlum seni ben doğurdum, ben senin ciğerini bilirim. Dilara’nın adı geçince gözlerinin içi parlar, yüzün gülerdi. O nişanlandıktan sonra içine kapandığını, düğüne kalmamak için toplantıyı bahane ettiğini anlamadığımı mı zannettin? Düğün akşamı toplantıya katılmak yerine bara gidip sabaha kadar içtiğini bilmiyor muyum?” Annem gözlenmiş içine bakarak konuşurken hayretler içinde anneme bakıyordum. Bu anne olarak oğlunu çok iyi gözlemlemişti. Oysa ben o günlerde kendimin bile neden o halde olduğuma anlam veremiyordum.

“Ne zaman evlilik konusunu açsam beni kırmak pahasına evliliği reddettin. Şimdi gözlerinin içine bakınca ne kadar mutlu olduğunu görüyorum. Bu yaştan sonra benim mutluluğum sensin, oğlum. Dilara’yı severim, iyi kız; ama keşke geçmişte olanlar yaşanmasaydı. Ben şu an

gözlerindeki mutluluğu görünce geçmişin üzerine sünger çekmeye karar verdim. Ancak küçük yerde yaşıyoruz, bir şekilde bunları gelinimin yüzüne çarpacaklar. O zaman onun üzülmesini engelleyemeyeceksin”

Annemin ellerini öpüp minnettar bir tavırla, “Anne çok teşekkür ederim. Sen Dilara’nın yanında ol, koru, sahip çık, inan onun için başkalarının ne düşündüğü önemli değil. Bu akşam o kadar endişeliydi ki ama yine de sizinle görüşmek istedi” dedim.

Babam oturduğu krem koltuğa yaslanıp bacak bacak üstüne attı.

“Sen önce bu ani evliliğin perde arkasını bir anlat bakalım. Hatta Dilara bizim şirkette nasıl çalışmaya başladı oradan başla” deyip meraklı bakışlarını bana çevirdi. Annem,

“Bu gece uzun olacak” diyerek çay demlemek için mutfığa giderken, “ben gelmeden başlama” demeyi ihmal etmedi. Biz de babamla şirketteki son gelişmelerle ilgili koyu bir sohbete daldık. Annem bir süre sonra çaylarımızı getirdi. “Hadi anlat bakalım, dinliyorum” derken bir yandan da çaylarımızı servis yapıyordu.

“Aslında nasıl başlasam bilmiyorum, anne. Madem sen dört yıl önceden düşünmeye başladın, ben de dört yıl önceden anlatmaya başlasam daha doğru olur” deyip anne ve babama Dilara’nın beni öpmesinden başlayıp Mert’in Dilara’yı babasının evine bıraktığı günden devam ederek bu sabaha kadar olan her şeyi bazı ufak ayrıntıları atlayarak anlattım. Anne babamın da özelimin detaylarını bilmelerine gerek yoktu. Anne ve babamın kaşları çatılıyor, zaman zaman yüzleri üzgün bir ifadeye bürünüyordu. Zaman zaman da gözleri şaşkınlıkla açılıyordu. Anlatıklarım bitince annem ve babam sessizliğe gömülmüştü. Ancak annem daha fazla dayanamayıp sonunda sessizliğini bozdu. Boğazını temizleyip siyah biçimli kaşlarını çatı.

“Oğlum ne diyeceğimi bilemiyorum! Bir yalan nelere mal olmuş. Zavallı Dilara! Hem Mert yüzünden acı çekmiş, yurt dışından döndükten sonra da senin yüzünden” dedi beni azarlarcasına. Sonra devam etti: “Oğlum, Dilara’nın büyük bir kalbi varmış, bak ailesini de seni de affetmiş. Oğlum bile olsan söylemeden edemeyeceğim. Son birkaç ayda anlattığın kişi benim oğlum Kuzey olamaz. Aklım almıyor, o kıza nasıl böyle davranabildin?!. Sanki âşık olduğun kız seni ortada bırakmış gibi

davranmışsın.” Annemin ağzından oldukça sert sözler çıkarken ben karşı tavrılı konuşuyordum.

“Biliyorum, anne... Yaptıklarım için bir an bile kendime kızmakla vazgeçmiyorum. Benim o zamanlar hissettiğim aşk olmasa da onu sevdim. Ona değer verdim, ondan böyle bir şey beklemiyordum. Beni bırakıp gitmesine tahammül edemedim ve daha birçok şey...” Babam elindeki çayı sehpaye bırakıp anneme döndü.

“Rahat bırak oğlanı, âşık olmuş oğlun. Bak şimdi her şey yolunda gözüküyor” dedi annemi yumuşatmak istercesine.

Annem sert bakışlarını babama çevirdi. “Bana oğlunu savunma ama bu anlattıklarından sonra Dilara’yla gurur duydum. Her şeye rağmen okumayı başarmış, ailesi onu sildi diye yanlış şeyler yapmamış. Seni öpmekle yaptığı hatayı yine seni koruyabilmek için düzeltmeye çalışmış. Belki yanlış davranmış, yanlış kararlar almış ama henüz çocuk sayılan bir kızıdan daha fazlası da beklenmezdi. Bazı konularda haksız da sayılmazdı. Dört yıl önce bu evlilik olsaydı düşündüğü gibi sadece bizimle değil Bora’yla ciddi anlamda problem yaşayabilirdi. Hatta Mert’in yüzünden sana zarar bile verebilirdi. Demek mutlu olmanız için bunların yaşanması gerekiyormuş” dedi hayıflanarak.

Başımı ellerimin arasına alıp derin bir nefes aldım. “Belki ama kendimi asla affetmeyeceğim. Anne onun artık tek damla gözyaşına dayanamam. Hak ettiği gibi mutlu olmasını istiyorum. Onu zorla nikâh masasına oturttum ama Bora’nın da istediği gibi gelinliğini giymesini ve güzel bir düğünle evlenelim istiyorum.” Babam,

“Tamam, oğlum, ne zaman dersen gider isteriz. Ondan başkası zaten adam edemezdi. Dört yılda aklın ancak başına gelmiş, kıza şantaj yaparak nikâh masasına oturttuğuna göre” diyerek ufaktan alay etmişti.

“Anne, baba, teşekkür ederim. Buraya gelirken endişelerim vardı ama artık rahatladım. Beni, Dilara ve sizin aranızda tercih yapmak zorunda bırakmadınız.” Yerimden kalkıp önce anneme, sonra da babama sarıldım. İnsan kaç yaşında olursa olsun anne ve babasının kanatları altında küçük bir çocuktan farksız oluyordu. Annem gözyaşlarını daha fazla tutamamış, ağlamaya başlamıştı.

"Bu yaşta beni de ağlatma. Hem bence şimdiden düğün planlarına odaklan. Dilara'nın hak ettiği gibi bir düğün olsun istiyorum" derken annemin gözyaşlarını sildim. Annem gözyaşları içinde yanımdan ayrıldıktan bir süre sonra elinde küçük, kırmızı kadife bir kutuyla yanıma gelerek oturdu. Elindeki kutuyu, "Hadi aç!" deyip bana uzattı. Kutuyu elime alıp açarken, "Bunu Dilara'ya ver" dedi. Kadife kutuda babaannemin kayınvalidesine ait zümrüt taşlı bileklik vardı. Dört kuşaktır gelinden geline geçiyordu. Annemin bunu Dilara'ya vermesini hiç beklemiyordum.

"Yıllar önce Dilara bunu bileğimde gördüğünde çok beğendiğini söylemişti. Ben de gelinime vereceğimi söylediğimde gülen yüzü asılmıştı. O zaman bu duruma pek anlam verememiştim. Şimdi ise taşlar yerine oturdu." Yanımda oturan anneme sarılarak bir kez daha teşekkür ettim.

Bunu yüz görümlüğü olarak düğün gecesi ona vereceğim. Eminim buna çok sevinecek. O yüzden Sevgi Sultan bu konuda ağzını sıkı tut" diyerek yanağına sulu bir öpücük kondurdum.

"O zaman bir an önce kızı gidip istemek gerek."

"Önce Bora'yla konuşmam lazım. Anlattığım gibi Kemal amca biraz toparlansın, olanlardan dolayı çok pişman ama kızına kavuştuğu için de çok mutlu. Biliyorsunuz, bir yıldır kendini odasına kapatmıştı. Bu evlilikten haberinin olduğunu zannetmiyorum. Birkaç gün geçsin, ortam biraz durulsun. Dilara da biraz toparlansın. Buraya gelmek onu da, ailesini de çok etkiledi."

"Tamam, oğlum; ama Dilara'yla konuşmak onu rahatlatmak istiyorum" dedi annem.

"O da sizi görmek istiyor ama ben önce sizinle konuşacağımı söyledim. Yarın Kemal amcayı görmek için hep beraber gidelim, o zaman görüşmüş de olursunuz."

"İyi düşündün." Babamın sözlerinden sonra önce anneme, sonra yerimden kalkıp tekrar babama sarıldım.

"Anne, baba beni anladığınız için tekrar çok teşekkür ederim. Ve izniniz olursa odama çıkıyorum."

“Elbette, oğlum, git dinlen. Yorgun olduğun belli.. ” Annemin kollarından sonra odama gitmek için yanlarından ayrıldım. Eminim sabah kadar babamla bu konuyu düşünüp uyuyamayacaklardı. Annem bir fevri olsa da haksızlığa dayanamayan bir yapısı vardı. O yüzden ailesi şerefsizinin yaptıklarını anlatınca Dilara'ya karşı daha da bir yumuşadı. Biliyorum ki karını kabul etti. Bu yüzden Allah'a şükrediyorum

“Ahmet!”

“Efendim, hatun.”

“Hâlâ Kuzey'in anlattıklarına inanamıyorum!”

“Ben de ama yapacak bir şey yok, olan olmuş. Dilara'yla bir kez daha gurur duydum. Tüm çektiklerine rağmen mimar oldu, bizim işimize kete fayda bile sağladı. Hatırlarsan mimar olup bizim şirkette çalışmaya istediğini söylerdi. Nişanlandığını duyduğumda açıkça üzülmiştik. Onun gibi zeki bir kızın harcandığını düşündüm.”

“Ben de Kuzey'in Dilara'yla evlendiğini duyduğumda çok tepki vermiştim. El âlem gibi düşünmüştüm ama şimdi çok pişmanım. İyi ki Dilara'yı arayıp kırıcı laflar sarf etmedim. Yoksa asla yüzüne bakamazdım.”

“Senin ne kadar yufka yürekli olduğunu biliyorum, hatun. Ben de biraz sıkıldım ama oğlumun kararlarına da saygı duydum. Biz artık yaşlandık. Kuzey kocaman adam oldu. İyi ya da kötü bir karar verdi. Gördüklerimden, duyduklarımdan sonra bu kararın uygun olduğunu daha iyi biliyorum. Onlar mutlu olsun da varsın el âlem ne derse desin.”

“Haklısın, Ahmet. Dilara'nın yerinde olmak istemezdim. Annem babasıyla yüzleşmek onu için zor olmalı. Ben affedemezdim.”

Odama girdiğimde giysilerimle yatağıma uzandım. Trabzon'a gelmemeyeli uzun zaman olmuştu.

Babam işleri tamamen bana bıraktıktan sonra eskisi kadar sık gelemiyordum. Rahat yatağımda uzanırken aklım Dilara'daydı. Acaba sen ne durumdaydın? Ne yapıyordun? En iyisi uyumadan sesini duymak.

Telefonu elime alıp Dilara'yı aradım. Birkaç kere çaldıktan sonra telefonu açtı.

"Kuzey!" dedi telefonu açar açmaz heyecanla

"Ufaklık!"

"Seninle evlendiğime göre artık büyüdüğümü zannediyordum" dedi kıkırdarak.

"Kaç yaşına gelersen gel sen benim hep ufaklığım olarak kalacaksın, küçük sevgilim."

"Hey beni bu laflarla oyalayacağına anne babanla ne konuştuğunu anlat" dediğinde önemsemiyor gibi gözükse de bu konuyu ne kadar da çok kafasına taktığını anlamıştım. Onu daha fazla tedirgin etmenin anlamı yoktu. O yüzden bu akşam olanları -bileklik meselesi hariç- hiçbir şey atlamadan Dilara'ya aktardım. Telefonda bile rahat bir nefes verdiğini duyabilmişim. Bir süre aramızda bir sessizlik oluştu.

"Dilara! Orda mısın?"

"Evet, buradayım, Kuzey. Sadece..." Sözünü tamamlamasına fırsat vermeden,

"Seni özledim" dedim. İçinde bulunduğu duygusallığı dağıtmak için,

"Özleyen bırakıp gitmezdi." Sesindeki muziplikten bunu başardığımı anlamıştım.

"Hemen geliyorum." Yerimden fırladım.

"Yapma, bu saatte olmaz! Hangi bahaneyle geleceksin?"

"Karım olman bahanesiyle beraber uyuruz."

"Saçmalama, Kuzey!" dedikten sonra devam etti. "Biliyor musun? Odamı özlemişim, tıpkı bıraktığım gibi. Annem hiçbir şeyime dokunmamış. Bu gece odamla özlem gidermek istiyorum. O yüzden, bayım uyusanız çok iyi olur."

"Aklımda sen olduğun için uyumam ne mümkün" derken arsızca gülmeye başladığım için telefonu yüzüme kapatmıştı. İçimden *öyle olsun, ufaklık; düğünden sonra arsız Kuzey'i fazlasıyla göreceksin* diye rek giysilerimle tekrar yatağa uzandım.

Gece üç olmuştu, gözümde tek damla uyku yoktu. Yatağımda sola dönüyordum ama uyuyamıyordum. Şu an tek istediğim Dilara'nın yanında olmaktı. Yerimden kalkıp üzerime kalın giysilerini giydim. El valar serindi. Babamın arabasının anahtarını portmantoda asılı ceketinin cebinden aldım. Soluğu Dilara'da aldım. Gitmeden önce arama, düşündüm ama sanırım sürpriz yapsam daha iyi olacaktı. Keşke her zaman onun yanında olsam aklımdan tüm kötü anılarını silebilseydim. Arabanın evin yakınlarına park edip hızlı adımlarla eve yöneldim. Avlunun kapısını açıp içeri girdikten sonra adımlarımı bahçedeki kiraz ağacına çevirdim. Kiraz ağacının dalları Dilara'nın penceresine dayanıyor. Şansım varsa oradan odasına girebilirdim. Bora sayesinde kanım baya yasaktı ve ben şu an Romeo'culuk oynuyordum.

Kiraz ağacının yanına giderken bahçeyi sokak lambalarının ışıkları aydınlatığı için rahat hareket edebiliyordum. Kiraz ağacına yaklaştığımda Dilara'yı gördüm. Tek başına ağacının altında oturmuş uzaktı, dalmıştı. Yanına yaklaştığım halde Dilara beni fark etmemişti. Ertesi gün şu an eski günlerini hatırlıyordur. Bizim de burada ne güzel anılarımız vardı. Hatırlıyorum da küçük bir çocukken bu kiraz ağacına tırmanıp aşağıya inemediği için saatlerce ağaçta kalmıştı. Kimse ağaçta olduğunu bilmediği için saatlerce onu aramak zorunda kalmıştık. Normalde ilk bakmamız gereken yer burası olmalıyken biz Dilara'yı dışarıda aramıştık. En sonunda kiraz ağacının altına geldiğimizde Dilara, Kız diye ağlamaya başladığında kiraz ağacına çıkıp onu oradan indirmiştim. Ayşe teyze hem ağaca çıktığı için, hem de bana abi demediği için Dilara'yı bir güzel azarlamıştı. O zaman bile *Kuzey benim abim değil, benim abim Bora* diyerek annesine kafa tutmuş, hatta büyüünce benimle evleneceğini söylemişti. O son söylediğini hatırlamıyordum. Aslında onu burada bu şekilde görünce bu söylediğini ben de şimdi hatırladım. Bunları söylerken sadece 6 yaşındaydı.

Bora, *Kuzey benim kardeşim, senin de abin; bir daha ağzından evlilik lafını duyarsam dilini koparıp kedilere atarım* diyerek onu tekt ettiğinden olsa gerek, o günden sonra ağzından benimle evlenmek istediğine dair bir şey duymamıştım. Ancak Ayşe teyzenin tüm kızmalarını

rağmen bana asla abi demedi. Şimdi anlıyorum ki kader bızı o gün bir araya getirmiş ama kavuşmak için sınanmamız gerekiyormuş.

Düşüncelerimden Dilara'nın beni fark edip, "Kuzey!" demesiyle sıyrıldım. Dilara gözlerini benim olduğumdan emin olmak istercesine ovuşturmuş, bana bakmaya başlamıştı

"Ku... Kuzey, gecenin bu saatinde burada ne işin var!" Derken sesini iyice kısmıştı.

"Karımdan ayrı olunca gözüme uyku girmedi. Niyetim ağaca çıkıp pencereden odana atlamaktı ama burada olman planlarımı alt üst etti." Dilara'nın beni azarlayacağını düşünürken yanıma yaklaşarak başını göğsüme koydu. Dilara'yı içime almak istercesine sıkıca sarılıp badem kokan saçlarına öpücükler bıraktım.

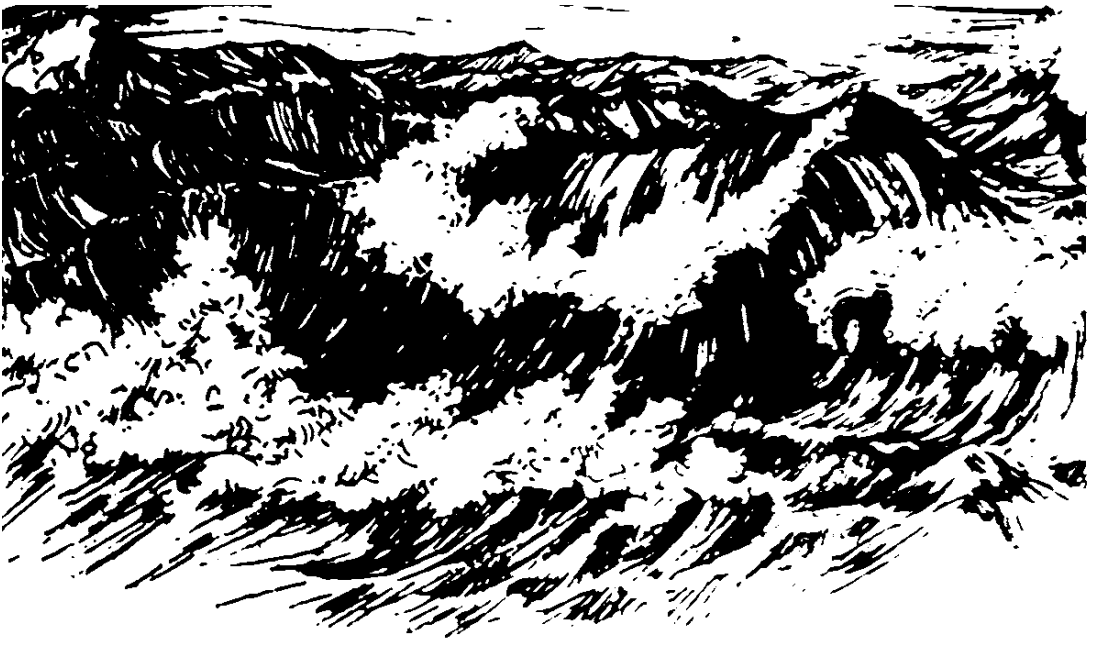
"Hımm... Dilara bu sahne bana hiç yabancı gelmiyor, bir de beni öpersen tam olur" dediğimde Dilara'nın beni ilk kez öptüğü ana gitmiştim. Keşke o gün mantığımı dinlemeyip Dilara'yı alarak çok uzaklara götürseydim. Mert'le evlenmesine izin vermeseydim. Dilara başını göğsümden kaldırmış gecenin karanlığının etkisiyle laciverte dönmüş gözlerini bana dikmişti. "O zaman ilk adımı ben atmıştım."

"Bir de gelme diyordun. Şimdiki adımı o zaman ben atmalıyım." Dilara'yı öpmek için eğildiğimde Dilara buna fırsat vermeyerek, "Tamam, vazgeçtim. Dediyimi unut gitsin, iyi olur" diyerek benden uzaklaşmaya çalıştı. Buna izin mi verecektim? Tabi ki hayır... Kolundan kavrayıp kendime çekerek iyice kendime yapıştırdığında öpeceğimi anladığı için gözleri kocaman açılmıştı. Sanki onu ilk kez öpecekmişim gibi heyecanlı gözüküyordu.

"Biri görebilir..." Dilara tedirgin bakışlarıyla etrafa göz gezdirirken bana o kadar yakındı ki kalbinin nasıl çarptığını duyabiliyordum.

"Karımı öptüğüm için sanırım kimseye bir açıklama yapmam gerekmez." Yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarına kapandığımda önce tepkisiz kalsa da bir süre sonra öpücüklerime karşılık vermeye başlamıştı. Ancak bir yandan da elleriyle beni itmeye çalışıyordu. Onu öpmekten vazgeçmek gibi bir niyetim yoktu. Ellerini tutmuş onu kendime daha sıkı sarıp sarmalamıştım. Dilara bir süre sonra itmeyi bıraktığında ellerini sırtımda hissettim. Beni öperken bana sıkıca sarılıyor,

beni kendini çekiyordu. Öpücüklerim iyice davetkâr bir hal almaya başladığında Dilara'yı kucağıma alarak kıraz ağacının altındaki tahta dire oturdum. Dilara bacaklarını belime doladı. Öpüşmelerimiz hızla alevlenmişti. Elim pijamasının eteğinin altına girerek yavaşça içen olmuş, sırtına doğru keşfe çıkmıştı. Dilara'nın sıcak tenini hissetmek benim için kaynatırken öpücüklerim yavaş yavaş Dilara'nın dudaklarından boynuna kaymaya başlamıştı. Allah'ım kendimi kaybetmek üzereydim ve Dilara'nın da benden farkı yoktu. İstemesem de buna bir son vermiyordum.

SADECE ÖPÜCÜKTÜ

Bora'dan...

Yatağa uzanmıştım, saat üçü geçmişti ama son birkaç gündür olanları düşünmekten gözüme bir damla uyku girmemişti. Özellikle Eylül'ün Dilara hastanedeyken söyledikleri aklımda pervane gibi dolanıp duruyordu. Eylül haklıydı, Dilara'yı buraya getirmek bir hataydı. Benim yüzümden bir sürü şeyle yüzleşmek zorunda kaldı. Bir şerefsizin yüzünden kardeşim birçok zorluğa tek başına göğüs germiştir. Babamın kendini odaya kapatmasının nedeni yine o şerefsizmiş. O şerefsiz yüzünden gözümde sakındığım kardeşimi inanmadığım, ondan şüphe duyduğum için en başta ben suçluydum; hayatım boyunca bu pişmanlığı içimde taşıyacaktım.

Gözlerim uykuya yenik düşerken kapı birden açıldı. Işıklar kapalıydı, annem olduğunu düşündüm. Genelde gece tuvalete kalktığında odama gelir ve üstümü örterdi. Kaç yaşına gelirim geleyim annemin gözünde hep küçük bir çocuktum. Dilara gittikten sonra daha çok üstüme düşer olmuştu. Bir süre sonra annemin gelip yorgani kaldırarak yanıma kıvrıldığını gördüm. Garip olan, en son annemle uyuduğumda on yaşındaydım. Ve annem birden yirmi kilo vermediğine göre bu kesinlikle annem olamazdı. Belki de Dilara'ydı ama onun da olacağını zannetmiyordum. Çünkü en son birlikte uyuduğumuzda onu karyoladan düşürmüş, başını yere vurmasına sebep olmuşum. O gün bir daha

benimle uyumamaya yemin etmişti. En iyisi ışıkları açıp bakmaktı. Merakımı gidermek için başucumda komodinin üzerindeki gece lambasının ışıklarını açmamla bakışlarım yanımda yatan kara kıza takıldı. Kesinlikle rüya olmalıydı ama gördüğüm hiçbir rüya bu kadar gerçek değildi.

Eylül! Onun burada, benim yatağında ne işi vardı? Bu hiç iyi bir şey değil, ya annem odama gelirse... Hemen buradan kalkıp kendi yatağına gitmek zorunda... O kadar da güzel uyuyor ki onu uyandırmaya kıyamıyordum. Oteldekinin aksine çok huzurlu görünüyordu. Bu kızın buraya gelince anne ve babama soğuk davranacağını düşünmüştüm ama yine beni şaşırtmayı başardı. *Aileni görmeye pek meraklı değilim* diyen kız anneme yenge, babama dayı diyerek çok sıcak davranmıştı. Gerçi babam sivri dilinden nasibini aldı ama bu kadarına da şükürdü. En çok babamın ona sarılıp bağrına basmasına sevindim. Olmayacağı biliyorum ama ileride beraber olma şansımız olursa babam Eylül'ü kabullenebilirdi. Gerçi önce Metin amca ve halamla aralarını düzeltmek gerekirdi, bu da biraz zor gibi duruyordu.

Her şerde bir hayır var derler, belki Dilara sayesinde yıllardır süren bu kırgınlık da ortadan kalkabilirdi. Hayal kurmak ne güzel ama bu kız odasına postalamazsam hayallerimi Karadeniz'in hırçın dalgalarına bırakmam gerekecekti.

"Eylül!" dedim kısık bir sesle ama uyanacak gibi görünmüyordu. Biraz daha yaklaşıp,

"Eylül!" dedim kulağına eğilerek o güzel yasemin kokusu benden tüm vücuduma yayılmış, kalbim dört nala koşmaya başlamıştı. Bunu nasıl durduracağımı hiç bilmiyordum? Uyanacağını zannetmiyordum. Bu yüzden tekrar, "Eylül!" deyip iyice ona yaklaştığımda zencinin gözlerini birden açılmış, bana bakarken olup biteni anlamaya çalışıyordu. Yerinden aniden kalkınca burun buruna geldiğimiz için şaşımış ne yapacağını bilememişti.

"Senin odamda ve benim yatağında, üstelik yarı çıplak ne işi var?" Eylül'ün sesi oldukça yüksek çıktığı için elimi ağzına kapattım. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bana bakmaya başlamıştı.

"Herkesi başımıza toplamak istemiyorsan sessiz ol. Şimdi yavaş yavaş elimi çekeceğim, sen de sessiz olacaksın." Eylül *tamam* dedi.

sine gözlerini kapatırken ben de yavaşça elimi ağzından çektim Önce seslice yutkundu, sonra da kısık sesle,

“Senin odamda ne işin var, üstelik yarı çıplaksın. İyileştin galiba” deyip yine tırnaklarını çıkarmıştı.

“Asıl senin benim odamda ne işin var?”

“Ne demek senin?” dedi kekeleyerek

“Etrafa bir bak istersen.” Eylül etrafa göz gezdirenken bir yandan da yataktan kalkmaya çalıştığı için yere düştü. İşin kötü tarafı alt katta babam ve annem yatıyordu. Babam hasta olduğu için birkaç gün merdiven çıkmasının doğru olmadığını düşündüğümüz için orada yatırmıştık

Elimden uyanmamaları için dua etmekten başka bir şey gelmiyordu.

“Allah’tan sessiz ol diye uyardım. Uyarmasaydım evi başımıza topalayacaktın.”

“Ben, ben özür dilerim. Tuvalete kalkmışım ama koridorun ışığı yanmıyordu, karanlık olduğu için odaları şaşırmışım” dediğinde oldukça mahcup gözüküyordu.

“Her misafirliğe gittiğin evde odaları karıştırırsan işimiz var. O zaman girdiğin odadan seni çıkarmayabilirler” dememle Eylül bir hisim ayağa kalkıp yüzüme tokadı yapıştırmıştı. Elim çeneme gitti. Bu kızın aslan gibi kuvveti vardı mübarek, nerdeyse çenem kırılacaktı. Ancak hak etmişim. Son söylediğim söz fazla ağırdı. Eylül koşar adım odadan çıkarken kapıyı sertçe çarpmayı ihmal etmedi. Arkasından gidip odasına girmeden yakaladım. Sürüklercesine odama getirdiğimde Eylül elimden kurtulmak için çırpınıyordu. Ancak kuvvetli olan bendim. Kendimle kapı arasına sıkıştırdım. Annem bu gece bu gürültülere uyanmadıysa, bu saatten sonra da uyanmazdı.

“Ne var, ne istiyorsun? İnan bağınr herkesi başına toparım” derken zeytin gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu. Allah korusun, ikimizi de cayır cayır yakabilirdi...

“Tamam, istediğini yap!”

“Bak başına kalırım, ömür boyu benimle uğraşmak zorunda kalırsın. Hayatını cehenneme çeviririm” deyip tehditkâr bakışlarını gözlerime dikti.

“Senden gelen her şeye razıyım, seninle tanıştığım günden beri zaten cehennemdeyim. Ateş olup bir kere yüreğime düştün, karıyorum. Ben bu ateşi söndüremiyorum. Zaman geçtikçe aksine daha da büyüüp alevlendi. Bazen ateşi söndürmek için ateşe atlamak gerekmiş. Eğer sönecekse ateşim, varsın senin cehenneminde yanayım” diyip bir şey demesine fırsat vermeden dudaklarına kapandığımda kollarıyla beni kendinden var gücüyle itse de sonra öpücüklerime karşılık vermeye başlamıştı. Eylül de bana karşı boş değildi. Bunu bana verdiği karşılıktan anlayabiliyorum. Biz öpüşürken bile kavga ediyor, canımızı acıtmak istercesine birbirimize hoyrat davranıyorduk. Bir süre sonra nefes nefese ayrıldığımızda yüzü kadar dudakları da kıpkırmızı olmuştu. Onu kollarımın arasına alıp sımsıkı sarıldım, kömür kara saçlarına öpücük bıraktım. Mümkün olsa onu hiç bırakmazdım “Ben odama gitsem iyi olacak” diyerek beni kendinden itip odadan çıkması için arkasını döndü.

“Uyuyabilecek misin?” diyerek kulağına fısıldadım.

“Neden uyumayım ki? *Sadece bir öpücük*” diyerek sınırlarını keme çıkarmayı başarmıştı. Neden öyle dediğini gayet iyi biliyordu, otel de onu öptüğüm zaman verdiğim cevaba karşılık böyle cevap vermişti.

“Eylül ne oteldeki, ne de şimdiki öpücük benim için öylesine vermiş bir öpücük değil” diyerek elini tuttuğum gibi itiraz etmesine fırsat vermeden önce odadan sonra merdivenlerden inerek evden dışarı çıktık. Temiz hava bize iyi gelecekti. En azından benim açımdan otel kalmaktan daha iyi olduğu kesindi. Eli hâlâ elimdeyken biraz ilerledikten sonra Eylül’ün duraksadığını fark ettim.

“Ne o, korktun mu?”

“Hava soğuk, içeri girsek daha iyi olacak. Hem bir gören olur, be olmaz; üstelik yarı çıplaksın” dedi ama dinleyen kimdi. Bu akşam meseleyi çözecektim. Kiraz ağacının olduğu yere geldiğimizde Dilan ve Kuzey’i görmeyi beklemiyordum. Kardeşim Kuzey’in kucağında hem de... Tövbe tövbe... Görmezden gelip, “Kim var orada diye” sordum. Yanlarına gidip Kuzey’i parçalamak istedim ancak adam kardeşimin kocasıydı, hangi hakla yapacaktım.

Eylül'e bakışlarımı kaydığında utandığı için başını çevirmisti. "Eylül bu akşam ikisini gördüğümüzü sakın Dilara'ya söyleme." Başını tamam dercesine salladı. Bir de bu gördüklerim yüzünden kardeşimin benden utanmasını istemiyordum. Ah, hep o arsız Kuzey yüzünden. Onu bir güzel pataklamak istiyordum. Yanlarına gitmeden seslendim. Kendilerini toparlaması için zaman vermek istemiştım.

"Hey, kim var orada?" dememle Kuzey ve Dilara birbirlerinden ayrılmış üstlerini düzeltmeye başlamışlardı. Dilara, Kuzey'in gitmesi için itekliyordu. Bir süre oyalanıp ağır adımlarla yanlarına gittiğimde kaşlarını çatıp sorgu dolu gözlerle baştan aşağı ıkısını de süzmeye başladım. Dilara, Kuzey'e doğru iyice sokulmuştu.

"Bu saatte burada ne işin var?" diye kinayeli bir ses tonuyla sordüğümde,

"Asıl sizin gecenin bu saatinde burada ne işiniz var. Dilara benim karım olduğu için yanımda, ya sen Bora! Eylül hangi sıfatla gecenin bu saatinde senin yanında, üstelik yarı çıplaksın" demesiyle donup kaldım. Kahretsin! Ava giderken avlanmıştım. Bu ayrıntıyı nasıl düşünememiştım. Bakışlarımı Eylül'e kaydırduğım da o da ne söyleyeceğini şaşırmış, utanarak bakışlarını Kuzey ve Dilara'dan kaçırmıştı. Eylül'ü bu durumdan kurtarmak için sert tavrımı takınıp bakışlarımı Kuzey'e çevirdim.

"Konuyu çarpıtma, düğün olana kadar kardeşimin yanına yaklaşmak yasak dediğimi hatırlıyorum" dedim otoriter sesimle.

"Tamam, biliyorum. Ben bizimkilerle konuştum, hiçbir sorun yok. Yarı" dedikten sonra biraz duraksayıp, "bugün gelecekler" diyerek devam ettiğinde rahatlamıştım. Kardeşini için artık güzel günler başlıyordu.

"Konuşma bitmiştir. Biraz daha oyalanırsan sabah olacak, hadi evine git dinlen." Kuzey'i kibarca kovdum. Kuzey beş karış asık suratla ayakları geri gide gide yanımızdan ayrılmıştı. Gitmeden kardeşimi yanağından öpmeyi ihmal etmemişti. Dilara utangaç bakışlarını bana çevirdi.

"Eee abi, Kuzey de gittiğine göre yatalım, bizi uzun bir gün bekliyor. Hem sen böyle yarı çıplak, çok ayıp... Eylül yabancı değil ama yanında bu şekilde durman hoş değil. Ayrıca bir daha hastalanmanı is-

temeyiz.” Dilara bıyık altından gülümseyince bakışlarımı üzümme
virdim. Kahretsın! Durumu toparlamak adına, “Burası evim, ne
istersem öyle dolaşırım. Ben yatıyorum, uykum geldi. Sız de fazla
lanmayın” diyerek alelacele yanlarından ayrıldım. Odama çıkıp yata
uzandım ama dudağımda, dudaklarının sıcaklığı duruyorken uyuma
ne mümkündü...

Dilara'dan...

Uzun bir zamandan sonra güne mutlulukla uyanmıştım. Allah'ın
sonunda her şey benim için yoluna girmişti. Geçmişin kötü anları
yine sevdiklerim sayesinde yavaşça tozlu raflara kaldırma zamanı ge
mişti. Artık Kuzey'in ailesini de sorun etmeme gerek kalmamıştı. On
lar beni kabul etmişti ama yine de onlarla konuşana kadar içim rahat et
meyecekti. Ah Kuzey'le sonunda mutlu bir ailemiz olacaktı. Abim ve
Eylül de keşke mutlu bir çift olabilselerdi. Dün abim yanımdan ayrıl
dıktan sonra Eylül'ün biraz ağzını aradım ama ser verip sır vermemiş

Saatler önce...

Abim yanımdan bir hışımla ayrıldığında Eylül'le baş başa kaldık.
Eylül dalgın ve tedirgin gözüküyordu.

“Seni de mi uyku tutmadı?”

“Evet! Uyku tutmayınca salona inip televizyon seyretmek istedim.
Bora'yla salonda karşılaştım, onu da uyku tutmamış. Malum, son yirmi
saattir çok şey yaşadık. Bora *temiz hava iyi gelir, bahçeye çıkalım* z
diye sorunca *hayır* diyemedim.” Eylül açıklama yapmak için kendi pe
ralamıştı ama ben bunu yemiş miydim? Tabi ki hayır! Nasıl olsa önünde
sonunda kokusu çıkardı.

Şu an...

“Fazla derine dalma, boğulacaksın.” Eylül'ün sözleriyle ırkık
oturduğum yerden sıçradım.

“Bismillah. Eylül birden öyle seslenince çok korktum. Dalmışım.”

“Ben de onu diyorum ya... Fazla dalma, boğulursun.” Eylül ya
zünde muzip bir ifadeyle kıkırdamaya başlamıştı.

“Üzülme, yanımda ilçeler arası yüzme şampiyonu abım var. beni kurtarır” dememle Eylül kaşları çatık, ateş saçan gözlerini camın kenarındaki koltukta oturmuş gazete okuyan abime çevirdi. Abımı öldürecekmiş gibi bakıyordu. Galiba yanlış bir şey söylemişim. Abım gazeteyi yanındaki cam sehpaaya bırakmış usulca yanımdan ayrılırken Eylül kızgınlıktan odayı arşınlamaya başlamıştı. Bir süre salonda deli tavuk gibi dolaştıktan sonra koltuğa geçip sınırlı bir şekilde oturdu. Bir an koltuğun kırılacağını düşündüm.

“Eylül artık anlatacak mısın? Abimle aranda bir şeyler dönüyor ve ben henüz bilmiyorum ama emin ol öğrenirim.”

“Söz anlatacağım ama şimdi değil. Beni bırak. düğününe odaklan ve şunu bil ki bu abinin iyi günleri.” Bu ikisinin arasında geçenleri şimdi daha çok merak etmişim.

“Peki, soruma cevap ver; abimi seviyor musun?” Eylül anı bir hareketle bakışlarını bana çevirdi. Ne diyeceğini bilemediği için esmer teni pancar gibi kıpkırmızı kesilmişti. “Şu an tek hissettiğim abini bir kaşık suda boğmak” diyerek bir hışımla yerinden kalkarak hızlı adımlarla salondan dışarı çıktı. Konu ne bilmiyorum ama bildiğim şey abimin Eylül’den çok çekeceğiydi.

Eylül’den...

Ne kadar da aptalım, geldiğim ilk gün odaları karıştırıp Bora’nın yatağına girmekle rezil olduğum yetmezmiş gibi bir de onun tarafından kandırıldığımı öğrendim.

İki çift güzel lafla kendimi onun kollarına bırakıp beni öpmesine izin verdiğim yetmedi, bir de karşılık verdim. Benimi için gerçekten bir şeyler hissettiğini düşündüğüme inanamıyordum! Kendimi yokluyordum, ona karşılık verdiğime göre ben de ona karşı boş değildim. Dilara ve Kuzey bile bunu anlamışken benim kabul etmemem anormal olurdu.

Onu seviyor olsam da beni aptal yerine koymasının hesabını sormadan asla rahat edemezdim. Bora Beyimiz meğer ilçeler arası yüzme şampiyonuymuş da haberimiz yokmuş. Dilara birçok kez abisini anlatmıştı ama bundan bahsettiğini hiç hatırlamıyordum. Gerçi Dilara göz-

yaşları içinde sadece abısını çok özlediğinden bahsedirdi. Onun var bilmediğine nasıl inanabilmişim?

Evden çıktığımda kızgın bir boğadan farksızdım. Bir süre etraf göz gezdirdim ama ortalarda gözüküyordu. Adımlarımı kıraz ağaçları çevirdiğimde Bora tahta sedire oturmuş mavi gözlerini Trabzon'un zıkkım muk tarlalarını andıran bulutlu gökyüzüne çevirmişti. Kumral saçları hafif esen rüzgârlarla dans ediyordu. Ah şu an akla zarar şeyler aklımdan geçirsem de kızgın olduğumu belli edercesine yanına gıdıp, "İlanlı! Töm bu zaman zarfında seni eğlendirebildim mi bari?" diye azıcık zım çıktığı kadar bağırmaya başladım. Bora mahcup bir edayla başını eğip bakıyordu ama ona karşı yumuşamaya hiç niyetim yoktu.

"Tamam, özür dilerim, yüzme biliyorum, niyetim sadece başı için hissettiklerini öğrenmekti."

"Öğrendin mi bari?" dedim alayla.

"O gün pek emin olamasam da gece fazlasıyla öğrendim" derken gülümseyerek tek istediğim ona bir tokat atıp gülümsemesini yüzüne soldurmak isterdim.

"Şu an seni Karadeniz'de boğmak istiyorum, inan senin bu aşk merakın yüzünden annemden hatıra kolyemi de kaybettim."

"Özür dilerim. Belki annenin kolyesinin yerini tutmaz fakat sen yeni bir tane alırsın. Lütfen affet beni. Yemim ediyorum niyetim aklı eğlenmek ya da dalga geçmek olmadı" deyip elimi tutarak kalbine götürdü.

"Buradaki yerin bambaşka, biliyorum bazen düşünmeden konuşuyorum. Asla dalga geçmek ya da seni kırmak için değil... Seni kızdırmayı seviyorum, ne yapayım; kızınca ayrı bir güzel oluyorsun." Ne diyecektim şimdi? Ona bakınca yalan söylemiyor gibi duruyordu ama onu bu kadar kolay affedemezdim. Elimin altında hızla atan kalp durumumu iyice zorlaştırıyordu. Annemin kolyesi benim için çok değerliydi, onu kaybetmişim. Sırf bu yüzden burnunu biraz sürtebilirdim.

"Annemin kolyesini bana getirirsen seni affederim." Böyle bir şey yapamayacağını çok iyi biliyordum. Büyük ihtimalle sahilde düşmüş. Getiremese de onu affedecektim, sadece ne yapacağını görmek istiyordum. Yüzünde biraz tereddüt vardı.

“Ne o, yapamayacağını düşünüyorsan vazgeç. Bu is burada bit-sin. Kaşlarını kaldırmış,

“Eğer bulursam affetmenin yanında senden bir şey isteyeceğim. ne pahasına olursa olsun yapacaksın. söz mü?” dedi kendinden emin bir şekilde. Ne isteyeceğini merak ediyordum. Biraz düşünsem de aklıma hiçbir şey gelmemişti. Sonra da bulamayacağına kanaat getirdiğim için kabul etmiştim.

“Ama benim de bir şartım var, sen de onu kabul edeceksin”

“Peki, kabul” dedi hemen.

“Daha şartımı duymadın.”

“Benim kendime güvenim tam.” Fazla özgüvenli duruyordu. Kim bilir aklımda ne tilkiler dolaşıyordu.

“Dilara’nın düğün günü kolyemi istiyorum. Buradan bulmak biraz zor olacak, şimdiden sana kolay gelsin.” Bir şey demesine fırsat vermeden arkamı dönüp yanından ayrılırken kıs kıs gülüyordum. Ne yapacaktı çok merak ediyordum. Eminim bulamadığı için yeni bir kolye almayı düşünüyordu.

Dilara’dan...

Eylül bir kızgınlıkla evden çıkmıştı ancak eve girdiğinde daha sakin gözüküyordu. Abimle ne konuşmuşlarsa aralarındaki sorunu çözmüşler gibi duruyordu. Eylül’ün yüz ifadesi yumuşamıştı. Annem, babamın yanından gelince hep beraber mutfığa geçip akşam gelecek, misafirler için hazırlık yapmaya başladık. Annem Eylül’le çok iyi anlaşmıştı, beraber uyum içinde çalışıyorlar, şakalaşıyorlardı. Babama akşam Kuzey ve ailesinin geleceklerini haber verdik. Ancak hâlâ odasından çıkmıyor, kendine ceza vermeye devam ediyordu. Bu sabah da bizimle kahvaltı yapmamıştı. Gidip babamla konuşmak istesem de bir ayağım geri gidiyordu. Onu affetmişim fakat yüreğimde kabuk bağlayan yaralarım, geçmiş aklıma geldiğinde kanıyordu. Hayat kûs kalmayacak kadar kısaydı. Babam benim her şeyimdi. Olan olmuştu. Geçmiş değiştiremem ama geleceğim güzel olsun istiyordum. Babam pişman olmuş benden af dilemişti. Onu nasıl affetmezdim? Çok yaralandım ama bu yaralarım yine sevdiklerim sayesinde kapana-

cak, tamamen iyileşecekti. Mutfakta işlerimiz bitince odama çıkıp, rım saat kadar dinlendikten sonra babamla konuşmanın doğru olacağına karar verdim. Babamın kaldığı odanın önüne geldiğimde abim içeriden sesi geliyordu. Babamla benim evliliğimi konuşuyorlardı. Benim de yanlarında olmanın doğru olacağını düşünerek kapıyı çalıp girdim. Babamın rengi hâlâ solgundu. Beni görünce oturduğu yerden kalkıp ağır adımlarla yanıma geldi.

“Kalkmasaydın, baba”

“İyiyim ben, merak etme.”

“Olsun, otur hadi” desem de babam bildiğini okudu. Kollarında şefkatlice kavradı.

“Kızım, abin bana bir şeyler anlattı.” Nasıl tepki verecek diye bakışlarımı bir an olsun babamdan ayırmıyordum. “Ben zaten senin Kuzey’le evli olduğunu biliyorum.” İyi de nasıl bilebilirdi. “Sağ olsun gerçek dostlarım bunca zaman zarfında beni aramaktan vazgeçmediler. O yüzden Kuzey’le evliliğinden, hakkında çıkan haberlerden, hatta Bora’nın borcundan da haberim var” dediğinde Bora’yla göz göze geldim. Ne o, ne de ben inkâr edecek durumdaydık. Babam konuşmasa sakince devam etti.

“İflas edeceğimize üzülmедim. Kendi kızımı inanmadığım için bunun Allah’ın bana verdiği bir ceza olduğunu düşündüm. Hoş kendi kardeşimi bile anlamadım ya...” dedi. Babam derin bir iç çekerek devam etti.

“Biliyorum ki senin Kuzey’i sevdiğin kadar, Kuzey de seni seviyor. Eğer sevmeseydi şimdiye kadar çoktan kendine bir hayat kurmuştu. Yıllar önce Mert’in söylediklerini anlattığımda yüzündeki hayal kırıklığını, başına silah dayadığında sana bir şey olmasın diye nasıl çırpındığını hatırlıyorum. O yüzden biliyorum sevgin karşılıksız değil. Kızım gözümün nuru Dilara’m, Kuzey’le mutlu ol” deyip gözyaşları içinde bana sarıldı.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum, baba” deyip başını babamın göğsüne yasladım.

“Bora evliliğinizin kâğıt üzerinde olduğunu, sırf düğün yapmak için buraya geldiğinizi söyledi. Madem öyle neden ilk buraya gelmed-

niz?" Şimdi ayıkla pirincin taşını. . Babamdan uzaklaştım Ne söyleyeyim diye düşünürken abinle yine göz göze geldim

Abim de ne söyleyeceğini bilmiyordu

"Ne oldu, kızım, sessiz kaldın. Bir sorun mu var?"

"Hayır, baba. Gazetede İtalyan mimarla hakkımda çıkan haberleri biliyorsun. Bu haberlerin yalan olduğunu ispatlamak için küçük bir önlemdi. Sen öyle birden sorunca ne söyleyeceğini bilemedim " Aklıma gelen mantıklı tek yalan buydu, babamın bazı şeyleri bilmesine gerek yoktu. Nitekim inanmış gözüküyordu.

"Tamam, akşam Kuzey'in ailesi gelince düğün tarihini kararlaştırınız." Madem düğün konusu açılmıştı, Kağan'ı araya sıkıştırmanın tam zamanıydı.

"Baba bir şey daha söylemek istiyorum. Düğüne Kağan da gelecek, o yüzden Eylül'e açtığın kucacı Kağan'a da açacağını umuyorum" dedim tereddütle.

"Kızım ne demiştim, büyüklerin sorunu çocukları bağlamaz, o yüzden Kağan'ın başımın üzerinde yeri var." Duyduklarına bir cesaret halam da gelsin diyecektim ki babam bunu anladığı için, "Benden daha fazlasını beklemeyin. Şimdi yalnız kalmak istiyorum" deyip kibarca bizi postalamıştı. Şansını denemiştim, daha fazla üstelemenin anlamı yoktu. Kapıdan çıkarken babama döndüm.

"Baba artık bu odadan çıksan, seni burada bu şekilde görmeye dayanamıyorum."

"Henüz cezam bitmedi, cezamın bittiği gün çıkacağım" dedikten sonra odasının kapısını yüzümüze kapatmıştı.

"Şimdi ne olacak, abi. Ya babam düğünüme gelmezse."

"Merak etme, senin mutlu olduğun gün en çok görmek istediği şeydi. Hâlâ içinde pişmanlıklarını yaşıyor, emin ol, gerekirse zorla getiririm."

"Keşke halamla da arası düzelseydi."

"O da olur inşallah. Bak senin düğününle Kağan ve Eylül'ü kabul etti. Benim düğünümle halam ve eniştemi kabul eder, belli mi olur." Abim sözleriyle beni çok şaşırtmıştı. Ondan ben buradayken bile hiç evlilik lafı duymazdım.

“Abi sen niyeti bozmuşsun. Kim bu şanslı kız, ben tanıyor muyum?” dedim muzipçe.

“Fazla soru soruyorsun, hadi şimdi git de akşamkı hazırlıklarla ilgilen.” Abim evliliği düşündüğüne göre fena çarpılmış olmalı ve on, böyle çarpan da Eylül’den başkası olamaz. Nasıl olsa yakında anlarız

Akşam yemeği için yöresel yemekler hazırlamış avludaki çardakta güzel bir sofraya donatmıştık. Yıllardır mısır ekmeği, lahana çorbası, mıklama, karalahana sarması yememiştik. İtalya’da bizim yemeklerimiz hasret kalmıştı. Masaya bakmak bile beni doyurmaya yetmişti. Nihayet Kuzey ve ailesi de gelince kadro tamamlanmış, hep beraber sohbet eşliğinde yemek yemeye başlamıştık. Allah’ım sanki kıtlıktan çıkmışım gibi güzel sarmaları, muhlamayı bir güzel mideme indirmişti. Sevgi teyze gelirken elleriyle yaptığı Laz böreği getirmişti. Sevgi teyzenin Laz böreği her zaman yaptığı gibi harikaydı, yedikçe yiyeyim geliyordu. Ben iştahla yemekleri mideme indirirken herkes bana kırkarak bakıyordu. Bu beni biraz utandırmıştı. Bu akşam yediklerimle eminim beş kilo almışımdır.

Yemekten sonra hep beraber salona geçip oturduk. Sevgi teyze ve Ahmet amca bana sıcak kucaklarını açmıştı. Müsaade isteyip Sevgi teyze ve Ahmet amcayla yalnız konuşmayı istemedim. Kuzey dâhil yanımda kimsenin olmasına izin vermedim. Sadece samimi oldukları onlardan duymaya ihtiyacım vardı. Nitekim salonda baş başa kaldığımızda sohbet ederken içimi rahatlatıcı güzel sözler söylemişlerdi.

“Kızım, Kuzey dün bize her şeyi anlattı. İnan ne söyleyeceğimi nasıl teselli edeceğim konusunda bir fikrim yok. Çok şey yaşadınız ama bundan sonra geleceğinize odaklanın. Oğlum seni kıskançlıktan yézünden, çok kırmış bırakıp gitmenden korktuğu için tehditle nikâh masasına oturtmuş. Dün akşam duyduklarımın sonra da azarladım ama inan seni çok seviyor, yaptığı her şey sevgisinden. Geçmişte de sevyordu ama şimdi gözleri aşkla parlıyor” dediğinde Sevgi teyze gözlerim buğulanmış, birkaç damla yaşın gözlerimden fîrar etmesine izin vermiştim.

“Yeter! Gözyaşın dinsin artık, kızım. Bir daha seni ağlarken görmek istemiyorum. Özalp gelini her zaman güçlü olmalı” diyerek Ahmet amca gelip yanıma oturdu. Gözyaşlarımı sılıp bana sıkıca sarıldığında dünyalar benim olmuştu. Artık ben de onların kızıyım, bunu çok iyi anladım. Davranışları, sözleri, samimiyetleri, mımıkleriyle destekler nitelikteydi. Sarılma faslı bitince yerlerimize oturduk.

Boğazımı temizleyip, “Ahmet amca, Sevgi teyze” deyip bir an duraksadım. Sevgi teyze,

“Söyle kızım” derken Ahmet amca merakla gözlerimin içine bakıyordu.

“Babam ve annem Kuzey’le nasıl evlendiğini bilmiyorlar. Lütfen siz de bu konuda bir şey söylemeyin.” En iyisi buydu. Sürekli aynı şeyleri anlatmak ve geçmişi hatırlamak beni iyice yormuştu. Artık geleceğe bakmalıydım. Ahmet amca beni takdir eden bakışlarını, “Anlıyorum, kızım, senden bunu duymayı zaten bekliyordum. Sen düşünceli bir kızsın. Eski defterleri açıp hiç kimseyi ama en önemlisi de kendini üzmeyi istemediğini görebiliyorum” dedi.

“Teşekkür ederim” diyerek rahat bir nefes aldım.

“Asıl ben teşekkür ederim; sayende şirketimiz büyük başarılar elde etti. Seninle gurur duyuyorum” diyerek konuyu projeye getirmeyi başarmıştı. Bunu sadece gerginliğimi üstümden atmam için yaptığını anlayabilmişim. Yine beni düşünmüştü, bu bile beni mutlu etmeye yetmişti.

Güzel sohbetin ardından tüm aile bir araya toplanmış ağız birliğiyle 28 Eylül’e düğün tarihi için karar vermiştik. Üstelik Eylül’ün doğum gününde evleniyorduk. On gün sonra gerçek anlamda evleniyordum, bunu düşünmek bile mideme kramplar girmesine neden oluyordu. Düğünü Kuzeylerin evinin bahçesinde yapıp sadece gerçek anlamda bize en yakın dostlarımızı çağıracaktık. Kuzey bir süre şirkette olmayacağı için Ahmet amca ve Sevgi teyze düğünden hemen sonra İstanbul’a gidecekti. Kuzey evdeki en güzel odayı bizim için hazırlayacağını söyledi. 5 Ekim’de ortaklar toplantısı olduğu için Kuzey’in planladığı balayı için dünya turuna çıkamayacaktık. O yüzden Karadeniz turu yapmaya karar verdik. Kuzey’le kendi yöremizi bu sefer karı-koca olarak keşfedecektik.

“Kemal, Dilara da geldi, bizi de affetti artık. Diğer küskünlükler de bitsin. Eylül burada, Kağan da gelecek. Neden bir büyüklük yapıp Selma’yla Metin’i kızının düğününe çağırmıyorsun. Yetmedi mi bu hasretlik? Yıllardır bu yüzden yeterince için yanmadı mı? Dilara’yı severken bir yanın hep kardeşini sevdi, bunu fark etmediğimi mi sanıyorsun? Dilara, Selma’ya çok benzediği için onun da hep yanlış yapması korkusuyla yaşadın. Kır bu inadını, bitir artık bu küslüğü.”

“Yıllardır bu yüzden ne çektiğimi bir Allah, bir de ben biliyorum. Kolay mıydı benim için kardeşimi kapıya atıp babamla kardeşim arasında seçim yapmak? Keşke bu durumu fazla ileri gitmeden daha çok diretselerdi.”

“Diretselerdi Metin’i kabul edecek miydin? Hem arkadaşındı, hem çocuklu bir adam... Onların birbirlerine olan hisleri Metin bekârken de vardı. Metin sırf arkadaşlığınız bozulmasın diye sevdiğinden vazgeçmişti. Ama Allah onlara ikinci bir şans verdi. Fazla ileri gittiklerini ben de kabul ediyorum ama yıllar geçti, herkes kendine düşen cezayı çekti ve ne olur artık sen de affet.”

“Ben bunları bilmiyorum muyum zannediyorsun? Ama kardeşim küçüktü. Kendinden on yaş büyük birine nasıl verseydim. Metin bile olsa buna nasıl razı gelseydim?”

“Gelmedin de ne oldu? Kaderin önüne geçebildin mi?”

“Bak Kuzey’le Dilara’ya, her şeye rağmen sevgileri onları bir araya getirdi. Metin’le Selma’yı sevgileri bir araya getirdi. İleride bir gün karşı karşıya gelmek zorunda kalsanız ne olacak?”

“Ne demek bu?”

“Bora, diyorum.”

“Ne olmuş ona? Ne alakası var bu durumla?”

“Sanırım Eylül’e âşık. Biliyorsun ki Bora bir şeyi istiyorsa ondan kolay kolay vazgeçmez.”

“Bunu sana Bora mı söyledi?”

“Söylemesine gerek yok, birbirlerine olan bakışlarını izle... Görürsün.”

“Şimdi bunları konuşmanın zamanı değil. Eğer böyle bir şey olursa engel olacak değilim ama daha fazlasını da bekleme”

Geleli üç gün olmuştu. Kuzey, ben ve Eylül son sürat düğün hazırlıklarıyla ilgileniyorduk. Mahallede herkes çoktan geldiğimi ve evleneceğimi duymuştu. Babamın hastalığı da geldiğimi duymayı hızlandırmış, gelen giden çok olmuştu. Çoğu neler olduğunu merak ettiği için gelmişti. Şükürler olsun babam çok daha iyiydi. Tansiyonu daha yükselmemişti. Hâlâ odadan çıkmamakta diretiyordu. En azından yüzü biraz daha fazla gülüyordu.

Yıllar önce küçük bir çantayla geçtiğim sokaklardan insanların meraklı bakışları altında Kuzey’le el ele yürüyordum. Yolda yürürken Mehmet amca ve eşiyle burun buruna geldik. Kucaklarında torunlarıyla dolaşıyorlardı. Sarışın, mavi gözlü, bir yaşında çok güzel bir oğlan çocuğuydu. Annesiz büyümesi ne acıydı. Onları gördüğüm için yolumu değiştirmek istesem de vazgeçtim. Benim alnım açıktı, utanacak bir şey yapmamıştım. Gerekiyorsa onlar yol değiştirmeliydi. Onların yüzünden bu haldeydim.

Beni görünce utana sıkıla iyice yanıma yaklaşmışlardı ama yüzüme bakmaya cesaretleri yoktu. Yazık o eski insanlara, üstten bakan kibirli hallerinden de eser yoktu. Kolay değildi, kızlarını kaybetmişlerdi. Bir şeyler söylemek istiyorlar ama kelimeler ağzından çıkmıyordu; sonra Mehmet amca söze başladı.

“Kızım, affet bizi... Her şey için” deyip başlarını pişmanlıkla yere eğmişti. Kuzey bana fırsat vermeden konuşmaya başladı.

“Af dilemek kolay mı? Oğlunuzun yalanı yüzünden bu kız yıllarca ailesinden uzak yaşadı. Tüm akrabaları, mahalle günlerce ardından konuştular. Ne için? Dilara, Mert’i sevmediği için. İnanın oğlunuzun burada olmadığına dua edin, ne Bora’nın, ne de benim elimden kurtulurdu.” Kuzey’in sert ve bir o kadar tehditkâr sözleri karşısında Mehmet amca ve karısı iyice küçülmüş, sessizliğe gömülmüştü.

“Mehmet amca seni affetsem olanları değiştirebilecek miyim? Babama gelip doğruları anlattınız, ya diğer insanlar! Benim oğlum yalan

söyledi demeye cesaretiniz var mı? Yaptığınız sadece vicdanınızı rahatlamak, içiniz rahat edecekse söyleyeyim, sizi affettim. Allah'tan ne b, dünyada, ne de ahirette karşılaşmamak tek dileğim. Bu yüzden hepimize hakkımı helâl ediyorum” deyip konuşmalarına fırsat vermeden Kuzey'i ardımda bırakıp yanlarından ayrıldım. Onları bir dakika daha görmeye tahammülüm yoktu.

“Dilara dur, beni bekle” diye seslendiğinde adımlarımı yavaşlattım. Kuzey yanıma geldiğinde beni kollarıyla sardığında tüm derdim tasam uçup gitmişti. Üzgün olmam gerekirken aksine içim rahatı. Sanırım korkumu da bu sayede arkaya atmıştım.

“Dilara seninle gurur duyuyorum ve kendime binlerce kez kızıyorum.”

“Geçti, değmeyen insanlar için kendimizi paralamayalım.”

Kuzey elimi sıkıca tuttu. Mahallenin ortasından hiçbir şey olmamış gibi yürümeye başladığımızda gelen geçen bize bakıyordu. Kuzey ise sanki nispet yaparcasına beni kendine iyice yaklaştırmış, elini belime dolamıştı. Arada bir yanağıma öpücük kondurmayı ihmal etmiyordu. Mahalleden geçerken liseden arkadaşım Melek'le karşılaştım. Uzun zaman sonra sevdiğim biriyle karşılaşmak bugün başıma gelebilecek en iyi şeylerden biriydi.

Biraz ayaküstü sohbet ettik. Hep istediği hemşirelik bölümünü kazanmıştı, bu yıl mezun olacaktı. Üstelik İstanbul'daydı. Döndüğümde onunla görüşmeye devam edebilirdim. Melek'i düğününe davet ettim.

“Elbette gelirim, tebrik ederim. Sonunda mutluluğu yakalamanı çok sevindim, söylemesen de Kuzey'e olan ilgin hep farklıydı.”

“Çok mu belli ediyordum” dedim utanarak.

“Leyla gibiydin.” Kuzey kıkırdamaya başladığında dırseğimde kurtulamamıştı.

“Ahhhh!..”

“Dilara geçmişte Mert yüzünden yaşananları ardına bırakman çok güzel, her zaman çok güçlü bir kız oldun. Mert'le evlenmeye karar verdiğin için sana çok kızmıştım. Düğününe gelip bile bile kendini ateşe atmanı izlemek istemedim” dedi. Üzgün gözüküyordu. Mert'in ismi ge-

çince birdenbire tüylerim diken diken olmuş, bir el kalbimi sıkmaya başlamıştı.

“Hepsi geride kaldı, üzülme. Yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım, Melek” dedim gülümsemeye çalışarak.

“Tamam, eskileri geride bırakalım” deyip Kuzey’e döndü.

“Kuzey abi, Dilara, canım arkadaşım tüm mutluluklar sizin olsun...” Aklım Melek’in Kuzey’e abı demesine takılmıştı Ben hiçbir zaman ona abı dememiş, diyememiştim.

Melek’le sohbetimiz bitince Kuzey’le dolaşmaya devam edip bazı aile büyüklerimizi ziyaret ettik. Hepsi de beni sevgiyle karşıladı. Bunlar babamın gerçek anlamda dostlarıydı ve onların gözünde yıllar önce olanların hiçbir önemi yoktu. Zaten bana Mert’in söylediklerine inanmadıklarını, hatta babamla bile konuştuklarını söyleyip beni rahatlatmışlardı. Biz Kuzey’le beraber dolaşırken Eylül annemle evde kalıp hazırlıklarla ilgilenmeyi tercih etmişti.

Son birkaç gündür bu sokaklarda gündem ben ve Kuzey’le olan evliliğimdi. Herkes benden bahsediyordu. Beni gördüklerinde fısır fısır konuşuyorlardı. Konuştuklarını bana duyurmaktan da çekinmiyorlardı.

“Nasıl bir yüz var bu kızda. Babası kovduğu halde utanmadan nasıl gelebildi? Kemal Bey’e hayret ediyorum, evlat sevgisi ağır bastı tabi. Ya Bora’ya ne demeli, sanki kardeşini doktora götürmek isteyen o değilmiş gibi davranıyor. Dilara da halasının yolunu izledi. Kuzey gibi bir adama şaşıyorum. Tüm bu olanlardan sonra nasıl onunla evlenebiliyor. Karım diye nasıl yanında gezdirecek? Ya ailesi, nasıl gelin olarak kabul ediyorlar şaşıyorum.” Bunları duymak beni üzmüyor desem yalan olur. Kuzey, abim ve Eylül sayesinde bunları düşünmemeye çalışıyordum. Bu dedikodular yüzünden abim ciddi anlamda birkaç kişiyle tartışmıştı. O yüzden abime ve Kuzey’e duyduklarımı yansıtmamaya çalışıyordum.

Duyduklarım biraz moralimi bozduğu için akşam eve gelince direkt odama çıkmıştım. Eylül de bunun farkındaydı. Yanıma gelmiş, benimle küçük bir çocukmuşum gibi ilgilenmeye başlamıştı.

“Dilara biliyorum insanların dediklerine takılmışsın, boş ver. Hıce’ye değil neticeye bak” diyerek beni neşelendirmek için elinden geleni yapıyordu.

“Yok, takmıyorum ama yine de... Dedikleri gibi biri olsam gıle geçerdim. *Evet, yaptım* derdim ama yapmadığım şeyler için suçlamak canımı sıkıyor” deyince üzgün bakışlarımı Eylül’e çevirdim. Eylül odada sağa sola giderken bir şeyler düşünüyordu. Kim bilir aklınız yine neler geçiyordu.

“Senin yerinde olsam evlendiğim sabah çarşafı götürür mahallenin ortasına bırakırdım. Görsünler kim yalan söylüyor. Mert mi, sen mi?” Eylül’ün sözleriyle gözlerim hayretle açıldı. *Ne söylüyorsun* der gibiyüzüne aval aval bakmaya başladım. Zaten düğüne birkaç gün kalmamideme de kramplar girerken böyle demesi...

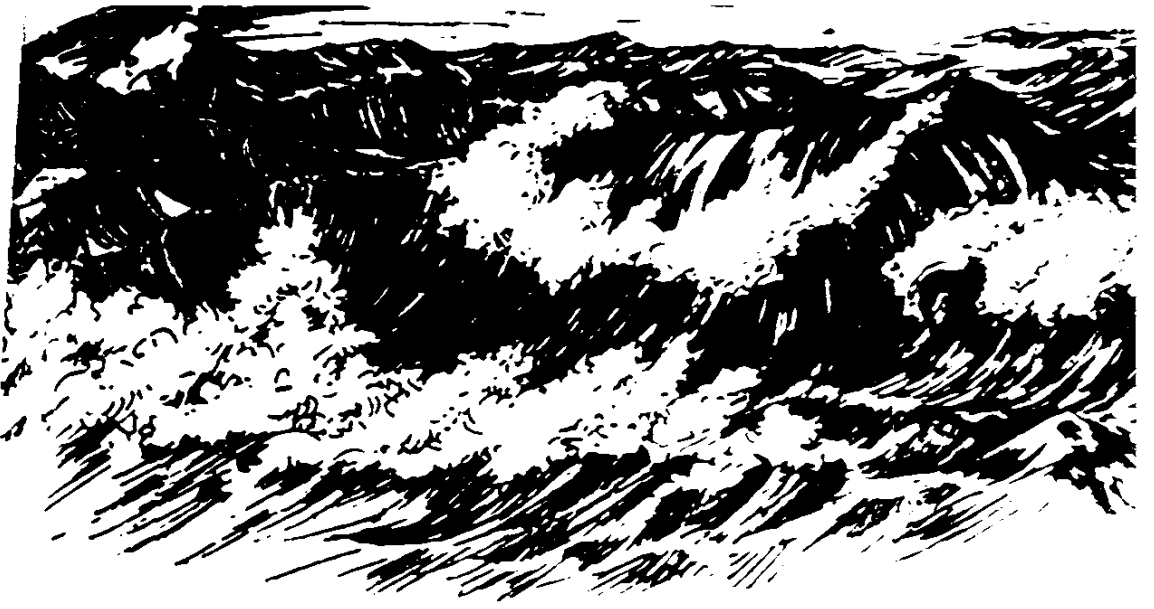
“Saçmalama, Eylül, böyle bir şeyi asla yapmam. Bu söylediklerim kızgınlığına veriyorum” diyerek söylediklerini kalın bir sesle kestirip attım.

“Neden olmasın, hâlâ ülkenin bir köşesinde bekâretin ispatı için kapıda çarşaf bekliyorlar. Üstelik sevinçten havaya silah bile sıkıyorlar. Yerinde olsam gerçekten bunu yapardım. Bak bir daha sesleniyor mu?” Eylül’ü biraz tanıdıysam bunu yapardı. Ben buna asla cesaret edemezdim.

“Neyse, bu konuşulanlar için ne kendimi, ne de Kuzey’in huzununu kaçırmak gibi bir niyetim yok!”

“Hah işte öyle, kalk hadi, bir şeyler yiyelim. Bak bugünlerde yuttediklerine dikkat etmiyorsun.”

“Haklısın, acıktım, yemek yiyelim” diyerek kol kola mutfağa indim. Üç gün sonra evleniyordum. Mert’le evlendiğim gün, “Keşke evlendiğim Kuzey olsaydı dediğimi hatırlıyordum. Dua saatine denk geldiğinırım. Mutlu muydum? Elbette mutluydum ve bu mutluluğa kavuşma için birçok acı çekmek zorunda kalmıştım. Ancak şimdi çektiğimiz mükâfatını yavaş yavaş aldığımı görebiliyordum.

DÜĞÜN

Son birkaç günüm rüzgâr gibi geçmişti. Hazırlıktı, gelinlikti derken çok yorulmuş, zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Ahmet amca ve Sevgi teyze evi bize bırakıp istediğimiz odayı alabileceğimizi söylediğinde kalacağımız odayı Kuzey’le birlikte beğendiğimiz mobilyalarla döşemiştik. Odamız evin ebeveyn banyolu en büyük odasıydı. Mobilyaları tamamen beyaz seçmiş, halısı ve tül perdesini mobilyalara uydurmuştuk. Kuzey’le hayatımıza temiz bir sayfa açtığımız için mobilyalar beyaz olsun istemiştik. Otel bana kötü şeyleri hatırlattığı için düğünden sonra evde kalacaktık.

Kuzey de bu konuda ısrar etmemişti, aksine mutlu olmam için her istediğini yapıyordu.

Düğün için Kuzey organizasyon şirketiyle anlaşmış bahçeyi gelin gibi süsletmişti. Sadece çok samimi dostlarımız bizimle olacaktı. Böyle olmasını ben tercih etmiştim. Utanacak bir şey yapmamıştım ama mutlu günümde samimiyetsiz insanları görmek istemiyordum. Bu düğün için ne konuşacaklarını biliyordum ama umurumda değildi. Kuzey ve ben mutluluğumuzun üzerine gölge düşürmeyecektik.

Kına yapmamıştım. Hoş yapsaydım da samimiyetsiz insanlar eve iş öğrenmek için doluşacaktı. Ahmet amca ve Sevgi teyze düğünden hemen sonra İstanbul’a gidecekleri için kına yerine aile yemeği yemiş, sohbet etmiştik. Kına gecemi annemin koynunda kokusunu içime

çekerek sabahlamıştım. Yıllar sonra anneme kavuştum ama yine aynı yordum. Bu seferki mutlu bir ayrılıktı, istediğim zaman ailemi görebileceğim, istediğim zaman da onlar beni göreceklerdi. Annemle sabaha kadar uyumamış Eylül de bize katılarak İtalya'daki komik maceralarımızı anlatıp gülmüştük.

Birazdan Kuzey ailesiyle gelip beni baba ocağından teslim alacaktı. Saçım, makyajım eve gelen kuaför tarafından yapıldıktan sonra gelinliğimi de giymiş odamda heyecanla beklemeye başlamıştım. Gelinliğim kendinden kabarık, sırt ve göğüs kısmı V şeklinde hafif dekoltesi ve uzun kollu, tamamen Fransız danteliydi. Saçlarımı yaşıma uygun, dağınık topuz yaptırmıştım. Sade kısa duvağım topuzuma tutturulmuştu. Oldum olası sadelikten hoşlandığım için makyajımı da sade yapurdum. Abim belime bekâretin sembolü kırmızı kurdele bağlamayı istedi ama reddettim. Hiçbir zaman kırmızı kurdele bağlamaya anlam verememiş tim. Namuslu, temiz olmak önce insanın yüreğinde olmalı, sırf kırmızı kurdele takmak insanı temiz yapmazdı.

Eylül ise bugüne özel diz üstü, tozpembe, vücuduna yapışan, tek omuzlu bir elbise giymişti. Saçlarını maşa yaptırıp açık bırakmıştı. Onun da tercihi benim gibi hafif bir makyaj olmuştu. Esmer olduğu için giydiği pembe elbise ona çok yakışmıştı.

Zaman geçtikçe heyecanım artıyordu. Sakinleşmeliydim ama elimde değildi. Sanki her an bu tatlı uykudan uyanacakmışım gibi geliyordu. Bu gün o kadar çok hayal etmişim ki?

Daha fazla dayanamayıp zamanın geçmesi için çareyi Eylül'e takılmakta buldum.

“Eylül sanırım yakında seni de gelin edeceğiz, yanılmıyorsam birini gözüne kestirdin” derken imalı bakışlarımla baştan aşağı Eylül'ü süzdüm. Çünkü Eylül hiç böyle cüretkâr kıyafetler giymezi. Eylül'ün yüzü al al olmuş, ne diyeceğini bilememişti.

“Aman kimi kestireceğim, sevgili kuzenim bir kere evleniyor, bu sana özel.” Eylöl beni laf kalabalığıyla geçiştirmeye çalışmıştı ama ben bu lafları yemiş miydim? Tabi ki hayır! Çok güzel gözüktüğü kesindi. Ancak abimin bu durumdan hoşlanacağını pek zannetmiyordum. Abim kıskanç bir adamdı. Bana bile diz üstü etek giydiğimde kızardı, üstelik daha çocuk sayılırdım. *Eylöl'ü böyle görünce* diye düşünürken abim odadan içeri girmiş bizi baştan aşağı süzmeye başlamıştı. Eylöl'den bir an olsun gözlerini alamıyordu. Zaman zaman kaşları çatılsa da sesini çıkarmayıp sadece çenesini sıkıyordu. Abim düğüne yakışır bir şekilde filme rengi takım elbisesi, bordo kravat beyaz gömlekle çok şık ve yakışıklı olmuştu. Saçlarını jölelemiş, arkaya taramıştı. Kağan'ın gelmesi an meselesiydi. Babamın Kağan'ı nasıl karşılayacağını çok merak ediyordum. Babam sorun olmayacağını söylese de yine de endişeleniyordum. Bir süre sonra odanın kapısı çalınmış ve *gir* dememle Kağan ağzı kulaklarında içeri girmişti. Hızlıca yerimden kalkarak iki adımda Kağan'ın yanına gidip ona sıkıca sarıldım. Birkaç gündür görmemiş olmama rağmen onu çok özlemiştim. Tek burukluğum halam ve Metin amcanın yanımda olamamasıydı; ama Eylöl ve Kağan yanımda olması, az da olsa onların yokluğunu gideriyordu.

“Hoş geldin, Kağan, gelmene çok sevindim ve çok yakışıklı görünüyorsun.” Kağan'a giydiği siyah elbise çok yakışmıştı. Saçlarını da kısacık kestirmesi ona ayrı bir hava katmış, mavi gözleri daha çok ortaya çıkmıştı.

Abim araya girerek, “Hoş geldin, Kağan” deyip kucaklaştıktan sonra, “Benim biraz işim var, siz hasret gidermeye devam edin” diyerek yanımdan ayrıldı. Sonra Kağan bana dönerek, “Yılın olayını kaçır mıyım? Annem, babam çok mutlu olmanı diledi” dedi.

“Onların burada yanımda olmasını çok isterdim.”

“Biliyorum. Gelemediler ama sana bir hediye gönderdiler” deyip yanında getirdiği siyah küçük çantadan bir mücevher kutusu çıkarıp bana uzattı. Kutuyu açtığımda içinde pırlanta taşlarla süslü, çok şık bir gerdanlık duruyordu.

“Bu babaannemin gerdanlığı eski fotoğraflara bakarken babaannenin boynunda görmüştüm.”

“Evet, aynen öyle, annem artık senin olmasını istiyor. Ona geçtiği mutluluk gibi sana da getirmesini dilediğini söyledi.” Canım kızım bekârken bu kolyeyi boynundan çıkarmazmış. Annemin dediğine göre evden ayrılırken babaannem bu kolyeyi ona verip mutlu olmasını dilemişti. Umarım ben de onlar gibi mutlu olurdum. Kutuyu bir kez daha bıraktım.

“Annemi, babamı gördün mü?”

“Aslında henüz görmedim. Kapıyı bir kız açtı. İtiraf edeyim, kızın gözü, yüzü tam anlamıyla melek gibiydi, çok güzel bir kızdı. Bayca örttüğü krem başörtüsü çok yakışmıştı. Dayımı ve yengemi sonradan odada hazırlandıklarını söyledi. Senin odanın yerini de gösterdiğinde ben de soluğu burada aldım” dedi Kağan.

“Benim çocukluk arkadaşım, birkaç gün önce tesadüfen yolda karşılaştım. Biraz konuşup dertleştikten sonra düğüne davet ettim. Buz buradayken o da misafirlerle ilgilenip anneme yardım ediyor.” Kağan’ın aklı hâlâ Melek’te kalmış gibi duruyordu. Bu durum Eylül’ün gözünden kaçmamıştı.

“Ooo, kardeşim yıllar sonra bir kızla ilgilenir oldu. Sormadan söyleyeyim, melek gibi kızın adı Melek, İstanbul’da hemşirelik okuyor. 22 yaşında bu yıl mezun olacak” deyip art arda bilgileri sıraladı Eylül.

“Kendimi evlilik programındaymış gibi hissettim.” Kağan’ın sözlerinde sonra kahkahayı patlatmıştı. Kağan’ın yüzünde biraz tedirginlik hissettim. Zoraki gülüyordu. Bu tedirginliği babam yüzündendi. Anıyabiliyordum. Onu rahatlatmak açısından elimi omuzuna koyarak vazladım.

“İçin rahat olsun, telefonda da dediğim gibi babamın sizinle bir sorununu yok” dememle anne babamın içeri girmesi bir oldu. Bir süre birbirlerine dikkatlice baktıktan sonra babam,

“Hoş geldin” diyerek babam Kağan’a kucak açmıştı. Geldikten sonra anne babama Kağan’ın fotoğrafını göstermiştim. Babamca sonra annem de Kağan’ı sevgiyle kucaklamıştı.

O kadar mutlu olmuşum, sanki arada hiç küslük yok gibiydi.

Babamı elimle işaret ederek Kağan’a “Otuz sene sonraki halini beğendin mi?” diye sordum gülümseyerek.

“Otuz sene sonraki halim de oldukça yakışıklıymış?” Kağan’ın sözleri babamın oldukça hoşuna gitmiş olacak ki yüzünden tatlı bir tebessüm kondurmuştu. Annem babam Kağan’la her şey yolundaydı, düşündüğüm şey olmamıştı. Babam ve annem oldukça mutlu gözüküyorlardı. Eylül bir süreliğine yanımdan ayrıldıktan kısa bir süre sonra da yanıma gelerek damat tarafının geldiğini bildirmişti. Sanırım artık baba ocağından çıkma vakti gelmişti. Merdivenlerden Kağan’ın kolundan inerken kalbim hızla çarpıyordu. Her an ölecekmiş gibi hissediyordum. Kapının eşiğine geldiğimizde karşıma ilk Kuzey çıktı. Giydiği siyah smokinle podyumlardaki mankenlerden farkı yoktu. Ona çok yakışmıştı. Siyah saçlarına çektiirdiği fön hafif kabarık duruyordu. Onu görünce kalbim hızla çarpmasıyla elim ayağım titremeye başlamıştı. Ahmet amca ve Sevgi teyze Kuzey’in yanında düğüne yakışır şekilde giyinmiş, oldukça şık giyinmiş hemen yanı başındaydılar. Benim yanımda da babam, abim ve Kağan vardı. Annem, Eylül ve Melek hemen benim arkamdaydı. Kuzey beni abimden almak için epey dil dökmüştü. Çünkü abim,

“Vazgeçtim, kardeşimi vermiyorum” diye çocuk gibi mızızlanmıştı. Eylül,

“Bonus olarak seni de Özalplere verelim istersen” dediğinde avluda kıkırtılar yükselmişti. Abim Eylül’e sen görürsün bakışları atıyordu. Abim bana sarılıp öptü, mutluluk diledi. Bir ağlamadığı kalmıştı. Ortam bir anda duygusallaşmıştı. Babam beni abimden alıp sarıp sarmaladı, mutluluk diledi. Beni Kuzey’e emanet ettikten sonra elini açmış mutlu olmamız için sesli dua etmişti. En son bu kapıdan gelinlikli çıkıştımda babam, “Halan gibi beni hayal kırıklığına uğratmadım” dediğini hatırlıyordum. Şimdi yine aynı kapıdan gelinlikle çıkıyorum, bu kez babam *mutlu ol* deyip dua etmişti.

Gelin arabası olarak abimin arabasını yapmıştık. Abim bana yıllar önce *evlenirsen söz düğün araban bu olacak* demişti ama Mert’in ailesi istemeyince tatsızlık olmasın diye ısrar etmemişti. İyi ki de o zaman olmamış, şimdi sevdiğim insanla evlenirken abimin arabasına binmek beni daha mutlu etmişti. Arabayla konvoylar eşliğinde Kuzeylerin evine geldiğimizde çoktan misafirler gelmişti; nikâh memuru da yerini almıştı. Benim şahidim Eylül, Kuzey’in şahidi ise Kağan’dı.

Misafirlerin arasından geçip nikâh masasına oturduğumuzda memuru nikâh akdine başladı.

“Bugün burada bu iki güzel insanın mutluluğu için toplanıyoruz. Evlenmek için belediyemize başvurduunuz. evliliğinizde herhangi bir engel olmadığı gözükte” dedikten sonra nikâh memuru bizi bizi bizi bana çevirdi.

“Siz Dilara Hayal Akman, Kuzey Özalp’i iyi günde kötü günde hastalıkta sağıkta, ölüm sizi ayırana kadar eşiniz olarak kabul ediy musunuz?” diye sorduğunda babamla göz göze geldim. İçten içe ve soyadımı değıştirdiğime üzüldüğünü biliyordum ama bu zamanda adım ve soyadım için yapacak bir şey yoktu. Davetlilerde kın dostlarımız olduğı için bu durumdan haberdarlardı.

“Evet, ediyorum” dediğimde bahçede alkış sesleri yükselmıştı. Kuzey’e gelmişti.

“Siz Kuzey Özalp, Dilara Hayal Akman’ı hastalıkta sağıkta günde kötü günde, ölüm sizi ayırana kadar eşiniz olarak kabul ediy musunuz?” Kuzey nikâh memurunun sorusuyla biraz duraksadı. bahçede sessizlik oluşmuştu. Kuzey sevgi dolu kahverengi gözleri bana dikti.

“Ben bu güzel, sevgi dolu yürekli kızı ölüm ayırana kadar değı ölümünden sonra bile karım olarak kabul ediyorum.” Bahçedeki konuklar alkışlarla beraber ısıık sesleriyle bahçeyi doldurmuştu. Nikâh memuru tebessüm ederek Eylül ve Kağan’a bakışlarını çevirdi. “Siz bu evliliğ şahit misiniz?”

İkisi de şahidiz dedikten sonra nikâh memuru, “Ben de sizi Tuzon Büyükşehir Belediye Başkanımızın bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri kan koca ilan ediyorum” dedikten sonra bu sefer erken davran Kuzey’in ayağına bastım. Fazla hızlı basmış olacağım, Kuzey’in yüzü acı çeker gibi bir hal almıştı. Nikâh memuru bizi tebrik ettikten sonra nikâh defterini bana vererek mutluluklar dilemişti. Gerçekten kalbim yerinden çıkacak kadar mutluydum. Bu mutluluğumun bozulmasından çok korkuyorum. Utanmaz kocamın beni alnımdan öpmesini beklerken misafirlere ve ailelerimize aldırmadan dudaklarıma yapışmıştı. Ne yapacağımı şaşırdığım için put gibi kalmış kımıldayamıyordum. Konukların tezahüratı kulaklarımda yankılanıyordu.

Güzel geçen düğünün ardından misafirler gitmiş, ailecek kalmıştık. Düğün boyunca zaman zaman gözlerim Eylül ve Bora'ya takılmıştı. İkisi birbirine ciddi anlamda bir şeyler hissediyordu. Abım evlilik düşündüğüne göre Eylül'e sınıslıkam âşık olmalıydı. Abım bir an olsun gözlerini Eylül'den ayıramamış, konuşmak için yaklaşan aile dostlarının oğullarını gözleriyle dövmüştü.

Kağan da düğün boyunca gözlerini Melek'ten alamamıştı ama bir türlü konuşmak için de cesaret toplayıp yanına gidememişti. Kağan çok yakışıklı, çapkın gibi görünse de aslında kendi halinde kızlar konusunda çekingen biriydi. İlk kez bir kızdan böyle etkilendiğini ve dillendirdiğine şahit olmuşum. Melek de bu gece ismi gibi melek kadar güzeldi. Giydiği krem rengi uzun kollu üzeri tül elbise ona çok yakışmıştı. Aynı renkte olan başörtüsüyle bir gelinden farkı yoktu. Eğer Allah Kağan ile Melek'in kaderlerini bir yazmışsa bir şekilde bir araya geleceklerinden hiç şüphem yoktu.

Bugün benim en mutlu günüm olduğu gibi Eylül'ün de doğum günüydü. Onun için bir şey yapamamıştım ama eminim abım bir şeyler planlamıştı. Anne babam yanıma gelerek bana sıkıca sarılmışlardı.

"Kızım senin mutlu olduğunu gördüm ya, artık ölsem de gam yemem" derken annem gözyaşlarına boğulmuştu.

"Yapma, anne! Beni de ağlatacaksın, makyajım akacak sonra." Anneme sıkıca sarılarak içime cennet kokusunu çektim. Annemden ayrılp babama döndüm.

"Artık kendine ceza verme, ben mutluyum, baba. Kendini odana kapatma, seni bu şekilde görmek istemiyorum. İnan bu beni eskisinden daha çok üzer, o yüzden bana söz ver." Babamın gözlerindeki pişmanlık fızlasıyla belli oluyordu. Bu pişmanlığı ölene kadar hissedecekti.

"Söz veriyorum. Ben artık senin üzülmene istemiyorum. O yüzden bir daha kendimi odama kapamak yok" deyip alnımdan öpmüş, bana sıkıca sarılmıştı. Bugün en mutlu günümdü, ağlamayacaktım. Kağan yol yorgunu olduğu kadar yarın sabah da erkenden uçağı kalkacağı için benimle vedalaşıp annemlerle o da gitmişti. Melek'i giderken yanlarına almışlardı. Saat geç sayılırdı, yalnız başına Melek'i eve göndermek ya-

kıskık almazdı. Sevgi teyze ve Ahmet amca uçağa yetişebilmek için benimle vedalaşıp yanımızdan ayrıldılar. Bahçede Kuzey, abim, Eylül ve ben kalmıştım.

“Sonunda dediğini yaptığıma göre artık bizi yalnız bırakıyor.” Kuzey, abim ve Eylül’ü kibarca postaladı. Kuzey’in bu isteği benim için dırdığı için kolumla onu dürttüm.

Abim kolumdan tutarak yanına çekip beni koltuğunun altına aldı. “Senin karın olabilir ama benim hâlâ kardeşim. O yüzden ayrılmayı bozma, bu gece sabaha kadar ondan ayrılmak gibi bir niyetim yok.” Yerek muzipçe gülerken beni iyice sarıp sarmaladı. Kuzey kolumdan tutarak beni abimin kanatlarının altından çekip aldı.

“Senin kardeşin olabilir ama benim de karım. Üstelik iki kere evlendim, senden fazla bakka sahibim.” Kuzey sözlerinin ardından bana nağıma sulu bir öpücük kondurup alttan alttan gülmeye başlamıştı. Eylül’üm iki sevdiğim adamın arasında pinpon topuna dönmüştüm. Üstelik Kuzey beni abimin yanında öperek kırmızı bir pinpon topuna çevirmişti. Neyse ki Eylül imdadıma Hızır gibi yetişti.

“Ay benim çok uykum geldi, Bora. Hadi beni eve götür, hem sen de daha affetmedim. Dediğimi yapamadığına göre affetmeyeceğim” diye yerek abimi kolundan sürüklemeye başlamıştı.

“Nedir bu affedilecek konu?” Meraklı bakışlarını abim ve Eylül arasında gidip geliyordu.

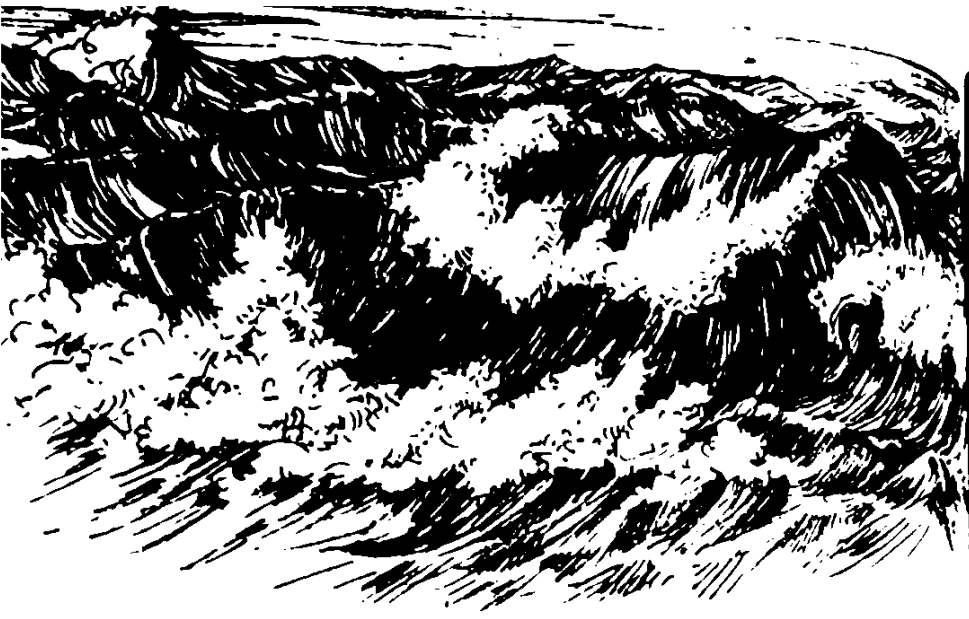
Eylül, “Yok bir şey, tatlım; sen bizi merak etme, nasıl olsa kalmak için bol bol vaktimiz olacak. Biz gidiyoruz.” Deyip Kuzey ve ben sıkıca sarılıp mutluluklar diledikten sonra abimi beklemeden bahçeye çıkarak gözden kayboldu. Neydi bu şimdi, hiç anlamamıştım! Sadece ben değil, abimde şaşkınlıkla bakıyordu. Abim, Eylül’ün peşinden bir kaçır gibi vedalaşıp gittiğinde sonunda Kuzey’le baş başa kalmıştık.

“Eylül’e teşekkür borçluyum. Yoksa bu gecede karımdan ayrılmak zorunda kalacaktım.” Kuzey’in homurdanarak söylediği sözler karşısında gülümsemeden edemedim. Karşımda sabırsız bir Kuzey vardı.

“Gerçekten abimin böyle bir şey yapacağına inandın mı?”

"Söz konusu Bora olunca her şeye inanırım" deyip dudaklarını alayla kıvrırmıştı. Kuzey'in söylediği doğrudu, söz konusu Bora olunca ben de bazen ne yapacağını kestiremiyordum.

Kuzey yanıma sokulup beni kollarıyla sardığında kalbimin deli gibi çarptığını, hatta biraz üşüdüğümü ve titrediğimi bile hissettim. Bu durumun havanın soğuk olmasıyla bir ilgisi olmadığını çok iyi biliyordum.

VUSLAT

Evin koca bahçesinde Kuzey'le baş başa kaldığımızda kalbimiz deli gibi çarpmasına biraz üşüyüp ve titremem de eklendi. Bu durumun havanın soğuk olmasıyla ilgisi olmadığını çok iyi biliyordum.

“Üşüdün mü?” dedi Kuzey kulağıma doğru fısıldayarak. Bir an kılıp yüzüme hafif bir tebessüm yerleştirerek bakışlarımı Kuzey'e çevirdim.

“Biraz” dedim kısık bir sesle.

“İstersen içeri geçelim.” Kuzey ellerini belime dolayarak beni iyice kendine yapıştırmıştı. Gözlerimiz buluşmuş, sıcak nefeslerimiz birbirine karışmıştı. Yüzüne muzip bir gülümseme kondurarak dudaklarımın kenarına ıslak bir öpücük bıraktı. Aklından geçenlerin farkındaydım ama henüz içeri girmek istemiyordum.

“Yok, biraz daha kalalım, hazır kimse yok, sessiz akşamın keyfini çıkaralım.” Kuzey'in yüzünün düştüğüne yemin edebilirdim.

“Temelli kalmayacağız, merak etme” deyip gönlünü almak istercesine yanağına bir öpücük kondurdum.

“Tamam, gidip şalını getireyim; hasta olmanı istemem.” Kuzey içeri girdi. Şansıma gökyüzünde tek bir bulut yoktu.

Yıldızlar bu gece sanki daha parlaktı ve o kadar yakındı ki ellerimle uzatsam yıldızlara dokunacaktım. Tıpkı Kuzey'i ilk öptüğüm gece.

Yıldızlara o kadar dalmıştım ki Kuzey'i beklerken ağaçların arasında bir gölge irkilmeme sebep oldu. Orada birinin hareket ettiğini gördüğüme yemin edebilirdim. Böyle şeylerden asla korkmazdım ama bu sefer içime bir ürperti belirmişti. Yavaş yavaş o yöne doğru yaklaşıırken ağaçların arasından birinin uzaklaştığını fark ettim. Daha fazla ilerlemeden durdum. Kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Yine de cesaret ederek,

"Hey! Kim var orda?" diyebildim. Birkaç hızlı adım daha attıktan sonra durup yavaşça bana doğru döndü. Yüzünü karanlıktan tam seçemiyordum ama bahçe ışıkları az da olsa ortamı aydınlatıyordu. Bir süre birbirimize uzaktan baktık, sonra da arkasını döndü ve gitti. Yüzü tanıdık birini hatırlatıyordu. O an aklıma gelen ilk kişi Mert'ti. Varsayım bile olması yüreğimin buz kesmesine sebep olmuştu. Neden buradaydı? Amacı neydi? Yine hayatımı mahvetmek istiyordu? Bu düşünceler çoktan beynimi kemirmeye başlamış, Kuzey'in geldiğinin farkına bile varamamıştım.

"Dilara iyi misin? Solgun gözüküyorsun?" Kuzey'in sesiyle olduğum yerde sıçrayıp korku dolu bakışlarımı ona çevirdim. Kuzey ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Orada biri vardı..." dedim kendimin bile duyamayacağı bir tonda.

"Kimden bahsediyorsun?" Meraklı bakışlarını gözlerime dikti. Önce olanları anlattım, sonra da ona sıkıca sarılıp başımı sıcak göğsüne yasladım. Kuzey'den ayrılıp göz göze geldiğimizde bana inanmıyormuş gibi bakıyordu.

"Dilara emin ol, o Mert değildi. Abin de, ben de bu konuda ciddi tedbirler aldık. Öyle bir şey olsaydı adamlarım çoktan onu yakalamış, geldiği yere postalamıştı." Meraklı bakışlarımı Kuzey'e diktim.

"Nasıl tedbirini aldınız? Benim neden haberim yok, bundan benim haberim yok."

"Seni endişelendirmek istemedik. Bu konuda korkuların olduğunu abin de, ben de çok iyi biliyorum; o yüzden *ufak bir önlem* diyelim" dedi. Sonra beni ikna edercesine devam etti: "Belki meraklı bir gazeteci olabilir. Biliyorsun, bu düğünün magazin haberlerini süslemesini ikimiz de istemediğimiz için basına kapalıydı." İçim buz kesmişti, hâlâ

titriyordum. Kuzey beni kucağına alarak odamıza taşırken başımı bana göğsüne yasladım. Kalbi kulağımın altında davul gibi çalıyordu.

“Gelini eşikten geçirmek âdettendir...” Kapıyı ben kucağımda taşıyarak odamıza girdik. Amacı beni neşelendirmektir, gerçi işe de yararmıştı. Kuzey’in varlığı beni rahatlatmıştı.

“Yüz görümlüğü de isterim o zaman, o da âdettendir” derken dudaklarımı büzmüş, ellerimle Kuzey’in gömleğinin düğmeleriyle oynamaya başlamıştım. Beni yere bırakınca ellerimi tuttu. Yüreğim kıpırdı ama kesinlikle ilk gecem olduğu için değildi. Gözüm odamızdaki yatağa takılınca şaşkınlıkla gözlerim açıldı. Kuzey tüm yatağın üzerine gül yapraklarıyla döşemişti. Beyaz saten yatak örtüsü sanki kırmızıya boyanmıştı. Bir an nefesimin kesildiğini hissettim. Biraz daha dikkat edince kırmızı gül yapraklarının odanın her yerine serpiştirildiğini fark ettim. Mobilyalarımız ve perdeler beyaz olduğu için kırmızı güller odada çok hoş bir görüntü sergiliyordu. Teşekkür etmek için başımı Kuzey’e çevirdim. Ancak kelimeler ağızımdan çıkmadığı için sadece o minnet dolu gözlerle bakabildim. Tüm bu güzel sürprize rağmen hâlâ aklım gördüğüm o adamda kalmıştı ve Kuzey de bunun farkında olduğu için bana sıkıca sarıldı.

“Ben yanıdayım, sana kimsenin zarar vermesine izin vermem” Beni rahatlatmaya çalışması az da olsa işe yaramıştı. Kuzey benden uzaklaştığında cebinden küçük, kırmızı kadife bir kutu çıkardı.

“Yüz görümlüğü istemiştin ya, bu senin. Babaannemden kalma, dört nesildir gelinden geline geçiyor” diyerek yavaşça kutuyu açtı. Bu bileklik... Sevgi teyzenin kolunda görmüştüm. Bir keresinde çok beğendiğimi bile söylemişim. Kendisinin de çok sevdiğini zamanı gelince gelinine vereceğini söylemişti. O zaman anlayamadığım bir sebepten üzülmüştüm. Şimdi ise bu bileklik bana aitti. Kuzey,

“Bir şey demeyecek misin?” dedi merakla.

“Çok beğendim, şu an kelimeler kifayetsiz, ne diyebilirim ki?” Aslında Sevgi teyzenin bunu bana vereceğini hiç düşünmemiştim.”

“Elbette sana verecek. Sen onun tek gelinisin” deyip bilekliği koluma taktı. “Artık yüz görümlüğümü de verdiğime göre sanırım kanım öpmenin bir sakıncası yok.” Eminim şu an yüzüm al al olmuştu. Çünkü

yanaklarıma ateş basmış yandığını hissediyordum. Daha önce beni öpmüştü. Hatta oyuna getirmiş, karşısında çınlçıplak kalmıştım. Fakat şimdi istediği bir öpücük bile çok utanç vericiydi. Biliyorum ki bu öpücükle kalmayacaktı, onun olacaktım. Kuzey'e bakışlarım kaydı, hâlâ benden cevap beklediğini fark ettim. Ama ona bir türlü öpebilirsin diyemiyordum. Aslında bu akşam gördüğüm o adam bu gecenin heyecanını alıp götürmüştü. Yerine bir sürü duygu karmaşası getirmişti. Kuzey kollarımdan güven verircesine kavradı. "Farkındayım, aklın bu akşam gördüğün o adamda ve de biraz korkuyorsun. O yüzden seni istemediğin bir şeye zorlamak niyetinde değilim, rahat ol" diyerek kollarını belime doladı. Korkuyordum belki ama Kuzey'in beni isteyerek incitmeyeceğini biliyordum. Mert ya da oradaki gölge kimsenin Kuzey'le arama girmesine izin vermemeliydim. Bu kez olmazdı. Kuzey'le evliydim ve onunla olmak istiyordum.

"Kuzey seni seviyorum, ne korkularımın, ne Mert'in aramıza girmesini istiyorum. O yüzden istediğim sadece sensin, beklemek istemiyorum." Kuzey *emin misin* der gibi bana bakıyordu. Anlaşılan ilk adımı ben atmadıktan sonra bana inanmayacaktı. O yüzden parmak uçlarımdan yükselerek onu istediğimi belli edercesine boynuna ıslak bir öpücük kondurdum. Kuzey emin olduğumu anlamış olacak ki aşkla dudaklarına kapandı. Küçük küçük başlayan öpücükleri git gide arzulu bir hal aldığında yapabildiğim ona aşkla karşılık vermekti. Kendimi kaybetmek üzereydim ki Kuzey benden uzaklaştı. "Ne oldu?" dedim baygın bakışlarla.

"Eşikten kucağımda geçirdim. Yüz görümlüğü verdim. Geleneklere göre şüktür namazı da kılmalıyız." Ah, evet, bu ayrıntıyı nerdeyse unutuyordum. Kuzey aklımı başımdan almıştı.

"Annem bu sabah kulağıma fısıldamıştı."

Makyajımı temizleyip ojelerimi çıkardım. Bu sırada Kuzey abdest aldı. Ben de banyoya gidip abdest aldım. Gelinliğimin üzerine hırka giydim. Annemin çeyiz olarak yaptığı başörtüyü takıp seccadeleri serdim. Kuzey önde ben arkada namaz kıldık. İçim huzurla dolmuş, içimdeki son korku kırıntıları da kaybolmuştu. Allah'tan Kuzey'le mutlu, huzurlu bir yuva ve hayırlı evlat vermesi için dua ettim. Kuzey ne dua etti, merak ediyordum. Seccadeleri katlayıp dolaba koydum. Başör-

tümü ve hırkamı çıkardım. Kuzey gülümseyerek yanıma geldi. Arkasından bana sarıldı. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Kuzey döndü. Gülümseyerek ne dua ettiğini sordum.

“Seninle yaşlanmayı diledim, Dilara. Senin gibi iyi yürekli çocuklarım olmasını diledim. Hatta bu geceden başlayabiliriz. Belki biraz bir Kuzey ya da Dilara’mız olur” deyip dudaklarıma kapandı. Benim en büyük isteğim anne olmaktı. Bugünü gösteren rabbime binlerce kürler olsun diye dua ettim.

Kuzey’in dudakları yavaşça dudaklarımdan boynuma kaymıştı. Gelinliğin fermuarına gittiğinde kalbimde onun için dolup ta sevgimle tüm vücudum karıncalanmaya başlamıştı. Gelinliğim yer bulduğunda kalbim her zamankinden daha hızlı atıyordu. Bakışları Kuzey’le kesişince Kuzey’in sıcak elini yanağımda hissettim.

“Seni seviyorum, ufaklık... Her zaman sevdim” deyip elimi boynuma kalbine götürdü. “Bu ruh bu bedende olduğu sürece kalbim yalnız sen için atacak.” Kuzey’in sözleriyle gözyaşlarıma engel olamamıştım. Yanağımdan gözyaşlarım süzülürken Kuzey’in dudaklarını yanağımda hissettim.

“Bir daha bu yaşlar benim için dökülmeyecek, sana söz veriyorum” dediğinde öpücüklerini boynuma kaydırması. Kuzey’in bu yüleyici kendine has kokusu tüm bedenimi ele geçirirken kucaklama havalandığımın bile farkında değildim. Sanki rüya âlemindeydim. Gecelerimiz ne zaman üzerimizden çıktı, ne zaman yatakla buluştuk hiçbir fikrim yoktu. Kuzey’in tutku dolu öpücükleri sayesinde aklım dışı kalmıştı. Onun öpücüklerini tenimin her zerresinde hissederek utancımın gözlerimi bir an bile açamıyordum. Her hareketi beni incemesinden korkarcasına ve nazikti. Kuzey bana daha önce hiç tatmadığım duyguları tattırıyor, hissettiklerimle beni göklere çıkarıyordu. Hissettiklerimi kelimelere dökemeyecek kadar mahrem duygulardı. *Seviyorum* kelimesi ikimizin de aynı anda söylediğimizde gözlerimizin içine aşkla bakıyorduk. Kuzey benden onay bekliyordu. Gözlerim onay verircesine kapadığımda ağzımdan firar eden küçük bir çığlık Kuzey’in öpücüğüyle kesilmişti. Kuzey’in canım yandığını için kulağıma fısıldarcasına, özür dilerim demesi hissettiğim acıyı bile yersiz hale getirmişti. Canım yanmıştı belki ama onsuz uzakta geçen günlerimde ça

tiğim acının yanında bu acı elime iğne batması kadar bile acı vermemişti. O an akan gözümden tek damla yaş mutluluktandı. Kuzey'le hiç bilmediğim dünyanın kapılarını aralamıştım. Evet, mutluydum, aylar önce Kuzey'in benden nefret ettiğini düşündüğümünden içten içe kendimi yıyıp bitirirken şu an gerçek anlamda kocam olan adamın kolları arasındaydım. Aşk dolu geçen dakikalarımızın ardından Kuzey beni kolları arasına alarak sımsıkı sarıp dudaklarıma bir öpücük bıraktı.

“Özür dilerim, canını yaktım!”

“Önlünde sonunda bunu yaşayacaktım.” Elimini Kuzey'in çıplak göğsünde gezdirirken bir an olsun yüzüne bakamıyordum. “İnan beni sevmeyi benden nefret ettiğini düşündüğüm her an canım bundan daha çok fazla yandı.”

“Sana yaşattığım her şey için üzgünüm... Ve bu kadar kör olduğum için.”

“Artık yanımdasın, gerisinin bir önemi yok. Bir daha beni asla bırakma.”

“Böyle bir şey olmasına asla izin vermem, sen istesen de bırakmam!” diyerek bana daha sıkı sarıldığında huzurluydum. Bu huzurumun bozulmaması için Allah'a dua ediyordum.

Bora...

Bu gece biricik kardeşimi ilk kez bu kadar mutlu görmüştüm. Mert'le evlendiği günü düşünüyorum da idama giden mahkûmdan farksızdı. O gün ben bunun sadece bizden ayrıldığı için üzüldüğünü düşünmüştüm. Bu akşam da üzgün bir hali vardı. Ancak gözlerinin içi dahi mutluluktan gülüyordu. Kardeşimi Kuzey de olsa başkasıyla düşünmek... Sanırım kıskanıyordum, küçükken onun tek aşkı bendim. Sonra Kuzey'i sevdiğini büyüünce onunla evleneceğini söylemeye başladığında bile kardeşimi kıskanmıştım. Şimdi kıskandığım kardeşimi kendi ellerimle Kuzey'e vermiştim.

Kardeşim mutluluğu yakalamıştı, sıra ben ve Eylül'deydi. Onun da benim için bir şeyler hissettiğini düşünüyordum. Düşünmekten fazlası, biliyordum. Bunu ona baktığım her an ve onu öptüğümde açıkça anlayabilmişim. Bu durumun Dilara ve Kuzey'in gözünden kaçmadığına

emindim. Eylül'ün bir şey söylediğini zannetmiyordum. Söyleye-
çoktan Dilara beni sorguya çekmişti. 28 Eylül ayrıca Eylül'ün doğ-
günü olduğunu da laf arasında Dilara'dan öğrenmiştim

O yüzden ona kolyesini verdiğimde benimle evlenmesini iste-
cektim. Bana söz verdi, kolyesini bulursam ne istersem yapacaktı. İ-
mam, bu durumu kullanmak oluyordu ama insan âşık olunca tüm z-
nahlar, mubah geliyordu. Zaman zaman Kuzey'e kızsam da şu an o-
artık çok iyi anlayabiliyordum. Babam Eylül'ü kabul edip Kağan'ı
sevgiyle kucakladı. Belki Eylül'le evliliğimiz sayesinde halamla ar-
ları da düzelirdi.

Metin amcanın anlattığına göre onların arkadaşlığı bizim Kuzey'e
olan arkadaşlığımızdan farklı değilmiş. Arada çok kırgınlıklar var ama
yine bunları hep beraber aşacağımıza inanıyordum.

“Fazla dalma, boğulacaksın.” Eylül'ün kinayeli sözleriyle düşünce-
lerimden sıyrıldım. Yine aynı şeyi yapmıştı, amacının ne olduğunu ya-
iyi biliyordum. Bakışlarımı kısıp Eylül'e çevirdim.

“Boğulursam üzülür müsün?” Yavaşça kulağına doğru eğilirken sa-
yah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp sıcak nefesimi hissetmesi-
sağladım. İstanbul'daki sahnenin aynısını yaşıyorduk ama bu sefer de-
nize atlamak gibi bir niyetim yoktu. Eylül'ün bu hareketimden dolayı
biraz gerildiğini fark ettim.

“Aman bana ne! Benim için yoldan geçen herhangi bir adamın
farkın yok, hem sen ilçeler arası yüzme şampiyonusun, sana bir şey ol-
maz.” Gerginliği üzerinden atmak için sarf ettiği iğneleyici sözleri be-
tebessüm ettirmişti.

“Demek öyle, sana farkımı göstermemi ister misin?” İmalı sözle-
rimle kara gözlerine bakarken Eylül seslice yutkundu. Benden bir adım
adım uzaklaştı. Kinayeli sözlerini benden esirgememişti.

“Bu sefer ne yapacaksın? Deniz kenarında da değiliz, arabanın
önüne mi atlayacaksın?”

“Daha iyi bir fikrim var, bu senin çok hoşuna gidecek: farkın-
olup olmadığına daha iyi karar verirsin.” Eylül'ün burnunun dibine
kadar sokuldum. Dudaklarımı iyice Eylül'ün dudaklarına yaklaştıra-
ğında bakışlarını benden kaçırarak bir adım geri gitti. Ben ona bir adım

daha yaklaştığımda o da bir adım daha geri gitmeye başlamış, bir yandan da, “Yaklaşma, kötü olur! Bağırır tüm Trabzon’u ayağa kaldırırim” diye söylenmeye başlamıştı. Gece vakti milleti ayağa kaldırmasına fırsat vermeden Eylül’ü belinden yakalayıp dudaklarına kapandım. Onu nazikçe, kırmadan öpüyordum. İlk önce şaşırdığı için karşılık vermese de bir süre sonra da öpücüklerim karşılıksız kalmamıştı. Her öpücüğü kalbimi titretmeye yetiyordu. En az Eylül’ün kalbinin benim için titrediğine bana verdiği karşılıkla emin oldum. Bu öpücükle kesin anladım ki Eylül de beni seviyordu. Kim sevmediği birine böyle karşılık verirdi ki? Ondan ayrıldığımda bir süre nefesimi düzene girmesini bekledim. Kulağına eğilerek kısık bir sesle,

“Farkımı anladın mı?” deyip dudaklarının üzerinde başparmağımı gezdirdim. Yaptığı sadece onaylarcasına kafasını sallayıp gözlerimin içine bakmaktı. Sonra da karakaşlarını çatarak elini sertçe omuzuma vurdu.

“Ben seni affetmedim ki nasıl beni öpersin?” diyerek sesini yükseltmişti. “Hem söyle bakalım düğünden çıktığımızda eve gitmeyi düşünürken niye beni bu parka getirdin. Ama daldın gittin uzaklara, seslenmeseydim sabaha kadar burada dikilecektik” deyip sözlerini arkaya sıralamaya başladı.

“Dur bir sakın ol, biraz nefes al. Birincisi uykunun geldiğini söyleyip düğünden kaçarcasına giden sendun. İkincisi eve gitmeden konuşmak istedum o kadar” derken dilime şivemi kattığımda Eylül şiveli konuşmama tebessüm etmişti.

“Birincisi biraksam nerdeyse Dilara ve Kuzey’un arasında yatacaktın. İkincisi kolyemi bulamadiysan konuşacak bir şey yok demektur” dediğimde kahkaha atmaktan kendimi alamadım. Birkaç günde biraz şive kapmıştı Eylül ağzına yakışmıştı da. “Şiveni da sevsunlar da” dediğimde bu sefer Eylül kahkahasını patlatmıştı.

“Of, Eylül, ben seninle ne yapacağım boyle da! Bir ayda geldiğim hale bak” dedikten sonra cebimden mavi, küçük kadife kutuyu çıkarıp Eylül’e uzattım.

“Doğum günün kutlu olsun, cadı. Aslında sana süpürge alacaktım ama düğün telaşından almaya zaman bulamadım” derken çarpıkça gül-

meye başladım. Eylül hem şaşkın, hem de dalgındı. O kadar ki ona dediğim halde sesini çıkarmamıştı.

Eylül elimden kutuyu alıp yavaş yavaş açmaya başlamıştı. Kedi gördüğünde yüzündeki mutluluk görülmeye değermişti.

“Sen bugünün doğum günüm olduğunu nereden biliyorsun? Ben doğum günümü kutlamam. Annem benim yüzümden ölmüştü. Bunu hak etmediğimi düşündüm hep. Selma annem, babam her yıl benim için ısrar etseler de hiçbir zaman yapamadım.” Eylül çok duygulanmış, kara gözlerinden yaşlar süzölmeye başlamıştı.

“Özür dilerim, bu kadar üzüleceğini tahmin edemedim. Aptalca benim anneni, seni doğururken kaybettiğini düşünmem lazımdı. Bende olduğum sadece seni mutlu etmek ve beni affetmendi.” Kahretsin! Ben nasıl düşünememişim. Eylül’ün gözyaşlarını silerek ona sıkıca saçlarını okşadım. Eylül’ün sesi çatallaşmıştı.

“Senin suçun değil ki... Sadece bir an duygulandım. Sulu gözlü değilim ama niye böyle oldu anlayamadım, gerçekten çok teşekkür ederim. Aslında bulamayacağını düşündüğüm için senden kolyemi istedim.”

Eylül’ü kendimden uzaklaştırdığımda yüzünde hafif de olsa bir ümitsizlik belirmişti.

“Ha sen beni baştan affetmemekte karalıydın, öyle mi?”

“Ben seni zaten affetmişim. Biraz burnun sürtölsün istedim, o kadar.”

“Demek öyle, cadı” dedikten sonra onun dolgun dudaklarına tek tek kapandığımda bu seferki öncekilere benzemiyordu. Aşk doluydu, burnu bize hissettiklerimizi göstererek öpüyorduk. Ondan ayrıldığımdaki kırmızı bir suratla Eylül’ü beklemiyordum. Sanırım utanmıştı. Eli dudaklarına gitmiş, ne söyleyeceğini bilemez haldeydi. Bu gece onu üç kez öpüyordum ama bu diğerinden daha fazla tutku barındırıyordu.

“Hatırlarsan, kolyemi bulursan senden bir şey isteyecektim, sen de yapacaktın.” Doğru dercesine başını salladıktan sonra “tamam, söz sözdür, ne istersen yapacağım ama önce kolyemi nasıl bulduğunu söyle” dedi mırıldanarak. Eylül’ün bu itaatkâr hallerine alışık değildim. Açıkçası biraz garipsemişim.

“İsteddiğimi yapacağına dair yemin edersen kolyeyi nasıl bulduğumu söylerim.”

“Yemin ederim, tabi ahlaksız bir şey istemediğin sürece.”

“Senden evlenmeden isteyebileceğim en ahlaksız teklif öpücük olur” derken Eylül anlamamış gözlerle bana bakıyordu.

“Kolyeyi otelede, sana sarılarak uyuduğum yatakta düşürmüştün.”

“Sana inanamıyorum! Beni aptal yerine koydun. Saf saf ben de kolyeyi bulamayacağını düşündüm.” Eylül yine burnundan solumaya başlamıştı. Yine sil baştan başlamıştık. Anı anına tutmuyordu.

“Seni aptal yerime koysaydım” deyip duraksadım. Sonra da cebimden kırmızı kadife kutuyu çıkarıp Eylül’e uzattım. “Bunu almazdım” dedim. Eylül biraz sakinleştğinde, “Nedir bu?” diyerek zeytin gözlerini kutuya dikti.

“Önce aç...” Eylül’ün elimden kutuyu alıp açar açmaz gözleri gözlerimi buldu. Bir şey demeye fırsat vermeden elimi dudaklarına götürerek onu susturdum.

“Eylül biliyorum tanışalı fazla olamadı, bir arada da fazla bulunamadık. Bulduğumuz zaman da bana süpürgeyi göstermekten vazgeçmedin. Eee ben de odundum, taş kafalıydım, hödüğüm ve zaman zaman bu hallerimi de fazlaca gösterdim. Ben buyum, değişemem, sana değişip romantik bir adam olacağıma dair sözler veremem. Tek verebileceğim, koşulsuz sevgim... Bildiğim bir şey varsa hayatıma fırtına gibi girerim. Ve ben hayatımdan çıkmayı istemiyorum; çünkü içimdeki fırtınayı ancak sen durdurabilirsin. O yüzden benimle evlenmeni istiyorum.” Oh, sonunda söyleyip rahatlamıştım. Eylül şaşkınca bana bakıyordu.

“Diz çökmemi falan bekleme, bunları bile söylediğime şükret.” Aslında son sözlerimi sadece tepkisini ölçmek için söylemiştim. Hislerimi anlatırken tek kelime etmemiş, sessizce beni dinlemişti. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak imkânsız gibi gözüküyordu.

“Bir şey demeyecek misin? Tamam, çok çabuk oldu, kabul ediyorum. Zaman istersen istediğin kadar beklerim, sadece hayır demeden düşün.” Eylül şaşkın bakışlarına son verince dizlerini bükmüş, yere oturarak çocuk gibi ağlamaya başlamıştı. Gözyaşları hıçkırıklarına karıştığında yüreğim köşesi sızlamıştı. Şimdi ne yapacaktım, nasıl davra-

nacaktım? Sanırım kabul etmek istemiyordu, o yüzden cevap vermezdi yerine söyleyeceklerini ağlayarak dışa vuruyordu.

“Tamam, vazgeçtim, teklif falan etmedim farz et, unut gitsin ağlamayı kes, hadi eve gidelim.” Daha fazla Eylül’ü ağlarken görmek istemiyordum.

Burnunu çekerken, “Dünyada aynı gece evlilik teklif edip sonra geri alan bir sen olmalısın” diyerek ağlamaya devam ederken ne düşüneneceğimi şaşırmıştım. Allah’tan gece yarısıydı, etrafta kimse yoktu. Yoksa tüm Trabzon’a rezil olmuşum.

“Of ya, tamam, bari ağlama nedenini söyle, eğer seni üzdüysem özür dilerim. Bak odunum ama sayende özür dilemesini öğrendim Eylül’de hâlâ ses yoktu.

Eylül’ü kollarından tutup ayağa kaldırdım. Ağlamaktan kızarmış zeytin gözlerine bakarak, “Eylül az önceki sözlerimi unut. Demek işlemediğim, kendini bir şeylere mecbur etme. Sadece benim için ne hissediyorsun onu söyle” dedim düz bir sesle.

Eylül gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. “Peki, bir kere söyleyeceğimi ve bu konu kapanacak.” Eylül’ün sözlerinden sonra içim burkulmuştu. Belki de onu yanlış anlamışımdır. Hissettiği sadece basit hoşlanmadık aramızda bir çekim olsa da bu aşk değildir.

“Seni seviyorum” dedi gözlerimin içine bakarak.” Umut ettiğim bir şey olsa da bir an bu iki kelimeyi duyunca afallamıştım.

“Gerçekten mi?”

“Şey, aslında yalan söyledim. Birden bana öyle güzel sözler söyleyince sana bunu söyleme mecburiyeti hissettim” dedi mırıldanarak. Neydi bu şimdi, *Allah’ım ne ile sınıyorsun* dedim içimden.

“Of, Eylül, dalga mı geçiyorsun, seviyor musun, sevmiyor musun?” derken sesim üzgün bir o kadar da sert çıkmıştı.

“Hayır, sevmiyorum.” Bu kelimeyle kalbimin parçalara ayrıldığını hissettim. Eylül beni sevmiyordu.” Eylül eliyle başımı kendisine çevirdi. “Çünkü ben, ben sana âşığım” dedikten sonra ne olduğunu anlamadan dudaklarıma kapandı. *Allah’ım bir gün ölürsem bu kız yüzünde olacak* diye beni öperken iç sesim isyan ediyordu. Beni öptüğünde şaşırdığım için önce tepkisiz kaldım. Sonra dudaklarını hoyratça sömür-

meye başladığımda şu an kelimeler değil dudaklarımız konuşuyordu. Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

“O zaman benimle evlenecek misin?”

“Sence?”

“Bence ne?”

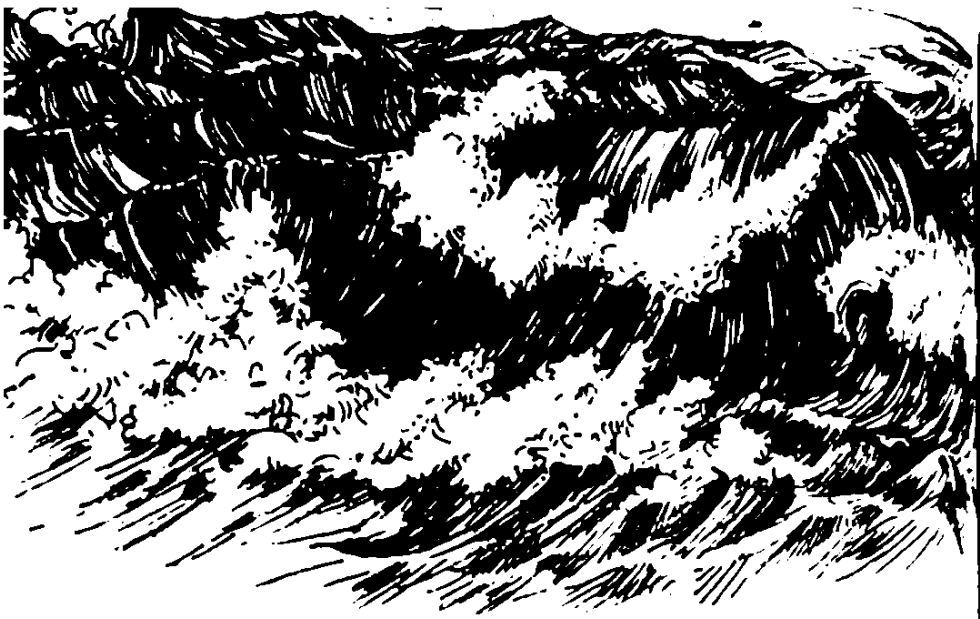
“Odun geldin odun gideceksin. Kokun bile odunsu, kendine uyan parfümü kullanıyorsun.”

“Lafı uzatma, Eylül” dedim oflayarak.

“Tamam, cevap veriyorum. Evet, seninle evlenirim, taş kafalı”

“Oh be, cadı, sonunda” diyerek ona sıkıca sarıldım. Mümkün olsa hiç bırakmazdım.

Bu mutlu güzel ânlarımız Eylül öksürmeye başlayınca bozulmuştu. “Kollarımın altında titremeye başlamıştı. Sanki normalden biraz daha fazla sıcaktı. Tabi o minicik pembe askılı elbiseyi giyip bu ay da böyle dolaşırsa hastalanması çok normaldi. Bir ara bu konuda kulağını çekebilirdim. Ancak benim kulağımın çekileceğine emin olduğum için şimdilik sessiz kalmak en iyisiydi.

RÜYA

Gözlerimi yavaşça araladığımda çoktan sabah olmuş, güneş ışıkları odamın içini mutluluğuma şahit edercesine doldurmuştu. Bakışlarımı Kuzey'e kaydırdım. Çocuk kadar huzurlu ve mutlu olduğu yüzünün bekaresine yansıdığı uyurken bile anlaşılıyordu.

Dün gece hiç bitmesini istemediğim rüya gibiydi. Artık tamamıyla Kuzey'le birbirimize aittik. Onunla aynı yastığa baş koymak, onunla sabaha uyanmak benim için gerçekleşmesini istediğim bir mucizedi. Her şeyiyle kollarında olduğum adamı çok seviyor, onu kaybetmekten çok korkuyordum. Birbirimizi kırdık, hırpaladık ama sevginiz galip gelmişti.

Kuzey'i uyandırmamaya özen göstererek yerimden kalkıp sabahlığımlı üzerime geçirdim. Eşyalarımı şifonyerin çekmecesinden alıp giyimlik yapraklarının üzerine basarak banyoya girdim. Kuzey banyoya bile giyimlik yaprakları serpmiş, kokulu mumlar yerleştirmişti. Şaşırmamak elde değildi. Kuzey'in romantik tarafını da fazlasıyla görmüş oldum. Üzerindeki saten sabahlığı çıkarıp ılık suyun altına girince kaslarım gevşemi rahatlamıştım. Kasıklarım da biraz ağrı vardı, az da olsa bir leke görüyordum. Kuzey'e söyleyip telaşlandırmanın anlamı yoktu. Banyoda çıkıp durulandıktan sonra iç çamaşırlarımı giyip üzerime kot pantolon ve mavi bir buluz geçirdim. Odama döndüğümde Kuzey hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Uyanacak gibi de durmuyordu. Kuzey'in yanına yakla-

Budaklarına küçük bir öpücük kondurduktan sonra kahvaltı hazırlamak için odadan çıkıp mutfığa indim. Önce çayı demledim. Güzel bir sonbahar sabahı kahvaltıyı bahçede hazırlamaya başladım. Bahçe düğün için hazırlandığından süslü bir bahçe içinde kahvaltı yapacaktık. Bugün bahçeyi hazırlayan düğün şirketi gelerek buraları toparlayacaklardı. Biz balayına gideceğimiz için şirketten gelen görevlilerle abim ve Eylül ilgilenecekti.

Bu bahçede birçok kez kahvaltı yapmışım ama bu sabah kahvaltı yapmak benim için ayrı bir mutluluk olacaktı. Her şey hazırlamış, geriye sadece Kuzey'in kalkması kalmıştı. Masada bir kuş sütü eksikti o kadar. Eve girmeden gözüm bahçedeki yaprakları sararmaya yüz tutmuş ağaçlara takıldı. Dün akşam orada biri vardı, belki Kuzey'in dediği gibi sadece meraklı bir gazeteciydi. Yine de o gölge bana Mert'i hatırlatıyordu.

Mutluydum... Seviyordum... Seviliyordum. O yüzden bu anlamsız korkularımın beni etkilemesine izin vermemeliydim. Merdivenlerden koşarak Kuzey'i uyandırmak için odaya çıkarken kasıklarımındaki ağrı biraz artmıştı. Normal olduğunu düşünüp önemsemedim. Odaya girdiğimde banyodan su sesi geliyordu. Kuzey duşta olmalıydı. Ben de bu fırsattan yararlanıp çarşafları değiştirmeye koyuldum. Çarşaftaki lekeyi görünce aklıma Eylül'ün söyledikleri geldi. Eylül'ün dediklerini yapmaya belki dört sene önce olsaydı cesaret ederdim. Aradan yıllar geçmişti, insanlar bu sefer de doktora gittiğimi Kuzey dâhil herkesi kandıracağımı düşüneceklerdi. Şu an itibarıyla artık insanların düşüncelerinin de zerre kadar önemi yoktu. Kuzey yanımdaydı, ben sadece ona aittim, gerisi boştu. Çarşafları değiştirdiğim sırada da Kuzey banyodan çıkıp yanıma geldi. Saçlarından dökülen su damlaları vücudundan aşağı süzülürken çok hoş bir görüntü sergiliyordu. İtiraf ediyorum, kocam diye demiyordum, gerçekten seksi bir hali vardı. Mankenlere taş çıkartan cinstendi. Kuzey İspanyol manken Jon Kortajarena'ya çok benziyordu. Gerçi Kuzey İtalyan manken kadar zayıf değildi. Daha yapılıydı. İtalya'dayken Fabian'ın daveti üzerine bir giyim markasının defilesini izlemeye gitmiştik. İlk kez yakından orada görme fırsatı bulmuştum. Lisedeyken kendisinin hayranıydım, bunun bir sebebi de Kuzey'e çok

benzemesiydi. Hatta posterlerini yatağımın altında saklıyordum. Bende onu ilk kez yakından görmek Kuzey'i görmek gibiydi.

Kuzey bana sarıldığında düşüncelerimden sıyrılıp Kuzey'in dudaklarını dudaklarımda hissettim.

“Bir daha ben uyanmadan yanımdan kalkmanı istemiyorum”

“Aslında hiç istemedim, sadece kocama ilk kahvaltısını hazırlama istedim” derken bakışlarımı ondan kaçırıyordum.

“Seni göremeyince kendimi boşlukta hissettim. Pencereden baktığı kahvaltı hazırladığını görünce ancak rahatlayabildim.”

“Senden ayrı geçirdiğim her gün ben de hep boşluktaydım. Anıların seninle doluyum, hayatım. O yüzden bir ömür benden kurtuluşun yok” diyerek bu sefer onu öpen ben oldum.

Değiştirdiğim çarşafı alıp kaçarcasına odadan çıktım. Banyoya girerek çamaşır makinesine attım. Banyoda işlerimi hallettikten sonra Kuzey'i odanın önünde beklemeye başladım. Odaya tekrar girerse muhtemelen akşam yemeği için ancak oradan çıkardık. O yüzden kapıda beklemek daha mantıklı gelmişti.

Kuzey üzerini giyip odadan çıkınca beraber kahvaltı yapmak için bahçeye indik. Güzel bir sonbahar sabahında Kuzey'le beraber kahvaltı yaparken hissettiğim mutluluğu anlatacak kelimeler yoktu. Yıllar sonra da olsa huzuru bulmuştum. Bunun bozulmasından korktuğum için zaman zaman yüreğime korku çörekleniyordu. Kahvaltıyı yaptıktan sonra Kuzey'le sofrayı toplamaya başladık. Kasıklarındaki ağrı iyice şiddetlenmişti. İç çamaşırım da oldukça fazla ıslaklık hissetmeye başlamıştım. Kuzey'in yanından hızlıca uzaklaştım. Koşarak üst kattaki banyoya girip kendimi kontrol ettim. Regl olmama imkân yoktu, düşündüğüm iki gün önce bitmişti. Bazen kadınların ilk gecelerinde fazla kanama olduğunu duymuştum. Hatta komşumuz Feride teyzenin gelinini dokunabile götürdüklerini hatırlıyordum.

Kuzey gelmiş, banyo kapısına vurmaya başlamıştı. “Dilara bir şey mi oldu. Kapıyı açar mısın?” Kuzey kırarcasına kapıya vururken el-

ayağım birbirine dolanmıştı. Banyodaki beyaz dolabı açıp pamuk aradım. Şansıma vardı ama iç çamaşırımı değiştirmek zorundaydım

“Dilara aç şu kapıyı artık, yoksa kıracağım!” Bunu diyen Kuzey keşin yapardı. Utana sıkıla kapıyı açıp başımı yere eğdim. Kuzey elleriyle başımı kaldırmış, yüzüne bakmamı sağlamıştı.

“Ne oldu?” Şimdi ben ne diyecektim ona, nasıl kanamam oldu derdim. *Of* deyip yanaklarımı şişirip nefesimi bıraktım. Kaçamak bakışlar altında, “Ben şey oldum” dedim mırıldanarak. Bir türlü ağzımdan doğru kelimeler çıkmıyordu. Kuzey önce regl olduğumu düşündü. Sonra öyle olmadığını açıklayınca ne olduğunu anlayarak suçlu dolu gözlerle bana bakmaya başladı.

“Özür dilerim. Daha nazik olmalıydım.”

“Sen zaten naziktin. Ben fazla hassasım” derken bir an olsun Kuzey’in yüzüne bakamıyordum.

“Hazırlan, doktora gidelim.”

“Gerek yok, Kuzey! Birazdan geçer belki” Ancak içten içe kasıklarındaki ağrı şiddetleniyor, hissettiğim ıslaklık da artıyordu. Yüz ifadem her şeyi belli ediyordu.

“Doktora gidiyoruz, seçme şansın yok!” Kuzey’in emir verici sözlerinden sonra üzerimi değiştirip Ahmet amcanın arabasıyla soluğu hastanede aldık. Burası babamı getirdiğimiz özel hastaneydi. Kuzey acil olduğunu söyleyerek jinekoloğa sıra almıştı. Şükürler olsun ki doktorun bayan olduğunu söyledi. Çok beklemeden içeri girdik. Allah’ım hiç bu kadar utandığımı hatırlamıyordum. Utana sıkıla içeri girdiğimde tatlı bir sürprizle karşılaştım. Doktor bana okuldayken ablalık eden benden beş yaş büyük Zeynep’ti. Zeynep abla siyah saçlarıyla, kahverengi gözleriyle minyon yapısıyla klasik Karadeniz kıızıydı. Okuldayken derslerimde sürekli bana yardım ederdi. En az benim kadar Zeynep abla da şaşkındı. Önce birbirinize sarılıp hasret giderdik ve biraz sohbet ettikten sonra utana sıkıla durumu anlattım.

“Dilara seni muayene etmeliyim. Dikiş atmamı gerektirecek bir durum olabilir” dediğinde başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

“Olmaz, Zeynep abla! Lütfen bunu benden isteme!” Bu durumdan ne kadar gerildiğimi Kuzey de, Zeynep abla da anlamıştı. O masaya gö-

züm kaydığında kâbusum hortlamış gibi hissetmişim. Kuzey yanıma gelip beni sakinleştirmek istercesine elimi tuttu.

“Dilara geçmişte yaşananları bildiğim için seni anlıyorum ama muayene etmem şart, bu senin sağlığın için çok önemli.”

“Lütfen, istemiyorum, başka yolu yok mu?” derken gözyaşlarımla ralanmıştı. Zeynep abla oflayarak, “Tamam, sana bir hap yazacağım. Eğer bu hapla kanaman durmazsa muhakkak müdahale etmek zorundayım” deyip bakışlarını Kuzey’e çevirdi. “Ne olursa olsun onu bana getir” dedi.

“Tamam, Zeynep Hanım.”

“Dilara reçeteye yazdığım ilaç sayesinde kanamanın hemen durmasını umut ediyorum.” Biraz sakinleşmişim. En azından artık ağlamıyordum. “Biraz hassas olabilirsin. Eşinle birlikte olduktan sonra ufak lekeler de görebilirsin, endişelenme. Ama bu söylediklerim kanaman durursa geçerli. Tekrar söylüyorum. Senin için zor bir durum görebiliyorum. Ancak kanaman durmazsa bana gel.” Zeynep ablanın söylediklerinden sonra oturduğum yerde kaskatı kesilmiş yüzüm şekilden şekile girmişti. Kuzey oldukça sakin bir şekilde Zeynep ablayı dinliyordu.

“Yani kanaması durursa onunla birlikte olmamın bir sakıncası yoktur diyorsunuz” demesi benim için son nokta olmuştu. Allah’ım!

“Evet ama eşinizi fazla zorlamayın.” Kızgın bakışlarını Kuzey’e çevirirken Kuzey’i bir kaşık suda boğabilirdim. Bunu bana nasıl yapabileceğini bilmişti?

Zeynep ablayla utana sıkıla vedalaştım. Odadan somurtarak Kuzey’i beklemeden çıktığımda mahallemizin ayaklı gazetecisi Emine teyzeyle karşılaşmam bir oldu. Bir bu eksikti. Emine teyze elli yaşının sonunda, orta boylu, kilolu, esmer olmasına rağmen mavi gözlük kadındı. Sayesinde mahallede hiçbir şey gizli kalmıyordu. Kadın ben ve arkamdan gelen Kuzey’i baştan aşağı süzerken,

“Evlenmişnüz, hayırlı olsun. Gerçi davet edilmeduk ama neyse dedi iğneleyerek. Emine teyzenin oldukça kaba bir şivesi vardı. Mavi gözlerini bir an olsun benden ve Kuzey’den ayırmıyordu.

“Sağ ol, Emine teyze. Biliyorsun, aile arasındaydı.”

“Tabi, bilmez miyum” deyip iğneli sözlerine devam etti.

"Sen dua et, her şeye rağmen baban, ağabeyun seni affetti da düğününü yaptılar. Evlada kiyilmayı işte." Sınırlarım bozulmuş gerilmiştim ama yine de yaşına hürmeten ses çıkarmamıştım. Kuzey ağzını açıp bir şey diyecekti ki elini bir şey dememesi için sıktım. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. O anda muayenehanenin kapısı açılmış. Zeynep abla dışarı çıkmıştı.

"Reçeteyi unuttun, Dilara; ilaçlarını içmezsen kanaman durmaz. canım. Bu sağlığın açısından iyi olmaz." Emine teyze. Zeynep ablanın ne demek istediğini anlamamış, utanmadan üstüne,

"Ne kanaması" dedi. Üstelik gözleri fırıldak gibi dönüyordu. Soruyu soran oydu, utancımın yerin dibine giren ben...

"Bilirsin ya Emine teyze, hani geçen gün gelinin de bu yüzden bana gelmişti; o yüzden işte" dedi Zeynep abla.

Emine teyzenin yüzü mosmor olmuş, "Neyse, işum var. Gene görüşürük" diyerek yanımızdan ayrılmıştı.

Emine teyze gidince Zeynep abla gülmeye başladı. İlk önce neden güldüğüne anlam verememiştim.

"Dilara iyi misin? Emine teyze o kadar yüksek sesli konuşuyordu ki söylediklerini duymamak imkânsızdı. Belki kızdın bana ama bilerek yaptım. Reçeteyi zaten Kuzey'e vermiştim. Seninle öyle konuşmasına dayanamadım."

Taşmaya hazır gözyaşlarım geri gitmiş, Zeynep ablaya sarılıp teşekkür etmiştim.

"Bir yandan iyi oldu, Emine teyze bu duyduklarını herkese anlatır ve kimse de artık senin hakkında ileri geri konuşmaz. Böyle davranmanın sebebi biraz da bu yüzdendi."

"Okuldayken başım sıkıştığında hep bana yardım ederdin, şimdi de yardım ederek bana büyük bir iyilik ettin. Çok teşekkür ederim" deyip gülmeye başladım, sanırım sinirlerim bozulmuştu.

Zeynep ablayla vedalaşıp hastanenin çıkışına doğru yol alırken içten içe *bundan daha kötü ne olabilir* diye düşünüyordum. Ta ki abim ve Eylül karşımıza çıkana kadar. Neler oluyor dercesine birbirimize bakıyorduk. Tam bir rezillikti. Hayatım boyunca hiç bugünkü kadar utanmışımı hatırlamıyordum. Artık hatırladığımda Emine teyze vakasından

sonra daha çok utanacağım bir anım daha olmuştu. Abim ve Eylül'den kalma gibiydiler, yorgunluktan gözleri şişmişti Eylül de biraz yorgun gözüküyordu. Abim ve Eylül birkaç adımda yanımıza geldi Abim kaşlarını çatı. Meraklı bakışlarını bana çevirdi.

“Sizin burada ne işiniz var?” Eylül sebebini tahmin ettiği için soru çıkarmadı. Aksine, abimin merakını dağıtmaya çalıştı.

“Aman Bora, ne meraklısın sen öyle, hastanede olanın ne işi olur?”

“Ya kardeşim, dün sizi sağlam bıraktım, ne yaptınız ki hastanelik oldunuz.” Benim koptuğum andır. Ergen kızlar gibi demem gerekince yarıldım!!! Şimdi bu durumu ona nasıl açıklayacaktım?

“Asıl sizin ne işiniz var burada? Dün biz de sizi sağlam bırakmıştık” diyerek Kuzey dikkati kendilerine çevirdi.

“Başım dün gece çok ağırdı. Biraz da öksürüyordum, sanırım biraz üşüttüm. Bora illa doktora gidelim dediği için geldik” dedi Eylül.

“Bu sonbaharda güzel havaya aldanıp minicik elbiseyi giyersen olacağı bu...” Aman Allah’ım burnuma kıskançlık kokuları geliyordu. Fakat sesimi çıkartmak gibi bir niyetim yoktu. Nasıl olsa Eylül abimin hakkından gelirdi. Eylül abime ters bir bakış attıktan sonra,

“Siz bizi beklemeyin, biz işimizi hallederiz” diyerek abimin laçavert ceketinden çekerek götürdü. Eylül olmasaydı bu durumu abime nasıl açıklardım hiç bilmiyordum.

Eve gelirken Zeynep ablanın verdiği ilaçları alıp hemen içtim. Birkaç saat içinde kanamam durmuştu. Rahat bir nefes almıştım, o masaya çıkmak zorunda kalmayacaktım. Evli olduğum için hayatım boyunca bundan kaçamazdım. Önünde sonunda bir gün muayene olmak zorunda kalacaktım. Mesela hamile kaldığım zaman. Ama bir süre daha bunu yapabileceğimi zannetmiyordum.

Durumumdan dolayı Karadeniz turunu yarına ertelemiştik. İyi de oldu, düğün şirketinden görevliler geldiğinde evdeydik; abime ve Eylül’e yük olmamış olduk. Biraz dinlenmek için odamıza çekildik. Sarmaş dolaş yatakta uzanırken Kuzey’le birbirimize sarılarak gelecek hayalleri kurmaya başladık.

“Dilara Karadeniz turunda bebek çalışmalarına devam etsek diyorum.” Kuzey muzipçe gülerken belki de şu an hamilesindir, beli mi olur” diyerek de elimi karnımın üzerinde nazıkçe gezdiriyordu.

“Bu yaşadığım kanamadan sonra karnımda çocuk falan kaldığını zannetmiyorum. Ben de olmasını istiyorum ama kızım olsun istemiyorum” dedim iç çekerek.

“Neden? Ben senin gibi güzel, iyi yürekli bir kızım olsun istiyorum.”

“Kuzey ben kızımın benim gibi olmasını benim yaşadıklarım benzer şeyler yaşamasını istemiyorum” dedim geçmişteki yaşadıklarımı göze alarak.

“Dilara onun sen annesi, ben babası olacağım; biz ebeveynlerimiz gibi olmayacağız. Ben kızımı asla sevmediği bir adamla evlenmeye mahkûm etmem” derken yüzü ciddi bir hale bürünmüştü.

“Haklısın, sadece içimdeki korkular gün yüzüne çıktı...”

“Hem bunları konuşmak için önümüzde yıllar var. Bunu zamanı geldiğinde konuşuruz.” Kuzey’in sözlerinde samimi olduğunu biliyordum ama ben yine de ilk önce oğlumun olmasını istiyordum. Kardeşini sevip kollayan sahip çıkan bir abisi olsun, tıpkı Bora’nın yontulmuş hali gibi...

Eylül'den...

Dün gece hayal mi, rüya mıydı bilmiyordum? Allah’ım asla Bora’nın benimle evlenmek isteyeceğini düşünmezdim. Çok mutluydum, taş kafalı odun ama sevdiğini göstermeyi biliyordu. Sabaha kadar tek başıma bakmaktan uyuyamamıştım. Üstelik başım çok ağırmış, öksürmüştüm. Sabah Bora yanıma gelip zorla beni kaldırmış, doktora götürmüştü. Hastaneden içeri girer girmez Kuzey ve Dilara’yla karşılaşmak aklımın ucundan bile geçmezdi.

Dilara ve Kuzey’in yanından bir an önce uzaklaştırmak için Bora’yı kolundan çektişirdim. Zavallı kız yaşadığı onca şeyden sonra düğün sabahı abisiyle karşılaşması onun için utanç vericiydi. Bu da yü-

züne yansımıştı. Doğru dürüst yüzümüze bakamıyordu. Onun ne-
hastanede neden olduğunu elbette anlamıştım, bir kadın için gerçekten
zor bir durumdu. Onun yerinde olmak istemezdim.

“Dur, kızım, Dilara’nın neyi olduğunu öğrenseydik bari, belki
önemli bir şeydi” dediğinde Bora kolunu benden çekti. Ah hâlâ bunun
peşindeydi. Bu durumdan kurtulmak için akla kararı seçmiştim. En son-
nunda dayanamayıp kaşlarımı çatıp sesimi yükselttim.

“Bora bir kız evlendiği sabah doktora, özellikle jinekoloğa gelme
ihtiyacı neden hisseder” dedim utançla gözlerinin içine bakarak Bora
bir süre bana bakakalmıştı. Sonra anlamış olacak ki elimden tutarak yü-
züme bakmadan çekiştirerek muayene olman için doktorun odasına gö-
türdü. Doktora şikâyetlerimi anlattım. Doktor şikâyetlerimin ışıltıya
bağlı olduğunu söyleyerek birkaç ilaç yazdı. Bora’yla hastaneden çıkıp
eve doğru yol alırken arabada tek kelime etmemişti. Benim odunun
sanırım bu durumdan biraz utanmıştı. Boğazını temizleyip bir yandan
beni süzdükten sonra,

“Bir daha öyle açık kısa şeyler giymeni istemiyorum, o kadar” dedi
emredercesine. Sinirlerimi tepeme çıkartmayı başarmıştı.

“Hangi sıfatla bana karşıyorsun, istediğimi giyerim” derken benim
sesim ondan yüksek çıkmıştı. Elimi tutup parmağımdaki yüzüğü gö-
züme sokarcasına gösterdi.

“Müstakbel eşin olarak” dediğinde üstüne basa basa,

“Kendin söyledin, eşim değil, adayım olarak” deyip kızgın bakışla-
rını Bora’ya çevirdim.

“Çıldırma beni, Eylül! Ben kimseye yüzük verecek kadar değer
verip sevmedim. Dilara gittikten sonra ne hayatıma, ne de birkaç dakı-
kalık zevkler uğruna yatağıma bir kimseyi aldım. Parmağındaki yüzüğü
sana eş adayı olmak için değil, eşin olacağım için verdim. O yüzden
tek isteğin sadece düğündeki gibi açık giyinmemen, üstelik yaramıyor
hasta oluyorsun.” Aslında bu dediği beni duygulandırmış, gözlerim bu-
ğulanmıştı. Ben günlük hayatta asla cüretkâr kıyafetler giyenlerden ol-
madım. İnsanın bir sınırı olmalı diye düşünenlerdenim. Düğünde giydi-
ğim kıyafet sadece Bora içindi. Onu etkilemek içindi, daha önce kimse
için böyle bir şey yapmamıştım. Gözlerimden istemsiz yaşlar sıralan-

dığında Bora arabayı yolun kenarında trafiği engellemeyecek şekilde durdurdu. Gözyaşlarını silmek için bana dokunduğunda içim titremiştir.

“Özür dilerim, niyetim seni kırmak değildi, hastalanman canımı sıktı. Düşünde gözler senin üstündeydi, biraz kıskanmış olabilirim” diyerek gönlümü almaya çalışmayı ihmal etmedi.

“Biraz mı?” dedim burnumu çekerek.

“Tamam, çok kıskandım!”

“Kendini aşıyorsun, Bora Bey” diyerek az da olsa gülümsedi. “Ben o elbiseyi senin için giymiştim. Ben bu tarz kıyafetleri normalde giymem ve kimse için giymedim, benim ilkimsin. İlk kıskandırmaya çalıştığım, ilk âşık olduğum, hepsi sensin.”

Bora bundan memnun gözüküyor gibiydi. “Aslında yaptığın için mutlu olmalıyım ama beni etkilemek için kabak çiçeği gibi açılmana gerek yok. İkincisi, ilklerinin benimle olması, ilk kez biri için böyle bir şey yapman ve bunun ben olmam gururumu okşadı.” Bora ilk cümlesiyle beni mutlu ederken ikinci cümlesiyle tepemi attırmıştı. Arabanın kapısını bir hışımla açıp dışarıya çıktığımda kapıyı sertçe vurmaya ihmal etmedim. Hızlıca uzaklaşırken Bora ardımdan gelmiş, kolumdan yakalayıp çekip durdurmuştu.

“Of, Eylül, şimdi ne dedim de bozuldun?”

“Senin için ilk olmasaydım evlendiğimiz sabah beni dövüp Mert’in Dilara’ya yaptığı gibi kapının önüne mi koyacaktın?” Sesim oldukça üzgün ve bir o kadar da sert çıkıyordu.

Bora yüzüme aval aval bakarken ne diyeceğini bilmez bir hali vardı. Sonra derin bir iç çekmiş, sıktığı kollarımı gevşetmişti.

“Eylül hatırlarsan sana otelde seni öptüğümde, öylesine bir öpücük dedim. Bunu derken o öpücüğün senin için bir anlamı olmadığını düşündüğünden bunu söylemiştim. Bu zaman zarfında aramızı düzeltmek için o kadar çok dua ettim ki. Sence ben bunu önemseydim sana evlenme teklif eder miydim? Sonuçta yurt dışında yaşamış eğitimli bir kızsın, hayatında daha önce birilerinin olduğunu az çok tahmin ediyordum. Ancak arabada bana söylediklerinden sonra sana olan sevgim bin kat daha arttı. Bu hayatına birini almadığın için değil, sadece kalbine daha önce kimse girmedigi içindi. Orda bir benim olduğumu düşün-

düğüm için de...” Bora’nın samimi sözlerini yüreğimin derinliklerinde hissetmiştim. Gözyaşlarım yine özgürlüklerini ilan ettiğinde Bora beni kolları arasına aldı. “Kıyafet konusuna gelirsek ben seni şirkette o kot pantolon üzerine giydiğin uzun tunikle makyajsız halinden bile çok etkilenmiştim. O zeytin gözlerin kalbimi delip geçmiş, bu kızla çok işler var diye düşünmüştüm. Şimdi üzerindeki kot pantolon ve mavimsi yeşil t-shirtle, makyajsız halinle benim için oldukça çekicisin. O yüzden benim için böyle şeyleri evlendikten sonra sadece yanımda giysen yeter. Hatta yanımda hiçbir şey giymesen de olur.” Son söylediği sözle kulaklarıma kadar kızarmış elimi sertçe omuzuna vurmuştum. “Onun dışında sana karışmıyorum, sen yirmi altı yaşına gelmiş ve neyi nerede giyeceğini bilen birisin, o yüzden içini ferah tut” dedikten sonra kulağıma “Seni seviyorum ” diye fısıldadı. Söyledikleri içimi ferahlatmıştı. Bora odun modun ama içimde güven duygusu uyandırıyordu.

“Ben de seni seviyorum” derken ağzımdan kocaman bir hapsinik çıktı.

“Hadi, bir an önce ilaçları alalım da iç. Daha fazla hasta olmama dayanmam.” Bu sözleri bile bana değer verdiğinin göstergesiydi. Kolumdan küçük çocuk gibi tutup arabaya kadar götürmüş kapımı bile açmıştı. Bora belki biraz odun ama değer verdiği insanlar söz konusu olunca odunluğunu bir kenara koyup kibar olabiliyormuş, bu yanını da gördüm.

Dilara’dan...

Bir sabaha daha Kuzey’le beraber uyanmak benim için tarifsiz bir mutluluktu. Kahvaltıdan sonra Kuzey’le ailemin yanına el öpmeye gittik. Aslında bizi beklemiyorlardı. Karadeniz turuna başlamadan önce onları görmek istedim.

Avludan içeri Kuzey’le el ele girmek harika bir duyguydu. Evdekiler bizi görünce şaşırmışlardı. Anneme, abime sarıldıktan sonra sıraya babama gelmişti.

Babamın hâlâ mahcup hali vardı. Babama sıkıca sarılıp öptüm. Babam evden iki gündür ayrılmıştı ama sanki günlerdir burada yok gibiydim.

Abime sarılmıştım ama doğru dürüst yüzüne bakamıyordum. Abım bunu fark ettiği için benimle fazla muhatap olmamıştı. Gelme sebebi-mizi açıkladıktan sonra herkesle vedalaşarak evden ayrıldık. Kuzey'le beraber Ahmet amcanın arabasıyla son surat Karadeniz turuna başlamıştık. Sırasıyla Sümela Manastırı, Uzun Göl, Zil kale, Ayder, Zıraat botanik bahçesi, Çamlıhemşin ve daha birçok yeri gezmiştik. Daha önce de bu yerlere gitmiştim ama bu sefer başkaydı. Kuzey, sevdiğim adam yanımdaydı. Kuzey'le birlikte bir sürü fotoğraf çektirmiştik. Fotoğrafları Kuzey sosyal medyada yayınlayarak Fabian'la çıkan dedikoduları bir nevi yalanlamıştı. Bugüne kadar yaşadığım en güzel ve mutlu anlar onunla geçirdiğim günlerdi. Rüya gibi günlerimin hiç istemesem sonuna gelmiştik. Dönme vaktimiz gelmişti, memleketimin temiz havasını suyunu yeşil ve maviyle bezeli doğasıyla doya doya hasret gidermiştim. Eve geldiğimizde hava kararmak üzereydi. Avludan içeri girdiğimizde tüm sevdikleriniz bizi büyük bir mutluluk ve özlemle karşılamışlardı.

Mutluydum ama buruk bir mutluluktu. İstanbul'a dönmek zorundaydık. Gece uçağımız kalkacaktı. Geleceğimizi bildikleri için bir sürü yemek yapmışlardı. Özellikle annemin lahana sarması harika olmuştu. Gördüğüm kadarıyla annem Eylül'le iyice kaynaşmış, abim de Eylül'le arasındaki buzları eritmişti. Birbirlerine bakışları bile değişmişti. Ben bu bakışlarını iyi tanıyordum ama şimdilik sessiz kalsam iyi olacaktı. Nasıl olsa İstanbul'a dönünce neler olduğunu öğrenirdim.

Yemekler yenmiş, sohbetler edilmiş, artık gitme vakti gelmişti. Aileme kavuşmuşken onlardan tekrar ayrılmak benim içinin zordu. Herkesle tek tek vedalaşmıştım ama ilk fırsatta gelecektim. Hem onlar da gelirlerd, belli mi olurdu. Bu konuda babamı ikna etmek biraz zordu. Çünkü İstanbul'u hiçbir zaman sevmemişti. Eylül annem çok ısrar ettiği için bir gün daha kalacaktı. Annem kalabalıktan birden boşluğa düşmek istemiyordu.

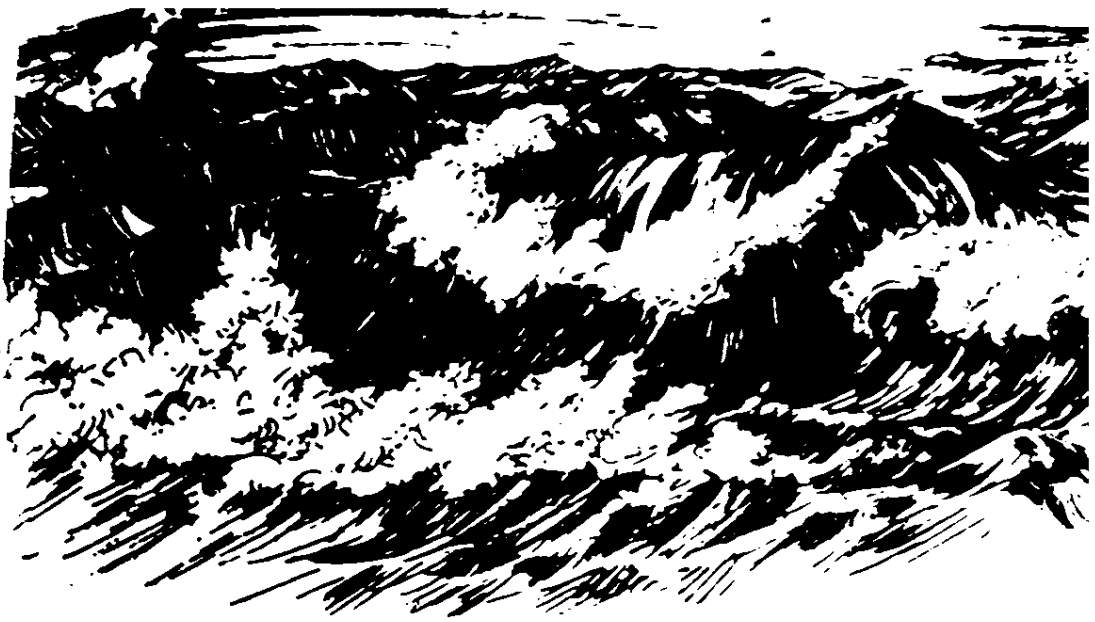
Şu an bir sürü duyguyu aynı anda yaşıyordum. Gitmeden son bir kez daha odama çıkıp göz gezdirdim. Bu odada bir sürü anım vardı. Masam, yatağım, pembe dolabım hepsi benim geçmişimden izler taşıyordu.

Odamdan çıkıp salona indiğimde biraz yalnız kalmak istediğimi söyleyerek dışarı çıktım. Kiraz ağacının altına gidip eski günlerimi düşünmeye başladım. Kiraz ağacını da özlemiştim, dört yıl boyunca. Kuzey'i ilk burada öpmüştüm. Hayal meyal hatırlasam da büyüyünce Kuzey'le evleneceğimi yine ilk kez bu ağacın altında söylemiştim. Aslında bizim kaderimiz o gün birbirine bağlanmıştı.

Birçok şey yaşamıştım, en son bu evden ayrıldığımda bir ailem yoktu. Ancak şimdi kocaman, beni seven bir ailem vardı. Gıdıyorum fakat sevgilerini de beraberinde götürüyordum.

Bu ağacı çok seviyordum, bu ağaç bana Kuzey'i vermişti. Aynılardan kiraz ağacına son bir kez baktım. Evimden yıllar sonra mutlu ayrılmayı düşünürken kâbuslarımın başkahramanının sesini duyup mutluluğum tuz buz olmuştu.

“Dilara” diye seslendi usulca.

KÂBUS

“Dilara...”

İsmimi duymamla yüreğimin korkudan buz kestiğini, yerin ayaklarımın altından kaydığını hissettim. Vücudum korkuyla titremeye başlamış, elim ayağım tutmaz olmuştu. *Allah'ım lütfen bu olmasın, yalvarırım* diye içimden dua ettim.

“Benim, Dilara. Lütfen benimle konuş, Mert, bana dön.” Bir anlık refleksle ona dönmenle yüreğim kapana düşmüş bir kuş gibi korkuyla çarpıyordu. Şu an emindim, düğün gecemde gördüğüm adam o idi. Allah'ım bu kâbus olmalıydı. Gözlerimi kapattım, açınca uyanacak ve Kuzey'i yanımda bulacaktım. Ancak gözlerimi araladığımda Mert hâlâ karşımda duruyordu.

“Git buradan, bağırırım! Ne abim, ne Kuzey, seni yaşatmaz...” Kısıksık sesle söylediğim sözleri kimsenin duymasını istemiyordum. Mert yüzünden abime ve Kuzey'e bir şey olsun istemiyordum.

“Önce beni yakalamaları gerekiyor” derken belinden silahı çıkarıp pencereye hedef aldı. Pencereye baktığımda perdeler kapalı olmasına rağmen birinin orada olduğu pencereye vuran gölgeden görmüştüm. Kuzey, abim ve Eylül üçünden biri olabilirdi. İşaret parmağını dudağına götürerek sessiz olmam için işaret etti. Başka çarem yoktu. Onları kaybetmeye dayanamazdım, bu yüzden sesimi çıkarmadım. Yanıma yak-

laşmaya başlayınca nefesimin kesildiğini hissettim. Dizlerim titreyince sanki karanlığın içine çekiliyordum. Ne olduğunu anlayamadım. Mert cebinden çıkardığı bir bez parçasını ağzıma kapatmıştı. İğrenç kokuyordu, yavaş yavaş gözlerim kapanırken aklımda sadece Kuzey vardı.

Uyandığımda gün ağarmıştı ve bilmediğim bir evdeydim. Etraf göz gezdirdiğimde burası dağ evine benziyordu. Eski de değildi. Her şey çok yeni gibi duruyordu ve eylül ayından çok sanki kış ayındaymış gibi bir soğuk vardı. Bu ayda böyle soğuk genelde yaylalarda olurdu. Kim bilir beni hangi yaylaya getirmişti. Kimin burası? Neden beni buraya getirmişti? Ya Kuzey, şimdi çılgına dönmüştür. Annem, babam, Eylül ve abim kim bilir ne haldeydi? Gözüm Mert'i aramıştı ama görünürde yoktu. Kendimi aslanın inindeymiş gibi hissetmiştim. Her an bu yerden çıkıp bana zarar verecekti. Kapının sesiyle başımı çevirdiğimde Mert'i gördüm. Siyah saçları uzamış, gözlerini kapatmıştı. Günlerdir tıraş olmamış uzamış sakallarıyla ayyaşlara benziyordu. Koyu kahverengi gözlerine bakmak içimi dondurmaya yetmişti. Elinde odunlarla içeri girmiş, sobaya yönelmişti. Yeriinden kalkmaya çalıştım ama iple beni yatağa bağladığı için yapamadım. Ne kadar sorsam da neden böyle bir şey yaptığına dair bir şey demiyordu. En son dayanamamış, bağır-maya başlamıştım.

"Mert yalvarırım beni bırak, eğer bırakırsan bundan kimseye bahsetmem" derken gözlerim korkuyla Mert'e odaklandı. Mert odunları bırakıp yanıma geldi. Yüzümü serçe kavradı.

"Sen benim karımsın, bu yüzden bir yere gitmek yok!" dedi üstüne basa basa. İçimdeki korku büyümeye başlamıştı. Mert hâlâ onun karısı olduğunu düşünüyordu.

"Mert sana yalvardım, karın olup her şeyden vaz geçeceğimi söyledim ama dövüp beni kapıya koyan sendin. Üstelik söylediğin yalan yüzünden yıllardır ailemden uzak kaldım. Eline ne geçti? Hiçbir şey! Yıllar sonra da olsa mutluluğu yakaladım. Ne olur bana bunu çok görme" dedim yalvarırcasına, gözyaşlarım sıralanmıştı.

“Sen benim karım iken Kuzey’le nasıl evlenirsin!” Mert’in kızgın bakışlarını üzerimde hissederken ondan tiksiniyordum.

“Biz sadece dini nikâhla evlendik, unuttun mu? Sen beni babamın evine bıraktığın gün kocalık haklarından da vazgeçmiş oldun. Arayıp sormadığın dört yıl boyunca, boşanma hakkı bana geçtiği için seni boşadım. İnanmıyorsam dayın imamdı, sor sana bu konuyu anlatsın. Hâlâ inanmıyorsan söyleyeyim, sana *boş ol boş ol boş ol...*” Gözyaşları içinde üç kere yüzüne doğru haykırdım. Mert iyice sinirlenmiş, saçlarını çekiştirmeye başlamıştı. Ne yapacağını kestiremiyordum. Korkuyordum ama yapabilecek bir şeyim yoktu.

“Sen benim karımsın. Doğru, seni arayıp sormadım ama bana döneneğini umut ettim. Seni düşünmediğim bir gün bile olmadı. O gece sana sahip olmadığım için pişmanım. Ne söylediğin umurumda değil, senin kocan benim” derken gözleri dipsiz karanlık bir kuyudan farksızdı. Hâlâ bana karısı olduğumu, Kuzey’i unutmam gerektiğini söylüyordu. Unutmak... Söylemek ne kadar da kolaydı. Unutmak mümkün olsaydı yıllar içinde unutmaz mıydım Kuzey’i? Yüreğimin bu kadar yanmasına izin verir miydim? Gözyaşları içinde *Allah’ım n’olur Kuzey’le mutluluğumu elimden alma* diye dua etmekten başka bir şey gelmiyordu elinden. Mert iyi görünmüyordu. *Allah’ım onun bana dokunmasına izin verme*. Mert sobayı yakınca odanın içi ısınmaya başlamıştı. Yiyecek bir şeyler hazırladıktan sonra yanıma gelip iplerimi çözmüştü.

“Hadi ye, hasta olduğumu biliyorum; sana bir şey olmasına dayanmam, karıcığım.”

Şaşırmıştım. Benim hasta olduğumu nereden biliyordu? Neler dönüyordu burada? Benim hakkımda başka ne biliyordu? *Allah’ım aklımı koru*. Bir şeyler yemek zorundaydım, güçlü olup buradan kaçmanın bir yolunu bulmalıydım. O yüzden zorla da olsa masaya geçmiş, Mert’in hazırladıklarını bolca yemiştim. Bir süre sonra yerimden kalktım. Mert ellerimden tekrar yatağa bağlamak istemişti.

“Mert tuvalete gitmem gerekiyor.” Doğru söyleyip söylemediğimi anlamak için bir süre gözlerimin içine bakmıştı. İnanmış gözüküyordu. “Tualet üst katta” dediğinde merdivenlere yöneldim. Mert’in silahı sürekli yanında olduğu için şimdilik hareketlerime dikkat etsem iyi olacaktı. Kaçamayacağımı düşündüğü için beni takip etme gereği duyma-

muştı. Ağır adımlarla üst kata çıktım. Dar koridordan açılan karşıt iki ahşap kapı vardı, bir tanesi tuvalet olmalıydı. Pencerelerden sızan güneş ışığı ufak olan koridoru aydınlatıyordu. Dışarıya baktığımda yaylada olduğumuzu görebilmiştım. Sonbahar olduğu için otlar sarıymıştı. Tek bir ağaç olmadığına göre bayağı yüksek bir yaylada olmalıydık. Çok soğuk vardı ve üşüyordum. Buradan kaçmam imkânı gibi gözüküyordu. Sadece henüz yayladan göçmeyen birileri varsa ya kınlarda onlardan yardım isteyebilirdim. Ancak bu evden dışarı çıkasam... Pencereden bakınca yakınlarda da ev gözükmiyordu. Koridordaki kapıların birini açıp içeri girdim. Burası banyoydu ve içinde klozet de vardı. Banyoda her şey son sistem yapılmış, duş kabin bile konulmuştu.

Dağ başında bu evi yapmak pahalıya mal olmuş olmalıydı. Tuvalette işlerimi hallederken kendimi kontrol ettim. Zeynep ablanın verdiği ilaç ilk günden işe yaramıştı ama dağ bayır gezerken zorlandığı için hâlâ kasıklarımnda ağrı oluyordu. Dedığı gibi ufak ufak lekeler görmeye devam ediyordum. Banyoda işimi bitirince dışarı çıkmamla karşıdaki ahşap kapıya gözüm takıldı. Merak edip ağır adımlarla odaya doğru yol alırken gözüm merdivenlere takılıyor, Mert'in gelip gelmediğini kontrol ediyordum. Gelmediğini anlayınca kapıyı açıp odaya girdim. Odaya girmemle şaşkınlıkla dizlerimin üzerine çökmem bir oldu. Gördüklerime inanamıyordum! Bu nasıl bir saplantıydı! Benim Kuzey'le çalışmaya başladığım günden başlayarak beni kaçırdığı güne kadar her günümün fotoğrafını çekmiş duvara yapıştırmıştı. Kuzey'in fotoğraflarının üzerini karalamıştı. İçimdeki korku daha da büyümüşü. Buradan çıkışım yoktu.

Mert'in sesiyle irkildim.

"Beğendin mi, karıcığım? Seni çok aradım ama sonunda yıllardır buldum, bu anı bekliyordum. Bugüne kadar seni hep uzaktan izledim ama artık yanımdasın. Bu sefer bizi kimsenin ayırmasına izin veremeyeceğim" dedi kısık bir sesle. Sanki biri bizi duyacakmış gibi davranıyordu. Mert'in akıl sağlığı hiç iyiye benzemiyordu. Duvardaki resimlere daha dikkatli bakınca Fabian'la benim fotoğraflarımı fark ettim. Bu, gazetede gördüklerimin aynısıydı. O an beynimde şimşekler çaktı. O fotoğrafları basına Mert sızdırmış olmalıydı ama neden böyle bir şey

yapsın ki? Fotoğraflara baktığımı anlamış olacak ki “Sen sormadan söyleyeyim. Fotoğrafları ben çekip basına verdim. Nedenini sormana gerek yok, sanırım senin gibi akıllı bir kız eminim nedenini anlamıştır” dedi haince.

Tabi ki anlamıştım, Kuzey’le aramı bozmak için yapmıştı. Ne kadar aptalım, nasıl aklıma gelmedi? Son zamanlarda Kuzey’le aram iyiydi ve beni takip ettiği için bunu anlamıştı. Otelde olanlar da onun için iyi bir fırsat olmuştu. Artık emindim, Mert hastaydı ve yaptıklarıyla bu açıkça anlaşılıyordu. Bana adım adım yaklaşmış, tahta zeminle kendi arasına sıkıştırmıştı. Beni öpmeye çalışırken tüm gücümle onu itiyordum ama çok kuvvetliydi. Kollarımdan o kadar çok sıkıyordu ki kopacağını hissettim. Allah’ım sanki yıllar önceki o korkunç anları tekrar yaşıyordum.

“Yapma, Mert, kardeşinin hatırına yapma n’olur?” Mert birden duraksadı. Sanırım bunu kullanıp benden uzaklaştırabildim.

“Lütfen, Mert, Yağmur öldü; biliyorum, lütfen onun hatırı için yapma” dedim titrek bir sesle. Söylediğim işe yaramıştı. Mert üzerimden kalkıp yanıma oturdu. Ben de hemen kendimi toparladım. Mert gözleri buğulanmış bana bakıyordu.

“Ben Yağmur’u çok özledim, Dilara. Ölmeden önce bıraktığı mektupta seni bulup özür dilememi istemişti. Onu da affetmeni istemişti.” Mert’in ağzından sözler oldukça üzgün çıkıyordu. Anı anını tutmuyordu. Niye bu haldeydi? Kardeşinin ölümü onu çok etkilemiş olmalıydı.

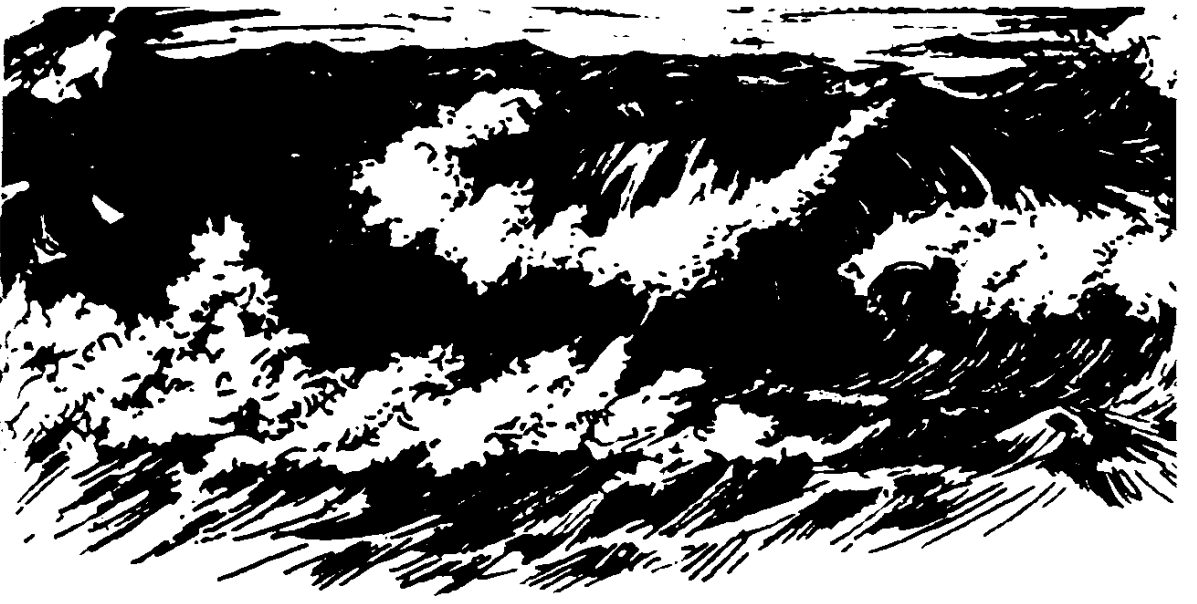
“Tamam, onu da seni de affettim. Şimdi n’olur bırak beni, yalvarırım.” Kalbim korkuyla çarpmaya devam ederken içimden Mert’in beni bırakması için Allah’a dua ediyordum.

“Çocuk mu kandırıyorsun? Bir yere gitmek yok, sen benim karımsın ve burada benimle kalacaksın!” Mert aksi bakışlarını üzerimde gezdirirken ayağa kalkmış, kolumdan sertçe kavrayıp beni sürüklercesine odadan dışarı çıkarmıştı. Merdivenlerden sürüklercesine aşağı indirip yatağın üzerine doğru itti. «Üşüyüp hasta olmanı istemem, karıcığım” dedi alayla. Onun bana *karıcığım* diye seslenmesi midemi bulandırıyordu. Gerçekte olduğunu düşünmek bile istemiyordum. Daha sonra dışarı çıkıp kapıyı kilitledi. Kapıya doğru yanaştığımda biriyle konuş-

tuğunu açıkça duyabilmişim. Bu dağ başında telefonun çekmesi cize olmalıydı.

Lanet olsun, telefonum yanımda değildi. Mert almış olmalıydı yapacaktım? Buradan çıkışım yoktu. Odadan çıkıp mutfığa girdim. Küçük bir mutfaktı ve küçük bir de penceresi vardı. Buradan çıkabilirdim. Ancak önce Mert 'in evden uzaklaştığından emin olmalıydım. Söyle geçip pencereden bakınca Mert'in beyaz arabayla uzaklaştığını gördüm. Bu benim kaçmam için fırsattı. Önce bir şeyler daha yemem gerekiyordu. Acıkma riskini göze almazdım. Bir şeyler atıştırdıktan sonra hava soğuk olduğu için üzerime giymek için kalın bir şeyler aradım. Odada Mert'in hırkasını bulup üzerime geçirdim. Ona ait olan bir şey dokunmak midemi bulandırıyordu ama kaçmak istiyorsam buna mecburdum.

Mert gittiği için pencereleri kontrol ettim, mutfak hariç odalardaki tüm pencereleri dışardan kilitlemişti. Pencere küçüktü ama benim bu pencereden geçebilecek kadar minyon bir yapım vardı. Pencereyi açıp zor da olsa küçük pencereden kendimi dışarı attığımda etrafa göz gezdirmeye başladım. Allah'ım neredeydim? Burası tanıdık gibiydi. Sanık buraya daha önce gelmişim. Biraz daha göz gezdirince buraya küçükken geldiğimi hatırladım. O zaman bu ev eski yayla eviydi. Babam, annem ve abim, Mehmet amcanın davetiyle günü birlik birkaç kere gelmiştik. O zamanlar yol kapıya kadar gelmiyordu. Bunları daha fazla düşünüp zaman kaybedemezdim. Bir an önce buradan uzaklaşmalıydım. Evler yakın gibi gözükse de en yakın eve gitmek bile on dakikamı alırdı; çünkü herkesin evi arazisinin içindeydi. En yakın eve arkama bile bakmadan koşmaya başladığımda kurtulmak için umudum artıyordu. Evin bacasından çıkan dumanlar evin boş olmadığını gösteriyordu. Az kalmıştı, yakında yine Kuzey'le olacaktım; bana yardım etmesi için içimden Allah'a dua ediyordum. İyice yorulmuş, nefes nefese kalmış vaziyette yere çöktüm. Ancak durmamalı, devam etmeliydim. Çabucak ayağa kalkıp adım atmaya başladım. Biri elleriyle ağzımı kapatıp belime sarıldı. Bu Mert'ten başkası değildi. Cebinden çıkardığı lanet olası kokan bez parçasını ağzıma kapatmıştı. Gözlerim yine kapanıyordu. Bu sefer kurtuluşumun olmadığını düşünerek karanlığa teslim oluyordum.

REHİNE

Kuzey'den...

Rüya gibi geçen günlerimin ardından ne haldeydim! Dilara benim karımdı, kadınımdı, sadece bana aitti. İki saattir ortada yoktu ve ben çıldırmak üzereydim. Telefonunu avluda kırılmış bir şekilde bulduğum için beni terk etmiş olamazdı. Bora'yla polise gidip kayıp ilanı verdik ama yirmi dört saat geçmeden kayıp kabul etmiyorlardı. Evdeki herkes çok endişeliydi. Düşünmekten beynim çatlamak üzereydi. Nerede olabilirdi? Dilara dün gecemizde Mert'i gördüğünü söylemişti ama ben inanmamıştım. Belki de doğru söylüyordu. O gece gördüğü Mert'ti ve onu zorla götürmüştü. Etrafta korumalar vardı ve her yeri bu konuyla ilgili bilgilendirmiştik. O yüzden içim rahattı. Kahretsin!

Varsayımlarımdan emin olmalıydım, o yüzden Bora'ya şüphelerimden bahsedip beraber güvenlik kameralarının kayıtlarına baktık. Özellikle Dilara'nın Mert'i gördüm dediği tarafı kontrol ettiğimizde gerçekten Dilara'nın söylediği tarafta biri vardı. Görüntüleri yakınlaştırdığımızda net olarak belli olmasa da Mert'in olduğu açıkça gözüküyordu. Tanınmamak için görüntüsünü değiştirmişti. Elini sertçe masaya vurdum.

"Kahretsin, Bora! Benim yüzümden o gece söylediğine ciddiye alıp güvenlik kameralarına baksaydım şimdi Dilara yanımda olurdu."

“Tamam, sakin ol, Kuzey! Kardeşimi bulacağız ve ben o Menden şerefsizi kendi ellerimle toprağa gömeceğim. Onu kimse alamayacak bu sefer.” Bora benden daha endişeliydi, öfkeden dönmüştü. Elimizde ki görüntüleri cd’ye aktarıp polis merkezine götürdük. Görüntüleri gösterip durumu tekrar anlattıktan sonra polis Mert’ini polis merkezine almış sorguya çekmeye başlamıştı. Mehmet Mert’in nerde olduğunu bilmediklerini ama kendilerini aradığını söyledi. Polis Mert’in Mehmet amcayla konuştuğu ses kaydına ulaştı. Babasına Dilara’ya kavuştuğunu, artık onu hiç bırakmayacağını söylüyordu. O an kan beynime sıçramıştı. Yanımda olsa onu öldürebilirdim. Bora polis merkezinde kalıp gelişmeleri bana bildireceğini söyledi. Dilara’yı bulmak için Mert’in telefonun sinyallerinin nerden geldiğini bulmaya çalışıyorlardı.

Evde herkes endişeli bir şekilde haber beklediğinden onları bulandırmak için eve gittim. Kemal amca, Ayşe teyze ve Eylül meraklıydılar. Benden olumlu bir cevap bekliyorlardı ama onlara verecek cevabım yoktu. Onlara Dilara’nın, Mert’in elinde olduğunu söyletmem zorunda kaldım. Kemal amca, “Kızımın başına o manyağı ben sarıyalı hepsi benim suçum” diyerek gözyaşları içinde kendini suçlamaya başladı. Eylül korkuyla salonda sağa sola gidiyor, sürekli Mert’e küfür yağdırıyordu. Ayşe teyze duydukları karşısında yıkılmış, perişanlardı. Bir kere daha kendime lanetler yağdırdım. Sorsan Dilara’yı bulamazsam sevliyordum, ona söz vermiştim. Fakat onun için hiçbir şey yapamıyordum. Saatler geçmiş, sabah olmuştu. Hâlâ Dilara’dan bir haber yoktu. Artık ne diyeceğimi, nasıl teselli edeceğimi şaşırmıştım. Kendimi teselliye ihtiyacı varken onlara nasıl yardım edebilirdim? Dilara o manyağın elinde kim bilir şu an ne haldeydi. Dilara’nın saçının teline dokunsa verirse onu öldürecektim, yemin ederim. Şu an tek istediğim sağ salim dönmesi idi, başka bir şeyin önemi yoktu.

Kapı çalındı. Dilara’dan bir haber vardır diye gidip hızlıca kapıyı açtım. Karşımda Kağan, Selma teyze ve Metin amca duruyordu. Dilara’nın başına gelenleri Eylül haber vermiş olmalıydı. Kemal amca onlarla küstü. Bu yüzden onlara nasıl davranacağımı bilememiştim. Ayşe teyze kapıya gelerek “Hoş geldiniz” dedikten sonra onları içeri davet etmişti. Biraz tedirgin de olsalar içeri girdiklerinde daha fazla bu duruma dayanamadıklarından sarılıp ağlamaya başlamışlardı. Metin amca

ve Kağan'la hoş geldin faslını geçip durumu özet geçtim. Onların da endişeli olduğu her hallerinden belliydi. Selma teyze Kemal amca'yı görünce gidip ona sarıldı.

Kemal amca ses çıkarmamış, aksine kardeşine daha sıkı sarılmıştı. Yıllardır birbirlerini görmedikleri için sadece acılarını değil, hasretlerini de gözyaşları içinde paylaşıyorlardı. O acının arasında en çok Metin amca ve Kemal amcanın haline de içim acıdı. Kavga etmiş, iki küçük çocuk gibi biri bir tarafta diğeri diğer tarafta birbirlerine bakamıyorlardı. İkisi de barışmak için ilk adımı atmaya cesaret edemiyordu. Sonunda Metin amca dayanamamış, *dostum* diyerek arkadaşının yanına gidip kollarını açmıştı. Altmış yaşındaki adamlar beş yaşındaki çocuklar gibi birbirlerine sarılıp ağlamaya başlamışlardı. Eminim ikisinin de birbirlerine anlatacağı çok şey vardı. Ancak öncelik Dilara'daydı, tek düşündükleri oydu. Anne ve babama, Dilara kaybolduğu zaman haber vermiştim. Onlar da çok endişelilerdi ama gelmelerini istemedim. Bu olayın basına sızması için babamdan önlem almasını istedim. Böyle bir şey olursa eski defterler açılacak, Dilara için daha kötü olacaktı. Polisten de bu konuda özel ricada bulunmuştuk. Saat yediyi geçmişti, Bora'yı birçok kez aradım ama hâlâ yerlerini tespit için uğraşıyorlardı. En son konuştuğumuzda *eve geliyorum, konuşuruz* demişti. Zaman durmuş, geçmiyor, evde deli gibi dolanıyordum. Dilara saatlerdir o man-yağın elindeydi. İçimden her şeyi yıkıp dökmek geliyor, çaresizlik beni öldürüyordu.

Nihayet Bora eve geldiğinde deliler gibi ne söyleyeceğini merak etmeye başladım.

"Konuş, Bora, neredelermiş? "

"Telefon sinyallerinin Bey Pınarı yaylasından geldiğini öğrendim. Mehmet amcanın orada yayla evi var, birkaç kere oraya gitmiştik."

"Hemen gidiyoruz."

"Polis bizim karışmamızı istemiyor." Polislerin ne dediği umurunda değildi. Benim Dilara'yı sadece polislerin eline bırakmak gibi bir niyetim yoktu.

"Ben gidiyorum, sen istiyorsan burada kalabilirsin." Kapıya doğru yöneldiğimde Bora beklememi söyleyerek merdivenlerden çıkıp gözden kayboldu. Beş dakika sonra elinde silahla yanıma geldi. Bu Dila-

ra'nın alnına dayadığı silahtı. Bora, Dilara silahı alnına dayadığı gibi, beri eline almamıştı. Tek düşündüğüm Dilara'ydı, o yüzden seçemedim. Metin Amca ve Kağan da bize katıldı. Yayla uzak bir yerdi, memiz en az iki saatimizi alırdı. Babamın arabasıyla yola koyulmuş, Kısa sürede polis arabalarına yetiştik. Bir an önce Dilara'ya ulaşmak istiyordum.

Dilara'dan...

“Kuzey!” diye bağırarak uyandığımda Kuzey yanıma gelmişti.

“Dilara, geçti hepsi. Bir rüyaydı.” Kuzey yattığım yerde bana sarıldığında içimdeki korkunun uçup gittiğini hissettim.

“Mert beni kaçırıp bir dağ evine götürmüştü, üstelik elinde de silah vardı. Ben kaçtım ama beni yakaladı.”

“Tamam, korkma, ben hep senin yanındayım! Şimdi sakın gözlerini kapat.” Ona sımsıkı sarıldım, sürekli yanımda olduğunu belirtmemeyi bırakmayacağını ve sevdiğini söylüyordu. Ona sarıldığımda huzar hissetmişim ve uykuya dalıp bu rüyadan uyanmak istemiyordum.

“Uyan!” Sakın bir daha benim yanımda Kuzey'in adını anma. Mert'in, bana bağırmasıyla afallayarak, korkuyla gözlerimi açtım. Gözüm Kuzey'i arıyordu ama etrafıma göz gezdirdiğimde gördüğüm bir rüya olduğunu anlamam uzun sürmedi. Mert baktığımda yan çıplaktı ve üzerinde sadece siyah iç çamaşırıyla yanı başımda duruyordu. Üşümemin etkisiyle üzerime baktığımda tamamen çıplak olduğunu fark ettim. Gözlerim korkuyla açıldı. Mert'in yapma ihtimali olanı düşünmek bile istemiyordum. Hayır... Hayır, bu olmazdı, bu kesinlikle kâbustu. Bir an önce uyanmak istiyordum. Mert bana yaklaşarak, “Eğitlik karımsın. Ne Kuzey, ne de bir başkasının seni benden almasına izin vermem” dedi psikopatça. Buna inanmak istemiyordum. Gözlerimde akmaya hazır yaşlar olduğu halde akmiyordu. Nefesim kesilmişti. Düşük seslerle hazmetmeye çalışsam da böyle bir şey nasıl hazmedilirdi. Yıllar önce *ben tecavüzcü değilim* diyen Mert şimdi bunu bana yapamazdı. *Allah'ım beni bu kâbustan uyandır!*

Yerimden doğrulup alaca çarşafı üzerime aradım. “Yalan söylüyor-sun!” Mert’in yüzüne doğru haykırıp tüm gücümle suratına tokat at-
 um. Mert saçlarımdan sertçe kavradı. Acı dahi hissetmiyordum. “Bir
 daha sakın bunu deneme” dedi gözlerini büyüterek. *Allah’ım n’olur bu
 bir kâbus olsun, bu doğru olmasın!* Artık beynim durmuş düşünemi-
 yordum. Yatağa yatıp ayaklarımı iyice karnıma çektim. Yaşadıklarımın
 kâbus olması için dua ederken çok üşüdüğümünden titremeye başladım.
 Kasıklarına sancılar girmişti. Canım acıyordu. Allah’ım! Kahrolası,
 bana dokunmuştu. Hissettiğim mide bulantısıyla öğürmeye başladım.
 Yerimden doğrulup midemde kalan ne varsa dışarı çıkarttım. Yatağa
 uzanıp gözlerimi tek bir noktaya dikmiş bakıyordum. Artık kirliydim.
 Mert yıllar önce yarım bıraktığını şimdi tamamlamıştı. Artık benim için
 aydınlık kapılar kapanmıştı. Tamamen karanlıktaydım. İstedğim sa-
 dece ölmekti, ölmek için bile buradan çıkmalıydım.

“Burayı senin için yaptırdım, biliyor musun? Küçükken burada be-
 raber evcilik oynamıştık; sen anne, ben baba olmuştuk. Bana burayı çok
 sevdiğini, hep burada yaşamak istediğini söylemiştin.” Şakaklarımdan
 gözyaşlarım süzülürken güzel çocukluk anılarım aklıma gelmişti. Bu
 evde Mert’le evcilik oynardık; o baba, ben anne olurdum. Ancak Mert
 beni evlenmeye zorlayarak onunla ilgili güzel anılarımı yerle bir etmişti.
*Allah’ım bir ruh hastasının elindeyim. N’olur bana yardım et, kimse
 görmeden al canımı* diye gözyaşlarım akarken dua etmeye başladım.
 Çok geçmeden dışarıdan siren sesleri gelmeye başladı. Mutlu olmalıy-
 dım. Beni bulmuşlardı. Ama artık çok geçti. Kuzey’e bir daha yaklaşa-
 mazdım. Kuzey beni kurtarmak için geç kalmıştı. Mutluluk hayallerim
 bitmiş, ben bitmiştim. Tek isteğim ölmekti.

Polis arabasının sesleri kulağımı sağır edencesine etrafı inletiyordu.
 Dışarıdan Mert’e teslim olması için polisler çağrı yaparken o üzerini
 giymiş beni zorla yatağımdan kaldırmaya çalışmıştı. Çarşafı düşme-
 mesi için bedenime güçlülük sarabildim. Bir koluyla bedenimi sıkıca
 kendine yapıştırdığı için hareket edemiyordum. Zorla beni kapının
 önüne çıkardığında beni sevdiğini söyleyen Mert alnıma silahı dayaa-
 mış beni öldürmek istiyordu. Dışarıda, polis arabalarının yanında bir
 ambulansa hazır bekliyordu. Bugün burada biri ölürse dilerim o ben
 olurdum. Bu şekilde Kuzey’in karşısına çıkmaktansa ölmek en iyisiydi.
 Gözlerim uzağa dalınca uzaktan bir siyah arabanın yaklaştığını fark et-

tim. Araba iyice yaklaşmış, ambulansın arkasında durmuştu. Ben met amcanın arabasıydı. İçinden Bora ve Kuzey'in dışında Mert ve Kağan da çıktı; beni bulmuşlardı. Metin amcanın neden burada olduğunu düşünecek durumda değildim. En önemlisi Kuzey, sevdiğim adam, eşim... Sonsuza kadar kaybettiğim adam koşarcasına bana yaklaşmaya başlamıştı. Üstelik ben karşısında yarı çıplaktım. Gözlerime korkuyu görebiliyordum. Sadece Kuzey'in değil, abımın, Kağan'ın Metin amcanın hepsi Mert'in bana zarar vermesinden korkuyordu. Polis Mert'e teslim olması için telkinlerde bulunuyordu. Mert teslim olmamakta direniyordu. Dakikalar geçtikçe soğuk içime işlemeye başlamıştı. Kuzey engellemelere rağmen güvenlik şeridini geçmişti.

"Mert onu bırak, ona zarar verme. Bana istediğini yapabilirsin. Kuzey korku dolu gözlerle bana baktığında yapmaması için kafamı büküp yır anlamında salladım. Ona bir şey olursa bu sefer gerçekten öldürürüm."

"Ölmeyi çok istiyorsan öyle olsun, ölmeden önce bil ki Dilara seni benim" dediğinde bir an ondan kurtulmak istesem de silahı Kuzey'e vururken durmak zorunda kaldım. Kuzey'e bir şey olmasına dayanamadım. Kuzey polislerle epeyce konuşmuş, rehine değişimini kabul etmişti. Kuzey yavaş yavaş yanıma gelirken bir an olsun gözlerini benden ayırmıyordu. Yanıma gelince Mert beni iterken Kuzey beni yakalayıp sıkıca sarıldı. Mert silahı Kuzey'in sırtına dayanmış durumdaydı. Yüzüne bakamıyordum, artık onun ufaklığı değildim. Kuzey bu durumu farkındaydı. Eliyle başımı kendine çevirdi.

"Ne olursa olsun sen benim her şeyimsin, seni sevdiğimi saklamayacağım. Bir daha asla gözlerini benden kaçırma" dedi yalvarırcasına.

"Ah, gözlerim yaşardı" diyerek Mert alaycı bir tavır takınmıştı. Kuzey ani bir hareketle Mert'in boşluğundan yararlanarak eline senkronize vurduğunda silah uzağa fırlamıştı. Fakat Mert cebinden ani bir hareketle çakısını çıkararak Kuzey'in boynuna götürdü. Tüm bunlar saniyeler içinde olurken polisler müdahale dahi edemiyordu. Kuzey kendini korumaya çalışsa da bir şey yapamamıştı. Ancak ben Kuzey'i kurtarabilirdim. Mert beni unutmuş, dikkatini Kuzey'e verdiği için fırsatı yararlanıp elim titreyerek de olsa yerden silahı alıp Mert'e doğrulttum. Mert'in arkasında olduğum için silahı aldığımı fark edememişti. Katile olmayı göze alarak elim titrerken ateş ettim. O an abime silahı kullanmayı bana öğrettiği için içimden bir kez daha teşekkür ettim.

an belki de bir adamın ölümüne sebep olmuş. Kuzey'le arama bir engel daha koymuştum. Kurşun Mert'in sırtına geldiğinde Mert acı içinde yere yığıldı. Kan gittikçe mavi kazağının üzerinden yayılırken ölüp ölmediği konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Kuzey dahil herkes şoke olmuştu. Mert'i yok etmiştim, şimdi sıra kendimdeydi. Kuzey yanıma gelmeye başlayınca ani bir hareketle silahı alnıma dayadım. Kuzey delirecekmiş gibi bana bakarken abim, Kağan, Metin amca bana doğru gelmeye çalışıyorlar, polisler izin vermiyordu. Bora polisleri dinlememiş, Kuzey'in yanına kadar gelmişti. Polisler de alnıma silahı dayandığım için yanıma yaklaşamıyorlardı. Bu sefer gerçekten geçmişte başlattığımı her şey ölümümle sona erecekti.

Kuzey'den...

Saatler sonra ona kavuşmanın mutluluğunu yaşarken Dilara elindeki silahı alnına dayadığında çıldırmamam bir mucizeydi. Ne yapıyordu? Aklından ne geçiyordu? Hayatımda hiç bu kadar büyük korku yaşamamıştım. Mert'in elindeyken bile bu korkuyu yaşamamıştım. Çünkü o zaman onu kurtarabilirdim ama Dilara'yı kendinden kurtarmak bu benim için imkânsızdı.

Bora, Dilara'nın bu halini görünce çılgına dönmüştü. Ellerini başına vururken deliler gibi sağa sola gidiyordu. Onun da elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Dilara hayatına son vermekte kararlı gözüküyordu. Onsuz nefes bile almak zor gelirken... Onsuz yaşamamanın bir anlamı yoktu; madem ölmeye karar vermişti, beraber ölecektik. Ben de ani bir hareketle Bora'nın yanına gittim. Belinden silahı alıp alnıma dayadım. Bu sefer Dilara bana korku dolu gözlerle bakıyordu. Bora iyice çıldırmış durumdaydı. Avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

"Şimdi ya silahı bırakırsın beraber yaşlanırsın, ya da birlikte ölüürüz." Söylediklerimde oldukça ciddiydim. Onsuz yaşamaktansa ölmek benim için tek çıkar yol olurdu. Yıllardır bir gün döneceği ümidiyle ayaktaydım. Yaşadığını bilmek bile bana yetiyordu ama ölürse... Yaşamak için bir nedenim kalmazdı. Ona sahipken, varlığını hissetmişken bu sefer daha büyük bir acıya katlanamazdım.

“Kuzey, n’olur yapma! Ben böyle yaşayamam, artık senin ufak olamam. Beni unut, mutlu ol” dedi gözyaşları içinde.

“Ben seni unutmak istemiyorum. Ben seni kiraz ağacının altında, nimle evleneceğini söylediğin günden beri seviyorum, anlasana, deyse yirmi yıldır sevdiğim seni unutmamı nasıl beklersin” derken içimden Allah’a kendine zarar vermemesi için dua ediyordum. Bir gün gözlerimin içine bakarak düşüncelere daldıktan sonra silahı yere attı. Keşke düşündüklerini tam olarak bilseydim. Hemen yanına gidip sımsıkı sarıldım, vücudu çok soğuktu, üşüyordu. Ceketimi çıkarıp lica üzerine giydirdim. Sağlık görevlileri Mert’i sedyeye koyup gözdüler. O şerefsiz ölmemişti. Ayakta tedavi edip polis aracına bindirmişlerdi. Mert’in ölmediğine sevinmiştim; çünkü Dilara katil olduğu için acı çekmeyecekti. Ne kadar da merhametli olduğunu biliyordum. Ben ne Dilara’yım, ne de Mert’e merhamet edecektim. Bora ağır adımlarla yanımıza gelerek perişan bir şekilde Dilara’nın yanına çöktü. “Sakin bu daha böyle bir şey yapma sen, ölürsen biz de ölürüz. Kendinle beraber aileni de gömerdin” diyerek Dilara’ya sarılmıştı. Ömrümden ömür gibi aynı şeyleri bana yaşatarak sana yaptıklarımın cezasını fazlasıyla ödettin. Sana silah kullanmayı öğrettiğim güne lanet olsun!” diyerek çocuk gibi hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Metin amca ve Kağan tam anlamıyla berbat durumdaydılar. Söyleyecek tek kelimeleri yoktu.

O sırada sağlık görevlileri bizim yanımıza geldi. Bora, Dilara’dan uzaklaştı. Bora yanımızdan ayrılıp polislerle konuşmaya gittiğinde Dilara’ya sağlık görevlileri ambulansa kadar eşlik ettim. Dilara’yı genel olarak muayene etmişlerdi. Dilara iyiydi, tansiyonu düşmüştü, şekenin düşmemesi bir şanstı ama jinekolojik muayene etmek için hastaneye gitmesi gerekiyordu. Bunu duyunca Dilara’nın gözlerindeki korkuyu ve utancı gördüm. Dilara’nın yıllar önce Bora’nın yapmaya çalıştığı şey aklına gelmişti. Dilara’yı aynı duruma düşüremezdim. Sağlık görevlileriyle bir süre dışarı çıkıp durumu anlattım. O sıra bir bayan polis yanımıza gelmişti. Polise Dilara’nın jinekolojik muayene istemediğini söyledim. Bayan polis,

“Mert’e karşı delil için onun muayene olması şart, beyefendi. Başka türlü az bir ceza ile çıkar” dediğinde haklı olduğunu biliyordum. Yine de Dilara’ya bu travmayı yaşatmayacaktım. Kesin bir dille,

“Dilara ya da ben böyle bir şey istemiyoruz” dedim.

“Tamam ama yine de onun ifadesini almamız gerekiyor.”

“Çok şey yaşadı, en azından bu akşam müsaade edin.” Diğer polislerle de görüşüp ifade meselesini hallettikten sonra Dilara’yı arabaya götürmek için kucağıma aldım. Bora bizi fark edip yanımıza gelerek kapıyı açmıştı.

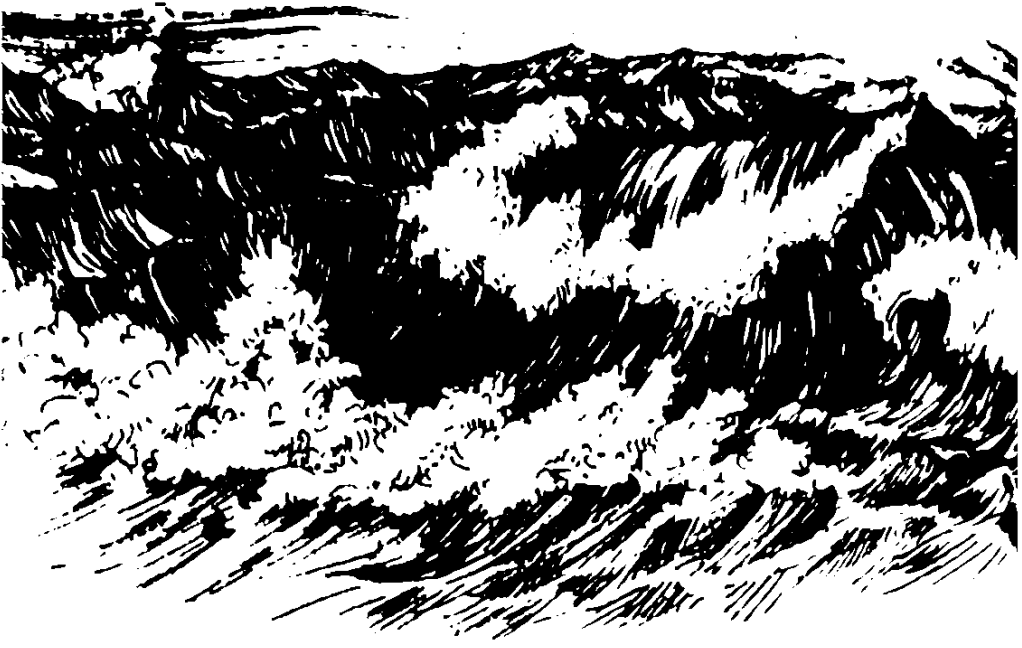
“Ben ifade vermek için karakola gideceğim” dedi.

“Tamam, haberleşiriz.” Metin amca ve Kağan da Bora ile ifade vermek için polis aracıyla gideceklerdi. Dilara’yı arabaya oturtup yola koyuldum. Dilara başını cama dayayıp boş gözlerle dışarıyı seyrederken iki saatlik yolculuğumuzda tek kelime konuşmamıştık. Eminim şu anda yüreğinde fırtınalar kopuyordu. Eve geldiğimizde arabadan çıkmadan içimdekileri ona söylemek istedim. Aklından neler geçtiğini çok iyi biliyordum; kendini kirlenmiş hissetmenin yanında bana layık olmadığını düşünüyordur.

“Dilara lütfen kendini benden mahrum etme...” Cama yasladığı başını kaldırdı. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. Yüzümü ellerinin arasına aldım.

“O ruh hastasının ne yaptığı ya da ne dediği umurumda değil, sen benim karımsın. Ben seni bu bedenin için değil, kalbin için seviyorum.” Söylediklerimden onu ne kadar sevdiğimi anlamasını ve samimi olduğuna inanmasını istiyordum.

“Dilara her şey düzelecek, sadece biraz zamana ihtiyacımız var. Seni asla, duydun mu beni, asla bırakmayacağım” diyerek kollarımın arasına aldığımda Dilara hıçkırıklara boğulmuştu. Dakikalarca ağlamasına izin verdim. Bir süre sakinleştirdikten sonra arabadan kucağıma alarak indirdim. Avludan içeri girdiğimizde tüm aile bizi bekliyordu. Benim o anki hengâmede aklıma haber vermek gelmemişti; ama Bora haber vermiş gözüküyordu. Dilara ailesinden utandığı için başını iyice göğsüne gömmüştü. Ayşe teyze kızım demesiyle susması için başımla işaret ettim. Odasına götürülüp Dilara’yı yatağına yatırdığımda bir an önce eski günlerimize dönmek için Allah dua ediyordum.

SİNİR KRİZİ

Dilara'yı yatağına yatırdığımda bir süre başında bekledim. Gözleri kapalı, *Mert yapma* diye sayıklarken Mert'i öldürecek kadar gözünü karartmıştım. Hayatımı bir delikte geçirmek zorunda olsam da oradan mahvedecektim. Sonra *Kuzey neredesin* diye mırıldanmaya başladım. Ona nasıl yardım edeceğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Onu sevgimle sarmalamak yaşadıklarını hafızasından silmeyi çok isterdim. Önce yanına uzanıp saçlarını okşamaya başladım. Sonra ona sıkıca sarılarak kulağına, "Ben buradayım, seni asla bırakmayacağım" diye fısıldadım. Yüreğim alev almış yanıyordu. Onu bu durumda görmek beni mahvediyordu. Zamanında yaptıklarımın cezasını kat be kat çekiyordum. Sanırım derin uykuya dalmıştı, artık sayıklamayı bırakmıştı. Bir süre sonra uyanmamasına özen göstererek yanından kalkıp salona indim. Herkes gözlerimin içine bakarken olanları anlatmamı bekliyordu. Bundan kaçış yoktu, her şeyi tek tek anlatmak zorunda kaldım. Ölmek istediğini de bilmeliydiler. Kendine yine bir şey yapabiliirdi, buna dayanamazdım. Ayşe teyze dayanamayıp yere yığıldı. Kemal amca ellensiz başına vuruyor, kendini suçluyordu. Eylül, Ayşe teyzeyle ilgilenirken ben de Kemal amcayı sakinleştirmeye çalışıyordum.

Bir süre sonra Ayşe teyze kendine gelmişti. Ancak sürekli ağlıyordu, kendini paralıyordu. Selma teyze Eylül'le onu sakinleştirmek için uğ-

“Bakıyorduk. Onun size her zamankinden çok ihtiyacı var” dedim sesimi alçaltarak. Herkes perişan olmuş bana bakıyordu.

Çok geçmeden kapı çalınmıştı. Kapıyı açtığımda Bora, Kağan, Mert annemle karşılaştım. İfade verme işi bitmiş olmalıydı. Eylül koşarak gelmiş, Bora’ya sarılmıştı. Fakat kimse bunu fark edecek durumda değildi. Dilara haklıydı, onların arasında bir şeyler vardı. Bu sadece normal teselli sarılmasından fazlaydı. Âşık olduğun insanı teselli eder gibiydi. Hepimiz salona geçmiş oturmuştuk.

“Anlat, ne oldu. O şerefsiz ne durumda!”

“Mert yarın mahkemeye çıkacak kadar iyi. Kanında alkol ve uyuşturucu bulmuşlar. Yapılan muayene de aklî dengesinin pek yerinde olmadığını söylediler. O yüzden hapislane yerine tedavi için hastaneye yatırabilirler.” Öfkeyle oturduğum koltuktan kalktığımda burnumdan soluyordum.

“Ne demek? Bu kadarla kurtulacak mı o manyak herif?” derken sesim salonda yankılanıyordu.

“Buna izin vermeyeceğim, onu kendi ellerimle öldüreceğim.”

“Ben varken sana düşmez. Sen Dilara’nın yanında olmalısın” dedi Bora.

Eylül biçimli kaşlarını çatıp önce bana dönmüş, “Kanunlar varken ne sana” Bora’ya dönerek de “ne de sana o manyağa ceza vermek düşer. Dilara böyle bir şey yaptığınızı duyduğunda namusumu temizlediniz deyip boynunuza sarılacağını mı zannediyorsunuz” demişti oldukça sert bir sesle.

“Eylül haklı, Dilara’nın en çok ailesine ihtiyacı var, böyle bir şey yapmak onu yıkar” dedi Kağan. O da perişan ve yıkılmış gözüküyordu.

Belki haklıydı ama en azından onu o delikten çıkartmamak için elimden geleni yapacaktım.

Dilara’nın ifadesi gerekiyordu. Ben polislerle konuşup yarına ertelletmişim. Bu yüzden yarın polis merkezine gitmesi gerekiyordu. Babam Dilara’nın kaçırıldığını öğrendiğinde resmî işlerle ilgilenmesi için uçakla şirketimizin avukatını, Selim Bey’i göndermişti. Şu an polis merkezinde resmî işlerle o ilgileniyordu. Dilara’yı karakola götürmeden ifade vermesi için avukattan işlemleri halletmesini rica ettim. Ya-

rın sabah gelip Dilara'nın ifadesini evde alacaklardı. Onun için em, dan bunu yapabilmıştim.

Dilara'yı merak ettiğim için müsaade isteyerek salondan a, r. odasına geldim. Kapıdan içeri girdiğimde Dilara gözlerini açmı, gözlerle tavana bakıyordu. Yanına giderek yatağın kenarına oturup, rini avuçlarımın içine hapsettim. Elleri soğuk ve kaskatı kesilmişti. Y, rinden doğrulmak isteyince ona yardım ederek yatakta oturttum Dilara kaçamak da olsa gözlerime bakmaya başlamıştı.

“Ben banyo yapmak istiyorum. O pisliğin üzerimde bıraktığı kırı, den kurtulmak istiyorum” dedi çatallaşan sesiyle.

“Anneni ya da Eylül'ü çağırmamı ister misin?” Hayır dercesine ba, şını salladı.

“Benim yardımımı ister misin?” Ses çıkarmayınca banyoya gidip küveti sıcak suyla doldurduktan sonra odaya döndüm. Dilara'yı kuz, ğıma alarak banyoya götürdüm. Üzerindeki ceketimi çıkarıp çarşaf, çözdüğümde vücudunun bazı yerlerindeki morlukları fark ettim. O a, kaskatı kesildiğini hissetmemle bir kez daha Mert'i öldüreceğime ye, min ettim. Dilara yüzüne bakmıyordu, başını yere eğmişti. Yüzünü kavrayıp kendime çevirdim. “Bir daha benden sakın gözlerini kaçırma buna dayanamam.”

“Beni bu halimle hâlâ seviyor musun?” derken mavi gözleri sön, müş ateş külleri gibi griye dönmüştü.

“Bunu sana söylemiştim, tekrar söylüyorum. Ben senin kalbine sa, hibim, gerisinin bir önemi yok.” Sözlerimden sonra gözlerinin içine ba, karak ona sıkıca sarıldım ama o bana sarılmıyordu. Ellerini tutarak be, lime dolayıp bana sarılmasını sağladım.

“Kuzey bana bir söz ver” derken mırıldanarak söylediklerini zey, duyuyordum.

“Ne yapmamı istersen hepsine razıyım, yeter ki sen iyi ol.”

“Ne sen, ne de abim, Mert'e dokunmayacaksınız. Onun yüzünde size bir şey olmasına dayanamaz, bu kez gerçekten ölürüm” dediğink Dilara'yı kendimden uzaklaştırıp gözlerinin içine bakmaya başladım.

Bu haldeyken bile beni ve abisini düşünüyordu. Gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki o an anladım böyle bir şey yapmamız onun için ikinci bir yıkım olacaktı. Hiç istemesem de,

“Sana söz veriyorum, ona zarar vermeyeceğim. Bora’nın da ona zarar vermesine izin vermeyeceğim” dediğimde en az önce Mert’i öldürecekim diye yemin etmek geçerliliğini yitirmişti. Dilara tuvaleti kullanmak istediğini söyleyince kısa bir süre dışarı çıktım, seslenince tekrar içeri girdim. Dilara sıcak suyun içine girmiş orada çocuk gibi sinmişti. Lifi elime alarak köpürttükten sonra onu yıkamaya başladım. Lifi vücudunda ona zarar vermekten korkarcasına gezdirirken Dilara gözlerini bir an için bile açmıyordu. Dilara benim karımdı, kadınımdı. Her şeyden önce insandı. Sırf bedene kıymet veren bir insan olmadım, öyle insanlardan da nefret ettim. Ben Dilara’yı seviyordum, âşıktım, sevmek sadece bedenlerin kavuşması olsaydı ruhumuzda hissettiklerimizi çöpe atmamız gerekirdi.

Dilara’yı yıkadıktan sonra, “Kuzey beni yalnız bırak, gerisini ben hallederim. Ruhumdaki kirlerimden de arınmak istiyorum” dedi. Boy abdesti almak istiyordu. Ne olursa olsun onu yalnız bırakmak istemiyordum.

“Olmaz, senin her anında yanında olacağım” deyip ağzına burnuna su verip, abdest almasına da yardım ettim. Şu an tek sevindiğim Dilara’nın benden uzak durmamasıydı.

Dilara’ya banyo yaptırdıktan sonra beyaz havluya sarıp kucağıma alarak odasına götürdüm. Bavuldan giysilerini çıkarıp üzerine rahat edebileceği giysilerini giydirdim. Saçlarımı havluyla kuruttuktan sonra taradım. Daha iyi gözüküyordu ya da öyle davranıyordu. Emin değilim ama psikolojik yardım almamızın doğru olduğunu düşünüyordum.

“Dilara bir şeyler yemelisin.” Sadece başını *evet* anlamında sallamakla yetinmişti.

“Sessizliğe gömülmeni istemiyorum, Dilara” derken yüzüne bakıp tepkilerini ölçmeye çalışıyordum.

“Denerim” dedi mırıldanarak. Dilara’ya yarın ifade almaya geleceklerini söyleyip onu buna hazırlamalıydım.

“Dilara... Yarın ifade almak için polis gelecek” dediğinde İzzet aniden bakışlarını bana çevirdi. Onun için kolay olmadığını biliyordum ama bunu yapmaktan başka çaresi yoktu.

“Mert mahkemeye çıkacak kadar iyiymiş, kanında uyuşturucu bulunmuş” diyerek kısaca açıklama yaptım. Ona ceza almama ihtimalinden bahsetmedim. Şimdilik bunu bilmesine gerek yoktu.

“Tamam!” derken başını salladı, oldukça sakindi ama bu iyi bir şey değildi. Keşke bağırıp çağırса, içindekileri kussaydı ama yapmıyordu. Günler önceki Dilara’dan eser yoktu. Onu kollarıma alarak sıkıca sarardım. Kollarımın altında titremeye başlamıştı. Yüzünden boncuk boncuk terler dökülüyordu. Sanırım şekeri düşmeye başlamıştı. Hemen bir şeyler yemesi gerekiyordu.

“Acıktın mı?”

“Evet” dediğinde elimi tutması için uzattım. Benimle salona gelmesini çok istiyordum. Tüm aile perişan halde Dilara’yı görmeyi bekliyordu ama bir süre yanına gitmemeleri için onları uyarmıştım.

Elini tuttuğunda içime su serpilmişti. Odadan çıkıp ağır adımlarla salona indiğimizde Ayşe teyze akşam yemeğini hazırlamıştı. Bizi görünce, “Ben de sizi şimdi çağıracaktım” diyerek her şey yolundaymış gibi davranıyordu. Fakat hepsinin gözlerinde akmaya hazır yaşlar birikti. Selma teyze, Metin amca ve Kağan buradaydı ama Dilara onlar bile farkında değildi. Hepimiz masanın etrafında toplanmıştık. Sofra sessizlik hâkimdi, kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Dilara bir süre hepimizi tek tek izledikten sonra ahşap sandalyeden kalkıp masadaki örtüyü çekip yere attı. Masadaki her şey yere saçılmış, bardak ve tabakların kırılırken çıkan ses salondaki sessizliği bozmuştu. Bir süre sonra eğilmeye başlamıştı, bu normal değildi.

“Her şey normalmiş gibi davranmaktan vazgeçin, komik oluyorsunuz” derken hâlâ gülüyordu.

“Kızım yapma böyle” dedi Kemal amca.

“Ne yapmayayım, baba? Halamın ve Metin amcanın burada olması normal mi? Benim şu an burada olmam normal mi? Kimsenin bana acımasına ihtiyacım yok, hepsi sizin suçunuz. Hepinizden nefret ediyorum.” Dilara’nın öfkeli sesi evde yankılanmaya başladı.

“Beni dinlemeyip bana güvenmediğiniz için bu haldeyim. Başıma gelen yüzünden en iyi şey, artık küslük bitmişti. Mert beni kaçırdığı için ona teşekkür etmelisiniz” derken Dilara’nın sesi oldukça alaylı çıkmıştı. Kimsenin elinden bir şey gelmiyordu. Karışmamaları için işaret ettim, istediği kadar bağırıp içini boşaltsın istiyordum. Bir süre sonra ağlamaya başlamıştı. Bora gidip ona sarılarak onu sakinleştirmeye çalışınca Dilara, “Senden de nefret ediyorum beni buraya getirdiğin için şimdi mutlu musun?” dedi.

“Hepsi benim suçum, haklısın. Yüzüne bakmaya cesaretim yok, affet beni. Hayatına girmekle hata ettim, o yüzden beni bir daha görmeyeceksin” diyerek yanından kalkarak dışarı çıktığında Eylül de koşarak peşinden gitti. Dilara’nın yanına gidip onu kollarından tutup ayağa kaldırdım. Kendinde değildi ve yürüyemeyecek kadar güçsüzdü. Onu kucağıma alarak odasına çıkarıp başında beklemeye başladım. Sürekli, “Mert beni bırak” diye sayıklıyordu. Bir şey yememişti, bu onun için iyi bir şey değildi. Ayşe teyzeden ballı süt hazırlamasını isteyip zorla uyandırdım ve sütü içirdim. Dilerim bir an önce bu günler geçerdi.

Bora’dan...

Kahretsin! Kardeşim için bir şeyler yapmaya çalışırken onu ne hale getirmiştım. Başına gelenlerin hepsi benim yüzünden... Benden nefret etmekte haklıydı. Onu buraya gelmek için zorlamasaydım bunlar belki de hiç başına gelmeyecekti. Karadeniz’in bu deli dalgalarına atlayıp sonsuza kadar kaybolmak istiyordum. Allah’ım, asıl ölmeyi ben hak ediyordum.

“Bora!” diye Eylül’ün sesiyle ona döndüm. Nefes nefese kalmış gözüküyordu.

“Ne işin var burada? Beni nasıl buldun?”

“Seni takip ettim. Seni merak ettiğim için geldim” dedi. Endişeli gözüküyordu. Nefesi normale dönünce, teselli edercesine bana sarıldığında kollarımı beline doladım.

“İyi ki de yanımda sen varsın. Kardeşimin yüzüne bundan sonra bakabileceğimi zannetmiyorum. Benden nefret ettiğini söyledi. Onun için artık yokum. Beni sakın bırakma” derken yüreğim acıyla kıvranıyordu.

“Yapma böyle, Bora. Dilara zor zamanlar geçiriyor. Atlatması kolay şeyler yaşamadı. Kuzey hariç kimseyi yanına yaklaştırmıyor. Ben bile hiç onunla yalnız konuşamadım. Dilara’yı tanırım, seni çok seviyor. İtalya’dayken her gün seni ne kadar çok özlediğinden bahsediyor. Ona biraz zaman ver.” Biliyorum, doğru söylüyordu ama ben ne teneke ne de zaman istiyordum. Kardeşime eskisi gibi sarılmak, onu bağrıma basmak istiyordum.

“Eylül, sen haklıydın, onu buraya getirmemeliydim.” Eylül benzeri iyice sokuldu.

“Böyle olacağını bilemezdin. Abi olarak onun düğününü görmek istedin. Kendini suçlamakla bir şeyleri yoluna koyamazsın. Bizim şimdi Dilara’nın yanında olmamız lazım. Eve gidelim. Merak ederler geç oldu.” Söyledikleri beni rahatlatmaya yetmiyordu ama yanımda kalması bana güç veriyordu.

“Buna hazır değilim, kardeşimi o şekilde görmeye dayanamıyorum.”

“Saçmalama, ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum. Otele giderim, seni eve bırakayım.”

“Olmaz, seni yalnız bırakamam. Ben de seninle geliyorum.”

“Asıl bu olmaz; burası küçük yer, laf ederler.” Eylül bir elini beline koyup tek kaşını kaldırarak, “İnsanların ne düşündüğünü önemseyen birini benziyor muyum sence!” dediğinde pes etmiştim.

“Anne babana ne diyeceksin, ailenin gözünde küçük düşmeni istemem.”

“Üzülme” dedikten sonra Metin amcayı arayıp olanları açıkça anlatarak beni yalnız bırakmak istemediğini söylemişti. Bu kızın medet cesaretine hayrandım. Aynı şeyi Dilara benden isteseydi hayatta bırakmaz vermezdim. Belli ki Eylül’e çok güveniyorlardı.

Eylül’le küçük, temiz bir otele gittik. Sabaha kadar sarmaş dolaş sabahlamıştık. Eylül’ün sabaha kadar çenesi durmamıştı. Her söylediği beni biraz daha rahatlatmış, daha mantıklı düşünmeme yardımcı olmuş. Onun yanımda olması, kollarımda uyuması bir kez daha onunla evlenmeyi istemekle ne kadar doğru bir karar verdiğimi anlama sebepleri olmuştu.

Kuzey'den...

Sabaha kadar hiç uyumadan Dilara'nın başında bekledim. Sanki uyursam beni bırakıp gidecekti. Onu sonsuza dek kaybedecektim. Anne babası ara ara gelip kızlarını uzaktan seyretmiş, yanına yaklaşmamışlardı. Kendilerini suçlu hissediyorlardı.

Sabah polis memuru ifade almak için geldiğinde Dilara anlatacaklarını duymamı istemediği için benden dışarı çıkmamı istedi. Anlayışla karşılayıp onu polis memuruyla yalnız bıraktım. Polis memuru gittikten sonra Selim Bey bize mahkeme hakkında bilgi vermek için yanımıza geldi. Dilara'nın mahkemeye katılmak istemediğini söyleyerek kendisine vekâlet verdiğini söyledi. Birkaç saat sonraki ön duruşmada Dilara, Eylül, Bora ve Ayşe teyze hariç hepimiz mahkemede idik. Ayşe teyzeyi, Dilara'ya göz kulak olması için evde bırakmıştık. Mert mahkemede tüm suçlarını kabul etti. Zaten dağ evinde suçlarını kanıtlayan delilerin hepsi vardı. Dilara'nın Fabian'la fotoğraflarını bile gazeteye o vermişti. Mert mahkemede normal davranmıyordu. Hastane bu konuyla ilgili rapor vermişti.

Mahkeme sonunda bir hastaneye yatırılıp uyuşturucudan tedavi olmasına karar verildi. Birkaç ay sonra tekrar yargılanmak üzere İstanbul'da tedavi için bir klinikte yatacaktı. Mahkemeden çıkarken, "Karımdan uzak dur!" diye bana bağırdığında Mert o anki kızgınlıkla Mert'e birkaç yumruk indirmeyi başarmıştım. Zor almışlardı elimden. Bıraksalardı öldürecektim, o derece gözüm dönmüştü. O ise sadece pis pis gülüyordu. Dilara'ya verdiğim söz olmasaydı gözümü kırpmadan onu öldürürdüm.

Eve gittikten bir süre sonra Ayşe teyze yiyecek bir şeyler hazırlayıp tepsiyi bana vererek Dilara'ya götürmemi istedi. Götürdüğüm yemekleri zorla da olsa yedirebilmişim. Dilara sadece benimle iletişim kuruyor, kimseyi yanına yaklaştırmıyordu. Buna sevinmeli miyim, üzülmeli bilmiyordum. Dilara'yla odasında yalnız idik. Bir an olsun onu yalnız bırakmıyordum.

“Beni götür buradan, evimize gidelim. Artık burada kalmak istemiyorum, boğuluyorum. Ailemi de kırıyorum. N’olur gidelim” derken Dilara başını omuzuma dayadı.

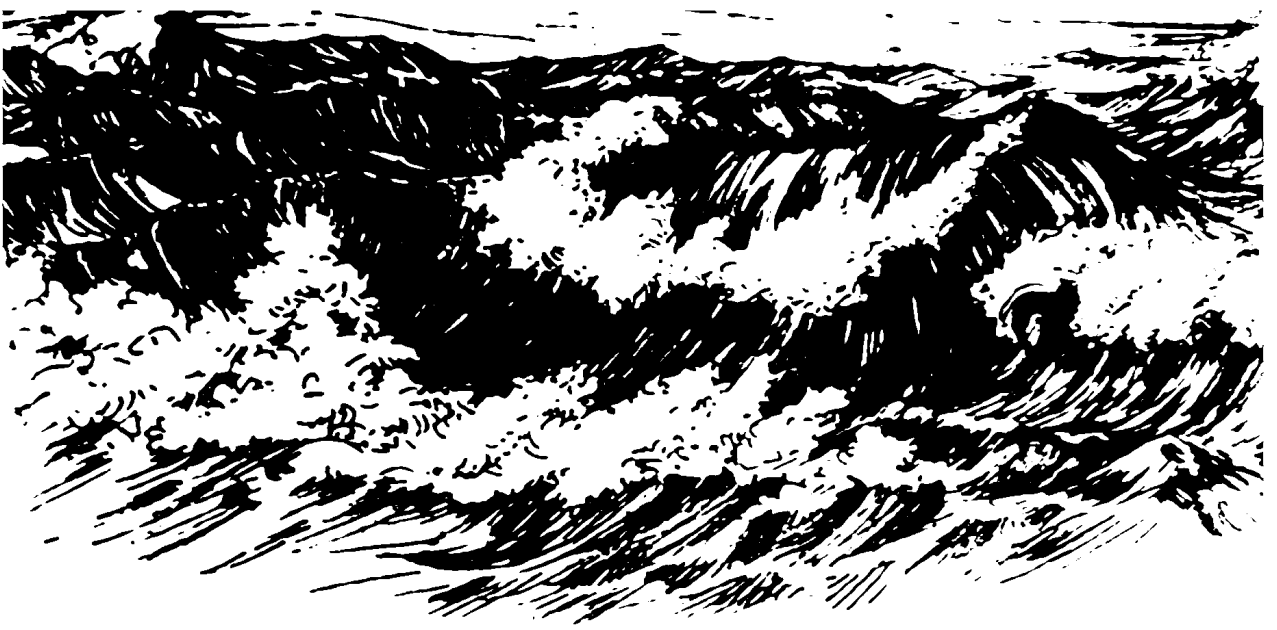
Saçlarını okşadıktan sonra başına şefkatli bir öpücük kondurdu.
“Tamam”

“Uyumak istiyorum”

Dilara’yı tekrar yatağa yatırıp üzerimi örttüm. Elim saçlarına gitti. Dilara gözlerini kapatmıştı. “İyi, ufaklık, her şey güzel olacak” diye yanımdan ayrıldım. Gitmek için telefonda biletleri ayarladım.

Bu akşam buradan gidiyorduk. Gideceğimizi bildirmek için salona indim. Üzülse de ses çıkarmamışlardı. Bora ve Eylül hâlâ oranalarda gözükmüyordu. Sanırım beraberlerdi.

Gitme vakti geldiğinde Dilara kimseyle vedalaşmadı. Ailesini göz yaşlı arkada bırakıp evden ayrıldığımızda gözyaşlarına boğulmuş. Ağlamasının iyi olacağını düşündüğüm için ses çıkarmadım. Tüm yolculuğumuz boyunca Dilara’yla mecbur kalmadıkça tek kelime konuşmadık. Sadece sessizlikle anlaşıyorduk. Gece yarısı evimize vardık. Dilara odamıza çıkmış, yatağa yatmıştı. Anne ve babama Dilara’yı yalnız kalmak istediğimi söylediğim için biz gelmeden evden ayrılmışlar Sarıyer’deki evimize gitmişlerdi. Onlar da Dilara’yı görmek istiyorlardı ama şimdilik bu iyi fikir değildi.

BOŞANMAK YOK

Bora'dan...

Akşama kadar Eylül'le zaman geçirmiştım. Eylül bulunmaz bir kadındı. Ona sahip olduğum için çok şanslıydım.

“Teşekkür ederim. İyi ki yanımdasın” dediğimde Eylül iyice bana sokuldu. O kadar dağılmış durumdaydım ki Mert'in mahkemesine bile gidememiştım; ama Metin amcadan her ayrıntıyı öğrenmiştiım. Kuzey o şerefsizin ağzını burnunu dağıtmıştı. Ben orada olsaydım kesin katil olurduım.

Cesaretimi toplayıp Eylül'le eve gittik. Herkes üzgün, perişandı. Neler olduğunu sorunca annem gözyaşları içinde, “Dilara ve Kuzey gitti” dedi. Olduğum yerde kalakalmıştıım. Kardeşim yine gitmiş ve ben onu yine son kez görememiştım. Sanki geçmişin bedelini ödüyordum. Halam, babam, Metin amca, Kağan, Eylül hep buradaydık. Ailemizin eksik parçaları bir aradaydı ama kardeşim yoktu. Dilara haklıydı, onun sayesinde bir araya gelmiştık. Dilara bu ailenin bir parçasıydı ve her şey eskisi olana kadar vazgeçmeyecektim. Eylül haklı, o istemese bile kardeşimin yanında olmalı, uzaktan da olsa destek olmalıydım. O an bir karar verdim ve verdiğim kararı tüm aileye açıkladım.

“Ben bir karar verdim.” Kesin bir dille söylediğim sözlerden sonra herkes dönüp bana bakarken ne söyleyeceğimi merak ediyorlardı.

“Bir süreliğine İstanbul’a yerleşeceğim.” Kararlı sözlerimden sonra babam ses çıkarmamıştı. *Tamam* dercesine başını sallamakla yetinmişti

“Bir şekilde kardeşimin yakınında olmak istiyorum.” Halam.

“Biz bir süre burada kalacağız, o yüzden aklın kalmasın” dedi.

“Sağ ol, hala...”

“Ne demek, oğlum, biz bir aileyiz. Yıllar sonra da olsa bir araya geldik. Keşke bu şartlarda olmasaydı ama kader” diyerek Metin amca araya girmişti. Kağan,

“Benim yarın dönmem gerek, Bora. İsterseniz yarın hep birlikte gidebiliriz. Bizde kalırsın. Yıllar sonra da olsa birbirimizi bulduk, seni bırakmam artık” dedi.

“Tamam, ben biletleri ayırıyorum” diyerek yanlarından ayrıldım.

Odama giderken Dilara’nın odasının önünde durdum ama içeri giremedim. Onun orada olmadığını bilmek canımı çok acıtıyordu. Kardeşimin yıllar önce yaptığım gibi elimden kayıp gitmesine izin vermiştim. Bu sefer aramıza yılların girmesine izin vermeyecektim. Yarın İstanbul’a uçuyordum, en azından kardeşimin yakınında olacaktım.

10 gün sonra...

Sevgili günlük;

İçim sıkılıyor. Ruhumu karanlık bir labirentte kaybolmuş gibi hissediyorum. Kurtuldum dediğim an önüme başka bir duvar çıkıyor ve yine başa dönüyorum. Her gece Mert ve olanları düşünmekten uyuyamıyorum. Ben tecavüzcü değilim diyen adam bana nasıl dokunur aklım almıyor. Bazen çıldıracak gibi oluyorum.

Trabzon’dan geleli on gün oldu. Ben her gece kâbuslarla uyanıyorum. Şu anda Kuzey’le en güzel zamanlarımı geçirecekken bana dokunmasına bile korkuyorum. Aynı yatakta iki yabancı gibiyiz. Ondan önce yatmaya gidiyor, sabah da ondan önce kalkıyorum. Evde köşe kapmaca oynuyorduk. O bu durumdan rahatsız olduğunu hiçbir zaman ne yüz ifadesine, ne sözlerine yansıttı. Sadece uyuduğumu düşündüğünde bana sıkıca sarılıyor, öpüyor, kulağıma beni sevdiğini fısıldıyor. Bu duruma ben de çok üzülüyorum ama elimde değil, ona yaklaşıyorum. Fakat kalbim, ruhum hep onunla beraber. Ona dokunamam da kalbim onunla... Canıma kıymamdan korktuğu için benimle daha çok ilgilen-

yor. Ben böyle bir şey yaparsam Kuzey'in de kendine zarar vermesinden korkuyorum. Onu bu hayattan, ailesinden koparamam. Gözlerimde açık ve net bir şekilde böyle bir şey yapacağını gördüm. Eğer yaşıyorsam sadece onun için yaşıyorum. Aslında onun sayesinde nefes aldığımı hissediyorum. Eylül dâhil kimseyle konuşmak gelmiyor içimden. Kendimi herkesten soyutladım. Aileme onlardan nefret ettiğimi söyledim ama bu yaptığım onlardan kaçmak içindi. Onların bana acıyan gözlerle bakmasına dayanamadığımı içindi. O yüzden hayatlarından çıkmayı istedim.

“Dilara bugün senin için doktordan bir randevu aldım.”

“Ne doktoru?” diyerek meraklı bakışlarımı Kuzey’e çevirdim.

“Psikolog, Dilara. Artık normale dönmeni istiyorum. Sana bir şey olmasından korkuyorum. İyi olmanı, tekrar eski günlerimize dönmeni istiyorum.” Hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktık. Onu daha fazla bu evliliğe mahkûm etmenin anlamı yoktu.

“Ben iyi olamam, Kuzey! Biz eskisi gibi olamayız! Bu durumdan hoşnut değilsen benden ayrıl. Bir erkek olarak ihtiyaçların olduğunu biliyorum. Seninle sevişemiyorum, o yüzden beni bırak ve bir başkasını bul.” Benden ayrıl dediğimde bile kalbim parçalanmışken onu başkasıyla görmek, ondan çocuklarının olduğunu görmeye nasıl dayanacaktım? Kuzey bu sözlerimden sonra yanıma gelerek beni kollarımdan sıkıca kavradı. Öfkeli bakışlarını üzerime çevirdi.

“Dilara ilk evlendiğimiz gün sana ne dediğimi hatırlıyor musun?” Bakışlarımı kaçırdım çünkü iyi hatırlıyordum. Açık bir şekilde boşanmak yok demişti.

“Güzel... Hatırlıyorsun... Düşüncem değişmedi, değişmeyecek. Boşanmak yok, senden asla ayrılmayacağım. Ölümü ise aklımdan bile geçirme, inan peşinden gelirim. Sen yanımdayken benim başka kadınlara ihtiyacım yok, tamam mı?” dedikten sonra bana sıkıca sarıldı. Kalbinin benim için nasıl hızla çarptığını duyabiliyordum. “Ve bir şey daha,” deyip benden uzaklaştı. “Sevişmenin asıl anlamı nedir biliyor musun?” Derken yüzümü kavrayıp gözlerinin içine bakmamı sağladı. “Sevişmek iki insanın birbirini deliler gibi sevmesi demektir. Seninle sevişmem

için bedenine ihtiyacım yok. Ben seninle seviştiğimde sadece bedenle değil, ruhunla da seviştim. Bana o güzel duyguları yaşatan sadece beden değil, aynı zamanda senin için hissettiklerimdi. O yüzden ben her gece zaten seninle sevişiyorum. Sana her sarıldığımda, kokur, içime çektiğimde, seni hissettiğim her anda... Tek istediğim biraz çabalamam!" Gözlerindeki samimiyeti görebiliyordum. Ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Benim ruhum zaten ona aitti, onun sayesinde yaşıyordum. Gözyaşları içinde sıkıca sarıldım.

"Özür dilerim. Seni çok seviyorum. Bir an için bile olsa sende vazgeçmeyi düşündüğüm için beni bağışla. Ben de eskisi gibi iyi olmak istiyorum. O yüzden doktora gidelim." Gözyaşlarım dinmek bilmiyordu. Kuzey'in sözleri beni duygulandırmıştı. Her şeye rağmen yanımda olan bu adamı seviyorum, onun için de iyileşeceğim.

"Teşekkür ederim. Bizden vazgeçmediğin için" diyerek Kuzey elleriyle gözyaşlarımı sildi.

"Bu doktorun kartı, daha rahat konuşursun diye özellikle bayan olmasını istedim." Kuzey cebinden çıkardığı doktorun kartını bana uzattığında üzerinde yazılı isme baktım.

Bahar Soydaş yazıyordu. Garip ama bu isim içimi rahatlatmıştı. Belki adı gibi ruhumdaki kışı da bahara çevirirdi. İsmi bile bana iyi gelmişti. Öğleden sonra Kuzey'le beraber hastaneye gitmiştik. Sıramız beklemeye başladığımızda biraz heyecanlıydım. Artık buradan geri dönüş yoktu. Kuzey için iyileşmek zorundaydım. Sıra bana gelince sekreter bizi içeri almıştı.

Genel bir tanışmadan sonra önce Kuzey'le yalnız konuşmak istediğini söyleyince ben bir süre dışarıda bekledim. Kuzey'le konuşması bitince beni içeri çağırmış, Kuzey dışarı çıkmıştı.

Biraz gergindim ve nereden başlayacağımı bilmiyordum; ama Bahar Hanım konuşmasıyla beni rahatlatmış, kelimeler kendiliğinden ağızımdan dökülmeye başlamıştı. Tam iki saat doktora içimi dökmüştüm.

"Hayal Hanım yaşadıklarınız kolay değil. Maalesef dünyada binlerce kadın buna benzer şeyler yaşıyor. Talihsiz şeyler yaşamışsınız ama çevreniz açısından şanslısınız, sizi çok seven ve sahip çıkan bir eşiniz ve aileniz var. Maalesef birçok kadın buna sahip değil. Eşinizle konuştuğum kadarıyla eşinizin sizden vaz geçmek gibi bir niyeti yok."

Evlilik sadece güzel günlerde birbirinin yanında olmak değildir. Sevdiklerinizin yanınızda olmasına izin verin. Onların size acıdığını düşünüyorsunuz ama bu doğru değil. Aynı şey çok sevdiğiniz, arkadaşım dediğiniz insanın başına gelseydi ne yapardınız?

Ben söyleyeyim, yanında olup ona destek olmak isterdiniz. Bu duygunun acımakla alakası yok. Ne eşiniz, ne de aileniz size acıyor. Siz acınacak, aciz bir insan değilsiniz. Bu durumdan utanmanız da gereksiz, aksine daha sağlam duruş sergilemelisiniz. Bunu ancak sevdiklerinizden destek alarak yapabilirsiniz.” Doğru söylediğini çok iyi biliyordum ama iş uygulamaya gelince bu biraz zordu. Yine de bundan sonra daha fazla çaba gösterecektim. Bahar Hanımla haftaya görüşmek şartıyla yanından ayrıldığımda kendimi çok daha iyi hissediyordum, sanki hafiflemiştim. Kuzey’le hastaneden çıkınca beraber boğazda balık yemeye gidip eski güzel günleri yâd ettik. Eskiye dönmeye ilk adımı atmıştım, yakında koşmaya başlayacaktım.

İki ay sonra...

İki aya yakın zamandır haftada iki defa görüşmek üzere Bahar Hanım’a terapiye gidiyordum. Her gidişim bana biraz daha iyi geliyor, sorunlarımı daha kolay atlatmama yardımcı oluyordu. Bu iki ayda ailemden kimseyle görüşmedim ama abimin sürekli beni izlediğini, yanımda olduğunu biliyordum. Benim uyuduğumu düşündüğü zaman yanıma gelip başımı okşuyordu. O zamanlar onu görmeye hazır değildim ama artık abimi, Eylül’ü ve Kağan’ı görmek istiyordum. Halam ve Metin Amca hâlâ Trabzon’daydılar. Küslük bitmiş, yılların biriktirdiği özlemi gideriyorlardı. Geçen iki ay içinde sadece annemle telefonda görüşmüştüm, o da annemi daha fazla üzmemek içindi. Ahmet amca ve Sevgi teyze de birkaç kez ziyaretime gelmişti. Fazla yanlarında kalamamıştım. Onlar da bu durumu anlayışla karşılamıştı. Gördüğüm terapiler gerçekten iyi gelmeye başlamıştı. Kuzey de yaşadığım kötü olayı bana unutturmak için elinden geleni yapıyor, burnumun dibinden ayrılmıyordu. Kuzey sürekli yanımda olduğu için Ahmet amca geçici de olsa tekrar şirketin başına geçmişti. Kuzey’in dediğine göre abim Ahmet amcaya yardım ediyordu. Abim Trabzon’daki şirketi satıp Kuzey’e olan borcunu kapatmıştı.

Şimdi ise haftalar sonra abim ve Eylül'ü görecektim olmanın heyecanını yaşarken sabırsızlıkla onların gelmesini bekliyordum. Akşam güzel yemekler hazırlamıştım. Daha çok abimin sevdiği yemekleri. Yayla çorbası, karnıyarık, sebzeli pilav ve tatlı olarak revani. Çok çeşitli bilmesem de yemek yapmayı seviyordum. Çünkü bir şeylerle meşgul olmak düşüncelerimi dağıtıyordu.

Salondaki masayı hazırlarken Kuzey bana yardım etmişti. Ben yemekleri ısıtırken Kuzey de masayı hazırlamıştı. Her şey hazır, *bir eksik abimle Eylül kaldı* diye düşünürken kapı çalınmıştı. Kuzey hızla adımlarla gidip kapıyı açmıştı. Abim ve Eylül el ele içeri girdiklerinde Kuzey'le kısa bir *hoş geldin* ardından gözleri benimle buluştu. Abim ve Eylül'ün el ele tutuşmasında kaldığım için tepkisiz kalmış, ikisine de bön bön bakıyordum.

Yavaş adımlarla yanlarına yaklaşırken abime ağır sözler söylediğim için üzerimde biraz mahcupluk vardı. Abimin gözleri buğulanırken kollarını açtı. Beni kanatlarının altına alarak eskisi gibi sımsıkı sarmıştı. Onun kokusunu içime çekerken ondan uzak durduğum içten kendime içten içe kızmaya başlamıştım. Bir süre sonra abimden uzaklaşıp yanağına sulu öpücükler kondurdum. İki ayda bu kadar çok özlemişken dört yıl nasıl ayrı kalmıştım, kendime şaşıyordum.

“Abi özür dilerim. Senden nefret etmiyorum. Ben kötüydüm, birilerini suçlamak istedim. Sen Trabzon'a gelmemi istemeseydin bile Mert beni bir şekilde kaçıracaktı. Aylardır beni takip etmiş, gazeteyle Fabian'la fotoğraflarımı bile o vermiş... Sırf Kuzey'le aramızın açılması için...” diye sözlerimi ardı ardına sıralarken gözlerimden yaşlar istemsizce dökülmeye başlamıştı. Abim şefkatli, sıcak elleriyle gözyaşlarımı sildi.

“Şşşt, ağlama, anlattıklarını biliyorum; sana hiç küsmedim ama seni görmeye cesaretim yoktu. Eylül olmasaydı belki de seni bir daha görmeye cesaret edemezdim.”

“Her gece gelip başımı okşadığını bilmediğimi zannediyorsun. B. haldeyken beni bırakıp gidecek miydin?” dedim hesap sorarcasına

“Bak sen demek başını okşadığımı biliyorsun” derken sert bakışlarını Kuzey'e dikmişti.

“Kuzey’e bakma öyle, o bana bir şey demedi. Ben senin varlığını gözüm kapalı dahi olsa hissederim. Abimin kokusunu nerede olsam alırım” diyerek abime iyice sokuldum. Bakışlarım Eylül’e kaydığında onun da gözleri dolu dolu bana bakıyordu. Abimden uzaklaşıp yanına giderek ona sıkıca sarıldım, Eylül’ü ne kadar da çok özlemiştim.

“Senden de özür dilerim, Eylül” dedim gözyaşları içinde.

“Tamam, affettim, konuşmayalım artık. Hem ben ağlamaya değil, yemek yemeye geldim. Çok açım” diyerek bizi gülümsemişti.

Hep beraber güzel bir sohbet eşliğinde akşam yemeği yedikten sonra Eylül masayı toplamama yardım etmişti. Kuzey ve abim sohbete dalmışlardı. İşimiz bitince ben Kuzey’in, Eylül de abimin yanına geçip oturdu. Abim Eylül’ün elini sıkıca kavramıştı. Kaçıp gitmesinden korkuyor gibiydi. Masadayken de yemekten çok gözleriyle Eylül’ü yiyordu. Anlaşılan ilişkilerinin adını koymuşlardı. Sanırım onları biraz sıkıştırmanın zararı yoktu.

Yerimden kalktım. Abimin Eylül’e kenetlenen ellerini ayırarak kenara doğru ittim. Aralarına oturup başımı abimin göğsüne dayadığımda hepsinin şaşkın bakışları üzerimdeydi. Eminim kışkırdığımı düşünmüşlerdi. Sadece abimin tepkisini ölçmeye çalışıyordum.

“Abi sanırım senden uzak olduğum için Eylül’ü benim yerime koydun. Aranızı düzeltmene sevindim. Artık iki kız kardeşin var.” Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Abim göğsüne yasladığım başımı kendine çevirdiğinde, *ne diyorsun* der gibi kaşlarını çatıp bana mavi gözlerini dikmişti. Her an açık verebilirdim. Gülmemek için kendimi tutmaktan yüzüme ateşler basmıştı.

“Ne kardeşi! Benim bir tanecik kardeşim var, o da sensin, benim başka bir kardeşe ihtiyacım yok.” Abim sözleriyle kardeş konusunu kestirip atmıştı. Yanaklarımı sıkmış, sulu öpücüklerinden birer tane kondurmuştu.

“Allah Allah, bu sözler bana hiç yabancı gelmiyor. Bu sözleri ben daha küçücük bir kızken Kuzey için dediğimi hatırlıyorum. Şu an onunla evliyim. Yakında alırım sizin de davetiyenizi” der demez kahkahayı patlattığımda Eylül’ün yüzü kıpkırmızı olmuştu. İlk kez abim diyecek söz bulamıyordu. Kuzey de ikisinin utangaç halini görünce

bana eşlik ederek kahkaha atmaya başlamışlardı. Abimin yanındaydık. Kalkıp ikisinin karşısına geçerek, «Aranızda olanları anlamayacak kadar kör müyüm sizce!» Derken işaret parmağımı hesap sorarcasına bana doğru sallıyordum.

“Tamam, ufaklık, sakladığımız yok. Zamanı gelince söyleyeceğim.”

“Kızdın mı?” Eylül utandığı için ezilip büzülüyordu.

“Neden kızdım, aksine çok mutlu oldum. Ben hep sizin bütçeniz için çok uygun olduğunuzu düşünmüştüm. Tencere kapak gibisiz derken kıkırdıyordum.

Abim kalkıp bana sarıldı. “Ben de zaten senin bu düşünceni bildiğim için Eylül’le birlikte olmaya karar verdim” dedi. Abimin sözleriyle Eylül bir hışımla oturduğu koltuktan sıçrayıp,

“Demek öyle, Bora Bey! Ben de aptal gibi beni sevdiğine inandım. Yine bana yalan söyledin. Denize atlayıp yüzme bilmiyorum deyip beğuluyormuş gibi yapan adama inanmam zaten kabahattti” diyerek kollarını çattı.

Ne demekti bu şimdi! Eylül’e mesafeli davranmasaydım şimdiye çoktan neler olduğunu öğrenmiştim.

“Ne demek istiyorsun?” derken bakışlarım Eylül’le abim arasında gidip geliyordu. Eylül bir çırpıda her şeyi anlatırken Kuzey ve ben şaşkın şaşkın Bora’ya bakıyorduk. Kuzey daha fazla dayanamamış, kahkahayı patlatmıştı.

“Bora sen beni de aşmışsın” derken biz kahkaha atmaya devam ediyorduk.

“O yüzden yüzme şampiyonu abim beni kurtarır dediğimde çılgına dönmüş, yanımdan kızgın bir şekilde ayrılmıştın.” Eylül başını evet anlamında sallarken Bora’ya hâlâ kızgın bakışlar atıyordu. Abim Eylül’e dönerek,

“Yapma, Eylül. Biliyorsun, seni seviyorum” dedi. Eylül’ün hiç ikna olmak gibi bir niyeti yoktu. Abim yalancı kızgınlıkla bu sefer bana dönerek,

“Ufaklık işleri karıştıran hep sensin” deyip burnumu çekmişti. Sanırım abim haklıydı.

Aralarında ne var diye onlardan duymayı planlarken ortalığı biraz karıştırmıştım. Çocuk gibi dudaklarımı büzüp Eylül'ün elini tutunca parmağındaki tek taş elmas yüzüğü fark ettim. Garip, ilk geldikleri zaman nasıl fark edememiştim. Gerçi Eylül'le abimi o kadar çok özlemiştim ki gözlerimi bir an yüzlerinden ayırmıyordum.

"Eylül, yapma, abimin seni sevdiğini görmemek için kör olmak lazım. Parmağına o tek taşı taktığına göre..." Kinayeli çıkan ses tonumdan sonra Eylül iyice pancara dönmüştü.

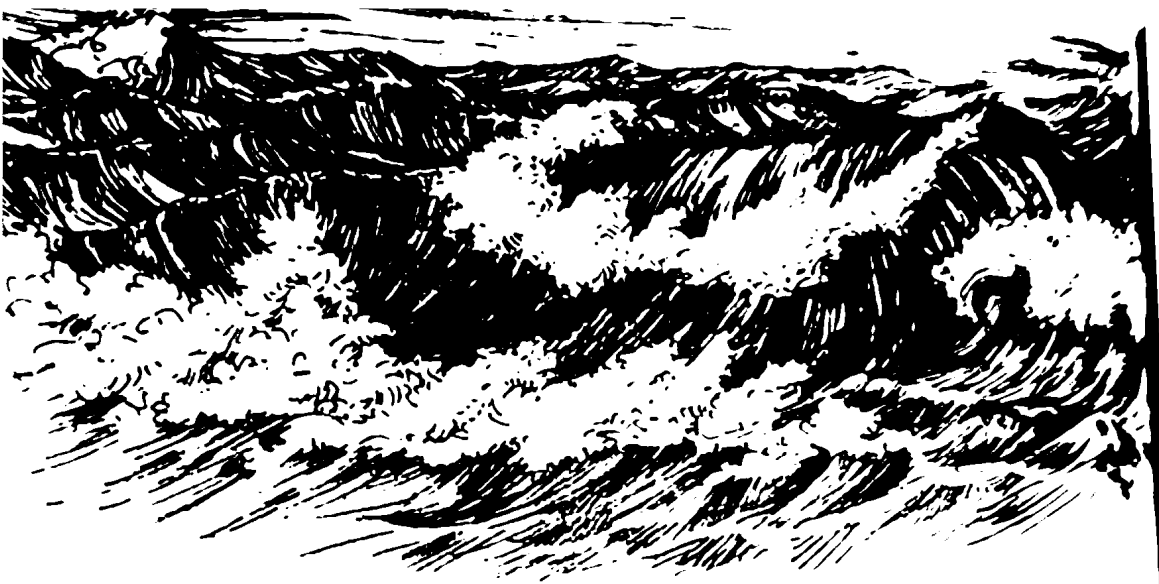
"Birleri arkadan iş çevirmekten pek hoşlanmazdı." Kuzey abimi ıgnelemekten çekinmemişti. Abimin birden kaşları çatılmış sesini yükselterek,

"Tamam, gelmeyin üstüme! Seviyorum! Âşıktım! Evlenme teklif ettim! Eylül de kabul etti. Rahatladınız mı şimdi?" diyerek sözlerini tek tek sıralayıp oflayarak yerine oturdu.

"Yok, dostum, sadece senin bu âşık hallerini göreceğim aklıma gelmezdi." Sözler Kuzey'in dudaklarından dökülürken hâlâ kıkırdıyordu.

"Eylül, bak abim sana sıırıslıklam âşık, kıymetini bil. Senin için eylül ayında suya bile atladı." Sözlerimi tamamladıktan sonra Eylül'e sarıldım. Onlar adına mutluydum. Gözlerimden istemsizce yaşlar dökülmeye başlamıştı. Neden böyleydim? Son günlerde fazla sulu gözlüydüm.

Güzel bir akşamın ardından abimle Eylül'ü mutlulukla yolcu etmiş, Kuzey'le odamıza çekilmiştik. Uzun zaman sonra ilk kez huzuru hissediyordum. Mert'in bana dokunduğunu hatırlamamam bu durumu biraz daha kolay atlatmama sebep olmuştu. *Ben tecavüzcü değilim* dediği halde kendimde değilken bana bunu nasıl yapabilmişti? Düşündüğümde beynim durma noktasına geliyordu. Yalan söylemiş olmasını umut ettiğim zamanlar bile oldu ama mahkemede her şeyi kabul etmişti. Aklî dengesi yerinde olmadığı için hâlâ hastanede ve uyuşturucudan kurtulmak içi tedavi oluyordu. Umarım oradan hiç çıkmaz... Hayatımı cehenneme çevirdi fakat artık daha iyiydim. Kuzey olmasaydı buna dayanabilir miydim bilmiyordum. Tek dayanağım, sevdiğim, ilk aşkım Kuzey'di. Mert bir kez daha hayatımızı mahvetmişti. Ömür boyu bununla yaşayacaktım.

BEBEK

İki aydan sonra ilk kez bu sabah gözlerimi huzurlu açtım. Dünya Kuzey'e sarılan bendim. Yanındaki insan özlenir mi derler ya? Ben Kuzey'i her şeyiyle özlemiştim. Kokusunu, bana sarılmasını, bana bakmasını... Kuzey daha fazlasını istemediği için sadece birbirimize sarılarak uyumuştuk. Bu kadarı bile ona olan özlemimi biraz da gidermeye yetmişti. Benimle olmak isteseydi onu reddetmeyecektim.

Bugün Bahar Hanım'la yine terapim vardı ve evde yalnızdım. Kuzey'le sürekli iyi olduğunu ve işlerinin başına dönmesini söylüyorduk ama beni yalnız bırakmak istemediği için bunu sürekli erteliyordu. Ben de o kadar iyi olduğumu düşündüğünden bu sabah şirkete gitmişti. Aslında zorla göndermiştim. Yatağında biraz oyalandım, kalkmayıp biraz tembellik yapmak istiyordum. Ancak terapiye gitmek için hazırlanmam gerekiyordu.

Yorganı üzerimden atıp ayaklarımı yataktan sarkıttım. Kalkmam için doğrulduğum anda yere yığıldım. Neler olduğunu anlamıyordum. Başım durmadan dönüyordu, hareket edemediğim gibi midemden yanma hissettim? Bir süre yerde oturduktan sonra ancak kendime gelmiştim. Zorla da olsa yerimden kalkıp banyoya doğru yol aldığım an midem bulanmaya başlamış, ağzım acı suyla dolmuştu. Son bir an

gündür sabah kalktığımda da midem bulanıyordu ama bu seferki daha farklıydı. Yüzümü soğuk suyla yıkayıp aynadaki aksime baktım. Biraz solgun gözüküyordum. Artık kış mevsimine girdiğimiz için midemi üşüttüğümü düşündüm. Doktora görünsem iyi olacaktı. Bahar Hanım'ın çalıştığı hastaneyi arayıp dâhiliye uzmanından bir randevu aldım. Önce muayene olur neyim olduğunu öğrenir, oradan da terapiyi geçerdim.

Kuzey'i arayıp haber versem iyi olurdu, beni merak etmesini istemiyordum. Kuzey'i aradığımda telefonu hemen açmıştı.

“Ufaklık!” Anlaşılan onun gözünde hiç büyümeyecektim.

“Kuzey bugün biraz alışveriş yapmak istiyorum. O yüzden bana ulaşmazsan beni merak etme.”

“Emin misin? İstersen seninle gelebilirim.”

“Hayır, Kuzey biraz nefes almak istiyorum; lütfen beni arayıp haber verdiğime pişman etme.”

“Tamam ama beni sürekli haberdar ediyorsun.”

“Tamam, Kuzey, seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, ufaklık.” Kuzey'e dâhiliye uzmanına gideceğimi söylemedim. Haftalardır zaten benim için yeterince endişeleniyordu. Bu ufak rahatsızlık için endişelendirmeye gerek yoktu. Hemen üzerimi değiştirip bulduğum ilk taksiyle hastaneye gittim. Kliniğe gidip sıramı beklerken kendimi huzursuz hissediyordum. Sıram bana gelince içeri girip genel şikâyetlerimden bahsettikten sonra doktor birkaç tahlil istedi. Laboratuvara kan ve idrar tahlili verip sonuçlarını beklemeye başladım. Bir saat içinde çıkacağı için hastanenin kafesinde beklerken bir şeyler atıştırdım. Kahvaltı yapmadan evden çıkmıştım. Bir saat sonra doktorun odasının önüne gelip beni çağırımlarını beklerken yanına karnı burnunda yirmili yaşlarda çok güzel bir kadın oturdu. Hamilelik ona çok yakışmış, güzelliği daha da ortaya çıkmıştı. Utanmasam karnına dokunacaktım. Kendimi karnım burnumda hayal ettim ama bu hayal kısa sürdü. O manyak olmasaydı şimdi Kuzey'le hayal ettiğimiz gibi ben de bebeğimizi karnımda taşıyor olabilirdim. Onun yüzünden haftalardır Kuzey'in bana dokunmasına izin verememiştim. Ama bundan sonra böyle bir şey olmayacaktı. Artık Kuzey'le gerçek bir ailem olsun, çocuklarım olsun istiyordum.

Sekreter sonuçların çıktığını haber vererek doktorun yanına gidebileceğimi söylediğinde içeri girdim. Doktorun gözlerinin içine bakarken

biraz tedirgindim. Söyleyeceklerini bekliyordum. Doktor onundeki nuç kâğıtlarına göz gezdirdikten sonra gözlüklerini çıkarıp masaya raktı. Bakışları beni iyice tedirgin etmişti.

“Neyim var, doktor bey?”

“Dilara Hanım kan şekeriniz düşük.” Hipoglisemi hastası olduğun için durumu doktora açıkladım.

“Madem hastalığınızdan haberdarsınız, şu anki durumunuzdan ölayı artık daha dikkatli olmalısınız.”

“Anlamadım, hastalığım dışında başka bir problem mi var?” dedim merakla.

“Tahlil sonuçlarınızda gebelik gözükyor.” Bir an yanlış duyduğumu zannettim. Beyninden vurulmak derler ya, benim için bu haber ondan farksızdı. Nefesim kesilmiş, ne diyeceğimi bilememiştim. Sadece zorla da olsa

“Emin misiniz?” diyebilmişim.

“Tahliller bunu gösteriyor. Sizi hastanedeki kadın doğum uzmanı Burcu Hanım’a yönlendireyim. O sizi daha ayrıntılı bir şekilde bilgilendirir” diyerek Burcu Hanım’ı arayıp haber vermişti. Bense hâlâ habersizliğin şaşkınlığından titriyordum. Oysa iki aydır regl olmamıştım. Bunu yaşadığım strese bağlamıştım. Hamile olabileceğim hiç aklıma gelmemişti. Bu sabaha kadar ara sıra mide bulantıları dışında ciddi anlamda hiçbir hamilelik belirtisi göstermemiştim. Şimdi ne yapacaktım? Bu haberle dünyanın en mutlu insanı olmalıyken şu an hissettiğim tek şey çaresizlikti. Ya bu bebek... Düşünmek bile istemiyordum. Allah’ım ben ne yapacaktım! Onun olma riski olan bu çocuğu doğuramazdım, doğuramayacaktım da... Bir bebeğin canına nasıl kıyacaktım? Allah’ın verdiği canı nasıl alacaktım? Yine de yapmak zorundaydım. Doğursam bile o çocuğu Mert’i hatırlattığı için sevemezdim. Hangi kadın tecavüzcinin çocuğunu sevebilirdi ki? Onu her gördüğümde Mert’i ve bana yaptıklarını hatırlayacaktım. O çocuğa iyi bir anne olamazdım. O yüzü kurtaj olacaktım. Karar vermeden önce doktorla konuşmalıydım. Denliye uzmanını yanından ayrılıp Burcu Hanım’ın odasına geldiğimde berin şokuyla hâlâ titriyordum. Önce derin bir nefes aldıktan sonra tepiyi vurup içeri girdim. Burcu Hanım’ın yanına gidip sonuçları ona da gösterdim.

“Dilara Hanım dokuz haftalık gebelik gözüküyor. Kalp atışları başlamıştır. Ayrıca şekeriniz düşük olduğu için daha dikkatli olmalısınız. Eğer beslenmenize dikkat etmezseniz bebeğinizde anomaliler olabilir, düşük de yapabilirsiniz” dediğinde elimi karnıma götürmüş düşünmeye başlamıştım. Demek minik kalbi atmaya başlamıştı. Üstelik kendime dikkat etmezsem bebek ölebilmiş ya da sakat doğabilirmiş. Zaten ben onu öldürmeye karar vermiştim. Şimdi neden yüreğim sızlıyordu ki? Kendime gelip duygusallığı bir kenara bırakmalıyım. Başka çarem yoktu, bu bebeği doğuramazdım. Onu sevmeyen bir annesi olmasındansa doğmamalıydı.

“Burcu Hanım ben bu bebeği doğurmak istemiyorum” dedim kesin bir dille. Tüm kâbuslarımın kaynağı çatala çıkmayı göze almış, bebeği aldırma istediğimi söylemiştim. Doktor Hanım gözlerimin içine baktı.

“Maalesef yasal sınırdan olmasına rağmen bu sizin durumunuzda pek mümkün değil. Kan değerleriniz çok düşük. Kürtaj yapmamız halinde hayatınızı kaybedebilirsiniz” dediğinde kapana kısılmış kuş gibi çaresizce çırpınıyordum.

“Başka yolu yok mu?”

“Üzgünüm, isterseniz önce ultrasonda bir bakalım, bebeğinizi görün. Bebeği göreceğimi bilmek onu istemesem de beni heyecanlandırmıştı. Sedyeye yatıp karnımı açtıktan sonra doktor şeffaf soğuk jeli karnıma sürdü, bu yüzden biraz tiksiniyordum. Ultrason başlığını karnımın üzerinde gezdirdikten bir süre sonra odayı ritmik sesler doldurmuştu. Bu onun kalp atışları olmalıydı. Sanki karnımdan çıkacakmış gibi nasıl da heyecanla atıyordu. Dünyaya gelmek için sabırsız bir hali vardı. O an nefesim kesildiğini hissettim. Gözyaşlarım yağmur misali akmaya başladı. “Her şey yolunda gözüküyor. Oldukça sağlıklı bir bebek” diyip doktor ultrasondan resmini çıkarıp bana uzattı. Küçük fasulye tanesi kadar bir şey olduğu halde bu haliyle bile ben varım diyordu. Sedyeden kalkıp üzerimi temizledim.

“Teşekkür ederim, ben biraz daha düşüneceğim.”

“Dilara Hanım yasalar gereği eşinizin onayı olmadan bu bebeği alıramazsınız. Anladığım kadarıyla eşinizin bu durumdan haberi yok. O yüzden başka doktorlara gitmekle zaman kaybetmeyin. Bu durumu eşinizle konuşun” dedikten sonra gerekli ilaçları yazıp kontrollerimi aksatmamamı söyledi.

Burcu Hanım'ın yanından ayrılıp soluğu Bahar Hanım'ın yanına aldım. Terapi saatim geldiği için beklememiştim. İçeri ağlayarak giren bir şey sormasına fırsat vermeden karşına geçip oturdum. Gözyaşları içinde her şeyi anlattım.

“Dilara Hanım bu sizin için kolay değil, biliyorum. Burada size *beği doğrun ya da doğurmayın* demeye hakkım yok. Bu sizin tamamen özgür irademizle vereceğiniz bir karar olmalı. Söz konusu hayatınız olduğu için tarafsız da olamayacağım. Eşinizin sizi sevdiğini ve bu yüzden sizden vazgeçmeyeceğini eminim. Bu durumu onunla paylaşmanızı öneririm. O bebek sizin bebeğiniz ve üstelik eşinizden olma ihtimali olan bir bebek. Basit bir DNA testiyle bunu kolaylıkla öğrenebilirsiniz. Eğer bebek eşinizdenseniz bebeğinize kıyarak hem onun hayatına hem de kendi hayatınıza kıymış olursunuz. Geride yıkılmış, yarım insanlar bırakmış olursunuz. O yüzden iyi düşünün.” Bir saati Bahar Hanım'ın bana tavsiyelerini dinlemekle geçirdim. Anlattıklarına hak veriyordum. Çünkü söyledikleri içimi rahatlıyordu ama bebeği Kuzey'e nasıl söyleyecektim!

Bahar Hanım'ın yanından ayrıldıktan sonra soluğu evde alarak yatak odamıza çıktım. Kendimi yatağa bırakıp gözlerimi yumdum. Keşke gözlerimi açtığımda bugün duyduklarım kâbuslarımdan biri olsa diye dua ettim. Ancak değildi.

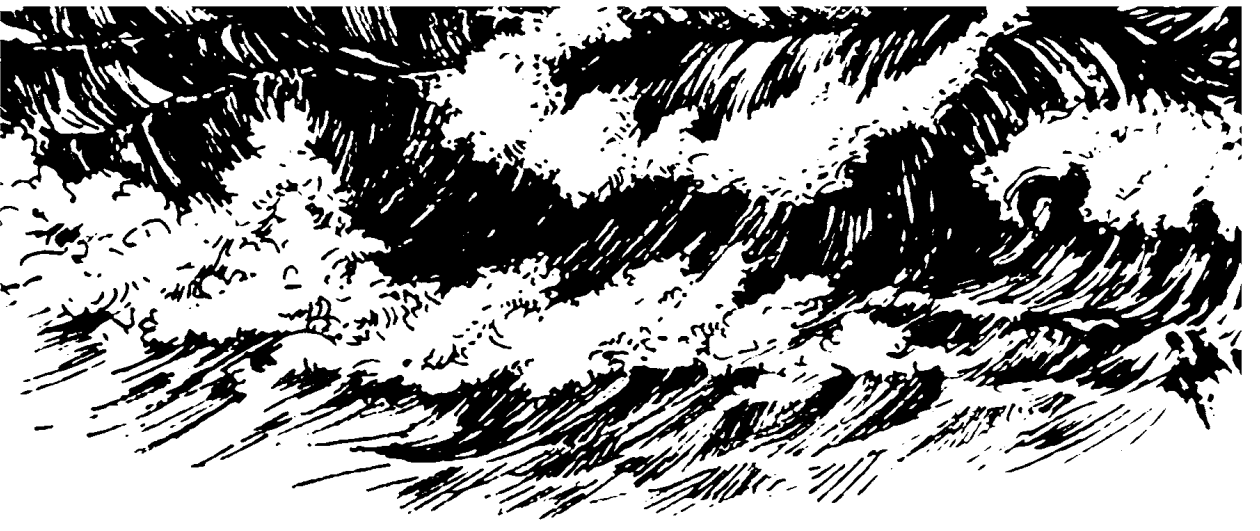
Kuzey bu bebeği ister miydi? Biliyorum, DNA testi yaptırdığımda bebeğin onun olmadığı sonucu çıksa da kabul eder, kendi çocuğu gibi severdi. Fakat o kendi çocuğunun olmasını hak ediyordu. Başkasının olma ihtimali olan bebeği onun yanında doğuramazdım. Bebeğin Mert'in olması halinde Kuzey benim gitmeme asla izin vermezdi. Bu yüzden artık onunla kalamazdım, gitmek zorundaydım. Acı çekecektim, üzülecektim, bağıma taş basacak, buralardan gidecektim. Bu karar verdim ve onu uygulayacaktım. Yattığım yerden doğrulup gardirop'tan çıkardığım eşyalarımı gözyaşları içinde bavula yerleştirdim. Kuzey'in bana aldığı yonca kolyemi ve günlüğümü bavulumla koydum. Kuzey'e ellerim titreyerek, gözyaşları içinde veda mektubu yazıp şifonyerin üzerine bıraktım. Alyansımı, tek taş yüzüğümü parmağımda çıkarıp zarfın yanına koyduğumda Allah'a dayanma gücü ver diye dua ediyordum. Yüreğim parçalanıyordu. Allah'ım buna nasıl dayanacaktım ama dayanmak zorundaydım. Yalnız değildim artık, bebek için ya-

şamalıydım. Elim karnına gitti. “Henüz sana *bebeğim* diyemiyorum, ufaklık. Umarım seni doğduğunda sevebilirim.” Son bir kez gözyaşları içinde odama baktım. Bavulumu alıp odamızdan çıktım. Bu kapıdan belki de bir daha asla girmeyecektim. Çünkü benim için tek değerli olan Kuzey’i, kıymetlimi ardıma bırakıp gidiyordum. Merdivenlerden salona inerken Kuzey’in beni bu eve ilk getirdiği günü hatırladım. Kuzey benden çocuk değil, çocuklar istemişti. Üstelik bu evin oda sayısı kadar... Şimdi hamileydim, bu çocuğu doğuracaktım. Kuzey’den olmama ihtimali vardı. Bebeğimin Kuzey’den olduğuna yüzde yüz emin olsam asla bırakıp gitmezdim. Ancak ihtimallerle burada kalamazdım. “Üzgünüm, sevgilim, beni affet.”

Minyatür malikânemle vedalaşıp güzel anılarımı geride bıraktım. Nereye gideceğimi bilmeden taksiye binip soluğu sahilde aldım. Sahildeki bankta otururken ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Eylül’e söyleyemezdim, benim böyle bir şey yapmama asla izin vermezdi. O an telefonum çalmaya başladı. Arayan Kuzey’di ama açmaya cesaretim yoktu. Biliyorum ki açarsam Kuzey’in sesini duyacak, gitmekten vaz geçecektim. Gözyaşlarım hıçkırıklara karışmış, ağlarken sesimi etraftakiler duymasın diye elimi ağzıma kapatmıştım. Kuzey’in beni bulmasını istemiyordum. Türkiye’de kalırsam beni nereye gidersem gideyim eliyle koymuş gibi bulabilirdi. O yüzden İtalya’ya gitmeye karar verdim. Gerçi beni arayacakları ilk yerin İtalya olacağı kesindi. Fakat Fabian yerimi söylemedikten sonra beni bulamazlardı. Fabian, “İstediğin zaman gelebilirsin, haber vermen yeterli “dediğini hatırlıyordum. Bu halimle ondan başka sığınacak kimsem yoktu.

Önce Fabian’ı arayıp geleceğimi haber verdim, sonra da İtalya’ya giden ilk uçak için bilet aldım. Akşam17.40 uçağıyla İtalya’ya gidiyordum. Fabian’la ortak projemiz olduğu için Kuzey’le vize almıştık. Proje bitine kadar İtalya’ya gidip gelmekte bir sorun yaşamayacaktım. Telefonumun ışığı yanıp sönmeye başlamıştı. Telefonuma baktım.

Kuzey bana ulaşamayınca toplantıya gireceğine dair mesaj atmıştı. Bu iyiydi ama onu son bir kez daha görmemek, sesini duyamamak canımı yakmıştı. Allah’ım ben bu acıyla hayatım boyunca nasıl yaşayacaktım! Yine gidiyordum ve yine Kuzey’i arkamda hayal kırıklığıyla bırakıyordum.

VAZGEÇİŞ

Kuzey'den...

İki ay sonra bugün Dilara'nın zoruyla bugün işe gitmiştim. Terapiler sayesinde aramızdaki duvarlar yıkılmıştı. Yavaş yavaş eski günlerimize dönüyorduk. Şirkete gittiğimde Babam ve Bora olmasına rağmen beni bekleyen bir sürü iş vardı. Bugün önemli iki toplantı vardı, bu yüzden Dilara'yla konuşamamak canımı sıkıyordu. Alışveriş merkezine gideceğini arayıp söyleyince içim biraz daha rahatlasa da aklım sürekli Dilara'daydı. Son toplantıya girmeden aramıştım fakat telefonu açmamıştı, alışverişe dalıp duymadığını düşündüm. Bu yüzden toplantıya gireceğime dair mesaj atmıştım ama cevap vermediği için canım biraz sıkılmıştı.

Toplantıya girdikten sonra içim iyice sıkılmaya başladı. Sanki uzadıkça uzuyordu. Toplantıdan çıkınca babama haber verip arabama atladığım gibi eve doğru yol aldım. Dilara'yı arıyordum ama telefonu kapalıydı. Kravatımı gevşetip başımdan çıkarıp yan koltuğa attım. Yollar sanki bitmiyor, bense bir an önce Dilara'yı görmek istiyordum. Eve geldiğimde ışıkların kapalı olduğunu fark ettim. Kapıyı açıp içeri girince birkaç kere Dilara'ya seslendim ama ses yoktu. İçim korkuya kaplandı. Merdivenlerden koşarcasına odamıza çıkarken Dilara'nın yorgun olduğu için uyuduğunu umut ediyordum. İçeri girip ışığı açtığımda koca bir boşlukla karşılaştım. Oda boştu, benim gözümde yda

ve virandı. Nerede olabilirdi? Çıldıırabilirdim. Bora'yı, Eylül'ü ve Kağan'ı aradım ama onların da haberleri yoktu. Onlar da endişelenmişler, Bora ve Eylül yanıma geleceklerini söyleyerek telefonu kapatmışlardı. Yatağın üzerine oturup başımı ellerimin arasına aldım. Nerede olduğunu düşünmeye başladım. Bir süre sonra gözüm şifonyerin üzerindeki beyaz katlanmış kâğıda kaydı. Yerimden hızlıca kalkarak şifonyerin yanına gittim. Katlanmış kâğıdın yanında Dilara'nın alyansı ve tek taşı duruyordu. "Beni terk etmiş olamazsın, Dilara" Buna inanmak istemiyordum.

Üzerinde isminin olduğu kâğıdı elim titreyerek de olsa açarken korktuğum şey olmaması için dua ediyordum ama boşunaymış. Dilara kendi elleriyle bana bir veda mektubu yazmıştı.

"Özür dilerim, Kuzey. Bu satırları yazmak hayatımda yaptığım en zor şeylerden biri. Seni bu şekilde bıraktığım için kendimden nefret ediyorum ama ben yapamıyorum. Bunu dün gece bana sarıldığında çok daha iyi anladım. Ne seni, ne de kendimi mutsuz bir evliliğe mahkûm edemem. Bana baktığında, dokunduğunda Mert'i hatırlıyorum. O hep aramızda bir gölge olacak, hiçbir zaman eskisi gibi olamayacağız. O yüzden gidiyorum. Beni arama, sadece iyi olduğumu ve kendime zarar vermeyeceğimi bil. Ben kendi yolumu bulmak, bu durumu atlatmak istiyorum. Bu yüzden sen, ailem dâhil bana kötü günlerimi hatırlatacak herkesi ardımda bırakıyorum. Buna ihtiyacım var, senden hayatına devam edip mutlu olmanı istiyorum. Sana ayak bağı olamam. Bu yüzden beni bırakmanı istiyorum. Eğer beni dediğin kadar seviyorsan yaşadığımız güzel anların hatırına beni anlar, saygı duyarsın. Nerede olursam olayım kalbimde olacağını bil."

Dilara...

Mektubu okuduğumda ellerimle buruşturup kızgınlıkla fırlatıp attım. İnanmıyordum! Yine bana aynı şeyi yapmıştı. Hayal kırıklığı içinde bırakıp gitmişti. Bunu bana nasıl yapardı? Aklım bir türlü almıyordu. Sevdığım hayatımın ışığı artık gitmişti, karanlıktaydım. Ben bundan sonra nasıl yaşayacaktım? Onun sayesinde nefes alırken giderken tüm yaşam sevincimi beraberinde götürmüştü. Delirmemek elde değildi...

Düşünüyordum, düşünüyordum... Ama bir neden bulamıyordum. Yine kendince verdiği bir karar yüzünden benim ne hissettiğimi düşünmemişti. “Madem benim ne düşündüğümü, hissettiğimi önemsememiş gittin, istediğin gibi olsun. Bundan sonra benim için yoksun, Hayal Hayal! Dün gece kollarımda olman bir hayaldi, ismin gibi mutluluğumuz da bir hayal oldu. Bu yüzden seni asla affetmeyeceğim...”

Aradan yarım saat geçmişti ki Bora ve Eylül geldi. Buruşturup yazdığım mektubu kızgınlıkla onlara gösterdiğimde Bora ve Eylül çok üzgünleşmişti. Özellikle Bora yıkılmış gözüküyordu. Dilara’nın ailesi gittiğini duyduklarında yıkılacaklardı. Bora doğru dürüst ne diyeceğini bilmiyordu. Titrek bir sesle,

“Dün çok mutluydu. Ne oldu da gitmeye karar verdi?” diyebilirdi.

“Bilmiyorum. Tek bildiğim beni bırakıp gittiği ve benden ayrılmak istediği. Madem öyle istedi, dediği gibi olsun. Artık benim için Dilara yok!” Şu an kızgın ama aynı zamanda söylediğimde kararlıydım. Eylül

“Kuzey yapma! Dilara seni çok seviyor. Bunu senden ayrı olduğunu dört yıl boyunca çok iyi gördüm. Ona biraz zaman ver, geri gelecek derken gözleri buğulanmıştı.

“Açıkça evli kalmak istemediğini söylüyor” deyip sesimi yükselttim. “O yüzden gelip gelmemesi artık umurumda değil. Dilara benim için bitti. Şimdi yalnız kalmak istiyorum, lütfen.” Bora ve Eylül daha fazla üstelemeden üzgün ve perişan bir şekilde yanımdan ayrıldılar. Hayatım yine Dilara yüzünden alt üst olmuştu. Yine beni terk edip gitmişti. Dün sadece beni kandırmak için bana sarılmıştı. Bir aptal gibi onun tarafından yine kandırılmıştım. Buna onu pişman edecektim. Karşılaştığımız günler gelecekti.

Bora’dan...

Kuzey’den ayrılınca sakinleşmek için Eylül’le sahile gitmiştik. Hava çok soğuktu, denizden gelen soğuk tüm vücudumun titremesine sebep oluyordu. Çıldırarak üzereydim, kardeşim nerede olabilir? Bunu bize, Kuzey’e nasıl yapabildi? Kuzey’i hiç bu kadar öfkeli ve kızgın

rarlı görmemiştim. Geri dönse bile Dilara'yı affeder mi, bilmiyordum. Dilara'nın haklı sebepleri olsa da bizi bu şekilde bırakıp gitmemeliydi. Ona yaptıklarımıza rağmen bizi affetmişti ama şimdi bunun kat be kat cezasını çektiyordu. Kendisi bile bunun farkında değildi. Eylül'e dönüp baktığımda soğuktan yüzü kıpkırmızı olmuş, gözleri yaşlarla dolmuştu. Çok üzüldüğünü görebiliyordum. Onun en yakın arkadaşı, kardeşi olmuştu fakat ona da hiçbir şey demeden çekip gitmişti.

"İyi olduğunu bilsem uzakta olmasına razıyım" derken elimi uzatıp gözyaşlarını sildim.

"Bora sakın ol; Dilara belki biraz uzaklaşmak, kendini toparlamak istedi. Ona bu zamanı verelim, geri dönecektir" diyerek beni teselli etmeye çalışıyordu.

"Geri dönmek isteyen giderken haber verir, Eylül. Uzakta olmasından çok kendine zarar vermesinden korkuyorum!"

"Mektubunda açıkça yazmış, inan bana böyle bir şey yapmayacak." Eylül'ün sözleri ağzından çıkarken gözlerinde bunu umut ettiğini görebiliyordum.

"Nereye gitmiş olabilir."

"Bilmiyorum ama polise haber verip arattırabiliriz." Eylül bana sıkıca sarılmıştı. İyi ki yanımdaydı. Bu iki ay kardeşimden uzak kalmaya onun sayesinde dayanabilmişim. Şimdi onu hiç göremeyecek olma düşüncesine nasıl katlanacaktım?

Sonraki gün polis aracılığıyla tüm şehir içi ve yurt dışı yolcu kayıtlarına bakıldı. İtalya'ya gittiği anlaşılıyordu, bu biraz içimi rahatlatmıştı. Aklımıza ilk gelen Fabian oldu. Eylül'le vize işlemlerini hemen hallettik. Bilet alıp İtalya'ya gittik. İtalya çok güzel bir ülkeydi ama aklım sadece Dilara'da olduğu için güzelliği umurumda bile değildi. Fabian'la epey uğraşlar sonucu görüşsek de olumlu cevap alamamıştık. Birkaç gün daha İtalya'da kalmış, gidebileceği yerleri araştırmıştık ama hiç iz yoktu. İstemeyerek de olsa İtalya'dan geri dönmek zorunda kalmıştık. Kardeşim İtalya'da kim bilir neredeydi?

ŞANTA

Fabian'dan...

“Hayal’i geldiği gece hava alanında gözü yaşlı bir şekilde karşılamıştım. Tüm yaşama sevincini kaybetmiş, sadece boş bir bedende ibaretti. Eve götürürken yolda kendinden geçmiş, o yüzden hastaneye götürmek zorunda kalmıştım. Hastanede yapılan tahlillerde hamile olduğu gözüküyordu. Üstelik kan şekeri düşüktü ve kansızlığı da vardı. Doktor hamileliğin onun için zor bir süreç olduğunu hamile olduğu için çok daha dikkat etmesi gerektiğini söyledi. Hayal’in yanına gittiğimde hâlâ uyuyordu ve yüzü çok solgundu. Hamile olduğu halde Kuzey terk etmesinin sebebini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Elimi uzatıp sarı saçlarını okşadım. O kadar güzel ve bir çocuk kadar masumdu ki. Ona doğru eğilip alnına şefkatli bir abi gibi öpücük kondurdum. Dudaklarından Kuzey’in ismi dökülüyordu. Sebep ne olursa olsun bu durumda olmasının nedeni Kuzey’se gerekirse onu mahvederdim, projeden bile vaz geçerdim.

Hayal’e istesem de hiçbir zaman kadın gözüyle bakamadım. İnsanlar çift yaratılmış derler ya, Hayal de ölen kardeşime çok benziyordu. Tek farkla kardeşim esmerdi. O yüzden kardeşime yapamadığım abiliği çalışmamız boyunca ona yaptım. Ona her yardım ettiğimde içim bu zurla doluyordu. Şirketteki odama gizli gizli girdiğini dün gibi hatırlıyordum. Dışarıda kamera vardı ve ben içerden neler olduğunu görebili-

vordum. Sekreterin boşluğundan yaralanıp etrafı kollamaya başlamıştı. Önce hırsızlık yapacağını bile düşünmüştüm. Fakat sonra birden kapı açılıp paldır küldür odama girmiş, mavi gözlerini gözlerime dikmişti. Kimse bugüne kadar böyle bir şeye cesaret edememişti. Odama girdiğinde stajyer olarak kabul etmem için aksanlı İtalyancasıyla nerdeyse diz çöküp yalvarmıştı. Çalışma hayatım boyunca onun kadar azimli, çalışkan bir kız görmemiştim. Onun azmi sayesinde günlerdir stajyer olarak kapımda beklemesinden ve odama gizlice girmesinden belliydi. Çalışmamız boyunca tek bir saygısızlığını ya da beni elde etmek için bir çabasını görmemiştim. Her zaman ciddi ve mesafeliydi. İş hayatında bu tür laubaliliklerden hoşlanmadığım için birkaç stajyerin görevine son vermiştim. Hayal'in aklında birinin olduğunu biliyordum, hislerim beni hiç yanıltmazdı. Düşüncelerini dağıtmak için kendini sürekli işe verirdi, bu yüzden kendine dikkat etmiyordu. Hipoglisemisi olduğunu da bir gün şirkette bayılınca öğrenmiştim. O günden sonra zorla da olsa işlerini hafiflettim. Zaman geçtikçe bana güvenmeyi öğrenmişti. Söylemese de onun için abiden farklı olmadığımı biliyordum. Şirkette Hayal'le olan yakınlığım herkesin ilgisini çekse de patron bendim, bu yüzden ses çıkartamıyorlardı. Bu konu için Hayal'in canını sıkmamaları konusunda ciddi anlamda uyarmıştım. Okulunu bitirince Türkiye'ye dönmek istediğini söylediğinde kalması için çok ısrar ettim ama ikna edemedim. Onun bu halini görünce keşke daha çok çaba harcasaydım diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

Hayal gözlerini açmış bana bakarken neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kısaca olanları özet geçtikten sonra biraz daha iyi gözüküyordu.

“Hayal olanları anlatmayacak mısın?” diye sorduğumda nefes almadan, gözyaşları içinde olanları anlatmıştı. Beynim durmuştu. Sırtıma bir ton ağırlık bitmişti. O an gidip Mert denen adamı bulup kendi ellerimle gebertmek istedim.

“Lütfen burada olduğumu ailemden kimseye, özellikle Kuzey'e söyleme” deyip acı acı iç çekiyordu. Bu yaptığının doğru olmadığını biliyordum. Fakat onun bir süre kafasını toplamaya ihtiyacı vardı. Belki o zamana kadar onu ikna edebilirdim.

“Hayal, bebeğin babasının Kuzey olma ihtimali var ve sen bunu or-
dan saklıyorsun. Lütfen kendine ve Kuzey’e bu işkenceyi çektirme” de-
dim yalvarırcasına.

“Biliyorum ama yine de artık çok geç geldim ve kararımdan dö-
mek gibi bir niyetim yok” deyip konuyu kapatmıştı. Ben de daha fazla
üstelemedim. Hastaneden çıkınca evime götürdüm, bir süre bende
kaldı. Başkası olsa bu durumu lehine kullanırdı. Ancak onun bundan
rahatsız olduğu açıkça belliydi. Bu yüzden şirkete yakın bir oda bir sa-
lon küçük bir ev tutup şirkette ona iş verdim.

Şirkette elinin uzanabileceği her yere çikolata sepetleri yerleştir-
dim. Onun için ne zaman bir şey yapsam kardeşimi rüyamda görüyör-
dum, koşarak bana sarılıyor, teşekkür ediyordu.

Üç ay sonra...

Hayal geleli üç ay olmuştu, kendini işlere vererek zaman geçin-
yordu. Onun her şeyiyle ilgileniyor, doktor kontrollerinde yalnız bırak-
mıyordum.

Aylar önce Eylül ve abisi Bora şirkete geldiğinde istemeyerek de
olsa benimle hiç iletişime geçmediğini söylemiştim. Zaman zaman ko-
nuştığında da haberim yok diyordum. Tüm çalışanlara da işlerinden
olmak istemiyorlarsa ağızlarını bu konuda sıkı tutmalarını tembihle-
miştim. Sadece Kuzey’in adını verip sorarsa Dilara’nın burada oldu-
ğunu söylemelerini istemiştim.

Hayal’i neşelendirmek için elimden geleni yapıyordum, ona o ka-
dar alışmışım ki. Çok sıcakkanlı ve terbiyeliydi. Onunla geçirdiğim za-
manlarda bende bıraktığı iyi izlenim yüzünden bir Türk kıızıyla evlen-
meyi bile düşündüm. Ancak Türkler Müslümandı ve araştırdığıma göre
Müslüman kızlara kendi dini dışında bir adamla evlenmeleri yasak.
Eğer Hayal kadar sevgi dolu, sevdiğine bağlı bir kız bulursam onun için
dinimden bile vazgeçip Müslüman olabilirdim. Her gün şirkette yama-
en az üç kere gidiyor, kontrol ediyordum. Onu kontrol etmezsem ken-
dine fazla yükleniyordu. Bunu geçmişte yaptığı gibi sadece Kuzey’i du-
şünmemek için yapıyordu. Hep yaptığım gibi odasının kapısını tıklatıp

ıçeri girdim. Hayal her zamanki gibi derin düşüncelere dalmış dışarı bakıyordu. İçeri girdiğimi bile fark etmemişti.

“Hayal!” İsmiini söylememle bir an irkilmiş bana dönmüştü.

“Özür dilerim, Fabian, geldiğini fark etmedim. Elimizdeki inşaatla ilgili dosyayı inceleyip hemen sana veririm” diyerek elindeki dosyaları karıştırmaya başladı. Hızlı adımlarla yanına gidip dosyayı elinden alıp odanın bir köşesine fırlatıp attım. Hayal’in gözleri hayretle açılmıştı.

“Ne ... Ne yapıyorsun?”

“Dilara haftalar oldu, seni böyle görmekten artık yoruldum, kendine gel. Sürekli dalıyorsun, aklından neler geçiyor bilemiyorum ama karnındaki bebek Kuzey’in de olabilir, o zaman ne yapacaksın? Kuzey hamile olduğunu öğrenirse böyle önemli bir şeyi ondan sakladığın için seni affeder mi zannediyorsun!” Bir şekilde onu ikna etmek zorundaydım, ancak Hayal keçi kadar inatçıydı.

“Fabian geldiğim günden beri papağan gibi aynı şeyleri söylemekten bıkmadın mı? Ben de bunları biliyorum. Artık çok geç. Gerçekten yoruldum. Son zamanlarda sosyal medyada Kuzey’i her gece başka kadınlarla görmeye dayanamıyorum, canım yanıyor. Benim için kolay mı zannediyorsun” derken gözyaşlarına boğulmuştu. Yanına gidip kollarıma aldım. Saçlarını teselli edercesine abi edasıyla okşadım.

“Onu aramamı ister misin?”

“Hayır, olmaz!” dedi hıçkırıklarının arasından.

“Çok inatçısın.”

“Beni bu yüzden stajyer olarak kabul etmedin mi?” derken benden uzaklaştı. Gözyaşlarını sildi.

“Böyle yaparak kendini yiyip bitiriyorsun. Görmüyor musun, Kuzey de perişan halde!”

“Bu ona acı verse de unutacak, başka çaresi yok.” Bu zaman zarfında tek umut ettiğim Kuzey’in onu gelip bulmasıydı. Şimdiye kadar sesi çıkmamıştı. Ondan ses çıkmaması onu sevmediği için değildi, çok iyi biliyordum. Gururu incindiği için yapmıyordu. Terk edilmeyi hazmedemiyordu. Keşke Hayal için başka bir şey yapabilseydim. Kuzey’in onu unutmasını istese de bu düşünce onu mahvediyordu. Uzun zaman sonra ilk kez Tanrı’yı hatırlayıp Hayal’in mutlu olması için dua ettim.

Dilara'dan...

Sevgili günlük,

Kuzey'i hayal kırıklarıyla geride bırakıp İtalya'ya geldiğim oldu. Yıllar önce yaşadıklarımı sanki tekrar yaşıyorum. Yüreğim zamankinden daha çok acıyor; çünkü Kuzey'in beni sevdiğini biliyorum. Kendimi onsuzluğa mahkûm ettim. Onsuz nefes alamıyorum ama yaşamak zorundayım. Bundan sonra kimseyi sevmeyeceğimi biliyorum. Tâhedefim bebeğimi en iyi şekilde yetiştirip hayatımı ona adanmak. Kuzey her şeyiyle burnumda tütüyor. Sesini, kokusunu, bana sarılmasını istesem de bir karar vermiştim. Yokluğuna boynumdaki kolyem sayesinde dayanıyorum. Kolye bana güç veriyor, Kuzey'in yanımda olduğunu hissediyorum.

Kuzey'den...

Dilara üç aydır hayatımda değildi. Onsuz hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Kendimi dipsiz bir kuyuda hissediyordum. Kurtulmak için tek ihtiyacım olan Dilara'ydı. O gittikten sonra odamıza bir kere bile adım atmamıştım. Ne zaman girecek olsam içim sızlıyor, nefes alamadığım için kapının önünden geri dönüyordum. Lanet olsun ki onu bu kadar özlemiştim. O gittiğinden beri doğru dürüst uyumuyor, beynimi ailesiyle uyuşturuyordum. Telefonum her çaldığında Dilara olması için dua ederek telefonu açıyor, her seferinde de hayal kırıklığına uğrayarak telefonumu kapatıyordum. Kafamı meşgul etmek için her gece barlara gidiyor, başka kadınlarla zaman geçiriyordum. Onlara asla dokumuyordum. Bunu sadece beni bu halde görüp pişman olsun, geri gelsin diye yapıyordum. Fakat haftalar oldu ve hâlâ haber yoktu. Artık umutlanmıyordum. Yavaş yavaş kaybetmeye başlamıştım. İstesem onu arayıp bulurdum, ama sadece gururum engel oluyordu. Benden vazgeçmesini hazmedemiyordum. Onunla ölmeyi bile göze almışken beni bırakmasına dayanamıyordum. Annem babam birkaç kez yanıma gelmiş, beni teselli etmeye çalışmış, istercesine Dilara'nın geri döneceğini söylemişlerdi. Benim tesellim değil Dilara'ya ihtiyacım vardı. Bu zaman zarfında Bora ve Eylül bile bir an bile yalnız bırakmamışlardı. Bora içinde bulunduğum durumu dolayı ne içtiğime, ne de kadınlarla çıkan haberlere tek kelime etmiş

İçten içe bu duruma katlanamadığını çok iyi biliyordum. Kimsenin bunun için benden hesap sormaya hakkı yoktu. Dilara kendi isteğiyle beni terk etmişti ve sonuçlarına katlanacaktı.

Telefonumun sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Yine bir ümit Dilara olması için dua ederek telefonu açtım ama biliyorum ki o değildi.

“İyi günler, Dilara Hayal Özalp’le görüşecektim” dediği zaman ince sesli bir bayan biraz şaşırmıştım, şimdiye kadar hiç kimse Dilara’yı benim telefonumdan arayıp sormamıştı.

“Ben eşi Kuzey Özalp, nasıl yardımcı olabilirim?” deyip merakla bir cevap bekliyordum.

“Ben ana sağlıktan arıyorum. Eşiniz hamile olduğu halde sağlık ocağımıza gelip aylık kontrollerini yaptırmıyor.”

“Hanımefendi eşim hamile değildi. Yanlış biliyor olmalısınız.”

“Böyle bir şey imkânsız, beyefendi... Yapılan yeni çalışmalarda gebelik testi pozitif çıkan bayanlar anne ve bebek sağlığı korunması adına kimlik bilgileri doğrultusunda sistem üzerinden bağlı olduğunuz ana sağlığına bildiriliyor. Eşinizin üç ay önce gebelik testi pozitif çıktığı için bilgisi sistem üzerinden bize ulaştı. Kendisine uzun zamandır ulaşmaya çalışıyoruz. Şimdiye kadar başaramadık. Bilgilerin geldiği hastaneden eşi olarak sizin numaranıza ulaştık. Kendisine kontroller için gelmesini bildirirseniz bebek ve onun sağlığı için iyi olur.” Bir an kendimi boşlukta hissettim. Telefon elimden düşmek üzereydi. Yanlış duymuş olmalıydım! İnanamıyordum! Dilara hamileydi. Bunu bana söyleme gereği bile duymadan gitmişti. Nasıl bana bunu yapacak kadar ileri giderdi.

“Kuzey Bey orda mısınız?”

“Evet, özür dilerim, ne söylemiştiniz?”

“Eşinizi en kısa zamanda hamileliğini takip etmek için getirirseniz iyi olur.”

“Peki, hanımefendi. En kısa zamanda kendisiyle orada olacağız.” Telefonu kapattığımda koltuğun üzerine âdeta ölü gibi yığılmış duyduklarımı hazmetmeye çalışıyordum. Allah’ım çıldırmak üzereydim. Dilara hamile! Mutlu muydum, öfkeli miydim, yoksa şaşkın mı?.. Bilemiyordum. Duygularım birbirine karışmıştı. Ne hissettiğim konusunda

en ufak bir fikrim yoktu. Bana bunu nasıl yapardı? Nasılsa benim için bir şeyi gizlendi! Dilara hangi sebeple olursa olsun bunu benim için yapmamalıydı. Tek düşünebildiğin Dilara'yı bir an önce hastaneden çıkarmak hesabını sormaktı. Nereden başlamalıydım, bunu bilmiyordum.

Kırmızı koltukta geri doğru yaslanıp düşünmeye başladım. Ama beynim çatlamak üzereydi. Gittiği günü hatırlamaya çalıştım. Dilara... Düşün. Kuzey... Elbette o gün benim toplantım vardı. Dilara bana gideceğini söylemişti. Ana sağlık bilgileri hastaneden aldığına göre. Tabi ya! Dilara, Bahar Hanım'a bundan bahsetmiş olabirdi. Emman bahsetmiştir, o günlerde Dilara'nın terapisi vardı ama onu Sile'ye zıftılığına götürdüğüm için terapiyi ertelemişti. Ama hangi güne tedavi aldıgını bana söylememişti. Çünkü artık onunla terapilere gitmem istemiyordu. Bir an önce Bahar Hanım'la konuşmalı, bu durumu analiğe kavuşturmalıydım. Oturduğum yerden hızlıca kalkarak kapıyı açıp evden çıktım. Arabama atladığım gibi soluğu son sürat hastaneye aldım. Hastaneden içeri girdiğimde öğreneceklerimden dolayı merak artmaya başlamıştı. Muayenehanesinin önüne geldiğimde sekreteri Bahar Hanım'ın hastası olduğu on dakika sonra görüşebileceğimi söyledi. Benim on dakikam değil, bekleyecek bir saniyem bile yoktu. Sekreter içeri girmemi engellemeye çalıştığı halde içeri girip acil bir konuda konuşmamız gerektiğini söyledim.

Hastadan özür dileyip acil bir durumdan bahsedince hasta anlayışla karşılayıp bizi yalnız bıraktı.

Doktorun deri hasta koltuğuna oturdum. Ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirip üzgün bir şekilde başımı yere eğdim. Önce ona Dilara'nın gittiğini ve son iki ayda yaşadıklarımı anlattım. Dilara hakkında bildiği bir şey varsa bana söylemesi için âdeta diz çöküp yalvardım. Bahar Hanım'ın durumuma üzüldüğü belliydi. Hasta haklarından bahsedip anlatmak istemese de gözlerimdeki çaresizliği görünce anlatmaya mecbur kaldı. Bahar Hanım'dan duyduğum her kelime beni yaralıyor. Dilara'ya olan kızgınlığım artıyordu.

“Yani sırf bebek Mert'in diye beni terk etti, öyle mi?” Bahar Hanım *evet* anlamında başını sallamıştı. Şimdi öfkem her zamankinden daha da artmıştı. Beni hiç mi tanıyamamıştı? Hiç mi bana güven duymamıştı? O bebek benim de olabilir, değilse bile o Dilara'dan bir parça

Ben Dilara'yı her şeyiyle bu kadar çok severken o bunu bana nasıl yaptı? Sadece beni değil, ailesini nasıl harap bir şekilde bırakıp giderdi. Bora iki aydır çıldırmak üzere... Anne ve babası, Eylül ve Kağan, herkes perişandı. Yaşadıklarının kolay olmadığını farkındaydım ama böyle bir şeye tek başına karar vermemeliydi. *Seni asla affetmeyeceğim*, Dilara dedim içimden. Ancak bu dediğime kendim bile inanmıyordum. Bahar Hanım'ın yanından ayrılınca hastaneden Dilara'nın sağlık bilgilerine ulaşabilmek için doktoruyla konuşmaya karar verdim. Bahar Hanım buradaki doktora muayene olduğundan bahsetmişti. Dolayısıyla ana sağlık bilgileri buradan aldı. Ufak bir araştırma yaptım, hastanedeki tek jinekolog Burcu Koloğlu'ydu. Acil olduğunu söyleyerek hastalardan izin alıp doktorun odasına girdim.

"Burcu Hanım, ben Kuzey Özalp, acil bir durum olmazsa odanıza bu şekilde girmezdim. Lütfen bana yardım edin."

"Buyurun, Kuzey Bey, size nasıl yardımcı olabilirim" dediğinde karşısına geçip oturdum.

"Hatırlar mısınız bilmiyorum. Ben bir kaç ay önce muayene olmaya gelen Dilara Hayal Özalp'in eşi Kuzey Özalp'im. Kendisi hamileydi ve hipoglisemi hastası. Eşi olarak hakkında bilgi almak istiyorum. Kendisiyle biraz sorunlarımız var, bu yüzden kendisine ulaşamıyorum. Onun için gerçekten endişeleniyorum." Burcu Hanım biraz düşündükten sonra bilgisayara ismini girmiş, bilgilerine bakmaya başlamıştı.

"Kuzey Bey eşiniz bana geldiğinde dokuz haftalık hamileydi. Kan şekeri ve kan değerleri çok düşüktü. Bu söyleyeceğim hoşunuza gitmeyebilir ama bebeği doğurmak istemediğini söylediğini hatırlıyorum." Duyduklarımınla beynimden vurulmuşa döndüm. Şu an içimden böyle bir şey yapmamış olması için Allah'a yalvarıyordum. Bahar Hanım'la konuşurken bana Dilara'nın bu düşüncesinden bahsetmemişti. Sanırım durumu daha zora sokmamak için yapmıştı.

"Kürtaj onun durumundaki biri için hayatî tehlike demekti. Kendisine de bu durumu açıkladım. Ultrasonda bebeğini ona gösterip kalp atışlarını dinlettikten sonra sanırım vazgeçti. O günden sonra bir daha gelmedi. Umarım iyidir. Kürtaj onun için bile bile ölüme gitmek olurdu." Burcu Hanım'dan duyduklarım kanımı dondurmaya yetmişti. Bana sormadan o masum cana nasıl kıymak isterdi. Üstelik benim be-

beğim olma ihtimali olan cana. Duyduklarım yüzünden ne düşüneneğimi şaşırmıştım. O an yanımda olmadığı için dua ettim. Yoksa gerçeğe nüşü olmayan sözler söyleyebilirdim.

“Teşekkür ederim, çok yardımcı oldunuz” diyerek bir anıma Burcu Hanım’ın yanından ayrılmış, soluğu hastanenin dışında almıştım. Avazım çıktığı kadar bağırarak istiyordum. Hâlâ duyduklarımın şoku içindeydim. Önüne çıkanı yakıp küle çevirebilirdim. Sakinleşmek için derin derin nefesler alıp verirken tek düşündüğüm Dilara’nın ne-rede olabileceğiydi? Dilara, Burcu Hanım’a tekrar gitmediğine göre bebeği aldırılmamış olmalı. Benim Dilara’m yufka yüreklidir. Tüm hatalarımıza rağmen bizi affetmişti ve doğmamış bir bebeğe kıymamıştır diye umut ediyordum. Bebeği aldırıyorsa buradan gitmeyi düşünmezdi. Bu durumda Fabian’dan başkasının yanında olamazdı. Çünkü orada başka sığınacak kimsesi yoktu. Eylül ve Bora İtalya’ya gitmiş. Fabian’la görüşmüştü. Fabian orada olmadığını söylemişti. Nedense o zamanlar buna hiç inanasım gelmemişti. Beni bırakıp gittiği için de üstelenmemiştim ama şimdi orada olduğundan hiç şüphem kalmamıştı. Hamile haliyle Fabian’dan başkasına sığınıp güvenemezdi. Üstelik Fabian’ın en son açıkça bana, “Dilara’nın en ufak bir haber etmesi yeter” dediğini hatırlıyordum.

Hemen İtalya’ya gitmeliydim. Gelmeyeceğini biliyordum ama bu sefer gelmek zorundaydı. Tehdit edebileceğim Bora’nın borcu yok, belki bir bebek vardı ortada. Onu kaybetmek istemiyorsa benimle gelmekten başka çaresi yoktu. Bunu yapmak istemesem de bebeği elinde almaktan çekinmezdim. Bebek benim olsun ya da olmasın umurumca değildi. O anki kızgınlıkla arabaya binip yolumun üzerindeki acenteden İtalya’ya giden ilk uçağa biletimi aldım. Yarın sabah yedide uçuyordum. Proje sayesinde vize sorunu yoktu. Dönüş için de iki bilet almayı ihmal etmedim. Dilara benimle gelecekti. İster gönüllü, isterse zorla.

Eve geldiğimde sinirden titriyor, bugün duyduklarımı hazmetmeye çalışıyordum. Şimdilik sessiz kalıp ortalığı ayağa kaldırmayacaktım. Önce Dilara’yı Türkiye’ye getirecektim.

Gece olunca yatağıma yattım.

Ancak Dilara beni görünce nasıl davranacak diye düşünmekte uyuyabileceğimi zannetmiyordum. Saatler geçmek bilmiyor, Dilara .

göreceğimin heyecanıyla yatakta sağa sola dönmekten başka bir şey yapmıyordum.

Dilara'nın Fabian'ın yanında olduğunu kesin bilmiyordum ama İtalya'da olduğunu Bora söylemişti. Hislerim Fabian'ın yanında olduğunu söylüyordu. Sabaha kadar düşüncelerim bana işkence etmişti. Uçağım yedide olduğu için erkenden kalkıp banyo yaptıktan sonra üzerime spor kıyafetler geçirip soluğu havaalanında aldım. Arabamı havaalanının otoparkına bıraktım. Havaalanında güvenlik kontrollerinden geçtikten sonra nihayet uçağa binebilmişim. Uçak havalanırken kafamda aynı düşünceler... Neden? Neden bana söylemedin? Neden bize bu ayrılığı yaşattın? Her geçen dakika bunları düşünerek kendime işkence etmeye devam ediyordum. Saatler sonra uçak indiğinde bulduğum ilk taksinin şoförüyle İngilizce anlaşılarak Fabian'ın şirketinin adresini vermiş, şirkete doğru yol almaya başlamıştık. Şirkete geldiğimde cebimden çıkardığım 100 avroyu şoföre uzatıp paranın üstünü almadım. Taksiden indiğimde her yeri cam olan en az on katlı şirket karşımda duruyordu. Şirketi daha önce internette görmüştüm ama bu kadar büyük olacağını tahmin etmiyordum. Kapıdan içeri girdiğimde güvenlik görevlilerine kim olduğumu bildirdiğimde beni içeri almışlardı. Sonuçta Fabian'la ortaktık. Bu şirketle ortak projemiz vardı ve alt yapı hazırlanıyordu. Yazın bir aksilik çıkmazsa projeye başlayacaktık. Şirkete girdiğimde danışmaya uğradım. İtalyanca bilmediğim için derdimi İngilizce anlatmaya devam ettim. Danışmada esmer, siyah gözlü, biçimli yüzüyle oldukça hoş bir hanım benimle ilgilendi.

“Ben Hayal Akman'ın eşiyim. Onunla görüşmek istiyorum.” Yaptığım tamamen içgüdüsel oldu ama onun burada olduğunu biliyordum.

“Elbette, haber verelim” dediğinde dünyalar benim olmuştu. Tahmin ettiğim gibi o buradaydı. Buldum seni, ufaklık.

“Ona sürpriz yapmak istiyorum. Bulunduğu yeri söyleseniz yeterli, haber vermeyin.”

“Kendisini üçüncü kat koridorun solundaki odada bulabilirsiniz.”

“Teşekkür ederim” dedikten sonra asansöre yöneldim. İtiraf edeyim, bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim. Çünkü Eylül ve Bora da bu şirkete gelmişlerdi. Kimseden Dilara hakkında bilgi alamamışlardı.

Eminim bunda Fabian'ın parmağı vardı. Dilara bulamaz için ona yardım etmişti.

Asansöre bindiğimde üçüncü katın düğmesine bastım. Asansör kapı doğru çıktıktan sonra karnı doğru çıktıkça benim heyecanım daha da artıyordu. İlk kez onu görebilecektim. Üstelik hamileydi, karnı büyümüş, karnı büyüydü. Hayal ettiğimiz gibi ortada bir bebek vardı ama Dilara'nın gün gün büyüdüğünü görememiştim. Eminim, Dilara hamileliğiyle de çok güzeldir.

Sonunda üçüncü kata geldiğimde asansörün kapısı açılmış ve dışarı çıkmıştım. Etrafa göz gezdirirken Hayal'in odasını aramaya başladım. Şirket labirent gibi olduğu için bulmak biraz zaman alacak gibi gözüküyordu. Gerçi bulmam gereken koridorun soluydu. Bakışlarımı koridorun soluna doğru çevirdiğimde açık bir kapı dikkatimi çekti. Fabian'ın odasıydı ve biriyle konuşuyor, gülümsüyordu. Yavaş adımlarla biraz yaklaştığımda Fabian'ın konuştuğu kişiyi görünce donup kaldım. Konuştuğu Dilara'nın ta kendisiydi. Nasıl da Fabian'la mutlu mesut görünüyordu. Üç aydır benden esirgediği gülüşlerini ona gösteriyordu. Dilara'nın saçları biraz uzamış, boyatmadığı için kendi saç rengi kestaneeye dönmüştü. Saçlarının uçları hâlâ sarıydı. Hamile olmasına rağmen çok zayıftı. Sadece karnı büyümüştü. Fabian karnına dokunurken gördüğümde onun elini kırmayı ne kadar da çok istediğimi fark ettim ama sakın olmalıydım. Sakinleşmek istercesine elimi yumruklarla birkaç derin nefes aldıktan sonra içeri girdim. Dilara ve Fabian'ın kın bakışları altında, "İyi günler" dedim Fabian'ın eli hâlâ Dilara'nın karnındaydı. Kızgın bakışlarımı fark edince hemen elini Dilara'nın karnından çekip bana uzattı.

"Hoş geldin, Kuzey." Fabian'ın hali suçüstü yakalanmış hırslı farksızdı.

Boğazımı temizleyip, "Hoş buldum" derken bakışlarım Dilara'ya kaydı. Dilara kadar ortam da çok gergindi. Fabian, "Ben sizi yakından rakayım, eminim konuşacağınız çok şey vardır" diyerek sessizce odamızdan ayrılırken Dilara'nın eli karnına gitmişti. Buğulu gözleriyle bakarken gidip ona sımsıkı sarılmak; deliler gibi, canını acıtana kadar öpmek istiyordum. Ancak beni tekrar bırakıp gitmesini affedemedim.

Yanına kadar gidip kollarından sıkıca kavradım. “Eşyalarını hemen topluyorsun, gidiyoruz. Birkaç saat sonra uçağımız kalkacak.” Emre-dercesine söylediğim sözlerden sonra Dilara donup kalmıştı. Ne bir şey diyebiliyor, ne de kollarımdan kurtulmak için hareket edebiliyordu. En sonunda,

“Lütfen bırak beni, canımı yakıyorsun” dediğinde kendime gelmiş, sıkıca kavradığım kollarını serbest bırakmıştım.

“Kuzey ben seninle gelmek istemiyorum. Sana bıraktığım mektupta açıkça *benden ayrıl* yazmıştım” dedi duygusuzca.

“Doğru yazmıştın ama bebekten hiç bahsetmemiştin!” Sesimi yükselttiğimde Dilara üzgün bakışlarını benden kaçırmıştı.

“Bebek senin değil” Öfkeme hâkim olmak için kendimi zor tutuyordum.

“Nereden biliyorsun?” Sesimi iyice yükselttim. “Benim de olabilir. İspatı bir teste bakar. Ayrıca seninle birlikte geçirdiğimiz balayı günlerimizde defalarca seviştik. Bebeğimiz olması için de hiç birinde korunmadık.” Dilara utandığı bakışlarını benden kaçırdı, yüzü al al olmuştu.

“Ya değilse” dedi mırıldanarak.

“Dilara o bebek benim ya da değil, eğer benimle gelmezsen inan onu senin elinden alırım. Hiçbir hâkim psikolojik tedavi görmüş, intihara meyilli birine bebeğin velayetini vermez. İstersen şirketin avukatı Selim Bey’i arayıp sorabilirsin” dediğimde burnumdan soluyordum.

“Neden o halde olduğumu çok iyi biliyorsun. Buna rağmen bunu bana nasıl yaparsın?” Dilara sözlerimi tamamlar tamamlamaz mavi gözlerinden yaşlar dökülmeye başlamıştı.

“Bunu sen istedin. Ana sağlıktan aramasalardı bir çocuğumun olduğundan haberim olmayacaktı. Asıl sen bunu nasıl yapabildin? Üstelik onu öldürmeyi bile göze almışsın.” Artık iyice gerilmiştim. Kendimi kontrol edemiyordum.

“Ben, ben yapamadım, gördüğün gibi.” Dilara’nın sesi hıçkırıkları-
nın arasından zor duyuluyordu.

“Doğru yapmadın. Hayatî tehliken olmasaydı bir şekilde yapacaktın. Benim onayın olmadığı halde.” Şu an o kadar kızgındım ki öfkeme zor hâkim oluyordum. Dilara hamileyken bu yapmak istediğim en son

şey bile değildi ama elimde değildi. Onsuz geçen ayların patlamasını yaşıyordum sanki.

“Ben bana tecavüz etmiş bir adamın çocuğunu doğurmak istemedim. Hangi kadın böyle bir şey ister.”

“Zor bir durum olduğunu anlıyorum ancak o bebek benim de olabilir. Eğer böyle bir şey yapmış olsaydın inan seni affetmezdim. Dilara benden ayrılmayı nasıl düşünebildin? Hâlâ benden ayrılmakta kararlıysan bebeği doğurduktan sonra istediğin yere gidebilirsin. Fakat o bebek benimle kalacak!” Kesin bir dille söylediklerimin ardından Dilara.

“Bebeğimi bırakıp hiçbir yere gitmeyeceğim” dediğinde aslında benimle geleceğinin ilk sinyalini vermişti. Ama emin olmak zorundaydım.

“Neden olmasın, bebeği aldırma isteyen sen değil misin?” deyip hassas yerden vurarak onu zayıflatmaya çalıştım. Onu benimle gelmeye mecbur bırakmak istiyordum.

“Kuzey, yapma! Ben senin olmayan çocuğa babalık etmeni istemedim. Ona bakınca hep Mert’i hatırlayacaktın, mutsuz olacaktık” dedi gözyaşları içinde. Onun gözyaşlarına dayanamıyordum ama yumuşayamazdım. Şimdi değil...

“Hiç anlamadın, değil mi? Sana *seni seviyorum* dedim. Ben sana ait olan her şeyi seviyorum. O benim olmasa bile sana ait olan bir parça olduğu için ben onu yine severdim. Ben seni seninle ölecek kadar seni seviyorken görüyorum ki sana yeterince güven verememişim ki, bana sormadan böyle bir karar aldın. “

Dilara yere çöküp ağlamaya devam ediyordu. Ona böyle davrandığım için kendimden nefret ettim. Ancak bunu yapmak zorundaydım. Onu bir kez daha kaybetmeyi göze alamazdım.

“Şimdi toparlanıyorsun, gidiyoruz. Tercih hakkın yok.” Dilara ne kadar ciddi olduğumu anlamış olacak ki *tamam* dercesine başını salladı. Bir süre daha ağlamasına izin verdim. Onu kollarıma alıp göğsümde ağlamasına istesem de içimde biriktirdiklerim bunu yapmanı engelliyordu. Biraz sakinleşince kollarından bu sefer nazikçe kavrayıp ayağa kaldırdım. “Eşyalarını toparlayalım.” Dilara odasındaki dolaptan bir kutu çıkardı. Beraber odasındaki eşyalarını toplayarak kutuya yer-

leştirdik. Tüm bu zaman zarfında tek kelime konuşmamıştık. Ancak Dilara'nın bir an olsun gözyaşları dinmemiştir.

“Ben Fabian’la görüşeceğim, istersen sen de arkadaşlarına veda et” diyerek Dilara’yı ardında bırakıp çıktım. Daha fazla onu o şekilde görmek istemiyordum. En az onun kadar canım acıyordu.

Fabian’ın odasının önüne geldiğimde sekreterine, “Merhaba, ben Kuzey Özalp, Fabian Bey’le görüşmek istiyorum. Lütfen haber verir misiniz” dedim düz bir sesle.

“Kuzey Bey kendisi geldiğiniz takdirde hemen sizi içeri almamı söylemişti. O yüzden içeri girin lütfen.” Sekreterin sözlerinden sonra büyük ahşap kapıdan içeri girdim. Fabian yanıma gelmiş elini uzatarak,

“Tekrar hoş geldin” demişti. Elini alıp almamakta biraz kararsız olsam da kararını almaktan yana kullandım.

“Teşekkür ederim, Fabian” dedim zorla tebessüm ederek.

Karşılıklı büyük deri koltuklarda oturduk. Nereden başlayacağımı bilmediğim için odasında göz gezdirmeye başladım. Odası geniş ve ferah olduğu kadar odasındaki her şey ahşaptandı. Doğal malzeme kullanılmıştı. Gerçekten dediği gibi bu adam doğallıktan yanaydı. Fabian sessizlikten rahatsız olmuş olacak ki oturduğu kahverengi deri koltukta geri doğru yaslandı. “Sen sormadan ben söyleyeyim. Dilara’ya defalarca seni aramasını ve geri dönmesini söyledim. O çok inatçı, verdiği karardan döndüremedim” dedi. Onun Dilara için hissettiklerinin aşk olmadığını görebiliyordum ama ona yakın olmasına yine de tahammülüm yoktu. Sessizce dinlemeye devam ettim.

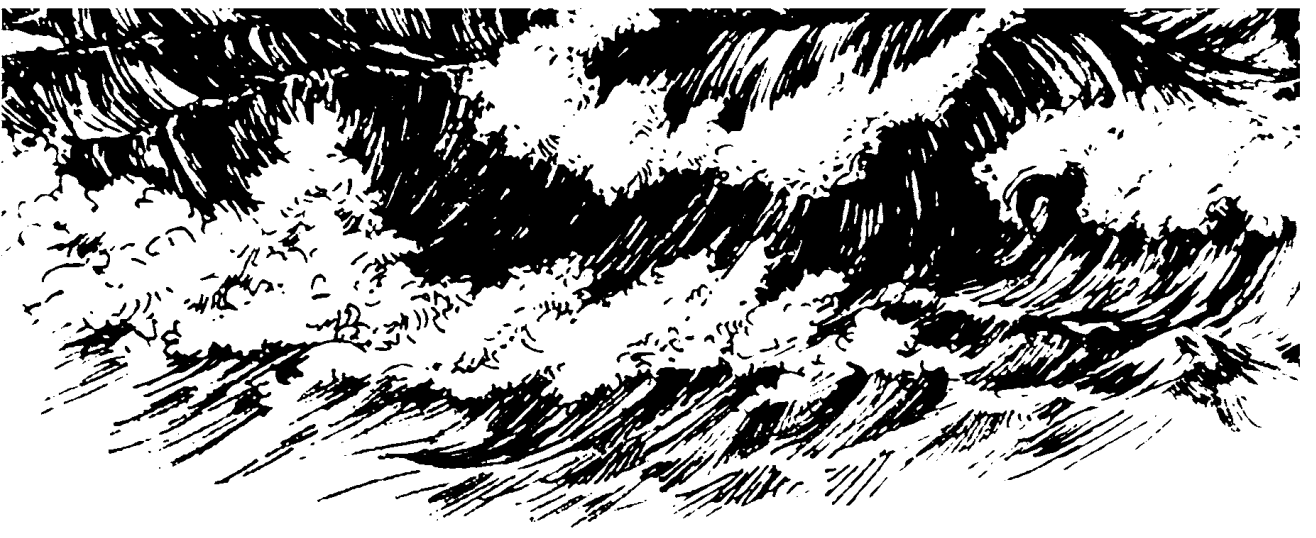
“Üç ay önce beni arayıp geleceğini söylediğinde çok şaşırmıştım, yine ona bir şey yaptığını düşündüm. Sorgusuz kabul ettim. Havaalanında karşıladığımda yıkılmış, perişan bir durumdaydı. Eve götürürken bayılınca hastaneye götürdüm ve hamile olduğunu öğrendim. Kendine gelince başına gelen üzücü olayı anlattı. Geldiği günden beri ona yaptığının yanlış olduğunu anlatmaya çalıştım. Seni ne kadar çok sevse de bu bebeğin sizi daha çok mutsuz edeceğini düşündüğü için kararından vazgeçmedi. Sürekli Mert’in aranızda olacağını, başkasının çocuğuna babalık etmek istemediğini söylüyordu. İnan çok üzgündü. Seni sürekli sosyal medyadan takip ediyordu. Senin her gece başka bir kadınla

haberlerini gördükçe içten içe kahroluyordu. Bazen yemek yemediği için şekeri düştüğü zamanlar oldu. Hamile olduğu için daha çok dikkat etmek zorunda. O yüzden lütfen ona biraz anlayış göster.” Fabian gerçekten Dilara için endişeli gözüküyordu.

“Ben onun için ölümü bile göze aldım, Fabian!” dediğimde sesim oldukça sert ve yüksek çıkmıştı. “O bebeğin benden olup olması umurumda değil. Dilara kendi başına karar verip uygulamamalıydı. Onu kolay kolay affedemesem de buraya da onu almaya geldim. Dilara da benimle gelmeyi kabul etti” dedim üstüne basa basa. Fabian derin bir nefes aldı.

“Bu sefer de onu bebeğini ondan almakla mı tehdit ettin?” dedi. Sarsılmak elde değildi. Dilara’nın dediği gibi Fabian gerçekten öngörü yüksek biriydi. Cevap vermeyip sadece gülümsemekle yetindim. Yürimden kalkıp vedalaşıp çıkmak için kapıya yöneldim. “Dilara seni sevmeseydi inan bu tehdide göz yummazdım” demesiyle duraksayıp Fabian’a döndüm.

“Bu dediğin olmasaydı zaten onu almak için buraya gelmeye tenezzül dahi etmezdim. Bebekle bu şekilde şantaj yapmaz, çoktan boşanmış olurum” deyip odadan çıktım. Bundan sonra hayatımız nasıl olacağını bilmiyordum. Artık aramıza bir de bebek katılacağına göre her zamankinden daha çok çaba harcamamız gerekecekti.

SOĞUKLUK

Dilara'dan...

Kuzey beni ardında bırakmış Fabian'la konuşmak için gitmişti. Kuzey beni götürmeye kesin kararlıydı, bu sefer de bebeğimi almakla tehdit ettiği için yine ona boyun eğmek zorunda kaldım. Biliyorum ki bunu isterse çok rahat yapabilirdi. Son iki ayda bebeğime çok alışmıştım ve bebeğimi kaybetmeye dayanamazdım. Yalnızlığımda tek sığınağım bebeğim olmuştu. Onu sevmeyi öğrenmiştim. Kuzey beni asla affetmeyeceğini söyledi. Haklıydı, onu yüz üstü bırakmış, yine onun adına, onun duygularını önemsemeden kararlar almıştım. Eskisi gibi beni istemediğini hal ve hareketlerinden görebiliyordum. Yine de bebeğim için bile olsa onunla geri dönecektim.

Odamdan çıkarak önce çalışma arkadaşlarımla tek tek vedalaşmıştım. İki ayda çalışma arkadaşlarım benim ailem gibi olmuşlardı. Zaten birçoğunu stajyerlik döneminden tanıyordum. Arkadaşlarla vedalaşınca Fabian'a uğrayıp ona teşekkür etmeli, İtalya sayfasını kapatmalıyım. Fabian sayesinde birçok şeye dayanabilmişim. Patronumdan çok benim ömür boyu sahip olabileceğim bir abi olmuştu. Onun da beni ölen kardeşinin yerine koyarak bir kardeş gibi sevdiğini biliyordum. O yüzden onun yanında içim hep rahattı. Odasının önüne geldiğinde kapıyı çaldıktan sonra içeri girdim. Gözüm Kuzey'i aradı ama odada yoktu.

“Kuzey çıktı, Dilara biraz hava almaya ihtiyacı varmış gibi düşünüyordu.” Fabian’ın oldukça düşünceli bir hali vardı. Birkaç adımda zede kendimi koltuğun üzerine atarcasına bıraktım.

Aslında Fabian’a bu şekilde veda etmek hiç içime sınımiyordu. Kuzey elimi kolumu bağlıyordu. Fabian bir süre sessiz kaldıktan sonra baki bakışlarıyla beni süzdü. “Burada olduğunu ben söylemedim.”

“Biliyorum, sana inanıyorum.”

“Ama güvenliğe, danışmaya ve tüm çalışanlara Kuzey Özalp dışındaki herkese seni sorarlarsa burada böyle biri çalışmadığını söylemem konusunda emir vermiştim” dediğinde şaşırmamıştım. Zaten ondan burada olduğumu kimseye söylememesini ben istemiştim. Ama Kuzey bu emrinin dışında bırakmasını beklemiyordum. Fabian yüz ifademden düşüncelerimi her zaman olduğu gibi anlamış gözüküyordu. “Dilara üç aydır buradasın ve Kuzey’i ne kadar çok özlediğini görebiliyorum. Kimsenin seni bulmasını istemesen de Kuzey’in arayıp sormaması seni yiyip bitiriyordu. Artık geldi. Gözlerinin içinde seni bulduğuna sevindiğini görebiliyorum. Bugün Kuzey’in gözlerinde seni ne kadar çok sevdiğini gördüm, eminim her şey yoluna girecek.” Keşke Fabian’ın sözleri içime su serpmeye yetseydi. Ama anladım, Kuzey beni eskisi gibi sevmiyordu.

“Beni affetmeyeceğini söyledi.” Gözyaşlarım yine yanaklarıma misafir olmuştu. Fabian yerinden kalkarak yanıma gelip oturdu. Gözyaşlarımı silerek yüzümü ellerinin içine aldı.

“O seni seviyor, Dilara, sadece kırılmış. Onu terk etmeni hazmedemiyor” dedikten sonra bana abi edasıyla sarıldı. Aramızda buna biraz mani olan bir karın vardı.

“Hem sen böyle sürekli ağlamaya devam edersen sürekli ağlayan bir oğlun olacak. Sonra arayıp şikâyet etmeni istemiyorum” diyerek az da olsa beni gülümsetmişti. Kapının sertçe çarpmasıyla Fabian ve ben bakışlarımızı kapıya doğru çevirdik. Kuzey öfkeli gözlerle bize bakarken hızlı adımlarla yanıma kadar geldi.

“Geç kalıyoruz.” Kuzey yerimden kalkmama yardımcı olduktan sonra beni sürüklercesine odadan çıkartırken Fabian tek kelime edememişti. Kuzey kapıyı sertçe çarpmayı ihmal etmemiştir. Fabian’ı o şe-

kilde ardımda bırakmak istemesem de gitmek zorundaydım. Havaalanına gitmeden önce küçük evime gelmiş Kuzey'le beraber eşyalarımı toparlamıştım. Bu eve taşındığım gün daha dün gibiydi. Ev eşyalı olduğu için eşya almakla uğraşmamıştım. Üstelik evim iş yerime de yakındı. Oğlumla kendime iki kişilik bir dünya kurmuştum. Kuzey şimdi üç aydır sevdiklerimden uzak yaşadığım bu küçük evime veda ediyordum. Evden ayrılınca evi kiraladığım emlakçıya anahtarı teslim ettik. Artık İtalya'dan ayrılma vakti gelmişti. Taksi havaalanına giderken Kuzey'le tek kelime konuşmadığımız gibi uçakta da mecbur kalmadıkça konuşmadık. Kuzey'in düşünceli hali yüzüne yansımıştı. Uzaklara dalıp gidiyordu. Kendimi suçlu hissetmekten alamıyordum. O zaman bu yaptığım doğru gelmişti ama şimdi bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu görebiliyordum. Uçaktan inince saat gece yarısı olmak üzereydi. Kuzey kapıda beklememi söyleyerek hava alanının otoparkına gidip arabayı getirdi. Eşyaları bagaja yerleştirdikten sonra eve doğru yol aldık. Üç aydır buradan uzaktaydım ama sanki dün ayrılmış gibi hissediyordum. Kış ayındaydık. İstanbul'un havası İtalya'yaya göre daha yumuşaktı.

Kuzey oldukça soğuk ve mesafeliydi. Onun bu davranışları yüreğimi sızlatıyordu. Belki de bir daha asla eskisi gibi olmayacaktık. Eve vardığımızda Kuzey bavulları arabadan alıp taşıdı. Bana sadece kuzu kuzu peşinden takip etmek düştü. Kuzey'in açtığı kapıdan içeri girdiğimde bu evden ayrıldığım gün geldi aklıma. Bebek haberiyle dünyanın en mutlu insanı olacakken dünyamın başıma yıkıldığını hissetmiştim. Verdiğim kararlar Kuzey'i ardıma bırakarak mutlu dünyamı başıma Mert değil ben yıkmıştım.

Kuzey ben salonda oyalanırken bavullarımı odama çıkarmıştı. Davranışlarıyla bana dışarıdaki kara kıştan daha soğuk geliyordu. Buda beni üzüyor, yoruyordu. Gerçi bu yorgunluk sadece Kuzey'in davranışları yüzünden değildi. Uçak yolculuğu beni çok yormuştu. Bu yüzden odama gitmek için merdivenlerden çıkmak beni zorlamıştı. Odamın önüne geldiğimde nefes nefeseydim. Kapının koluna elimi uzattığımda elim titreyerek de olsa kolu yavaşça çevirdim. Kuzey ben gittikten sonra buraya birini getirmiş mi diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Bu düşünce benim canımı sandığımdan çok yakıyordu. Oysa beni

bırak, benden ayrıl diyen bendim. Odadan içeri girdiğimde ilk olarak elim ışıklara gitmiş, odamı aydınlatmıştı. Kuzey bavullarını bırakıp gitmiş gözüküyordu. Varlığının onu rahatsız ettiğini bir kez daha anladım. Kuzey söylediği gibi beni affetmeyecekti. Odama göz gezdirdiğimde her yer toz içinde olduğunu gördüm ve çok havasızdı. Hattatardır bu odaya girilmemiş gibiydi. Odayı havalandırmak için hemen saten krem perdeleri çekip pencereleri açtım. Banyodan bir toz bezi alarak odanın tozlarını sildikten sonra oda kalacak duruma gelmişti. Bavullarımı açıp eşyalarımı ahşap dolaba ve şifonyere yerleştirdim. Bu süre zarfında Kuzey hiç yanıma gelmemiş, benimle ilgilenmemişti. Acık-maya başladığımda odamdan çıktım. Merdivenlerden inerken burnuma güzel kokular gelmeye başlamıştı. Mutfığa girdiğimde Kuzey sofrayı hazırlıyordu. Masada kızarmış tavuk, hazır çorba ve pilav vardı. Gece yarısı bunları bir saatin içinde yapması inanılmazdı. Orada olduğumu fark edince soğuk bir sesle,

“Hadi otur kendine ve bebeğe dikkat etmelisin” dedi.

Yapabildiğim sadece başımı onaylarcasına sallamaktı. Sessiz geçen yemeğin ardından masayı toplamakta Kuzey’e yardım etmiştim. Eski günlerdeki gibi tek fark konuşmuyor, şakalaşmıyorduk. Gözlerim zaman zaman dolup boşalıyordu. Onun yanında ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Bulaşıkları makineye yerleştirdiğinde mutfakta işimiz bitmişti. Mutfaktan çıkıp merdivenlere yönelirken Kuzey de ardımdan geliyordu. Merdiven çıkmakta zorlandığım için Kuzey elimi tutup merdivenlerden çıkmama yardım etti.

Odamıza geldiğimizde beni yalnız bırakıp arkasına bile bakmadan çıkarken, “Kuzey” diye seslendim. Kuzey bir an duraksamış, bana dönmüştü.

“Efendim Hayal” demişti kalın ve soğuk bir sesle. Kuzey bana *ufaklık* derdi, *Dilara* derdi, ama bana *Hayal* demesi... Beni darmadağın etmişti. Bir daha onun uzaklığı olmayacaktım.

“Abime geldiğimi haber vermeni istemiyorum. Bu duruma alışmak için birkaç gün zaman verir misin?” derken sesim iyice çatallaşmıştı. Her an ağlayabilirdim.

“Sadece birkaç gün için söz veriyorum. Çünkü abin senin aksine her gün beni düşünerek buraya geliyor” diyerek beni iğnelemekten gen-

kalmamıştı. Haklı olduğu için tek kelime edememiştim. “Abin Trabzon’a gitti ama bir haftaya kalmaz dönecek. O yüzden kendini ailenle yüzleşmem için hazırlamaya bak” der demez arkasını dönüp gitmişti.

Kuzey gittiğinde kendimi hiç bu kadar çaresiz ve kimsesiz hissetmemiştim. İstedğim hayatı yaşıyordum. İstedğim buysa niye kendimi bu kadar yalnız ve bedbaht hissediyordum. Duvarlar üstüme üstüme gelmeye başlamıştı, boğuluyordum. Biraz hava almak için pencereyi açıp soğuk havanın odama girmesine izin verdim. Dışarı sokak lambalarının cılız ışıkları aydınlatıyordu. Biraz üşümeye başlamıştım ama şu an bedenimden çok ruhum üşüyordu. Pencereyi kapattım. Sonra üzerimi değiştirip hamile pijamalarımı giyerek yatağıma uzandım. Bu yatakta Kuzey’le birlikte en son uyuduğumda çok mutluydum. Mutluluğumun, verdiğim ani kararlar yüzünden ellerimin arasından kayıp gitmesine izin vermiştim. Allah’ım neden mutlu olamıyordum? Neden artık mutlu olacağım derken bir aksilik çıkıyordu?

Saat gece yarısını çoktan geçmesine rağmen gözümde tek damla uyku yoktu. Kuzey’in gelmesini bekledim ama gelmedi, gelmeyecekti de. İstedğim sonunda olmuştu. Kuzey benden vazgeçmiş gözüküyordu. O zaman neden yüreğim bu kadar yanıyordu?!

Elimi karnıma götürüp okşarken her gece yaptığım gibi bebeğime Kuzey’i anlatmaya başladım.

“Oğlum, baban çok yakışıklı, sevgi dolu, iyi yürekli, merhametli ve vicdanlı bir adamdır. Çok cesur, benim için ölmeyi bile göze aldı. Çok da inatçı, istediğini elde etmek için her şeyi yapabilecek biri.

Oğlum babanın kim olduğunu bilmiyorum ama Kuzey baban olmasa da onun seni ne kadar çok seveceğinden eminim. Seni ondan ayırdığım için özür dilerim. Eğer baban Kuzey değilse yine de onu çok sev. Annen babanı ondan vazgeçebilecek kadar çok seviyor” derken birkaç damla yaşın gözümde akmasına izin verdim.

Bir naftadır buradayım ama Kuzey’le yine evde köşe kapmaca oy-

Artık kaçan Kuzey, kovalayan bendim. Kuzey çoğunlukla evdeydi. Hâlâ bana karşı oldukça soğuk ve mesafeliydi. Evde hiçbir iş yapmamış, yemekleri dahi kendi yapmıştı. Benimle mecbur kalmadıkça konuşmamıştı. Bu yüzden odamdan dışarı çıkmamış, konuşmak için herhangi bir çaba vermemiştim. Çünkü onun bana bu kadar soğuk mesafeli olmasına dayanamıyordum. Bu da daha çok üzülmeme sebep oluyordu. Kendinden olduğunu düşündüğü bebeğin cinsiyeti dahi sona bebekle ilgilenmemişti. Bu nedenle zaman zaman gitmekle kadar olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum.

Sabah uyandığımda başımı sağa çevirdim. Elimi Kuzey'in yatağına tarafta gezdirdim. Yine yanımda değildi, gelmemişti. Bundan sonra da hiç gelmeyecekti. Geldiğimden beri iki yabancı gibiydik. İstedikim olmuştu, üzülmemem gerekirdi. Fakat her geçen gün yüreğim daha çok acırken gittiğim için pişmanlığım artıyordu. Yatağımdan yavaşça kalkarak paytak adımlarla banyoya gidip sıcak suyun altına girdim. Vücudum rahatlamış, gevşemişti. Ya kalbim... Ruhum belki de ebedi ıstırap mahkûmdu. Duşun altından çıkıp havluyu vücuduma sardım. Ancak karnım büyüdüğü için havlu vücudumu sarmaya yetmiyordu. Banyodan çıkıp odama girdim. Yatağın üzerindeki kıyafetlerimi giymek için elim uzanmıştı ki odamın kapısı açılmış, Kuzey içeri girmişti. Bir an ne yapacağımı şaşırdım. Elim giysilerime gittiğinde havlu vücudumdan kayıp yere düşmüştü. Onun karşısında büyümüş karnımla çıplaktım. En son bu odada böyle bir sahne yaşadığımızda Kuzey beni baştan çıkarmak için uğraşıyordu. Şimdi ise yüzüme bile bakmıyordu. Yanıma kadar ağır adımlarla sokulmuş, yerden havluyu kaldırmıştı. Üzerime havluyu sararken o kadar yakındık ki sıcak nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Kuzey'in çikolata rengi gözlerine bakarken bir şey söylemesini bekliyordum ama yaptığı sadece, "Yemek hazır" deyip ardına bakmadan odadan çıkıp gitmekti. Yanımdan ayrıldığında yaşayan ölü bırakmıştı, haberi yoktu.

Yere çökmüş, gözyaşlarım hıçkırıklara karışınca kadar ağlamıştım. Ağlamak biraz olsun rahatlamama yardımcı olsa da yüreğimdaki acıyı dindirmeye yetmiyordu.

Kuzey'den...

Bir haftadır Dilara yanımda ve ben ona istesem de yaklaşıyor-
dum. Dilara'ya yakın olup bir o kadar da uzak durmak yüreğimi yangın
yerine çeviriyordu. Odamızda büyümüş karnıyla çıplak görüp hiç etki-
lenmemiş gibi davranmak Dilara'ya verdiğim kadar kendime de ver-
diğim bir cezaydı. Nasıl olmuştu da bu hale gelmiştik bir türlü anla-
mıyordum. Dilara'ya kızgınlıktan çok kırgındım. Mektubunda benden
istediği gibi, onu unuttuğumu, umursamadığımı düşünmesini istiyor-
dum. Yaptığının ona ne kadar acı verdiğini görebiliyordum. Ancak la-
net olası gururumu yenemiyordum.

Dilara'nın beni sevdiğinden şüphem yoktu. Gözlerine baktığımda
benim için dolup taşan sevgisini görebiliyordum. Düşünmeden aldığı
bir karar yüzünden yine ayrı yollara sapmamıza sebep olmuştu. Nasıl
eskisi gibi olacaktık, artık bilmiyordum.

Dilara'dan...

Kuzey beni pişmanlıklarımınla bırakıp gitmiş geri gelmemiştir. Onun
için hiçbir önemim kalmamıştır.

Yerimden zorla da olsa kalkıp üzerime kıyafetlerimi giydim. Ay-
nada yüzüme baktım. Gözlerim ağlamaktan kan çanağına dönmüştü.
Elini yüzümü banyoda yıkadım. Karşısında zayıf görünmek istemi-
yordum. Paytak adımlarla salona indiğimde Kuzey dalgın dalgın tele-
vizyon izliyordu. Sanırım benim gelmemi bekliyordu. Gözün ekrana
kaydı. Magazin haberlerini seyrediyordu ve benim geldiğimin farkında
değildi. Şok eden görüntüler adı altında Kuzey ve sarışın bir kız sarmaş
dolaş görüntülerini yayınlıyorlardı. Üstelik Kuzey o sarışın kızla öpü-
şüyordu. Birden elim karnıma gitmişti. Ayaklarım bir iki adım geri git-
meye başlayınca merdivenin kenarında kalan saksıdaki çiçeğe çarptım.
Çarpma sesini duymasıyla Kuzey hemen televizyonu kapatmış, bana
doğru dönmüştü. Ne yapacağımı şaşırdığım için mutfaka yönelerek ça-
bucak içeri girmiş, musluğu açarak setin üzerinde aldığım bardakla su
içmeye başlamıştım. Gözyaşlarım istemsiz dökülürken Kuzey'in mut-

fağa girdiğini fark ettim. Hemen arkamı döndüm. Kuzey'in ağladığını görmesini istemiyordum.

"Hadi, otur da yemek yiyelim, aç kalma." Benim ağladığımı görmesine fırsat vermeden çabucak gözyaşlarımı sildim. Kendimi toparlayıp masaya oturdum ama Kuzey'in başka bir kadınla öpüştüğü görüntüleri gözlerimin önünden gitmiyordu. *Mutlu aileni parçaladığı için kendinle gurur duy* dedi iç sesim alayla. Zorla da olsa bir şeyler atıştırmaya başladım ama lokmalar ağzımda büyüyordu, yutamıyordum. Ama bebeğim için yemek zorundaydım. O sırada kapı çalmıştı. *Kim ola ki* diye düşünürken abimin olma ihtimali aklıma gelince gerildiğimi hissettim. Bir de abimin karşısında büyük bir karınlarını çıkmak beni biraz utandırıyor. Kuzey kapıyı açmak için hareket ettiğinde onu durdurdum.

"Ben açarım, muhtemelen abimdir. Kaçınılmazı ertelemenin anlamı yok"

Kuzey ses çıkarmamıştı.

Yerimden kalktım. Ayaklarım geri geri giderek gidip kapıyı açtım. Sonsuza kadar saklanamazdım. Tahmin ettiğim gibi abim ve Eylül karşımda duruyordu. Abim şaşkın gözlerle yüzüme bakarken bakışları karnıma kaydıığında gözleri daha büyük bir şaşkınlıkla açıldı. Eylül'ün de ondan farkı yoktu. Beni görmenin verdiği şaşkınlıkla tek kelime edemiyorlardı. "Hoş geldiniz" dedim. Abim ve Eylül sessiz sedasız içeri girdikten sonra sus pus olmuş, uzun uzun birbirimize özlemle bakmıştık. Abim sonunda dayanamayıp elini karnıma götürdüğünde utandığım için gözlerimi yummuştum.

"Sen... Sen..." Bir türlü kelimeleri bir araya getirip konuşamazken gözyaşlarım sıralanmıştı.

"Dilara aç gözlerini." Yavaşça gözlerimi araladığımda kendimi karnımın müsaade ettiği kadar abimin kollarında buldum. Bana sıkıca, hasretle sarılmış öpüp kokluyordu. Abimin özlediğim odunsu kokusunu içime çekerken özlemle kollarımı ona sarmıştım. Sonra abim benden bir adım uzaklaştı. Kaşlarını çatıp kollarımdan sıkıca kavradı.

"Nerelerdeydin! Bizi hiç mi düşünmedin! Senden haber alamamak bizi ne hale getirdiğinin farkında mısın? Annem babam, herkes perişan

oldu. Tek tesellimiz bıraktığın mektupta kendine zarar vermeyeceğini yazmış olmandı.” Abim öfkeli, sert sözlerini art arda sıralarken Kuzey mutfaktan çıkarak yanımıza geldi. Tek kelime etmeden sadece bizi izlemekle yetindi. Abimin zaman zaman sert bakışlarını Kuzey’in üzerinde gezdiriyordu. Muhtemelen abim, Kuzey benden bahsetmediği için içten içe kızıyordu. Eylül abimi sakinleştirmek adına araya girdi.

“Tamam, Bora, sakın ol. Bu haliyle kızın üstüne gitme” diyerek abimi uyarmıştı. İçimde bulunduğum durumdan dolayı çareyi gözyaşlarıma sığınmakta buldum. Abim hıçkırıklara boğulduğumu gördüğü zaman sert tavrından vazgeçmiş, kollarımı serbest bırakmıştı. Eylül yanıma sokularak,

“Seni ne kadar özlediğimden ve merak ettiğimden haberin var mı?” diyerek endişeli bakışlarını üzerime çevirdi. Eylül’ün doğru dürüst gözlerinin içine bakamıyordum. Kendimi savunacak bir tarafım olmadığı gibi ben de onları çok özlemiştim. Onlardan uzak kalmak benim için de hiç kolay değildi. Eylül bir süre sonra elini karnıma dokundurmuştu.

“Neden gittin? En azından durumunu benimle konuşabilirdin?” Ne söyleyecektim ona şimdi. Ağzımdan zor da olsa, özür dilerim sözleri çıkabilmişti.

Abim yüzümü ellerinin içine aldı.

“Sarı civcivim, anne mi olacaksın?” Abim saçlarımı okşayıp alnıma öpücük kondurdu.

Hıçkırıklarımın arasından, “Abi beni affet... Ben ne yapacağımı bilemedim... Babasını bilmediğim bir çocukla yanınızda olmak istemedim... Özür dilerim” dedim.

“Karnındaki bebeğin babasının kim olduğu önemli değil, o bebek senin, senden bir parça. Bizim o bebeği sevip bağrımıza basmamız için bu yeterli. Ağlama artık, eminim annem ve babam torunları olacağı için çok sevinecek,” dedi gönlümü almak istercesine. Doğru, ailem vardı. Bir de bu halimle onların karşısına çıkacaktım. Kuzey biz abimle konuşurken hiç araya girmemiş, izleyici olmakla yetinmeye devam etmişti.

Abim ve Kuzey’i bir süre yalnız bırakarak Eylül’le odama çıkmıştık. Eylül’le hasretle birbirimize sarıldık. Eylül ellerimi sanki kaçıp gidecekmişim gibi sımsıkı tutuyordu.

“Seni ne kadar merak ettiğimiz konusunda haberin var mı? Bora ve tüm aile çıldırmadı o kadar. Elimizdeki tek umut Kuzey’e bıraktığın mektuptu.” Eylül’ün azarlararcasına söylediği sözler, hissettiğim suçluluk duygusunu daha fazla arttırmıştı.

“Hep aynı şeyi söylüyorum, biliyorum ama gerçekten özür dilerim” diyerek Eylül’den bakışlarımı kaçırdım.

“Ben hamile olduğumu öğrenince çok korktum ne yapacağımı bilemedim. Bu bebek hep bana Mert’in bana yaptıklarını hatırlatacak, hiçbir zaman Kuzey’le mutlu olamayacaktım. Bu yüzden tüm korkularıma rağmen bebeği aldırmaı bile düşündüm. Ama kan değerlerim çok düşük olduğu için kürtaj benim için ölüm demekti. Doktor vazgeçmem için bebeğin kalp atışlarını dinletti. O zaman ona kıymaktan vazgeçip Kuzey’in hayatından çıkmaya karar verdim.”

“Ah, Dilara! Okudun, evlendin, anne olacaksın ama hâlâ seninle ilk tanıştığımız zamanki gibi çocukça düşünüyor, öyle davranışlar sergiliyorsun. Kendince doğru olan kararlar veriyorsun.”

“Biliyorum ama Kuzey’in benden vazgeçmesinin daha doğru olduğunu düşündüm.”

“Keşke bu düşüncelerini Kuzey’le ya da benimle paylaştıydın. Kuzey üç aydır ne halde olduğundan haberin yok! Alkol kullanmaya başladı. Bora onu her gece bir bardan topluyor, senden sonra başına bir şey gelecek diye ödü kopuyordu.” Eylül’den duyduklarım canımı daha çok yakmaya başlamıştı. Nasıl bu hataya düşebilmişim! Anlamıyordum.

“Biliyorum onu sosyal medyadan takip ediyordum ama elimden bir şey gelmiyordu. Sanırım şu an hayatında biri var. Magazin haberlerinde sarışın bir kızla öpüşürken hallerini gördüm.”

“Bunları söylediğim için üzgünüm, Hayal; ancak ondan ne bekliyordun? Benden ayrıl, seninle yapamıyorum diyen sendin. Senin için ölmeyi göze almış birini ona fikrini sormadan arkada perişan bir halde bırakıp gittin! Biriyle olması seni rahatsız etmemeli.” Söyledikleri çok gaddarca olsa da haklıydı. Kendimi savunacak değildim.

“Haklısın, bunların hepsini biliyorum. O anki ruh halimle doğruymuş gibi geldi. Ben Kuzey’i çok seviyorum, onsuz geçen her günüm cehennem azabı gibi. Ben onsuz yaşayamıyorum, Eylül.” Gözyaşlarına

boğulduğunda Eylül bana sarıldı. Başımı göğsüne yasladım. Eylül teselli edercesine sırtımı sıvazlıyordu.

“Kuzey de seni seviyor, şu an sana çok kırgın; eminim o kadınla arasında bir şey yoktur, artık üzülme. Senin dönmen herkese sürpriz olacak, özellikle bebek daha büyük bir sürpriz olacak.” Eylül’den uzaklaştım. Elini tutup karnıma götürdüm.

“Oğlum olacak” dedim zorla gülümseyerek. “Ben babasını bilmediğim bebeği karnımda taşıyorum. Bu benim için nasıl bir duygu asla bilemezsin. Kalp atışlarını ilk duyduğumda tüm kötü düşüncelerimi kenara atıp sadece onun için yaşamaya karar verdim. Eylül bebeğime alıştım, onu sevmeyi öğrendim. Kuzey onunla dönmeseydim bebeği benden almakla bile tehdit etti. Bebeğimi almasına izin veremem. Kuzey’in beni artık eskisi gibi sevmediğini, istemediğini bir haftadır fazlasıyla gördüm. Ancak bebeğim için burada kalacağım.” Eylül’ün kaşları çatmıştı.

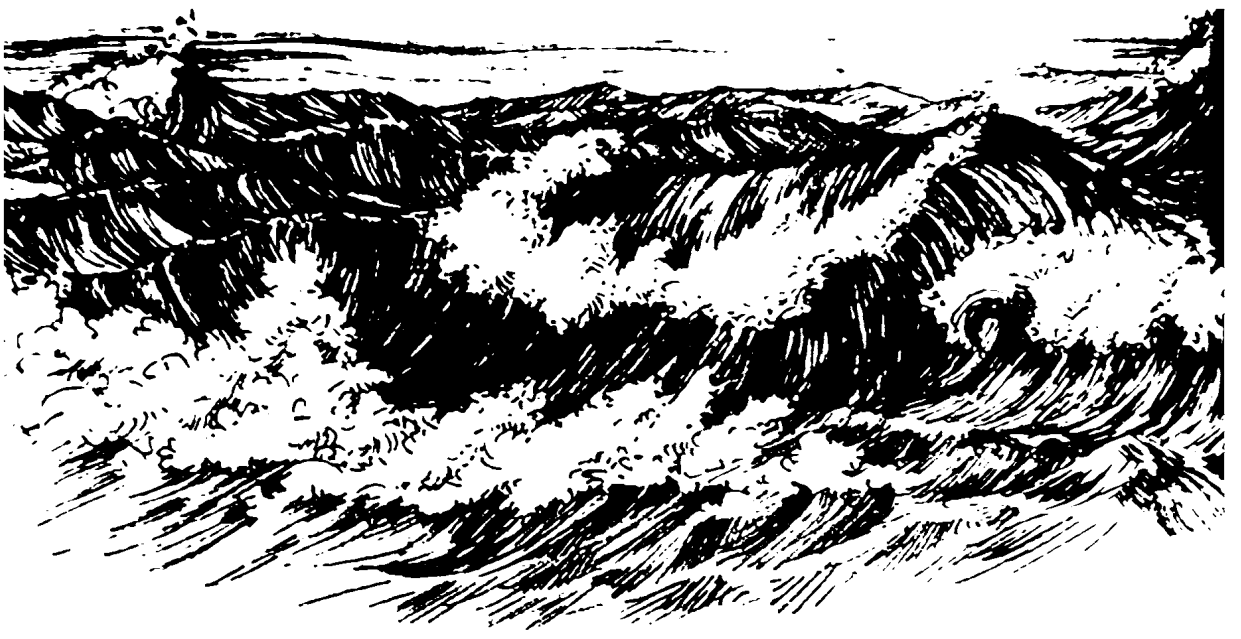
“Dilara, görmüyor musun? Kuzey senin yine kaçıp gitmenden korkuyor. Bu sefer de gitmemen için bebekle sana şantaj yapıyor” deyip elimi sıkıca kavradı.

“Keşke dediğin gibi olsa bana karşı soğuk, mesafeli odamıza bile gelmiyor. Benden benim de istediğim gibi vazgeçti.”

“Düzelecek, birbirinize biraz zaman verin.” Eylül derin bir iç çektikten sonra “Hadi aşağı inelim, Bora merak etmiştir” diyerek yerimden kalkmama yardımcı olduktan sonra beraber odadan çıktık.

Merdivenlerden aşağı inerken Bora ve Kuzey hararetli bir şekilde konuştuklarını duyuyordum.

Kuzey, “O beni düşünmeden bırakıp gitti. Bana hesap sormaya hakkın yok. Ben nasıl istiyorsam öyle yaşarım,” diyordu sert bir dille. O an hissettiğim yanaklarımdaki ıslak sıcaklığı kasıklarımın arasında da hissettim. Gerisi karanlıktı...

PİŞMANLIKLAR

Eylül ve Dilara yanımdan ayrılınca Bora'yla baş başa kaldım. Bora'nın sert bakışlarına maruz kalsam da benimle konuşmak için tek kelime etmiyordu. Şu an çok öfkeli olduğu yüzünün her karesine yansıdığı gibi oturduğu yerde kızgınlıktan ayağını titretiyordu. Bir şeyler sormak istiyordu. Sormak istediklerini tahmin etmek zor değildi. Ama öfkesini kontrol etmeye çalıştığı için soracaklarını geciktiriyor gibiydi. Dilara'yı çılgınlar gibi merak ederken onu bulduğumda haber vermemiştim. Bunu sadece Dilara istediği için değil, kendim için yapmıştım. Bizim yalnız kalmaya ihtiyacımız vardı. Gerçi yalnız kalmak bir işe de yaramadı. Hâlâ Dilara'yla aramda benden kaynaklı büyük duvarlar vardı. İstesem de bir türlü yıkamıyordum.

"Kuzey, Dilara'yı nasıl bulabildin?" Sonunda Bora sessizliğini bozmuştu. Bir süre sessiz kaldıktan sonra Dilara'yı nasıl bulduğuma dair özet geçmiş, sözlerimi tamamlamıştım.

"Peki, ne yapacaksın?" Bora kardeşini getirdiğim için her şeyin birden eskiye dönmesini beklediğini görebiliyordum. Ancak bu durumu nasıl aşacağımdan ben de emin değildim. Bu yüzden sorusu karşısında sessiz kaldım. Fakat Bora'nın sessiz kalmaya niyeti yoktu.

"Kuzey! Dilara iyi görünmüyor, bu sefer onu dönmeye ikna edebilmek için ne ile şantaj yaptın? Biliyorum ki normal şartlarda onu dön-

mesi için ikna edemezsin.” Herkes başıma münecim kesilmişti. Geçmiş düşününce sicilim temiz değildi, kabul ediyorum.

“Bebegi elinden almakla tehdit ettim. Psikolojik tedavi gördüğü için bunu rahatlıkla yapabileceğimi söyledim” dediğimde Bora sarı kaşlarını çatmış, burnundan solumaya başlamıştı. Ama bana yumruk atmak için herhangi bir hamle yapmıyordu. Bu iki ayda öfkesini kontrol etmeyi başarmış gözüküyordu.

“O da buna inandı mı yani? Gerçekten bunu yapacak mıydın?” derken sakın olmaya çalışıyordu.

“Eğer gelmeseydi inan bunu yapardım. Benim olma olasılığı olan bir bebegi aldirmaya kalktı. Hayatî tehlikesi olmasaydı yapacaktı ve benim bundan haberim olmayacaktı. Bunu yapamayınca bırakıp gitti, bir çocuğumun olduğunu bilmeden sevdiğim kadın olmadan hayatımı geçirecektim” derken sesim oldukça öfkeli çıkmaya başlamıştı.

“Yaptığının doğru olmadığını biliyorum ama onun için de kolay değil. Karnında babasını bilmediği bir çocuk var. Yaptığına kızsam da lütfen aranızdaki sorunları çözüp eskisi gibi olun.” İstemsizce gülümsemiştim.

“Biz zaten eskisi gibiyiz, Bora!” dedim sesimi yükselterek. “Aylar önce onunla senin borcunu şantaj olarak kullanıp evlenmiştim, şimdi de bebegi şantaj olarak kullanıp Dilara’yı yanımda tutuyorum. Şimdiki bu kadar basit değil, bunu kendi istedi. Ben onun için daha fazlasını yapamam” dediğimde aslında içten içe yalan söylüyordum, bir nevi kendimi kandırıyordum.

“Sen hastasın, alkol senin beynini köreltmış.” Bora da bana karşı iyice sesini yükseltmişti.

“O beni düşünmeden çekip gitti, bu şekilde davrandığım için senin bana hesap sormaya hakkın yok, ben nasıl istersem öyle yaşarım!” derken merdivenlerden inen Dilara’yla göz göze geldim. Dilara gözyaşları için de eli karnına gitmişti. Bacaklarının arasından kırmızılığın yayıldığını fark ettiğimde koşarak yanına gittim. Dilara çoktan yere yığılmıştı. Hepimiz telaş içinde neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Bora’ya cebimden çıkarttığım arabanın anahtarlarını atarak “arabayı çabuk garajdan çıkar” dedim. Bora koşarak kapıdan dışarı çıktı. Dilara’yı kucağıma alıp taşıdığım da Bora arabayı hazırlamış bizi bekliyordu. Dilara’yı arka koltuğa yatırdıktan sonra yanına binip başını kucağıma

aldım. Eylül de telaşla arabanın ön tarafına binmişti. İşkence gibi yolculuk başladığında Bora sürekli kornaya basıyor, arabayı son sürat kullaniyordu. Kahretsin, yollar sanki uzuyordu. “Bebeğim...” Dilara sayıklamaya başlamıştı.

“Bebek de, sen de iyi olacaksın. Sakın vazgeçme” dedim yalvarcasına. Ona davranışlarımın cezasını çekiyordum.

Kaybetme korkusu... Sonunda hastaneye vardığımızda Bora arabadan inerek kapıyı açmış, ben de Dilara’yı kucağıma alarak acilden içeri girmiştik. Bora, “Doktor yok mu!” diye bağırarak acili ayağa kaldırdığında sağlık görevlileri sedyeyi getirmiş, Dilara’yı sedyeye yatırmıştım. Orta yaşlardaki erkek doktor yanımıza gelip, “Nesi var!” diye sordu.

“Beş aylık hamile, kanama olmaya başlayınca bayıldı. Ayrıca hipoglisemi hastalığı var.” Dilara bu sırada kendine gelmişti.

“Bebeğim” diyerek elini karnına götürdüğünde yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

“Üzülme, bebeğine bir şey olmayacak” diyerek gözyaşlarını sildim. Dilara’yı hemen ameliyathaneye alıp acil olarak kadın doğum uzmanını çağırdılar. Doktor ameliyathaneden içeri girdiğinde endişeli bekleyiş Bora, Eylül ve benim için başlamıştı.

Bir saat olmuş, içerden hâlâ haber gelmiyordu. Yüreğimde korku gitgide büyürken yere çöktüm. “Allah’ım onu ve bebeği bana bağışla” diye dua ediyordum. Başımı ellerimin arasına aldım. Bu kesinlikle bir dejavuydu. Aynı sahneyi aylar önce yine yaşamıştım. Bora telaşla sağa sola giderken Eylül onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Sonunda ameliyathanenin kapısı açılmış, Dilara’yı sedyeyle getirmişlerdi. Yanına gitmeye cesaretim olmadığı için sadece uzaktan bakabilmişim. Kanı yüzünden çekilmiş, bembeyazdı. Dilara’yı odasına götürürlerken Bora ve Eylül peşinden gitti. Ben de doktordan durumu hakkında bilgi almak için yanına gittim.

“Karım nasıl, doktor?”

“Eşiniz ve bebeğiniz iyi durumda. Ancak eşiniz biraz kanı kaybetmiş. Tahlillerde kansızlığı olduğu da gözüküyor. Hıpo

olduğu için daha dikkatli olması gerekiyor. Eğer beslenmesine dikkat etmezse hastalığından dolayı bebekte gelişme bozukluğu olabilir, onu kaybedebilir. Ayrıca kendisinde aşırı sinir ve geçici hafıza kaybına da sebep olabilir. Kesinlikle stresten uzak durmalı, strese bağlı olarak da şekeri düşebilir. Kanama olmasına fiziksel olarak bir bulgu rastlanmadı. O yüzden bir psikolojik bir neden olduğunu düşünüyorum. Psikologla görüşmenizi tavsiye ederim. Hamile kadınlarda sık sık rastlanan bir durum.” Doktor yanımdan ayrıldığında üzgün, yıkık perişandım. Ay-lar öncesinde olduğum gibi... Koridordaki koltukların üzerine kendimi boş bir çuval gibi bıraktım. Şükürler olsun ki ikisi de iyiydi. Ya ona, ya da bebeğe bir şey olsaydı. Aptal gururum yüzünden onu kaybedebilirdim. Bu benim cezamdı. Bana uyarıydı. Peki, şimdi ne yapacaktım? Nasıl davranacaktım? Yaptıklarımın doğru olmadığını biliyordum ama ondan ayrı kalmaya dayanamazdım. Dilara, bebek Mert’in olsa bile ondan vazgeçmezdi, biliyordum. O yüzden benimle geldi. Keşke bunu önce benim için yapsaydı. Doğmamış, bebeği kıskanmaya başlamıştım.

Onunla yüz yüze gelmeye cesaretim olmadığı için hâlâ içeri girememiştim. Bir süre sonra Eylül ve Bora, Dilara’nın yanından çıkarak yanıma gelmişlerdi.

Bora bana kızgın bakışlar altında, “Kuzey, Dilara’nın yanına gitmeyecek misin?” dedi. Cevap vermeden yanlarından geçip Dilara’nın odasının önüne geldim. Odaya girip girmemek konusunda tereddüt yaşıyordum. Onunla yüz yüze gelmek beni korkutuyordu. Kendimi ona nasıl affettirecektim? Derin nefes alıp kapıyı açtım ve içeri girdim. Yavaş adımlarla yanına kadar sokulup sandalyeyi çekip yanında oturdum. Dilara ellerini karnının üzerine koymuş, bebeğini korurcasına sarsmıştı. Şimdiden iyi bir anne olacağını görebiliyordum. Dilara geldiğimi fark ettiğinde başını bana doğru çevirdi.

“Nasılsın?” Dilara’nın yüzüne bakamıyordum.

“İyiyim” dedi kısık sesle.

“Doktorla konuştum... Bebek de, sen de iyiymişsin. Sadece beslenmene dikkat etmeliymişsin.” Dilara hıçkırıklarla ağlamaya başlamıştı.

“Bebeğim bile diyemiyorsun. gördün mü. ben gımerem... Doğru karar vermişim” dedi.

“Bana hiç bebeğim deme fırsatı vermedin ki... Düşün... gün büyümesini göremedim.”

Onun ilk kalp atışlarını duymadım. Karnında ilk hareketi... onu hissetmek için karnına dokunamadım. Bu yüzden zaman... alışacağım. ağlama artık” deyip gözyaşlarını sildim.

“Hatta istersen ilk adımı atayım.” Elimi karnına dokundurdum... dirmeye başladım. Sanki benim varlığımı hissetmiş gibi hareket... başlamıştı. Dilara elimi tutup bebeğin hareket ettiği yöne doğru... kaydırmaya başladı. Bebek Allah’ın biz insanlara bahsettiği... mucizeydi. Gözyaşlarımı engelleyemiyordum. Dilara elini uzatıp... yaşlarımı sildi. “Özür dilerim ben... İstedğim sadece...” Korktuğum... fırsat vermeyip elimi dudaklarına götürdüm.

“Düşünme bunları, sadece iyileşmeye ve bebeğimize odaklan”... yerek alnına biriktirdiğim tüm özlemimle bir buse kondurdum. O... kapı açıldığında doktor ve hemşire ultrason cihazıyla odaya... Dilara korku dolu gözlerle bana bakarken elimi sıkıca kavramıştı. Do... tor Dilara’nın korktuğunu anlamış olacak ki, “Korkmayın. bir şey... yok, sadece bebeğinizin kalp atışlarına tekrar bakacağız” dedi. Dila... rahatlamış, sıkıca kavradığı elimi bırakmıştı. Hemşire yanıma... Dilara’nın üzerindeki hastane önlüğünü karnına kadar sıyırmış... jeli karnına sürmüştü. Jelden olsa gerek, bir an irkilmiş ve elimi... sıkıca kavramıştı. Doktor ultrason başlığını karnına gezdirmeye... dıktan bir süre sonra bir ses duyulmaya başladı. Sanki bir at dö... koşuyordu, bu güzel ses odanın içini dolduruyordu. O kadar güzel... andı ki içimden Mert’e bir kez daha lanetler yağdırdım. Onun yürü... bu sesi duymaya haftalarca geç kalmıştım. Doktor,

“Oğlunuzun kalp atışları iyi durumda, her şey yolunda gözüküyor” dedi gülümseyerek. Oğlum olacaktı. İçten içe sevinç kahkahaları... yordum. Bir haftadır Dilara burada ama ben ona bebeğin cinsiyet... sormayacak kadar sorumsuz davranmış, doktora gidelim dahi... miştim. Bu da onun gitmekle haklı olduğunu düşünmesine sebep... Bebeğin kimden olduğu umurumda değildi. O benim oğlum olacac... babası bendim.

Doktor bebeğimizin başını, gözlerini, minik parmaklarını tüm organlarını tek tek göstermişti.

“Ayına göre biraz küçük bebeğiniz. Eşinize de söyledim, Dilara Hanım. Beslenmenize çok dikkat edin ve stresten uzak durun” dedi uyarıcı sesle.

“Teşekkür ederiz, doktor bey, onun için en iyisini yapacağıma emin olabilirsiniz.” Hemşire, Dilara’nın karnını temizleyerek karnını kapattıktan sonra bizi yalnız bırakmışlardı.

“Oturmama yardım eder misin?” Dilara’nın kollarından tutarak oturmasına yardım ederken ona bu kadar yakın olmak içimi titretiyordu. Onu ne kadar özlediğim bir kez daha beynimde yankılanıyordu. Kokusunu, saçlarını, mavi gözlerini, onu her şeyiyle özlemiştim. Bu özlem mıknatıs gibi beni ona çekiyordu. Dilara’ya o kadar yakındım ki onu öpmekten kendimi alamadım. Dilara önce şaşırdığı için tepkisiz kalsa da kısa bir an sonra bana karşılık vermeye başlamıştı. Onu bu durumda zorlamak istemediğim için öpüşmemizi kısa kesmiş, ondan zor da olsa uzaklaşmışım. Yüzünü ellerinin içine aldım.

“Sakin bir daha beni ayrılıkla sınama. İnan bu sefer geri döndüğünde beni bu dünyada bulamazsın” dedikten sonra ona sıkıca sarıldım.

“Yemin olsun bir daha ne olursa olsun seni asla bırakmayacağım. Aramıza kimsenin girmesine izin vermeyeceğim.” Dilara bana iyice sokularak başını göğsüme dayamıştı.

“Beni bulduğuna çok seviniyorum, eğer sen gelmeseydin ben asla cesaret edemezdim. Beni gelip aldığın için teşekkür ederim. Bebeğimizi haber vermediğim için affet beni. Ben korktum, doğru düşünemiyordum. Sadece bir an önce kaçmak istedim. Bebek senin değilse sana bu sorumluluğu yüklemek istemedim” derken bir an bile nefes almıyordu.

“Sensiz geçen her günüm cehennemden farksızdı. Alkol kullanıp her gece barlarda dolaşmaya kadınlarla gezmeye başladım. Hiçbirine dokunamadım. Hiçbiri sen değildi. Sadece beni başkalarıyla görüp biraz için yansın istedim. O haberlerdeki kadını tanımıyorum, inan sarhoştum. Beni ne olduğunu anlamadan öptü, yemin ederim” dedim. Dilara başını kaldırıp yüzüme baktığında bana inanmış gözüküyordu.

“Sensiz geçen her günüm benim için de cehennemden farksızdı. Her gece yatağa yattığımda bebeğime seni anlattım. Babası olmasan

bile seni çok sevmesini istedim. Seni sosyal medyadan takip ettim. Gördüğüm her kadınla kalbime ayrı bir ok saplandı. Ancak bunu kendim istediğim için hak ettiğimi düşündüm. Affet beni” derken bakışlarım dudaklarına kayıyor, onu tekrar öpmek için çıldırıyordum. Fakat bu iyi bir fikir mi pek emin değildim. Bu sefer bu kadar yumuşak olamayabilirdim. Düşüncelerim Dilara’nın sıcak dudaklarını dudaklarımda hissetmemle dağılmış, küçük küçük başlayan öpüşmelerimiz tutkulu bir hale bürünmüştü. Kaybettiğimiz zamanın acısını çıkarırcasına birbirimizi öpüyorduk. Ama kapının birden açılmasıyla zor da olsa birbirimizden ayrılmak zorunda kaldık. Bu olmadık zamanda açılan kapılardan nefret ettiğimi ve kapıyı kilitlemeyi aklımın bir köşesine not edip Dilara’ya da söylemeyi ihmal etmedim.

Dilara’dan...

Kuzey, “Böyle zamanlarda kapıyı kilitlemem gerektiğini hatırlat” diye fısıldadığında kıkırdamıştım. Abim ve Eylül kıkırdayarak yanıma kadar sokulmuştu.

“Pardon, biz rahatsız ediyoruz, sanırım çıkabiliriz.” Abimin sözleri karşısında yüzüme ateşler basmış, bakışlarımı kaçırmıştım. Kuzey utandığımı fark ettiği için yatmama yardım edip üzerimi örttü.

Bora elini karnıma götürerek, “aslan parçası nasılmış” derken bıyık altı gülmeye devam ediyordu. Bu durum beni daha çok utandırmıştı.

“İyi, dayısı” derken bir an olsun Bora’nın yüzüne bakamıyordum.

“Bora yapma şunu, kızı daha fazla utandırma” diyerek Eylül abime uyarıda bulunmuştu.

“Aman ne utanacak! O benim kardeşim, öptüğü de kocası” dediği an yüzüm kesin tamamen pancara dönmüştü. Pikeyi usulca yüzüme çekince hepsi benim halime gülmeye başladı.

“Hadi, Dilara, seni bu kadar özlemişken seni görmemi engelleme.” Abimin sözlerinden sonra pikeyi yavaşça açtım. Abim yerimden doğrulmama yardım ettikten sonra bana ahtapot gibi sarılmıştı. Gözyaşlarım engel olamıyordum. Hep hormonlar yüzümden. Doğum yapana kadar anlaşılan böyle olacaktı.

“Abi ben de hepinizi çok özledim, bir gün bile aklımdan çıkmadınız.”

“O zaman sana güzel haberi versem iyi olacak.” Abimden uzaklaş-
tım.

“Ne haberi!” diyerek meraklı bakışlarımı abime çevirdim.

“Annem babam burada benim yanımda, artık bir süre burada kalacaklar.” İnanmıyordum, babamın İstanbul’da olması mucize gibiydi.

“Çok sevindim, abi. Onları nasıl ikna ettin. Babam İstanbul’dan nefret eder.”

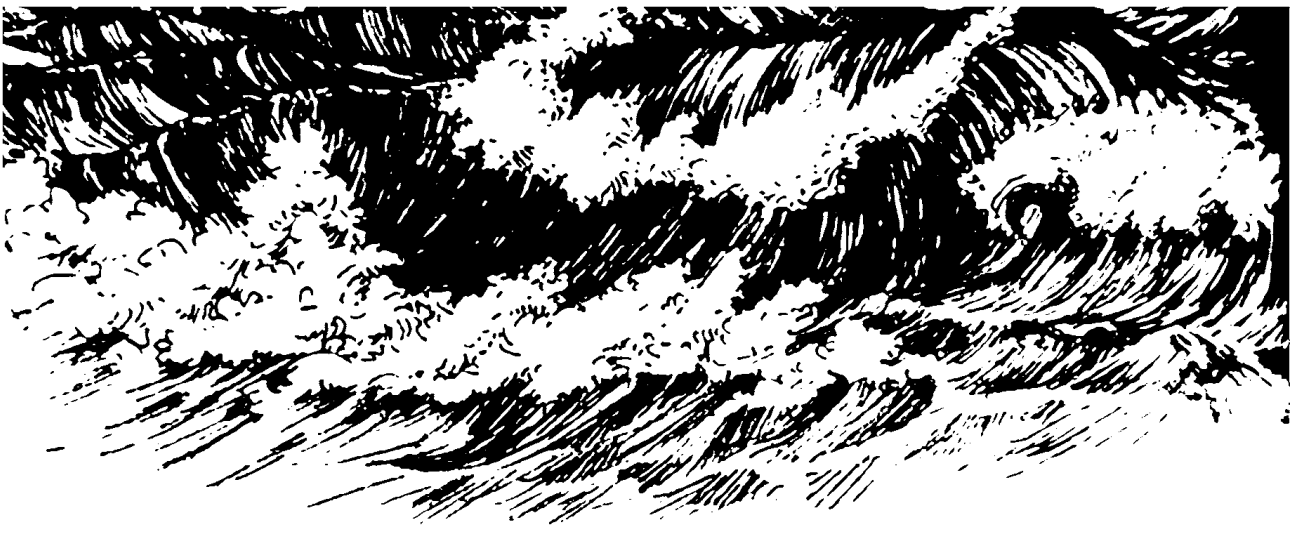
“Meslek sırrı” diyerek geçiştirmişti. Eminim ben ortada olmadığım için abim duygu sömürüsü yapmıştı. İyi ki de yapmış, artık onları görebilecektim. Fakat şimdi görmeye hazır değildim. Onların beni hastanede görmelerini istemiyordum.

“Abi ben hastaneden çıkmadan onları görmek istemiyorum. Beni bu halde görüp daha çok üzülürler. O yüzden onlara döndüğümü, iyi olduğumu, Kuzey’le bir süre yalnız kalmak istediğimi söyle.”

“Dilara bu benim için zor olacak, onların ne kadar perişan olduğunu bilmiyorsun.”

“Biliyorum, abi, bu yüzden *hastaneden çıkana kadar bekle* diyorum ya. İki gün sonra çıkacağım birkaç gün de evde dinlenir sağlıklı bir şekilde karşılarına çıkarım. Onlara torunlarından bahset, sadece bu zamanı istediğimi söyle, o kadar.” Abime epey bir dil döktükten sonra Eylül’ün desteğiyle zorla da olsa onu ikna edebilmişim.

Sonraki iki gün hastanede kaldıktan sonra artık daha iyiydim. Kanamam da tamamen durmuştu. Bu iki gün içinde tüm ailemle telefonda görüşmüş özlem gidermişim. Gidişim konusunda beni üzecek tek kelime etmemişlerdi. Abim söz verdiği gibi hastanede olduğumdan kimseye bahsetmemişti. Bir an olsun yanımdan ayrılmamıştı. Hastaneden çıkıp eve geldiğimde üzerimdeki bütün yüklerden arınmış, hafıflemiştim. Yeni hayatımda bebeğim, ben ve Kuzey vardık. Özlediğim mutluluğa kavuşmuştum.

BENİMLE EVLENİR MİSİN?

On gün sonra...

Birkaç gündür hayatımın en güzel günlerini yaşıyordum. Haftalar sonra Kuzey'in kollarında sarmaş dolaş, üstelik çıplak bir halde yatıyordum. Utanmaz kocam doktora benimle birlikte olmasının bebeğe bir zararı var mı, yok mu diye sorma cesaretini göstermişti. O an utan-cımdan yerin dibine girdiğimi hissettim. Dikkatli olmak koşuluyla bir sakıncası yokmuş. Şu an beş aylık hamileydim, en fazla bu durumun keyfini bir iki ay daha sürebilirdim. Kuzey'e bakışlarım kaydığında yüzündeki mutluluğu ve huzuru görebiliyordum. Başımı göğsüne dayamış kalp atışlarını dinlerken fazla ağırlık yapmış olacağım ki nefesimin kesildiğini hissettim. Nefes almadığı halde kalbi hâlâ deli gibi atıyordu. Korkuyla yüzüne baktım. Kuzey yüzünde muzip bir gülüşle bana bakıyordu. Yerimden yavaşça doğruldum. Yastığı alıp başına geçirdim. Karnım büyüdüğü için biraz zorlanmıştım.

“Çok korktum, seni aptal, hamile karına nasıl bunu yaparsın?” Kuzey kollarımdan tutmuş beni kendisiyle yatak arasında sıkıştırarak öpmeye başlamıştı. Bir süre sonra ağırlığını üzerime vermeden başını göğsüme dayamış, bana sıkıca sarılmıştı.

“Ben de çok korktum, Dilara, bir daha geri dönmemenden, seni kaybetmekten çok korktum.” Sesindeki çaresizlik o kadar belliydi ki.

“Özür dilerim. Sana benden ayrıl dediğim halde senin başkasıyla evlenip beni unutmandan çok korktum.” Gözyaşlarını yanaklarından süzölmeye başlamıştı. Kuzey başını kaldırıp bana baktı.

“Dilara yapma böyle, bunu senin ağlaman için söylemedim. Biraz daha ağlarsan sana ceza vereceğim.” Yaşlı gözlerini aralayınca yüzünden hiç hayırlı bir ceza verecek gibi gözökmüyordu.

“Ne cezası? “dedim boğuk sesimle.

“Bu ceza senin de hoşuna gidecek” deyip dudağıma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi. Öpücüklerini dudaklarımdan boynuma kaydırırken ellerimi göğsüne koyarak onu durdurdum. Bu öpücüklerin sonunun nereye gideceğini biliyordum.

“Kuzey hatırlarsan hami... “ Sözümlü bitirmeme fırsat vermeden dudaklarıma kapanmıştı. Allah’ım bugün uzun olacak gibi gözöküyordu. Dudakları tenimde arsızca gezinirken tecrübeli elleri vücudumda hüküm sürüyordu. Kuzey’le başka diyarlara gidiyordum. Bir süre sonra benden uzaklaştığında yarım kalmışlık hissiyle dudaklarını buruşturdum.

“Hamile olduğun için seni affediyorum, yoksa bugün asla bu yataktan çıkamazdın” dedi muzipçe ve devam etti. “Cezanı iyi halden birkaç ay erteliyorum. Aynı suçu tekrar işlemen halinde cezanı öne çekilip işleme konacaktır.” Az önce gözyaşı döken ben kahkaha atmaya başlamıştım. Kendimi kararı bekleyen sanık gibi hissettim, hâkim de Kuzey’di.

“Dilara artık gül biraz, gözyaşlarını görmeye dayanamıyorum.”

“Özür dilerim, hep hormonlar yüzünden Kuzey, elimde değil” derken kendimi iyice bırakmıştım. Kuzey bana sıkıca sarıldı. «Bilinçli olmadığı için cezanı erteliyorum” dedikten sonra utanmaz kocam çıplaklığını umursamadan gözümün önünde kalkarak üzerine eşofmanını ve mavi tişörtünü geçirip banyoya gitti. Onunla yaşadığımız güzel anlara rağmen utandığım için yorganı başıma çektim. Banyodan su sesi gelmeye başlamıştı. Kuzey duş alıyordu. Fakat yanıldığını anlamam uzun sürmedi. Kuzey bir süre sonra yanıma gelerek üzerimden yorganı çekip aldı. Karşısında çıplak kalınışum. Ellerimle mahrem yerlerimi

“Dilara az önce fazlasıyla gördüklerimi benden esirgeme.”

“Kuzey!!!” Bağırışımı umursamadan beni kucağına alarak berrak götürdü. Banyoya girdiğimde gözlerime inanamadım. Kuzey küveti suyla doldurarak köpürtmüş, içini kırmızı gül yaprakları doldurmuştu. Sonra beni de yavaşça küvetin içine bıraktı. Lifle, yumuşak hareketlerle yıkamaya başladı. O kadar şaşkındım ki tek kelime edemedim. Kuzey’in eli karnıma geldiğinde bebeğimin birden hareketlenmesini hissettim.

“Oğlum babasının varlığını hissetti.” Kuzey’in gözlerinin içi gülüyordu. Benim ise yüzüm asılmıştı.

“Keşke babasının senin olduğundan emin olabilsem. O zaman ben bile huzur içinde yatardım. Dilerim DNA testi yaptırdığımızda bebeğimin babası sen çıkarsın.” Kuzey yüzümü sertçe kavradı.

“Sakin ölümden bahsetme bir... Ve bu bebek benim bundan bir zengin olsun şüphe duymadım iki. Kan bağının bir önemi yok, o yüzden DNA testi yaptırmayacağım.” O kadar duygulanmışım ki kollarımı açıp Kuzey’e sıkıca sarıldım. Kaçıp gitmenin pişmanlığı bir kez daha ruhumu yankılandı. Ne kadar şanslı bir kadın olduğumu bir kez daha anladım. “Seni seviyorum, Kuzey.”

“Ben de seni seviyorum, ufaklık.” Kuzey’in bana eskisi gibi ufaklık demesi beni iyice neşelendirmişti.

Kuzey’in tişörtü ıslandığı için bir süre sonra kollarımdan sıyrıldı. Üzerindekileri tamamen çıkarıp küvete girdiğinde çarpıkça gülüyordu.

“Kuzey sen utanmazsın, bunu biliyorsun değil mi?”

“Doğru ama sadece senin yanında...”

“Sadece benim mi? Doktora sordukların aklıma gelince hâlâ utanıyorum. Dirseğimi karnına geçirmeseydim kaç kere beraber olabileceğimizi bile soracaktın.”

“Ne yapayım üç ayın, pardon beş ayın acısını bir şekilde çıkartmam lazımdı” şeklinde yüzüm alev almış, başından dumanlar çıkmaya başlamıştı. Kontrole gidince adamın yüzüne nasıl bakacağım diye şimdiki kara kara düşünmeye başlamıştım.

“Hayatım bunları düşünceğine bir an önce bu banyo keyfini bitiririm.

Akşam aile yemeğimiz var... Ancak hazırlanırız. Aslında suyun içinde çok rahatım, akşama kadar burada kalabilirdim ama ben bu yemeği tamamen unutmuştum. Kuzey akıl bırakmadı ki.

“Tamam, çık banyodan, mümkünse banyomu yalnız tamamlamak istiyorum.” Kuzey’i küvetten postalamış, duşa girip boy abdestimi almıştım. Ben çıkınca Kuzey banyoya girdi. Kahvaltı sonrası sefamız biraz uzun sürdüğü için saat bir olmuştu. Yemek akşam beşteydi ve ben bu zaman zarfında her şeyi nasıl yetiştireceğimi hiç bilmiyordum.

Üzerime alelacele kıyafetlerimi giymiş karnımın izin verdiği kadar çabuk merdivenlerden inmiştim. Allah’tan hamilelik beni fazla etkilememişti. Sadece kan şekerimin düşmemesine dikkat ediyordum. Dün Kuzey’le ana sağlığa gidip genel kontrollerimi yaptırmıştık. Kontrolde boyuma ayıma göre kiloma bakmışlardı. Her şey normaldi.

Kuzey hamile olduğumu ana sağlıktan aradıkları zaman öğrenmişti. Onlara ve bu yeni sisteme ne kadar minnettar olsam azdı. Haber vermeselerdi belki de hâlâ İtalya’da Kuzey ve aileme hasret yaşıyor olacaktım.

Mutfığa girdiğimde ne yemek yapayım diye düşünmeye başladım. Onlar için özel bir şeyler hazırlamak istiyordum. Ancak aklıma bir şey gelmiyordu. Neredeyse oturup ağlayacaktım. Bir süre sonra bakışlarım kapıya döndüğünde Kuzey sırtarak bana bakıyordu. Giydiği kot pantolon beyaz kazakla ıslak saçlarıyla oldukça seksi gözüküyordu.

“Orda duracağına bana yardım et, kocacığım. Saat bir oldu ve ortada yemek adına hiçbir şey yok. Hep senin yüzünden akşamı bekleyemedin” dedim de oflayarak.

“Dur, sakın ol, Dilara. Madem beni istemiyordun, öyleyse reddetseydin. Benimle birlikte olurken halinden hiç şikâyetçi gözükmiyordun. Ah Kuzey, bana daha sıkı sarıl... Seni seviyorum... Beni bırakma... Öp beni...” Allah’ım! Kuzey utanmazlıklarına bir yenisini daha eklemişti.

“Kuzey!!!” diyerek elime geçen tahta kepçeyi Kuzey’e salıverdim ama kıvrak bir hareketle kepçeden kurtulmayı başarmıştı

“Seninle konuşmuyorum, senin bu edepsiz laflarından sıkıldım.” Akşama birkaç saat kaldı ve ben daha hiçbir şey yapmadım. Akşamaya başladığımda Kuzey birkaç adımda yanıma gelerek yüzümü ellerinin içine aldı. Gözyaşlarımı silerken,

“Özür dilerim, Dilara. Senin utangaç hallerini seviyorum. Benim ileri gittim.”

“Beni bu sözlerle kandıramazsın, Kuzey. Ama hâlâ orta da yerim yok” dedim burnumu çekerken.

“Yemek yapmana gerek yok.”

“Neden ki?”

“Önceki gece Karadeniz yemekleri aşerdiğini söyledin ya...”

“Eeee, ne olmuş?”

“Annenle dün telefonda konuşurken seni sormuştu, ben de bu işi-ğinden bahsetmiştim. Az önce annen arayarak bir şey hazırlamamı söyledi. Aşerdiğin her şeyi yapıp getireceklerini de ekledi.” Sevinsem mi üzülsem mi bilemedim. Ailemi aylar sonra görecektim ve onlara kendi ellerimle bir şey hazırlayamıyordum.

“Hadi somurtma, beraber sofrayı hazırlayabiliriz.”

“Tabi sofraya tabak kaşık koymak çok zordur.” Kuzey’i ardıma bırakıp somurtarak salona geçmiş oturmuştum. Nasıl olsa buradayım. Bugünü telafi edip onlara kendi ellerimle yemek yapacağım zaman gelecekti. Madem bizimkiler yemek hazırlayıp getireceklerdi, ben uyumanın sakıncası olmadığını görüp koltuğun üzerine uzandım. Bugünlerde çabuk yoruluyordum. Bunda Kuzey’in de büyük katkısı vardı. Gözlerim yavaş yavaş kapanırken Kuzey’in üzerime battaniye örtmesini hatırlıyordum.

“Dilara, uyan artık.” Kuzey bana sesleniyordu. Gözlerimi yavaşça araladım. Yavaş hareketlerle yerimden kalkıp ayaklarımı koltuktan sıkkıttım. Hava iyice karardığı için Kuzey salonun ışıklarını açmıştı.

“Kuzey neden uyandırmadın, birazdan annemler gelir, hadi çabuk mutfağa gidip sofrayı hazırlayalım.”

Kuzey fazla sakindi. Hiç misafiri gelecek birine benzemiyordu.

“Tamam, sen önden git ben geliyorum. Elimi karnıma götürerek yerimden doğruldum. Paytak adımlarla mutfağa gittim. Mutfagın ışığını açtığımda *sürpriz* demeleriyle sevdiklerimi karşımda bulmayı beklemiyordum.

İnanamıyordum! Ne zaman gelmişlerdi? Ben nasıl bu kadar derin uyumuştum ve hiçbir şey duymamıştım?

Kuzey ardımdan yanıma gelerek alnımdan öptü. “İyi ki doğdun, kancığım ve de dünya kadınlar günün kutlu olsun” diyerek bana sarıldı. Benim doğum günüm 8 Mart’tı. *Mart ayı dert ayı* derler, yaşadıklarımı düşününce gerçekten dert ayında doğduğuma şüphe yoktu.

Büyümüş karnımla ailemin karşısına çıkmakla biraz utanmıştım ama başka çarem yoktu. Babam yanıma gelip karnımın müsaade ettiği kadar bana sarılırken gözyaşlarına boğulmuştu. Annem, Halam, Kağan, Metin amca, abim, Ahmet babam ve Sevgi annem hepsiyle kucaklaşmış, bol bol hasret gidermiştik. Sofraya gözüm kaydı. Sofra Karadeniz yemekleriyle donatılmıştı. Özellikle hamsi koliyi görünce içim gitti, bir parça almadan edemedim. Gözüm Laz böreğine takıldı, ondan da bir dilim aldım.

“Kızım otur, ayaküstü yeme !” demesiyle annemin suç işlemiş edasıyla yavaşça masanın kenarına geçmiş oturmuştum. Tüm sevdiklerim masanın etrafına toplanmıştı. Mutfagımın büyük olmasının faydalarını yaşıyordum. Kuzey de yanıma gelerek oturdu. Aileme bir açıklama borçlu olduğumu hissettim. Hepsi bir aradayken en uygun zamandı.

Eylül yerinden kalkarak dolaptan büyük bir yaş pasta çıkarıp önüme koymuştu. Üzerinde yıllar önce Kuzey’in de olduğu bir aile fotoğrafımızın resmini yaptırmışlardı. Kocaman bir de 23 rakamı vardı. Evet, bugün yirmi üç yaşına basıyordum. Bir anne adayıydım, sevdiklerim yanımdaydı. Allah’tan başka ne isterdim? Gözlerimi kapatıp sadece mutluluğumun sevdiklerimle daim olmasını diledim.

Madem mumları üfleme için ayağa kalkmıştım, o zaman boğazımdaki kırıntıları dökmek en iyisiydi. Boğazımı temizledim. Herkes bana bakacak diye meraklı bakışlarını üzerime çevirmişti.

“Ben size yaşattığım her şey için özür dilerim. Gıderken kalbimde götürdüm. Bir an olsun kalbimden çıkmadınız. O zaman yaptığının doğru olduğunu düşünmüştüm. Şimdi pişmanım. Hayatı boyunca da pişmanlığını taşıyacağım. Beni affedin.”

Babam ayağa kalkıp yanıma geldi.

“Kızım asıl sen bizi affet, senin af dileyecek bir durumun yok. Ee daha bize bunu yaşatma.” Babama sıkıca sarılarak başımı göğsüne tıktım.

“Ee hadi ağlamayı kes, torunum senin yüzünden sulu gözle ağlamak,” derken Ahmet babam da yanıma geldi. Babamdan uzaklaşıp kollarını bana açan Ahmet babama sarıldım.

“Senin ne kadar büyük bir yüreğin olduğunu biliyorum. Neden yaptığını çok iyi anlıyorum, o yüzden bitti. Artık torunumuz için kendine iyi bak,” dedi Ahmet babamdan ayrılıp yerime oturdum.

Son bir kaç ayda yemediğim kadar çok yemek yiyordum. Hele annemin karalahana sarması, muhlaması harikaydı. Annem, Sevgi teyzem tabağıma sürekli bir şeyler koyuyor, yemeden de duramıyordum. Annem gözüm halamla, babama kayıyordu. Hâlâ birbirlerine bakarken gözlerine bitmeyen yirmi beş yılın hasretini görebiliyordum. Yerimden kalkıp halamın yanına giderek ona sıkıca sarıldım.

“Hala sen olmasaydın ne yapardım, hiç bilmiyorum.”

“Ben olmasaydım emin ol yine istediğini elde ederdin. Sendeki azim ve inat var; ben sana sadece yol gösterdim, o kadar.”

“Bana ikinci anne oldun. Sevgi annemle artık üç annem var” diyerek ortamı duygusala bağlamıştım. Metin amcaya gözüm kaydığınca mahcup bir hali var gibi gözüküyordu.

“Metin amca sen de benim babamsın, sayende İtalya’nın en iyi okullarından birinden eğitim aldım. Ben çok şanslıyım ki üç babam var. Metin amca yerinden kalkıp yanıma geldi.

“Sen de benim evladımdın. Kardeşimin, can dostumun kızıydın. Onun emanetiydin. Sana nasıl sahip çıkmazdım. Biz babanla söz ver-

mıştık. Birimize bir şey olursa çocuklarımızı birbirimize emanet etmiş-
tık.” Metin amcanın gözlerinde yaşlar toplanmıştı. Babam,

“Bugüne şükrediyorum, kızım. Aklımın başına gelmesi için bu
şeyleri yaşatmayı Allah bana ceza olarak verdi. Bir daha beni sensiz bı-
rakma!” dedi. Gözlerimde yaşlar sıralandığında mutfak sessizliğe gö-
mülmüştü. Gözyaşlarımı sildim. Gözüm Kağan’a takıldı, dolu gözlerle
bana bakıyordu. Yerimden kalkıp onun yanına gittim. Neredeyse dik-
dörtgen büyük masayı tavaf etmiştim.

“Ne oldu? Ne bu halin?”

“Mutluluktan, seni bir daha görememekten çok korktum. Seni oto-
garda karşıladığım gün benim on sekiz yaşında bir kardeşim oldu. Ve
ben kardeşimi kaybetmekten çok korktum.” Kağan’ın sesi titremişti.

“Özür dilerim, o gün otogarda sana sarıldığımda babamın, abimin
sıcaklığında hissettim. İtalya’ya gelip gitmen sayesinde ailemin yoklu-
ğuna dayanabildim. Kağan sen benim ikinci abimdin; yok, aslında ba-
bama benzediğin için daha çok babamsın” diyerek zorla da olsa tebes-
süm ettim.

Elini karnıma dokundurup, “Torunuma iyi bak o zaman” dediğinde
herkes gülmeye başladı. Kağan’la konuşmaya o kadar dalmıştın ki bizi
dinlediklerinin farkında değildim. Abim homurdanarak yanıma gelip
kaşlarını yalancı kızgınlıkla çattı.

“Bak sen! Demek ben yokken ona sarıldın; sana ceza, her gün geli-
yorum, bana yirmi dakika sarılıyorsun. Dört yılı kapatmam lazım” dedi
Eylül.

“Dilara burnuma bir koku geliyor” diyerek etrafı muzipçe kolla-
maya başladı.

“Ne kokusu? Ben bu güzel yemeklerin kokusundan başka bir şey
alamadın” diyerek güzel yemeklerin kokusunu içime çektim.

“Kıskançlık!” Abim aniden mavi gözlerini Eylül’e dikince gülmeye
başladık. Bu sayede evin duygusal ortamı tamamen dağılmıştı. O sırada
kapı çaldı. Kuzey’e bakarak “birini mi bekliyoruz?” dedim. Kuzey ye-
rinden kalkarken beklememi söyledi. Bir şey anlamamıştım ama neyse.
Bir süre sonra gözüm mutfağın kapısına takıldı. Melek ve amcası kapı-
dan içeri girmişlerdi. Melek’i gördüğüme çok sevinmiştim. Hasan am-

cayı yıllardır görmüyordum. Kendisi imamdı ve tayini yıllar önce İstanbul'a çıkmıştı. Yerimden yavaşça kalkıp yanlarına giderek Melek ve Hasan amcaya sarıldım. Benim için onları görmek büyük sürpriz olmuştu. Hasan amca sert görünüşünün aksine çok iyi yürekli bir insandı. Bu imam olduğu için değildi, kişilik olarak da öyleydi.

"Melek'çiğim kaynanan seni çok sevecek" derken Eylül büyük abim gülmeye başladı. Bakışlarım Kağan'a kaymıştı. Gözlerini bir an olsun Melek'ten alamıyordu. Bunun herkes farkındaydı.

"Bu güzel kızı hangi kaynana sevmez ki" deyip halam Kağan'a bir nevi onay vermişti. Melek'in yüzü üzerindeki elbise gibi al al olmuştu. Daha fazla üsteleyip Melek'i utandırmanın anlamı yoktu. Onları da masaya davet etmiş, güzel bir akşam geçirmiştik. Yemekler yenince Sevgi annem, Eylül, annem mutfağı toparlamışlar bana hiçbir şey yaptırmamışlardı. Biraz üzülmüştüm ama ısrar edince Sevgi annemden kaynana azarı işitmiştim. Otoriter bir tavırla "sen dinlen, torunuma iyi bak!" deyip beni mutfaktan postalamıştı. Aslında bunu demesi beni çok mutlu etmişti. Bir ihtimal bile olsa Sevgi annemin tepkisinden, bu bebeği kabullenememesinden korkuyordum.

Mutfakta işler bitince hep beraber salonda toplanmış koyu bir sette dalmıştık. Kuzey ayağa kalktı. Elimini tutup beni de ayağa kaldırdığında neler olduğuna anlam vermeye çalışıyordum. Tüm gözler bana çevrilmişti. Ama onlar benim kadar şaşkın değillerdi.

"Neler oluyor, Kuzey?" Kuzey gözlerini bir an olsun benden ayırmadan,

"Dilara hayatımda kalbimde yer eden tek insan, altı yaşında, büyüyünce benimle evleneceğini söyleyip abisine karşı duran sevgili karm Benimle Allah katında da evlenir misin?" deyip cebinden küçük, kırmızı kadife bir kutu çıkarttı. O zaman Melek'in ve Hasan amcanın benden burada olduğunu anlamıştım. Bu duruma şaşıran bir bendim. Ben şey gibi bu da planlanmıştı. Kutuyu elime alıp açtım. Gözlerim bulutlanmıştı. Kutunun içinde alyansım ve tek taş yüzüğüm vardı. Giderken alyansım dâhil hiçbir takımı yanıma almamıştım.

"Dilara yüzüğümüzü bir daha parmağından çıkarmanı istemiyorum." Kuzey yüzüğü kutudan çıkarıp parmağıma taktıktan sonra alnına nazikçe öptü. Birkaç damla yaş gözlerimden firar etmişti. "Sakin b"

gece ağlama” deyip gözyaşlarını sildi. *Tamam* anlamında başımı sallamakla yetinmiştim. Bakışların aileme kaydı. Onlar da dokunsam ağlayacak durumdaydı.

Kuzey’le Hasan amcanın karşısına geçip oturduk. Hasan amca boğazını temizleyip konuşmaya başladı.

“Kızım anladığın gibi buraya Kuzey oğlumla dini nikâhınızı kıymak için geldim. Kuzey durumunuzdan bahsetmişti. Geçmişte kıyılan bir nikâhın var. Ancak bu nikâh zaten üzerinden düşmüş durumda. Dinen kocanın kadının üzerinde hakkı olduğu gibi, kadının da kocasının üzerinde hakları vardır. Bir koca kendi isteğiyle karısının altı aydan fazla hiçbir şeyile ilgilenmez, onunla münasebette bulunmazsa boşanma hakkı kadına geçer. Dinimiz güzellikler dinidir ve Allah kadının haklarını korumak için bu hakkı kadına vermiştir. Eski kocan seni kendi isteğiyle babanın evine bıraktığı ve aranızda dört yıl gibi uzun bir zaman girdiği için boşanma hakkı sana zaten geçmiş demektir.”

“Biliyorum, Hasan amca. O yüzden ben onu boşamıştım. Bunu kendine de söylemiştim o gece” diyerek başımı yere eğdim. O geceyi hatırlamak gerilmeme sebep olmuştu. Kuzey elimi sıkıca kavramış bana güç veriyordu.

“Ama bana inanmadı, yüzüne karşı ona üç kere *boş ol* diye haykırdım.”

“Zaten Kuzey’le resmî olarak evlisiniz, çocuğunuz da olacak, nikâhınızı kıyalım. Şahitler kim olsun?” deyip tebessüm etti. İnanamıyordum, o kadar çok şey yaşamıştım ki Kuzey’le dinî nikâh kıymayı kendi içimde hep ertelemiştim. Kuzey bu dünyada eşim olduğu gibi ölünce de eşim olsun istiyordum.

Metin Amca Kuzey’in şahidi, Melek ve Eylül benim şahidim olsun istedim. Bakışlarını zaman zaman Melek ve Kağan’a kayıyordu. İçten içe ne kadar yakıştıklarını düşünüp onların da kaderlerinin bir olmasını diledim. Annem hazırlıklı geldiği için çantasından beyaz iki başörtüsü çıkararak birini bana, diğerini de Eylül’e verdikten sonra başımızı örttük. Melek zaten başörtülü olduğu için onun açısından bir sorun yoktu.

Hasan amca nikâhımızı kıyarken, “Kızım Mihir olarak ne istiyorsun?” diye sordu.

“Ben hiçbir şey istemiyorum, Hasan amca.”

“Kızımı mihirsiz nikâh kıyılmaz. O yüzden istediğin altın, para ne varsa miktarını söylemen gerek.” Ahmet amca ve istediğim ne varsa söyle dedi. Sevgi teyze de onu destekledi.

Kuzey de söylemem için kaş göz işareti yapıyordu.

“Madem öyle, sadece bu evi istiyorum. Sebebi ise bu evin benim yuvam olması. Bundan sonra hayat bana ne getirirse getirsin beni kimse buradan ayıramaz” dedim. Kuzey’in elini sıkıca kavrayıp bakışlarımı sevgi dolu gözlerine çevirdim.

Kuzey’in yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. Hasan amca dinî nikâhımızı güzel dualar eşliğinde kıydığında tüm sevdiklerimle tek tek kucaklaşmıştım. Abim,

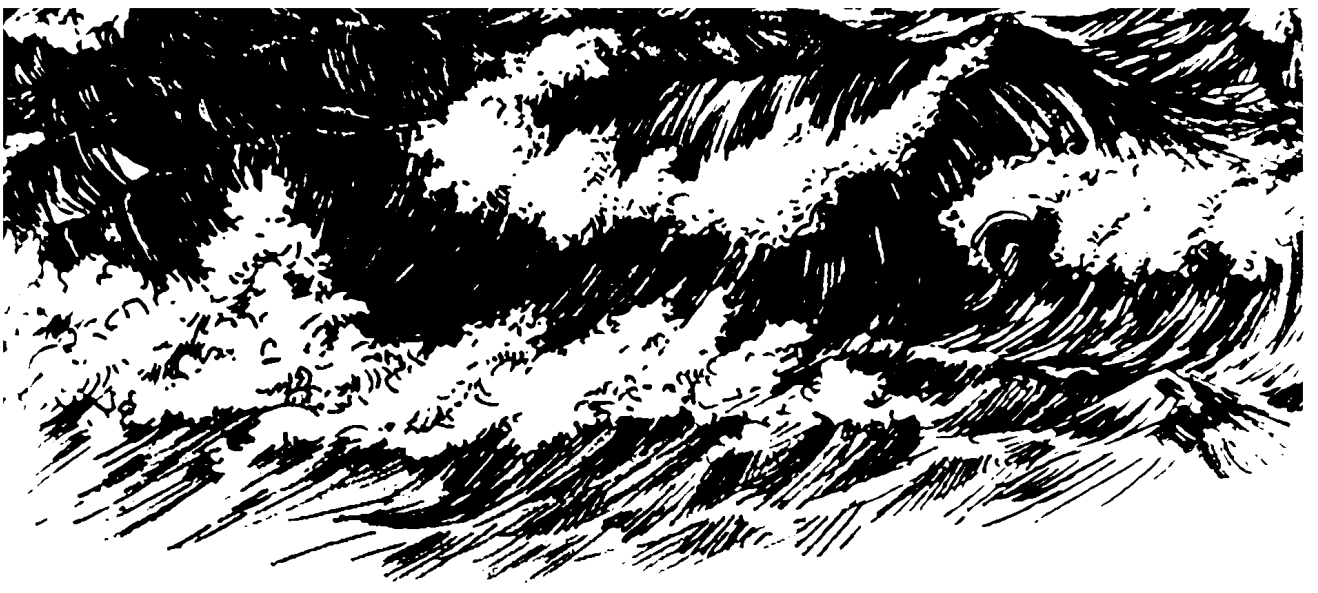
“Hazır herkes burada iken biz de Eylül’le nikâhımızı kıyalım” demesi ortaya bomba gibi düştü. Metin amca,

“İstemeden kız almak yok!” diyerek topu babama atınca hepimizi gülümsetmişti.

Hasan amca sert bakışlarını Bora’ya çevirdi. “Dinî nikâh çocuk oyuncağı değil, önce resmî olarak evlenin gelin, ondan sonra dinî nikâhınızı kıyayım” derken bıyık altı gülüyordu. Eylül kıpkırmızı kesildiği için bir an olsun kafasını yerden kaldıramamıştı.

“Gençler evlilik güzeldir, evliliklerinizi helal üzerine kıyın. Bir anlık heveslerinize kapılıp yanlış şeyler yapmayın” diyerek de hocalık tarafını konuşturdu.

Güzel bir akşamı böylece bitirmiştik.

DOĞUM

Son birkaç ay su gibi geçmiş, bebeğimin doğmasına üç hafta kalmıştı. Karnım iyice büyüdüğü için hareketlerim iyice kısıtlanmıştı. Geçen aylarda Bahar Hanım'la terapilere tekrar başlamıştık. Artık gerçekten de iyiydim. Sayesinde birçok şeyi geride bırakmış, sadece Kuzey'le mutluluğuma odaklanmıştım. Kuzey'e DNA testi konusunu birkaç kez daha açsam da Kuzey kesin dille reddetmiş, bu konuyu sonsuza dek kapatmıştık. Ancak bir an olsun babası Kuzey olsun diye dua etmekten dilim geri kalmıyordu.

Babam ve annem yaz geldiği için Trabzon'a dönmüşlerdi. Fakat torunlarının doğumunu kaçırmak istemedikleri için birkaç gün sonra geleceklerdi.

Bu zaman zarfında Eylül'ü Metin amcadan isteyip abimle Eylül'ü nişanlamıştık. Doğumumdan sonra da düğün yapacaklardı. *Karnım burnumda düğüne gelmem* diye tutturunca birkaç ay da benim için beklemeye karar vermişlerdi.

Abimin artık Eylül'den bir an bile ayrı kalmaya tahammülü yoktu. Kuzey doğum yapana kadar tüm işleri babasına devretmiş, sadece benimle ilgileniyordu. Fabian'la ortak projemiz başlamıştı. Zaman zaman bu konuyla ayrıntıları konuşmak için şirkete gidiyordum. Sonuçta proje benim sorumluluğum dâhilindeydi.

Fabian'la da zaman zaman iş için telefonda konuşuyor iyi ve mutlu olduğumu söylüyordum. İşleri kontrol etmek için birkaç gün içinde o da Türkiye'de olacaktı. Bebeğimi Fabian dayısının görmesini çok istiyordum. O yüzden gelişini biraz öne çekmişti.

Bazen Kuzey'in aşırı ilgisinden bunalsam da benimle ilgilenmesini çok seviyordum. Biliyorum ki bunu beni sevdiği için değer verdiği için yapıyordu.

Kuzey'in son birkaç gündür tedirgin bir hali vardı, ne kadar sorsam da neden bu halde olduğuna cevap vermiyordu. Boş kuruntular di-yordu.

Bugün bir daha şansımı deneyecektim.

Kuzey salonda oturmuş televizyon seyrediyordu. Ağır adımlarla yanına gidip yanına oturdum. Kuzey beni sarıp sarmalamış, elini karnıma götürmüştü. Bebeğim kıpır kıpırdı.

"Kucağıma almak için sabırsızlanıyorum" dedi ancak aklı başka yerdeydi.

"Ben de öyle Kuzey" deyip devam ettim.

"Kuzey son günlerde aklını kurcalayan bir şeyler var ve sen bunu bana söylemiyorsun."

"Bunları düşünme, sadece oğlumuza odaklan" deyip karnımın üzerindeki eli gezinmeye devam etti.

"Yeter, Kuzey! Beni sarıp sarmalayıp üzülmemem için saklayamazsın. Şimdi ne olduğunu anlatacaksın. Hemen!" Kuzey yine anlatmaktan kaçıyordu.

"Kuzey lütfen! Biz karı kocayız. *Artık aramızda gizli saklı bir şey olsun istemiyorum* diyen sendin. Şimdi benden bir şeyler saklıyorsun. Hissediyorum." Kuzey pes etmiş gözüküyordu.

"Mert" deyip duraksadı. Onun ismiyle tüylerim diken diken olmuştu.

"Ne olmuş ona!" dedim zorla da olsa.

"Birkaç gün sonra duruşması var. Tedavisi bitmiş, mahkemeye çıkacak..." Kuzey vereceğim tepkiyi anlamak için dikkatlice gözlerimin içine bakıyordu.

“Dilerim en ağır cezayı alır.”

“Mahkemeye katılman gerekebilir” dedi tereddütle.

Mert’le karşılaşacağım gerçeğiyle ürpermişim. Ancak hayatım boyunca bu korkuyla yaşayamazdım.

“Gerekirse ifade veririm.” Kuzey doğru söyleyip söylemediğini anlamak istercesine beni süzerken,

“Emin misin? Eğer istemiyorsan avukata vekâlet verebiliriz.”

“Onun yaptıklarının bedelini ödemesini istiyorum.” Başımı Kuzey’in sıcak göğsüne dayayıp kollarımı beline doladım. Karnım kocaman olduğu için artık Kuzey’e sarılmakta biraz daha zorlanıyordum. Sonunda kâbuslarım tamamen sona erecekti. Dilerim hayatım boyunca onu bir daha görmek zorunda kalmazdım. Dilerim bebeğimin babası Kuzey’dir.

Kuzey şirkette yarım saatlik bir işi olduğunu söyleyerek istemeyerek de olsa yanımdan ayrıldı. Doğuma bir şey kalmadığı için bir an bile olsa yanımdan ayrılmak istemiyordu. Sevgi annem *yardımcı tatalım* dediği halde “Evde yabancı istemiyorum, Dilara ile ben ilgileneceğim” diyerek kestirip attı. Artık hareketlerim iyice kısıtlandığı için yürümekte zorlanıyordum. Kuzey şekerim düşme ihtimaline karşın -Fabian’ın İtalya’da iş yerinde benim için yaptığı gibi- evin her yerine çikolata sepetleri yerleştirmişti. Çünkü bazen tokken bile bir anda elim ayağım titremeye başlıyor, midemde büyük bir açlık hissediyordum. Hamileliğinde buna büyük etkisi vardı. Daha çok dikkat ediyordum.

Merdivenlerden ağır adımlarla yukarı çıkıp oğlumuzun odasındaki eksikleri son kez kontrol etmek istedim. Her gün odaya girip bakıyorum ama hep bir eksik çıkıyordu. Oğlumun odasını bizim yanıımızdaki oda olmasını kararlaştırmıştık. Ahmet babam ertesi gün sürpriz yapıp bebeğimin tam takım mobilyalarını almış odayı düzenlemiştik. Oğlumun odası mavi ve beyaz tonlarında gemi kamarasını andırıyordu. Dolap ve şifonyerin üzerlerinde çapa ve can simidi kabartmaları vardı. Perde ve halısında da aynı kabartmalardan vardı. Aslında her şey tamamdı, eksik olan sadece oğlumdu. Oğlumun odasında aldığım kıyafetleri tekrar

gözden geçirdikten sonra doğum için hazırladığım çantamı alarak odaya çıktım. Merdivenlerden inerken ne olduğunu anlayamadım, dizlerim titremeye başladı. Elim ayağım boşaldı. Kan şekerim düşmeye başlamıştı. Merdivenlerden hızlıca inmeye başlayınca ayağım kayıp birkaç basamak yuvarlandım. Yuvarlanırken yaptığım yine bebeğimi korumak için karnımı elimle sarmaktı, gerisi karanlıktı.

Gözlerimi araladığımda merdivenlerin bitiminde sırt üstünde yatıyordum. Zorla da olsa ayağa kalkmaya çalıştım ama karnıma giren sancı kalkmamı engelliyordu. Telefonum yanımda değildi. Bu yüzden sürünerek de olsa kapıya doğru ilerleyip yardım isteyecektim. Karnıma giren ufaktan sancılar artmaya başlamış, sanki altımı ıslatmış gibi bir sıcaklık hissetmiştim. Tek düşündüğüm bebeğimdi. *“Allah’ım bana yardım et.”*

Sürünerek gittiğim kapıyı doğrulup zorla açtım. Görüşüm biraz bulanıklaşmıştı. Kapının önünde bir gölge belirdi. Bu Kuzey değildi. Bir an görüşüm netleşince Mert karşımda duruyordu. Onun burada ne işi vardı?!. Yüreğim korkuyla çarpmaya başladığı için sancımın artmasına sebep olmuştu. Bebeğime bir şey olmasına dayanamazdım. Denize düşen yılanı sarılır misali tek yapabildiğim ondan yardım istemektir. Bu hayatta en son isteyeceğim şeyler arasında bile değildi. Mert’i bu dünyada değil, ahirette bile görmek istemiyordum.

“Mert lütfen yardım et, bana yeterince zarar verdin. Oğlum belki de senin, ona zarar verme!” Sözlerimin ardından gözyaşlarım sıralanmıştı. Mert ne yapacağını bilemez gibi gözüküyordu. Hemen içeri girip ev telefonundan ambulansı çağırdı. Bense tamamen yere yığılıp sırt üstü yatmış, ambulansın bir an önce gelmesi için dualar ediyordum. Mert bu halimi görünce koltuğun üzerinden aldığı minderi başımın altına koydu. Onun benim için yaptıkları beni şaşırtmıyor değildi.

“Dilara, bak gözlerime, konuş benimle, bilincin açık olmalı, bebek ve senin iyiliğin için.” Mert sürekli bana bir şeyler diyor, beni ayık tutmaya çalışıyordu ama iyice güçsüzleşmiştim.

“Mert bana şekerli bir şeyler getir lütfen, Mert yerimden ayrıldıktan bir süre sonra elinde bir bardak suyla yanıma geldi. Şekerli şu olmazdı. İçmeme dahi yardım etmişti. Biraz kendime gelir gibiydim ama hâlâ titriyordum.

“Burada ne işin var? Bana neden yardım ediyorsun?” dedim boğuk sesle. Az önce *bana yardım et* diye yalvaran ben şimdi bana neden yardım ettiğine dair resmen hesap soruyordum.

“Seninle konuşmak için hastaneden kaçtım ve günah çıkarıyorum diyelim.”

“Bu yaptığın karnımda babasını bilmediğim bir çocuk taşımama engel değil” dediğimde nefes nefese Mert’in bakışları keskinleşmişti. Şaşırılmış bir hali vardı.

“Karnındaki bebek benim değil, Dilara biliyorum bunu söylemek için geç kaldım ama doğru olan bu” dedi kesin bir dille.

“Yalan söylüyorsun, mahkemen var, hapse girmemek için söylüyorsun.” Karnıma giren sancılar iyice artmıştı. Soğuk terler dökmeye başlamıştım.

“Allah şahidim olsun ki yalan söylemiyorum. Hatırlarsan küçükken ne zaman birbirimizin doğru söyleyip söylemediğini anlamaya çalışsak Allah’ı şahit gösterirdik. Allah şahidim olsun, sana dokunmadım. Bebek benim olamaz, sadece seni buna inandırdım. Düzgün bir adam değilim, kabul ediyorum. Sana çok zarar verdim, benim yüzümden birçok şeye katlandın ama yemin ediyorum sana dokunmadım. Hayatımdan bir sürü kız geçti ama kimseye bugüne kadar istemediği bir şey yapmadım.” Mert’in bakışlarından, ses tonundan yalan söylemediği anlaşıyordu. Ya da çok iyi bir yalancıydı. Hangisine inanmalıyım, bilemiyorum.

“Neden bunları bana şimdi söylüyorsun? Neden aylarca sessiz kaldın?” derken sesim gittikçe kısılmış, gözlerim kararmaya başlamıştı.

“Gördüğüm tedaviler sayesinde artık daha iyiyim, vücudum alkolden arındı. Uyuşturucuya yeni başladığım için de iyileşmem uzun sürmedi.” Mert’in gözlerinde ilk kez samimiyeti gördüm. Çocukluğumdaki iyi arkadaşım Mert’i gördüm. Gözlerim gitgide kapanıyor, Mert beni sürekli konuşturarak ayık kalmamı sağlıyordu. Vücudum tamamen soğukla kaplanmış, gözlerim iyice kararmıştı. Tek düşündüğüm bebeğimdi. Tek duyduğum ses Mert’in *sana yaptıklarımı için lütfen beni affet, ben ömrüm boyunca kendimi affetmeyeceğim*’di.”

Kuzey'den...

Şirkete giderken ayaklarım geri geri gidiyordu. Dilara'nın doğumuna üç hafta olsa da onu yalnız bırakmak istemiyordum. Aceleyle şirketteki işlerimi bitirip eve gitmeyi düşünürken avukat aradı. Mert'in hastaneden kaçtığını söyledi. Allah'ım!!! Çıldırarak üzereydim. Lanet olası yine hayatımıza girmek istiyordu. Şirketten nasıl çıkıp eve geldiğimi bilmiyordum. Sanki yollar bitmek bitmiyordu. Üstelik Dilara telefonuna cevap vermiyordu.

Eve geldiğimde dışarıda ambulans gördüm. Ömrümden ömür gitmişti. Neler oluyordu? Dilara! Ya Mert ona bir şey yapmışsa! Arabadan çıkıp koşarak ambulansın yanına gittim. Dilara'yı sedyedeydi. Kocası olduğumu söylerken Dilara'yı gördüm.

“Dilara, aç gözlerini, beni sakın bırakma!”

Dilara zorla da olsa gözlerini araladı.

“Oğlumuzu iyi bak, o senin oğlun.” Dilara oğlumuzu bana emanet ediyordu. Dilara'yı bekletmemek için götürmelerine izin verdim. Ambulansa kimseyi almadıkları için arabayla peşinden takip etmeye başladım. Bora ve Eylül'e haber vererek gideceğimiz hastaneyi söyleyip telefonu kapattım.

Hastaneye vardığımızda Dilara'yı acil ameliyata aldılar. Hastane kapısında telaşlı bekleyişim başlamıştı. Dakikalar geçmişti. Lanet olası kapılar açılmıyor, içeriden haber gelmiyordu. Bu da beni çılgına çeviriyordu. Yüreğim korkuyla çarparken sağ salım Dilara ve oğlumun çıkması için dua ediyordum. Yarım saat sürmeden bebeği getirip bana gösterdikten sonra bebek odasına götürmüşlerdi. Oğlum doğmuştu. Erken doğmasına rağmen hemşire sağlıklı olduğunu söylemişti. İnanamıyordum! Tek düşündüğüm Dilara olduğu için ona doğru dürüst bakamamıştım. Çok geçmeden Bora ve Eylül yanıma geldiklerinde kısaca neler olduğunu onlara anlattım. İkisi de perişan haldeydiler.

Bir süre sonra ameliyathanenin kapıları açılmış, doktor dışarı çıkmıştı. Hemen yanına gittim. Söyleyeceklerinden korkarak,

“Doktor, karım nasıl?” diye sordum.

“Eşinizi yoğun bakımı aldık.” O an sanki yer ayaklarımın altından kayıp gitmişti.

“Karımı neden yoğun bakıma götürdüler, doktor.” Sözlerim ağzımdan çıkarken yüreğim korkuyla titriyordu. Doktorun yüz ifadesini hiç sevmemiştim.

“Maalesef karınızın kan şekeri çok düştüğü için bebeği aldıktan sonra komaya girdi. Bir kere kalbi durdu, tekrar çalıştırdık. Üzgünüm ama her şeye hazırlıklı olun” dediği an doktorun yakasına yapmışım.

“Ne demek komaya girdi! Ne yani, karım şimdi ölecek mi?” diyerek doktorun yapıştığım yakasını iyice sıktım. Bora ve Eylül koluma yapışmış doktoru bırakmam için uğraşıyorlardı. Allah’ım, çıldırabilirdim. Doktoru bırakıp yere çöktüm. “Allah’ım eğer ölürse beni geride bırakma, onun acısıyla yaşatma.” Avazım çıktığı kadar bağırırken se-sim hastaneyi inletiyordu.

Tüm hastaneyi başıma topladığımda hemşire yanıma gelip sakinleştirici yapmak isteyince müsaade etmemiştim. Bora beni zorla kollarımdan tutmuş, hemşire de sakinleştiriciyi yapmıştı. Gözlerim kapanmaya yenik düşerken aklımda sadece Dilara ile ölmek vardı.

Gözlerimi yavaşça araladığımda boş boş beyaz tavana bakmaya başladım. Sonra da odaya göz gezdirdim. Tüm ailem yanımdaydı. Dilara’nın öldüğünü söylemelerinden korktuğum için onlara karımın nasıl olduğunu soramıyordum.

Bebek ağlama sesiyle başımı çevirince baş ucumda oğlumla burun buruna geldim. Odada sanki sadece ben ve oğlum vardı. Kimseyi gözüm görmüyordu. Yavaşça yerimden doğrulup oğlumu nazikçe kucağıma aldım. İlk gördüğümde dikkat etmemiştim ama bana çok benziyordu. İçgüdüsel olarak oğlumun üzerindeki mavi zıbını omuzundan sıyrıp koltuğunun altına onu incitmekten korkar gibi baktım. Herkesin ne yapamaya çalıştığını anlamak ister gibi bir hali vardı. Koltuk altına bakınca tıpkı bende ve babamda olan gibi kahverengi oval bir ben vardı. Yavaşça üzerini düzelterip oğlumu kucağıma alıp onu bağrıma bastım.

Annem yanıma gelip oturmuş, saçlarımı teselli eder gibi okşamaya başlamıştı.

“Anne benim oğlum, Dilara bilincini kaybetmeden bunu deyip ona iyi bakmanı söyledi. Anne ben onsuz hiçim, nefes alamıyorum. N’olur bana iyi olduğunu söyleyin” derken gözyaşlarım dinmiyordu.

Oğluma sıkıca sarıldım. “Affet beni, oğlum; anneni koruyamadım” deyip cennet kokusunu içime çektim.

Bora yanıma gelip elini teselli edercesine omuzuma koydu.

“Ölmedi ama hâlâ bilinci kapalı, üzgünüm” dedi gözyaşları içinde. Kemal, babam ve Ayşe annem odanın bir köşesinde yıkık, perişan bir halde oturuyorlardı. Onlar Trabzon’dan geldiklerine göre saatlerdir uyuyor olmalıydım.

“Madem annen yaşıyor, oğlum, annen kokunu duymalı, senin varlığını hissetmeli.” Yerimden kalkıp oğlum kucağımda odadan dışarı çıkarak yoğun bakım ünitesine geldim.

“Doktor Bey karımı görmek istiyorum. Karımın oğlumu belki de son bir kez hissetmesini istiyorum.”

“Beyefendi anlıyorum ama oğlunuz yeni doğmuş, içeri girmesi doğru değil.”

“Doktor içeride karım yatıyor ve bana *her şeye hazırlıklı olun* dendi. Öyle bir şey olur da oğlum annesinin kokusunu, karım oğlunun kokusunu duymadan ölürse bu hastaneyi başınıza yıkarım” derken çok ciddiydim. Doktor da bunu anlamışsa benziyordu.

“Sadece beş dakika...”

“Teşekkür ederim, doktor, size minnettarım” dedikten sonra hemşire yeşil önlükleri getirmiş ve giymeme yardımcı olmuştu. Oğlumla beraber Dilara’nın yanına girince sandalyeyi çekip yanına oturdum. Dilara makinelere bağlı halde uyuyordu. Bu haliyle bir melek gibiydi. Yüzü bembeyazdı. Kanı çekilmişti. Elini tuttum. Beni hissetmesini istiyordum. Eli sıcacıktı. Beni duyduğuna inanarak konuşmaya başladım.

“Dilara, oğlumuzu sana getirdim” derken sesim titremişti. Bir türlü söyleyeceklerimi toparlayamıyordum. Gözyaşlarım sıralanmıştı.

“Söylediklerime kızacaksın, biliyorum. Oğlum bana çok benziyor, huyu da bana benzerse işin zor. Uyandıktan sonra iki Kuzey’le uğraşacaksın. Eğer sen de istersen adını Poyraz koyarız. Kuzey ve Dilara’nın aşkına en uygun isim Poyraz diye düşündüm” deyip derin bir iç çek-

tim. “Esip gürledik ama birbirimize kavuştuğumuz için Poyraz ismini seçtim. Şimdiden söylüyorum, çok yakışıklı bir oğlumuz var. Diliyorum büyüdüğünde senin gibi iyi yürekli bir kız çıkar karşısına, benim yaptığım hataları yapmaz.” Gözyaşları içinde, “Dilara beni yalnız bırakma, oğlumdan çok benim sana ihtiyacım var, sensiz nefes alamıyorum. Kendimi düşünüyorum, yine bencillik yapıyorum ama n’olur bizden vazgeçme. Eğer ölürsen sen bir kere öleceksin ama sensizlik benim için bin defa ölmek olacak” dediğimde ağlayışlarımı duymasını umut ediyordum. Dilara hâlâ tepkisizdi. Belki de hiç uyanmayacak, onu sonsuzluğa uyarlayacaktım. Aklıma gelen ilk şeyi yaparak yerimden kalkıp oğlumu yavaşça Dilara’nın göğsüne yatırdım. “Oğlum anneye uyanmasını söyle” dememle sanki tamam dercesine oğlum ağlamaya başladı. Sesi tüm odayı inletiyor, susmuyordu. İçimden susturmak gelmiyordu. Dilara’nın oğlumuzun sesine cevap vermesini istiyordum ama tepki vermiyordu.

“Oğlum anne bu kadar çok ağlamayı istemezdi.” Oğlumu Dilara’nın göğsünden kucağıma aldım. O sırada makineden sinyal sesleri anormal bir şekilde gelmeye başladı. «Doktor» diye bağırdığımda doktor ve hemşireler içeri girerek beni zorla da olsa dışarı çıkardılar. Elimden bir şey gelmezken sadece candan olanları izliyordum. Dilara’yı bağlı olduğu makineden ayırdılar. Bu öldüğü anlamına mı geliyordu. Delirmek üzereydim, oğluma sıkıca sarılıp ölümünü kabullendim. Ancak bu ayrılık uzun sürmeyecekti. Yakında yine kavuşacaktık. Doktor dışarı çıkmıştı, düşündüğüm şeyi onaylamasını bekliyordum. Başını kaldırıp yüzüne baktığımda gülümsediğini fark ettim.

“Gözünüz aydın, eşiniz uyandı. Allah size ikinci bir şans verdi. Karınız sizi ve oğlunuzu bırakıp gitmedi” dediğinde dünyalar benim olmuştu. Bu sefer gözyaşlarım mutluluktan akmaya başlamıştı. Kendime bu hastaneye bağış yapacağıma dair söz verdim.

“Teşekkür ederim, doktor ve davranışlarım için özür dilerim.”

“Affedildin, evlat. Ama bir sorun var. Eşiniz yirmi dört saattir komada, biliyorsunuz bir kere kalbi durmuştu. Tahliller de kan şekerinin hâlâ düşük olduğu gösteriyor. Bu yüzden şuuru biraz dağınık ama endişelenmeyin. Birkaç gün içinde düzelecek. Onu biraz daha burada tutacağız” dedi.

“Yaşıyor ya, gerisi umurumda değil, doktor. Aldığı her nefes benim için çok kıymetli. Şimdi onu görebilir miyim?” Heyecanla doktordan olumlu bir cevap duymayı bekliyordum.

“Biraz daha bekleyin, şu an kafası karışık. Biraz toparlansın. Dediğim gibi, rahat olun, eşiniz gayet iyi...”

Mutlu haberi kucağımda oğlumla aileme haber vermeye gittim. O kadar mutluydum ki hayatımın ışığı yaşama sevincim gitmemiş, beni ve oğlumu yalnız bırakmamıştı. Haberi verdiğimde Ayşe annem sevinçten dayanamayarak yere yığıldı. Eylül onunla ilgileniyordu. Sevinçten ne yapacağımı şaşırmış çocuk gibi ağlamaya başlamıştım. İğnenin etkisiyle yirmi dört saattir uyuduğumu öğrenmiştim. Sanki zaman hiç geçmemiş gibiydi.

Oğlum elden ele dolaşmaya başlamıştı. Bir ara hemşire gelmiş, karınını hazır mamayla doyurduktan sonra dinlenmesi için bebeği götürmüştü.

Sonraki iki gün boyunca Dilara'nın yanına girememiş, onu sadece camdan seyretmiştik. Dilara bizi fark ettiğinde sadece boş boş bakıyordu. Ayşe annem, Kemal babam, Bora ve Eylül hepimiz bu duruma üzülsek de yaşadığı için şükreliyorduk. Yarın normal odaya alacaklardı. Eşyalarımı getirsem iyi olacaktı.

Dilara hastaneye kaldırıldıktan sonra evimize ilk kez adım atmamıştım.

Evimiz bizim yuvamızdı. Onsuz yaşadığım evin gözümde zerre kadar değeri yoktu. Evinizden içeri adım attığımda bakışlarımı yere çevirdim. Kapının girişindeki kurumuş kanı gördüğümde donup kalmıştım. Bir an olsun onu kaybettiğim düşüncesi yüreğimin ateşler içinde yanmasına yetmişti.

Dilara nikâh kıyılırken bu evi isteyip söz vermişti. Ne olursa olsun yuvasını terk etmeyecekti ve sözünde durdu. Oğlumla, benimle kaldı. Daha fazla Dilara'nın kanını görmeye dayanamadığım için hızlı adımlarla banyoya giderek paspası aldım, onun kanını yerden temizledim. Eve geldiğinde böyle bir şeyle karşılaşmasını istemiyordum. Oda-

mıza girip şifonyeri açtım. Çekmecedan iç çamaşırlarını, pijamalarını ve birkaç parça kıyafetini alıp bavula yerleştirdim. Çekmeceyi kapatırken gözümde bir kitap çarptı. *Dilara'nın bebekle ilgili okuduğu kitap olmalı* diye düşündüm ama kapağının üzerinde bebekle ilgili bir yazı yoktu. İngilizce olarak "Daily" yani *günlük* yazıyordu. Bu Dilara'nın *günlüğü* olmalıydı. İçinde ne yazıyor diye merak ediyordum. Yaptığım doğru olmasa da içini açıp göz gezdirmeye başladım. Tarihler bakılırsa ilk sayfalar Dilara'nın ortaokula gittiği dönemlere aitti. Okulda yaşadığı komik anılarını, Bora'yla atışmalarını yazıyordu. Sayfalar ilerledikçe tarihler birden birkaç yıl sonrasına atlamıştı. Birkaç yıl *günlük* yazmaya ara vermiş olmalıydı. Gittikçe ilgimi çekmeye başladığı yere çöküp özellikle dört yıl öncesine ait yazdıklarını okumaya başlamıştım.

Sevgili günlük, diye başlamıştı yazmaya.

Bugün ben Kuzey'i öptüm, bir an bana karşılık verdiğini bile söyleyebilirim ama bu benim olmasını istediğim düşüncem de olabilir. Neden yaptın diye sorma, inan ben de bilmiyorum. Duygusal yönden zayıftım, bekli de ona sığınmak istedim. Bilmiyorum, lanet olası evlilikten kurtarır, bana yardım eder diye düşünmüş de olabilirim. Maalesef o benim sadece çocuk olduğumu düşünüyor. Yaptığım çocukça bir davranıştı. Ancak onu öptüğüm için hiç pişman değilim. İlk öpücüğümü sevdiğim bir adama verdim. Bu öpücükle kalbim sanki ona mühürlendi. Eskiden anlam veremediğim bazı şeyler anlam kazanmaya başladı. Belki bu aşk değil ama basit bir hayranlık olmadığını çok iyi biliyorum. Şimdiden yüreğim acımaya başlamışken başka biriyle bir ömür geçirip bana dokunmasına nasıl katlanacağım...

Beni öptüğü zaman oysa ona karşılık vermeyi ne kadar da çok istemişim. Sadece bir an için onu öpmüştüm ama mantığım ağır bastığından onu kendimden uzaklaştırıp çocuklukla suçlamıştım. Demek benim öpücüğümle kalbi mühürlenmişti. O mührü yine ben açmış kalbine sızmıştım. Sayfaları atlayarak okumaya devam ettim:

Sevgili günlük bu 24 saat içinde hayatım ne hale geldi. Hayatımı nasıl geçireceğim dediğim adam tarafından iftiraya uğradım. En acısı da ailemin, hatta Kuzey'in de böyle bir şeye inanmasıydı. Kuzey beni bu durumdan kurtarmak için benimle evlenmeyi bile göze aldı. Şunu biliyorum ki onunla evlenseydim o beni hep hata yapmış küçük bir çocuk olarak görecekti? Bana şüpheyile bakan biri ile evlenemezdim. Evlendikten sonra bakire olduğumu anladığında bu yaptığından pişman olacak, ona yük olacaktım. Sevmediği biriyle hayatını geçirecekti. Keşke ona 'beni seviyor musun' diye sorduğumda bana sihirli kelimeleri söyleseydi de ona sürtükmüşüm gibi davranmasaydım.

Ben Dilara'ya o zaman *seni seviyorum* deseydim muhtemelen bu kadar acı çekmek zorunda kalmayacaktık. Duygularımdan emin olabilseydim Bora'ya karşı biraz cesaret gösterebilseydim... Bunların hiçbirini yaşamak zorunda kalmayacaktık. Hayatım boyunca Dilara'ya güvenmediğimin pişmanlığını yaşayacağımı biliyordum. Bu hayatımda kara bir leke olarak kalacak. Sonraki sayfalarda sadece ben ve benim için hissettiklerini, ailesinin onu ne kadar üzdüğünü yazmış.

Artık yirmi dokuz yaşındasın, Kuzey. Eminim eskisinden daha yetkiselisin. Sen de büyüdüün artık, daha olgun bir adamsın. Senin ufaklık da büyüdü, çok değişti. Belki de görsen tanımazsın. Aynaya bakınca bugün ben bile kendimi tanıyamadım. Ayrı geçen yıllara nasıl dayandım. biliyor musun? Düğün hediyem olan kolye bana güç verdi. Kolye boy-numdayken sen de benim hep yanımdaydım. O yüzden kimseyi yanıma, kalbime alamadım. Ya sen? Belki bir sevgilin ya da karın var. Bundan korktuğum için halama seni hiç soramadım. Seninle ilgili haber alacağım, her şeyden uzak durdum ama artık dayanamıyorum. Seni çok özlemiş olsam da seni görmeye korkuyorum.

Yıllarca bir hiç uğruna içimde kızgınlık büyütüp kocaman bir dağ haline getirmiştım. O gittikten sonra hayatıma tek gecelik de olsa kimseyi almadım. Döndükten sonra tüm hıncımı hareketlerimle, sözlerimle ondan çıkartmaya çalıştım. Oysa yaptığı beni düşünerek benden vazgeçmekti. Böyle düşünmesine dolaylı olarak yine ben sorumluydum.

İlk hatayı ondan şüphe ederek yapmış, sonra da *evlen benimle insanların ağzı kapansın* diyerek son noktayı koymuştum. Oysa *sana inanıyorum* deyip yanında olsaydım bugün beklî de evliliğimizin dördüncü yılını kutluyor olabilirdik. Sayfaları okumaya dalmış, neredeyse tüm yazdıklarını okumuş ve yazdıklarının sonuna gelmeye başlamıştım. Son sayfalara doğru Mert'in ona yaptıklarını okurken bir kez daha Mert'i öldürmediğime pişman oluyordum. Ama Dilara'ya bir söz verdim, ona artık böyle bir acı yaşatamazdım. Ne Bora, ne de ben. Dilara beyaz sayfalara Mert'in kendinde değilken ona sahip olduğunu yazıyordu. O şerefsiz bunu yapacak kadar adi bir insan, o kesinlikle yaşamayı hak etmiyordu. Ancak elimden de onu hapse tıkmaktan başka bir şey gelmiyordu.

Hamileyim. Bunu yazarken mutlu olmalıyım ama değilim. Kararımda babasının kim olduğunu bilmediğim bir çocuk varken nasıl mutlu olabilirim. Bilsem ki bebek Kuzey'in bir an bile gitmek geçmez aklımdan ama o manyağın babası olma olasılığı varken burada kalamam. Kuzey'in ona babalık etmesine izin veremem. Onu aldirmayı istedim ama hayafı tehlikem olduğu için yapamadım. Sonra doktor bebeğin kalp atışlarını dinlettiğinde içimde bir duygu belirdi, bu annelik olmalıydı. O zaman onu yalnız olsam da kendim büyötmeye karar verdim. Ondan, bu evden ayrılmak cehennemden farksız olsa da kalamam. Kuzey kendi çocuğunun olmasını hak ediyor.

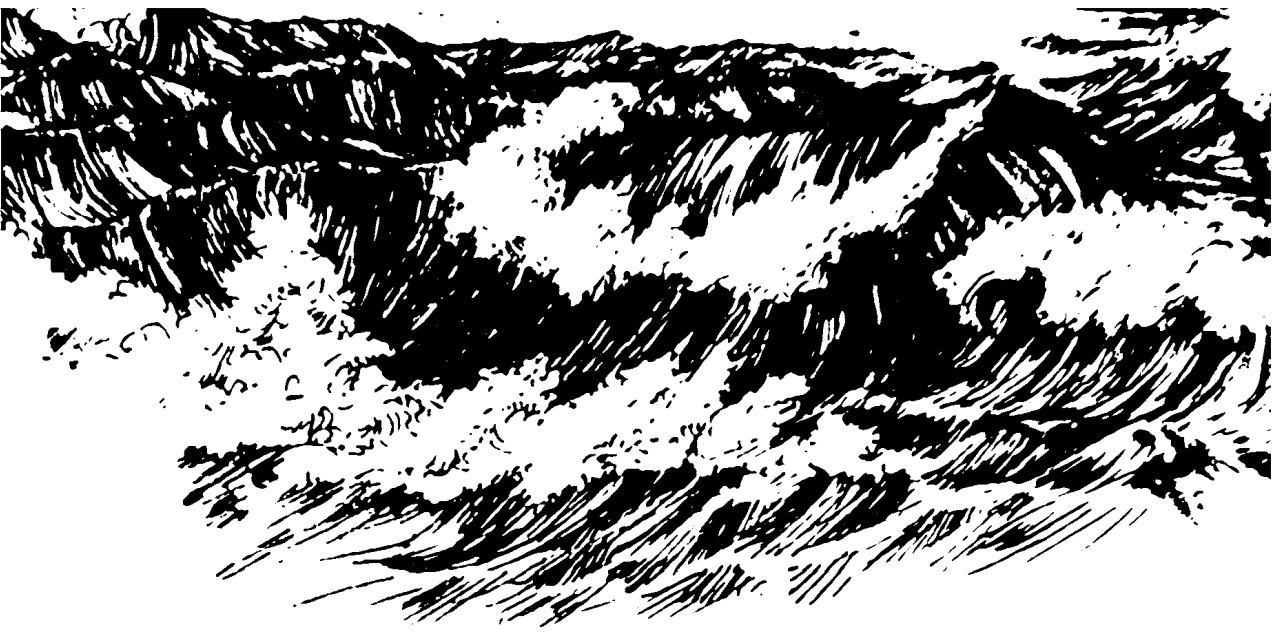
Keşke kaçmak yerine bunları benimle paylaşırdı. Ancak olan oldu, zamanı geri çeviremeyiz. Biliyorum ki Dilara'nın kalbinde ne kadar büyük bir yerim varsa, benim kalbimde de onun o kadar büyük bir yeri var. Tüm bu yaşadıklarımın Allah'ın bana bir cezası olduğunu çok iyi biliyorum. Dilara ona tüm yaşattıklarına rağmen yüce gönlüyle beni, ailesini affetti. Ne kadar pişmanlık yaşarsam yaşayayım asla onun çektiklerini affettiremezdi. Bu sadece bana değil, ailesine de bir cezaydı. Günlüğünü kapatıp yerine koyduktan sonra şifonyeri kapattım.

Onun benim için hissettiklerini biliyordum ama bu deftere yazdıkları bildiklerimi kökten sarsmıştı. Bundan sonra sadece hayatımı ona ve oğluma adayacağımı ve ona tüm yaşattıklarımı unutmaması için her

şeyi yapacağımı çok iyi biliyordum. Bavula dolaptan da birkaç parça giysi daha koyduktan sonra evden ayrıldım. Hastaneye gittiğimde Bora Eylül ve bütün aile ordaydı. Dilara iyi olduğu için bugünden normal odaya almışlar, hemşire ve doktor Dilara'yla ilgileniyordu. Bunu duyduğumda dünyalar benim olmuştu.

Doktor ve hemşire Dilara'nın yanından ayrıldıktan sonra elimdeki bavulu Eylül'e verdim. Odasının önünde garip duygular içindeyim. Sanki yıllardır onu görmemiştim. İlk kez görecekmış gibi kalbim heyecanla atıyordu.

Dilara'yı önce benim görmeme müsaade ettikleri için Kemal baba, Ayşe annem ve Bora'ya müteşekkirdim.

POYRAZ

Dilara'dan...

Derin bir uykudaydım, rüya görüyordum. Kuzey'in kucağında oğlum, yanı başımda uyanmam için ağlıyor, yalvarıyordu. Oğlumun adını Poyraz koymuştu. Ona ve oğluma dokunmak istercesine elimi uzattım ama bir türlü dokunamıyordum. Çabalamaktan çok yorulduğum, ümidimi kestiğim anda göğsümde bir ağırlık hissetmemle güzel bir koku duymaya başladım. Bebek kokusu, cennet kokusu derler, güzel kokuyu içime çekmeye başladım. Bir türlü güzel kokuya doymak bilmiyordum. Bir süre bebeğimin sesiyle yavaşça göğsümdeki ağırlıkla, cennet kokusunda kaybolmaya başladım. Bebeğimi görme ümidiyle gözlerimi açarak yerimden doğrulup cennet kokusunu aramaya başladım ama her yer karanlıktı, önümü göremiyordum. Kalbim deli gibi atıyordu. Hissettiğim bebeğimi bulamamaktan korkarken gözlerimi sıkıca kapattım. Var gücümle karanlığın kaybolması içim Allah'a dua etmeye başladım. Dua bitince gözlerimi yavaşça aydınlığa açarken içinde bulunduğum karanlık yok olmuştu. Yeni bir dünyanın kapılarını açmıştım.

Gözlerimi araladığımda neredeydim? Kimdim, hatırlayamıyordum. Doktor, hemşire başımda benimle ilgilenirken bir şeyler soruyor, iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyorlardı. Bir süre sonra bakışlarım cama takıldı. Bir adam kucağında bir bebekle gözleri yaşlı bana bakıyordu. Benim için ağlayanlar onlar mıydı? Hatırlamak zorundaydım

ama aklım karmakarışık. Camdan bakan adamın çaresizliğini hissettiğimde yavaş yavaş düşüncelerim toparlanmış ve onunla ilgili anılarım beynime hücum etmeye başlamıştı. “Kuzey... Poyraz...”

İki gündür yoğun bakım odasındayım, saatler geçtikçe zihnimi iyice toparlanmıştım. Doktor, hemşire başımda arı gibi dolanıyordu. Her şeyi hatırlasam da bazı boşluklar vardı. Ailem ve Kuzey’i uzaktan görmek zihnimi toparlamama daha çok yardım etmişti. Doktor iyi olduğuma karar verdiği için bugün normal odaya almıştı. Allah’a şükürler olsun iyiydim. Sabırsızlıkla sevdiklerimi, özellikle oğlumu ve Kuzey’i görmek istiyordum. Allah’ım bana ikinci bir şans vermişti. Oğlumla ve Kuzey’le yeni bir hayat bağışlamıştı. Doktor ve hemşire gittikten sonra sürekli bakışlarım kapıya takılıyordu. Sanki her an Kuzey oğlumla içen girecekmiş gibi geliyordu. Saniyeler bir ömür kadar uzun gelmeye başlamıştı. Sonunda kapı aralandı. Kuzey ağır adımlarla yanıma gelip oturdu. Eli saçlarıma gittiğinde gözyaşlarımı engelleyemedim.

“Dilara, geçti bak, ben artık hep senin yanındayım.” Kuzey’in yumuşak sesiyle yattığım yerden doğrulamaya çalıştım. Sezaryen olduğumdan biraz zorlandığım için Kuzey oturmama yardım etti. Kuzey gözyaşlarımı silerken elim yüzüne girmişti. Gözaltları iyice çökmüş, çıkık elmacık kemikleri zayıfladığı için iyice belirmişti. Elimi yüzümün her karesinde gezdirirken sanki Kuzey’i yeniden keşfetmeye çalışıyordum. Onsuzluğu nasıl düşünebilmişim? Ellerimi yüzünden çekmiş kollarımı beline dolayarak başımı göğsüne dayadım. O an içimden geçen sadece onu benden almadığı için Allah’a şükretmektir. Dakikalarca birbirimize sarılıp içimizdeki korkuları gidermeye çalışırken onsuz bir hayat düşünebildiğim için yüreğimdeki pişmanlıklarla savaş veriyordum. Şu an mutluydum, huzurluydum, mutluluğumun tek eksikliği oğlumdu.

“Kuzey, oğlum iyi mi?” dediğimde Kuzey’den uzaklaşmış, çökmüş kahverengi gözlerine iyi bir şeyler söylemesi ümidiyle bakmaya başlamıştım.

“O çok iyi, senin gibi çok inatçı. Sen uyanana kadar bir an bile susmadı. Şimdi de sürekli uyuyor. Annesinin iyi olduğunu sanırım o da

hissetti.” Kuzey’in gülümseyerek söylediği sözlerden sonra yüreğime su serpilmişti.

“Ona bir şey olmasından çok korktum.”

“Üzülme artık, her şey geçti, iyileşmene ve oğlumuza odaklan, böyle şeyler düşünme.” Kuzey’in gözlerinin içine baktığımda tarif edemediğim güzel duygular görüyordum. Oysa beni dışarıdan seyrederken gördüğümde, yüzünde acı dolu çaresizlik vardı. Şu an duyduğum mutluluğumun bir sebebi de Mert’ti. O olmasaydı şimdi çoktan oğlum da, ben de ölmüş olacaktık. Bunu Kuzey’e söylemeliydim ama nasıl tepki vereceğini bilemiyorum, aslında tahmin etmek zor değildi. Yine de Kuzey’e bunu söylemek zorundaydım. Ondan bir şey saklamak istemiyordum. Artık aramızda sır olmamalıydı. Derin bir nefes alıp bakmaya doyamadığım gözlerine odaklandım.

“Kuzey sana bir şey söylemem lazım.”

“Bana istediğini söyleyebilirsin. Sen bana döndün ya, oğlum ve beni terk etmedin ya, başka hiçbir şey umurumda değil. Ben seninle ikinci kez doğdum. Benim ikinci hayatım bugün seninle başlıyor.” Yaşadığım için oğlumu ve Kuzey’i tekrar gördüğüm için Allah’a ne kadar şükretsem azdı. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlamıştı.

“Dılara ağlama artık, tek damla gözyaşını görmek istemiyorum.”

“Elimde değil, Kuzey. Eğer Mert olmasaydı belki ben de, bebeğim de çoktan ölmüştük.” O anki duygusallığımın arasından onun ismi ağızımdan firar etmişti.

“Mert ‘in bununla ne alakası var! Bu durumda olmanın sorumlusu yoksa o mu?” Kuzey yüksek sesle çıkan sözlerinin ardından yerinden bir hışımla kalkarak odanın içinde kızgınlıkla dolanmaya başlamıştı. Bu durum biraz gerilmeme sebep olmuştu. Yüzüme de yansımıştı. Kuzey bu durumun farkına vardıktan sonra iki adımda yanıma gelerek oturdu.” Özür dilerim” diyerek ellerimi sıcak avuçlarının içine alarak bir öpücük kondurdu.

“Sakin ol, Kuzey. Onun benim durumumla bir alakası yok” dedikten sonra hatırladığım kadarıyla doğumdan önceki yaşadıklarımı Kuzey’e anlatmaya başladım. Anlatacaklarım bittiğinde Kuzey oldukça şaşırmış gözüküyordu. En azından esip gürlememişti.

“Avukat arayıp Mert’in hastaneden kaçtığını söyledim. Benim evde aldım ama seni o halde görünce Mert’i tamamıyla affetmekle bir iyiliği dokundu. Fakat bu, yaptıklarını asla değiştirmeye zarar vermiyorsam sırf sen istediğin için.”

“O bana dokunmamış, Kuzey sen beni dinlemedin mi, nefret ettim.” Kuzey şefkatli elini yüzüme dokunurdu.

“Dılara bu umurumda değildi, sen benim karımsın. O da benim kolum. Zaten oğluma bakınca bunu görebiliyorum, bana o kadar çok bakıyor ki!.. Üstelik koltuğunun altında bende ve babamda olduğum gibi bir ben var.” Doğru, Kuzey’in tam koltuğunun altında, iç kısmına yakın kahverengi, küçük oval bir ben vardı. Demek oğlumun da bana gibi bir beni vardı.

Kuzey’in Mert’i affetmeyeceğini biliyordum, ben de affetmeyeceğim ama yine de Mert’i kalbimin bir köşesi affetmek istiyordu. Mert geçmişimin kara sayfalarına kapatmak istiyordum.

“Kuzey, Mert benden af dilemek için kaçmış ve teslim olacağını söyledi.” Kuzey sözlerimin ardından avukatı aramış, söylediğini doğru olup olmadığını teyit etmişti. Avukat Mert’in dün teslim olduğunu söyledi. Kuzey telefonu kapattıktan sonra ellerimi avuçlarıma içine alarak meraklı bakışlarını gözlerimin içine dikti.

“Onu affetmek mi istiyorsun, Dilara?”

“Onu affetmek istemiyorum, bana yaşattıklarını ömrüm boyunca unutmayacağım. Onun yüzünden aramıza iki kere ayrılık girdi. Sen senden ayrı kalmak bile ondan nefret etmemin bir sebebi; ama yine de neden böyle davrandığını öğrenmek istiyorum. Bu yüzden mahkemeden önce onunla konuşmak istiyorum.” Kuzey yüzüme bakarken suç olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu.

“Gerçekten bunu istediğinden emin misin?”

“Lütfen, Kuzey, Mert’le konuşmama izin ver. Artık bu meseleyi tamamen tarihe gömmek istiyorum. Aylarca bana dokunduğunu düşünmekle, babasını bilmediğim bir çocuğu taşıdığımı düşünmekle yaşadım. Bunun ne demek olduğunu asla bilemezsin. Lütfen” derken yüzüme gözyaşlarına boğulmuştum. Kuzey’e yaşlı gözlerle baktığımda pes etmiş gözüküyordu.

“Tamam ama önce iyileşmene bak. Bora bu durumdan hiç hoşlanmayacak, haberin olsun. Ona bir zarar vermediyse bunu önce senin için, sonra da Eylül onu zapt ettiği içindi.”

“Teşekkür ederim, Kuzey; sana sahip olduğum için çok şanslıyım.”

“Asıl ben sana sahip olduğum için şanslıyım; ama artık seni oğlumla paylaşmak zorundayım.” Burnuma kıskançlık kokuları gelmişti.

“Kuzey senin yerini kimse dolduramaz. Oğlumuz bile olsa.” Kuzey gülümsemeye başlamıştı. Söylediğim onu mutlu etmişe benziyordu. “Şimdi bana oğlumu getir, onu görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Dışarıda da herkes seni görmek için sabırsızlanıyor. Sen onlarla kucaklaşırken ben oğlumu sana getirmeye gideyim.”

“Tamam ama çabuk ol.” Kuzey alınımdan öptükten sonra oğlumu getirmek için yanımdan ayrıldı. Bir süre sonra annem, babam, halam, Metin amca ve Ahmet amca, Sevgi teyze içeri girmiş buğulu gözlerle bana bakıyorlardı. Kimse yanıma gelmek için cesaret edemiyordu. Ancak bakışları bile beni sarmış sarmalamıştı. En sonunda babam dayanamayıp geldi ve yanıma oturdu. Yüzümü sıcacık olan ellerinin içine aldı.

“Kızım Allah seni ve torunumu bana bağışladı ya, artık ölsem de gam yemem” dedikten sonra babam beni şefkatli kollarının arasına alarak sımsıkı sarıldı.

“Baba, Allah sana ve tüm sevdiklerime uzun ömür versin. Torunlarının çocuklarını bile gör.” Babama daha çok sokuldum.

Annem yanıma geldi. “Kalk artık, biraz da kızıma ben sarılalım!” Babamın kolundan çekerek benden uzaklaştırdıca babam homurdanarak yanımdan kalkmak zorunda kalmıştı. Bu hallerine gülümsemekten kendimi alamadım. Beni paylaşamıyorlardı. Annem yanıma oturduğunda gözyaşları içinde bana sarıldı. Annemin cennet kokusunu doya doya içime çektim. Anne olmadan anneleri anlamak imkânsız sözünün ne kadar doğru olduğunu çok daha iyi anlamıştım.

“Dünür kalk biraz da kızımızı biz sevelim.” Annem istemeyerek de olsa yanımdan kalktığında Sevgi teyze ve Ahmet amca yanıma oturmuşlardı. Ahmet amca, “Bu benden kızıma hediye” diyerek kırmızı kadife kutudan çıkarttığı oldukça geniş olan hasır Trabzon bileziği koluma taktı. İyice duyulduğum için gözyaşlarıma engel olamamıştım.

“Ağlama kızım, baban ve benden sana ufak bir hediye...”
Sevgi teyze bana sarılmıştı.

Sıra Metin amca ve halama geldiğinde duygu dolu gözlerle bana gelmişlerdi. Kendimi onların sıcak kollarında buldum. İkisi de teyzeme edemeseler de sessizlikleri çok şey anlatmıştı. İkisi de bana gelmişlerdir anne baba olmuşlardı.

Aile büyükleriyle sarılıp kucaklaşma bittikten sonra onları yanıma getirmeye ikna etmeye çalışarak eve gitmelerini istemiştim. Birkaç gün önce benim yüzümden nerdeyse hastanede yatıp kalkıyorlardı. Annem de istemese de halam ve Sevgi teyze ikna etmişlerdi. Aile büyüklerimizden ayrılınca abim, Eylül ve Kağan odaya girmişti. Önce abim yanıma gelerek oturdu. Duygu dolu gözlerle bana bakarken ellerini yüzümün her yerinde gezdiriyordu. “Beni bırakmadığın için teşekkür ederim.” Abimin sözlerinden sonra kendimi sıcak kollarında buldum. Abim saçlarımı okşuyor, beni içine almak istercesine sıkıca sarıyordu. “Ah, Bora, kıza biraz rahat ver” diyerek Eylül yanıma gelerek abimi çekiştirmeye başladı. Abim benden uzaklaştığında mavi gözlerinde yaşlar sıralanmıştı.

“Yapma, ben iyiyim.” Abimin gözyaşlarını sildim. Daha fazla yanamadığı için yanımdan kalkarak birkaç adımda pencerenin yanına gitti. Bakışları uzaklara dalıp gitmişti. Kim bilir yüreğinde şu an ne tınalar kopuyordu.

“Dünyanın en güzel annesi, bizi bir daha sakın böyle korkutma Trabzon’dan karayemiş sopası getirdim. Yoksa yersin bir tarafına göre.” Eylül duygusal ortamda yine tebessüm ettirmeyi başarmıştı. Kağan yanıma gelerek alnıma masum bir öpücük kondurmuştu. “Tatlınumu da getirselersene de bir görsek” diyerek ortamın duygusallığını artırmıştı.

Bir süre sonra odamın kapısı açıldı. Hemşire mavi battaniyeye sarılmış oğlumla içeri girdi. Tüm gözler oğluma ve hemşireye yöneldi. Kuzey de hemen hemşirenin arkasından içeri girdi. Bebeğimi gördüğümün mutluluğunun yanında bir de Melek’i görmemin şaşkınlığı vardı. Melek yanıma kadar sokularak minik oğlumu kucaklamaya çalıştı. Kucakımda oğlumu hissettiğim an tüm dünya benim olmuştu. Üzerindeki mavi tulumun içinde dünyanın en güzel mucizesine ulaşmıştım.

yordum. Aylardır çektiğim sıkıntımı unutmuş, güzel mucize için Allaha şükrettim. Oğluma baktıkça yüreğimde bir şeyler kopup gidiyordu. Aldırmak gibi bir cahilliği düşündüğüm için bir kez daha yüreğimde tarifsiz bir acı belirmişti. Hayatım boyunca içimde bir sızı olarak kalacaktı. Gözlerime iyice gözyaşlarım hücum etmeye başlamıştı. Şu an dünyada sadece oğlum ve ben vardım, bir de Kuzey.”

“Dilara artık oğlunu emzirmelisin” sözleriyle düşüncelerimden sıyrılıp Melek’e odaklandım.

“Senin hastanede çalıştığını bilmiyordum.”

“Dün işe başladım, ben de senin burada olduğunu bu sabah öğrendim.” Kağan, Melek’i gördüğünden olsa gerek bebeği unutmuş hülyalı hülyalı ona bakıyordu. Melek,

“Beyler sizi dışarı alayım. Anneye nasıl emzirileceğini göstermem gerek.” Kağan hayran bakışlarla süzmeye devam ediyordu. Melek bunu fark etmiş olacak ki yüzü al al olmuştu.

Kağan ve abim odadan çıkmış, Kuzey beni yalnız bırakmamıştı. Minik bebeğim kucağımda kıpkırmızı, buruş buruş bir şeydi. Gerçekten Kuzey’e çok benziyordu. Allah’ıma bu mucize için beni oğluma, Kuzey’e bağışladığı için binlerce şükrediyordum. Sağ göğsümü çıkarıp oğlumun ağzına koymaya çalışırken Melek nasıl emzireceğimi anlatıyordu. Bu işi başarmış gözüküyordum. Oğlum iştahlı bir şekilde beni emiyordu ama zaman zaman mememi ağzından atıyordu. “Dilara ilk kez emziriyorsun, o yüzden sütün şu anda yeterli olmayabilir. Emzirdikçe sen de sütünün arttığını fark edeceksin” diyerek beni rahatlatmıştı. Melek dışarı çıktıktan sonra Eylül, Melek’in anlattığı şekilde emzirmeme yardım etti.

“Çok güzel bir bebek. Kuzey’e benziyor, Eylül.”

“Huyu benzemez inşallah!” Kuzey Eylül’ün iğneleyici lafından payını almıştı.

“Eylül’cüğüm artık akrabayız, istersen bu iğnelerini başka yere batırsan.”

“Aslında Kuzey bu son iğnelerimdi, son bir daha batırayım” diyerek muzipçe gülmeye başladı.

“Nasıl oldu bu, anlatsana... En son sabah seninle konuştuğum an iyiydin.”

Ona merdivenlerden düşmemden şu ana kadar olan her şeyi aklımda kaldığı kadar anlattım. Eylül şaşkınlıkla beni dinlerken zaman zaman karakaşlarını kızgın olduğunu belli edercesine çatıyordu.

“Ah o Mert ‘i elime geçirirsem parçalayacağım. inan.” Eylül’ün ağzından çıkan sözlerle siyah gözleri alev topuna dönmüştü.

“Eylül haklısın, aylarca bu yüzden cehennem azabındaydım. Ama Mert olmasaydı bebeğim de, ben de ölmüş olabilirdim. Bilincimin kapanmaması için beni sürekli konuşturdu. En son hatırladığım onu affetmemi istememdi.”

“Peki, ne yapacaksın?”

“Onunla konuşup bu konuyu sonsuza kadar kapatacağım. artık geçmişle uğraşmaktan yoruldum, Eylül. Tüm yaptıklarına rağmen bana dokunmadı. Sırf bu yüzden bile onu affedebilirim.” Eylül derin bir iç çektikten sonra,

“Sen de kendince haklısın ama Bora bu durumdan hiç hoşlanmayacak ona göre” diyerek bana sarıldı. Ama aramızda artık oğlum vardı. O sırada Bora kapıyı vurarak içeri girmişti, aceleyle göğsümü kapattım. Zaten oğlum da doymuş gözüküyordu. Bora birkaç adımda yanıma geldi.

“Dayısının bir tanesinin karnı doymuş gözüküyor” diyerek elini oğlumun yanağında gezdirdi.

“Dayısı bir tanesini kucağına almak istemez mi?” Oğlumu alması için abime uzattım. Ancak kucağına almaya pek yanaşmamıştı.

“Dilara bu çok küçük, bir yerini kırarım falan. Yok, kalsın.” Kuzey.

“Korkma, Bora, alıştırma olur” dedi. Abim yalancı kızgınlıkla bakışlarını Kuzey’e çevirirken oğlumu yavaşça abimin kollarına bıraktım. “Abi kucağına çok yakıştı, artık bebeğim de doğduğuna göre düğün-nüzü yapalım. Siz de yapın bir tane, benim oğlanla arkadaş olurlar.” Kırdayarak söylediğim sözlerden sonra Eylül’ün esmer yanakları alıngan olmuştu.

“Siz Kuzey’le ağız birliği falan mı yaptınız? Yok, birkaç sene çocuk-mocuk” diyerek abim oğlumla yanımdan bir iki adım uzaklaştı. Eylül bir hışımla yerinden kalktı.

“Kim demiş” diyerek sert bakışlarını abime çevirmişti.

“Ben dedim” derken abim oldukça ciddi gözüküyordu. Eylül daha da ileri giderek, “Bana sordun mu?” deyip sesini biraz daha yükseltti. Oğlumun abimin kucagında olduğunu fark etmesiyle hemen sesini alçaltmıştı.

“Sormadım, hem sorsaydım *evet* mi diyecektin?”

“Evet!” Eylül’ün üstüne basa basa söylediği sözlerle odamız kahkahalarla doldu. Eylül demek ki evlenip anne olmaya dünden razıymış, bunu öğrenmiş olduk. Abim oğlumu kucagında pıspışlarken,

“İsim düşündünüz mü?” dediğinde tüm gözleri bana çevrilmişti.

“Poyraz.” İsmi-ni söylediğim an bakışlarımız Kuzey’le kesişti. Kuzey’in gözlerinin buğulandığını fark ettim.

“Kuzeyden esen Poyraz olsun.” Kuzey’in az önce buğulanan gözleri bu sefer söylediklerimden sonra mutlulukla parlıyordu. Kuzey yanıma gelerek oturmuş, ellerimi ellerinin içine hapsetmişti.

“Teşekkür ederim” diyerek bana sımsıkı sarıldığında *Allah’tan başka ne isteyebilirim* diye düşündüm. Sadece oğlumla, Kuzey’le uzun bir ömür diledim.

“Asıl ben sana oğlumu bana getirdiğin teşekkür ederim, ona bu güzel ismi ilk sen verdiğin için.” Kuzey benden uzaklaşarak yüzümü ellerinin içine aldı.

“Sen söylediklerimi duydun mu?”

“Hayal meyal hatırlıyorum” derken Kuzey gittikçe bana yakınlaşıyordu. Dudaklarımızın arasında millimler kalmıştı.

“Öh, sanırım bu çifte kumruları yalnız bıraksak iyi olur!” Abim yanıma kadar sokulup bebeği kucığıma bıraktı. Yüzüm yanmaya başlamıştı. Neredeyse... Abim ve Eylül muzip bakışlar altında yanımdan ayrıldı. Kuzey’le baş başa kaldık.

Mutluydum, artık benim için tertemiz sayfalar açılmıştı. Yıllardır dinmeyen fırtına sonunda yerini güneşe bırakmış, karanlık bulutlar dağılmıştı. Kuzey ve benim için yepyeni bir hayat başlıyordu. Bu

sefer bu mutluluğumun elimden almasına kimseye izin vermeyecektim. Ölmem gerekse, öldürmem gerekse de bunu yapacaktım. Geriye gelmişken sadece Mert kalmıştı ve hastaneden çıktığımda ilk iş konuşarak onu hayatımdan sonsuza kadar çıkarmak olacaktı.

Günler geçmişti, hastaneden bebeğimle mutlu bir şekilde çıktık eve gelmiştim. Bebeğimi karyolasına yatırıp onu izlemeye başladım. O kadar güzel ve masumdu ki hiçbir şeyden habersiz uyuyordu.

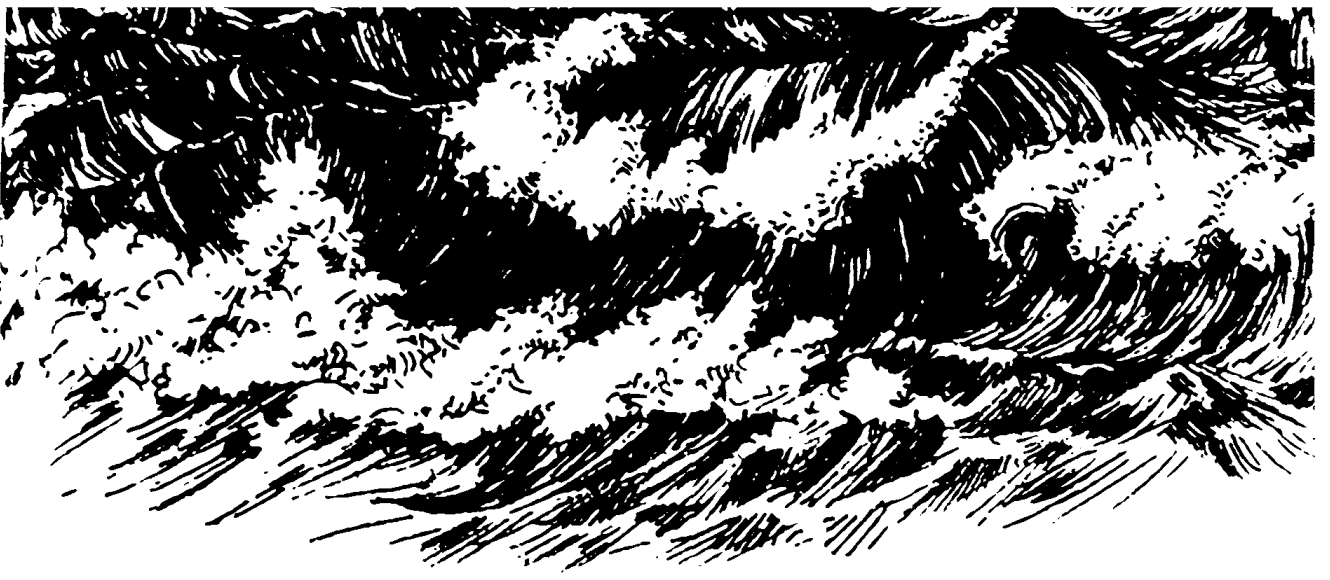
Kuzey yanıma gelerek arkadan sımsıkı belime sarıldı. “Nikâhımızda söylediğin gibi yuvamızı terk etmediğin için teşekkürler” dediğinde beni kendine iyice çekmiş, boynuma öpücük bırakmıştı. Bir kez daha Allah’a beni oğlumdan ve Kuzey’den ayırmadığı için şükrettim.

“Sana söylemem gereken bir şey var.” Kollarından kurtulup arkam döndüm. Yüzümü ona çevirip ne söyleyecek diye bekliyordum.

“Avukatla konuşup yarın senin için Mert’le bir görüşme ayarladım.” Şaşırmıştım.

“Bu kadar çabuk olacağını beklemiyordum.”

“Artık senin için de benim için de Mert konusu kapansın istiyordum. Bu yüzden senin haklı olduğuna karar verdim.” Kuzey’in sırf buna benim için razı olduğunu çok iyi biliyordum. Yanımda olup bana destek olduğu için Kuzey’e minnettardım.

YENİ HAYAT

Kuzey’le hapishaneye gitmiş, görüş salonunda Mert’i görmek için bekliyordum. Bana yaptığı her şeye rağmen oğlumun ve benim hayatımı kurtardığı için onu affetmiştim. Biliyorum ki Mert kendi vicdanıyla baş başa ve ömür boyu vicdan hapishanesinde kalacaktı. Kuzey’den Mert’le konuşurken bizi yalnız bırakmasını istedim. Çünkü Mert’i görünce yapacaklarını kestiremiyordum. Kapılar açılmış, Mert demir kapıdan gardiyanlar eşliğinde içeri girmişti. Karşımadaki sandalyeye geçip oturduğunda ellerini önümüzdeki masanın üzerinde birleştirmiş yüzüme bile bakamıyordu. İyice zayıflamıştı ama saç ve sakallarını kesmişti. Sonunda mırıldanarak da olsa birkaç kelime söyleyebilmişti.

“Geldiğin için teşekkürler, bunu beklemiyordum.”

“Benim için de kolay olmadı ama çocuklukta geçirdiğimiz güzel günlerin hatırına, bana gerçekleri anlatıp bebeğim ve bana yardım ettiğin için gelmek istedim. O gün seni dinleyemedim ama bugün seni dinlemek istiyorum” derken oldukça sakin ve rahattım. Biliyorum ki Mert artık benim için bir tehdit değildi. Mert derin bir nefes almıştı. Nereden başlayacağını bilmez gibi bir hali vardı. En sonunda kelimeler zor da olsa ağzından çıkmaya başlamıştı.

“Sen haklıydın” dedikten sonra bir an duraksayıp sonra devam etmişti.

“Sana olan sevgim aşk değil saplantıydı. Elde edememem dediği kiskançlıktı. Beni reddettiğinde arkadaşlarım tarafından alay konusu edilmiştim. Arkadaşlarım dediğin gibi iyi insan değillerdi. Bu sayesinde alkole başladım. Hayatıma kızlar girmeye başladı. İstediklerimde elde etmeye başladım ama yemin ederim hiçbir kıza istemediği bir şey yapmadım” derken hâlâ yüzüne bakamıyor, ellerini yumruk yapmış ve kırıyordu.

“Seni elde edemeyince aileni devreye soktum. Onlara *hayır* söylemeyeceğini biliyordum. Kuzey’le seni öpüşürken görünce çıldırdım. Çünkü bana hiçbir zaman öyle sevgiyle bakmamış, yakınlık göstermemiştin. Düğün gecesini beni istememen beni daha çok çıldırttı. Evlenip karım olursan beni seversin diye düşünmüştüm. Beni reddettiğinde alımlıca babanın kapısına bırakarak senden intikam aldım ama yaptığım sadece kendi değerimi düşürmektir. Sen gittikten sonra hiç mutlu olmadım, hayatımda bir sürü kız geçti. Hiçbiri senin gibi değildi. Yıllar sonra kardeşimi bir şerefsiz hamile bırakıp gitti ve o dayanamayıp doğum yaparken öldü. Cenazesinde bile yanında değildim. Sadece bıraktığı mektupta seni bulup af dilememi kendisini de affetmeni yazıyordu.” Mert’in kardeşinin ölümüyle ne kadar acı çektiğini yüzünde gördüğümde yaşattığı her şeye rağmen saf kalbim sızlamıştı. *Kaşe Yağmur ölmeseydi, bunlar yaşanmasaydı* diyordum ama sonra bunun da Kuzey’le benim sevgim için bir sınav olduğunu düşünüyordum.

“Seni çok aradım, nerede olabileceğini araştırdım. Artık ümidimi kestiğim an seni halanın yanında buldum. Kuzey’le çalıştığını öğrendiğimde deliye döndüm. Attığınız her adımı izliyor, fotoğraflarını çekiyordum. Fabin’la fotoğraflarını da bu sayede çekip basına verdim. Amacım aranızın açılmasıydı. Çünkü bir ara çok samimi gözüküyordunuz, sürekli sizi birlikte görüyordum. Tüm bunlara rağmen evlendiğinizi öğrendiğimde tek düşüncem seni geri alabilmektir.” O fotoğraflardan sonra hayatım yine altüst olmuştu. Kuzey’le tam da her şeyin yoluna girdiğini düşündüğüm günlerdi; belki de iyi oldu, bilemiyordum. Kuzey beni zorla nikâh masasına oturtarak aramızda kopmayacak bir bağ oluşturdu.

“O günden sonra içimdeki saplantı daha çok büyüdü. Trabzon’a gelip düğün yapmanız benim için bir büyük şanstı. Bulduğum ilk

satta da seni kaçırıp yayladaki eve götürdüm. Görüntümü değiştirdiğim için kimse beni tanıyamıyordu, o yüzden sana yaklaşmak kolay oldu. Mahallemde hayalet gibi dolaşıyordum ama her şeyden haberim vardı. Annem babam sana yaklaşmamam konusunda beni defalarca uyardı.” Mert’in anne babasını gördüğüm gün sanki özürden başka bir şeyler söylemek istiyormuş gibi bir halleri vardı ama ben onları daha fazla dinlemeye dayanamadığım için yanlarında ayrılmıştım. O gün daha sakin olabilseydim belki Mert yüzünden bu kadar acı çekmek zorunda kalmazdım.

“Kardeşim öldükten sonra uyuşturucuya başlamıştım; artık doğru düşünemiyor, aklım bana oyunlar oynuyordu. Yaylada sana yaptığım tacizler alnına silah dayamam, uyuşturucu ve alkol yüzündendi. Evden kaçınca seni eve getirip senin üzerindeki ve kendi üzerimdekileri çıkarttım” dediğinde istemsiz gerilmiştim. Giysilerimi çıkartmak için bile olsa bana dokunmuş, karşısında cırlıçıplak kalmıştım.

“Hiçbir zaman amacım sana tecavüz etmek olmadı. Buna inanırsan *Kuzey’den vaz geçip bana dönersin* diye düşündüm. Nasıl söylenir bilmem ama” diyerek başını cama doğru çevirip anlatmaya devam etti. “Yeni evliydin, bu yüzden seninle olduğuma inanacağından emindim.” Doğru, biraz hassasiyet yaşıyordum. Özellikle kasık ağrılarım olduğu ve leke görmeye devam ettiğim için inanmam zor olmamıştı.” Bunu düşünebildiğine göre çok da deli sayılmazdı.

“Peki, bundan nasıl bu kadar emin oldun. Daha önce birileri de hayatıma girmiş olabilirdi.”

“Sırf ailene kırgın olduğun için böyle bir şey yapmayacağını çok iyi biliyorum. Bu söylediğime gülebilirsin ama seni iyi tanıyorum, Dilara. Kuzey’i ne kadar sevsen de aileni üzecek bir şey yapmazsın. Benimle de sırf aileni kırmamak için evlendin. *O gece otelde Kuzey’le yattın* derken bile içten içe bunun doğru olmadığını çok iyi biliyordum. Ama sarhoştum ve doğru düşünemiyordum. Beni reddetmene tahammül edememiştım” derken Mert oldukça samimi görünüyordu. Garip olan Mert’in beni ailemden daha iyi tanıdığı olmasındı. Hırs ve saplantı insanı ne hale getiriyordu. Mert’e bakınca bunu daha iyi görebiliyordum.

“Ve sağ olsun ayaklı gazete Emine teyze sayesinde düğün sabah doktora gittiğin mahallenin her yerinde konuşulmaya başlamıştı. Çortan herkes beni yüz karası ilan etmişti. Bu da beni o zaman daha çok hırslandırmıştı.” Zeynep abla haklıydı, o sabah Emine teyzeyle hastanede karşılaşmak en azından benim açımdan iyi olmuş, sayesinde aklanmıştım.

“Aylardır hastanede alkol ve uyuşturucu tedavisinin yanında psikolojik tedavi de gördüm. Bu sayede bir sürü saplantılarımdan kurtuldum. İyileştikçe sana yaptıklarım hançer misali yüreğime saplanmaya başladı. Her geçen gün vicdanım beni daha çok boğuyordu. Ölmeyi bile denedim ama bunu bile beceremedim. Aylar geçti, en azından hapse girmeden seninle konuşup af dilemek istedim. O yüzden hastaneden fırsat bulduğum ilk anda kaçıp sana geldim. Seni o şekilde görmek beni çok korkutmuştu. Eğer ölseydin emin ol yaşamak gibi bir niyetim yoktu. İyi olmana çok sevindim. “Mert’e bakınca pişman olduğu yüzünün her karesine yansıdığını çok iyi görmenin yanında, artık bu konuşmanın sonuna geldiğini görebiliyordum. Şu an benden bir cevap bekliyordu, şunu biliyorum ki onu affetsem de o kendini asla affedemeyecek, bu ömür cehennem azabı çekecekti.

“Mert ben seni affettim ve şikâyetimi geri alacağım. Senden maviş gözlü yeğenine sahip çıkmanı, ona babalık yapmanı istiyorum. Yeğenin çok tatlı bir çocuk, üstelik bir oğlan senin yaptığın hataları onu yapmasına izin verme. Kendine o güzel çocukla yeni bir hayat kur.” Söylediklerime inanamıyordum. Ama kin, nefret insanın en büyük düşmanı bunun beni yiyip bitirmesine izin veremezdim. Mert minnettar gözle bana bakarken gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Sandalyeden kalkıp gardiyanlar eşliğinde kapıdan çıkarken bir an duraksayıp bana döndü. “Beni affetmiş olabilirsin ama ben kendimi ve kardeşimi o hale düşüren şerefsizi asla affetmeyeceğim” dediğinde gözlerinde hastalıklı Mert’i gördüm.

“Mert hayatını artık mahvetme, çocukluğumuzdaki Mert’in yaşamasına izin ver.”

“Merak etme, söz verdiğim gibi senin yoluna çıkmayacağım. Ama benden fazlasını bekleme...” dedikten sonra kapıdan gardiyanlar eşli-

ğinde çıkıp gitmişti.O gözleri iyi tanıyorum, her ne yapacaksa umarım hayatına ve başkasının hayatına mal olmaz.

O günden sonra Mert 'i ne gördüm, ne de ondan haber aldım. Şikâyeti geri çektiğim için birkaç ay sonra hapisten çıktı. Abimle bu konuda ciddi tartışmalar yaşamıştık ama en sonunda pes etmiş, bana dokunmadığı ve bana yardım ettiği için ikna edebilmiştik. Böylece Mert defterini sonsuza kadar kapatmıştım.

Bora'dan...

Sonunda kardeşim için de, ailemiz için de her şey yoluna girmişti. Kardeşimin o kadar temiz bir yüreği var ki Mert'in tüm yaptıklarına rağmen onu affetmişti. Bana kalsa o şerefsizi çoktan öldürmüştüm. Biliyorum ki böyle bir şey yapsaydım bu yaptığım onun için daha büyük bir yıkım olurdu. Hayatı boyunca kendini suçlardı.

Bir de Eylül vardı, onu bu kadar çok severken onun varlığına bu kadar alışmışken ondan bir dakika daha ayrı kalamazdım. Eğer Mert verdiği sözde durmazsa bu sefer hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi gözüm görmez, onu kendi ellerimle gebertirdim. Atık bunları düşünmemeli, geleceğime odaklanmalıyım. Evleniyordum, yeni bir hayata adım atıyordum. Hem de Metin amcanın kızı Eylül'le. Bundan birkaç yıl önce böyle bir şey olacağını söyleseler *hayal kurmak güzel, nasıl olsa bedava* derdim ama şimdi üzerimdeki damatlığa bakınca gerçeğin tam içinde olduğumu görebiliyordum. Benim hazırlığım yarım saatte bitmişti ama saatlerdir Eylül ve Dilara'nın hazırlığı bitmemişti. Bir türlü yatak odasından dışarı çıkmıyorlardı; çıldırmak üzereydim. Eylül aldığı gelinliği inat edip düğüne kadar göstermeyeceğini söylemişti. Ne kadar çok dil döksem de ikna edememiştim. Bu yüzden nasıl olduğunu çok merak ediyordum. Esmer olduğu için ona beyaz çok yakışıyordu. Eminim gelinlik de ona çok yakışacaktır.

“Eylül yeter artık güzelim, biraz daha oyalanırsan kendi nikâhımıza geç kalacağız” diyerek kapıda bir sağa bir sola gidip gelmeye başladım.

“Sakin ol, dostum. Kız evi naz evi.” Kağan sözleriyle beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama ne mümkündü. Allah’tan bizimkiler salonda oturduğu için bu halimi görmüyorlardı. yoksa günlerce dillerinden tutamazdım. Zaman geçirmek için çareyi Kağan’a sataşmakta buldum.

“Melek’i istemeye giderken seni de göreceğiz” dediğinde çarpık bir gülüş atmayı ihmal etmedim. Kağan sözlerim karşısında sadece sınırlamakla yetindi. Sonunda Kağan, Melek için düşüncelerini bizimle paylaşmış, sonra da cesaret ederek Melek’le konuşmuştu. Şu an birbirlerini tanıma aşamasında olsalar da ben çoktan Kağan’ın evlilik planları yaptığını biliyordum. Kuzey,

“Bora, dostum, sen bu durumlara düşecek adam mıydın? Bu halimi gördüm ya, artık ölsem de gam yemem” diyerek sırtıtmaya başlamıştı. Normal şartlarda olsa Kuzey’in bu lafının altında kalmazdım ama sakin olmalıydım.

“Dilara kapıyı açmazsanız artık kapıyı kırıyorum!” diyerek hızlı adımlarla kapıya yöneldim. Tam kapıya omuz atacaktım ki Dilara’nın kapıyı açmasıyla Eylül’le göz göze geldim. Allah’ım kesinlikle rüya görüyordum. Dilim tutulmuş, nefesim kesilmişti. Ne söyleyeceğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Bu kesinlikle Eylül değil bir melekti. Eylül’ün gözlerinin içi gülüyordu. Eylül odadan çıkıp karşıma geçmişti. Etrafında dönerek, “Nasıl olmuşum? Beğendin mi?” derken yüzü dudağındaki ruj gibi al al olmuştu. Onun güzelliğine o kadar dalmıştım, sorduğu soru bir kulağımdan girip diğerinden çıkmıştı. Bırak kendimi toparlayabildiğimde gelinliğinin straplez ve arkasında derin bir sırt dekoltesi olduğu dikkatimi çekmişti. İstemsizce kaşlarım çatılmıştı. Ben Karadeniz erkeğiyim. Benim olanın kimsenin görmesize izin veremezdim. İzin veren de aptalın önde gidenidir.

“Bu mu yani günlerce gelinlikçi gelinlikçi dolaştığınız, çok güzel dediğiniz gelinlik” derken sesim oldukça sert çıkmıştı. Eylül karakaşlarını kızgın olduğunu belli edercesine çattığında ağzından çıkacak sözlerin hoşuma giden şeyler olmayacağını anladım ama iş işten geçmişti.

“Gördüğüm kadarıyla beğenmediniz, Bora Bey. O zaman git kendine istediğin gelinliği giyecek bir kız bulup evlen” diyerek çıktığı kapıdan ardına bakmadan içeri girdi. Kapıyı da sertçe üstüne vurmaya başladı.

mal etmemişti. Dilara kaşlarını çatarak bana bakarken Kağan ne yaptın der gibi gözlerini gözlerime dikti.

Kuzey tek adımda yanıma gelip enseme bir tane yapıştırdı. “Oğlum siz ilk andan başladınız didişmeye, hayatınız nasıl geçecek çok merak ediyorum” dedi. Kuzey başını olumsuz anlamda salladığında o an içimde pişmanlık belirmişti. Ona güzel olduğunu söyleyeceğim sırada öyle çıplak tenini görmek canımı sıkılmıştı.

Başkaları da göreceği için deli gibi kıskanmıştım. O benimdi, ben bana ait olan şeyler konusunda biraz bencil olabiliyordum. O yüzden kardeşimi küçükken Kuzey’den hep kıskanmıştım.

“Of abi ya, odunluğu bir türlü bırakamadın Eylül de seni bu odunluktan kurtaramadıysa sen umutsuz vakasın. O gelinliğin dantelden uzun kollu yerlerde sürünen bir de cepkeni vardı. Onu giyince sırtı ve kolları tamamen kapanıyordu. Senin tepkini ölçmek için karşına öyle çıktı.” Dilara’nın sözleri pişmanlığımı bin kat daha arttırmıştı. Of Allah’ım! Ne günah işledim, ne olurdu şu çeneme biraz sahip olabilseydim.

“Tamam, Dilara, odunum. Hatta önden gideniyim, kabul. Ama ne yapayım o çok güzeldi, onu görünce nefesim kesildi. Hayal görüyorum sandım, kendime gelip de onu o şekilde görünce kıskançlıktan delirdim o kadar” deyip oflamaya başladım.

“Abi bunları ona söyle istersen. Eylül’ün sağı solu belli olmaz, evlenmekten vaz geçerse şaşırmam.” Dilara’nın sözleriyle donup kaldım. Evleneceğim Eylül’dü, ne yapacağı gerçekten belli olmazdı.

“Bol şans, abi...” Dilara gülümsemeye başladığında oflayarak kapının yanına gelip kapıyı yavaşça açtı ve içeri girdim. Kendimi süt dökmüş kedi gibi hissediyordum. Eylül camın kenarında durmuş dışarı bakıyordu. Boğazımı temizledim.

“Eylül...” Sesim oldukça mahcup bir edayla çıkmıştı. Eylül, Dilara’nın dediği cepkeni giymişti. Kolları ve sırtı tamamen kapanmıştı. Bir kez daha kendime *odun* demekten vazgeçemedim.

“Ben özür dilerim, öyle demek istememiştim.” Eylül bana döndü. Üzgün bakışlarıyla bana bakarken ağlamış gibi burun çekiyordu.

“Sus. Bora, duymak istemiyorum.” İçimden sanki bir şeyler fırladı. Benimle evlenmekten vazgeçtiğini düşündüm.

Sonra da söylediklerini duydum. Aslında seni affetmemeliyim ama beni kıskandığını söylediğin ve odunun önde gideni olduğunu kabullenmiş için seni affettim” diyerek gülmeye başladı. “Keşke şu an yüzünden görebilsen” dediğinde gülüşünü iyice arttırmıştı. Bense ne olduğunu idrak etmeye çalışıyordum.

“Yani bana kızgın değil misin?”

“Kızgındım ama seni böyle karşımda süt dökmüş kedi gibi görürken kızgınlığım geçti” derken hâlâ gülüyordu. Az önce evlilikten vazgeçti diye ömrümün yarısı gitmişti. Meğer beni oyuna getirmişti. Ağladığı bile düşünmüş, kendime kızmıştım. Eylül’ü kollarından kavrayarak kendime çekip yapıştırdım. Eylül’ün kalbi yerinden çıkacak kadar hızlı atıyordu. Biraz daha hızlandırmanın sakıncasını görmemiştim.

“Demek öyle cadı, düğün günümüzde de süpürgeyi göstermekten geri kalmadın ama ben o süpürgenin püsküllerini bu gece tek tek yola cağım” diyerek kırmızı dudaklarına yapıştım. Ancak kapı birden açılmış, Kuzey ve Dilara içeri girince ayrılmak zorunda kalmıştım.

“Öhō öhō... Ses gelmeyince merak ettik, sizin sessizliğinize pek alışık değiliz. Sizi yalnız bıraktık ama düğüne geç kalıyoruz” dedi Kuzey. Dilara ve Kuzey gülmemek için kendilerini oldukça zorluyorlardı. Eylül’ün yüzü pancar gibi kızarmıştı. Az önce bana yaşamıklar için biraz daha kızartacaktım. Kulağına doğru eğilerek,

“Bu öpücük sadece başlangıç, bu gece intikamım kötü olacak cadı” dediğimde Eylül sessizliğe gömülse de kızgınlıktan başından çıkan dumanları görebiliyordum.

Eylül’ü utandırma faslını bitince Dilara içeri girip duvağı Eylül’ün dağınık topuz yaptığı saçına takmıştı. Beyaz güllerden oluşan buket eline vermişti. Allah’ım şunu biliyorum ki ben Eylül’den daha heyecanlıydım. Evden çıkıp nikâhımız kıyılana kadarki süreç hayal gibiydi. Resmî nikâhımız kıyıldıktan sonra Eylül ayağıma sert bir şekilde basmaktan geri kalmamıştı ama önümüzde uzun günler var, nasıl olsa bunlar

hesabını ona sorardım. Dini nikâhımızı dediği gibi Hasan amca kıyacaktı. Eylül mehir olarak ağırlığınca altın istemişti. Babam *az bile istedi* deyip Eylül'e arka çıkmıştı. Allah'tan 48 kilo kadar bir şeydi, yoksa halim haraptı. Benim şahidim resmî nikâhta olduğu gibi Kuzey'di, Eylül'ün şahidi Melek ve Dilara'ydı. Dualar eşliğinde dinî nikâhımız kıyılmış, artık Eylül Allah katında da karım olmuştu. Bu gece benim için güzel bir rüyadan farksız değildi. Hiçbir zaman uyanmak istemeyeceğim bir rüyaydı. Halam, babam, annem, kardeşim ve diğer tüm sevdiğilerim yanımdaydı. İnsan hayattan başka ne isteyebilirdi? Kardeşime bakınca gözlerinin içi gülüyordu. Giydiği beyaz elbiseyle, bıraktığı dağınık saçlarıyla melekler gibi gözüküyordu. Kucağında Poyraz çoktan dört aylık olmuştu. Daha dün hastanede kucağımda minicik bir şeydi, zaman nasıl da çabuk geçmişti. Bugün hayatımın en güzel günleri başlamıştı. Tek dileğim hep böyle güzel devam etmesiydi.

Beş yıl sonra...

Dilara'dan...

Aylar, yıllar su gibi akıp gitmişti. Oğlum artık beş yaşındaydı. Abimle Eylül'ü büyük bir düğünle evlendirmiştik. Düğün günü bile abim odunluğundan vazgeçememiş, Eylül'ü kıskançlığı yüzünden çileden çıkarmıştı. Beş yıl oldu hâlâ didişmekten bir türlü vazgeçemediler. Abim odunluk ettikçe Eylül de süpürgesini göstermekten geri kalmıyordu. Fakat sevgileri ilk gün gibi tazeydi. Birbirlerine aşkla bakıyorlardı. *Birkaç sene* çocuk istemiyorum diyen abimin bir oğlu, bir de kızı vardı. Evliliklerinin beş yılına iki çocuk sığdırmışlardı, gülmemek elde değildi. Oğlu Rüzgâr dört yaşında, tıpkı babası gibi sarışın ve mavi gözlü... Kızı Deniz iki yaşında. O da annesi gibi esmer güzeli. *Allah mutluluklarını bozmasın* diye dua ediyorum. Abimi dolandıran adamlar düğünlerinden birkaç ay sonra yakalanmıştı. Maalesef paranın bir kısmını harcamışlardı. Abim kalan parayla bizim evin olduğu siteden ev satın almıştı. Artık Eylül'ün de bir minyatür malikânesi vardı. Bu sayede hep beraberdik, aramızdaki yılların hasretliğini çıkarıyorduk.

Kağan *hayatıma Melek gibi bir kız girsin istiyorum* derdi ve hayatındaki Melek'i buldu. Tanıma aşamasını kısa tutup Melek'i ikna ederek abimden birkaç ay sonra evlendiler, birbirlerine deli gibi âşıklar.

Üç yaşında Derya ve Irmak adında tek yumurta ikiz kızları var

Birbirlerine o kadar benziyorlar ki ayırt etmekte zorlanıyordum. Melek de üçüncüye hamile, birkaç gün önce bir oğlu olacağını öğrendik. Kağan, Melek'in hayatına yıldırım gibi girdiğini düşündüğü için oğlunun ismini Yıldırım koyacaklardı. Çocuklarımızın ismine bakınca tam bir Karadeniz ailesi olduğumuz anlaşılıyordu. Çocuklarımızın isimleri bile Karadeniz'in dalgasını, havasını, suyunu hatırlatıyordu.

Halam ve Metin amca Trabzon'a döndüler. Ömürlerinin geri kalanını orada geçireceklerini söylediler. Yıllardır hasretlik çektiklerini, artık sevdiklerinin yanında olmak istiyorlarmış. Üstelik bizim evde yaşıyorlar. Annem babamla birbirlerine arkadaşlık ediyorlar, tıpkı eski günlerde oldukları gibi.

Annem babam da yılda birkaç kez torunlarını ziyarete geliyor, bazen de biz gidiyoruz.

Ahmet amca ve Sevgi teyze şirketin yönetimini tamamen bize bırakıp Trabzon'a döndüler. Şirket aile şirketi haline geldi. Eylül de artık bizim şirkette çalışmaya başladı.

Bir bendim tek çocukla kalan. Yıllardır Kuzey'e bir tane daha olması için yalvarıyordum ama henüz ikna edebilmiş değilim. Bana bir şey olmasından korkuyordu. Ona kızamıyordum, ben de ölmekten oğlumu ve Kuzey'i görememekten çok korkmuştum. Bir kızım olmasını çok istiyordum. Bu yüzden ondan habersiz doğum kontrol haplarını bırakmıştım. Ancak aylar oldu hâlâ hamile kalmamıştım. Bir daha çocuğumun olmamasından çok korkuyordum. Kuzey yumuşak bir sesle,

"Hayatım, daldın" dedi.

"Son beş yılın nasıl da çabucak geçtiğini, oğlumuzun artık büyüdüğünü, yanına bir kardeş gerektiğini düşünüyordum. Üstelik sen evimin oda sayısı kadar çocuk istemiştin, şu an elimde bir tanecik var." Dudaklarımı çocuk gibi sarkıttım.

"Allah işini biliyor, hapları bıraktığın halde hamile kalmadığına göre demek daha zaman var" deyip beni kollarının arasına aldı. Başımı kaldırıp şaşkınlıkla Kuzey' baktım.

"Sen hapları bıraktığımı nereden biliyorsun?" deyip gözlerimi kırıştırdım.

“Eylül’le konuşurken duydum.”

“Bana neden bir şey söylemedin?” dedim şaşkınlıkla.

“Çünkü artık bebek konusunda tartışmak istemiyorum. Hem düşündüm, sana benzeyen bir kızımızın olması fena olmaz.” Sevinçten Kuzey’in boynuna sarılıp onu öpücüklere boğdum. Ancak sonra yüzüm asıldı.

“Ne oldu, Dilara?”

“Aylardır hap kullanmıyorum ama hamile kalamadım. Ya olmazsa, Kuzey!”

“Dilara, Poyraz ve sen bana yetiyorsunuz. Olmasa da üzülme ama istersen yarın doktora gideriz.”

“Gerçekten mi?” O heyecanla yine Kuzey’in boynuna sıkıca sarılıp başımı boynuna gömdüm.

Sıcağı sıcağına Kuzey’den uzaklaşıp ayağa kalkarak rutin kontrollerimi yaptırdığım İlgin Hanım’dan randevu aldım. Çünkü Kuzey’in vazgeçmesinden korkuyordum. Şimdiden yarını iple çekiyor, hem de bir daha çocuğumun olmamasından korkuyordum. Bu gece de beni uykusuz bir gece bekliyordu.

Yatmadan her akşam yaptığım gibi oğlumun odasına girdim. Üzerini örtüp kendi odama geçip kapıyı kilitleyerek Kuzey’in yanına uzandım. Kuzey çoktan uykuya dalmış gibiydi. Kollarımı sıkıca sarıp başımı göğsüne yasladım.

“Hey, fazla sıkma, bir yere kaçmıyorum. “

“İstesem de kaçamazsın, kapıyı kilitledim.” Bunu Poyraz için yapmıştım. Birkaç kere yanlış bir anda bizi yakaladığı için bir sürü soruyla muhatap olmak zorunda kalmıştım. Şimdilik çözümü kapıyı kilitlemekle buldum. En azından kapıya gelince toparlanmaya zaman oluyordu.

“Bak sen, demek öyle” diyerek ani bir hareketle beni yatakla kendi arasına hapsedip dudaklarıma kapandı. Bu gece uzun olacaktı. Ben sadece onundum, o da benim. Bu dünyada da, öldüğümde de böyle olacaktı.

Dün gece heyecandan sabaha kadar uyuyamamıştım. Gerçi uyumamamın diğer nedeni de utanmaz kocam Kuzey’di. Kuzey bugün be-

nimle doktora geleceği için işe gitmemiştir. Poyraz'ı anastokuluktan sonra raktıktan sonra soluğu hastanede almış. doktorun odasına girer. Sıramı beklemeye başlamışım. Çok heyecanlıyım. elim ayağım yordu.

“Umarım hamile kalmamam için bir neden yoktur.” Kuzey, bana destek olurcasına elimi sıkıca kavradı. Ancak bu beni rahatlatmazdı. Sıramız gelince kapıyı vurup içeri girerek İlgin Hanım'ın karşısına geçip oturduk. Doktora durumu anlatınca

“Önce yumurtalıklarına bir sorun olup olmadığını kontrol edelim. Sedyeye yatar mısın?” Dedi. Kuzey bana yardımcı olmuş sedye'e uzanmışım. Karnımı açtığımda İlgin Hanım şeffaf jeli karnıma sürdü. Sonra ultrason başlığını karnımda gezdirmeye başladıktan bir süre sonra başlığı dikkatlice ekrandaki görüntüye odakladı. Kötü bir şey olmasından çok korktuğum için Kuzey elimi sıkıca kavradı. Diğer eliyle saçlarını okşuyordu. Bir süre sonra karnımdaki jeli peçeteyle silmiş, yerine geçi oturmıştu. Üzerimi düzelttim, karşısına geçip oturdum. Ne söyleyeceğ diye çok merak ediyordum.

“Neyim var, yoksa bebeğim olmayacak mı?”

İlgin Hanım gülümsedi. İçime su serpilmişti.

“Tebrik ederim, hamilesininiz” dedi. Bir an yanlış duyduğum zannettim. Buna imkân yoktu, regl dönemim yeni bitmişti. Hamile olmazdım. Kuzey de çok şaşkındı, ne diyeceğini bilemiyordu. Yüz ifadesinden çok mutlu olduğunu anlayabilmişim.

“İlgin Hanım ben regl oluyorum, bu nasıl olur? “

“Bazen hamilelikte regl döneminde birkaç ay kanamalar görülebilir. Fetüsü incelediğimde bebeğin iki aylık olduğu görülüyor.

“İnanamıyorum!” Sevinçle yerimden kalktığım gibi Kuzey'e sarıldım. Kuzey de en az benim kadar mutluydu. Poyraz'ıma bir kardeş geliyordu, tek istediğim sağlıklı bir kızımın olmasıydı. Doktor bir süre tahlil verdi. Kan şekeri düşük olduğu için çok dikkatli olmalıydım. Bebeğim düşebilir ya da gelişim bozukluğu olabilirmiş. Poyraz'dan tecrübeliyim. O yüzden rahatım, bu konuda neler yapabileceğimi çok iyi biliyordum.

Hastaneden çıkınca Poyraz'ımı alıp Boğaz'da yemeğe götürdük. Yemek yerken bir kardeşi olacağını söyledik. Önce biraz bozulsada sonradan yerinden kalkıp boğazıma sarıldı. "Dayım seni nasıl koyuyup seviyorsa ben de kaydeşimi öyle seveceğim" dedi. İçimden dayısına çekerse kızımın çok çekeceği var diye söylemekten kendimi alamadım. İki saat içinde tüm sevdiklerimiz bu haberi almış, telefonum susmak bilmemişti. Utanmaz kocam sosyal medyada baba olacağı haberini paylaştığı için magazin haberlerine kadar düşmüştük. Fabian bile arayıp tebrik etmişti. Fabian son bir yıldır Türkiye'ye çok sık gelmeye başlamıştı. Bahanesi *yeğenini özlemek* olsa da bir Türk kızına gönlünü kaptırdığından emindim. Yakında kokusu nasıl olsa çıkardı.

Poyraz üç yaşındayken tatil köyünün açılışını yapmıştık. Tatil köyünün adını ortak kararla Hayal Tatil Köyü koydular. Gerçekten böyle bir yerin olması hayal gibi gözükse de ben ülkemizin buradaki gibi yedi bölgenin insanının bir gün tamamen kucaklaşacağına ve hiçbir şeyin bizi bölmeyeceğine inanıyordum. İnanmak başarmanın yarısıdır derler. Son günlerde ülkemizi düşününce bu inanca daha sıkı bağlanmıştım.

Kuzey televizyon seyrederken ben de odama çıktım. Odama girmeden önce her zaman yaptığım gibi Poyraz'ın odasına gidip üzerini örtükten sonra odama çekildim. Camın kenarındaki masanın üzerindeki günlüğümü elime alıp okumaya başladım. Her satırı okumak sanki o ana geri dönmekti. Ne çok şey yaşamıştım. Yüreğimde ne fırtınalar kopmuştu. Fırtına beni sevdiklerimden önce ayrı yönlerde savurmuş, sonra sevdiklerim sayesinde fırtınanın savurduklarını tek tek bir araya getirmiştım. Şimdi bir oğlum vardı, Poyraz'ım. Karnımda da minik bir can daha taşıyordum, kızım. Kız olduğundan emin değilim ama içimden kız olduğu geçiyordu. O benim minik kızım, İnci'm, değerlim olacaktı. Kızım olması beni biraz korkutsa da biliyorum ki İnci'm benim gibi olmayacaktı. Hep yanında, arkasında anne ve babası da olacaktı. Bir de abisi... Tıpkı benim abim gibi yanında, arkasında olacaktı. Tüm yaşadıklarımaya rağmen abimin bir gün olsun beni sevmediğini düşünmemiştim. Sadece yanlış düşünceler, yanlış kararlardan dolayı hayatımızın yönünü değiştirmiştik. Ancak sevgimiz bizi yine bir araya

getirmişti. Bunun için zaman zaman kötü şeyler yaşasak da sevgimiz kopmamızı engelledi.

Sevmek bir insanı seviyorum demek, zoru görünce kaçıp gitmek değildir. Her şeyiyle onu kabullenmek demektir. İster ailenizden biri olsun, ister sevdiğiniz biri... Kuzey ve ben, ailem, onun ailesi bir sürü sınavlardan geçtik ama dağılmamıştık. Çünkü bizi bir arada tutan koşulsuz, beklentisiz sevgimizdi. Şimdi de onun meyvelerini topluyoruz. meyvelerimiz çocuklarımızdı. Ne zaman çocuklarımız iyi birer birey olup büyür evlenirler, o zaman hasat vakti demektir. Çocuklarımız büyüyecek, içlerinde kim bilir ne fırtınalar kopacaktı. Onlar da direnecekler, sevgileri sayesinde birbirlerine kenetleneceklerdi. Hiç kopmayacak koparamayacaklardı. Bundan sonraki hayatımda tek temennim buydu.

“Dilara hâlâ yatmadın mı”? Kuzey’in sesiyle günlüğü kapatıp masanın çekmecesine koydum.

“Günlüğüme bakıp eski günleri yâd ettim.”

“Peki günlüğünü bana ne zaman okutmayı düşünüyorsun?”

“Günlüğümde yazılanları zaten biliyorsun, okumana gerek yok” diyerek bakışlarımı Kuzey’e çevirdim.

“Beni ilk kez öptüğünde kalbinin mühürlendiğini söylememiştin.”

Bakışlarımı kısarak, “Sen-benim-günlüğümü-izin-almadan-mı-okudun” dedim kelimelerin üzerine tek tek vurgu yaparak.

“Sen ben diye bir şey yok, Dilara. Ben seninim, sen de benimsin. Bu asla değişmeyecek, ne bu dünyada, ne de ölünce.”

“Seni seviyorum, Kuzey Özalp, seni her şeyinle seviyorum” dediğinde Kuzey yanıma gelerek beni sandalyeden kucığına alıp yatağına taşıdı.

“Ben de seni seviyorum, Dilara Hayal Özalp, hem de her şeyi Kuzey yavaş yavaş dudaklarıma doğru eğildiği an, “Anneee” Poyraz kapıyı açıp içeri girmişti. Kahverengi gözlerini üzerim miş neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Poyraz’ım büyüdü sına daha çok benziyordu.

“Anne neden babam senin üzeyinde?” Poyraz henüz *r* harfini tam çıkaramıyordu.

“Şey, oğlum, ayağım kaydı. Annenin üzerine düştüm.” Kuzey’in cevabından sonra gülmemek için kendimi zor tutmaya başlamıştım.

“Baba bana dikkatli olmamı söylüyoysun ama sen de çok sakaysın, biraz daha dikkat lütfen” dedi büyük adam gibi öğüt verircesine. Allah’ım ağlasam mı, gülsem mi, artık şaşırmış durumdaydım.

Yatakta doğrulup kendimi toparlamaya çalışırken, “Sen neden uyandın?” dedim düz bir sesle.

“Kardeşim doğana kadar senin kaynın da sizinle uyuyacağına göre bende sizinle uyuyacağım.” Poyraz mini kollarıyla bağdaş kurmuş, gözlerimin içine bakıyordu. Söylediklerinde oldukça ciddi gözüküyordu.

Bundan sonra ne mi oldu?

Poyraz her gece bizimle yattığı için Kuzey’le aramızda kara kedi oldu. Birkaç günden sonra Kuzey bu duruma dayanamadığı için soluğu çocuk psikoloğunda aldı. Şu an iyi ama ben dokuz aylık hamileydim ve Kuzey bu durum yüzünden çıldırmak üzereydi. Ben de onu çok özlemiştim. Fakat yapacak bir şey yoktu. Kuzey hamileliğim boyunca elimi sıcak sudan soğuk suya sokturmamıştı. Sırf doğum yapana kadar eve yardımcı tutmuştu. Tüm ailem başımda pervane gibi dönmüş, bir an olsun beni yalnız bırakmamıştı. Bana bir şey olmasından çok korktuklarını biliyordum ama sorunsuz bir hamilelik geçirmiş, kızımı kucağıma almıştım. Bunda ailemin yanımda olmasının büyük bir etkisi vardı.

İki ay sonra...

Sonunda minik kızım, İnci’m dünyaya gelmişti. Kızımın benim gibi masmavi gözleri, kestane rengi saçları vardı.

Babasının koltuk altında olduğu gibi İnci’m de kahverengi, oval bir beni vardı ama göğsünün üzerindeydi. Lohusalık dönemim bitince Kuzey de ben de rahat nefes almıştık. Poyraz kendi odasında uyuyordu ama İnci’m küçük olduğu için karyolasını odamıza kurmuştuk.

Kızımı her zamanki gibi emzirip yatağına yatırdım. Üzerini örttüğümde melekler gibi uyuyordu. Saf, temiz dünyanın pisliklerinden habersizdi. Kızımı seyre dalmışken Kuzey kızımın pembe beşiğine yakla-

şıp alnına küçük bir öpücük kondurdu. “Kıskandım, babası Ben de bir tane isterim” diyerek çocuk gibi dudaklarımı büzdüm.

“Sana bir tane değil bin tane öpücük feda olsun” diyerek Kuzey özlemle dudaklarıma kapandı. Kuzey’in dudaklarıma kondurduğu minik minik öpücükler boynuma doğru kaymaya başlayınca onu çok özlediğimi fark etmiştim. O da beni özlemle öpüyordu. Belimden kavrayıp kucağına aldı. Beni yatağa götürüp yavaşça bıraktığında İnci’ m ağlamaya başlamış, Poyraz yine “Anne!” diye bağırarak odamıza girmişti

Sanırım bir süre daha birbirimize hasret kalacaktır. Yerimden kalkarak kızımı karyolasından kucağıma alıp yatağıma yatırdım. Oğlumu da ortaya aldık. O minik elleri kardeşine sarıp yanağına öpücük kondurdu. Ben de yanlarına kıvrıldım. Kuzey elini bana uzatmış, bu gece kavuşan sadece ellerimiz olmuştu. Bu bizim için her şeyden daha kıymetliydi. Bizim masalımız bitmişti ama henüz haberimiz yoktu. Asıl masal çocuklarımızın büyümesiyle başlayacaktı. Biliyorum ki onlar da bizim gibi tüm fırtınalara göğüs gerecek, sevdikleri sayesinde fırtınadan sağ salim çıkacaklardı.